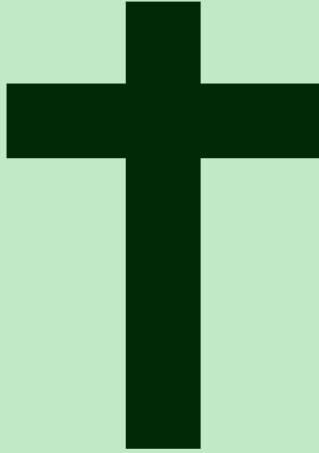

NBG-vertaling
1951

The Holy Bible in Dutch, NBG 1951 translation.

NBG-vertaling 1951
The Holy Bible in Dutch, NBG 1951 translation.

copyright © 2024 Jantinus Daling

Language: Nederlandse taal (Dutch)

Released under the GNU Free Documentation License <https://www.gnu.org/licenses/fdl-1.3.en.html>

2024-08-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 13 Aug 2024 from source files dated 13 Aug 2024
b469463e-cce8-5e4d-ab2b-c76e39ced73d

Contents

Matteus	1
Marcus	52
Lucas	85
Johannes	140
Handelingen	180
Romeinen	232
1-Korinthiers	254
2-Korinthiers	275
Galaten	289
Efeziërs	297
Filippenzen	305
Kolossenzen	310
1-Tessalonicenzen	315
2-Tessalonicenzen	320
1-Timoteus	323
2-Timoteus	329
Titus	334
Filemon	337
Hebreeën	339
Jakobus	355
1-Petrus	361
2-Petrus	367
1-Johannes	371
2-Johannes	377
3-Johannes	378
Judas	379
Openbaring	381
Psalmen	405

Matteüs

Geslachtsregister

¹ Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham.

² Abraham verwekte Isaak, Isaak verwekte Jakob, Jakob verwekte Juda en zijn broeders,

³ Juda verwekte Peres en Zerach bij Tamar, Peres verwekte Chesron, Chesron verwekte Aram,

⁴ Aram verwekte Amminadab, Amminadab verwekte Nachson, Nachson verwekte Salmon,

⁵ Salmon verwekte Boaz bij Rachab, Boaz verwekte Obed bij Ruth, Obed verwekte Isai,

⁶ Isai verwekte David, de koning. David verwekte Salomo bij de vrouw van Uria,

⁷ Salomo verwekte Rechabeam, Rechabeam verwekte Abia, Abia verwekte Asa,

⁸ Asa verwekte Josafat, Josafat verwekte Joram, Joram verwekte Uzzia,

⁹ Uzzia verwekte Jotam, Jotam verwekte Achaz, Achaz verwekte Hizkia,

¹⁰ Hizkia verwekte Manasse, Manasse verwekte Amon, Amon verwekte Josia,

¹¹ Josia verwekte Jechonja en diens broeders ten tijde van de Babylonische ballingschap.

¹² Na de Babylonische ballingschap verwekte Jechonja Sealtiël, Sealtiël verwekte Zerubbabel,

¹³ Zerubbabel verwekte Abihud, Abihud verwekte Eljakim, Eljakim verwekte Azor,

¹⁴ Azor verwekte Sadok, Sadok verwekte Achim, Achim verwekte Eliud,

¹⁵ Eliud verwekte Eleazar, Eleazar verwekte Mattan, Mattan verwekte Jakob,

¹⁶ Jakob verwekte Jozef, de man van Maria, uit wie Jezus geboren is, die Christus genoemd wordt.

¹⁷ Al de geslachten dan van Abraham tot David zijn veertien geslachten en van David tot de Babylonische ballingschap veertien geslachten en van de Babylonische ballingschap tot de Christus veertien geslachten.

De geboorte van Jezus

¹⁸ De geboorte van Jezus Christus geschiedde aldus. Terwijl zijn moeder Maria ondertrouwd was met Jozef, bleek zij, voordat zij gingen samenwonen, zwanger te zijn uit de heilige Geest.

¹⁹ Daar nu Jozef, haar man, rechtschapen was en haar niet in opspraak wilde brengen, was hij van zins in stilte van haar te scheiden.

²⁰ Toen die overweging bij hem opkwam, zie, een engel des Heren verscheen hem in de droom en zeide: Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest.

²¹ Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden van hun zonden.

²² Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft, toen hij zeide:

²³ Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal Hem de naam Immanuël geven, hetgeen betekent: God met ons.

²⁴ Toen Jozef uit zijn slaap ontwaakt was, deed hij, zoals de engel des Heren hem bevolen had en hij nam zijn vrouw tot zich.

²⁵ En hij had geen gemeenschap met haar, voordat zij een zoon gebaarde had. En hij gaf Hem de naam Jezus.

2

De wijzen uit het Oosten

¹ Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem,

² en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen.

³ Toen koning Herodes hiervan hoorde, ontstelde hij en geheel Jeruzalem met hem.

⁴ En hij liet al de overpriesters en schriftgeleerden van het volk vergaderen en trachtte van hen te vernemen, waar de Christus geboren zou worden.

⁵ Zij zeiden tot hem: Te Betlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet:

⁶ En gij, Betlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël weiden zal.

⁷ Toen riep Herodes de wijzen in het geheim en deed bij hen nauwkeurig navraag naar de tijd, dat de ster geschenen had.

⁸ En hij liet hen naar Betlehem gaan, en zeide: Gaat en doet nauwkeurig onderzoek naar dat kind; en zodra gij het vindt, bericht het mij, opdat ook ik hem hulde ga bewijzen.

⁹ Zij hoorden de koning aan en reisden weg; en zie, de ster, die zij hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was.

¹⁰ Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

¹¹ En zij gingen het huis binnen en zagen het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen hem hulde. En zij ontsloten hun kostbaarheden en boden hem geschenken aan: goud en wierook en mirre.

¹² En van Godswege in de droom gewaarschuwd om niet tot Herodes terug te keren, trokken zij langs een andere weg naar hun land terug.

De vlucht naar Egypte - De kindermoord

¹³ Toen zij weggetrokken waren, zie, een engel des Heren verschijnt Jozef in de droom en zegt: Sta op, neem het kind en zijn moeder en vlucht naar Egypte, en blijf aldaar, totdat Ik het u zeg; want Herodes zal alles in het werk stellen om het kind om te brengen.

¹⁴ Hij stond op en hij nam in de nacht het kind en zijn moeder en week uit naar Egypte,

¹⁵ en daar bleef hij tot de dood van Herodes, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft, toen hij zeide: Uit Egypte heb Ik mijn Zoon geroepen.

¹⁶ Toen Herodes zag, dat hij door de wijzen misleid was, ontstak hij in hevige toorn en zond bevel om in Betlehem en het gehele gebied daarvan al de jongens van twee jaar oud en daar beneden om te brengen, in overeenstemming met de tijd, die hij bij de wijzen had uitgevorst.

¹⁷ Toen werd vervuld het woord, gesproken door de profeet Jeremia, toen hij zeide:

¹⁸ Een stem is te Rama gehoord, geweent en veel geklaagd: Rachel, wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten, omdat zij niet meer zijn.

De terugkeer

¹⁹ Toen Herodes gestorven was, zie, een engel des Heren verschijnt in de droom aan Jozef in Egypte,

²⁰ en zegt: Sta op, neem het kind en zijn moeder en reis naar het land Israël, want zij, die het kind naar het leven stonden, zijn gestorven.

²¹ En hij stond op en hij nam het kind en zijn moeder en kwam in het land Israël.

²² Toen hij echter hoorde, dat Archelaüs koning over Judea was in de plaats van zijn vader Herodes, vreesde hij daarheen te gaan. En van Godswege in de droom gewaarschuwd, ging hij naar het gebied van Galilea,

²³ en, daar gekomen, vestigde hij zich in een stad, genaamd Nazaret, opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazoreeër zou heten.

3

Johannes de Doper

¹ In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn van Judea,

² en zeide: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

³ Hij toch is het, van wie door de profeet Jesaja gesproken werd, toen hij zeide: De stem van een, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht zijn paden.

⁴ Hij nu, Johannes, droeg een kleed van kameelhaar en een lederen gordel om zijn lendenen; en zijn voedsel bestond uit sprinkhanen en wilde honing.

⁵ Toen liep Jeruzalem en heel Judea en de gehele Jordaanstreek tot hem uit,

⁶ en zij lieten zich in de rivier, de Jordaan, door hem dopen, onder belijdenis van hun zonden.

⁷ Toen hij nu zag, dat vele van de Farizeeën en Sadduceeën tot de doop kwamen, zeide hij tot hen: Addereengebroed, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan?

⁸ Brengt dan vrucht voort, die aan de bekering beantwoordt;

⁹ en beeldt u niet in, dat gij bij uzelf kunt zeggen: Wij hebben Abraham tot vader, want ik zeg u, dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken.

¹⁰ Reeds ligt de bijl aan de wortel der bomen: iedere boom dan, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.

¹¹ Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.

¹² De wan is in zijn hand en Hij zal zijn dorsvloer geheel zuiveren en zijn graan in de schuur bijeenbrengen, maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur.

De doop van Jezus

¹³ Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen.

¹⁴ Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden en zeide: Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?

¹⁵ Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem geworden.

¹⁶ Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen.

¹⁷ En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.

4

De verzoeking in de woestijn

¹ Toen werd Jezus door de Geest naar de woestijn geleid om verzocht te worden door de duivel.

² En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, kreeg Hij ten laatste honger.

³ En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden.

⁴ Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.

⁵ Toen nam de duivel Hem mede naar de heilige stad en hij stelde Hem op de rand van het dak des tempels,

⁶ en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande u, en op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.

⁷ Jezus zeide tot hem: Er staat ook geschreven: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.

⁸ Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid,

⁹ en zeide tot Hem: Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt.

¹⁰ Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.

¹¹ Toen liet de duivel Hem met rust en zie, engelen kwamen en dienden Hem.

Het eerste optreden te Kafarnaüm

¹² Toen Hij vernam, dat Johannes overgeleverd was, trok Hij Zich terug naar Galilea.

¹³ En Hij verliet Nazaret en ging wonen te Kafarnaüm, aan de zee, in het gebied van Zebulon en Naftali,

¹⁴ opdat vervuld zou worden het woord, door de profeet Jesaja gesproken, toen hij zeide:

¹⁵ Het land Zebulon en het land Naftali, aan de zeeweg, over de Jordaan, Galilea der heidenen:

¹⁶ het volk, dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien, en voor hen, die gezeten zijn in het land en de schaduw des doods, is een licht opgegaan.

¹⁷ Van toen aan begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

De roeping van de eerste discipelen

¹⁸ Toen Hij nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, diens broeder, een net in zee werpen; want zij waren vissers.

¹⁹ En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.

²⁰ Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem.

²¹ En vandaar verder gegaan zijnde, zag Hij nog twee broeders, Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder, in het schip met hun vader Zebedeüs, terwijl ze bezig waren hun netten in orde te brengen, en Hij riep hen.

²² Zij lieten dan terstond het schip en hun vader achter en volgden Hem.

De eerste genezingen

²³ En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal onder het volk.

²⁴ En het gerucht van Hem drong door tot in geheel Syrië; en men bracht tot Hem allen, die ernstig ongesteld waren, gekweld door allerlei ziekten en pijnen, bezetenen en maanzieken en verlamden, en Hij genas hen.

²⁵ En Hem volgden vele scharen uit Galilea en Dekapolis en Jeruzalem en Judea en het Overjordaanse.

5

De zaligsprekingen

¹ Toen Hij nu de scharen zag, ging Hij de berg op en nadat Hij Zich had nedergezet, kwamen zijn discipelen tot Hem.

² En Hij opende zijn mond en leerde hen, zeggende:

³ Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

⁴ Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden.

⁵ Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven.

⁶ Zalig die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.

⁷ Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.

⁸ Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.

⁹ Zalig de vreedstichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden.

¹⁰ Zalig de vervolgdten om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

¹¹ Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.

¹² Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd.

De discipelen en de wereld

¹³ Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout zijn kracht verliest, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe dan om weggegoorpen en door de mensen vertreden te worden.

¹⁴ Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven.

¹⁵ Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn.

¹⁶ Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.

Jezus en de wet

¹⁷ Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen.

¹⁸ Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied.

¹⁹ Wie dan één van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen.

²⁰ Want Ik zeg u: Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

²¹ Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet doodslaan; en: Wie doodslag pleegt, zal vervallen aan het gerecht.

²² Maar Ik zeg u: Een ieder, die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht. Wie tot zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal vervallen aan de Hoge Raad, en wie zegt: Dwaas, zal vervallen aan het hellevuur.

²³ Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft,

²⁴ laat uw gave daar, vóór het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave.

²⁵ Wees vriendelijk jegens uw tegenpartij, tijdig, terwijl gij nog met hem onderweg zijt, opdat uw tegenpartij u niet aan de rechter overlevere en de rechter aan zijn dienaar en gij in de gevangenis wordt geworpen.

²⁶ Voorwaar, Ik zeg u: Gij zult daar voorzeker niet uitkomen, voordat gij de laatste penning hebt betaald.

²⁷ Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult niet echtbreken.

²⁸ Maar Ik zeg u: Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.

²⁹ Indien dan uw rechteroog u tot zonde zou verleiden, ruk het uit en werp het van u, want het is beter voor u, dat één uwer leden verloren ga en niet uw gehele lichaam in de hel geworpen worde.

³⁰ En indien uw rechterhand u tot zonde zou verleiden, houw haar af en werp haar van u; want het is beter voor u, dat één uwer leden verloren ga en niet uw gehele lichaam ter helle vare.

³¹ Er is ook gezegd: Al wie zijn vrouw wegzendt, moet haar een scheidbrief geven.

³² Maar Ik zeg u: Een ieder, die zijn vrouw wegzendt om een andere reden dan ontucht, maakt, dat er echtbreuk met haar gepleegd wordt; en al wie een weggezondene trouwt, pleegt echtbreuk.

³³ Wederom hebt gij gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult uw eed niet breken, doch aan de Here uw eden gestand doen.

³⁴ Maar Ik zeg u, in het geheel niet te zweren: bij de hemel niet, omdat hij de troon van God is;

³⁵ bij de aarde niet, omdat zij de voetbank zijner voeten is; bij Jeruzalem niet, omdat het de stad van de grote Koning is;

³⁶ ook bij uw hoofd zult gij niet zweren, omdat gij niet één haar wit kunt maken of zwart.

³⁷ Laat het ja, dat gij zegt, ja zijn, en het neen, neen; wat daar bovenuit gaat, is uit den boze.

³⁸ Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Oog om oog en tand om tand.

³⁹ Maar Ik zeg u, de boze niet te weerstaan, doch wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe;

⁴⁰ en wil iemand met u rechten en uw hemd nemen, laat hem ook uw mantel;

⁴¹ en zal iemand u voor één mijl pressen, ga er twee met hem.

⁴² Geef hem, die van u vraagt, en wijs hem niet af, die van u lenen wil.

⁴³ Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten.

⁴⁴ Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen,

⁴⁵ opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is; want Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

⁴⁶ Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?

⁴⁷ En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone? Doen ook de heidenen niet hetzelfde?

⁴⁸ Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.

6

Het geven van aalmoezen

¹ Ziet toe, dat gij uw gerechtigheid niet doet voor de mensen, om door hen opgemerkt te worden; want dan hebt gij geen loon bij uw Vader, die in de hemelen is.

² Wanneer gij dan aalmoezen geeft, laat het niet voor u uitbazuinen, zoals de huichelaars doen in de synagogen en op de straten, om door de mensen geroemd te worden. Voorwaar, Ik zeg u, zij hebben hun loon reeds.

³ Maar laat, als gij aalmoezen geeft, uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet,

⁴ opdat uw aalmoes in het verborgene zij, en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.

Het bidden

⁵ En wanneer gij bidt, zult gij niet zijn als de huichelaars, want zij staan gaarne in de synagogen en op de hoeken der pleinen te bidden, om zich aan de mensen te vertonen. Voorwaar, Ik zeg u, zij hebben hun loon reeds.

⁶ Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.

⁷ En gebruikt bij uw bidden geen omhaal van woorden, zoals de heidenen; want zij menen door hun veelheid van woorden verhoord te zullen worden.

⁸ Wordt hun dan niet gelijk, want [God] uw Vader weet, wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt.

⁹ Bidt gij dan aldus: Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd;

¹⁰ uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.

¹¹ Geef ons heden ons dagelijks brood;

¹² en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren;

¹³ en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. [Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.]

¹⁴ Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven;

¹⁵ maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven.

Het vasten

¹⁶ En wanneer gij vast, toont dan niet, zoals de huichelaars, een somber gelaat; want zij maken hun aangezicht ontoonbaar, om zich aan de mensen te vertonen, wanneer zij vasten. Voorwaar, Ik zeg u, zij hebben hun loon reeds.

¹⁷ Maar gij, zalf uw hoofd, als gij vast, en was uw gelaat,

¹⁸ om u niet bij uw vasten aan de mensen te vertonen, maar aan uw Vader, die in het verborgene is; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.

De ware schat

¹⁹ Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

²⁰ maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.

²¹ Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.

²² De lamp van het lichaam is het oog. Indien dan uw oog zuiver is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn;

²³ maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien nu wat licht in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis!

²⁴ Niemand kan twee heren dienen, want hij zal òf de ene haten en de andere liefhebben, òf zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen en Mammon.

Bezorgdheid

²⁵ Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten [of drinken], of over uw lichaam, waarmede gij het zult kleden. Is het leven niet meer dan het voedsel en het lichaam meer dan de kleding?

²⁶ Ziet naar de vogelen des hemels: zij zaaien niet en maaien niet en brengen niet bijeen in schuren, en toch voedt uw hemelse Vader die; gaat gij ze niet verre te boven?

²⁷ Wie van u kan door bezorgd te zijn één el aan zijn lengte toevoegen?

²⁸ En wat zijt gij bezorgd over kleding? Let op de leliën des velds, hoe zij groeien:

²⁹ zij arbeiden niet en spinnen niet; en Ik zeg u, dat zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid niet bekleed was als een van deze.

³⁰ Indien nu God het gras des velds, dat er heden is en morgen in de oven geworpen wordt, zó bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, kleingelovigen?

³¹ Maakt u dan niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede zullen wij ons kleden?

³² Want naar al deze dingen gaat het zoeken der heidenen uit. Want uw hemelse Vader weet, dat gij dit alles behoeft.

³³ Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.

³⁴ Maakt u dan niet bezorgd tegen de dag van morgen, want de dag van morgen zal zijn eigen zorgen hebben; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.

7

Niet oordelen

¹ Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt;

² want met het oordeel, waarmede gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden, en met de maat, waarmede gij meet, zal u gemeten worden.

³ Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?

⁴ Hoe zult gij dan tot uw broeder zeggen: Laat mij de splinter uit uw oog wegdoen, terwijl, zie, de balk in uw oog is?

⁵ Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen.

⁶ Geeft het heilige niet aan de honden en werpt uw paarden niet voor de zwijnen, opdat zij die niet vertrappen met hun poten en, zich omkerende, u verscheuren.

Gebedsverhoring

⁷ Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.

⁸ Want een ieder, die bidt, ontvangt, en wie zoekt, vindt, en wie klopt, hem zal opengedaan worden.

⁹ Of welk mens onder u zal, als zijn zoon hem om brood vraagt, hem een steen geven?

¹⁰ Of als hij een vis vraagt, zal hij hem toch geen slang geven?

¹¹ Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader in de hemelen het goede geven aan hen, die Hem daarom bidden.

¹² Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus: want dit is de wet en de profeten.

Ingaan in het Koninkrijk der hemelen

¹³ Gaat in door de enge poort, want wijd is [de poort] en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan;

¹⁴ want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.

¹⁵ Wacht u voor de valse profeten, die in schapevacht tot u komen, maar van binnen zijn zij roofgierige wolven.

¹⁶ Aan hun vruchten zult gij hen kennen: men leest toch geen druiven van dorens of vijgen van distels?

¹⁷ Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort, maar de slechte boom brengt slechte vruchten voort.

¹⁸ Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, of een slechte boom goede vruchten dragen.

¹⁹ Iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.

²⁰ Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.

²¹ Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.

²² Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan?

²³ En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.

Tweeërlei fundament

²⁴ Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.

²⁵ En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.

²⁶ En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand.

²⁷ En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.

Indruk op de scharen

²⁸ En het geschiedde, toen Jezus deze woorden geëindigd had, dat de scharen versteld stonden over zijn leer,

²⁹ want Hij leerde hen als gezaghebbende en niet als hun schriftgeleerden.

8

De genezing van een melaatse

¹ Nadat Hij nu van de berg was afgedaald, volgden Hem vele scharen.

² En zie, een melaatse kwam tot Hem en viel voor Hem neder, zeggende: Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.

³ En Hij strekte de hand uit en raakte hem aan en zeide: Ik wil het, word rein. En terstond werd hij rein van zijn melaatsheid.

⁴ En Jezus zeide tot hem: Zie toe, dat gij het aan niemand zegt, maar ga heen, toon u aan de priester en offer de gave, die Mozes heeft voorgeschreven, hun tot een getuigenis.

De hoofdman te Kafarnaüm

⁵ Toen Hij nu Kafarnaüm binnenging, kwam een hoofdman tot Hem met een bede,

⁶ en zeide: Here, mijn knecht ligt thuis, verlamd, met hevige pijn.

⁷ Hij zeide tot hem: Zal Ik komen en hem genezen?

⁸ Doch de hoofdman antwoordde en zeide: Here, ik ben niet waard, dat Gij onder mijn dak komt, maar spreek slechts een woord en mijn knecht zal herstellen.

⁹ Want ik ben zelf een ondergeschikte met soldaten onder mij, en ik zeg tot de één: Ga heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Kom, en hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit, en hij doet het.

¹⁰ Toen Jezus dit hoorde, verwonderde Hij Zich en zeide tot hen, die Hem volgden: Voorwaar, zeg Ik u, bij niemand in Israëel heb Ik een zó groot geloof gevonden!

¹¹ Ik zeg u, dat er velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen;

¹² maar de kinderen van het Koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.

¹³ En Jezus zeide tot de hoofdman: Ga heen, u geschiede naar uw geloof. En de knecht genas, juist op dat uur.

Genezingen

¹⁴ En Jezus kwam in het huis van Petrus en zag diens schoonmoeder met koorts te bed liggen.

¹⁵ En Hij vatte haar hand en de koorts verliet haar, en zij stond op en diende Hem.

¹⁶ Toen het nu avond werd, bracht men vele bezetenen tot Hem; en Hij dreef de geesten uit met zijn woord en die ernstig ongesteld waren genas Hij allen,

¹⁷ opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken werd door de profeet Jesaja, toen hij zeide: Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen.

Het volgen van Jezus

¹⁸ Toen Jezus een schare rondom Zich zag, beval Hij te vertrekken naar de overkant.

¹⁹ En er kwam een schriftgeleerde tot Hem en zeide: Meester, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat.

²⁰ En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben hollen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.

²¹ Een ander echter, een van zijn discipelen, zeide tot Hem: Here, sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven.

²² Maar Jezus zeide tot hem: Volg Mij en laat de doden hun doden begraven.

De storm op het meer

²³ En toen Hij in het schip ging, volgden zijn discipelen Hem.

²⁴ En zie, er kwam een grote onstuimigheid op de zee, zodat de golven over het schip sloegen; maar Hij sliep.

²⁵ En zij kwamen en maakten Hem wakker en zeiden: Here, help ons, wij vergaan!

²⁶ En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij bevreesd, kleingelovigen? Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee, en het werd volkomen stil.

²⁷ En de mensen verwonderden zich en zeiden: Wat voor iemand is deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn?

De genezing van twee bezetenen

²⁸ Nadat Hij aan de overkant in het land der Gadarenen was gekomen, kwamen Hem twee bezetenen uit de grafsteden tegemoet, zeer gevaarlijke, zodat niemand langs die weg kon voorbijgaan.

²⁹ En zie, zij schreeuwden, zeggende: Wat hebt Gij met ons te maken, Zoon van God? Zijt Gij hier gekomen om ons vóór de tijd te pijnigen?

³⁰ Nu werd er ver van hen een grote kudde zwijnen gehoed.

³¹ De boze geesten smeekten Hem en zeiden: Indien Gij ons uitdrijft, laat ons dan in de kudde zwijnen varen.

³² En Hij zeide tot hen: Gaat heen! Zij voeren uit en gingen in de zwijnen; en zie, de gehele kudde stormde langs de helling de zee in en zij kwamen om in het water.

³³ En de hoeders namen de vlucht en kwamen in de stad en berichtten alles, ook van de bezetenen.

³⁴ En zie, de gehele stad liep uit, Jezus tegemoet, en toen zij Hem zagen, drongen zij er bij Hem op aan hun gebied te verlaten.

9

De genezing van een verlamde

¹ En in een schip gegaan zijnde, stak Hij over en Hij kwam in zijn eigen stad. En zie, men bracht een verlamde, op een bed liggende, tot Hem.

² En daar Jezus hun geloof zag, zeide Hij tot de verlamde: Houd moed, mijn kind, uw zonden worden vergeven.

³ En zie, sommige der schriftgeleerden zeiden bij zichzelf: Deze lastert God.

⁴ En daar Jezus hun overleggingen kende, zeide Hij: Waarom overlegt gij kwaad in uw hart?

⁵ Want wat is gemakkelijker, te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel?

⁶ Maar, opdat gij weten moogt, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven – toen zeide Hij tot de verlamde: Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis.

⁷ En hij stond op en ging naar huis.

⁸ Toen de scharen dit zagen, vreesden zij en zij verheerlijkten God, die zulk een macht aan de mensen gegeven had.

De roeping van Matteüs

⁹ En vandaar verder gaande zag Jezus iemand bij het tolhuis zitten, Matteüs genaamd, en Hij zeide tot hem: Volg Mij. En hij stond op en volgde Hem.

¹⁰ En het geschiedde toen Hij in het huis aanlag, zie, vele tollenaars en zondaars kwamen en lagen mede aan met Jezus en zijn discipelen.

11 En toen de Farizeeën dit zagen, zeiden zij tot zijn discipelen: Waarom eet uw meester met de tollenaars en zondaars?

12 Hij hoorde het en zeide: Zij, die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij, die ziek zijn.

13 Gaat heen en leert, wat het betekent: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande; want Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.

Het vasten

14 Toen kwamen de discipelen van Johannes tot Hem en vroegen: Waarom vasten wij en de Farizeeën wèl, maar uw discipelen niet?

15 Jezus zeide tot hen: Kunnen soms bruiloftsgasten treuren, zolang de bruidegom bij hen is? Er zullen echter dagen komen, dat de bruidegom van hen weggenomen is, en dan zullen zij vasten.

16 En niemand zet een niet-gekrompen lap op een oud kledingstuk; want de ingezette lap scheurt iets af van het kledingstuk en de scheur wordt erger.

17 Ook doet men jonge wijn niet in oude zakken; anders barsten de zakken en de wijn loopt weg en de zakken gaan verloren; maar men doet jonge wijn in nieuwe zakken en beide blijven samen behouden.

Het dochtertje van Jairus

18 Terwijl Hij dit tot hen sprak, zie, een overste (der synagoge) kwam tot Hem en viel voor Hem neder, en zeide: Mijn dochter is zo juist gestorven, maar kom en leg uw hand op haar en zij zal leven.

19 En Jezus stond op en volgde hem met zijn discipelen.

20 En zie, een vrouw, die reeds twaalf jaren aan bloedvloeingen leed, kwam van achteren tot Hem en raakte de kwast van zijn kleed aan.

21 Want, zeide zij bij zichzelf, indien ik slechts zijn kleed aanraak, zal ik behouden zijn.

22 Maar Jezus keerde Zich om, zag haar en zeide: Houd moed, dochter, uw geloof heeft u behouden. En de vrouw was behouden van dat ogenblik af.

23 En toen Jezus in het huis van de overste kwam en de fluitspelers en het misbaar van de schare zag,

24 zeide Hij: Gaat heen, want het meisje is niet gestorven, maar het slaapt. En zij lachten Hem uit.

25 Toen de schare uitgedreven was, ging Hij binnen en vatte haar hand en het meisje ontwaakte.

26 En de roep hierover verbreidde zich in die gehele streek.

Genezingen

27 En terwijl Jezus vandaar verder ging, volgden Hem twee blinden, al roepende en zeggende: Heb medelijden met ons, Zoon van David!

28 En toen Hij het huis was binnengegaan, kwamen de blinden tot Hem, en Jezus zeide tot hen: Geloofst gij, dat Ik dit doen kan? Zij zeiden tot Hem: Ja, Here.

29 Toen raakte Hij hun ogen aan en zeide: U geschiede naar uw geloof.

30 En hun ogen gingen open. En Jezus verbood hun ten strengste en zeide: Ziet toe, niemand mag dit weten!

31 Maar zij gingen heen en maakten Hem in die gehele streek bekend.

³² Terwijl zij heengingen, zie, men bracht een doofstomme bezetene bij Hem.

³³ En nadat de boze geest was uitgedreven, sprak de doofstomme. En de scharen verbaasden zich en zeiden: Zo iets is nog nooit in Israël voorgekomen!

³⁴ Maar de Farizeeën zeiden: Door de overste der boze geesten drijft Hij de geesten uit.

De aard van Jezus' werk

³⁵ En Jezus ging alle steden en dorpen langs en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal.

³⁶ Toen Hij de scharen zag, werd Hij met ontferming over hen bewogen, daar zij voortgejaagd en afgemat waren, als schapen die geen herder hebben.

³⁷ Toen zeide Hij tot zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig.

³⁸ Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst.

10

De roeping en uitzending der apostelen

¹ En Hij riep zijn twaalf discipelen tot Zich en gaf hun macht over onreine geesten om die uit te drijven en om alle ziekte en alle kwaal te genezen.

² En dit zijn de namen van de twaalf apostelen: vooreerst Simon, genaamd Petrus, en Andreas, zijn broeder; en Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder;

³ Filippus en Bartolomeüs; Tomas en Matteüs, de tollenaar; Jakobus, de zoon van Alfeüs en Taddeüs;

⁴ Simon de Zeloot en Judas Iskariot, die Hem ook verraden heeft.

⁵ Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebod hun, zeggende: Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen;

⁶ begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.

⁷ Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

⁸ Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.

⁹ Voorziet u niet van goud of zilver of koper in uw gordels,

¹⁰ van geen reiszak voor onderweg, geen twee hemden, geen sandalen, geen staf, want de arbeider is zijn voedsel waard.

¹¹ Welke stad of welk dorp gij ook binnenkomt, onderzoekt wie het daarin waard is, en blijft daar tot uw vertrek.

¹² Als gij het huis binnentreedt, geeft het de vredegroet;

¹³ en indien het huis het waard is, zo kome uw vrede daarover; doch indien niet, zo kere uw vrede tot u terug.

¹⁴ En indien iemand u niet ontvangt of uw woorden niet hoort, verlaat dat huis of die stad en schudt het stof uwer voeten af.

¹⁵ Voorwaar, Ik zeg u, het zal voor het land van Sodom en Gomorra draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor die stad.

16 Zie, Ik zend u als schapen midden onder wolven; weest dan voorzichtig als slangen en argeloos als duiven.

17 Maar wacht u voor de mensen; want zij zullen u overleveren aan de gerechtshoven en zij zullen u geselen in hun synagogen;

18 gij zult ook geleid worden voor stadhouders en koningen om Mij-nentwil, tot een getuigenis voor hen en voor de volken.

19 Wanneer zij u overleveren, maakt u dan niet bezorgd, hoe of wat gij spreken zult; want het zal u in die ure gegeven worden wat gij spreken moet;

20 want gij zijt het niet, die spreekt, doch het is de Geest uws Vaders, die in u spreekt.

21 Een broeder zal zijn broeder overleveren ten dode en een vader zijn kind, en kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en hen ter dood brengen.

22 En gij zult door allen gehaat worden om mijns naams wil; maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.

23 Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar de andere; want voorwaar, Ik zeg u, gij zult niet alle steden van Israël zijn rondgekomen, voordat de Zoon des mensen komt.

24 Een discipel staat niet boven zijn meester, of een slaaf boven zijn heer.

25 Het is genoeg voor de discipel te worden als zijn meester, en voor de slaaf als zijn heer. Indien men aan de heer des huizes de naam Beëlzebul heeft gegeven, hoeveel te meer aan zijn huisgenoten!

26 Vreest hen dan niet, want er is niets bedekt, of het zal geopenbaard worden, en verborgen, of het zal bekend worden.

27 Wat Ik u zeg in het donker, zegt het in het licht; wat gij u in het oor hoort fluisteren, predikt het van de daken.

28 En weest niet bevreesd voor hen, die wèl het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel.

29 Worden niet twee mussen te koop aangeboden voor een duit? En niet één daarvan zal ter aarde vallen zonder uw Vader.

30 En de haren van uw hoofd zijn ook alle geteld.

31 Weest dan niet bevreesd: gij gaat vele mussen te boven.

32 Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is;

33 maar al wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal ook Ik verloochenen voor mijn Vader, die in de hemelen is.

34 Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.

35 Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader en tussen een dochter en haar moeder en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder;

36 en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn.

37 Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig;

38 en wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat, is Mij niet waardig.

39 Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het vinden.

⁴⁰ Wie u ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft.

⁴¹ Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige ontvangt als rechtvaardige, zal het loon van een rechtvaardige ontvangen.

⁴² En wie één van deze kleinen, omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar, Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan.

11

¹ En het geschiedde, toen Jezus zijn bevelen aan zijn twaalf discipelen ten einde had gebracht, dat Hij vandaar vertrok om te leren en te prediken in hun steden.

Jezus en Johannes de Doper

² Johannes nu hoorde in de gevangenis de werken van de Christus en liet Hem door zijn discipelen de vraag overbrengen:

³ Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?

⁴ En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij hoort en ziet:

⁵ blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie.

⁶ En zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt.

⁷ Terwijl dezen heengingen, begon Jezus tot de scharen te zeggen van Johannes: Wat zijt gij in de woestijn gaan aanschouwen? Een riet, door de wind bewogen?

⁸ Maar wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderige kleding? Zie, die weelderige kleding dragen, zijn aan de hoven der koningen.

⁹ Maar waarom zijt gij dan gegaan? Om een profeet te zien? Ja, Ik zeg u, zelfs meer dan een profeet.

¹⁰ Deze is het, van wie geschreven staat: Zie, Ik zend mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg voor U heen bereiden zal.

¹¹ Voorwaar, Ik zeg u, onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper; maar de kleinste in het Koninkrijk der hemelen is groter dan hij.

¹² Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk der hemelen zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar:

¹³ Want al de profeten en de wet hebben geprofeteerd tot Johannes toe;

¹⁴ en indien gij het wilt aanvaarden: Hij is Elia, die komen zou.

¹⁵ Wie oren heeft, die hore!

Strafrede tegen de tijdgenoten

¹⁶ Doch waarmede zal Ik dit geslacht vergelijken? Het is gelijk aan kinderen, die op de markten zitten en de anderen toeroepen:

¹⁷ Wij hebben voor u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben klaagliederen gezongen en gij hebt geen misbaar gemaakt.

¹⁸ Want Johannes is gekomen, niet etende en niet drinkende, en zij zeggen: Hij heeft een boze geest.

¹⁹ De Zoon des mensen is gekomen, wèl etende en drinkende, en zij zeggen: Zie, een vraatzuchtig mens en een wijndrinker, een vriend van

tollenaars en zondaars. En de wijsheid is gerechtvaardigd op grond van haar werken.

²⁰ Toen begon Hij de steden, waarin de meeste krachten door Hem verricht waren, te verwijten, dat zij zich niet bekeerd hadden:

²¹ Wee u, Chorazin, wee u, Betsaida! Want indien in Tyrus en Sidon die krachten waren geschied, welke in u geschied zijn, reeds lang zouden zij zich in zak en as bekeerd hebben.

²² Doch Ik zeg u, het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor u.

²³ En gij, Kafarnaüm, zult gij tot de hemel verheven worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen; want indien in Sodom de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, het zou gebleven zijn tot de dag van heden.

²⁴ Maar Ik zeg u, het zal voor het land van Sodom draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor u.

Jezus' dankzegging en nodiging

²⁵ Te dien tijde hief Jezus aan en zeide: Ik dank U, Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens geopenbaard.

²⁶ Ja, Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U.

²⁷ Alle dingen zijn Mij overgegeven door mijn Vader en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren.

²⁸ Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

²⁹ neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

³⁰ want mijn juk is zacht en mijn last is licht.

12

Aren plukken op sabbat

¹ Te dien tijde ging Jezus op de sabbat door de korenvelden en zijn discipelen kregen honger en begonnen aren te plukken en te eten.

² Maar toen de Farizeeën dit zagen, zeiden zij tot Hem: Zie, uw discipelen doen wat men op sabbat niet mag doen.

³ En Hij zeide tot hen: Hebt gij niet gelezen wat David gedaan heeft, toen hij en die met hem waren honger kregen?

⁴ Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en zij de toonbroden hebben gegeten, waarvan hij noch die met hem waren mochten eten, doch alleen de priesters?

⁵ Of hebt gij niet gelezen in de wet, dat op de sabbat de priesters in de tempel de sabbat schenden zonder schuldig te zijn?

⁶ Maar Ik zeg u: Meer dan de tempel is hier.

⁷ Indien gij geweten hadt, wat het zeggen wil: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande, dan zoudt gij geen onschuldigen hebben veroordeeld.

⁸ Want de Zoon des mensen is heer over de sabbat.

Een genezing op sabbat

⁹ En Hij vertrok van die plaats en ging in hun synagoge.

¹⁰ En zie, daar was een mens met een verschrompelde hand. En zij legden Hem de vraag voor, of het geoorloofd is op de sabbat te genezen, om Hem te kunnen aanklagen.

¹¹ Maar Hij zeide tot hen: Wie zou er onder u zijn, die één schaap heeft en die, als dit op een sabbat in een put valt, het niet grijpen zal en eruit trekken?

¹² Hoeveel gaat niet een mens een schaap te boven? Derhalve is het geoorloofd op de sabbat wèl te doen.

¹³ Toen zeide Hij tot die mens: Streck uw hand uit. En hij strekte haar uit en zij werd weder gezond gelijk de andere.

¹⁴ En de Farizeeën gingen heen en spanden tegen Hem samen ten einde Hem om te brengen.

De profetie vervuld

¹⁵ Maar Jezus doorzag het en ging vandaar weg. En velen volgden Hem en Hij genas hen allen,

¹⁶ en Hij verbood hun ten strengste Hem bekend te maken,

¹⁷ opdat vervuld zou worden het woord, gesproken door de profeet Jesaja, toen hij zeide:

¹⁸ Zie, mijn knecht, die Ik verkoren heb, mijn geliefde, in wie mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal mijn Geest op Hem leggen en Hij zal de heidenen het oordeel verkondigen.

¹⁹ Hij zal niet twisten of schreeuwen, en niemand zal op de pleinen zijn stem horen.

²⁰ Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de walmende vlaspit zal Hij niet uitdoven, voordat Hij het oordeel tot overwinning heeft gebracht.

²¹ En op zijn naam zullen de heidenen hopen.

Jezus en Beëlzebul

²² Toen bracht men een bezetene tot Hem, die blind en stom was. En Hij genas hem, zodat de stomme sprak en zag.

²³ En al de scharen waren buiten zichzelf en zeiden: Dit is toch niet de Zoon van David?

²⁴ Maar de Farizeeën hoorden het en zeiden: Deze drijft de boze geesten slechts uit door Beëlzebul, de overste der geesten.

²⁵ Maar Hij kende hun gedachten en zeide tot hen: Ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, gaat ten onder, en geen stad of huis, tegen zichzelf verdeeld, zal standhouden.

²⁶ En indien de satan de satan uitdrijft, is hij tegen zichzelf verdeeld; hoe zal dan zijn koninkrijk kunnen standhouden?

²⁷ En indien Ik door Beëlzebul de boze geesten uitdrijf, door wie doen uw zonen het dan? Daarom zullen zij rechters over u zijn.

²⁸ Maar indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen.

²⁹ Of hoe kan iemand het huis van de sterke binnegaan en zijn huisraad roven, als hij niet eerst die sterke heeft gebonden? Dan zal hij zijn huis plunderen.

³⁰ Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstroot.

³¹ Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden.

³² Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar spreekt iemand tegen de heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.

³³ Acht de boom goed, maar dan ook zijn vrucht, òf acht de boom slecht, maar dan ook zijn vrucht, want aan zijn vrucht kent men de boom.

³⁴ Addereengebroid, hoe kunt gij, die slecht zijt, iets goeds zeggen? Want uit de overvloed des harten spreekt de mond.

³⁵ Een goed mens brengt uit zijn goede schat goede dingen voort, en een slecht mens uit zijn boze schat boze dingen.

³⁶ Maar Ik zeg u: Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels,

³⁷ want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij veroordeeld worden.

De vraag om een teken

³⁸ Toen antwoordden Hem enige der schriftgeleerden en Farizeeën en zeiden: Meester, wij zouden wel een teken van U willen zien.

³⁹ Maar Hij antwoordde hun en zeide: Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet.

⁴⁰ Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten.

⁴¹ De mannen van Nineve zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht en het veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona en zie, meer dan Jona is hier.

⁴² De koningin van het Zuiden zal in het oordeel optreden met dit geslacht en het veroordelen, want zij is gekomen van de einden der aarde om de wijsheid van Salomo te horen, en zie, meer dan Salomo is hier.

⁴³ Zodra de onreine geest van de mens is uitgevaren, gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken, maar hij vindt die niet.

⁴⁴ Dan zegt hij: Ik zal terugkeren naar mijn huis, waar ik ben uitgevaren; en als hij komt, vindt hij het leegstaan [en] geveegd en op orde.

⁴⁵ Dan trekt hij heen en neemt zeven andere geesten mede, bozer dan hijzelf; en zij komen binnen en wonen daar. En het wordt met die mens in het einde erger dan in het begin. Alzo zal het ook gaan met dit boze geslacht.

Jezus en zijn verwanten

⁴⁶ Terwijl Hij nog tot de scharen sprak, zie, zijn moeder en broeders stonden buiten en trachtten Hem te spreken te krijgen.

⁴⁷ [En iemand zeide tot Hem: Zie, uw moeder en uw broeders staan buiten en trachten U te spreken te krijgen.]

⁴⁸ Maar Hij antwoordde de boodschapper en zeide: Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broeders?

⁴⁹ En Hij strekte zijn hand uit over zijn discipelen en zeide: Ziedaar mijn moeder en mijn broeders.

⁵⁰ Want al wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moeder.

13

De gelijkenis van de zaaier

¹ Op die dag ging Jezus het huis uit en Hij zat bij de zee.

² En vele scharen vergaderden zich bij Hem, zodat Hij in een schip ging en daar nederzat, en de gehele schare stond op de oever.

³ En Hij sprak tot hen vele dingen in gelijkenissen en zeide: Zie, een zaaier ging uit om te zaaien.

⁴ En bij het zaaien viel een deel langs de weg en de vogels kwamen en aten het op.

⁵ Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had, en terstond schoot het op, omdat het geen diepe aarde had,

⁶ maar toen de zon opkwam, verschroeide het en omdat het geen wortel had, verdorde het.

⁷ Een ander deel viel op de dorens en de dorens kwamen op en verstikten het.

⁸ Een ander deel viel in goede aarde en het gaf vrucht, deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoudig.

⁹ Wie oren heeft, die hore!

Het doel der gelijkenissen

¹⁰ En de discipelen kwamen en zeiden tot Hem: Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen?

¹¹ Hij antwoordde hun en zeide: Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven.

¹² Want wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben; maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden.

¹³ Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien en horende niet horen of begrijpen.

¹⁴ En aan hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken;

¹⁵ want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen.

¹⁶ Maar uw ogen zijn zalig, omdat zij zien en uw oren, omdat zij horen.

¹⁷ Voorwaar, Ik zeg u: Vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien wat gij ziet, en zij hebben het niet gezien, en te horen wat gij hoort, en zij hebben het niet gehoord.

De uitlegging van de gelijkenis van de zaaier

¹⁸ Gij nu, hoort de gelijkenis van de zaaier.

¹⁹ Bij een ieder, die het woord van het Koninkrijk hoort en het niet verstaat, komt de boze en rooft wat in zijn hart gezaaid is: dat is de langs de weg gezaaide.

²⁰ De op steenachtige plaatsen gezaaide is hij, die het woord hoort en het terstond met blijdschap aanneemt;

²¹ maar hij heeft geen wortel in zich, doch is iemand van het ogenblik; wanneer echter verdrukking of vervolging komt om der wille van het woord, komt hij terstond ten val.

²² De in de dorens gezaaide is hij, die het woord hoort, en de zorg van de wereld en het bedrog van de rijkdom verstikt het woord en hij wordt onvruchtbaar.

²³ De in goede aarde gezaaide is hij, die het woord hoort en verstaat, die dan ook vrucht draagt en oplevert, deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoudig.

Andere gelijkenissen

²⁴ Nog een gelijkenis hield Hij hun voor en Hij zeide: Het Koninkrijk der hemelen komt overeen met iemand, die goed zaad gezaaid had in zijn akker.

²⁵ Doch terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide er onkruid overheen, midden tussen het koren, en ging weg.

²⁶ Toen het graan opkwam en vrucht zette, toen kwam ook het onkruid te voorschijn.

²⁷ Daarna kwamen de slaven van de eigenaar en zeiden tot hem: Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Hoe komt hij dan aan onkruid?

²⁸ Hij zeide tot hen: Dat heeft een vijandig mens gedaan.

²⁹ De slaven zeiden tot hem: Wilt gij dan, dat wij het bijeenhalen? Hij zeide: Neen, want bij het bijeenhalen van het onkruid zoudt gij tevens het koren kunnen uittrekken.

³⁰ Laat beide samen opgroeien tot de oogst. En in de oogsttijd zal ik tot de maaiers zeggen: Haalt eerst het onkruid bijeen en bindt het in bossen om het te verbranden, maar brengt het koren bijeen in mijn schuur.

³¹ Nog een gelijkenis hield Hij hun voor en Hij zeide: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mosterzadje, dat iemand nam en in zijn akker zaaide.

³² Het is wel het kleinste van alle zaden, maar als het volgroeid is, is het groter dan de tuingewassen en het wordt een boom, zodat de vogelen des hemels in zijn takken kunnen nestelen.

³³ Nog een gelijkenis sprak Hij tot hen: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en in drie maten meel deed, totdat het geheel doorzuurd was.

³⁴ Dit alles zeide Jezus in gelijkenissen tot de scharen en zonder gelijkenis zeide Hij niets tot hen,

³⁵ opdat vervuld zou worden het woord, gesproken door de profeet, toen hij zeide: Ik zal mijn mond opendoen met gelijkenissen, Ik zal verkondigen wat sinds de grondlegging der wereld verborgen gebleven is.

Onderwijs der discipelen

³⁶ Toen liet Hij de scharen gaan en ging naar huis. En zijn discipelen kwamen bij Hem en zeiden: Maak ons de gelijkenis van het onkruid in de akker duidelijk.

³⁷ Hij antwoordde en zeide: Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen;

³⁸ de akker is de wereld; het goede zaad, dat zijn de kinderen van het Koninkrijk;

³⁹ het onkruid zijn de kinderen van de boze; de vijand, die het gezaaid heeft, is de duivel; de oogst is de voleinding der wereld; de maaiers zijn de engelen.

⁴⁰ Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der wereld.

⁴¹ De Zoon des mensen zal zijn engelen uitzenden en zij zullen uit zijn Koninkrijk verzamelen al wat tot zonde verleidt en hen, die de ongerechtigheid bedrijven,

⁴² en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.

⁴³ Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders. Wie oren heeft, die hore!

Nogmaals gelijkenissen

⁴⁴ Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een schat, verborgen in een akker, die een mens ontdekte en verborg, en in zijn blijdschap erover gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft en koopt die akker.

⁴⁵ Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone parelen zocht.

⁴⁶ Toen hij een kostbare parel gevonden had, ging hij heen en verkocht al wat hij had, en kocht die.

⁴⁷ Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een sleepnet, neergelaten in de zee, dat allerlei bijeenbrengt.

⁴⁸ Wanneer het vol is, haalt men het op de oever, en zet zich neer en verzamelt het goede in vaten, doch het ondeugdelijke werpt men weg.

⁴⁹ Zó zal het gaan bij de voleinding der wereld. De engelen zullen uitgaan om de bozen uit het midden der rechtvaardigen af te zonderen,

⁵⁰ en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.

⁵¹ Hebt gij dit alles verstaan? Zij zeiden tot Hem: Ja.

⁵² Hij zeide tot hen: Daarom is iedere schriftgeleerde, die een discipel geworden is van het Koninkrijk der hemelen, gelijk aan een heer des huizes, die uit zijn voorraad nieuwe en oude dingen te voorschijn brengt.

Jezus en zijn vaderstad

⁵³ En het geschiedde, toen Jezus deze gelijkenissen ten einde gebracht had, dat Hij vandaar wegging.

⁵⁴ En in zijn vaderstad gekomen, leerde Hij hen in hun synagoge, zodat zij versteld stonden en zeiden: Vanwaar heeft Hij die wijsheid en die krachten?

⁵⁵ Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet zijn moeder niet Maria en zijn broeders Jakobus en Jozef en Simon en Judas?

⁵⁶ En behoren zijn zusters niet allen bij ons? Vanwaar heeft Hij dan dit alles?

⁵⁷ En zij namen aanstoot aan Hem. Maar Jezus zeide tot hen: Een profeet is alleen in zijn vaderstad en in zijn huis ongeëerd.

⁵⁸ En Hij deed daar niet vele krachten wegens hun ongelooft.

14

De dood van Johannes de Doper

¹ In die tijd hoorde Herodes, de viervorst, wat van Jezus verteld werd, ² en hij zeide tot zijn dienaars: Dat is Johannes de Doper; hij is opgewekt uit de doden en daarom werken die krachten in hem.

³ Want Herodes had Johannes laten grijpen, geboeid en gevangengezet, ter wille van Herodias, de vrouw van zijn broeder Filippus;

⁴ want Johannes zeide tot hem: Gij moogt haar niet hebben.

⁵ En hoewel hij hem wilde ter dood brengen, vreesde hij de schare, omdat zij hem voor een profeet hielden.

⁶ Maar op het geboortefeest van Herodes danste de dochter van Herodias in hun midden en zij behaagde Herodes,

⁷ waarom hij haar onder ede toezegde haar te geven, wat zij maar vragen zou.

⁸ En zij, opgestoot door haar moeder, zeide: Geef mij hier op een schotel het hoofd van Johannes de Doper.

⁹ En de koning werd bedroefd, maar om zijn eden, en om hen die mede aanlagen, beval hij het haar te geven,

¹⁰ en hij liet Johannes in de gevangenis onthoofden.

¹¹ En zijn hoofd werd op een schotel gebracht en aan het meisje gegeven en zij bracht het aan haar moeder.

¹² En zijn discipelen kwamen en namen zijn lijk weg en begroeven hem; en zij gingen heen en berichtten het aan Jezus.

De eerste wonderbare spijziging

¹³ Toen Jezus dit hoorde, trok Hij Zich vandaar in een schip terug naar een eenzame plaats, alleen. En toen de scharen dit hoorden, volgden zij Hem te voet uit de steden.

¹⁴ En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote schare, en Hij werd met ontferming over hen bewogen en genas hun zieken.

¹⁵ Bij het vallen van de avond kwamen de discipelen tot Hem en zeiden: De plaats (hier) is eenzaam en de tijd is reeds verstreken; zend dan de scharen weg, dan kunnen zij naar de dorpen gaan om spijzen voor zich te kopen.

¹⁶ Maar Jezus zeide tot hen: Zij behoeven niet weg te gaan, geeft gij hun te eten.

¹⁷ Zij zeiden tot Hem: Wij hebben hier niets dan vijf broden en twee vissen.

¹⁸ Hij zeide: Brengt Mij die hier.

¹⁹ En Hij beval de scharen, dat zij in het gras zouden gaan zitten, nam de vijf broden en de twee vissen, en Hij zag op naar de hemel, sprak de zegen uit, brak de broden en gaf ze aan zijn discipelen en de discipelen gaven ze aan de scharen.

²⁰ En zij aten allen en werden verzadigd en zij raapten het overschot der brokken op, twaalf manden vol.

²¹ Zij, die gegeten hadden, waren ongeveer vijfduizend mannen, vrouwen en kinderen niet medegerekend.

Jezus gaande over het meer

²² En [terstond] dwong Hij de discipelen in het schip te gaan en Hem vooruit te varen naar de overkant, totdat Hij de scharen zou hebben weggezonden.

²³ En toen Hij de scharen weggezonden had, ging Hij de berg op om in de eenzaamheid te bidden. Bij het vallen van de avond was Hij daar alleen.

²⁴ Doch het schip was reeds vele stadiën van het land verwijderd, geteisterd door de golven, want de wind was tegen.

²⁵ In de vierde nachtwake kwam Hij tot hen, gaande over de zee.

²⁶ Toen de discipelen Hem over de zee zagen gaan, werden zij verbijs-terd en zeiden: Het is een spook! En zij schreeuwden van vrees.

²⁷ Terstond sprak [Jezus] hen aan en zeide: Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!

²⁸ Petrus antwoordde Hem en zeide: Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.

²⁹ En Hij zeide: Kom! En Petrus ging uit het schip en liep over het water en ging naar Jezus.

³⁰ Maar toen hij zag op de wind, werd hij bevreesd en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red mij!

³¹ Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem en zeide tot hem: Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twifelen?

³² En toen zij in het schip geklommen waren, ging de wind liggen.

³³ Die in het schip waren, vielen voor hem neder en zeiden: Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!

Genezing in Gennesaret

³⁴ En toen zij overgestoken waren, kwamen zij in Gennesaret aan land.

³⁵ En zodra de mannen van die plaats Hem herkend hadden, zonden zij bericht in die gehele omgeving, en men bracht tot Hem allen, die ernstig ongesteld waren,

³⁶ en zij smeekten Hem, dat zij alleen maar de kwast van zijn kleed mochten aanraken. En allen, die Hem aanraakten, werden behouden.

15

Een twistgesprek met de Farizeeën

¹ Toen kwamen uit Jeruzalem Farizeeën en schriftgeleerden tot Jezus en vroegen:

² Waarom overtreden uw discipelen de overlevering der ouden?

³ Immers, zij wassen hun handen niet, wanneer zij brood eten. Hij antwoordde hun en zeide: Waarom overtreedt ook gij ter wille van uw overlevering (zelfs) het gebod Gods?

⁴ Want God heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, zal de dood sterven.

⁵ Maar gij zegt: Wie tot zijn vader of zijn moeder zegt: Het is offergave, al wat gij van mij hadt kunnen trekken, behoeft zijn vader of zijn moeder niet te eren.

⁶ Zo hebt gij het woord Gods van kracht beroofd ter wille van uw overlevering.

⁷ Huichelaars, terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende:

⁸ Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij.

⁹ Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.

Rein en onrein

¹⁰ En toen Hij de schare tot Zich geroepen had, zeide Hij tot hen: Hoort en verstaat!

¹¹ Niet wat de mond binnengaat, maakt de mens onrein, maar wat de mond uitkomt, dat maakt de mens onrein.

¹² Toen kwamen zijn discipelen en zeiden tot Hem: Weet Gij, dat de Farizeeën, toen zij dit woord hoorden, er aanstoot aan namen?

13 Hij antwoordde hun en zeide: Elke plant, die mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.

14 Laat hen gaan, blinden zijn zij, die blinden leiden. Indien een blinde een blinde leidt, zullen zij beiden in een put vallen.

15 Petrus antwoordde en zeide tot Hem: Verklaar ons de gelijkenis.

16 Hij zeide: Zijt ook gij nog onbevattelijk?

17 Begrijpt gij niet, dat al wat de mond binnengaat, in de buik komt en te zijner plaatse verdwijnt?

18 Maar wat de mond uitgaat, komt uit het hart, en dat maakt de mens onrein.

19 Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslasteringen.

20 Dat zijn de dingen, die een mens onrein maken, maar het eten met ongewassen handen maakt een mens niet onrein.

De Kananese vrouw

21 En Jezus ging vandaar en trok Zich terug naar de omgeving van Tyrus en Sidon.

22 En zie, een Kananese vrouw uit dat gebied kwam en riep: Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David, mijn dochter is deerlijk bezeten.

23 Hij echter antwoordde haar geen woord, en zijn discipelen kwamen bij Hem en vroegen Hem, zeggende: Zend haar weg, want zij roept ons na.

24 Hij echter antwoordde en zeide: Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.

25 Maar zij kwam en viel voor Hem neer en zeide: Here, help mij!

26 Hij echter antwoordde en zeide: Het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen.

27 Maar zij zeide: Zeker, Here, ook de honden eten immers van de kruimels, die van de tafel van hun meesters vallen.

28 Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: O, vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst! En haar dochter was genezen van dat ogenblik af.

Tweede wonderbare spijziging

29 En Jezus vertrok vandaar, en Hij ging langs de zee van Galilea en ging de berg op, en Hij zette Zich daar neder.

30 En vele scharen kwamen bij Hem, die lammen, kreupelen, blinden, stommen en vele anderen bij zich hadden, en zij legden die aan zijn voeten neer.

31 En Hij genas hen, zodat de schare zich verwonderde, want zij zagen stommen spreken, kreupelen gezond, lammen lopen en blinden zien. En zij verheerlijkten de God van Israël.

32 Maar Jezus riep zijn discipelen tot Zich en zeide: Ik heb medelijden met de schare, want zij zijn nu reeds drie dagen bij Mij gebleven en hebben niets te eten. En zonder voedsel wegzenden wil Ik hen niet, zij mochten eens onderweg bezwijken.

33 En zijn discipelen zeiden tot Hem: Hoe komen wij in een eenzame streek aan zóveel broden, dat wij zulk een schare verzadigen kunnen?

34 En Jezus zeide tot hen: Hoeveel broden hebt gij? Zij zeiden: Zeven en enkele visjes.

³⁵ En Hij gaf aan de schare bevel, dat zij op de grond zouden gaan zitten.

³⁶ Daarna nam Hij de zeven broden en de vissen, dankte en brak ze, en Hij gaf ze aan zijn discipelen en de discipelen gaven ze aan de scharen.

³⁷ En zij aten allen en werden verzadigd, en zij raapten het overschot der brokken op, zeven korven vol.

³⁸ Zij, die gegeten hadden, waren vierduizend mannen, vrouwen en kinderen niet medegerekend.

³⁹ En nadat Hij de schare weggezonden had, ging Hij in het schip en vertrok naar het gebied van Magadan.

16

De vraag om een teken

¹ En de Farizeeën en Sadduceeën kwamen tot Hem en vroegen, om Hem te verzoeken, dat Hij hun een teken uit de hemel zou tonen.

² Hij antwoordde hun en zeide: [Bij het vallen van de avond, zegt gij: Goed weer, want de lucht ziet rood.

³ En des morgens: Vandaag ruw weer, want de lucht ziet somber rood. Het aanzien van de lucht weet gij te onderscheiden, maar kunt gij het de tekenen der tijden niet?]

⁴ Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, en het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona. En Hij verliet hen en ging heen.

De zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën

⁵ En toen de discipelen naar de overkant gingen, hadden zij vergeten broden mede te nemen.

⁶ Jezus zeide tot hen: Ziet toe en wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën.

⁷ Zij bespraken dit onder elkander en zeiden: Dat is, omdat wij geen broden medegenomen hebben.

⁸ Toen Jezus dat bemerkte, zeide Hij: Waarom spreekt gij met elkander erover, kleingelovigen, dat gij geen broden hebt?

⁹ Ziet gij het nog niet in en herinnert gij u niet de vijf broden der vijfduizend en hoeveel manden gij medenaamt?

¹⁰ Of de zeven broden der vierduizend en hoeveel korven gij medenaamt?

¹¹ Hoe begrijpt gij niet, dat Ik u niet van broden sprak? Maar wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën.

¹² Toen zagen zij in, dat Hij hun niet gezegd had zich te wachten voor de zuurdesem [der broden], maar voor de leer der Farizeeën en Sadduceeën.

De belijdenis van Petrus

¹³ Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?

¹⁴ En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.

¹⁵ Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

¹⁶ Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!

¹⁷ Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

¹⁸ En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.

¹⁹ Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.

²⁰ Toen verbood Hij met nadruk zijn discipelen aan iemand te zeggen: Hij is de Christus.

De eerste aankondiging van het lijden - Bestrafing van Petrus

²¹ Van toen aan begon Jezus Christus zijn discipelen te tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de zijde der oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden.

²² En Petrus nam Hem terzijde en begon Hem te bestraffen, zeggende: Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!

²³ Doch Hij keerde Zich om en zeide tot Petrus: Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.

²⁴ Toen zeide Jezus tot zijn discipelen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.

²⁵ Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.

²⁶ Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?

²⁷ Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijn engelen, en dan zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden.

²⁸ Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in zijn koninklijke waardigheid.

17

De verheerlijking op de berg

¹ En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en zijn broeder Johannes mede en Hij leidde hen een hoge berg op, in de eenzaamheid.

² En zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn gelaat straalde gelijk de zon en zijn klederen werden wit als het licht.

³ En zie, hun verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken.

⁴ Petrus antwoordde en zeide tot Jezus: Here, het is goed, dat wij hier zijn; indien Gij het wilt, zal ik hier drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een.

⁵ Terwijl hij nog sprak, zie, daar overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!

⁶ Toen de discipelen dit hoorden, wierpen zij zich op hun aangezicht ter aarde en werden zeer bevreesd.

⁷ En Jezus kwam bij hen, raakte hen aan en zeide: Staat op en weest niet bevreesd.

⁸ Toen zij hun ogen opsloegen, zagen zij niemand dan Jezus alleen.

⁹ En terwijl zij van de berg afdaalden, gebod Jezus hun, zeggende: Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt.

¹⁰ En de discipelen vroegen Hem en zeiden: Hoe kunnen dan de schriftgeleerden zeggen, dat Elia eerst moet komen?

¹¹ Hij antwoordde en zeide:

¹² Elia zal wel komen en alles herstellen, maar Ik zeg u, dat Elia reeds gekomen is en zij hebben hem niet erkend, maar met hem gedaan al wat zij wilden. Zó zal ook de Zoon des mensen door hen moeten lijden.

¹³ Toen begrepen de discipelen, dat Hij over Johannes de Doper tot hen gesproken had.

De genezing van een maanzieke

¹⁴ En toen zij bij de schare gekomen waren, kwam iemand tot Hem, knielde voor Hem neder, en zeide:

¹⁵ Here, heb medelijden met mijn zoon, want hij is maanziek en hij is er slecht aan toe; want dikwijls valt hij in het vuur en dikwijls in het water.

¹⁶ En ik heb hem naar uw discipelen gebracht en zij hebben hem niet kunnen genezen.

¹⁷ Jezus antwoordde en zeide: O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn? Hoelang zal Ik u nog verdragen? Breng hem Mij hier.

¹⁸ En Jezus bestrafte hem en de boze geest ging van hem uit, en de knaap was genezen van dat ogenblik af.

¹⁹ Toen kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden, toen zij met Hem alleen waren: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?

²⁰ Hij zeide tot hen: Vanwege uw klein geloof. Want voorwaar, Ik zeg u, indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen en hij zal zich verplaatsen en niets zal u onmogelijk zijn.

²¹ [Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.]

De tweede aankondiging van het lijden

²² Terwijl zij samen in Galilea verkeerden, zeide Jezus tot hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen,

²³ en zij zullen Hem ter dood brengen en ten derden dage zal Hij opgewekt worden. En zij werden zeer bedroefd.

Jezus en het hoofdgeld

²⁴ Toen zij te Kafarnaüm kwamen, traden de ontvangers van het hoofdgeld op Petrus toe en zeiden: Betaalt uw Meester het hoofdgeld niet? Hij zeide: Zeker wel.

²⁵ En toen hij thuiskwam, was Jezus hem vóór met de vraag: Wat dunkt u, Simon? Van wie heffen aardse koningen rechten of belasting? Van hun zonen of van de vreemden?

²⁶ Toen hij zeide: Van de vreemden, sprak Jezus tot hem: Zo zijn dus de zonen vrij.

²⁷ Maar opdat wij hun geen aanstoot geven, ga gij naar de zee, werp een vishaak uit en de eerste vis, die bovenkomt, grijp die. En wanneer

gij zijn bek opendoet, zult gij een zilverstuk vinden. Neem dat en geeft het hun voor Mij en voor u.

18

De grootste in het Koninkrijk der hemelen - Verleiding

¹ Op dat ogenblik kwamen de discipelen bij Jezus en vroegen: Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?

² En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden,

³ en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

⁴ Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.

⁵ En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.

⁶ Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.

⁷ Wee de wereld om de verleidingen tot zonde. Want er moeten verleidingen komen, maar wee die mens, door wie de verleiding komt.

⁸ Indien uw hand of uw voet u tot zonde verleidt, houw hem af en werp hem weg. Het is beter voor u verminkt of kreupel ten leven in te gaan, dan met twee handen of twee voeten in het eeuwige vuur geworpen te worden.

⁹ En indien uw oog u tot zonde verleidt, ruk het uit en werp het van u. Het is beter voor u met één oog ten leven in te gaan, dan met twee ogen in het hellevuur geworpen te worden.

¹⁰ Ziet toe, dat gij niet één dezer kleinen veracht. Want Ik zeg u, dat hun engelen in de hemelen voortdurend het aangezicht zien van mijn Vader, die in de hemelen is.

¹¹ [Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te behouden.]

Het verloren schaap

¹² Wat dunkt u? Indien een mens in het bezit is gekomen van honderd schapen en één ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negenenegentig op de bergen laten en heengaan om het dwalende te zoeken?

¹³ En gebeurt het, dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich over dat ene meer verblijdt dan over de negenenegentig, die niet verdwaald waren.

¹⁴ Zó bestaat bij uw Vader, die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat.

Zonde van een broeder - Binden en ontbinden

¹⁵ Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen.

¹⁶ Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen. Indien hij niet luistert, neem dan nog een of twee met u mede, opdat op de verklaring van twee getuigen of van drie elke zaak vaststa.

¹⁷ Indien hij naar hen niet luistert, zeg het dan aan de gemeente. Indien hij naar de gemeente niet luistert, dan zij hij u als de heiden en de tollenaar.

¹⁸ Voorwaar, Ik zeg u, al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel.

¹⁹Wederom, [voorwaar] Ik zeg u, dat, als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun zal ten deel vallen van mijn Vader, die in de hemelen is.

²⁰Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.

Vergiffenis

²¹Toen kwam Petrus bij Hem en zeide: Here, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven?

²²Tot zevenmaal toe? Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.

²³Daarom is het Koninkrijk der hemelen te vergelijken met een koning, die afrekening wilde houden met zijn slaven.

²⁴Toen hij begon te rekenen, werd een voor hem geleid, die tien-duizend talenten schuldig was.

²⁵Omdat hij niet bij machte was te betalen, beval zijn heer hem te verkopen, met zijn vrouw en kinderen en al wat hij bezat, opdat er betaald kon worden.

²⁶De slaaf wierp zich neder als smekeling en zeide: Heb geduld met mij en ik zal u alles betalen.

²⁷De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem en hij liet hem vrij en schold hem de schuld kwijt.

²⁸Toen die slaaf wegging, trof hij een zijner medeslaven aan, die hem honderd schellingen schuldig was, en hij greep hem bij de keel en zeide: Betaal wat gij schuldig zijt.

²⁹De medeslaaf nu wierp zich voor hem neder en bad hem dringend, zeggende: Heb geduld met mij en ik zal u betalen.

³⁰Doch hij wilde niet, maar ging heen en zette hem gevangen, totdat hij het verschuldigde zou betaald hebben.

³¹Toen nu zijn medeslaven zagen, wat er gebeurd was, werden zij zeer verdrietig en gingen hun heer al wat er gebeurd was, mededelen.

³²Toen ontbood zijn heer hem en zeide tot hem: Slechte slaaf, al die schuld heb ik u kwijtgescholden, daar gij het mij dringend hadt gevraagd.

³³Hadt ook gij geen medelijden moeten hebben met uw medeslaaf, zoals ook ik medelijden had met u?

³⁴En zijn meester werd toornig en gaf hem in handen van de folter-aars, totdat hij hem al het verschuldigde zou betaald hebben.

³⁵Alzo zal ook mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft.

19

De echtscheiding

¹En het geschiedde, toen Jezus deze woorden geëindigd had, dat Hij uit Galilea vertrok, en Hij kwam over de Jordaan in het gebied van Judea.

²En vele scharen volgden Hem en Hij genas hen aldaar.

³En er kwamen Farizeeën tot Hem om Hem te verzoeken, en zij zeiden: Is het geoorloofd zijn vrouw weg te zenden om allerlei redenen?

⁴Hij antwoordde en zeide: Hebt gij niet gelezen, dat de Schepper hen van den beginne als man en vrouw heeft gemaakt?

⁵ En Hij zeide: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn.

⁶ Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees. Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet.

⁷ Zij zeiden tot Hem: Waarom heeft Mozes dan bevolen een scheidbrief te geven en haar (daarmede) weg te zenden?

⁸ Hij zeide tot hen: Mozes heeft u met het oog op de hardheid uwer harten toegestaan uw vrouwen weg te zenden, maar van den beginne is het zo niet geweest.

⁹ Doch Ik zeg u: Wie zijn vrouw wegzendt om een andere reden dan hoererij en een andere trouwt, pleegt echtbreuk.

¹⁰ De discipelen zeiden tot Hem: Indien voor een man de zaak met zijn vrouw zó staat, is het niet raadzaam te trouwen.

¹¹ Doch Hij zeide tot hen: Niet allen vatten dit woord, alleen zij, aan wie het gegeven is.

¹² Er zijn immers gesnedenen, die zo uit de moederschoot geboren zijn, en er zijn gesnedenen, die door de mensen gesneden zijn, en er zijn gesnedenen, die zichzelf gesneden hebben, ter wille van het Koninkrijk der hemelen. Die het vatten kan, die vatte het.

Jezus zegent de kinderen

¹³ Toen werden kinderen tot Hem gebracht, opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden; doch de discipelen bestrafden hen.

¹⁴ Maar Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.

¹⁵ En Hij legde hun de handen op en vertrok vandaar.

De rijke jongeling

¹⁶ En zie, iemand kwam tot Hem en zeide: Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?

¹⁷ Hij zeide tot hem: Wat vraagt gij Mij naar het goede? Eén is de Goede. Maar indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden.

¹⁸ Hij zeide tot Hem: Welke? Jezus zeide: Deze: Gij zult niet doodslaan, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven,

¹⁹ eer uw vader en uw moeder, en gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

²⁰ De jongeling zeide tot Hem: Dat alles heb ik in acht genomen; waarin schiet ik nog te kort?

²¹ Jezus zeide tot hem: Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij.

²² Toen de jongeling [dit] woord hoorde, ging hij bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.

²³ Jezus zeide tot zijn discipelen: Voorwaar, Ik zeg u, een rijke zal moeilijk het Koninkrijk der hemelen binnengaan.

²⁴ Wederom zeg Ik u, het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.

²⁵ Toen de discipelen dit hoorden, waren zij zeer verslagen en zeiden: Wie kan dan behouden worden?

²⁶ Jezus zag hen aan en zeide: Bij de mensen is dit onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk.

Het loon voor het volgen van Jezus

²⁷ Daarop antwoordde Petrus en zeide tot Hem: Zie, wij hebben alles prijsgegeven en zijn U gevolgd; wat zal dan ons deel zijn?

²⁸ Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, gij, die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten.

²⁹ En een ieder, die huizen of broeders of zusters of vader of moeder of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om mijn naam, zal vele malen meer terugontvangen en het eeuwige leven erven.

³⁰ Maar vele eersten zullen de laatsten zijn, en vele laatsten de eersten.

20

De gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard

¹ Want het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een heer des huizes, die des morgens vroeg arbeiders voor zijn wijngaard ging huren.

² Toen hij het met de arbeiders eens geworden was voor een schelling 's daags, zond hij hen in zijn wijngaard.

³ En omstreeks het derde uur ging hij naar buiten en zag nog anderen werkloos op de markt staan,

⁴ en hij zeide tot hen: Gaat ook gij in de wijngaard en wat billijk is zal ik u geven. En zij gingen.

⁵ Omstreeks het zesde en het negende uur ging hij wéér naar buiten en handelde evenzo.

⁶ Toen hij omstreeks het elfde uur naar buiten ging, vond hij nog anderen staan en zeide tot hen: Waarom staat gij hier de gehele dag werkloos?

⁷ Zij zeiden tot hem: Omdat niemand ons gehuurd heeft. Hij zeide tot hen: Gaat ook gij in de wijngaard.

⁸ Toen de avond viel, zeide de heer van de wijngaard tot zijn opzichter: Roep de arbeiders en betaal het loon uit, te beginnen bij de laatsten, tot de eersten.

⁹ Toen zij, die omstreeks het elfde uur gehuurd waren, kwamen, ontvingen zij ieder een schelling.

¹⁰ En toen de eersten kwamen, meenden dezen, dat zij meer zouden ontvangen. En zij ontvingen eveneens ieder een schelling.

¹¹ Toen zij die ontvingen, morden zij tegen de heer des huizes,

¹² en zij zeiden: Deze laatsten hebben één uur gewerkt en gij hebt hen met ons gelijkgesteld, die een zware dag en de hitte hebben doorstaan.

¹³ Maar hij antwoordde een van hen en zeide: Vriend, ik doe u geen onrecht. Zijt gij het niet met mij eens geworden voor een schelling?

¹⁴ Neem het uwe en ga heen; ik wil deze laatsten hetzelfde geven als u.

¹⁵ Staat het mij niet vrij met het mijne te doen, wat ik wil? Of is uw oog boos, omdat ik goed ben?

¹⁶ Alzo zullen de laatsten de eersten en de eersten de laatsten zijn.

De derde aankondiging van het lijden

¹⁷ Toen Jezus zou opgaan naar Jeruzalem, nam Hij de twaalven terzijde, en onderweg sprak Hij tot hen:

¹⁸ Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen.

¹⁹ En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen, en ten derden dage zal Hij opgewekt worden.

Niet heersen, maar dienen

²⁰ Toen kwam de moeder der zonen van Zebedeüs tot Hem, met haar zonen, en zij boog zich voor Hem neder, om iets van Hem te vragen.

²¹ Hij zeide tot haar: Wat wilt gij? Zij zeide tot Hem: Zeg, dat deze mijn twee zonen mogen zitten, één aan uw rechterzijde en één aan uw linkerzijde in uw Koninkrijk.

²² En Jezus antwoordde en zeide: Gij weet niet wat gij vraagt. Kunt gij de beker drinken, die Ik zal drinken? Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen het.

²³ Hij zeide tot hen: Mijn beker zult gij wel drinken, maar het zitten aan mijn rechterzijde en linkerzijde staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen, voor wie het bereid is door mijn Vader.

²⁴ En toen de tien dit hoorden, namen zij het de beide broeders kwalijk.

²⁵ Doch Jezus riep hen tot Zich en zeide: Gij weet, dat de regeerders der volken heerschappij over hen voeren en de rijksgroten oefenen macht over hen.

²⁶ Zo is het onder u niet. Maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn,

²⁷ en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn;

²⁸ gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.

De genezing van twee blinden

²⁹ En toen zij uit Jericho gingen, volgde Hem een grote schare.

³⁰ En zie, twee blinden, die aan de weg zaten, riepen, toen zij hoorden, dat Jezus voorbijging, zeggende: Here, heb medelijden met ons, Zoon van David!

³¹ En de schare bestrafte hen, dat zij zwijgen zouden. Maar zij riepen te meer, zeggende: Here, heb medelijden met ons, Zoon van David!

³² En Jezus stond stil, riep hen en zeide: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?

³³ Zij zeiden tot Hem: Here, dat onze ogen geopend worden.

³⁴ Jezus werd met ontferming bewogen en raakte hun ogen aan, en terstond werden zij ziende en zij volgden Hem.

21

De intocht in Jeruzalem

¹ En toen zij Jeruzalem naderden en te Betfage kwamen, aan de Olijfberg, toen zond Jezus twee discipelen uit, tot wie Hij zeide:

² Gaat naar het dorp, dat tegenover u ligt, en terstond zult gij een ezelin vastgebonden vinden, en een veulen bij haar. Maakt haar los en brengt haar tot Mij.

³ En indien iemand u iets erover mocht zeggen, zegt dan: de Here heeft ze nodig. Hij zal ze terstond (terug) zenden.

⁴ Dit is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen gesproken is door de profeet, toen hij zeide:

⁵ Zegt der dochter Sions: Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en rijdend op een ezel, en op een veulen, het jong van een lastdier.

⁶ Nadat de discipelen heengegaan waren en gedaan hadden, zoals Jezus hun had opgedragen,

⁷ brachten zij de ezelin en het veulen en zij legden hun klederen erop, en Hij ging daarop zitten.

⁸ En het merendeel der schare spreidde hun klederen op de weg, anderen sloegen takken van de bomen en spreidden die op de weg.

⁹ En de scharen, die vóór Hem uit gingen en die volgden, riepen, zeggende: Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij, die komt in de naam des Heren; Hosanna in de hoogste hemelen!

¹⁰ En toen Hij Jeruzalem binnenging, kwam de gehele stad in rep en roer en zeide: Wie is dit?

¹¹ En de scharen zeiden: Dit is de profeet, Jezus, van Nazaret in Galilea.

Jezus in de tempel

¹² En Jezus ging de tempel binnen en dreef allen uit, die verkochten en kochten in de tempel, en de tafels der wisselaars keerde Hij om en de stoelen van hen, die de duiven verkochten,

¹³ en Hij zeide tot hen: Er staat geschreven: Mijn huis zal een bedehuis heten, maar gij maakt het tot een rovershol.

¹⁴ En in de tempel kwamen blinden en lammen tot Hem en Hij genas hen.

¹⁵ Toen de overpriesters en de schriftgeleerden de wonderwerken zagen, die Hij deed, en de kinderen, die in de tempel riepen, zeggende: Hosanna de Zoon van David! namen zij dat kwalijk,

¹⁶ en zij zeiden tot Hem: Hoort Gij wat dezen zeggen? Jezus zeide tot hen: Ja; hebt gij nooit gelezen: Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt Gij lof bereid?

¹⁷ En Hij verliet hen en ging buiten de stad, naar Betanië, en overnachtte daar.

De vervloeking van de vijgeboom

¹⁸ Des morgens vroeg, bij zijn terugkeer naar de stad, werd Hij hongerig.

¹⁹ En daar Hij een vijgeboom aan de weg zag staan, ging Hij erheen, doch Hij vond niets daaraan, dan alleen bladeren. En Hij zeide tot hem: Nooit groeie aan u enige vrucht meer, in eeuwigheid! En terstond verdorde de vijgeboom.

²⁰ En toen de discipelen dat zagen, verwonderden zij zich en zeiden: Hoe is de vijgeboom zo terstond verdord?

²¹ Maar Jezus antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, indien gij geloof hebt en niet twijfelt, zult gij niet alleen doen wat met de vijgeboom is gebeurd, maar zelfs indien gij tot deze berg zegt: Hef u op en werp u in de zee, het zal geschieden.

²² En al wat gij in het gebed gelovig vragen zult, zult gij ontvangen.

De vraag naar Jezus' bevoegdheid

²³ En toen Hij de tempel was binnengegaan, naderden de overpriesters en de oudsten des volks Hem, terwijl Hij leerde, en zij zeiden: Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze bevoegdheid gegeven?

24 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ik zal u ook een vraag stellen en indien gij Mij daarop antwoord geeft, zal Ik u ook zeggen, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

25 Vanwaar was de doop van Johannes? Uit de hemel of uit de mensen? En zij overlegden onder elkander en spraken: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij tot ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

26 Doch indien wij zeggen: Uit de mensen, zijn wij bevreesd voor de schare, want zij houden allen Johannes voor een profeet.

27 En zij antwoordden en zeiden tot Jezus: Wij weten het niet. Hij van zijn kant zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

De gelijkenis van de twee zonen

28 Wat dunkt u? Iemand had twee kinderen. Hij ging naar de eerste en zeide: Kind, ga en werk vandaag in de wijngaard.

29 En hij antwoordde en zeide: Ja, heer, maar hij ging niet.

30 Hij ging naar de tweede en sprak evenzo. En deze antwoordde en zeide: Ik wil niet, maar later kreeg hij berouw en ging toch.

31 Wie van de twee heeft de wil van zijn vader gedaan? Zij zeiden: De laatste. Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het Koninkrijk Gods.

32 Want Johannes heeft u de weg der gerechtigheid gewezen en gij hebt hem niet geloofd. De tollenaars en de hoeren echter hebben hem geloofd, doch hoewel gij dat zaagt, hebt gij later geen berouw gekregen en ook in hem geloofd.

De gelijkenis van de onrechtvaardige pachters

33 Hoort een andere gelijkenis. Er was een heer des huizes, die een wijngaard plantte, en er een heg omheen zette, en er een wijnpers in groef en een toren bouwde; en hij verhuurde die aan pachters en ging buitenslands.

34 Toen nu de tijd der vruchten naderde, zond hij zijn slaven naar die pachters om zijn vruchten in ontvangst te nemen.

35 Maar de pachters grepen zijn slaven, sloegen de ene, doodden de andere en stenigden een derde.

36 Hij zond weder andere slaven, nog meer dan eerst, en zij behandelten hen op dezelfde wijze.

37 Ten laatste zond hij zijn zoon tot hen, zeggende: Mijn zoon zullen zij ontzien.

38 Maar toen de pachters de zoon zagen, zeiden zij tot elkander: Dit is de erfgenaam, komt, laten wij hem doden om zijn erfenis aan ons te brengen.

39 En zij grepen hem en wierpen hem buiten de wijngaard en doodden hem.

40 Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen?

41 Zij zeiden tot Hem: Een kwade dood zal hij die kwaden doen sterven en de wijngaard zal hij verhuren aan andere pachters, die hem de vruchten op tijd zullen afleveren.

42 Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden; van de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen?

⁴³ Daarom, Ik zeg u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt.

⁴⁴ [En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden, en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen.]

⁴⁵ En toen de overpriesters en de Farizeeën zijn gelijkenissen hadden gehoord, begrepen zij, dat Hij hen bedoelde.

⁴⁶ En hoewel zij Hem trachtten te grijpen, vreesden zij de scharen, daar die Hem voor een profeet hielden.

22

Het koninklijke bruiloftsmaal

¹ En Jezus antwoordde en sprak wederom in gelijkenissen tot hen en zeide:

² Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een koning, die voor zijn zoon een bruiloft aanrichtte.

³ En hij zond zijn slaven uit om de ter bruiloft genodigden te roepen, doch zij wilden niet komen.

⁴ Wederom zond hij andere slaven uit, met de boodschap: Zegt de genodigden: Zie, ik heb mijn maaltijd bereid, mijn ossen en gemeste beesten zijn geslacht en alles is gereed; komt tot de bruiloft.

⁵ Maar zij sloegen er geen acht op en gingen heen, de een naar zijn akker, de ander naar zijn zaken.

⁶ De overigen grepen zijn slaven, en zij mishandelden en doodden hen.

⁷ En de koning werd toornig, en hij zond zijn legers uit en verdelgde die moordenaars en stak hun stad in brand.

⁸ Toen zeide hij tot zijn slaven: De bruiloft is wel gereed, maar de genodigden waren het niet waard.

⁹ Gaat daarom naar de kruispunten der wegen en nodigt allen, die gij aantreft, tot de bruiloft.

¹⁰ En die slaven gingen naar de wegen en verzamelden allen, die zij aantroffen, zowel slechten als goeden. En de bruiloftsmaal werd vol met hen, die aanlagen.

¹¹ Toen de koning binnentrad om hen, die aanlagen, te overzien, zag hij daar iemand, die geen bruiloftskleed aanhad.

¹² En hij zeide tot hem: Vriend, hoe zijt gij hier gekomen zonder bruiloftskleed? En hij verstomde.

¹³ Toen zeide de koning tot de bedienden: Bindt hem aan handen en voeten en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal het geween zijn en het tandengeknars.

¹⁴ Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

Het recht des keizers

¹⁵ Toen gingen de Farizeeën heen en beraadslaagden, hoe zij Hem in een strikvraag konden vangen.

¹⁶ En zij zonden tot Hem hun leerlingen, met de Herodianen, die zeiden: Meester, wij weten, dat Gij waarachtig zijt en de weg Gods in waarheid leert en dat Gij U aan niemand stoort; want Gij ziet de mensen niet naar de ogen.

¹⁷ Zeg ons dan, wat dunkt U? Is het geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?

18 Doch Jezus doorzag hun valsheid en zeide: Wat verzoekt gij Mij, huichelaars?

19 Toont Mij het geldstuk voor de belasting. Zij brachten Hem een schelling.

20 En Hij zeide tot hen: Wiens beeldenaar en opschrift is dit?

21 Zij zeiden: Van de keizer. Toen zeide Hij tot hen: Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is.

22 Toen zij dit hoorden, verwonderden zij zich en zij lieten Hem verder ongemoeid en gingen weg.

De vraag naar de opstanding

23 Op die dag kwamen enige Sadduceeën tot Hem, die beweren, dat er geen opstanding is, en zij ondervroegen Hem,

24 en zij zeiden: Meester, Mozes heeft gezegd, indien iemand sterft zonder kinderen, zal zijn broeder diens vrouw trouwen en voor zijn broeder nakomelingschap verwekken.

25 Nu waren er bij ons zeven broeders. En de eerste huwde en stierf daarop, en daar hij geen nakomelingschap had, liet hij zijn vrouw na aan zijn broeder.

26 Eveneens de tweede en de derde tot de zevende toe.

27 Het laatst van allen stierf de vrouw.

28 Van wie van de zeven zal zij dan in de opstanding de vrouw zijn? Want allen hebben haar tot vrouw gehad.

29 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gij dwaalt, want gij kent de Schriften niet noch de kracht Gods.

30 Immers, in de opstanding huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als engelen in de hemel.

31 Wat nu de opstanding der doden betreft, hebt gij niet gelezen, wat door God tot u gesproken is, toen Hij zeide:

32 Ik ben de God van Abraham, en de God van Isaak, en de God van Jakob?

33 Hij is niet een God van doden, maar van levenden. En de scharen, die dat hoorden, stonden versteld over zijn leer.

Het grote gebod

34 Toen de Farizeeën gehoord hadden, dat Hij de Sadduceeën tot zwijgen had gebracht, kwamen zij bijeen,

35 en één van hen, een wetgeleerde, vroeg, om Hem te verzoeken:

36 Meester, wat is het grote gebod in de wet?

37 Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

38 Dit is het grote en eerste gebod.

39 Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

40 Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.

Davids Zoon en Heer

41 Toen de Farizeeën bijeen waren, vroeg Jezus hun,

42 zeggende: Wat dunkt u van de Christus? Wiens zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids Zoon.

43 Hij zeide tot hen: Hoe kan David Hem dan door de Geest zijn Here noemen, als hij zegt:

⁴⁴ De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden onder uw voeten gelegd heb.

⁴⁵ Indien David Hem dus Here noemt, hoe kan Hij dan zijn zoon zijn?

⁴⁶ En niemand kon Hem daarop iets antwoorden en evenmin durfde iemand van die dag af Hem meer iets vragen.

23

Rede tegen de schriftgeleerden en Farizeeën

¹ Toen sprak Jezus tot de scharen en tot zijn discipelen,

² zeggende: De schriftgeleerden en de Farizeeën hebben zich gezet op de stoel van Mozes.

³ Alles dan, wat zij u ook zeggen, doet dat en onderhoudt dat, maar doet niet naar hun werken, want zij zeggen het wel, maar doen het niet.

⁴ Zij binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren.

⁵ Al hun werken doen zij om in het oog te lopen bij de mensen, want zij maken hun gebedsriemen breed en hun kwasten groot,

⁶ zij houden van de eerste plaats bij de maaltijden en van de erezetels in de synagogen,

⁷ en van de begroetingen op de markten en om door de mensen rabbi genoemd te worden. Gij zult u niet rabbi laten noemen;

⁸ want één is uw Meester en gij zijt allen broeders.

⁹ En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader, Hij, die in de hemelen is.

¹⁰ Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus.

¹¹ Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.

¹² Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden.

¹³ Maar wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij sluit het Koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen.

¹⁴ [Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij eet de huizen der weduwen op, terwijl gij voor de schijn lange gebeden uitspreekt. Daarom zult gij zwaarder oordeel ontvangen.]

¹⁵ Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij trekt zee en land rond, om één bekeerling te maken, en wanneer hij het wordt, maakt gij van hem een kind der hel, tweemaal zo erg als gij het zelf zijt.

¹⁶ Wee u, blinde wegwijzers, die zegt: Heeft iemand bij de tempel gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij het goud van de tempel gezworen, dan is hij gebonden.

¹⁷ Gij dwazen en blinden, wat toch is meer, het goud of de tempel, die het goud geheiligd heeft?

¹⁸ En heeft iemand bij het altaar gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij de gave, die daarop ligt, gezworen, dan is hij gebonden.

¹⁹ Gij blinden, immers, wat is meer, de gave of het altaar, dat de gave heiligt?

²⁰ Wie dus gezworen heeft bij het altaar, zweert daarbij en bij alles, wat erop ligt.

²¹ En wie gezworen heeft bij de tempel, zweert daarbij en bij Hem, die erin woont.

²² En wie gezworen heeft bij de hemel, zweert bij de troon Gods en bij Hem, die daarop gezeten is.

²³ Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw.

²⁴ Dit moest men doen en het andere niet nalaten. Gij blinde wegwijzers, die de mug uitzift, maar de kameel doorzwelgt.

²⁵ Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij reinigt de buitenzijde van de beker en van de schotel, maar van binnen zijn zij vol roof en onmatigheid.

²⁶ Gij blinde Farizeeër, reinig eerst de inhoud van de beker; dan zal hij ook van buiten rein worden.

²⁷ Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid.

²⁸ Zo ook gij, van buiten schijnt gij de mensen wel rechtvaardig, doch van binnen zijt gij vol huichelarij en wetsverachting.

²⁹ Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij bouwt de grafsteden der profeten en verfraait de gedenktekenen der rechtvaardigen,

³⁰ en gij zegt: Indien wij geleefd hadden in de dagen onzer vadersen, zouden wij met hen geen gemene zaak gemaakt hebben ten opzichte van het bloed der profeten.

³¹ Gij getuigt dus van uzelf, dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten.

³² Maakt ook gij de maat uwer vadersen vol!

³³ Slangen, addereengebroad, hoe zult gij ontkomen aan het oordeel der hel?

³⁴ Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad,

³⁵ opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde, van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharias, de zoon van Berekja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar.

³⁶ Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.

³⁷ Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild.

³⁸ Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.

³⁹ Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!

24

Rede over de laatste dingen

¹ En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen.

² En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.

³ Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?

⁴ En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ziet toe, dat niemand u verleide!

⁵ Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.

⁶ Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet.

⁷ Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn.

⁸ Doch dat alles is het begin der weeën.

⁹ Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om mijns naams wil.

¹⁰ En dan zullen velen ten val komen en zij zullen elkander overleveren en elkander haten.

¹¹ En vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden.

¹² En omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen.

¹³ Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.

¹⁴ En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.

¹⁵ Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan – wie het leest, geve er acht op – laten dan wie in Judea zijn,

¹⁶ vluchten naar de bergen.

¹⁷ Wie op het dak is, ga niet naar beneden om zijn huisraad mede te nemen, en wie in het veld is,

¹⁸ kere niet terug om zijn kleed mede te nemen.

¹⁹ Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen.

²⁰ Bidt, dat uw vlucht niet in de winter valle en niet op een sabbat.

²¹ Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal.

²² En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort.

²³ Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, of: Hier, gelooft het niet.

²⁴ Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden.

²⁵ Zie, Ik heb het u voorzegd.

²⁶ Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenkamer, gelooft het niet.

²⁷ Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.

28 Waar het aas is, daar zullen de gieren zich verzamelen.

29 Terstond na de verdrukking der dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen.

30 En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid.

31 En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere.

32 Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is.

33 Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur.

34 Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt.

35 De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan.

36 Doch van die dag en van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, ook de Zoon niet, maar de Vader alleen.

37 Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.

38 Want zoals zij in [die] dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging,

39 en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.

40 Dan zullen er twee in het veld zijn, één zal aangenomen worden en één achtergelaten worden;

41 twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, één zal aangenomen worden, en één achtergelaten worden.

42 Waakt dan, want gij weet niet, op welke dag uw Here komt.

43 Maar weet dit: Als de heer des huizes geweten had, in welke nachtwaak de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben en in zijn huis niet hebben laten inbreken.

44 Daarom, weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen.

45 Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf, die de heer over zijn dienstvolk gesteld heeft om hun op tijd hun voedsel te geven?

46 Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zó bezig zal vinden.

47 Voorwaar, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal stellen.

48 Maar als die slaaf slecht was, en in zijn hart zou zeggen:

49 Mijn heer blijft uit, en hij zou beginnen zijn medeslaven te slaan en met de dronkaards zou eten en drinken,

50 dan zal de heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht, en op een uur,

51 dat hij het niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen. Daar zal het gewezen zijn en het tandengeknars.

25

De wijze en de dwaze maagden

¹ Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tege-
moet.

² En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs.

³ Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie;

⁴ doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen.

⁵ Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en sliepen in.

⁶ En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!

⁷ Toen stonden al die maagden op en brachten haar lampen in orde.

⁸ En de dwaze zeiden tot de wijze: Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.

⁹ Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf.

¹⁰ Doch terwijl ze heengingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten.

¹¹ Later kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open!

¹² Maar hij antwoordde en zeide: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet.

¹³ Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur.

De gelijkenis van de talenten

¹⁴ Want het is als een mens, die bij zijn vertrek naar het buitenland zijn slaven riep en hun zijn bezit toevertrouwde.

¹⁵ En de een gaf hij vijf talenten, een ander twee, een derde één, een ieder naar zijn bekwaamheid, en hij reisde buitenslands.

¹⁶ Terstond ging hij, die de vijf talenten ontvangen had, op weg, en hij deed er zaken mede en verdiende er vijf bij.

¹⁷ Evenzo verdiende hij, die de twee talenten had, er twee bij.

¹⁸ Maar hij, die het ene talent ontvangen had, ging heen en groef een gat in de grond en verborg het geld van zijn heer.

¹⁹ En na lange tijd kwam de heer van die slaven en hield afrekening met hen.

²⁰ En die de vijf talenten ontvangen had, trad toe en bracht nog vijf talenten bovendien, zeggende: Heer, vijf talenten hebt gij mij toevertrouwd: zie, ik heb er vijf talenten bij verdiend.

²¹ Zijn heer zeide tot hem. Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.

²² Die met de twee talenten trad ook toe en zeide: Heer, twee talenten hebt gij mij toevertrouwd; zie, ik heb er twee talenten bij verdiend.

²³ Zijn heer zeide tot hem: Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.

²⁴ Nu kwam ook hij, die het ene talent ontvangen had, en zeide: Heer, ik wist van u, dat gij een hard mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en die bijeenbrengt van plaatsen, waar gij niet hebt uitgestrooid.

²⁵ En ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw talent in de grond verborgen; hier hebt gij het uwe.

²⁶ En zijn heer antwoordde en zeide tot hem: Gij slechte en luie slaaf, wist gij, dat ik maai, waar ik niet gezaaid heb en bijeenbreng van plaatsen, waar ik niet heb uitgestrooid?

²⁷ Dan hadt gij mijn geld aan de bankiers moeten geven en ik zou bij mijn komst mijn eigendom met rente opgevraagd hebben.

²⁸ Neemt hem dan het talent af en geeft het aan hem, die de tien talenten heeft.

²⁹ Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben. Maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden.

³⁰ En werpt de onnutte slaaf uit in de buitenste duisternis. Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.

Het oordeel van de Zoon des mensen

³¹ Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.

³² En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken,

³³ en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand.

³⁴ Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

³⁵ Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest,

³⁶ naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

³⁷ Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

³⁸ Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

³⁹ Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

⁴⁰ En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.

⁴¹ Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.

⁴² Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij niet te drinken gegeven;

⁴³ Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij niet gehuisvest, naakt en gij hebt Mij niet gekleed, ziek en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht.

⁴⁴ Dan zullen ook zij Hem antwoorden en zeggen: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of als vreemdeling, of naakt of ziek, of in de gevangenis, en hebben wij U niet gediend?

⁴⁵ Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan.

⁴⁶ En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven.

26

De vierde aankondiging van het lijden - Besluit om Jezus te doden

¹ En het geschiedde, toen Jezus al deze woorden geëindigd had, dat Hij tot zijn discipelen zeide:

² Gij weet, dat het over twee dagen Paasfeest is, en alsdan wordt de Zoon des mensen overgeleverd om gekruisigd te worden.

³ Toen kwamen de overpriesters en de oudsten des volks bijeen in het paleis van de hogepriester, genaamd Kajafas,

⁴ en zij beraamden een plan om Jezus door list in handen te krijgen en te doden.

⁵ Maar zij zeiden: Niet op het feest, opdat er geen opschudding ontsta onder het volk.

De zalving en het verraad

⁶ Toen Jezus te Betanië was, in het huis van Simon de melaatse,

⁷ kwam een vrouw tot Hem met een albasten kruik vol kostbare mirre en goot die uit over zijn hoofd, terwijl Hij aanlag.

⁸ Toen de discipelen dit zagen, waren zij verontwaardigd en zeiden: Waartoe die verkwisting?

⁹ Want deze (mirre) had duur verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden.

¹⁰ Maar Jezus merkte het op en zeide tot hen: Waarom valt gij deze vrouw lastig? Want zij heeft een goede daad aan Mij verricht.

¹¹ De armen hebt gij immers altijd bij u, maar Mij hebt gij niet altijd.

¹² Want toen zij deze mirre over mijn lichaam uitgoot, heeft zij dat gedaan om mijn begrafenis voor te bereiden.

¹³ Voorwaar, Ik zeg u, overal waar dit evangelie verkondigd zal worden in de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft.

¹⁴ Toen ging één van de twaalfen, genaamd Judas Iskariot, naar de overpriesters,

¹⁵ en hij zeide: Wat wilt gij mij geven? Dan zal ik Hem u overleveren.

¹⁶ En zij stelden hem dertig zilverlingen ter hand. En van toen af zocht hij een goede gelegenheid om Hem over te leveren.

De voorbereiding van de paasmaaltijd - Het verraad voorzegt

¹⁷ Op de eerste dag van het feest der ongezuurde broden, kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden: Waar wilt Gij, dat wij toebereidselen maken voor U om het Pascha te eten?

¹⁸ Hij zeide: Gaat naar de stad tot die-en-die en zegt tot hem: De Meester zegt: Mijn tijd is nabij; bij u houd Ik met mijn discipelen het Pascha.

19 En de discipelen deden, zoals Jezus hun had opgedragen, en zij maakten het Pascha gereed.

20 Toen het avond geworden was, lag Hij aan met de twaalf [discipelen].

21 En terwijl zij aten, zeide Hij: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden zal.

22 En zeer bedroefd, begonnen zij, een voor een, tot Hem te zeggen: Ik ben het toch niet, Here?

23 Hij antwoordde hun en zeide: Die zijn hand met Mij in de schotel heeft gedoopt, die zal Mij verraden.

24 De Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven staat, doch wee die mens, door wie de Zoon des mensen verraden wordt.

25 Het ware voor die mens goed geweest, als hij niet geboren was. Judas, zijn verrader, antwoordde en zeide: Ik ben het toch niet, Rabbi? Hij zeide tot hem: Gij hebt het gezegd.

De instelling van het Avondmaal

26 En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam.

27 En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit.

28 Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.

29 Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders.

De verloochening voorzegd

30 En na de lofzang gezongen te hebben vertrokken zij naar de Olijfberg.

31 Toen zeide Jezus tot hen: Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat geschreven: Ik zal de herder slaan en de schapen der kudde zullen verstrooid worden.

32 Doch nadat Ik zal zijn opgewekt, zal Ik u voorgaan naar Galilea.

33 Petrus antwoordde en zeide tot Hem: Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit!

34 Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, in deze nacht, eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.

35 Petrus zeide tot Hem: Zelfs al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Zo spraken ook al de discipelen.

Getsemane

36 Toen ging Jezus met hen naar een plaats, genaamd Getsemane, en Hij zeide tot de discipelen: Zet u hier neder, terwijl Ik heenga om daar te bidden.

37 En Hij nam Petrus en de twee zonen van Zebedeüs mede en Hij begon bedroefd en beangst te worden.

38 Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe; blijft hier en waakt met Mij.

39 En Hij ging een weinig verder en Hij wierp Zich met het aangezicht ter aarde en bad, zeggende: Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.

⁴⁰ En Hij kwam bij zijn discipelen en vond hen slapende, en Hij zeide tot Petrus: Waart gijlieden zo weinig bij machte één uur met Mij te waken?

⁴¹ Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.

⁴² Wederom, ten tweeden male, ging Hij heen en bad, zeggende: Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, uw wil geschiede!

⁴³ En toen Hij terugkwam, vond Hij hen slapende, want hun ogen waren bezwaard.

⁴⁴ En Hij liet hen daar en ging wederom heen en bad ten derden male, opnieuw dezelfde woorden sprekende.

⁴⁵ Toen kwam Hij bij de discipelen en zeide tot hen: Slaapt nu maar en rust. Zie, de ure is nabijgekomen, en de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen van zondaren.

⁴⁶ Staat op, laten wij gaan. Zie, die Mij overlevert, is nabij.

De gevangenneming

⁴⁷ En terwijl Hij nog sprak, zie, daar was Judas, één van de twaalven, en met hem een grote schare met zwaarden en stokken, gezonden vanwege de overpriesters en oudsten des volks.

⁴⁸ En die Hem overleverde had hun een teken gegeven, zeggende: Die ik zal kussen, die is het; grijpt Hem.

⁴⁹ En terstond trad hij op Jezus toe en zeide: Wees gegroet, Rabbi, en hij kuste Hem.

⁵⁰ Maar Jezus zeide tot hem: Vriend, waartoe zijt gij hier? Toen traden zij toe, sloegen de handen aan Jezus en grepen Hem.

⁵¹ En zie, één van die bij Jezus waren, strekte zijn hand uit, trok zijn zwaard en hij trof de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het oor af.

⁵² Toen zeide Jezus tot hem: Breng uw zwaard weder op zijn plaats, want allen, die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen.

⁵³ Of meent gij, dat Ik mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen?

⁵⁴ Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen, dat het aldus moet geschieden?

⁵⁵ Op dat ogenblik sprak Jezus tot de scharen: Als tegen een rover zijt gij uitgetrokken met zwaarden en stokken om Mij gevangen te nemen? Dagelijks zat Ik in de tempel te leren, maar gij hebt Mij niet gegrepen.

⁵⁶ Doch dit alles is geschied, opdat de schriften der profeten in vervulling zouden gaan. Toen lieten al de discipelen Hem alleen en vluchtten.

Voor de Raad

⁵⁷ Die nu Jezus gegrepen hadden, leidden Hem weg naar Kajafas, de hogepriester, bij wie de schriftgeleerden en oudsten bijeengekomen waren.

⁵⁸ En Petrus volgde Hem van verre tot aan de hof van de hogepriester, en binnengekomen zijnde, ging hij tussen de dienaars zitten om de afloop te zien.

⁵⁹ De overpriesters en de gehele Raad trachtten een vals getuigenis tegen Jezus te vinden om Hem ter dood te brengen, maar zij vonden er geen,

⁶⁰ hoewel er vele valse getuigen optraden.

⁶¹ Maar ten laatste traden er twee op, die verklaarden: Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel Gods afbreken en binnen drie dagen opbouwen.

⁶² En de hogepriester stond op en zeide tot Hem: Geeft Gij geen antwoord; wat getuigen dezen tegen U?

⁶³ Maar Jezus bleef zwijgen. En de hogepriester zeide tot Hem: Ik bezweer U bij de levende God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God.

⁶⁴ Jezus zeide tot hem: Gij hebt het gezegd. Doch Ik zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels.

⁶⁵ Toen scheurde de hogepriester zijn klederen en zeide: Hij heeft God gelasterd! Waartoe hebben wij nog getuigen nodig? Zie, nu hebt gij de godslastering gehoord. Wat dunkt u?

⁶⁶ Zij antwoordden en zeiden: Hij is des doods schuldig.

⁶⁷ Toen spuwden zij Hem in het aangezicht en sloegen Hem met vuisten;

⁶⁸ anderen sloegen Hem in het gelaat en zeiden: Profeteer ons, Christus, wie is het, die u geslagen heeft?

Jezus door Petrus verloochend

⁶⁹ Petrus zat buiten in de hof en er kwam een slavin naar hem toe, die zeide: Ook gij waart bij Jezus, de Galileeër.

⁷⁰ Maar hij loochende het ten aanhoren van allen en zeide: Ik weet niet, wat gij zegt.

⁷¹ Toen hij naar het portaal ging, zag een andere hem en zij zeide tot hen, die daar waren: Die man was bij Jezus, de Nazoreeër.

⁷² En wederom loochende hij het met een eed: Ik ken de mens niet.

⁷³ Even later kwamen zij, die daar stonden, naar Petrus toe en zeiden: Waarlijk, ook gij behoort tot hen, want ook uw uitspraak verraadt u.

⁷⁴ Toen begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik ken de mens niet.

⁷⁵ En terstond kraaide een haan. En Petrus herinnerde zich het woord, dat Jezus gesproken had: Eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen. En hij ging naar buiten en weende bitter.

27

Naar Pilatus - Judas' dood

¹ Toen het nu morgen geworden was, namen al de overpriesters en de oudsten des volks het besluit tegen Jezus om Hem te doden.

² En zij boeiden Hem, leidden Hem weg en zij leverden Hem over aan Pilatus, de stadhouder.

³ Toen kreeg Judas, die Hem verraden had, berouw, daar hij zag, dat Hij veroordeeld was, en hij bracht de dertig zilverlingen aan de overpriesters en oudsten terug,

⁴ en hij sprak: Ik heb gezondigd, onschuldig bloed verraden! Maar zij zeiden: Wat gaat ons dit aan? Gij moet zelf maar zien wat ervan komt!

⁵ En de zilverlingen in de tempel werpende, verwijderde hij zich; daarop ging hij heen en verhing zich.

⁶ De overpriesters namen de zilverlingen en zeiden: Wij mogen die niet in de offerkist doen, want het is bloedgeld.

⁷ En zij namen het besluit daarvoor het land van de pottenbakker te kopen als begraafplaats voor de vreemdelingen.

⁸ Daarom heet dat land Bloedakker, tot heden toe.

⁹ Toen werd vervuld hetgeen gesproken is door de profeet Jeremia, toen hij zeide: En zij namen de dertig zilverlingen, de geschatte waarde van de geschatte, die zij geschat hadden van de kinderen Israëls,

¹⁰ en gaven die voor het land van de pottenbakker, gelijk de Here mij had opgedragen.

De veroordeling

¹¹ Jezus dan werd voor de stadhouder gesteld. En de stadhouder ondervroeg Hem en zeide: Zijt Gij de Koning der Joden? Jezus zeide: Gij zegt het.

¹² En op de beschuldiging, die de overpriesters en oudsten tegen Hem inbrachten, antwoordde Hij niets.

¹³ Toen zeide Pilatus tot Hem: Hoort Gij niet, hoeveel zij tegen U getuigen?

¹⁴ En Hij antwoordde hem op geen enkele vraag, zodat de stadhouder zich zeer verwonderde.

¹⁵ Nu was de stadhouder bij elk feest gewoon een gevangene, ter keuze van de schare, los te laten.

¹⁶ Zij hadden toen een berucht gevangene, genaamd Barabbas.

¹⁷ Daar zij nu toch bijeen waren, zeide Pilatus tot hen: Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten, Barabbas of Jezus, die Christus genoemd wordt?

¹⁸ Want hij wist, dat zij Hem uit nijd hadden overgeleverd.

¹⁹ Terwijl hij nu op de rechterstoel zat, zond zijn vrouw hem de boodschap: Bemoei u toch niet met die rechtvaardige, want ik heb heden in een droom veel om Hem geleden.

²⁰ Maar de overpriesters en de oudsten overreedden de scharen, dat zij om Barabbas zouden vragen, maar Jezus zouden laten ter dood brengen.

²¹ De stadhouder antwoordde en zeide tot hen: Wie van die twee wilt gij, dat ik u loslaat? Zij zeiden: Barabbas.

²² Pilatus zeide tot hen: Wat moet ik dan doen met Jezus, die Christus genoemd wordt? Zij zeiden allen: Hij moet gekruisigd worden!

²³ Hij zeide: Wat heeft Hij dan toch voor kwaad gedaan? Zij schreeuwden des te meer: Hij moet gekruisigd worden!

²⁴ Toen Pilatus zag, dat niets baatte, maar dat er veeleer oproer ontstond, nam hij water, wies zich de handen ten aanschouwen van de schare en zeide: Ik ben onschuldig aan zijn bloed; gij moet zelf maar zien, wat ervan komt.

²⁵ En al het volk antwoordde en zeide: Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!

²⁶ Toen liet hij hun Barabbas los, maar Jezus geselde hij en hij gaf Hem over om gekruisigd te worden.

De bespotting

²⁷ Toen namen de soldaten van de stadhouder Jezus mede naar het gerechtsgebouw en riepen de gehele afdeling bij Hem samen.

²⁸ En zij trokken Hem zijn klederen uit en deden Hem een scharlaken mantel om;

²⁹ ook vlochten zij van doornen een kroon en zetten die op zijn hoofd en gaven Hem een riet in zijn rechterhand. Toen vielen zij voor Hem op de knieën en spotten, zeggende: Wees gegroet, gij Koning der Joden!

³⁰ En zij spuwden naar Hem en namen het riet en sloegen Hem ermede op het hoofd.

³¹ En toen zij Hem bespot hadden, trokken zij Hem de mantel uit en deden Hem zijn klederen aan en zij leidden Hem weg om Hem te kruisigen.

³² Toen zij heengingen, troffen zij iemand uit Cyrene aan, Simon genaamd; die presten zij om zijn kruis te dragen.

De kruisiging

³³ En zij kwamen aan een plaats, genaamd Golgota, dat is de zogenaamde Schedelplaats,

³⁴ en zij gaven Hem wijn, vermengd met gal, te drinken. En toen Hij die proefde, wilde Hij niet drinken.

³⁵ Nadat zij Hem gekruisigd hadden, verdeelden zij zijn klederen door het lot te werpen,

³⁶ en daar nedergezeten bewaakten zij Hem.

³⁷ En boven zijn hoofd brachten zij op schrift de beschuldiging tegen Hem aan: Dit is Jezus, de Koning der Joden.

³⁸ Toen werden met Hem twee rovers gekruisigd, één aan zijn rechterzijde en één aan zijn linkerzijde.

³⁹ En de voorbijgangers spraken lastertaal tegen Hem, schudden hun hoofd

⁴⁰ en zeiden: Gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, red Uzelf, indien Gij Gods Zoon zijt, en kom af van het kruis!

⁴¹ Evenzo spotten de overpriesters samen met de schriftgeleerden en oudsten en zij zeiden:

⁴² Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Hij is Israëls Koning; laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven.

⁴³ Hij heeft zijn vertrouwen op God gesteld; laat die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon.

⁴⁴ Op dezelfde wijze beschimpten Hem ook de rovers, die met Hem gekruisigd waren.

Het sterven van Jezus

⁴⁵ En van het zesde uur af kwam er duisternis over het gehele land tot het negende uur.

⁴⁶ Omstreeks het negende uur riep Jezus met luider stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat is: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?

⁴⁷ En sommige van de omstanders, dit horende, zeiden: Hij roept Elia.

⁴⁸ En terstond liep een van hen toe en nam een spons, drenkte die met zure wijn, stak ze op een riet en gaf Hem te drinken.

⁴⁹ Maar de anderen zeiden: Stil, laat ons zien, of Elia komt om Hem te redden.

⁵⁰ Jezus riep wederom met luider stem en gaf de geest.

⁵¹ En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde van boven tot beneden in tweeën, en de aarde beefde, en de rotsen scheurden,

⁵² en de graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt.

⁵³ En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen.

⁵⁴ De hoofdman en zij, die met hem Jezus bewaakten, zagen de aardbeving en wat er plaats had en zij werden zeer bevreesd en zeiden: Waarlijk dit was een Zoon Gods.

⁵⁵ En daar waren vele vrouwen, die uit de verte toeschouwden, welke Jezus gevolgd waren uit Galilea, om Hem te dienen.

⁵⁶ Tot dezen behoorden Maria van Magdala, en Maria, de moeder van Jakobus en Jozef, en de moeder der zonen van Zebedeüs.

De begrafenis

⁵⁷ Toen het nu avond geworden was, kwam een rijk man van Arimatea, genaamd Jozef, die eveneens een discipel van Jezus geworden was.

⁵⁸ Deze ging naar Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus. Toen beval Pilatus het hem te geven.

⁵⁹ En Jozef nam het lichaam en wikkelde het in zuiver linnen,

⁶⁰ en hij legde het in zijn nieuw graf, dat hij in de rots had laten uithouwen, en na een grote steen voor de ingang van het graf te hebben gewenteld, ging hij heen.

⁶¹ En daar waren Maria van Magdala en de andere Maria, gezeten tegenover het graf.

De wacht bij het graf

⁶² De volgende dag, dat is na de Voorbereiding, kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus,

⁶³ en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt.

⁶⁴ Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de derde dag; anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste.

⁶⁵ Pilatus zeide tot hen: Hier hebt gij een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten.

⁶⁶ Zij gingen heen en verzekerden het graf met de wacht, na de steen verzegeld te hebben.

28

De opstanding

¹ Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag der week, ging Maria van Magdala en de andere Maria het graf bezien.

² En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder en kwam nader, en hij wentelde de steen weg en zette zich daarop.

³ Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw.

⁴ En de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden.

⁵ Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde.

⁶ Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft.

⁷ En gaat terstond op weg en zegt zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden. En zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien. Zie, ik heb het u gezegd.

⁸ En zij gingen terstond weg van het graf, met vrees en grote blijdschap, en liepen haastig voort om het zijn discipelen te berichten.

⁹ En zie, Jezus kwam haar tegemoet en zeide: Weest gegroet. Zij naderden Hem en grepen zijn voeten en zij aanbaden Hem.

¹⁰ Toen zeide Jezus tot haar: Weest niet bevreesd. Gaat heen en bericht mijn broeders, dat zij naar Galilea gaan, en daar zullen zij Mij zien.

De leugen van de Joodse Raad

¹¹ Toen zij onderweg waren, zie, enigen van de wacht kwamen in de stad om de overpriesters al het gebeurde te berichten.

¹² En in een vergadering met de oudsten kwamen zij tot een besluit en zij gaven de soldaten veel geld,

¹³ en zij zeiden: Zegt, zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, terwijl wij sliepen.

¹⁴ En indien dit de stadhouder ter ore komt, wij zullen het in orde brengen en maken, dat gij buiten moeite blijft.

¹⁵ En zij namen het geld aan en deden zoals hun gezegd was. En dit gerucht is onder de Joden verbreid tot [de dag van] heden toe.

Het zendingbevel

¹⁶ En de elf discipelen vertrokken naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had.

¹⁷ En toen zij Hem zagen, aanbaden zij, maar sommigen twijfelden.

¹⁸ En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op [de] aarde.

¹⁹ Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

²⁰ En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.

Marcus

Johannes de Doper

¹ Begin van het Evangelie van Jezus Christus.

² Gelijk geschreven staat bij de profeet Jesaja: Zie, Ik zend mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg bereiden zal;

³ de stem van een, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht zijn paden,

⁴ geschiedde het, dat Johannes doopte in de woestijn en de doop der bekering tot vergeving van zonden predikte.

⁵ En het gehele Joodse land liep tot hem uit en alle inwoners van Jeruzalem, en zij lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan onder belijdenis van hun zonden.

⁶ En Johannes was gekleed met kameelhaar en met een lederen gordel om zijn lendenen, en hij at sprinkhanen en wilde honing.

⁷ En hij predikte en zeide: Na mij komt, die sterker is dan ik, wiens schoenriem ik niet waardig ben, nederbukkende, los te maken.

⁸ Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de heilige Geest.

De doop en de verzoeking in de woestijn

⁹ En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazaret in Galilea verliet en Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen.

¹⁰ En terstond, toen Hij uit het water opsteeg, zag Hij de hemelen scheuren en de Geest als een duif op Zich nederdalen.

¹¹ En een stem [kwam] uit de hemelen: Gij zijt mijn Zoon, de geliefde; in U heb Ik mijn welbehagen.

¹² En terstond dreef de Geest Hem uit naar de woestijn.

¹³ En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht door de satan en Hij was bij de wilde dieren, en de engelen dienden Hem.

Jezus naar Galilea - De roeping der eerste discipelen

¹⁴ En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea om het evangelie Gods te prediken,

¹⁵ [En Hij zeide]: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie.

¹⁶ En toen Hij langs de zee van Galilea ging, zag Hij Simon en Andreas, de broeder van Simon, in de zee staan en het net uitwerpen, want zij waren vissers.

¹⁷ En Jezus zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal maken, dat gij vissers van mensen wordt.

¹⁸ En zij lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem.

¹⁹ En een weinig verder gegaan zijnde, zag Hij Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes zijn broeder, terwijl dezen bezig waren in het schip hun netten in orde te brengen.

²⁰ En terstond riep Hij hen. En zij lieten hun vader Zebedeüs in het schip achter met de dagloners en gingen heen, Hem achterna.

In de synagoge te Kafarnaüm

²¹ En zij kwamen te Kafarnaüm en terstond op de sabbat ging Hij naar de synagoge en leerde.

22 En zij stonden versteld over zijn leer, want Hij leerde hen als gezaghebbende, en niet als de schriftgeleerden.

23 En terstond was er in hun synagoge een mens met een onreine geest en hij schreeuwde luid,

24 zeggende: Wat hebt Gij met ons te maken, Jezus van Nazaret? Zijt Gij gekomen om ons te verdelgen? Ik weet wel, wie Gij zijt: de heilige Gods.

25 En Jezus bestrafte hem [zeggende]: Zwijg stil en ga uit van hem.

26 En de onreine geest deed hem stuiptrekken en ging onder groot geschreeuw van hem uit.

27 En allen werden zeer verbaasd, zodat zij elkander vroegen, zeggende: Wat is dit? Een nieuwe leer met gezag! Ook de onreine geesten geeft Hij bevelen en zij gehoorzamen Hem!

28 En het gerucht van Hem drong terstond overal door in de gehele omgeving van Galilea.

In het huis van Petrus

29 En terstond, uit de synagoge, gingen zij in het huis van Simon en Andreas met Jakobus en Johannes.

30 En de schoonmoeder van Simon lag met koorts te bed en terstond spraken zij met Hem over haar.

31 En Hij kwam naderbij, vatte haar hand en richtte haar op. En de koorts verliet haar en zij diende hen.

32 Toen het nu avond werd en de zon onderging, brachten zij tot Hem allen, die ernstig ongesteld waren, en de bezetenen.

33 En de gehele stad was te hoop gelopen bij de deur.

34 En Hij genas velen, die ernstig ongesteld waren door allerlei ziekten, en vele boze geesten dreef Hij uit en Hij liet de geesten niet toe te spreken, omdat zij Hem kenden.

35 En vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op en ging naar buiten en Hij ging heen naar een eenzame plaats en bad aldaar.

36 Maar Simon en die met hem waren, gingen Hem achterna,

37 en zij vonden Hem en zeiden tot Hem: Allen zoeken U.

38 En Hij zeide tot hen: Laten wij elders heengaan, naar de naburige plaatsen, opdat Ik ook daar predike; want daartoe ben Ik uitgegaan.

39 En Hij ging prediken in hun synagogen in geheel Galilea, en de boze geesten dreef Hij uit.

De genezing van een melaatse

40 En een melaatse kwam tot Hem, die voor Hem op de knieën viel, en smekende tot Hem zeide: Indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.

41 En met barmhartigheid bewogen, strekte Hij zijn hand uit, raakte hem aan en zeide tot hem: Ik wil het, word rein!

42 En terstond verliet hem de melaatsheid en hij werd rein.

43 En met een strenge vermaning zond Hij hem terstond weg,

44 en Hij zeide tot hem: Zie toe, dat gij niemand iets zegt, maar ga heen, toon u aan de priester en offer voor uw reiniging hetgeen Mozes heeft voorgeschreven, hun tot een getuigenis.

45 Maar toen hij was weggegaan, begon hij het telkens weder te verkondigen, en het gebeurde ruchtbaar te maken, zodat Hij niet meer openlijk de stad kon binnenkomen, maar Zich buiten in eenzame plaatsen ophield. En zij kwamen tot Hem van alle kanten.

2

De genezing van een verlamde

¹ En toen Hij weder te Kafarnaüm gekomen was, hoorde men na enige dagen, dat Hij thuis was.

² En velen kwamen bijeen, zodat zelfs de ruimte bij de deur hen niet meer kon bevatten, en Hij sprak het woord tot hen.

³ En zij kwamen en brachten een verlamde tot Hem, die door vier mannen gedragen werd.

⁴ En daar zij deze niet tot Hem konden brengen vanwege de schare, namen zij de dakbedekking weg boven de plaats, waar Hij was, en na het dak opengebrouken te hebben, lieten zij de matras neder, waarop de verlamde lag.

⁵ En daar Jezus hun geloof zag, zeide Hij tot de verlamde: Kind, uw zonden worden vergeven.

⁶ Nu waren daar enige van de schriftgeleerden gezeten en zij overlegden in hun harten:

⁷ Wat spreekt deze aldus? Hij lastert God. Wie kan zonden vergeven dan God alleen?

⁸ En Jezus doorzag terstond in zijn geest, dat zij aldus in zichzelf overlegden, en Hij zeide tot hen: Waarom overlegt gij deze dingen in uw harten?

⁹ Wat is gemakkelijker, tot de verlamde te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op en neem uw matras op en wandel?

¹⁰ Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven - zeide Hij tot de verlamde:

¹¹ Tot u zeg Ik, sta op, neem uw matras op en ga naar uw huis.

¹² En hij stond op, nam terstond zijn matras op en ging voor aller oog naar buiten, zodat zij allen ontzet waren en God verheerlijkten, zeggende: Zo iets hebben wij nog nooit gezien!

De roeping van Levi

¹³ En Hij ging weder naar buiten, langs de zee, en de gehele schare kwam tot Hem en Hij leerde hen.

¹⁴ En voorbijgaande zag Hij Levi, de zoon van Alfeüs, bij het tolhuis zitten, en Hij zeide tot hem: Volg Mij. En hij stond op en volgde Hem.

¹⁵ En het geschiedde, toen Hij aanlag in zijn huis, dat vele tollenaars en zondaars mede aanlagen met Jezus en zijn discipelen; want zij waren talrijk en zij volgden Hem.

¹⁶ En toen de schriftgeleerden der Farizeeën Hem met de zondaars en tollenaars zagen eten, zeiden zij tot zijn discipelen: Waarom eet Hij met de tollenaars en zondaars?

¹⁷ En Jezus hoorde het en zeide tot hen: Zij, die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij, die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.

Het vasten

¹⁸ En de discipelen van Johannes en de Farizeeën hielden hun vasten. En zij kwamen en zeiden tot Hem: Waarom vasten de discipelen van Johannes en de discipelen van de Farizeeën wèl, maar uw discipelen niet?

¹⁹ En Jezus zeide tot hen: Kunnen bruiloftsgasten dan vasten, terwijl de bruidegom bij hen is? Zolang zij de bruidegom bij zich hebben, kunnen zij niet vasten.

²⁰ Er zullen echter dagen komen, dat de bruidegom van hen weggenomen is en dan zullen zij vasten, te dien dage.

²¹ Niemand naait een niet-gekrompen lap op een oud kledingstuk, anders scheurt de ingezette lap er iets af – het nieuwe van het oude – en de scheur wordt erger.

²² En niemand doet jonge wijn in oude zakken; anders zal de wijn de zakken doen barsten en de wijn gaat verloren met de zakken. [Maar jonge wijn doet men in nieuwe zakken.]

Aren plukken op de sabbat

²³ En het geschiedde, dat Hij op de sabbat door de korenvelden ging en zijn discipelen begonnen onder het gaan aren te plukken.

²⁴ En de Farizeeën zeiden tot Hem: Zie, waarom doen zij op de sabbat wat niet mag?

²⁵ En Hij zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen wat David gedaan heeft, toen de nood drong en hij en die met hem waren, honger kregen?

²⁶ [Hoe] hij onder het hogepriesterschap van Abjatar het huis Gods binnengegaan is en de toonbroden gegeten heeft, waarvan niemand mag eten dan de priesters, en hij ze ook aan degenen, die met hem waren, gegeven heeft?

²⁷ En Hij zeide tot hen: De sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de sabbat.

²⁸ Alzo is de Zoon des mensen heer ook over de sabbat.

3

Een genezing op de sabbat

¹ En Hij ging wederom een synagoge binnen en daar was een mens met een verschrompelde hand;

² en zij letten op Hem, of Hij hem op de sabbat genezen zou, om Hem te kunnen aanklagen.

³ En Hij zeide tot de mens met de verschrompelde hand: Kom in het midden staan.

⁴ En Hij zeide tot hen: Is het geoorloofd op de sabbat goed te doen of kwaad te doen, een leven te redden of te doden? Maar zij zwegen stil.

⁵ En nadat Hij hen, zeer bedroefd over de verharding van hun hart, rondom Zich met toorn had aangezien, zeide Hij tot de mens: Strek uw hand uit! En hij strekte haar uit en zijn hand werd weder gezond.

⁶ En de Farizeeën gingen heen en pleegden terstond met de Herodianen overleg tegen Hem ten einde Hem om te brengen.

Jezus en de onreine geesten

⁷ En Jezus trok Zich met zijn discipelen terug naar de zee. En een talrijke menigte uit Galilea ging mede.

⁸ Ook uit Judea en uit Jeruzalem en uit Idumea en het Overjordaanse en de streken van Tyrus en Sidon kwam een talrijke menigte tot Hem, daar zij hoorden, hoeveel Hij deed.

⁹ En Hij zeide tot zijn discipelen, dat een scheepje in zijn nabijheid moest blijven met het oog op de schare, opdat zij Hem niet zouden verdringen.

¹⁰ Want Hij genas velen, zodat allen, die kwalen hadden, op Hem aandrongen om Hem te kunnen aanraken.

¹¹ En de onreine geesten wierpen zich voor Hem neder, telkens als zij Hem zagen, en zij schreeuwden, zeggende: Gij zijt de Zoon van God.

¹² En herhaaldelijk verbood Hij hun Hem bekend te maken.

De twaalf apostelen

¹³ En Hij ging de berg op en riep tot Zich, wie Hij zelf wilde, en zij kwamen tot Hem.

¹⁴ En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken,

¹⁵ en om macht te hebben boze geesten uit te drijven.

¹⁶ En Hij stelde de twaalven aan, en aan Simon gaf Hij de bijnaam Petrus,

¹⁷ en Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, de broeder van Jakobus, en Hij gaf hun de bijnaam Boanerges, dat is zonen des donders, en

¹⁸ Andreas en Filippus en Bartolomeüs en Matteüs en Tomas en Jakobus, de zoon van Alfeüs en Taddeüs en Simon de Zeloot en Judas Iskariot,

¹⁹ die Hem ook verraden heeft.

Jezus en Beëlzebul

²⁰ En Hij ging in een huis; en er verzamelde zich weder [de] schare, zodat zij zelfs geen brood konden eten.

²¹ En toen zijn naastbestaanden dit hoorden, gingen zij heen om Hem te halen, want zij zeiden: Hij is niet bij zijn zinnen.

²² En de schriftgeleerden, die van Jeruzalem gekomen waren, zeiden: Hij heeft Beëlzebul, en door de overste der boze geesten drijft Hij de geesten uit.

²³ En Hij riep hen tot Zich en sprak tot hen in gelijkenissen: Hoe kan de satan de satan uitdrijven?

²⁴ En indien een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld is, kan dat koninkrijk zich niet staande houden.

²⁵ En indien een huis tegen zichzelf verdeeld is, zal dat huis niet kunnen bestaan.

²⁶ En indien de satan opstaat tegen zichzelf en verdeeld is, kan hij niet bestaan, doch is hij aan zijn einde.

²⁷ Maar niemand kan het huis van de sterke binnengaan en zijn huisraad roven, als hij niet eerst die sterke heeft gebonden, en dan zal hij zijn huis plunderen.

²⁸ Voorwaar, Ik zeg u, dat alle zonden aan de kinderen der mensen zullen vergeven worden, ook de godslasteringen, welke zij gesproken mogen hebben;

²⁹ maar wie gelasterd heeft tegen de heilige Geest, heeft geen vergeving in eeuwigheid, maar staat schuldig aan eeuwige zonde.

³⁰ Immers, zij zeiden: Hij heeft een onreine geest.

Jezus en zijn verwanten

³¹ En zijn moeder en zijn broeders kwamen, en buiten staande zonden zij iemand tot Hem om Hem te roepen.

³² En een schare zat rondom Hem en zij zeiden tot Hem: Zie, uw moeder en uw broeders en uw zusters staan buiten en zoeken U.

33 En Hij antwoordde en zeide tot hen: Wie zijn mijn moeder en broeders?

34 En rondziende over degenen, die in een kring rondom Hem zaten, zeide Hij: Zie, mijn moeder en mijn broeders.

35 Al wie de wil Gods doet, die is mijn broeder en zuster en moeder.

4

De gelijkenis van de zaaier

1 En wederom begon Hij te leren bij de zee. En een zeer grote schare verzamelde zich bij Hem, zodat Hij in een schip ging en daarin nederzat op de zee, en de gehele schare was bij de zee op het land.

2 En Hij leerde hun vele dingen in gelijkenissen, en Hij zeide tot hen in zijn onderwijs:

3 Hoort. Zie, een zaaier ging uit om te zaaien.

4 En het geschiedde bij het zaaien, dat een deel langs de weg viel, en de vogels kwamen en aten het op.

5 Een ander deel viel op steenachtige bodem, waar het niet veel aarde had, en terstond schoot het op, omdat het geen diepe aarde had.

6 Maar toen de zon opging, verschroeide het, en omdat het geen wortel had, verdorde het.

7 En een ander deel viel in de dorens en de dorens kwamen op en verstikten het en het gaf geen vrucht.

8 En het overige viel in goede aarde en opkomende en uitstoelende gaf het vrucht, en het droeg tot dertig-, zestig- en honderdvoud toe.

9 En Hij zeide: Wie oren heeft om te horen, die hore.

10 En toen Hij (met hen) alleen was, vroegen zij die in zijn omgeving waren met de twaalven, Hem naar de gelijkenissen.

11 En Hij zeide tot hen: U is gegeven het geheimenis van het Koninkrijk Gods, maar tot hen, die buiten staan, komt alles in gelijkenissen,

12 dat zijziende zien en niet bemerken, en horende horen en niet verstaan, opdat zij zich niet bekeren en hun vergeven worde.

13 En Hij zeide tot hen: Weet gij niet, wat deze gelijkenis betekent, en hoe zult gij dan al de gelijkenissen verstaan?

14 De zaaier zaait het woord.

15 Dit zijn degenen, die langs de weg zijn: waar het woord gezaaid wordt, en zodra zij het horen, komt terstond de satan en neemt het woord, dat in hen gezaaid is, weg.

16 En evenzo zijn, die op steenachtige plaatsen gezaaid worden, degenen, die, zodra zij het woord horen, het terstond met blijdschap aannemen.

17 Doch zij hebben geen wortel in zich, maar zijn mensen van het ogenblik; wanneer later verdrukking of vervolging komt om der wille van het woord, komen zij terstond ten val.

18 En een ander deel zijn degenen, die in de dorens gezaaid worden: dit zijn zij, die het woord horen,

19 maar de zorgen van de wereld en het bedrog van de rijkdom en de begeerten naar al het andere komen erbij en verstikken het woord en het wordt onvruchtbaar.

20 En dit zijn degenen, die in goede aarde gezaaid zijn: zij, die het woord horen en in zich opnemen en vrucht dragen, dertig- en zestig- en honderdvoud.

Het ware horen

²¹ En Hij zeide tot hen: De lamp komt toch niet om onder de korenmaat of onder het bed gezet te worden? Is het niet om op de standaard gezet te worden?

²² Want er is niets verborgen, dan om geopenbaard te worden, of aan het oog onttrokken, dan om in het openbaar te komen.

²³ Indien iemand oren heeft om te horen, die hore.

²⁴ En Hij zeide tot hen: Ziet toe, wat gij hoort. Met de maat, waarmede gij meet, zal u gemeten worden, en u zal boven die maat gegeven worden.

²⁵ Want wie heeft, hem zal gegeven worden; en wie niet heeft, ook wat hij heeft zal hem ontnomen worden.

De groei van het Koninkrijk Gods

²⁶ En Hij zeide: Alzo is het Koninkrijk Gods, als een mens, die zaad werpt in de aarde,

²⁷ en slaapt en opstaat, nacht en dag, en het zaad komt op en groeit, zonder dat hij zelf weet hoe.

²⁸ De grond brengt vanzelf vrucht voort; eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar.

²⁹ Wanneer dan de vrucht rijp is, laat hij er terstond de sikkel in slaan, omdat de oogsttijd aangebroken is.

³⁰ En Hij zeide: Hoe zullen wij het Koninkrijk Gods afbeelden, of onder welke gelijkenis zullen wij het brengen?

³¹ [Het is als een] mosterdzaadje, dat, wanneer het in de aarde gezaaid wordt, het kleinste is van alle zaden op de aarde,

³² en toch, als het gezaaid is, opkomt en groter wordt dan alle tuingewassen, en grote takken maakt, zodat in zijn schaduw de vogelen des hemels kunnen nestelen.

³³ En in vele dergelijke gelijkenissen sprak Hij het woord tot hen, naardat zij het konden horen,

³⁴ en zonder gelijkenis sprak Hij tot hen niet, maar afzonderlijk aan zijn discipelen verklaarde Hij alles.

De storm op het meer

³⁵ En Hij zeide tot hen op die dag, toen het laat geworden was: Laten wij oversteken naar de overkant.

³⁶ En zij lieten de schare achter en namen Hem, zoals Hij was, in het schip mede, en er waren andere schepen bij Hem.

³⁷ En er stak een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep.

³⁸ Maar Hij zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?

³⁹ En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.

⁴⁰ En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zó bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?

⁴¹ En zij werden bovenmate bevreesd en zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?

5

De genezing van een bezetene

¹ En zij kwamen aan de overkant der zee in het land der Gerasenen.

² En toen Hij uit het schip ging, kwam Hem [terstond] uit de grafsteden een mens tegemoet met een onreine geest,

³ die verblijf hield in de graven, en niemand had hem meer kunnen binden zelfs niet met een keten,

⁴ want hij was dikwijls met voetboeien en ketenen gebonden geweest en de ketenen waren door hem stukgetrokken en de voetboeien vernield, en niemand was bij machte hem te bedwingen.

⁵ En voortdurend, nacht en dag, was hij in de graven en in de bergen, schreeuwende en zichzelf met stenen slaande.

⁶ En toen hij Jezus uit de verte zag, liep hij toe, viel voor Hem neder,

⁷ en zeide, roepende met luider stem: Wat hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God? Ik bezweer U bij God, dat Gij mij niet pijnigt.

⁸ Want Hij zeide tot hem: Onreine geest, ga uit van deze mens.

⁹ En Hij vroeg hem: Hoe is uw naam?

¹⁰ En hij zeide tot Hem: Mijn naam is legioen, want wij zijn talrijk. En hij smeekte Hem dringend hen niet buiten het land te zenden.

¹¹ Nu werd daar bij de berg een grote kudde zwijnen gehoed.

¹² En zij smeekten Hem, zeggende: Zend ons in de zwijnen, dat wij daarin varen.

¹³ En Hij stond het hun toe. En de onreine geesten gingen uit en voeren in de zwijnen; en de kudde, ongeveer tweeduizend, stormde langs de helling de zee in en zij verdronken in de zee.

¹⁴ En die ze hoedden, namen de vlucht en berichtten het in de stad en op het land. En de mensen gingen zien, wat er gebeurd was.

¹⁵ En zij kwamen bij Jezus en zagen de bezetene zitten, gekleed en goed bij zijn verstand, hem, die het legioen gehad had; en zij werden bevreesd.

¹⁶ En die het hadden gezien, verhaalden hun, hoe het met de bezetene gegaan was en ook van de zwijnen.

¹⁷ En zij begonnen er bij Hem op aan te dringen, dat Hij uit hun gebied weg zou gaan.

¹⁸ En toen Hij in het schip ging, smeekte de bezetene Hem, dat hij bij Hem mocht blijven.

¹⁹ Doch Hij stond het hem niet toe, maar Hij zeide tot hem: Ga naar uw huis tot de uwen en bericht hun al wat de Here in zijn ontferming u gedaan heeft.

²⁰ En hij ging weg en begon in de Dekapolis te verkondigen al wat Jezus hem gedaan had, en allen verwonderden zich.

Het dochtertje van Jäirus

²¹ En toen Jezus met het schip weder overgestoken was naar de overkant, verzamelde zich een grote schare bij Hem; en Hij was bij de zee.

²² En er kwam een van de oversten der synagoge, genaamd Jäirus, en toen deze Hem zag, wierp hij zich neder aan zijn voeten,

²³ en hij smeekte Hem dringend, zeggende: Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven.

²⁴ En Hij ging met hem mede en een grote schare volgde Hem en zij drongen tegen Hem op.

²⁵ En een vrouw, die twaalf jaar aan bloedvloeïingen geleden had,

²⁶ en veel doorstaan had van vele dokters en al het hare daaraan ten koste had gelegd en geen baat had gevonden, maar veeleer achteruit was gegaan,

²⁷ had gehoord, wat er van Jezus verteld werd, en zij kwam tussen de schare en raakte van achter zijn kleed aan.

²⁸ Want zij zeide: Indien ik slechts zijn klederen kan aanraken, zal ik behouden zijn.

²⁹ En terstond droogde de bron van haar bloed op en zij bemerkte aan haar lichaam, dat zij van haar kwaal genezen was.

³⁰ En Jezus bemerkte terstond bij Zichzelf de kracht, die van Hem uitgegaan was, en Hij keerde Zich om in de schare, en zeide: Wie heeft mijn klederen aangeraakt?

³¹ En zijn discipelen zeiden tot Hem: Gij ziet, dat de schare tegen U opdringt en Gij zegt: Wie heeft Mij aangeraakt?

³² En Hij keek rond om te zien, wie dat gedaan had.

³³ De vrouw nu, bevreesd en bevende, wetende wat met haar geschied was, kwam en wierp zich voor Hem neder en zeide Hem de volle waarheid.

³⁴ En Hij zeide tot haar: Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede en wees genezen van uw kwaal.

³⁵ Terwijl Hij nog sprak, kwam men uit het huis van de overste der synagoge hem zeggen: Uw dochter is gestorven; waarom valt gij de Meester nog lastig?

³⁶ Doch Jezus luisterde niet naar wat gezegd werd, maar Hij zeide tot de overste der synagoge: Wees niet bevreesd, geloof alleen.

³⁷ En Hij stond niemand toe met Hem mede te gaan, behalve Petrus en Jakobus en Johannes, de broeder van Jakobus.

³⁸ En zij kwamen in het huis van de overste der synagoge en Hij zag het misbaar en mensen, die luid weenden en weeklaagden.

³⁹ En binnengekomen, zeide Hij tot hen: Waarom maakt gij misbaar en weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt.

⁴⁰ En zij lachten Hem uit. Doch Hij dreef hen allen het huis uit en nam de vader van het kind en de moeder en die bij Hem waren mede en Hij ging het vertrek binnen, waar het kind lag.

⁴¹ En Hij vatte de hand van het kind en zeide tot haar: Talita koem, hetgeen betekent: Meisje, ik zeg u, sta op!

⁴² En het meisje stond onmiddellijk op en het kon lopen; want het was twaalf jaar. En zij ontzetten zich terstond bovenmate.

⁴³ En Hij gebod hun nadrukkelijk, dat niemand dit te weten zou komen en zeide, dat men haar te eten zou geven.

6

¹ En Hij vertrok vandaar en kwam in zijn vaderstad, en zijn discipelen volgden Hem.

² En toen de sabbat aangebroken was, begon Hij te leren in de synagoge. En zeer velen van die Hem hoorden, stonden versteld en zeiden: Waar heeft Hij deze dingen vandaan en wat is dat voor een wijsheid, die Hem gegeven is? En zulke krachten, als door zijn handen geschieden?

³ Is dit niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en Simon? En behoren zijn zusters hier niet bij ons? En zij namen aanstoot aan Hem.

⁴ En Jezus zeide tot hen: Een profeet is alleen in zijn vaderstad en onder zijn verwanten en in zijn huis ongeëerd.

⁵ En Hij kon daar geen enkele kracht doen; alleen genas Hij enige zieken door handoplegging.

^{6a} En Hij verwonderde Zich over hun ongeloof.

De uitzending der discipelen

^{6b} En Hij ging de omliggende dorpen rond en leerde.

⁷ En Hij riep de twaalven tot Zich en begon hen uit te zenden, twee aan twee, en gaf hun macht over de onreine geesten.

⁸ En Hij gebod hun niets mede te nemen voor onderweg, dan alleen een staf; geen brood, geen reiszak, geen geld in de gordel,

⁹ maar wèl sandalen aan de voeten te dragen en: trekt niet twee hemden aan.

¹⁰ En Hij zeide tot hen: Als gij eenmaal ergens een huis zijt binnengegaan, blijft daar dan, totdat gij vandaar vertrekt.

¹¹ En indien een plaats u niet ontvangt en zij niet naar u luisteren, gaat daarvandaan en schudt het stof af, dat aan uw voeten is, hun tot een getuigenis.

¹² En zij vertrokken en predikten, dat zij zich zouden bekeren.

¹³ En zij dreven vele boze geesten uit en zalfden vele zieken met olie en genazen hen.

De dood van Johannes de Doper

¹⁴ En koning Herodes hoorde van Hem, want zijn naam was bekend geworden; en men zeide: Johannes de Doper is opgewekt uit de doden en daarom werken die krachten in Hem.

¹⁵ Anderen zeiden: Het is Elia, weer anderen: Een profeet als een van de profeten.

¹⁶ Toen dan Herodes van Hem hoorde, zeide hij: Johannes, die ik onthoofd heb, die is opgewekt.

¹⁷ Want hij, Herodes, had Johannes laten grijpen en geboeid gevangen gezet, ter wille van Herodias, de vrouw van zijn broeder Filippus, omdat hij haar tot vrouw genomen had.

¹⁸ Want Johannes had tot Herodes gezegd: Gij moogt de vrouw van uw broeder niet hebben.

¹⁹ Herodias had het op hem voorzien en wilde hem doden, doch zij kon dit niet,

²⁰ want Herodes had ontzag voor Johannes, daar hij wist, dat hij een rechtvaardig en heilig man was; en hij beschermde hem en als hij hem gehoord had, was hij in grote verlegenheid, maar hij hoorde hem gaarne.

21 En toen er een gelegen dag gekomen was en Herodes op zijn geboortefeest een maaltijd aanrichtte voor zijn hoogwaardigheidsbekleders, zijn legeroversten en de voornaamsten van Galilea,

22 en de dochter van Herodias binnenkwam en danste, behaagde zij Herodes en hun, die mede aanlagen. En de koning zeide tot het meisje: Vraag van mij, wat gij maar wilt en ik zal het u geven.

23 En hij zwoer haar: Wat gij mij ook maar vragen zult, zal ik u geven, tot de helft van mijn koninkrijk.

24 En zij ging heen en zeide tot haar moeder: Wat zal ik vragen? En deze zeide: Het hoofd van Johannes de Doper.

25 En terstond ging zij haastig naar binnen tot de koning en vroeg, zeggende: Ik wil, dat gij mij onmiddellijk op een schotel geeft het hoofd van Johannes de Doper.

26 En ofschoon de koning zeer bedroefd werd, wilde hij het haar om zijn eden en om hen, die aanlagen, niet weigeren.

27 En terstond zond de koning een scherprechter met de opdracht het hoofd te brengen. En deze ging heen en onthoofdde hem in de gevangenis,

28 en hij bracht het hoofd op een schotel en gaf het aan het meisje en het meisje gaf het aan haar moeder.

29 En toen zijn discipelen het hoorden, kwamen zij en namen zijn lijk weg en legden het in een graf.

De terugkeer der apostelen - De eerste wonderbare spijziging

30 En de apostelen kwamen weder samen bij Jezus en berichtten Hem al wat zij gedaan en geleerd hadden.

31 En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat (met Mij) alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig. Want er waren velen, die kwamen en gingen, en zij hadden zelfs geen tijd om te eten.

32 En zij vertrokken in het schip naar een eenzame plaats, alleen.

33 En zij zagen hen wegvaren en velen letten erop, en zij liepen te voet uit al de steden daarheen en waren er vóór hen.

34 En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote schare en werd met ontferming over hen bewogen, omdat zij waren als schapen, die geen herder hebben, en Hij begon hun vele dingen te leren.

35 En toen het reeds laat geworden was, kwamen zijn discipelen tot Hem en zeiden: De plaats (hier) is eenzaam en het is reeds laat.

36 Zend hen weg, dan kunnen zij naar de gehuchten en dorpen in de omtrek gaan om voedsel voor zich te kopen.

37 Maar Hij antwoordde hun en zeide: Geeft gij hun te eten. En zij zeiden tot Hem: Zullen wij dan voor tweehonderd schellingen brood gaan kopen en hun te eten geven?

38 Hij zeide tot hen: Hoeveel broden hebt gij? Gaat eens zien! En toen zij het nagegaan hadden, zeiden zij: Vijf, en twee vissen.

39 En Hij droeg hun op, dat allen groepsgewijze moesten gaan zitten op het groene gras.

40 En zij gingen zitten in groepen van honderd en van vijftig.

41 En Hij nam de vijf broden en de twee vissen, zag op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak de broden en gaf ze aan de discipelen, dat die ze hun zouden voorzetten, en de twee vissen verdeelde Hij onder allen.

42 En zij aten allen en werden verzadigd.

⁴³ En zij raapten de brokken op, twaalf manden vol, en ook van de vissen.

⁴⁴ En die de broden gegeten hadden, waren vijfduizend man.

Jezus gaande over het meer

⁴⁵ En terstond dwong Hij zijn discipelen in het schip te gaan en Hem vooruit te varen naar de overkant, naar Betsaïda, terwijl Hij zelf de schare wegzond.

⁴⁶ En toen Hij afscheid van hen genomen had, ging Hij naar de berg om te bidden.

⁴⁷ En bij het vallen van de avond was het schip midden op de zee, en Hij was alleen aan land.

⁴⁸ En toen Hij zag, dat zij zich aftobden om vooruit te komen bij het varen - want zij hadden de wind tegen - kwam Hij omstreeks de vierde nachtwake tot hen, gaande over de zee; en Hij wilde hen voorbijgaan.

⁴⁹ Toen zij Hem over de zee zagen gaan, meenden zij, dat het een spook was en zij schreeuwden luid.

⁵⁰ Want allen zagen zij Hem en werden verbijsterd. Maar terstond sprak Hij met hen en zeide tot hen: Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!

⁵¹ En Hij klom bij hen in het schip en de wind ging liggen. En zij waren innerlijk bovenmate ontsteld,

⁵² want zij waren bij de broden niet tot inzicht gekomen, maar hun hart was verhard.

Genezing in Gennesaret

⁵³ En overgestoken zijnde naar het land, kwamen zij in Gennesaret, en legden daar aan.

⁵⁴ En toen zij van boord gingen, herkenden de mensen Hem terstond,

⁵⁵ en zij liepen die gehele streek af en begonnen degenen, die ernstig ongesteld waren, op matrassen rond te dragen naar de plaats, waar zij hoorden dat Hij was.

⁵⁶ En waar Hij ook kwam in dorpen of steden of gehuchten, daar legden zij de zieken op de markten en smeekten Hem, dat zij slechts de kwast van zijn kleed mochten aanraken. En allen, die Hem aanraakten, werden gezond.

7

Twistgesprekken met de Farizeeën

¹ En de Farizeeën verzamelden zich bij Hem met sommige van de schriftgeleerden, die van Jeruzalem gekomen waren.

² En toen zij zagen, dat sommige van zijn discipelen met onreine, dat is ongewassen, handen hun brood aten -

³ want de Farizeeën en al de Joden eten niet zonder eerst een handwassing verricht te hebben, daarmee vasthoudende aan de overlevering der ouden,

⁴ en van de markt komende eten zij niet dan na zich gereinigd te hebben; en vele andere dingen zijn er, waaraan zij zich volgens overlevering houden, bijvoorbeeld het onderdompelen van bekera en kannen en koperwerk, -

⁵ toen vroegen de Farizeeën en de schriftgeleerden Hem: Waarom wandelen uw discipelen niet naar de overlevering der ouden, maar eten zij met onreine handen hun brood?

⁶ Maar Hij zeide tot hen: Terecht heeft Jesaja van u, huichelaars, geprofeteerd, zoals er geschreven staat: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij.

⁷ Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.

⁸ Gij verwaarloost het gebod Gods en houdt u aan de overlevering der mensen.

⁹ En Hij zeide tot hen: Het gebod Gods stelt gij wel fraai buiten werking om úw overlevering in stand te houden.

¹⁰ Want Mozes heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, zal de dood sterven.

¹¹ Maar gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt: Het is korban, dat is, offergave, al wat gij van mij hadt kunnen trekken,

¹² dan laat gij hem niet toe ook nog maar iets voor zijn vader of moeder te doen.

¹³ En zo maakt gij het woord Gods krachteloos door uw overlevering, die gij overgeleverd hebt. En dergelijke dingen doet gij vele.

¹⁴ En toen Hij de schare wederom tot Zich geroepen had, zeide Hij tot hen: Hoort allen naar Mij en verstaat wèl:

¹⁵ Niets, dat van buiten de mens in hem komt, kan hem onrein maken, maar hetgeen uit de mens naar buiten komt, dat is het, wat hem onrein maakt.

¹⁶ [Indien iemand oren heeft om te horen, die hore.]

¹⁷ En toen Hij van de schare thuis kwam, vroegen zijn discipelen Hem naar de gelijkenis.

¹⁸ En Hij zeide tot hen: Zijt ook gij zo onbevattelijk? Begrijpt gij niet, dat al wat van buiten in de mens komt, hem niet onrein kan maken,

¹⁹ omdat het niet in zijn hart komt, maar in de buik, en er te zijner plaatse uitgaat? En zo verklaarde Hij alle spijsen rein.

²⁰ En Hij zeide: Hetgeen uit de mens naar buiten komt, dat maakt de mens onrein.

²¹ Want van binnenuit, uit het hart der mensen, komen de kwade overleggingen, hoererij,

²² diefstal, moord, echtbreuk, hebzucht, boosheid, list, onmatigheid, een boos oog, godslastering, overmoed, onverstand.

²³ Al die slechte dingen komen van binnen uit naar buiten en maken de mens onrein.

De Syrofenicische vrouw

²⁴ En Hij stond op en vertrok vandaar naar het gebied van Tyrus. En toen Hij een huis was binnengegaan, wilde Hij niet, dat iemand het wist; maar Hij kon niet verborgen blijven.

²⁵ Want terstond hoorde van Hem een vrouw, wier dochtertje een onreine geest had; en zij kwam tot Hem en viel Hem te voet.

²⁶ Deze vrouw was een Griekse, een Syrofenicische van geboorte.

²⁷ En zij vroeg Hem de boze geest uit haar dochter te drijven. En Hij zeide tot haar: Laat eerst de kinderen verzadigd worden want het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen.

²⁸ Doch zij antwoordde en zeide tot Hem: Zeker, Here, de honden eten immers ook onder de tafel van de kruimels der kinderen.

²⁹ En Hij zeide tot haar: Om dit woord, ga heen, de boze geest is uit uw dochter gevaren.

³⁰ En toen zij naar huis gegaan was, vond zij het kind te bed liggen en de boze geest uitgevaren.

De genezing van een doofstomme

³¹ En toen Hij weder uit het gebied van Tyrus vertrokken was, kwam Hij door Sidon naar de zee van Galilea, midden in het gebied van Dekapolis.

³² En zij brachten tot Hem een dove, die moeilijk sprak, en smeekten Hem deze de hand op te leggen.

³³ Hij nam hem terzijde, buiten de schare, en stak zijn vingers in zijn oren, spuwde, raakte zijn tong aan,

³⁴ en Hij zag op naar de hemel en zuchtte en zeide tot hem: Effata, dat is: wordt geopend!

³⁵ En zijn oren werden geopend en terstond werd de band zijner tong los en hij sprak goed.

³⁶ En Hij gebood hun het niemand te zeggen. Maar hoe meer Hij het hun gebood, des te meer maakten zij het ruchtbaar.

³⁷ En zij waren buiten zichzelf van verbazing en zeiden: Hij heeft alles wèl gemaakt, ook de doven doet Hij horen en de stommen spreken.

8

De tweede wonderbare spijziging

¹ In die dagen, toen er weder een grote schare bijeen was en zij niets te eten hadden, riep Hij zijn discipelen tot Zich en zeide tot hen:

² Ik heb medelijden met de schare, want zij zijn nu reeds drie dagen bij Mij gebleven en hebben niets te eten;

³ en indien Ik hen zonder voedsel naar huis laat gaan, zullen zij onderweg bezwijken, en sommigen van hen zijn van ver weg.

⁴ En zijn discipelen antwoordden Hem: Vanwaar zal iemand dezen hier in een eenzame streek met broden kunnen verzadigen?

⁵ En Hij vroeg hun: Hoeveel broden hebt gij? Zij zeiden: Zeven.

⁶ En Hij gaf aan de schare bevel op de grond te gaan zitten. En Hij nam de zeven broden, dankte, brak ze en gaf ze aan zijn discipelen om ze hun voor te zetten, en zij zetten ze voor aan de schare.

⁷ En zij hadden enkele visjes; en nadat Hij daarbij de zegen had uitgesproken, zeide Hij, dat zij ook die moesten voorzetten.

⁸ En zij aten en werden verzadigd en zij raapten het overschot der brokken op, zeven korven.

⁹ En het waren er ongeveer vierduizend en Hij zond hen weg.

¹⁰ En terstond ging Hij met zijn discipelen in het schip en kwam in het gebied van Dalmanuta.

De vraag om een teken - De zuurdesem der Farizeeën

¹¹ En de Farizeeën liepen uit en begonnen met Hem te redetwisten; en zij begeerden van Hem een teken uit de hemel, om Hem te verzoeken.

¹² En Hij, diep zuchtend in zijn geest, zeide: Waartoe begeert dit geslacht een teken? Voorwaar, Ik zeg u: Aan dit geslacht zal voorzeker geen teken gegeven worden!

¹³ En Hij liet hen alleen en Hij ging weder scheep en vertrok naar de overkant.

¹⁴ En zij hadden vergeten broden mede te nemen, en behalve één brood hadden zij niets bij zich in het schip.

¹⁵ En Hij gebod hun, zeggende: Ziet toe, wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën en de zuurdesem van Herodes.

¹⁶ En zij spraken erover onder elkander, dat zij geen broden hadden.

¹⁷ En toen Hij dat bemerkte, zeide Hij tot hen: Waarom spreekt gij erover, dat gij geen broden hebt? Verstaat gij nog niet en begrijpt gij niet? Hebt gij een verhard hart?

¹⁸ Hebt gij ogen en ziet gij niet; hebt gij oren en hoort gij niet?

¹⁹ En herinnert gij u niet, toen Ik de vijf broden brak voor de vijfduizend, hoeveel manden vol brokken gij hebt opgeraapt? En zij zeiden tot Hem: Twaalf.

²⁰ En bij de zeven voor de vierduizend, hoeveel korven vol brokken gij hebt opgeraapt? En zij zeiden: Zeven.

²¹ En Hij zeide tot hen: Begrijpt gij nóg niet?

De blinde te Betsaida

²² En zij kwamen te Betsaida. En zij brachten een blinde tot Hem en smeekten Hem deze aan te raken.

²³ En Hij vatte de blinde bij de hand en bracht hem buiten het dorp, en Hij spuwde in zijn ogen, legde hem de handen op en vroeg hem: Ziet gij iets?

²⁴ En hij zag op en zeide: Ik zie de mensen, want ik zie hen als bomen wandelen.

²⁵ Vervolgens legde Hij weder de handen op zijn ogen, en hij zag duidelijk en was hersteld. En hij zag voortaan alles scherp.

²⁶ En Hij zond hem naar huis en zeide: Ga het dorp zelfs niet in.

De belijdenis van Petrus - De eerste aankondiging van het lijden

²⁷ En Jezus vertrok met zijn discipelen naar de dorpen van Caesarea Filippi. En onderweg vroeg Hij zijn discipelen en sprak tot hen: Wie zeggen de mensen, dat Ik ben?

²⁸ Zij antwoordden en zeiden: Johannes de Doper; en anderen: Elia; weer anderen: Een van de profeten.

²⁹ En Hij vroeg hun: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus.

³⁰ En Hij verbood hun nadrukkelijk met iemand hierover te spreken.

³¹ En Hij begon hen te leren, dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten en de overpriesters en de schriftgeleerden, en gedood worden en na drie dagen opstaan.

³² Hij sprak dit woord vrijuit. En Petrus nam Hem terzijde en begon Hem te bestraffen.

³³ Doch Hij keerde Zich om en, ziende naar zijn discipelen, bestrafte Hij Petrus en zeide: Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.

³⁴ En Hij riep de schare, met zijn discipelen, tot Zich en zeide tot hen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.

³⁵ Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden.

³⁶ Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden?

³⁷ Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven?

³⁸ Want wie zich voor Mij en voor mijn woorden schaamt in dit overspelig en zondig geslacht, de Zoon des mensen zal Zich ook voor hem schamen, wanneer Hij komt in de heerlijkheid zijns Vaders, met de heilige engelen.

9

¹ En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij zien, dat het Koninkrijk Gods gekomen is met kracht.

De verheerlijking op de berg

² En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en Johannes mede en leidde hen een hoge berg op, hen alleen. En zijn gedaante veranderde voor hun ogen,

³ en zijn klederen werden schitterend, hel wit, zoals geen voller op aarde ze kan maken.

⁴ En hun verscheen Elia met Mozes en zij waren in gesprek met Jezus.

⁵ En Petrus antwoordde en zeide tot Jezus: Rabbi, het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een.

⁶ Want hij wist niet, wat hij antwoorden moest, want zij waren zeer bevreesd.

⁷ En er kwam een wolk, die hen overschaduwde, en er klonk een stem uit de wolk: Deze is mijn Zoon, de geliefde, hoort naar Hem.

⁸ En opeens, rondkijkende, zagen zij niemand meer bij zich dan Jezus alleen.

⁹ En terwijl zij van de berg afdaalden, verbood Hij hun, dat zij iemand zouden vertellen, hetgeen zij gezien hadden, voordat de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan.

¹⁰ En zij hielden dit woord vast en trachtten onder elkander te weten te komen, wat het was, uit de doden opstaan.

¹¹ En zij vroegen Hem en zeiden: Waarom zeggen de schriftgeleerden, dat Elia eerst moet komen?

¹² Hij zeide tot hen: Elia komt wel eerst en herstelt alles; maar hoe staat er dan geschreven van de Zoon des mensen, dat Hij veel moet lijden, en dat Hij veracht zal worden?

¹³ Maar Ik zeg u: ook is Elia gekomen, en zij hebben met hem gedaan wat zij wilden, gelijk van hem geschreven staat.

De genezing van een bezeten knaap

¹⁴ En toen zij bij de discipelen kwamen, zagen zij een grote schare om hen heen, en schriftgeleerden met hen aan het redetwisten.

¹⁵ En terstond, toen de gehele schare Hem zag, waren zij zeer verbaasd, en zij liepen op Hem toe en begroetten Hem.

¹⁶ En Hij vroeg hun: Waarom zijt gij met hen aan het redetwisten?

¹⁷ En één uit de schare antwoordde Hem: Meester, ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stomme geest heeft.

¹⁸ En waar hij hem aangrijpt, werpt hij hem op de grond; en hij heeft het schuim op de mond, en hij knerst met zijn tanden en verstijft. En ik heb uw discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitdrijven, en zij hebben het niet gekund.

¹⁹ En Hij antwoordde hun en zeide: O, ongelovig geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn? Hoelang zal Ik u nog verdragen? Brengt hem tot Mij.

²⁰ En zij brachten hem tot Hem. En toen de geest Hem zag, deed hij hem terstond stuiptrekken en, op de grond gevallen, wentelde hij zich, al schuimende.

²¹ En Hij vroeg zijn vader: Hoelang is het al, dat dit hem overkomt?

²² Hij zeide: Van zijn kindsheid af; en dikwijls heeft hij hem ook in het vuur en in het water gedreven om hem een ongeluk te doen krijgen. Maar als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!

²³ Jezus zeide tot hem: Als Gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.

²⁴ Terstond riep de vader van de knaap uit en zeide: Ik geloof, kom mijn ongelof te hulp!

²⁵ En toen Jezus zag, dat de schare samenstroomde, bestrafte Hij de onreine geest en zeide tot hem: Gij, stomme en dove geest, Ik beveel u: ga van hem uit en kom niet meer in hem.

²⁶ En hij ging uit onder geschreeuw en hevige struiptrekkingen. En hij werd als een dode, zodat men algemeen zeide, dat hij gestorven was.

²⁷ Doch Jezus vatte zijn hand, richtte hem op, en hij stond op.

²⁸ En toen Hij een huis was binnengegaan, vroegen zijn discipelen Hem, terwijl zij met Hem alleen waren: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?

²⁹ En Hij zeide tot hen: Dit geslacht kan door niets uitvaren, tenzij door gebed.

De tweede aankondiging van het lijden - Strijd om de voorrang

³⁰ En zij gingen vandaar weg en reisden door Galilea. En Hij wilde niet, dat iemand het te weten kwam.

³¹ Want Hij onderwees zijn discipelen en zeide tot hen: De Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der mensen en zij zullen Hem ter dood brengen en drie dagen na zijn dood zal Hij opstaan.

³² Doch zij begrepen dit woord niet en durfden Hem er niet naar te vragen.

³³ En zij kwamen te Kafarnaüm. En toen Hij thuis gekomen was, vroeg Hij hun: Waarover waart gij onderweg in gesprek?

³⁴ En zij zwegen, want zij hadden onderweg met elkander erover gesproken, wie de meeste was.

³⁵ En Hij ging zitten, riep de twaalven en zeide tot hen: Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de allerlaatste zijn en aller dienaar.

³⁶ En Hij nam een kind en plaatste dat in hun midden, omarmde het en zeide tot hen:

³⁷ Wie één van zodanige kinderen ontvangt in mijn naam, die ontvangt Mij. En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem, die Mij gezonden heeft.

Verleiding tot zonde

38 Johannes zeide tot Hem: Meester, wij hebben iemand, die ons niet volgt, in uw naam boze geesten zien uitdrijven, en wij wilden het hem beletten, omdat hij ons niet volgde.

39 Doch Jezus zeide: Belet het hem niet; want er is niemand, die een kracht doen zal in mijn naam en kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken.

40 Want wie niet tégen ons is, is vóór ons.

41 Want wie u een beker water te drinken geeft, in de naam van Christus, omdat gij (discipelen) van Hem zijt, voorwaar, Ik zeg u, dat hem zijn loon voorzeker niet zal ontgaan.

42 En wie één van deze kleinen, die geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gedaan en hij in de zee was geworpen.

43 En indien uw hand u tot zonde verleidt, houw haar af. Het is beter, dat gij verminkt ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee handen ter helle vaart, in het onuitblusbare vuur,

44 [waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust.]

45 En indien uw voet u tot zonde zou verleiden, houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in de hel geworpen wordt,

46 [waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust].

47 En indien uw oog u tot zonde zou verleiden, ruk het uit. Het is beter, dat gij met één oog het Koninkrijk Gods binnengaat, dan dat gij met twee ogen in de hel geworpen wordt,

48 waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust.

49 Want een ieder zal met vuur gezouten worden.

50 Het zout is goed; indien het zout echter zoutloos wordt, waarmede zult gij het smaak geven? Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkander.

10

Naar Jeruzalem - Gesprekken op de reis

1 En Hij stond op en vertrok vandaar naar het gebied van Judea en het Overjordaanse, en weder kwamen de scharen bij Hem samen en weder leerde Hij hen, zoals Hij gewoon was.

2 En er kwamen Farizeeën tot Hem en vroegen Hem, om Hem te verzoeken: Is het een man geoorloofd zijn vrouw weg te zenden?

3 Hij antwoordde en zeide tot hen: Wat heeft Mozes u geboden?

4 Zij zeiden: Mozes heeft toegestaan een scheidbrief te schrijven en haar (daarmede) weg te zenden.

5 Jezus zeide tot hen: Met het oog op de hardheid uwer harten heeft hij u dat gebod geschreven.

6 Maar van het begin der schepping heeft Hij hen als man en vrouw gemaakt;

7 daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten, en die twee zullen tot één vlees zijn.

8 Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees.

9 Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.

10 En thuis vroegen de discipelen Hem weder naar die zaak.

¹¹ En Hij zeide tot hen: Wie zijn vrouw wegzendt en een andere trouwt, pleegt echtbreuk ten opzichte van haar;

¹² en indien zij haar man verlaat en een ander trouwt, pleegt zij echtbreuk.

Jezus zegent de kinderen

¹³ En zij brachten de kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken; doch de discipelen bestrafden hen.

¹⁴ Toen Jezus dat zag, nam Hij het zeer kwalijk en zeide tot hen: Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.

¹⁵ Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan.

¹⁶ En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zegende Hij ze.

De rijke jongeling

¹⁷ En toen Hij op weg ging, liep iemand op Hem toe, viel op de knieën en vroeg Hem: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?

¹⁸ En Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.

¹⁹ Gij kent de geboden: Gij zult niet doodslaan, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, gij zult niet ontvreemden, eer uw vader en moeder.

²⁰ Hij zeide tot Hem: Meester, dat alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af.

²¹ En Jezus, hem aanziende, kreeg hem lief en zeide tot hem: Eén ding ontbreekt u, ga heen, verkoop al wat gij hebt en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemel hebben, en kom hier, volg Mij.

²² Maar zijn gelaat betrok bij dat woord en hij ging bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.

²³ En Jezus, rondziende, zeide tot zijn discipelen: Hoe moeilijk zullen zij, die geld hebben, het Koninkrijk Gods binnengaan.

²⁴ En zijn discipelen waren zeer verbaasd over zijn woorden, maar Jezus antwoordde weder en zeide tot hen: Kinderen, hoe moeilijk is het het Koninkrijk Gods binnen te gaan.

²⁵ Het is gemakkelijker dat een kameel gaat door het oog ener naald, dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.

²⁶ En zij waren nog meer verslagen en zeiden tot elkander: Maar wie kan dan behouden worden?

²⁷ Jezus zag hen aan en zeide: Bij mensen is het onmogelijk, maar niet bij God; want alle dingen zijn mogelijk bij God.

Het loon voor het volgen van Jezus

²⁸ Petrus begon tot Hem te zeggen: Zie, wij hebben alles prijsgegeven en zijn U gevolgd.

²⁹ Jezus zeide: Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand, die huis of broeders of zusters of moeder of vader of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om Mij en om het evangelie,

³⁰ of hij ontvangt honderdvoudig terug: nu, in deze tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, met vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven.

31 Maar vele eersten zullen de laatsten zijn en de laatsten de eersten.

De derde aankondiging van het lijden

32 Zij waren onderweg, opgaande naar Jeruzalem, en Jezus ging vóór hen uit, en zij waren verbaasd en zij, die volgden, waren bevreesd. En wederom nam Hij de twaalven terzijde en begon tot hen te spreken over hetgeen over Hem zou komen:

33 Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en de schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen. En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen,

34 en zij zullen Hem bespotten en Hem bespuwen en Hem geselen en doden, en na drie dagen zal Hij opstaan.

Niet heersen, maar dienen

35 En Jakobus en Johannes, de [twee] zonen van Zebedeüs, kwamen tot Hem en zeiden tot Hem: Meester, wij wilden wel dat Gij ons deedt, wat wij U zullen vragen.

36 Hij zeide tot hen: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?

37 Zij zeiden tot Hem: Geef ons, dat wij de één aan uw rechterzijde en de andere aan uw linkerzijde mogen zitten in uw heerlijkheid.

38 Doch Jezus zeide tot hen: Gij weet niet, wat gij vraagt. Kunt gij de beker drinken, die Ik drink, of met de doop gedoopt worden, waarmede Ik gedoopt word?

39 Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen het. Jezus zeide tot hen: De beker, die Ik drink, zult gij drinken en met de doop, waarmede Ik gedoopt word, zult gij gedoopt worden,

40 maar het zitten aan mijn rechterzijde of linkerzijde, staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen, voor wie het bereid is.

41 En toen de tien dit hoorden, begonnen zij het Jakobus en Johannes kwalijk te nemen.

42 En Jezus riep hen tot Zich en zeide tot hen: Gij weet, dat zij, die regeerders der volken heten, heerschappij over hen voeren, en hun rijksgroten oefenen macht over hen.

43 Zó is het echter onder u niet.

44 Maar wie groot wil worden onder u, zal uw dienaar zijn; en wie onder u de eerste wil zijn, zal aller slaaf zijn.

45 Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.

De genezing van Bartimeüs

46 En zij kwamen te Jericho. En toen Hij met zijn discipelen en een talrijke schare uit Jericho vertrok, zat de zoon van Timeüs, Bartimeüs, een blinde bedelaar, aan de weg.

47 En toen hij hoorde, dat het Jezus van Nazaret was, begon hij te roepen en te zeggen: Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij!

48 En velen bestrafden hem, opdat hij zwijgen zou. Doch hij riep des te meer: Zoon van David, heb medelijden met mij!

49 En Jezus stond stil en zeide: Roept hem. En zij riepen de blinde en zeiden tot hem: Houd moed, sta op, Hij roept u.

50 Toen wierp hij zijn mantel af, sprong op en ging naar Jezus.

⁵¹ En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? De blinde zeide tot Hem: Rabboeni, dat ik ziende worde!

⁵² En Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende en volgde Hem op de weg.

11

De intocht in Jeruzalem

¹ En toen zij dicht bij Jeruzalem kwamen, bij Betfage en Betanië aan de Olijfberg, zond Hij twee van zijn discipelen uit,

² en zeide tot hen: Gaat naar het dorp, dat tegenover u ligt, en terstond, als gij er binnenkomt, zult gij een veulen vastgebonden vinden, waarop nog nooit een mens heeft gezeten; maakt het los en brengt het hier.

³ En indien iemand tot u zegt: Wat doet gij daar? zegt dan: De Here heeft het nodig en terstond zendt Hij het weder hierheen.

⁴ En zij gingen heen en vonden een veulen vastgebonden bij de deur buiten aan de weg, en zij maakten het los.

⁵ En sommigen van degenen, die daar stonden, zeiden tot hen: Wat doet gij daar, dat gij dat veulen losmaakt?

⁶ Zij spraken tot hen, zoals Jezus gezegd had, en zij lieten hen begaan.

⁷ En zij brachten het veulen tot Jezus en legden hun klederen daarop en Hij ging erop zitten.

⁸ En velen spreidden hun klederen op de weg en anderen groen, dat zij van het veld plukten.

⁹ En die voorgingen en die volgden riepen: Hosanna! Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren;

¹⁰ gezegend het komende rijk van onze vader David; Hosanna in de hoogste hemelen!

De reiniging van de tempel - De verdorde vijgeboom

¹¹ En Hij kwam te Jeruzalem in de tempel. En nadat Hij rondom alles overzien had, vertrok Hij, toen het reeds laat op de dag was, naar Betanië, met de twaalven.

¹² En de volgende dag, toen zij van Betanië kwamen, werd Hij hongerig.

¹³ En toen Hij van verre een vijgeboom zag, die bladeren had, ging Hij daarheen om te zien of Hij er ook iets aan vinden zou. En erbij gekomen, vond Hij er niets aan dan bladeren; want het was de tijd niet voor vijgen.

¹⁴ En Hij antwoordde en zeide tot hem: Nooit ete meer iemand vrucht van u in eeuwigheid! En zijn discipelen hoorden het.

¹⁵ En zij kwamen te Jeruzalem. En Hij ging de tempel binnen en begon hen, die in de tempel verkochten en kochten, uit te drijven en de tafels der wisselaars en de stoelen van hen, die de duiven verkochten, keerde Hij om,

¹⁶ en Hij liet niet toe, dat iemand enig voorwerp door de tempel droeg;

¹⁷ en Hij leerde en sprak tot hen: Staat er niet geschreven, dat mijn huis een bedehuis zal heten voor alle volken?

¹⁸ Maar gij hebt het tot een rovershol gemaakt. En de overpriesters en de schriftgeleerden hoorden het en zochten, hoe zij Hem zouden kunnen ombrengen, want zij waren bevreemd voor Hem, omdat de gehele schare versteld stond over zijn leer.

¹⁹ En toen het laat werd, gingen zij de stad uit, naar buiten.

²⁰ En toen zij des morgens vroeg langs de vijgeboom kwamen, zagen zij, dat hij van de wortel af verdord was.

²¹ En Petrus herinnerde het zich en zeide tot Hem: Rabbi, zie de vijgeboom, die Gij vervloekt hebt, is verdord.

²² En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Hebt geloof in God.

²³ Voorwaar, Ik zeg u, wie tot deze berg zou zeggen, hef u op en werp u in de zee, en in zijn hart niet zou twijfelen, maar geloven, dat hetgeen hij zegt geschiedt, het zal hem geschieden.

²⁴ Daarom zeg Ik u, al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen, en het zal geschieden.

²⁵ En wanneer gij staat te bidden, vergeeft wat gij tegen iemand mocht hebben, opdat ook uw Vader in de hemelen uw overtredingen vergeve.

²⁶ [Indien gij echter niet vergeeft, zal ook uw Vader, die in de hemelen is, uw overtredingen niet vergeven.]

De vraag naar Jezus' bevoegdheid

²⁷ En zij kwamen weder te Jeruzalem. En terwijl Hij in de tempel wandelde, kwamen de overpriesters, de schriftgeleerden en de oudsten tot Hem,

²⁸ en zeiden tot Hem: Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? Of wie heeft U de bevoegdheid gegeven om deze dingen te doen?

²⁹ Jezus zeide tot hen: Ik zal u één vraag stellen; geeft Mij daarop antwoord, dan zal Ik u zeggen, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

³⁰ De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen? Antwoordt Mij daarop.

³¹ En zij overlegden onder elkander en zeiden: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

³² Zeggen wij echter: Uit de mensen . . . Zij waren namelijk bevreesd voor de schare, want allen hielden Johannes inderdaad voor een profeet.

³³ En zij antwoordden en zeiden tot Jezus: Wij weten het niet. En Jezus zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

12

De gelijkenis van de onrechtvaardige pachters

¹ En Hij begon tot hen in gelijkenissen te spreken. Een mens plantte een wijngaard en zette er een heg omheen en groef een wijnpersbak en bouwde een toren en hij verhuurde die aan pachters, en ging buitenslands.

² En hij zond op zijn tijd een slaaf naar de pachters om van hen (zijn deel) der vruchten van de wijngaard in ontvangst te nemen.

³ En zij grepen hem, sloegen hem en zonden hem met lege handen weg.

⁴ En weder zond hij tot hen een andere slaaf en die sloegen zij op het hoofd en behandelden zij smadelijk.

⁵ En hij zond een andere en die doodden zij, en nog vele anderen, die zij òf sloegen òf doodden.

⁶ Toen had hij nog één over, zijn geliefde zoon. En ten laatste zond hij deze tot hen, zeggende: Mijn zoon zullen zij ontzien.

⁷ Maar die pachters zeiden tot elkander: Dit is de erfgenaam; komt, laten wij hem doden en de erfenis zal aan ons komen.

⁸ En zij grepen en doodden hem en wierpen hem buiten de wijngaard.

⁹ Wat zal de heer van de wijngaard doen? Hij zal komen en de pachters ombrengen en de wijngaard aan anderen geven.

¹⁰ Hebt gij ook dit schriftwoord niet gelezen: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden;

¹¹ van de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen.

¹² En zij trachtten Hem te grijpen, maar zij vreesden de schare; want zij begrepen, dat Hij met het oog op hen die gelijkenis gesproken had. En zij lieten Hem verder ongemoeid en gingen weg.

Het recht des keizers

¹³ En zij zonden tot Hem enige van de Farizeeën en van de Herodianen om Hem in een strikvraag te vangen.

¹⁴ En zij kwamen en zeiden tot Hem: Meester, wij weten, dat Gij waarachtig zijt en dat Gij U aan niemand stoort; want Gij ziet de mensen niet naar de ogen, maar Gij leert de weg Gods in waarheid. Is het geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet? Zullen wij betalen of niet betalen?

¹⁵ Maar Hij, wetende, dat zij huichelden, zeide tot hen: Wat verzoekt gij Mij? Brengt Mij een schelling, en laat Ik die zien.

¹⁶ En zij brachten er een. En Hij zeide tot hen: Wiens beeldenaar en opschrift is dit? Zij zeiden tot Hem: Van de keizer.

¹⁷ Jezus zeide tot hen: Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is. En zij verwonderden zich zeer over Hem.

De vraag naar de opstanding

¹⁸ En er kwamen Sadduceeën tot Hem, die beweren, dat er geen opstanding is, en zij ondervroegen Hem en zeiden:

¹⁹ Meester, Mozes heeft ons voorgeschreven, indien iemands broeder sterft en een vrouw nalaat, doch geen kind achterlaat, dat dan zijn broeder de vrouw moet nemen en voor zijn broeder nakomelingschap verwekken.

²⁰ Nu waren er zeven broeders. En de eerste nam een vrouw en liet bij zijn sterven geen nakomelingschap achter.

²¹ En de tweede nam haar en stierf zonder nakomelingschap na te laten. En de derde evenzo.

²² En geen van die zeven liet nakomelingschap achter. Het laatst van allen stierf ook de vrouw.

²³ In de opstanding, wanneer zij opstaan, van wie van hen zal zij dan de vrouw zijn? Want alle zeven hebben haar tot vrouw gehad.

²⁴ Jezus sprak tot hen: Dwaalt gij niet daarom, dat gij de Schriften niet kent noch de kracht Gods?

²⁵ Want wanneer zij uit de doden opstaan, huwen zij niet, en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als engelen in de hemelen.

²⁶ Wat nu de doden betreft, dat zij opgewekt worden, hebt gij niet gelezen in het boek van Mozes, bij de braamstruik, hoe God tot hem sprak, zeggende: Ik ben de God van Abraham en de God van Isaak en de God van Jakob?

²⁷ Hij is niet een God van doden, maar van levenden. Gij dwaalt wel zeer.

Het grote gebod

28 En een der schriftgeleerden, tot Hem komende, hoorde, dat zij met elkander redetwisten, en overtuigd, dat Hij hun goed geantwoord had, vroeg hij Hem: Welk gebod is het eerste van alle?

29 Jezus antwoordde:

30 Het eerste is: Hoor, Israël, de Here, onze God, de Here is één, en gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht.

31 Het tweede is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Een ander gebod, groter dan deze, bestaat niet.

32 En de schriftgeleerde zeide tot Hem: Inderdaad, Meester, naar waarheid hebt Gij gezegd, dat Hij één is en dat er geen ander is dan Hij.

33 En Hem lief te hebben uit geheel het hart en uit geheel het verstand en uit geheel de kracht, en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan alle brandoffers en slachtoffers.

34 En Jezus, ziende, dat hij verstandig geantwoord had, zeide tot hem: Gij zijt niet verre van het Koninkrijk Gods. En niemand durfde Hem meer iets vragen.

Davids Zoon en Heer

35 En Jezus antwoordde bij zijn onderwijs in de tempel en zeide: Hoe zeggen de schriftgeleerden, dat de Christus een zoon van David is?

36 David zelf heeft door de heilige Geest gezegd: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, tot dat Ik uw vijanden onder uw voeten gelegd heb.

37a David zelf noemt Hem Here, en hoe kan Hij dan zijn zoon zijn?

Waarschuwing tegen de schriftgeleerden

37b En het merendeel van de schare hoorde Hem gaarne.

38 En Hij zeide in zijn onderwijs: Wacht u voor de schriftgeleerden, die gesteld zijn op het wandelen in lange gewaden en op begroetingen op de markten,

39 en op erezetels in de synagogen en eerste plaatsen bij de maaltijden,

40 die de huizen der weduwen opeten en voor de schijn lange gebeden uitspreken: dezen zullen een zwaarder oordeel ontvangen.

Het penningske der weduwe

41 En Hij ging tegenover de offerkist zitten en zag met aandacht, hoe de schare kopergeld wierp in de offerkist. En vele rijken wierpen er veel in.

42 En er kwam een arme weduwe, die er twee koperstukjes in wierp, dat is een duit.

43 En Hij riep zijn discipelen en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben.

44 Want allen hebben erin geworpen van hun overvloed, maar zij heeft van haar armoede erin geworpen, al wat zij had, haar ganse levensonderhoud.

13

Rede over de laatste dingen

1 En toen Hij uit de tempel ging, zeide een van zijn discipelen tot Hem: Meester, zie, welke stenen en welke gebouwen!

² En Jezus zeide tot hem: Ziet gij deze grote gebouwen? Er zal geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.

³ En toen Hij op de helling van de Olijfberg gezeten was, tegenover de tempel, vroegen Petrus en Jakobus en Johannes en Andreas Hem afzonderlijk:

⁴ Zeg ons, wanneer zal dat geschieden en wat is het teken, wanneer al deze dingen in vervulling zullen gaan?

⁵ Jezus begon tot hen te zeggen: Ziet toe, dat niemand u verleide.

⁶ Velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben het, en zij zullen velen verleiden.

⁷ Doch wanneer gij hoort van oorlogen en geruchten van oorlogen, weest dan niet verontrust. Dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet.

⁸ Want volk zal opstaan tegen volk en koninkrijk tegen koninkrijk. Er zullen nu hier, dan daar, aardbevingen zijn en er zullen hongersnoden wezen. Dat is het begin der weeën.

⁹ Doch gij, ziet toe op uzelf. Zij zullen u overleveren aan gerechshoven, en in synagogen zult gij gezeseld worden en voor stadhouders en koningen zult gij gesteld worden om Mijnentwil, tot een getuigenis voor hen.

¹⁰ En aan alle volken moet eerst het evangelie gepredikt worden.

¹¹ En wanneer zij u wegvoeren om u over te leveren, weest dan niet van tevoren bezorgd wat gij zeggen moet, maar zegt wat u in die ure gegeven wordt; want gij zijt het niet, die spreekt, maar de heilige Geest.

¹² En een broeder zal zijn broeder overleveren ten dode en een vader zijn kind; en kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en hen ter dood brengen.

¹³ En gij zult door allen gehaat worden om mijns naams wil. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.

¹⁴ Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting ziet staan, waar hij niet behoort – die het leest, geve er acht op – laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen.

¹⁵ Wie op het dak is, ga niet naar beneden en ga niet naar binnen om iets uit zijn huis mede te nemen,

¹⁶ en wie in het veld is, kere niet terug om zijn kleed mede te nemen.

¹⁷ Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen!

¹⁸ Bidt, dat het niet in de winter valle.

¹⁹ Want die dagen zullen zulk een verdrukking brengen als er niet geweest is van het begin der schepping, die God geschapen heeft, tot nu toe, en ook nooit meer wezen zal.

²⁰ En indien de Here die dagen niet had ingekort, zou geen vlees behouden worden, doch ter wille van de uitverkorenen, die Hij heeft uitverkoren, heeft Hij die dagen ingekort.

²¹ Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, zie, Hij is daar, geloof het niet.

²² Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen tekenen en wonderen doen om, ware het mogelijk, de uitverkorenen te verleiden.

²³ Doch gij, ziet toe: Ik heb het u alles voorzegd.

²⁴ Maar in die dagen, na de verdrukking, zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven.

²⁵ En de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen.

²⁶ En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen op de wolken, met grote macht en heerlijkheid.

²⁷ En dan zal Hij zijn engelen uitzenden en zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het uiterste der aarde tot het uiterste des hemels.

²⁸ Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is.

²⁹ Zo moet gij ook, wanneer gij dit ziet geschieden, weten, dat het nabij is, voor de deur.

³⁰ Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt.

³¹ De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan.

³² Maar van die dag of van die ure weet niemand, ook de engelen in de hemel niet, ook de Zoon niet, alleen de Vader.

³³ Ziet toe, blijft waakzaam. Want gij weet niet, wanneer het de tijd is.

³⁴ Gelijk een mens, die buitenslands ging, zijn huis overliet en aan zijn slaven volmacht gaf, aan ieder zijn werk, en de deurwachter opdroeg te waken.

³⁵ Waakt dan, want gij weet niet, wanneer de heer des huizes komen zal, laat in de avond of te middernacht, bij het hanegekraai of des morgens vroeg,

³⁶ opdat hij niet, als hij plotseling komt, u slapende vinde.

³⁷ Wat Ik u zeg, zeg Ik allen: Waakt!

14

De zalving en het verraad

¹ Nu was het na twee dagen Pascha en het feest der ongezuurde broden. En de overpriesters en de schriftgeleerden zochten, hoe zij Hem door list in handen zouden krijgen en doden.

² Want zij zeiden: Niet op het feest, opdat er geen opschudding kome onder het volk.

³ En toen Hij te Betanië was in het huis van Simon de melaatse, kwam, terwijl Hij aan tafel aanlag, een vrouw met een albasten kruik vol echte, kostbare nardusmirre; en zij brak de albasten kruik en goot (de mirre) over zijn hoofd.

⁴ En sommigen spraken verontwaardigd tot elkander: Waartoe dient die verkwisting der mirre?

⁵ Want deze mirre had voor meer dan driehonderd schellingen verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden. En zij waren zeer verstoord tegen haar.

⁶ Maar Jezus zeide: Laat haar begaan; waarom valt gij haar lastig? Zij heeft een goede daad aan Mij verricht.

⁷ De armen hebt gij immers altijd bij u en gij kunt hun weldoen, wanneer gij maar wilt; maar Mij hebt gij niet altijd.

⁸ Zij heeft gedaan, wat zij kon; van tevoren heeft zij mijn lichaam gezalfd voor de begrafenis.

⁹ Voorwaar, Ik zeg u, overal waar het evangelie verkondigd zal worden, over de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft.

¹⁰ En Judas Iskariot, die een van de twaalven was, ging heen naar de overpriesters om Hem aan hen over te leveren.

¹¹ Toen zij dat hoorden, verblijdden zij zich en beloofden hem geld te geven. En hij zocht, hoe hij Hem bij een goede gelegenheid kon overleveren.

De voorbereiding van de paasmaaltijd - Het verraad voorzegt

¹² En op de eerste dag van het feest der ongezuurde broden, waarop men gewoon was het Pascha te slachten, zeiden zijn discipelen tot Hem: Waar wilt Gij, dat wij heengaan en toebereidselen maken, opdat Gij het Pascha kunt eten?

¹³ En Hij zond twee van zijn discipelen uit en zeide tot hen: Gaat naar de stad en er zal u een man tegenkomen, die een kruik water draagt; volgt hem,

¹⁴ en zegt tot de heer van het huis, waar hij binnegaat: De meester zegt: Waar is voor Mij het vertrek, waar Ik met mijn discipelen het Pascha kan eten?

¹⁵ En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, van al het nodige voorzien. Maakt het daar voor ons gereed.

¹⁶ En de discipelen gingen heen en kwamen in de stad en vonden het, zoals Hij hun gezegd had en zij maakten het Pascha gereed.

¹⁷ En toen het avond geworden was, kwam Hij met de twaalven.

¹⁸ En terwijl zij aanlagen en aten, zeide Jezus: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden zal; een die met Mij eet.

¹⁹ Zij begonnen bedroefd te worden en één voor één tot Hem te zeggen: Ik toch niet?

²⁰ En Hij zeide tot hen: Eén van de twaalven, die met Mij in de [ene] schotel indoopt.

²¹ Want de Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven staat, doch wee die mens, door wie de Zoon des mensen verraden wordt. Het ware voor die mens goed, als hij niet geboren was.

De instelling van het Avondmaal

²² En terwijl zij aten, nam Hij een brood, sprak de zegen uit, brak het, gaf het hun en zeide: Neemt, dit is mijn lichaam.

²³ En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit, en gaf hun die en zij dronken allen daaruit.

²⁴ En Hij zeide tot hen: Dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt.

²⁵ Voorwaar, Ik zeg u, Ik zal voorzeker niet meer van de vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar nieuw zal drinken, in het Koninkrijk Gods.

De verloochening voorzegt

²⁶ En na de lofzang gezongen te hebben, vertrokken zij naar de Olijfberg.

²⁷ En Jezus zeide tot hen: Gij zult allen aanstoot aan Mij nemen, want er staat geschreven: Ik zal de herder slaan en de schapen zullen verstrooid worden.

²⁸ Maar nadat Ik zal opgewekt zijn, zal Ik u voorgaan naar Galilea.

29 En Petrus zeide tot Hem: Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik zeker niet!

30 En Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, heden, in deze nacht, voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.

31 Hij zeide steeds heftiger: Al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Evenzo spraken zij ook allen.

Getsemane

32 En zij gingen naar een plaats, genaamd Getsemane, en Hij zeide tot zijn discipelen: Zet u hier neder, terwijl Ik bid.

33 En Hij nam Petrus en Jakobus en Johannes mede. En Hij begon zeer ontsteld en beangst te worden,

34 en Hij zeide tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe; blijft hier en waakt.

35 En Hij ging een weinig verder, en Hij wierp Zich ter aarde en bad, dat, indien het mogelijk ware, die ure aan Hem zou voorbijgaan,

36 en Hij zeide: Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze beker van Mij weg. Doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt.

37 En Hij kwam en vond hen slapende, en Hij zeide tot Petrus: Simon, slaapt gij? Waart gij niet bij machte één uur te waken?

38 Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.

39 En wederom ging Hij heen en bad, dezelfde woorden sprekende.

40 En toen Hij terugkwam, vond Hij hen slapende, want hun ogen waren zeer bezwaard; en zij wisten niet, wat zij Hem zouden antwoorden.

41 En Hij kwam ten derden male en zeide tot hen: Slaapt nu maar en rust. Het is genoeg. De ure is gekomen, zie, de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der zondaren.

42 Staat op, laten wij gaan. Zie, die Mij overlevert, is nabij.

De gevangenneming

43 En terstond, terwijl Hij nog sprak, daar kwam Judas aan, één van de twaalven, en met hem een schare met zwaarden en stokken, gezonden vanwege de overpriesters en de schriftgeleerden en de oudsten.

44 En die Hem overleverde, had hun een afgesproken teken gegeven, zeggende: Die ik zal kussen, die is het; grijpt Hem en leidt Hem welverzekerd weg.

45 En hij kwam en trad terstond op Hem toe en zeide: Rabbi, en kuste Hem.

46 En zij sloegen de handen aan Hem en grepen Hem.

47 Een van de omstanders trok zijn zwaard en hij trof de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het oor af.

48 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Als tegen een rover zijt gij uitgetrokken met zwaarden en stokken, om Mij gevangen te nemen?

49 Dagelijks was Ik bij u, lerende in de tempel, maar gij hebt Mij niet gegrepen; doch de Schriften moeten in vervulling gaan.

50 En zij lieten Hem alleen en vluchtten allen.

51 En een jonge man, die een laken om het naakte lichaam geslagen had, liep mede, Hem achterna, en zij grepen hem.

52 Maar hij liet het laken in hun handen en nam naakt de vlucht.

Voor de Raad

⁵³ En zij leidden Jezus weg naar de hogepriester, en al de overpriesters en oudsten en schriftgeleerden kwamen bijeen.

⁵⁴ En Petrus volgde Hem van verre tot binnen de hof van de hogepriester en hij zat daar tussen de dienaars, zich warmende bij het vuur.

⁵⁵ De overpriesters nu en de gehele Raad trachtten een getuigenverklaring tegen Jezus te vinden om Hem ter dood te kunnen brengen; maar zij vonden er geen.

⁵⁶ Want velen legden een vals getuigenis tegen Hem af, maar hun getuigenissen stemden niet overeen.

⁵⁷ En er stonden enigen op, die een vals getuigenis tegen Hem aflegden,

⁵⁸ zeggende: Wij hebben Hem horen zeggen: Ik zal deze tempel, die met handen gemaakt is, afbreken, en binnen drie dagen een andere, niet met handen gemaakt, bouwen.

⁵⁹ Maar ook zó stemde hun getuigenis niet overeen.

⁶⁰ En de hogepriester stond op en hij trad naar voren en ondervroeg Jezus en zeide: Geeft Gij niets ten antwoord? Wat getuigen dezen tegen U?

⁶¹ Maar Hij bleef zwijgen en gaf niets ten antwoord. Wederom ondervroeg de hogepriester Hem en zeide tot Hem: Zijt Gij de Christus, de Zoon van de Gezegende?

⁶² En Jezus zeide: Ik ben het, en gij zult de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende met de wolken des hemels.

⁶³ De hogepriester scheurde zijn klederen en zeide: Waartoe hebben wij nog getuigen nodig?

⁶⁴ Gij hebt de godslastering gehoord: wat is uw oordeel? En zij allen veroordeelden Hem als des doods schuldig.

⁶⁵ En sommigen begonnen Hem te bespuwen en zijn gelaat te bedekken en Hem met vuisten te slaan en tot Hem te zeggen: Profeteer nu! En de dienaars sloegen Hem in het gelaat.

Jezus door Petrus verloochend

⁶⁶ En terwijl Petrus beneden in de hof was, kwam daar een der slavinnen van de hogepriester.

⁶⁷ En toen zij Petrus zag, terwijl hij zich warmde, keek zij hem aan en zeide tot hem: Ook gij waart bij die Nazarener, bij Jezus!

⁶⁸ Maar hij loochende het en zeide: Ik weet niet en begrijp niet, wat gij zegt. En hij ging naar buiten, naar het voorportaal.

⁶⁹ En toen de slavin hem in het oog kreeg, begon zij opnieuw tot de omstanders te zeggen: Die man behoort tot hen.

⁷⁰ Maar hij loochende het wederom. En even later zeiden de omstanders weer tot Petrus: Inderdaad, gij behoort tot hen; want gij zijt ook een Galileeër.

⁷¹ Maar hij begon zich te vervloeken en te zweren: Ik ken die mens niet, over wie gij spreekt.

⁷² En terstond kraaide de haan voor de tweede maal. En Petrus herinnerde zich het woord, dat Jezus tot hem gesproken had: Eer de haan tweemaal gekraaid heeft, zult gij Mij driemaal verloochenen. En hij begon te wenen.

15

Jezus voor Pilatus

¹ En terstond, des morgens vroeg, stelden de overpriesters met de oudsten en schriftgeleerden, de gehele Raad, een besluit vast, en zij boeiden Jezus en zij leidden Hem weg en leverden Hem over aan Pilatus.

² En Pilatus ondervroeg Hem: Zijt Gij de Koning der Joden? En Hij antwoordde hem en zeide: Gij zegt het.

³ En de overpriesters brachten vele beschuldigingen tegen Hem in.

⁴ En Pilatus vroeg Hem wederom [en zeide]: Geeft Gij niets ten antwoord? Zie, hoevele beschuldigingen zij tegen U inbrengen.

⁵ Doch Jezus gaf hem niets meer ten antwoord, zodat Pilatus zich verwonderde.

Jezus en Barabbas

⁶ En bij elk feest liet hij hun een gevangene los, voor wie zij dit vroegen.

⁷ Nu was er iemand, genaamd Barabbas, gevangengezet met de oproermakers, die in het oproer een moord begaan hadden.

⁸ En de schare kwam naar voren en begon te eisen, dat hij hun deed, zoals hij gewoon was.

⁹ Pilatus antwoordde en zeide tot hen: Wilt gij, dat ik u de Koning der Joden loslaat?

¹⁰ Want hij bemerkte, dat de overpriesters Hem uit nijd overgeleverd hadden.

¹¹ Doch de overpriesters zetten de schare op, dat hij hun liever Barabbas zou loslaten.

¹² Pilatus antwoordde en zeide wederom tot hen: Wat moet ik dan doen met Hem, die gij de Koning der Joden noemt?

¹³ En zij schreeuwden wederom: Kruisig Hem!

¹⁴ Pilatus zeide tot hen: Wat heeft Hij dan voor kwaad gedaan? Zij schreeuwden des te meer: Kruisig Hem!

¹⁵ Pilatus oordeelde het geraden de schare haar zin te geven en hij liet hun daarom Barabbas los en gaf Jezus, na Hem gegeseld te hebben, over om gekruisigd te worden.

De bespotting

¹⁶ De soldaten nu leidden Hem weg tot binnen het hof, dat is het gerechtsgebouw, en riepen de gehele afdeling bijeen.

¹⁷ En zij trokken Hem een purperen kleed aan en zetten Hem een kroon op, die zij van doornen gevlochten hadden.

¹⁸ En zij begonnen Hem te begroeten: Wees gegroet, Gij Koning der Joden!

¹⁹ En zij sloegen Hem met een riet op het hoofd en bespuwden Hem en zij vielen op de knieën en bewezen Hem hulde.

²⁰ En toen zij Hem bespot hadden, trokken zij Hem het purperen kleed uit en deden Hem zijn klederen aan. En zij leidden Hem weg om Hem te kruisigen.

²¹ En zij presten een voorbijganger om zijn kruis te dragen, een zekere Simon van Cyrene, die van het land kwam, de vader van Alexander en Rufus.

De kruisiging

²² En zij brachten Hem op de plaats Golgota, hetgeen betekent Schedelplaats.

²³ En zij gaven Hem wijn, met mirre gemengd, doch Hij nam die niet.

²⁴ En zij kruisigden Hem en verdeelden zijn klederen door het lot te werpen, wat ieder ervan krijgen zou.

²⁵ Het was het derde uur, toen zij Hem kruisigden.

²⁶ En het opschrift, dat de beschuldiging tegen Hem vermeldde, luidde: De Koning der Joden.

²⁷ En met Hem kruisigden zij twee rovers, één aan zijn rechterzijde en één aan zijn linkerszijde.

²⁸ [En het schriftwoord is vervuld geworden, dat zegt: En Hij is met de misdadigers gerekend.]

²⁹ En de voorbijgangers spraken lastertaal tegen Hem, schudden hun hoofd en zeiden: Ha, Gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt,

³⁰ red Uzelf, kom af van het kruis!

³¹ Evenzo spotten de overpriesters onder elkander samen met de schriftgeleerden, en zij zeiden: Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden.

³² Laat de Christus, de Koning van Israël, nu afkomen van het kruis, dat wij het zien en geloven. Ook die met Hem gekruisigd waren beschimpten Hem.

Het sterven van Jezus

³³ En toen het zesde uur aangebroken was kwam er duisternis over het gehele land tot het negende uur.

³⁴ En op het negende uur riep Jezus met luider stem: Eloï, Eloï, lama sabachtani, hetgeen betekent: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?

³⁵ En sommige van de omstanders, dit horende, zeiden: Zie, Hij roept Elia.

³⁶ En iemand liep toe, drenkte een spons met zure wijn, stak ze op een riet en gaf Hem te drinken, zeggende: Stil, laat ons zien, of Elia komt om Hem eraf te nemen.

³⁷ En Jezus slaakte een luide kreet en gaf de geest.

³⁸ En het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën van boven tot beneden.

³⁹ Toen de hoofdman, die tegenover Hem stond, zag, dat Hij zó de geest gegeven had, zeide hij: Waarlijk, deze mens was een Zoon Gods.

⁴⁰ Er waren ook vrouwen, die uit de verte toeschouwden, onder wie ook Maria van Magdala en Maria, de moeder van Jakobus, de jongere, en van Joses, en Salome,

⁴¹ die, toen Hij in Galilea was, Hem volgden en Hem dienden, en vele andere vrouwen, die met Hem opgegaan waren naar Jeruzalem.

De begrafenis

⁴² En toen het reeds avond geworden was, kwam, omdat het Voorbereiding, dat is de voorsabbat, was,

⁴³ Jozef van Arimatea, een aanzienlijk lid van de Raad, die ook zelf het Koninkrijk Gods verwachtte; en hij waagde het naar Pilatus te gaan en het lichaam van Jezus te vragen.

⁴⁴ En het bevreesdde Pilatus, dat Hij reeds gestorven zou zijn, en hij ontbood de hoofdman en vroeg hem, of Hij reeds lang gestorven was.

⁴⁵ En toen hij het van de hoofdman vernomen had, schonk hij het lichaam aan Jozef.

⁴⁶ En deze kocht linnen en hij nam Hem af van het kruis, wikkelde Hem in het linnen en legde Hem in een graf, dat in een rots uitgehouwen was, en hij wentelde een steen voor de ingang van het graf.

⁴⁷ Maria van Magdala en Maria, de moeder van Joses, zagen, waar Hij was nedergelegd.

16

De opstanding

¹ En toen de sabbat voorbij was, kochten Maria van Magdala en Maria, (de moeder) van Jakobus, en Salome specerijen om Hem te gaan zalven.

² En zeer vroeg op de eerste dag der week gingen zij naar het graf, toen de zon opging.

³ En zij zeiden tot elkander: Wie zal ons de steen afwentelen van de ingang van het graf?

⁴ En toen zij opzagen, aanschouwden zij, dat de steen afgewenteld was; want hij was zeer groot.

⁵ En toen zij in het graf gegaan waren, zagen zij een jongeling zitten aan de rechterzijde, bekleed met een wit gewaad, en ontsteltenis beving haar.

⁶ Hij zeide tot haar: Weest niet ontsteld. Jezus zoekt gij, de Nazarener, de gekruisigde. Hij is opgewekt, Hij is hier niet; zie de plaats, waar zij Hem gelegd hadden.

⁷ Maar gaat heen, zegt zijn discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien, gelijk Hij u gezegd heeft.

⁸ En zij gingen naar buiten en vluchtten van het graf, want siddering en ontzetting hadden haar bevangen. En zij zeiden niemand iets, want zij waren bevreesd.

Versijningen van Jezus

⁹ [Toen Hij des morgens vroeg op de eerste dag der week opgestaan was, verscheen Hij eerst aan Maria van Magdala, van wie Hij zeven boze geesten uitgedreven had.

¹⁰ Zij ging heen en berichtte het hun, welke bij Hem geweest waren, die treurden en weenden.

¹¹ En toen zij hoorden, dat Hij leefde en door haar gezien was, geloofden zij het niet.

¹² Daarna verscheen Hij in een andere gedaante aan twee van hen op de weg, terwijl zij zich naar het land begaven.

¹³ En ook die gingen heen om het aan de anderen te berichten. En ook die geloofden zij niet.

¹⁴ Daarna verscheen Hij aan de elven zelf, terwijl zij aanlagen, en Hij verweet hun hun ongelooft en hardheid van hart, omdat zij hen niet geloofden, die Hem aanschouwden hadden, nadat Hij opgewekt was.

¹⁵ En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.

¹⁶ Wie geloofden en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.

¹⁷ Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken,

¹⁸ slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.

¹⁹ De Here [Jezus] dan werd, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand Gods.

²⁰ Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden.]

Lucas

Inleiding

¹ Aangezien velen getracht hebben een verhaal op te stellen over de zaken, die onder ons hun beslag hebben gekregen,

² gelijk ons hebben overgeleverd degenen, die van het begin aan ooggetuigen en dienaren van het woord geweest zijn,

³ ben ook ik tot het besluit gekomen, na alles van meet aan nauwkeurig te hebben nagegaan, dit in geregelde orde voor u te boek te stellen, hoogedele Teofilus,

⁴ opdat gij de betrouwbaarheid zoudt erkennen der zaken, waarvan gij onderricht zijt.

De aankondiging van Johannes' geboorte

⁵ Er was in de dagen van Herodes, de koning van Judea, een priester, genaamd Zacharias, behorende tot de afdeling van Abia, en zijn vrouw was uit de dochters van Aäron en haar naam was Elisabet.

⁶ Zij waren beiden rechtvaardig voor God en leefden naar alle geboden en eisen des Heren, onberispelijk.

⁷ En zij waren kinderloos, omdat Elisabet onvruchtbaar was, en zij waren beiden op hoge leeftijd gekomen.

⁸ En het geschiedde, toen hij de priesterdienst voor God verrichtte in de beurt zijner afdeling,

⁹ dat hij door het lot werd aangewezen, volgens de regel van de priesterdienst, om de tempel des Heren binnen te gaan en het reukoffer te brengen.

¹⁰ En de gehele volksmenigte was buiten in gebed op het uur van het reukoffer.

¹¹ En hem verscheen een engel des Heren, staande ter rechterzijde van het reukofferaltaar.

¹² En Zacharias ontroerde bij dat gezicht, en vrees beving hem.

¹³ Maar de engel zeide tot hem: Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord en uw vrouw Elisabet zal u een zoon baren en gij zult hem de naam Johannes geven.

¹⁴ En blijdschap en vreugde zal uw deel zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden.

¹⁵ Want hij zal groot zijn voor de Here en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de heilige Geest zal hij vervuld worden, reeds van de schoot zijner moeder aan,

¹⁶ en velen der kinderen Israëls zal hij bekeren tot de Here, hun God.

¹⁷ En hij zal voor zijn aangezicht uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten der vaders te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde voor de Here een weltoegerust volk te bereiden.

¹⁸ En Zacharias zeide tot de engel: Waaraan zal ik dit weten? Want ik ben een oud man en mijn vrouw is op hoge leeftijd gekomen.

¹⁹ En de engel antwoordde en zeide tot hem: Ik ben Gabriël, die voor Gods aangezicht sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze blijmare te verkondigen.

²⁰ En zie, gij zult zwijgen en niet kunnen spreken, tot de dag toe, dat deze dingen geschieden, omdat gij mijn woorden niet geloofd hebt, die op hun tijd in vervulling zullen gaan.

²¹ En het volk stond op Zacharias te wachten en zij verwonderden zich, dat hij zo lang in de tempel vertoefde.

²² Toen hij dan naar buiten kwam, kon hij niet tot hen spreken en zij begrepen, dat hij in de tempel een gezicht gezien had. En hij wenkte hun toe en bleef stom.

²³ En het geschiedde, toen de dagen van zijn dienst vervuld waren, dat hij vertrok naar zijn huis.

²⁴ Na die dagen werd Elisabet, zijn vrouw, zwanger, en zij verborg zich vijf maanden, want, zeide zij:

²⁵ Aldus heeft de Here aan mij gedaan in de dagen, waarin Hij op mij nederzag om mijn smaad onder de mensen weg te nemen.

De aankondiging van Jezus' geboorte

²⁶ In de zesde maand nu werd de engel Gabriël van God gezonden naar een stad in Galilea, genaamd Nazaret,

²⁷ tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, genaamd Jozef, uit het huis van David, en de naam der maagd was Maria.

²⁸ En toen hij bij haar binnengekomen was, zeide hij: Wees gegroet, gij begenadigde, de Here is met u.

²⁹ Zij ontroerde bij dat woord en overlegde, welke de betekenis van die groet mocht zijn.

³⁰ En de engel zeide tot haar: Wees niet bevreesd, Maria; want gij hebt genade gevonden bij God.

³¹ En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven.

³² Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven,

³³ en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen.

³⁴ En Maria zeide tot de engel: Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang met een man heb?

³⁵ En de engel antwoordde en zeide tot haar: De heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwten; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden.

³⁶ En zie, Elisabet, uw verwante, is eveneens zwanger van een zoon in haar ouderdom en dit is reeds de zesde maand voor haar, die onvruchtbaar heette.

³⁷ Want geen woord, dat van God komt, zal krachteloos wezen.

³⁸ En Maria zeide: Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord. En de engel ging van haar heen.

Maria en Elisabet - De lofzang van Maria

³⁹ Maria dan maakte zich op in die dagen en reisde met spoed naar het bergland, naar een stad van Juda.

⁴⁰ En zij ging het huis van Zacharias binnen en groette Elisabet.

⁴¹ En toen Elisabet de groet van Maria hoorde, geschiedde het, dat het kind opsprong in haar schoot, en Elisabet werd vervuld met de heilige Geest.

42 En zij riep uit met luider stem en sprak: Gezegd zijt gij onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot.

43 En waaraan heb ik dit te danken, dat de moeder mijns Heren tot mij komt?

44 Want zie, toen het geluid van uw groet in mijn oren klonk, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot.

45 En zalig is zij, die geloofd heeft, want wat vanwege de Here tot haar gezegd is, zal volbracht worden.

46 En Maria zeide: Mijn ziel maakt groot de Here,

47 en mijn geest heeft zich verblijd over God, mijn Heiland,

48 omdat Hij heeft omgezien naar de lage staat zijner dienstmaagd. Want zie, van nu aan zullen mij zalig prijzen alle geslachten,

49 omdat grote dingen aan mij gedaan heeft de Machtige. En heilig is zijn naam,

50 en zijn barmhartigheid van geslacht tot geslacht voor wie Hem vrezen.

51 Hij heeft een krachtig werk gedaan door zijn arm, en Hij heeft hoogmoedigen in de overlegging huns harten verstrooid;

52 Hij heeft machtigen van de troon gestort en eenvoudigen verhoogd,

53 hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en rijken heeft Hij ledig weggezonden.

54 Hij heeft Zich Israël, zijn knecht, aangetrokken, om te gedenken aan barmhartigheid, -

55 gelijk Hij gesproken heeft tot onze vadersen -voor Abraham en zijn nageslacht in eeuwigheid.

56 En Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar en keerde terug naar haar huis.

De geboorte van Johannes - De lofzang van Zacharias

57 Toen voor Elisabet de tijd vervuld was, dat zij baren zou, bracht zij een zoon ter wereld.

58 En haar burens en nabestaanden hoorden, dat de Here zijn barmhartigheid aan haar had grootgemaakt, en zij verheugden zich met haar.

59 En het geschiedde, toen de achtste dag was aangebroken, dat zij kwamen om het kind te besnijden, en zij wilden het naar de naam van zijn vader Zacharias noemen.

60 Doch zijn moeder antwoordde en zeide: Neen, hij moet Johannes genoemd worden.

61 En zij zeiden tot haar: Er is toch niemand in uw familie, die die naam draagt.

62 En zij beduidden zijn vader, dat hij beslissen zou, hoe hij het kind genoemd wilde hebben.

63 En hij vroeg om een schrijftafeltje en schreef deze woorden: Johannes is zijn naam. En zij verwonderden zich allen.

64 En terstond werd zijn mond geopend en zijn tong (losgemaakt), en hij sprak, God lovende.

65 En over allen, die in hun nabijheid woonden, kwam vrees, en in het gehele bergland van Judea werden al deze dingen besproken.

66 En allen die het hoorden, namen het ter harte en zeiden: Wat zal er van dit kind worden? Want de hand des Heren was met hem.

67 En zijn vader Zacharias werd vervuld met de heilige Geest en profeteerde, zeggende:

⁶⁸ Geloofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlossing gebracht,

⁶⁹ en heeft ons een hoorn des heils opgericht, in het huis van David, zijn knecht,

⁷⁰ – gelijk Hij gesproken heeft door de mond zijner heilige profeten van oudsher –

⁷¹ om ons te redden van onze vijanden en uit de hand van allen, die ons haten,

⁷² om barmhartigheid te betonen aan onze vaders en zijn heilig verbond te gedenken,

⁷³ de eed, die Hij zwoer aan Abraham, onze vader,

⁷⁴ dat Hij ons zou geven, zonder vreze, uit de hand der vijanden verlost,

⁷⁵ Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid voor zijn aangezicht, al onze dagen.

⁷⁶ En gij, kind, zult een profeet des Allerhoogsten heten; want gij zult uitgaan voor het aangezicht des Heren, om zijn wegen te bereiden,

⁷⁷ om aan zijn volk te geven kennis van heil in de vergeving hunner zonden,

⁷⁸ door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmede de Opgang uit de hoogte naar ons zal omzien,

⁷⁹ om hen te beschijnen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods, om onze voeten te richten op de weg des vredes.

⁸⁰ Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag, dat hij zich aan Israël vertoonde.

2

De geboorte van Jezus

¹ En het geschiedde in die dagen, dat er een bevel uitging vanwege keizer Augustus, dat het gehele rijk moest worden ingeschreven.

² Deze inschrijving had voor het eerst plaats, toen Quirinius het bewind over Syrië voerde.

³ En zij gingen allen op reis om zich te laten inschrijven, ieder naar zijn eigen stad.

⁴ Ook Jozef trok op van Galilea, uit de stad Nazaret, naar Judea, naar de stad van David, die Betlehem heet, omdat hij uit het huis en het geslacht van David was,

⁵ om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke zwanger was.

⁶ En het geschiedde, toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou,

⁷ en zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.

De herders

⁸ En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde.

⁹ En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreze.

¹⁰ En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen:

¹¹ U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.

¹² En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.

¹³ En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende:

¹⁴ Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.

¹⁵ En het geschiedde, toen de engelen van hen heengevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Betlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Here is bekendgemaakt.

¹⁶ En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kind liggende in de kribbe.

¹⁷ En toen zij het gezien hadden, maakten zij bekend hetgeen tot hen gesproken was over dit kind.

¹⁸ En allen, die ervan hoorden, verbaasden zich over hetgeen door de herders tot hen gezegd werd.

¹⁹ Doch Maria bewaarde al deze woorden, die overwegende in haar hart.

²⁰ En de herders keerden terug, God lovende en prijzende om alles wat zij hadden gehoord en gezien, gelijk het hun gezegd was.

De besnijdenis

²¹ En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij Hem moesten besnijden, ontving Hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer Hij in de moederschoot was ontvangen.

Simeon en Hanna

²² En toen de dagen hunner reiniging naar de wet van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem de Here voor te stellen,

²³ gelijk geschreven staat in de wet des Heren: Al het eerstgeborene van het mannelijke geslacht zal heilig heten voor de Here,

²⁴ en om een offer te brengen overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren gezegd is, een paar tortelduiven of twee jonge duiven.

²⁵ En zie, er was een man te Jeruzalem, wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte de vertroosting van Israël, en de heilige Geest was op hem.

²⁶ En hem was door de heilige Geest een godsspraak gegeven, dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heren gezien had.

²⁷ En hij kwam door de Geest in de tempel. En toen de ouders het kind Jezus binnenbrachten om met Hem te doen overeenkomstig de gewoonte der wet,

²⁸ nam ook hij het in zijn armen en hij loofde God en zeide:

²⁹ Nu laat Gij, Here, uw dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord,

³⁰ want mijn ogen hebben uw heil gezien,

³¹ dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken:

³² licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël.

³³ En zijn vader en zijn moeder stonden verwonderd over hetgeen van Hem gezegd werd.

³⁴ En Simeon zegende hen en zeide tot Maria, zijn moeder: Zie, deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israëel en tot een teken, dat weersproken wordt

³⁵ – en door uw eigen ziel zal een zwaard gaan –, opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden.

³⁶ Ook was daar Hanna, een profetes, een dochter van Fanuël, uit de stam Aser. Zij was op hoge leeftijd gekomen, nadat zij met haar man na haar huwelijksdag zeven jaren had geleefd,

³⁷ en nu was zij weduwe, ongeveer vierentachtig jaar oud, en zij diende God onafgebroken in de tempel, met vasten en bidden, nacht en dag.

³⁸ En zij kwam op datzelfde ogenblik daarbij staan, en zij loofde mede God en sprak over Hem tot allen, die voor Jeruzalem verlossing verwachtten.

³⁹ En toen zij alles volbracht hadden, wat volgens de wet des Heren te doen was, keerden zij terug naar Galilea, naar hun stad Nazaret.

De twaalfjarige Jezus in de tempel

⁴⁰ Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem.

⁴¹ En zijn ouders reisden elk jaar naar Jeruzalem, op het Paasfeest.

⁴² En toen Hij twaalf jaar was geworden en zij, zoals dit bij het feest gebruikelijk was, optrokken,

⁴³ en de feestdagen voleindigd hadden, bleef het kind Jezus bij hun terugreis te Jeruzalem achter, en zijn ouders bemerkten het niet.

⁴⁴ Daar zij vermoedden, dat Hij bij het reisgezelschap was, gingen zij één dagreis ver en zochten Hem onder de verwanten en bekenden.

⁴⁵ En toen zij Hem niet vonden, keerden zij terug naar Jeruzalem, Hem zoekende.

⁴⁶ En het geschiedde na drie dagen, dat zij Hem vonden in de tempel, waar Hij zat te midden der leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde.

⁴⁷ Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn verstand en zijn antwoorden.

⁴⁸ En toen zij Hem zagen, stonden zij versteld en zijn moeder zeide tot Hem: Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken U met smart!

⁴⁹ En Hij zeide tot hen: Waarom hebt gij naar Mij gezocht? Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?

⁵⁰ En zij begrepen het woord niet, dat Hij tot hen sprak.

⁵¹ En Hij ging met hen terug en kwam te Nazaret en was hun onderdanig. En zijn moeder bewaarde al deze woorden in haar hart.

⁵² En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.

3

Johannes de Doper

¹ In het vijftiende jaar van de regering van keizer Tiberius, toen Pontius Pilatus stadhouder over Judea was, en Herodes viervorst over Galilea, en zijn broeder Filippus viervorst over Iturea en het land Trachonitis, en Lysanias viervorst over Abilene,

² onder de hogepriesters Annas en Kajafas, kwam het woord Gods tot Johannes, de zoon van Zacharias, in de woestijn.

³ En hij kwam in de gehele Jordaanstreek en predikte de doop der bekering tot vergeving van zonden,

⁴ gelijk geschreven staat in het boek der woorden van de profeet Jesaja: De stem van een, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht zijn paden.

⁵ Alle kloof zal gevuld worden en alle berg en heuvel zal geslecht worden, en de krommingen zullen recht en de oneffen wegen vlak worden,

⁶ en alle vlees zal het heil Gods zien.

⁷ Hij sprak dan tot de scharen, die uitliepen om zich door hem te laten dopen: Adderengebied, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan?

⁸ Brengt dan vruchten voort, die aan de bekering beantwoorden. En gaat niet bij uzelf zeggen: Wij hebben Abraham tot vader; want ik zeg u, dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken.

⁹ Ook ligt reeds de bijl aan de wortel der bomen. Iedere boom dan, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.

¹⁰ En de scharen vroegen hem, zeggende: Wat moeten wij dan doen?

¹¹ Hij antwoordde en zeide: Wie een dubbel stel klederen heeft, dele mede aan wie er geen heeft, en wie spijzen heeft, doe evenzo.

¹² Er kwamen ook tollenaars om zich te laten dopen en zij zeiden tot hem: Meester, wat moeten wij doen?

¹³ Hij zeide tot hen: Vordert niet meer dan u voorgeschreven is.

¹⁴ En ook die in krijgsdienst waren, vroegen hem, zeggende: En wat moeten wij doen? En hij zeide tot hen: Plundert niemand uit en perst niets af en weest tevreden met uw soldij.

¹⁵ Toen nu het volk in afwachting was en allen in hun hart overlegden over Johannes, of hij misschien de Christus was,

¹⁶ antwoordde Johannes en zeide tot allen: Ik doop u met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik, wiens schoenriem ik niet waardig ben los te maken; die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.

¹⁷ De wan is in zijn hand om zijn dorsvloer geheel te zuiveren en het graan in zijn schuur bijeen te brengen, maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusbaar vuur.

¹⁸ Met nog vele andere vermaningen bracht hij aan het volk het evangelie.

¹⁹ Toen echter de viervorst Herodes door hem bestraft werd om Herodias, de vrouw van zijn broeder, en om alle wandaden, die Herodes bedreven had,

²⁰ heeft hij dit nog bij al het andere gevoegd, dat hij Johannes in de gevangenis sloot.

De doop van Jezus

²¹ En het geschiedde, terwijl al het volk gedoopt werd, dat, toen ook Jezus gedoopt werd en in gebed was, de hemel zich opende,

²² en de heilige Geest in lichamelijke gedaante als een duif op Hem nederdaalde, en dat er een stem kwam uit de hemel: Gij zijt mijn Zoon, de geliefde, in U heb Ik mijn welbehagen.

Geslachtsregister

²³ En Hij, Jezus, was, toen Hij optrad, ongeveer dertig jaar, een zoon, naar men meende, van Jozef, de zoon van Eli,

²⁴ de zoon van Mattat, de zoon van Levi, de zoon van Melchi, de zoon van Jannai, de zoon van Jozef,

²⁵ de zoon van Mattatias, de zoon van Amos, de zoon van Naüm, de zoon van Hesli, de zoon van Naggai,

²⁶ de zoon van Maät, de zoon van Mattatias, de zoon van Semeïn, de zoon van Josek, de zoon van Joda,

²⁷ de zoon van Joanan, de zoon van Resa, de zoon van Zerubbabel, de zoon van Sealtiël, de zoon van Neri,

²⁸ de zoon van Melchi, de zoon van Addi, de zoon van Kosam, de zoon van Elmadan, de zoon van Er,

²⁹ de zoon van Jozua, de zoon van Eliëzer, de zoon van Jorim, de zoon van Mattat, de zoon van Levi,

³⁰ de zoon van Simeon, de zoon van Juda, de zoon van Jozef, de zoon van Jonan, de zoon van Eljakim,

³¹ de zoon van Melea, de zoon van Menna, de zoon van Mattatta, de zoon van Natan, de zoon van David,

³² de zoon van Isai, de zoon van Obed, de zoon van Boaz, de zoon van Salma, de zoon van Nachson,

³³ de zoon van Amminadab, de zoon van Admin, de zoon van Arni, de zoon van Chesron, de zoon van Peres, de zoon van Juda,

³⁴ de zoon van Jakob, de zoon van Isaak, de zoon van Abraham, de zoon van Terach, de zoon van Nachor,

³⁵ de zoon van Serug, de zoon van Reü, de zoon van Peleg, de zoon van Eber, de zoon van Selach,

³⁶ de zoon van Kenan, de zoon van Arpaksad, de zoon van Sem, de zoon van Noach, de zoon van Lamech,

³⁷ de zoon van Metuselach, de zoon van Henoch, de zoon van Jered, de zoon van Mahalalel, de zoon van Kenan,

³⁸ de zoon van Enos, de zoon van Set, de zoon van Adam, de zoon van God.

4*De verzoeking in de woestijn*

¹ Jezus nu, vol van de heilige Geest, keerde terug van de Jordaan en werd door de Geest geleid in de woestijn,

² waar Hij veertig dagen verzocht werd door de duivel. En Hij at niets in die dagen en toen zij voorbij waren, kreeg Hij honger.

³ En de duivel zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan tot deze steen, dat hij brood worde.

⁴ En Jezus antwoordde hem: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven.

⁵ En hij voerde Hem op een hoogte en toonde Hem al de koninkrijken der wereld in een ogenblik tijds.

⁶ En de duivel zeide tot Hem: U zal ik al deze macht geven en hun heerlijkheid, want zij is mij overgegeven, en ik geef haar wie ik wil.

⁷ Indien Gij mij dan aanbidt, zal zij geheel van U zijn.

⁸ En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Er staat geschreven: Gij zult de Here, uw God, aanbidden en Hem alleen dienen.

⁹ En hij leidde Hem naar Jeruzalem en stelde Hem op de rand van het dak des tempels en hij zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan vanhier naar beneden;

¹⁰ want er staat geschreven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande u om u te behoeden,

¹¹ en: Op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.

¹² En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Er is gezegd: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.

¹³ En toen de duivel alle verzoeking ten einde had gebracht, week hij van Hem tot een bestemde tijd.

In de synagoge te Nazaret

¹⁴ En Jezus keerde in de kracht des Geestes terug naar Galilea. En de roep over Hem ging uit door de gehele streek.

¹⁵ En Hij leerde in hun synagogen en werd door allen geprezen.

¹⁶ En hij kwam te Nazaret, waar Hij opgevoed was, en Hij ging volgens zijn gewoonte op de sabbatdag naar de synagoge en stond op om voor te lezen.

¹⁷ En Hem werd het boek van de profeet Jesaja ter hand gesteld en toen Hij het boek geopend had, vond Hij de plaats, waar geschreven is:

¹⁸ De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen;

¹⁹ en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren.

²⁰ Daarna sloot Hij het boek, gaf het aan de dienaar terug en ging zitten.

²¹ En de ogen van allen in de synagoge waren op Hem gericht. En Hij begon tot hen te zeggen: Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld.

²² En allen betuigden hun instemming met Hem en verwonderden zich over de woorden van genade, die van zijn lippen kwamen en zij zeiden: Is dit niet de zoon van Jozef?

²³ En Hij zeide tot hen: Gij zult ongetwijfeld deze spreuk tot Mij zeggen: Geneesheer, genees Uzelf! Doe alle dingen, waarvan wij gehoord hebben, dat zij te Kafarnaüm geschied zijn, ook hier, in uw vaderstad.

²⁴ Doch Hij zeide: Voorwaar, Ik zeg u, geen profeet is aangenaam in zijn vaderstad.

²⁵ Doch Ik zeg u naar waarheid, er waren vele weduwen in de dagen van Elia in Israël, toen de hemel drie jaren en zes maanden lang gesloten bleef en er grote hongersnood was over het gehele land,

²⁶ en tot geen van haar werd Elia gezonden, doch wel naar Sarepta, bij Sidon, tot een vrouw, die weduwe was.

²⁷ En er waren vele melaatsen in Israël ten tijde van de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd, doch wel Naäman de Syriër.

²⁸ En allen in de synagoge werden met toorn vervuld, toen zij dit hoorden.

²⁹ Zij stonden op en wierpen Hem de stad uit en voerden Hem tot aan de rand van de berg, waarop hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte te storten.

³⁰ Maar Hij ging midden tussen hen door en vertrok.

Genezingen

³¹ En hij daalde af naar Kafarnaüm, een stad in Galilea, en Hij leerde hen geregeld op de sabbat.

³² En zij stonden versteld over zijn leer, want zijn woord was met gezag.

³³ En in de synagoge was iemand met een boze, onreine geest

³⁴ en hij schreeuwde met luider stem: Ha, wat hebt Gij met ons te maken, Jezus van Nazaret? Zijt Gij gekomen om ons te verdelgen? Ik weet wel, wie Gij zijt: de heilige Gods.

³⁵ En Jezus bestrafte hem en zeide: Zwijg stil en vaar uit van hem. En de boze geest wierp hem in het midden neer en voer van hem uit zonder hem enig kwaad te doen.

³⁶ En er kwam verbazing over allen en zij spraken erover tot elkander en zeiden: Wat voor spreken is dit? Want Hij legt met gezag en macht aan de onreine geesten zijn bevelen op en zij varen uit.

³⁷ En er ging een roep van Hem uit naar alle plaatsen in de omtrek.

³⁸ Daarna stond Hij op en ging van de synagoge naar het huis van Simon. De schoonmoeder van Simon nu was bevangen door zware koorts en zij riepen zijn hulp voor haar in.

³⁹ En hij ging aan het hoofdeinde staan en bestrafte de koorts en deze verliet haar. Onmiddellijk stond zij op en diende hen.

⁴⁰ Toen de zon onderging, brachten allen, die zieken hadden, lijdende aan allerlei kwalen, dezen tot Hem. Hij legde ieder van hen afzonderlijk de handen op en genas hen.

⁴¹ Van velen voeren ook boze geesten uit, roepende en zeggende: Gij zijt de Zoon van God. En Hij bestrafte hen en liet hun niet toe te spreken, omdat zij wisten, dat Hij de Christus was.

De taak van Jezus

⁴² En toen het dag geworden was, vertrok Hij en ging naar een eenzame plaats. En de scharen zochten Hem en kwamen tot Hem en trachtten Hem tegen te houden, opdat Hij niet van hen zou heengaan.

⁴³ Maar Hij sprak tot hen: Ook aan de andere steden moet Ik het evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden.

⁴⁴ En Hij predikte in de synagogen van Judea.

5

De wonderbare visvangst

¹ En het geschiedde, toen de schare op Hem aandrong en naar het woord Gods hoorde, dat Hij zelf aan de oever van het meer Gennesaret stond, en Hij zag twee schepen aan de oever liggen.

² De vissers waren eruit gegaan en spoelden de netten.

³ Hij ging in één van de schepen, dat van Simon, en vroeg hem de zee in te gaan, niet ver van de oever. En Hij zette Zich neder en leerde de scharen van het schip uit.

⁴ Toen Hij opgehouden had met spreken, zeide Hij tot Simon: Ga naar diep water en zet uw netten uit om te vissen.

⁵ En Simon antwoordde en zeide: Meester, de gehele nacht door hebben wij hard gewerkt en niets gevangen, maar op uw woord zal ik de netten uitzetten.

⁶ En toen zij dit gedaan hadden, haalden zij een grote menigte vissen binnen, en hun netten dreigden te scheuren.

⁷ En zij wenkten hun makkers in het andere schip, dat zij hen zouden komen helpen. En dezen kwamen en zij vulden beide schepen, tot zinkens toe.

⁸ Toen Simon Petrus dit zag, viel hij neder aan de knieën van Jezus en zeide: Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Here.

⁹ Want verbazing had hem en allen, die bij hem waren, aangegrepen over de vangst der vissen, welke zij gevangen hadden;

¹⁰ evenzo ook Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeüs, die metgezellen van Simon waren. En Jezus zeide tot Simon: Wees niet bevreesd, van nu aan zult gij mensen vangen.

¹¹ En zij trokken de schepen op het land en lieten alles achter en volgden Hem.

De genezing van een melaatse

¹² En het geschiedde, toen Hij in een van de steden was, zie, daar was een man, vol melaatsheid. Toen hij Jezus zag, wierp hij zich op zijn aangezicht en smeekte Hem, zeggende: Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.

¹³ En Hij strekte de hand uit, raakte hem aan en zeide: Ik wil het, word rein. En terstond verliet hem de melaatsheid.

¹⁴ En Hij gebod hem het aan niemand te zeggen, maar (zeide Hij) ga heen, toon u aan de priester en breng het offer voor uw reiniging, gelijk Mozes voorgeschreven heeft, hun tot een getuigenis.

¹⁵ Maar het gerucht over Hem ging steeds verder rond en vele scharen stroomden samen om te horen en zich te laten genezen van hun ziekten.

¹⁶ Doch Hij trok Zich terug in de eenzame plaatsen om te bidden.

De genezing van een verlamde

¹⁷ En het geschiedde op een dier dagen, terwijl Hij bezig was te leren, dat er ook Farizeeën en wetgeleerden zaten, die gekomen waren uit alle dorpen van Galilea en Judea en uit Jeruzalem. En er was kracht des Heren, zodat Hij kon genezen.

¹⁸ En zie, daar kwamen (enige) mannen met een verlamde op een bed, en zij trachtten hem binnen te dragen en [hem] vóór Hem te leggen.

¹⁹ En toen zij geen gelegenheid vonden om hem binnen te dragen, vanwege de schare, gingen zij het dak op en lieten hem met zijn bed door de tegels in het midden neder, vlak vóór Jezus.

²⁰ En hun geloof ziende, zeide Hij: Mens, uw zonden zijn u vergeven.

²¹ En de schriftgeleerden en de Farizeeën begonnen te overleggen en zeiden: Wie is deze, die (zulke) godslasterlijke dingen zegt? Wie kan zonden vergeven dan God alleen?

²² Doch Jezus doorzag hun overleggingen en antwoordde en zeide tot hen: Wat overlegt gij in uw harten?

²³ Wat is gemakkelijker, te zeggen: Uw zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel?

²⁴ Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven – zeide Hij tot de verlamde: Tot u zeg Ik, sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis.

²⁵ En onmiddellijk stond hij voor hun ogen op, nam hetgeen, waar hij op gelegen had, mede en ging naar zijn huis, God verheerlijkende.

²⁶ En ontzetting beving allen en zij verheerlijkten God, en werden met vrees vervuld, zeggende: Wij hebben heden ongelooflijke dingen gezien.

De roeping van Levi

²⁷ En daarna vertrok Hij en zag een tollenaar, Levi genaamd, bij zijn tolhuis zitten en Hij zeide tot hem: Volg Mij.

²⁸ En hij liet alles achter, stond op en volgde Hem.

²⁹ En Levi richtte een grote maaltijd voor Hem aan in zijn huis, en er was een grote menigte tollenaars en anderen, die met hen aan tafel waren.

³⁰ En de Farizeeën en hun schriftgeleerden morden tegen zijn discipelen en zeiden: Waarom eet en drinkt gij met de tollenaars en zondaars?

³¹ En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Zij, die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij, die ziek zijn.

³² Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars, tot bekering.

Het vasten

³³ Doch zij zeiden tot Hem: De discipelen van Johannes vasten dikwijls en doen hun gebeden, en zo ook die der Farizeeën, maar die van U eten en drinken.

³⁴ Jezus zeide tot hen: Kunt gij soms de bruiloftsgasten laten vasten, terwijl de bruidegom bij hen is?

³⁵ Doch er zullen (andere) dagen komen, en wanneer de bruidegom van hen weggenomen is, dan zullen zij vasten, in die dagen.

³⁶ Hij sprak ook een gelijkenis tot hen: Niemand scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude.

³⁷ En niemand doet jonge wijn in oude zakken; anders zal de jonge wijn de zakken scheuren en weglopen en de zakken gaan verloren;

³⁸ maar jonge wijn moet men in nieuwe zakken doen.

³⁹ En niemand, die oude gedronken heeft, wil jonge, want hij zegt: De oude is voortreffelijk.

6

Aren plukken op de sabbat

¹ Het geschiedde op een sabbat, dat Hij door korenvelden ging en zijn discipelen plukten aren en aten die, ze stuk wrijvende met hun handen.

² Maar sommige van de Farizeeën zeiden: Waarom doet gij wat op sabbat niet mag?

³ En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Hebt gij dan ook dit niet gelezen, wat David gedaan heeft, toen hij en die met hem waren honger kregen?

⁴ Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en de toonbroden heeft genomen en ervan gegeten heeft en gegeven aan die met hem waren, waarvan niemand mag eten dan alleen de priesters?

⁵ En Hij zeide tot hen: De Zoon des mensen is heer over de sabbat.

Een genezing op de sabbat

⁶ Op een andere sabbat geschiedde het, dat Hij in de synagoge ging en leerde. En daar was iemand, wiens rechterhand verschrompeld was.

⁷ De schriftgeleerden en de Farizeeën letten op Hem, of Hij op de sabbat genas, om een aanklacht tegen Hem te vinden.

⁸ Maar Hij kende hun overleggingen en zeide tot de man, wiens hand verschrompeld was: Sta op en ga in het midden staan. Hij stond op en ging staan.

⁹ En Jezus sprak tot hen: Ik leg u de vraag voor, of het geoorloofd is op de sabbat goed te doen of kwaad te doen, een leven te redden of verloren te doen gaan.

¹⁰ Toen zag Hij hen allen rondom Zich aan en zeide tot hem: Strek uw hand uit. Hij deed het en zijn hand werd weder gezond.

¹¹ En zij raakten volkomen hun verstand kwijt en spraken er met elkander over, wat zij Jezus doen zouden.

De twaalf apostelen

¹² En het geschiedde in die dagen, dat Hij naar het gebergte ging om te bidden, en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God.

¹³ En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen tot Zich en koos er twaalf uit, die Hij ook apostelen noemde:

¹⁴ Simon, die Hij ook Petrus noemde, en Andreas, zijn broeder, en Jakobus en Johannes, en Filippus en Bartolomeüs,

¹⁵ en Matteüs en Tomas, [en] Jakobus, de zoon van Alfeüs, en Simon, bijgenaamd de Zeloot, en Judas, de zoon van Jakobus,

¹⁶ en Judas Iskariot, die de verrader geworden is.

¹⁷ En Hij daalde met hen af en bleef staan op een vlakke plaats en (daar) was een grote schare van zijn discipelen en een grote menigte van volk uit het gehele Joodse land en Jeruzalem en van Tyrus en Sidon aan de zee,

¹⁸ die gekomen waren om Hem te horen en genezen te worden van hun ziekten; en die gekweld werden door onreine geesten werden genezen.

¹⁹ En de gehele schare trachtte Hem aan te raken, omdat er kracht van Hem uitging en Hij allen genas.

Zaligsprekingen en bedreigingen

²⁰ En Hij hief zijn ogen op naar zijn discipelen en zeide: Zalig, gij armen, want uwer is het Koninkrijk Gods.

²¹ Zalig, gij, die nu hongert, want gij zult verzadigd worden. Zalig, gij, die nu weent, want gij zult lachen.

²² Zalig zijt gij, wanneer u de mensen haten en wanneer zij u uitstoten, en smaden en uw naam als slecht verwerpen ter wille van de Zoon des mensen.

²³ Verblijdt u te dien dage en springt op van vreugde, want, zie, uw loon is groot in de hemel; immers, op dezelfde wijze hebben hun vaders met de profeten gehandeld.

²⁴ Maar wee u, gij rijken, want gij hebt uw vertroosting reeds.

²⁵ Wee u, die nu overvloed hebt, want gij zult hongeren. Wee u, die nu lacht, want gij zult smart hebben en wenen.

²⁶ Wee u, wanneer alle mensen wèl van u spreken; immers, op dezelfde wijze hebben hun vaders met de valse profeten gehandeld.

De wet der liefde

²⁷ Maar tot u, die Mij hoort, zeg ik: Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen, die u haten;

²⁸ zegent wie u vervloeken; bidt voor wie u smadelijk behandelen.

²⁹ Slaat iemand u op uw wang, keer hem ook de andere toe, neemt iemand u uw mantel af, laat hem ook het hemd nemen.

³⁰ Vraagt iemand iets van u, geef het hem; neemt iemand het uwe, vraag het niet terug.

³¹ En gelijk gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun evenzo.

³² En indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat hebt gij vóór? Immers, ook de zondaars hebben lief, die hen liefhebben.

³³ Want indien gij goed doet aan wie u goed doen, wat hebt gij vóór? Ook de zondaars doen dat.

³⁴ En indien gij leent aan hen, van wie gij hoopt iets te ontvangen, wat hebt gij vóór? Ook zondaars lenen aan zondaars om evenveel terug te ontvangen.

³⁵ Neen, hebt uw vijanden lief, en doet hun goed en leent zonder op vergelding te hopen, en uw loon zal groot zijn en gij zult kinderen van de Allerhoogste zijn, want Hij is goed jegens de ondankbaren en bozen.

³⁶ Weest barmhartig, gelijk uw Vader barmhartig is.

³⁷ En oordeelt niet en gij zult niet geoordeeld worden. En veroordeelt niet en gij zult niet veroordeeld worden; laat los en gij zult losgelaten worden.

³⁸ Geeft en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot geven. Want met de maat, waarmee gij meet, zal u wedergemet worden.

Balk en splinter

³⁹ Hij sprak ook een gelijkenis tot hen: Kan een blinde een blinde geleiden? Zullen zij niet beiden in een put vallen?

⁴⁰ Een discipel staat niet boven zijn meester, maar al wie volleerd is, zal zijn als zijn meester.

⁴¹ Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?

⁴² Hoe kunt gij tot uw broeder zeggen: Broeder, laat mij de splinter, die in uw oog is, wegdoen, terwijl gij de balk, die in uw eigen oog is, niet ziet? Huichelaar, doe eerst de balk weg uit uw oog en dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter in het oog van uw broeder weg te doen.

Boom en vrucht

⁴³ Immers, er is geen goede boom, die slechte vrucht voortbrengt, noch ook een slechte boom, die goede vrucht voortbrengt.

⁴⁴ Want elke boom wordt aan zijn eigen vrucht gekend. Want van dorens leest men geen vijgen, en van een braamstruik oogst men geen druif.

⁴⁵ Een goed mens brengt uit de goede schat zijns harten het goede voort en een slecht mens brengt uit de boze schat het boze voort. Want waar het hart vol van is, daarvan spreekt de mond.

Tweeërlei fundament

⁴⁶ Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?

⁴⁷ Een ieder, die tot Mij komt en mijn woorden hoort en ze doet, Ik zal u tonen aan wie hij gelijk is.

⁴⁸ Hij is gelijk aan iemand, die bij het bouwen van een huis diep gegraven en het fundament op de rots gelegd heeft. Toen een waterfloed

kwam en de stroom tegen dat huis aansloeg, kon hij het niet aan het wankelen brengen, omdat het goed gebouwd was.

⁴⁹ Doch wie hoort en het niet doet, is gelijk aan iemand, die een huis op de grond bouwt zonder fundament. Toen de stroom daar tegenaan sloeg, stortte het terstond in en het huis werd één grote bouwval.

7

De hoofdman van Kafarnaüm

¹ Nadat Hij al zijn woorden ten aanhoren van het volk voleindigd had, ging Hij Kafarnaüm binnen.

² Een slaaf nu van een hoofdman, die deze op hoge prijs stelde, was ernstig ongesteld en lag op sterven.

³ Toen hij van Jezus hoorde, zond hij enige oudsten der Joden tot Hem met het verzoek te komen en zijn slaaf in het leven te behouden.

⁴ Zij kwamen dan tot Jezus en drongen zeer bij Hem aan, want, zeiden zij, hij is waard, dat Gij dit voor hem doet;

⁵ want hij heeft ons volk lief en onze synagoge heeft hij gebouwd.

⁶ En Jezus ging met hen mede. Toen Hij niet ver meer van het huis was, zond de hoofdman vrienden om tot Hem te zeggen: Here, doe geen moeite, want ik ben niet waard, dat Gij onder mijn dak komt;

⁷ daarom heb ik ook mijzelf niet waardig geacht tot U te komen, maar spreek (slechts) een woord en mijn knecht moet herstellen.

⁸ Want ik neem zelf een ondergeschikte plaats in met soldaten onder mij, en ik zeg tot de een: Ga heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Kom, en hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit, en hij doet het.

⁹ Toen Jezus dit hoorde, verwonderde Hij Zich over hem, en Zich kerende tot de schare, die Hem volgde, sprak Hij: Ik zeg u, zelfs in Israël heb Ik een zó groot geloof niet gevonden!

¹⁰ En toen zij, die gezonden waren, terugkwamen in het huis, vonden zij de slaaf gezond.

De opwekking van de jongeling te Naïn

¹¹ En het geschiedde kort daarna, dat Hij reisde naar een stad, genaamd Naïn. En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare.

¹² Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.

¹³ En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.

¹⁴ En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan - de dragers stonden stil - en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

¹⁵ En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.

¹⁶ En vrees beving hen allen en zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot profeet is onder ons opgestaan, en: God heeft naar zijn volk omgezien.

¹⁷ En dit gerucht over Hem verbreidde zich in het ganse Joodse land en in de gehele omtrek.

Jezus en Johannes de Doper

¹⁸ En de discipelen van Johannes boodschapten hem al deze dingen.

¹⁹ En Johannes riep een tweetal van zijn discipelen tot zich en zond hen naar de Here om te zeggen: Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?

²⁰ Toen de mannen bij Hem gekomen waren, zeiden zij: Johannes de Doper heeft ons tot U gezonden, om te zeggen: Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?

²¹ Op dat ogenblik genas Hij velen van ziekten en plagen en boze geesten en aan vele blinden schonk Hij het gezicht.

²² En Hij antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij gezien en gehoord hebt: Blinden worden ziende, lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt, armen ontvangen het evangelie;

²³ en zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt.

²⁴ Toen de boden van Johannes vertrokken waren, begon Hij tot de scharen te zeggen van Johannes: Wat zijt gij in de woestijn gaan aanschouwen? Een riet, door de wind bewogen?

²⁵ Maar wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderige klederen gekleed? Zie, die schitterend gekleed gaan en overdadig leven, zijn in de paleizen.

²⁶ Maar wat zijt gij gaan zien? Een profeet? Ja, Ik zeg u, zelfs meer dan een profeet.

²⁷ Deze is het, van wie geschreven staat: Zie, Ik zend mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg voor u heen bereiden zal.

²⁸ Ik zeg u, onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is niemand groter dan Johannes, maar de kleinste in het Koninkrijk Gods is groter dan hij.

²⁹ En toen al het volk dit hoorde, en ook de tollenaars, hebben zij God gerechtvaardigd, daar zij met de doop van Johannes gedoopt waren.

³⁰ Maar de Farizeeën en de wetgeleerden verwierpen voor zichzelf de raad Gods, daar zij niet door hem gedoopt waren.

³¹ Waarmede zal Ik dan de mensen van dit geslacht vergelijken en waaraan zijn zij gelijk?

³² Zij zijn gelijk aan kinderen, die op de markt zitten en elkander toeroepen het bekende: Wij hebben voor u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben klaagliederen gezongen en gij hebt niet geweend.

³³ Want Johannes de Doper is gekomen, geen brood etende of wijn drinkende, en gij zegt: Hij heeft een boze geest!

³⁴ De Zoon des mensen is gekomen, wèl etende en drinkende, en gij zegt: Zie, een vraatzuchtig mens en een wijndrinker, een vriend van tollenaars en zondaars!

³⁵ En de wijsheid is gerechtvaardigd door al haar kinderen.

Jezus door de zondares gezalfd

³⁶ Een der Farizeeën nodigde Hem om bij hem te komen eten; en Hij kwam in het huis van de Farizeeër en ging aanliggen.

³⁷ En zie een vrouw, die in de stad als zondares bekend stond, bemerkte, dat Hij aan tafel was in het huis van de Farizeeër. En zij bracht een albasten kruik met mirre,

³⁸ en zij ging wenende achter Hem staan, bij zijn voeten, en begon met haar tranen zijn voeten nat te maken en droogde ze af met haar hoofdhaar, en kuste zijn voeten en zalfde ze met de mirre.

39 Toen de Farizeeër, die Hem genodigd had, dat zag, zeide hij bij zichzelf: Indien deze [de] profeet was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is, die Hem aanraakt: dat zij een zondares is.

40 En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Simon, Ik heb u iets te zeggen. Hij zeide: Meester, zeg het.

41 Een schuldeiser had twee schuldenaars. De een was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de ander vijftig.

42 Toen zij niet konden betalen, schonk hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben?

43 Simon antwoordde en zeide: Ik onderstel, hij, aan wie hij het meeste geschonken heeft. Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geoordeeld.

44 En Zich naar de vrouw wendende, zeide Hij tot Simon: Ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis gekomen; water voor mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft met tranen mijn voeten nat gemaakt en ze met haar haren afgedroogd.

45 Een kus hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft, van dat Ik binnengekomen ben, niet opgehouden mijn voeten te kussen.

46 Met olie hebt gij mijn hoofd niet gezalfd, maar zij heeft met mirre mijn voeten gezalfd.

47 Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde.

48 En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven.

49 En die met Hem aan tafel waren, begonnen bij zichzelf te zeggen: Wie is deze, dat Hij zelfs de zonden vergeeft?

50 En Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede!

8

De vrouwen die Jezus dienden

1 En het geschiedde kort daarna, dat Hij van stad tot stad en van dorp tot dorp trok, verkondigende het evangelie van het Koninkrijk Gods, en de twaalfen met Hem,

2 en enige vrouwen, die genezen waren van boze geesten en van ziekten: Maria, met de bijnaam: van Magdala, van wie zeven boze geesten uitgegaan waren,

3 en Johanna, de vrouw van Chusas, de rentmeester van Herodes, en Susanna en vele andere, die hen dienden met hetgeen zij bezaten.

De gelijkenis van de zaaier

4 Toen er nu veel volk samenstroomde en uit elke stad mensen tot Hem kwamen, sprak Hij door een gelijkenis:

5 Een zaaier ging uit om zijn zaad te zaaien. En bij het zaaien viel een deel langs de weg en het werd vertrapt en de vogelen des hemels aten het op.

6 En een ander deel viel op de rotsbodem, en toen het opkwam, verdorde het, omdat het geen vochtigheid had.

7 En een ander deel viel midden tussen de dorens, en de dorens kwamen tegelijk op en verstikten het.

⁸ Een ander deel viel in goede aarde, en toen dat opgekomen was, bracht het honderdvoudige vrucht voort. Dit zeggende, riep Hij: Wie oren heeft om te horen, die hore.

⁹ Zijn discipelen vroegen Hem, wat de bedoeling van deze gelijkenis was.

¹⁰ En Hij zeide: U is het gegeven de geheimenissen van het Koninkrijk Gods te kennen, maar aan de anderen (worden zij gepredikt) in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien en horende niet begrijpen.

¹¹ Dit is de gelijkenis: Het zaad is het woord Gods.

¹² Die langs de weg, zijn zij, die het gehoord hebben; daarna komt de duivel en neemt het woord uit hun hart weg, opdat zij niet zouden geloven en behouden worden.

¹³ Die op de rotsbodem, zijn zij, die het woord, zodra zij het horen, met blijdschap ontvangen; en dezen hebben geen wortel, zij geloven voor een tijd en in een tijd van beproeving worden zij afvallig.

¹⁴ Wat in de dorren viel, dat zijn zij, die het gehoord hebben; en gaandeweg worden zij door zorgen en rijkdom en lusten des levens verstikt en zij brengen het niet tot vrucht.

¹⁵ Dat in goede aarde, dat zijn zij, die met een goed en vroom hart het woord gehoord hebbende, dat vasthouden en vrucht dragen in volharding.

Het ware horen

¹⁶ Niemand steekt een lamp aan en bedekt die met een vat of zet haar onder een bed, maar hij zet haar op een standaard, opdat wie binnentreden het licht mogen zien.

¹⁷ Want er is niets verborgen, dat niet aan het licht zal komen, en niets geheim, dat niet zal bekend worden en aan het licht komen.

¹⁸ Ziet dan toe, hoe gij hoort. Want wie heeft, hem zal gegeven worden, en wie niet heeft, ook wat hij meent te hebben, zal hem ontnomen worden.

Jezus en zijn verwanten

¹⁹ Zijn moeder en broeders kwamen tot Hem en zij konden Hem niet bereiken vanwege de schare.

²⁰ Men boodschapte Hem: Uw moeder en uw broeders staan buiten en willen U zien.

²¹ Hij antwoordde echter en zeide tot hen: Mijn moeder en mijn broeders zijn dezen, die het woord Gods horen en doen.

De storm op het meer

²² En het geschiedde op een van die dagen, dat Hij in een schip ging met zijn discipelen, en Hij zeide tot hen: Laten wij oversteken naar de overkant van het meer; en zij staken van wal.

²³ En terwijl zij varende waren, viel Hij in slaap. En er sloeg een stormvlaag neder op het meer en zij kregen water in en verkeerden in nood.

²⁴ Toen kwamen zij en maakten Hem wakker en zeiden: Meester, Meester, wij vergaan! En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en de wilde wateren. En zij kwamen tot rust en het werd stil.

²⁵ En Hij zeide tot hen: Waar was uw geloof? En zij werden bevreesd en zeiden met verbazing tot elkander: Wie is toch deze, dat Hij ook aan de winden en aan het water bevelen geeft en zij Hem gehoorzaam zijn?

De genezing van een bezetene

²⁶ En zij voeren naar het land der Gerasenen, dat tegenover Galilea ligt.

²⁷ Toen Hij aan land gegaan was, kwam Hem een man uit de stad tegemoet, die door boze geesten bezeten was, en sinds lang had hij geen mantel meer aan en woonde niet in een huis, maar in de graven.

²⁸ Toen hij nu Jezus zag, stiet hij een kreet uit en hij viel aan zijn voeten en sprak met luider stem: Wat hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God? Ik smEEK U, dat Gij mij niet pijnigt.

²⁹ Want Hij gaf de onreine geest bevel van de man uit te varen. Want menigmaal had de geest hem met geweld medegesleurd, en om hem te bewaken werd hij met ketenen en voetboeien geboeid, maar hij brak de boeien stuk en werd door de geest naar eenzame streken gedreven.

³⁰ En Jezus vroeg hem: Wat is uw naam? Hij zeide: Legioen; want vele geesten waren in hem gevaren.

³¹ En zij smeekten Hem, dat Hij hun niet gelasten zou in de afgrond te varen.

³² Nu werd op de berg een talrijke kudde zwijnen gehoed; en zij smeekten Hem, dat Hij hun zou toestaan daarin te varen. En Hij stond het hun toe.

³³ En de geesten voeren uit die mens en voeren in de zwijnen en de kudde stormde langs de helling het meer in en verdronk.

³⁴ Toen de hoeders zagen wat er gebeurd was, namen zij de vlucht en berichtten het in de stad en op het land.

³⁵ En de mensen liepen uit om te zien wat gebeurd was, en zij kwamen bij Jezus en vonden de mens, van wie de boze geesten uitgevaren waren, aan de voeten van Jezus zitten, gekleed en goed bij zijn verstand, en zij werden bevreesd.

³⁶ En zij, die het gezien hadden, verhaalden hun, hoe de bezetene genezen was.

³⁷ En de gehele bevolking van de streek der Gerasenen vroeg Hem, of Hij van hen wilde weggaan, want zij waren door grote vrees bevangen. En Hij ging in het schip en keerde terug.

³⁸ En de man, van wie de boze geesten uitgevaren waren, verzocht Hem bij Hem te mogen blijven. Maar Hij liet hem heengaan en zeide:

³⁹ Keer terug naar uw huis en verhaal al wat God u gedaan heeft. En hij ging de gehele stad door verkondigen al wat Jezus hem gedaan had.

Het dochtertje van Jäirus

⁴⁰ Toen Jezus terugkeerde, wachtte de schare Hem op, want zij zagen allen naar Hem uit.

⁴¹ En zie, er kwam een man, genaamd Jäirus, en deze was een overste der synagoge. En hij viel neder aan de voeten van Jezus en smeekte Hem naar zijn huis te komen,

⁴² omdat zijn enige dochter, die ongeveer twaalf jaar oud was, op sterven lag. Terwijl Hij erheen ging, drongen de scharen op Hem aan.

⁴³ En een vrouw, die sinds twaalf jaren aan bloedvloeiing leed en door niemand kon genezen worden,

⁴⁴ kwam van achteren tot Hem en raakte de kwast van zijn kleed aan, en terstond hield haar vloeiing op.

⁴⁵ En Jezus zeide: Wie is het, die Mij heeft aangeraakt? En terwijl allen het ontkenden, zeide Petrus: Meester, de scharen drukken en verdringen U.

⁴⁶ Maar Jezus zeide: Iemand heeft Mij aangeraakt, want Ik heb kracht van Mij voelen uitgaan.

⁴⁷ Toen de vrouw zag, dat zij niet onopgemerkt bleef, kwam zij bevende nader, viel voor Hem neer en verhaalde Hem, voor al het volk, om welke reden zij Hem aangeraakt had en dat zij terstond beter was geworden.

⁴⁸ En Hij zeide tot haar: Dochter, uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.

⁴⁹ Terwijl Hij nog sprak, kwam er iemand van de overste der synagoge met de boodschap: Uw dochter is gestorven, val de Meester niet meer lastig!

⁵⁰ Maar Jezus hoorde het en antwoordde hem: Wees niet bevreesd, geloof alleen, en zij zal behouden worden.

⁵¹ Toen Hij aan het huis gekomen was, stond Hij niemand toe met Hem naar binnen te gaan dan Petrus, Johannes en Jakobus en de vader van het kind en de moeder.

⁵² Allen nu weenden en weeklaagden over haar. Doch Hij sprak: Weent niet; zij is niet gestorven, maar zij slaapt.

⁵³ En zij lachten Hem uit, omdat zij wisten, dat zij gestorven was.

⁵⁴ Maar Hij vatte haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op!

⁵⁵ En haar geest keerde terug en zij stond dadelijk op en Hij beval, dat men haar te eten zou geven.

⁵⁶ En haar ouders stonden versteld, maar Hij verbood hun tot iemand te spreken over hetgeen geschied was.

9

De uitzending van de apostelen

¹ Toen riep Hij de twaalven samen en gaf hun macht en gezag over alle boze geesten en om ziekten te genezen.

² En Hij zond hen uit om het Koninkrijk Gods te verkondigen en genezingen te doen,

³ en Hij zeide tot hen: Neemt niets mede voor onderweg, geen staf of reiszak, geen brood of zilvergeld, en hebt ook niet twee hemden bij u.

⁴ En komt gij ergens in een huis, blijft daar en reist vandaar verder.

⁵ En zijn er, die u niet willen ontvangen, gaat dan weg uit die stad en schudt het stof af van uw voeten tot een getuigenis tegen hen.

⁶ Zij gingen heen en trokken de dorpen langs, overal het evangelie predikende en genezingen doende.

Herodes en Jezus

⁷ Herodes, de viervorst, hoorde alles wat er gebeurd was en wist niet wat ervan te denken, omdat door sommigen gezegd werd, dat Johannes uit de doden was opgewekt,

⁸ door sommigen, dat Elia verschenen was, door anderen, dat een der oude profeten was opgestaan.

⁹ Maar Herodes zeide: Johannes heb ik zelf laten onthoofden. Wie zou deze zijn, van wie ik zulke dingen hoor? En hij trachtte Hem te zien te krijgen.

De spijziging van de vijfduizend

¹⁰ En toen de apostelen teruggekeerd waren, verhaalden zij Hem alles, wat zij verricht hadden. En Hij nam hen mede en trok Zich, met hen alleen, terug naar een stad, genaamd Betsaida.

¹¹ Doch de scharen bemerkten het en volgden Hem. En Hij ontving hen en sprak tot hen over het Koninkrijk Gods, en die genezing van node hadden, maakte Hij gezond.

¹² En de dag begon te dalen; en de twaalven kwamen bij Hem en zeiden tot Hem: Zend de schare weg, opdat zij naar de dorpen en hoeven in de omtrek gaan om onderdak en spijs te vinden, want wij zijn hier in een eenzame plaats.

¹³ Maar Hij zeide tot hen: Geeft gij hun te eten. Zij zeiden: Wij hebben niet meer dan vijf broden en twee vissen, of wij zouden moeten heengaan om voor al dit volk voedsel te kopen.

¹⁴ Want er waren ongeveer vijfduizend man. En Hij zeide tot zijn discipelen: Laat hen gaan zitten in groepen van ongeveer vijftig.

¹⁵ En zij deden het en lieten hen allen nederzitten.

¹⁶ Toen nam Hij de vijf broden en de twee vissen, en Hij zag op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak ze, en Hij gaf ze aan de discipelen om ze aan de schare voor te zetten.

¹⁷ En zij aten en werden allen verzadigd en het overschot werd door hen opgeraapt: twaalf manden met brokken.

De belijdenis van Petrus - De eerste aankondiging van het lijden

¹⁸ En het geschiedde, terwijl Hij in het gebed alleen was, dat de discipelen in zijn nabijheid waren en Hij vroeg hun en zeide: Wie zeggen de scharen, dat Ik ben?

¹⁹ Zij antwoordden en zeiden: Johannes de Doper, anderen: Elia, weer anderen, dat een der oude profeten was opgestaan.

²⁰ Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Petrus antwoordde en zeide: De Christus Gods.

²¹ En Hij vermaande hen nadrukkelijk en beval hun dit niemand te zeggen.

²² En Hij zeide: De Zoon des mensen moet veel lijden en verworpen worden door de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage worden opgewekt.

²³ Hij zeide tot allen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij.

²⁴ Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het behouden.

²⁵ Want wat baat het een mens, als hij de gehele wereld wint, maar zichzelf verliest of zelf schade lijdt?

²⁶ Want ieder, die zich voor Mij en voor mijn woorden zal schamen, voor hem zal de Zoon des mensen Zich schamen, wanneer Hij komt in zijn heerlijkheid en die van de Vader en de heilige engelen.

²⁷ Ik zeg u in waarheid, er zijn sommigen onder degenen die hier staan, welke voorzeker de dood niet zullen smaken, voordat zij het Koninkrijk Gods gezien hebben.

De verheerlijking op de berg

²⁸ En het geschiedde ongeveer acht dagen na deze woorden, dat Hij Petrus en Johannes en Jakobus medenam en de berg opging om te bidden.

²⁹ En het geschiedde, terwijl Hij in het gebed was, dat het aanzien van zijn gelaat anders werd, en zijn kleding werd stralend wit.

³⁰ En zie, twee mannen spraken met Hem, en wel Mozes en Elia.

³¹ Dezen, in heerlijkheid verschenen, spraken over zijn uitgang, die Hij te Jeruzalem zou volbrengen.

³² En Petrus en die met hem waren, werden door slaap overmand en, toen zij ontwaakten, zagen zij zijn heerlijkheid, en de twee mannen, die bij Hem stonden.

³³ En het geschiedde, toen dezen van Hem scheidden, dat Petrus tot Jezus zeide: Meester, het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een; want hij wist niet, wat hij zeide.

³⁴ En terwijl hij dit zeide, kwam er een wolk, en overschaduwde hen. En zij werden bevreesd, toen die de wolk ingingen.

³⁵ En er klonk een stem uit de wolk, die zeide: Deze is mijn Zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem.

³⁶ En terwijl die stem klonk, bevond Jezus Zich alleen. En zij zwegen en verhaalden in die dagen aan niemand iets van hetgeen zij gezien hadden.

De genezing van een bezeten knaap

³⁷ En het geschiedde, toen zij de volgende dag van de berg afdaalden, dat een grote schare Hem tegemoet kwam.

³⁸ En zie, een man uit de schare riep, zeggende: Meester, ik smEEK U naar mijn zoon om te zien, want hij is mijn enige,

³⁹ en zie, een geest grijpt hem en dan schreeuwt hij plotseling en hij doet hem stuiptrekken, dat hem het schuim op de mond staat, en als hij hem mishandelt, laat hij hem nauwelijks los.

⁴⁰ En ik heb uw discipelen gesmeekt hem uit te drijven en zij hebben het niet gekund.

⁴¹ Jezus antwoordde en zeide: O ongelovig en verkeerd geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn en u verdragen? Breng uw zoon hier.

⁴² En nog terwijl hij naderbij kwam, wierp de boze geest hem op de grond en deed hem stuiptrekken. Maar Jezus bestrafte de onreine geest en Hij genas de knaap en gaf hem terug aan zijn vader.

^{43a} En allen stonden verslagen over de majesteit Gods.

De tweede aankondiging van het lijden

^{43b} Toen allen zich verwonderden over alles, wat Hij deed, zeide Hij tot zijn discipelen:

⁴⁴ Legt gij deze woorden in uw oren, want de Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen.

⁴⁵ Maar zij begrepen dit woord niet en het was voor hen verborgen, zodat zij het niet verstonden. En zij durfden Hem niet naar dit woord vragen.

De strijd om de voorrang

⁴⁶ Er kwam ook een overlegging bij hen op, wie van hen de meeste was.

⁴⁷ Maar Jezus kende de overlegging van hun hart, en Hij nam een kind en plaatste dat bij Zich,

⁴⁸ en Hij zeide tot hen: Een ieder, die dit kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij; en een ieder, die Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft. Want wie onder u allen de minste is, die is groot.

⁴⁹ Johannes antwoordde en zeide: Meester, wij hebben iemand in uw naam boze geesten zien uitdrijven en wij wilden het hem beletten, omdat hij niet met ons U volgt.

⁵⁰ Jezus zeide tot hem: Belet het niet, want wie niet tegen u is, is vóór u.

Jezus en de Samaritanen

⁵¹ En het geschiedde, toen de dagen van zijn opneming in vervulling gingen, dat Hij zijn aangezicht richtte om naar Jeruzalem te reizen,

⁵² en Hij zond boden voor Zich uit. En zij gingen heen en kwamen in een dorp der Samaritanen om alles voor Hem gereed te maken.

⁵³ En zij ontvingen Hem niet, omdat zijn aangezicht gericht was naar Jeruzalem.

⁵⁴ Toen de discipelen Jakobus en Johannes dit bemerkten, zeiden zij: Here, wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel zal nederdalen om hen te verteren?

⁵⁵ Doch Hij keerde Zich om en bestrafte hen.

⁵⁶ En zij gingen naar een ander dorp.

Het volgen van Jezus

⁵⁷ En toen zij op weg waren, zeide iemand tot Hem: Ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat.

⁵⁸ En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.

⁵⁹ En Hij zeide tot een ander: Volg Mij. Maar deze zeide: Sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven.

⁶⁰ Maar Hij zeide tot hem: Laat de doden hun doden begraven; maar ga gij heen en verkondig het Koninkrijk Gods.

⁶¹ En weer een ander zeide: Ik zal U volgen, Here, maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten.

⁶² Maar Jezus zeide [tot hem]: Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods.

10

De uitzending van de zeventig

¹ Daarna wees de Here nog [tweeën]zeventig aan en Hij zond hen twee aan twee voor Zich uit naar alle steden en plaatsen, waar Hij zelf komen zou.

² En Hij zeide tot hen: De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst.

³ Gaat heen, zie, Ik zend u als lammeren midden onder wolven.

⁴ Draagt geen beurs of reiszak of sandalen, en groet niemand onderweg.

⁵ Welk huis gij ook binnentreedt, zegt eerst: Vrede zij dezen huize.

⁶ En indien daar een zoon des vredes is, dan zal uw vrede op hem rusten, maar zo niet, dan zal hij tot u terugkeren.

⁷ Blijft in dat huis, eet en drinkt wat men u geeft, want de arbeider is zijn loon waard. Gaat niet van het ene huis naar het andere.

⁸ En als gij in een stad komt, waar men u ontvangt, eet wat u wordt voorgezet,

⁹ en geneest de zieken, die er zijn, en zegt tot hen: Het Koninkrijk Gods is nabij u gekomen.

¹⁰ Maar als gij in een stad komt, waar men u niet ontvangt, gaat naar buiten op haar straten en zegt:

¹¹ Ook het stof van uw stad, dat aan onze voeten kleeft, wissen wij af tegen u; doch weet dit, dat het Koninkrijk Gods nabijgekomen is.

¹² Ik zeg u, dat het voor Sodom in die dag draaglijker zal zijn dan voor die stad.

¹³ Wee u, Chorazin, wee u, Betsaida, want indien in Tyrus en Sidon die krachten waren geschied, welke in u geschied zijn, reeds lang zouden zij, in zak en as gezeten, zich bekeerd hebben.

¹⁴ Doch het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn in het oordeel dan voor u.

¹⁵ En gij, Kafarnaüm, zult gij tot de hemel verheven worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen.

¹⁶ Wie naar u hoort, hoort naar Mij; en wie u verwerpt, verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, verwerpt Hem, die Mij gezonden heeft.

¹⁷ En de [tweeën]zeventig zijn teruggekeerd met blijdschap en zeiden: Here, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in uw naam.

¹⁸ En Hij zeide tot hen: Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen.

¹⁹ Zie, Ik heb u macht gegeven om op slangen en scorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen.

²⁰ Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheugt u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen.

Jezus' dankzegging en zaligspreking

²¹ Terzelfder tijd verblijdde Hij Zich door de heilige Geest en zeide: Ik dank U, Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens geopenbaard. Ja, Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U.

²² Alle dingen zijn Mij overgegeven door mijn Vader en niemand weet, wie de Zoon is, dan de Vader, en wie de Vader is, dan de Zoon, en wie de Zoon het wil openbaren.

²³ En Zich afzonderlijk tot de discipelen wendende, zeide Hij: Zalig de ogen, die zien, wat gij ziet.

²⁴ Want Ik zeg u: Vele profeten en koningen hebben willen zien, wat gij ziet, en zij hebben het niet gezien, en horen, wat gij hoort, en zij hebben het niet gehoord.

De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan

²⁵ En zie, een wetgeleerde stond op om Hem te verzoeken en zeide: Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?

²⁶ En Hij zeide tot hem: Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?

27 Hij antwoordde en zeide: Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.

28 En Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven.

29 Maar hij wilde zich rechtvaardigen en zeide tot Jezus: En wie is mijn naaste?

30 Daarop hernam Jezus en zeide: Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.

31 Bij geval daalde een priester aflangs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

32 Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.

33 Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

34 En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

35 En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.

36 Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?

37 Hij zeide: Die hem barmhartigheid bewezen heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo.

Maria en Marta

38 Terwijl zij op reis waren, kwam Hij in een zeker dorp. En een vrouw, Marta geheten, ontving Hem in haar huis.

39 En deze had een zuster, genaamd Maria, die, aan de voeten des Heren gezeten, naar zijn woord luisterde.

40 Marta echter werd in beslag genomen door het vele bedienen. En zij ging bij Hem staan en zeide: Here, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij komt helpen.

41 Maar de Here antwoordde en zeide tot haar: Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen,

42 maar weinige zijn nodig of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen.

11

Het bidden

1 En het geschiedde, terwijl Hij ergens in gebed was, dat een van zijn discipelen, toen Hij ophield, tot Hem zeide: Here, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft.

2 Hij zeide tot hen: Wanneer gij bidt, zegt: Vader, uw naam worde geheiligd; uw Koninkrijk kome;

3 geef ons elke dag ons dagelijks brood;

4 en vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf vergeven een ieder, die ons iets schuldig is; en leid ons niet in verzoeking.

⁵ En Hij zeide tot hen: Wie van u zal een vriend hebben, die midden in de nacht bij hem komt en tot hem zegt: Vriend, leen mij drie broden,

⁶ want een vriend van mij is op zijn reis bij mij aangekomen en ik heb niets om hem voor te zetten;

⁷ en dat dan hij, die binnen is, zou antwoorden en zeggen: Val mij niet lastig, de deur is reeds gesloten en mijn kinderen en ik zijn naar bed; ik kan niet opstaan om ze u te geven.

⁸ Ik zeg u, zelfs al zou hij niet opstaan en ze geven, omdat hij zijn vriend was, om zijn onbeschaamdheid zou hij opstaan en hem geven, zoveel hij nodig heeft.

⁹ En Ik zeg u: Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.

¹⁰ Want een ieder, die bidt, ontvangt en wie zoekt, vindt en wie klopt, hem zal opengedaan worden.

¹¹ Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven?

¹² Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen zal geven?

¹³ Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?

Jezus en de boze geesten

¹⁴ En Hij was bezig een boze geest uit te drijven en deze was stom. En het geschiedde, toen de geest uitgevaren was, dat de stomme sprak. En de scharen verwonderden zich.

¹⁵ Doch sommigen van hen zeiden: Door Beëlzebul, de overste der boze geesten, drijft Hij de geesten uit.

¹⁶ Anderen begeerden, om Hem te verzoeken, van Hem een teken uit de hemel.

¹⁷ Maar Hij kende hun gedachten en zeide tot hen: Ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, gaat ten onder, en het ene huis valt op het andere.

¹⁸ Indien ook de satan tegen zichzelf verdeeld is, hoe zal zijn koninkrijk kunnen standhouden? Want gij zegt, dat Ik door Beëlzebul de boze geesten uitdrijf.

¹⁹ Indien Ik door Beëlzebul de boze geesten uitdrijf, door wie doen uw zonen het dan? Daarom zullen zij rechters over u zijn.

²⁰ Maar indien Ik door de vinger Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen.

²¹ Wanneer een sterke, goed gewapende man zijn eigen hof bewaakt, is zijn bezit in veiligheid.

²² Maar wanneer iemand, die sterker is dan hij, hem aanvalt en hem overwint, rooft deze zijn wapenrusting, waarop hij vertrouwd, en verdeelt zijn buit.

²³ Wie met Mij niet is, die is tegen Mij en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstroot.

²⁴ Zodra de onreine geest van de mens is uitgevaren, gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken, en als hij die niet vindt, zegt hij: Ik zal terugkeren naar mijn huis, waar ik ben uitgevaren.

²⁵ En als hij komt, vindt hij het geveegd en op orde.

²⁶ Dan trekt hij heen en neemt zeven andere geesten mede, bozer dan hij zelf; en zij komen binnen en wonen daar. En het wordt met die mens in het einde erger dan in het begin.

²⁷ En het geschiedde, toen Hij deze dingen sprak, dat een vrouw uit de schare haar stem verhief en tot Hem zeide: Zalig de schoot, die U heeft gedragen, en de borsten, die Gij hebt gezogen.

²⁸ Maar Hij zeide: Zeker, zalig, die het woord Gods horen en het bewaren.

De vraag om een teken

²⁹ Toen de scharen te hoop liepen, begon Hij te zeggen: Dit geslacht is een boos geslacht. Het begeert een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona.

³⁰ Want gelijk Jona voor de Ninevieten ten teken geworden is, zo zal ook de Zoon des mensen het zijn voor dit geslacht.

³¹ De koningin van het Zuiden zal in het oordeel optreden met de mannen van dit geslacht en hen veroordelen, want zij is gekomen van de einden der aarde om de wijsheid van Salomo te horen, en zie, meer dan Salomo is hier.

³² De mannen van Nineve zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht en het veroordelen, want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona, en zie, meer dan Jona is hier.

De lamp van het lichaam

³³ Niemand steekt een lamp aan en zet die in de kelder of onder de korenmaat, maar op de standaard, opdat wie binnentreden het licht zien.

³⁴ De lamp van het lichaam is uw oog. Indien dan uw oog zuiver is, is ook uw gehele lichaam verlicht, maar wanneer het slecht is, is ook uw lichaam duister.

³⁵ Zie dan toe, dat wat licht in u is niet duisternis zij.

³⁶ Indien dan uw lichaam geheel verlicht en geen deel duister is, zal het geheel verlicht zijn, evenals wanneer de lamp u met haar schijnsel verlicht.

Wee over de Farizeeën en wetgeleerden

³⁷ Terwijl Hij sprak, nodigde een Farizeeër Hem om bij hem te komen eten. En Hij kwam binnen en ging aanliggen.

³⁸ De Farizeeër verwonderde zich, toen hij zag, dat Hij Zich vóór het eten niet eerst wies.

³⁹ Maar de Here zeide tot hem: En gij dan, gij Farizeeën, de buitenzijde van de beker en de schotel reinigt gij, maar van binnen zijt gij vol roof en slechtheid.

⁴⁰ Onverstandigen, heeft Hij, die de buitenzijde gemaakt heeft, ook niet de binnenzijde gemaakt?

⁴¹ Doch geeft de inhoud als aalmoes en zie, alles is u rein.

⁴² Maar wee u, Farizeeën, want gij geeft tienden van de munt en de ruit en van alle kruiden, en gij gaat voorbij aan het oordeel en de liefde Gods. Dit moest men doen en het andere niet nalaten.

⁴³ Wee u, Farizeeën, want gij zijt gesteld op de ereplaats in de synagogen en op de begroetingen op de markten.

⁴⁴ Wee u, want gij zijt als de onzichtbare graven: de mensen, die er overheen lopen, weten het niet.

⁴⁵ Een van de wetgeleerden antwoordde en zeide tot Hem: Meester, door dit te zeggen, beledigt Gij ook òns.

⁴⁶ Maar Hij zeide: Wee ook u, wetgeleerden, want gij legt de mensen ondraaglijke lasten op, en zelf raakt gij die lasten niet met één uwer vingers aan.

⁴⁷ Wee u, want gij bouwt de grafsteden der profeten, maar uw vaderen hebben hen gedood.

⁴⁸ Zo zijt gij dan getuigen, dat gij instemt met de daden uwer vaderen, want zij hebben hen gedood en gij bouwt!

⁴⁹ Daarom zegt ook de wijsheid Gods: Ik zal tot hen zenden profeten en apostelen en van hen zullen zij sommigen doden en vervolgen,

⁵⁰ opdat van dit geslacht afgeëist worde het bloed van al de profeten, dat vergoten is sinds de grondvesting der wereld,

⁵¹ van het bloed van Abel tot het bloed van Zacharias, die omgebracht is tussen het altaar en het tempelhuis. Ja, Ik zeg u, het zal afgeëist worden van dit geslacht.

⁵² Wee u, wetgeleerden, want gij hebt de sleutel der kennis weggenomen; zelf zijt gij niet binnengegaan en hen, die trachtten binnen te gaan, hebt gij tegengehouden.

⁵³ En toen Hij van die plaats vertrok, begonnen de schriftgeleerden en de Farizeeën Hem heftig aan te vallen en Hem uit te vragen over vele dingen,

⁵⁴ Hem een strik spannende om Hem te vangen in iets, dat Hij Zich zou laten ontvallen.

12

Rede tot de discipelen

¹ Toen intussen duizenden mensen waren bijeengekomen, zodat zij elkander verdrongen, begon Hij te spreken, in de eerste plaats tot zijn discipelen: Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij, der Farizeeën.

² Er is niets bedekt, of het zal geopenbaard worden, en verborgen, of het zal bekend worden.

³ Daarom, al wat gij in het donker gesproken hebt, zal in het licht gehoord worden en wat gij aan het oor gezegd hebt, in de binnenkamer, zal van de daken gepredikt worden.

⁴ Ik zeg u, mijn vrienden, vreest hen niet, die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen.

⁵ Ik zal u tonen, wie gij vrezen moet. Vreest Hem, die, nadat Hij gedood heeft, macht heeft om in de hel te werpen. Voorwaar, Ik zeg u, vreest Hem!

⁶ Worden niet vijf mussen verkocht voor twee duiten, en niet één van die is vergeten voor God.

⁷ Ja, zelfs de haren van uw hoofd zijn alle geteld. Weest niet bevreesd: gij gaat vele mussen te boven.

⁸ Ik zeg u: Een ieder, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook de Zoon des mensen belijden voor de engelen Gods;

⁹ maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen Gods.

¹⁰ En een ieder, die een woord zal spreken tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar wie tegen de heilige Geest zal lasteren, het zal hem niet vergeven worden.

¹¹ Wanneer zij u brengen voor de synagogen en voor de overheden en de machthebbers, maakt u niet bezorgd, hoe of wat gij ter verdediging moet spreken.

¹² Want de heilige Geest zal u op het eigen ogenblik leren, wat gij zeggen moet.

De rijke dwaas

¹³ Iemand uit de schare zeide tot Hem: Meester, zeg tot mijn broeder, dat hij de erfenis met mij dele.

¹⁴ Hij echter zeide tot hem: Mens, wie heeft Mij tot rechter of scheidsman over u aangesteld?

¹⁵ Hij zeide tot hen: Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit.

¹⁶ En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht.

¹⁷ En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen.

¹⁸ En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen.

¹⁹ En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk.

²⁰ Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn?

²¹ Zó vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God.

Bezorgdheid

²² En Hij zeide tot zijn discipelen: Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten of over uw lichaam, waarmede gij u zult kleden.

²³ Want het leven is meer dan het voedsel en het lichaam meer dan de kleding.

²⁴ Let op de raven, zij zaaien niet en zij maaien niet, zij hebben geen voorraadkamer of schuur, en toch voedt God ze. Hoe ver gaat gij de vogelen te boven!

²⁵ Wie van u kan door bezorgd te zijn een el aan zijn lengte toevoegen?

²⁶ Indien gij dan zelfs het geringste niet kunt, wat zult gij u bezorgd maken om het overige?

²⁷ Let op de leliën, hoe zij spinnen noch weven, en Ik zeg u, dat zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid niet bekleed was als een van deze.

²⁸ Indien nu God het gras op het veld, dat er heden is en morgen in de oven geworpen wordt, zó bekleedt, hoeveel te meer u, kleingelovigen?

²⁹ En gij, zoekt niet wat gij eten of drinken zult en weest niet verontrust,

³⁰ want naar al deze dingen gaat het zoeken van de volken der wereld uit. Doch uw Vader weet, dat gij deze dingen behoeft.

³¹ Maar zoekt zijn Koninkrijk, en die dingen zullen u bovendien geschonken worden.

³² Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven.

³³ Verkoopt uw bezittingen om aalmoezen te geven. Maakt u beurzen, die niet oud worden, een schat, die nooit opraaft, in de hemelen, waar geen dief bij komt en geen mot ze schaadt.

³⁴ Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.

Waakzaamheid

³⁵ Laten uw lendenen omgord zijn en uw lampen brandende.

³⁶ En gij, weest gelijk aan mensen, die op hun heer wachten, wanneer hij van de bruiloft wederkeert, om hem, als hij komt en klopt, terstond te kunnen opendoen.

³⁷ Zalig die slaven, die de heer bij zijn komst wakende zal aantreffen. Voorwaar, Ik zeg u, hij zal zich omgorden en hen aan tafel nodigen, en bij hen komen om hen te bedienen.

³⁸ En wanneer hij in de tweede of in de derde nachtwake komt en hen zó aantreft, zalig zijn zij.

³⁹ Maar weet dit: Als de heer des huizes geweten had, op welk uur de dief zou komen, hij zou in zijn huis niet hebben laten inbreken.

⁴⁰ Weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen.

⁴¹ En Petrus zeide: Heer, zegt Gij met het oog op ons deze gelijkenis, of ook met het oog op allen?

⁴² En de Here zeide: Wie is dan de trouwe, de verstandige rentmeester, die de heer over zijn bedienden zal stellen om hun op tijd hun deel te geven?

⁴³ Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zó bezig zal vinden.

⁴⁴ Waarlijk, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal stellen.

⁴⁵ Maar als die slaaf in zijn hart zou zeggen: Mijn heer blijft lang uit, en hij zou beginnen de slaven en slavinnen te slaan, en te eten, en te drinken en dronken te zijn,

⁴⁶ dan zal de heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht en op een uur, dat hij niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot der trouwelozen doen delen.

⁴⁷ Die slaaf nu, die de wil van zijn heer kende en geen toebereidselen getroffen heeft, of niet gedaan heeft naar de wil van zijn heer, zal vele slagen ontvangen.

⁴⁸ Wie echter die wil niet heeft gekend en dingen heeft gedaan, die slagen verdienen, zal er weinige ontvangen. Van een ieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden, en aan wie veel is toevertrouwd, van hem zal des te meer worden gevraagd.

Tekenen der tijden

⁴⁹ Vuur ben Ik komen werpen op de aarde en wat is mijn wil, als het reeds ontstoken is?

⁵⁰ Ik moet gedoopt worden met een doop, en hoe beklemt het Mij, totdat het volbracht is.

⁵¹ Meent gij, dat Ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen? Neen, zeg Ik u, veeleer verdeeldheid.

⁵² Want van nu aan zullen vijf in één huis verdeeld zijn, drie tegen twee en twee tegen drie. Zij zullen verdeeld zijn,

⁵³ vader tegen zoon en zoon tegen vader, moeder tegen dochter en dochter tegen moeder, schoonmoeder tegen haar schoondochter en schoondochter tegen schoonmoeder.

⁵⁴ Hij zeide ook tot de scharen: Wanneer gij een wolk ziet opkomen in het westen, zegt gij dadelijk: Er komt regen, en het gebeurt.

⁵⁵ En wanneer gij de zuidenwind ziet waaien, zegt gij: Er zal hitte komen, en het gebeurt.

⁵⁶ Huichelaars, het aanzien van aarde en hemel weet gij te onderkennen, waarom onderkent gij deze tijd niet?

⁵⁷ En waarom ook oordeelt gij niet uit uzelf wat recht is?

⁵⁸ Want, als gij met uw tegenpartij naar de overheid gaat, geef u dan onderweg moeite om van hem af te komen; anders zal hij u voor de rechter sleuren en de rechter zal u de gerechtsdienaar overgeven en de gerechtsdienaar zal u in de gevangenis werpen.

⁵⁹ Ik zeg u, gij zult daar voorzeker niet uitkomen, vóórdat gij ook de laatste duit betaald hebt.

13

Schuld en lijden

¹ Terzelfder tijd kwamen enigen tot Hem met het bericht over de Galileeërs, wier bloed Pilatus met hun offers vermengd had.

² En Hij antwoordde en zeide tot hen: Meent gij, dat deze Galileeërs groter zondaars waren dan alle andere Galileeërs, omdat zij dit lot hebben ondergaan?

³ Neen, zeg Ik u, maar als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen.

⁴ Of meent gij, dat die achttien, op wie de toren bij Siloam viel en die erdoor gedood werden, schuldiger waren dan alle andere mensen, die in Jeruzalem wonen?

⁵ Neen, zeg Ik u, maar als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen.

De onvruchtbare vijgeboom

⁶ En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand bezat een vijgeboom, die in zijn wijngaard was geplant, en hij kwam om vrucht daaraan te zoeken en vond er geen.

⁷ En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie, het is nu al drie jaar, dat ik vrucht aan deze vijgeboom kom zoeken en ik vind ze niet. Hak hem om! Waarom zou hij de grond nutteloos beslaan?

⁸ Hij antwoordde en zeide tot hem: Heer, laat hem nog dit jaar staan, ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen,

⁹ en indien hij in het komende jaar vrucht draagt, (dan is het goed,) maar anders, dan moet gij hem omhakken.

Een genezing op sabbat

¹⁰ Hij was bezig te leren in een der synagogen op sabbat.

¹¹ En zie, er was een vrouw, die reeds achttien jaren een geest van zwakheid had en verkromd was en zich in het geheel niet kon oprichten.

¹² Toen Jezus haar zag, sprak Hij haar toe en zeide tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uw zwakheid;

¹³ en Hij legde haar de handen op, en terstond richtte zij zich op en zij verheerlijkte God.

¹⁴ Maar de overste der synagoge, het kwalijk nemende, dat Jezus op de sabbat genas, antwoordde en zeide tot de schare: Zes dagen zijn er,

waarop gewerkt moet worden, komt dan om u te laten genezen en niet op de sabbatdag.

¹⁵ Maar de Here antwoordde hem en zeide: Huichelaars, maakt ieder van u niet op de sabbat zijn os of zijn ezel van de kribbe los en leidt hem weg om hem te laten drinken?

¹⁶ Moest deze vrouw, die een dochter van Abraham is, welke de satan, zie, achttien jaar gebonden had, niet losgemaakt worden van deze band op de sabbatdag?

¹⁷ En toen Hij dit zeide, schaamden zich al zijn tegenstanders, en de gehele schare verheugde zich over al de heerlijke dingen, die door Hem geschieden.

Gelijkenissen van het Koninkrijk

¹⁸ Hij zeide dan: Waaraan is het Koninkrijk Gods gelijk en waarmede zal Ik het vergelijken?

¹⁹ Het is gelijk aan een mosterdzaadje, dat iemand nam en in zijn tuin zaaide, en het groeide en werd een boom, en de vogelen des hemels nestelden in zijn takken.

²⁰ En wederom sprak Hij: Waarmede zal Ik het Koninkrijk Gods vergelijken?

²¹ Het is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en in drie maten meel deed, totdat het geheel doorzuurd was.

Wie behouden worden

²² En Hij trok verder langs steden en dorpen, predikende en reizende naar Jeruzalem.

²³ En iemand zeide tot Hem: Here, zijn het weinigen, die behouden worden?

²⁴ Hij zeide tot hen: Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen, zeg Ik u, zullen trachten in te gaan, doch het niet kunnen.

²⁵ Van het ogenblik af, dat de heer des huizes is opgestaan en de deur gesloten heeft, zult gij beginnen buiten te staan en aan de deur te kloppen, zeggende: Here, doe ons open, en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik weet niet, vanwaar gij zijt.

²⁶ Dan zult gij beginnen te zeggen: Wij hebben voor uw ogen gegeten en gedronken en in onze straten hebt Gij geleerd.

²⁷ En Hij zal tot u spreken, zeggende: Ik weet niet, vanwaar gij zijt; gaat weg van Mij, alle gij werkers der ongerechtigheid.

²⁸ Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars, wanneer gij Abraham en Isaak en Jakob zult zien en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar uzelf buitengeworpen.

²⁹ En zij zullen komen van oost en west en van noord en zuid en zullen aanliggen in het Koninkrijk Gods.

³⁰ En zie, er zijn laatsten, die de eersten zullen zijn en er zijn eersten, die de laatsten zullen zijn.

Jezus moet sterven te Jeruzalem

³¹ Terzelfder tijd kwamen enige Farizeeën en zeiden tot Hem: Ga heen en vertrek van hier, want Herodes wil U doden.

³² En Hij zeide tot hen: Gaat heen en zegt die vos: Zie, Ik drijf boze geesten uit en volbreng genezingen, heden en morgen, en op de derde dag ben Ik gereed.

³³ Doch Ik moet heden en morgen en de volgende dag reizen, want het gaat niet aan, dat een profeet buiten Jeruzalem omkomt.

³⁴ Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild.

³⁵ Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Maar Ik zeg u, gij zult Mij niet meer zien tot het ogenblik komt, dat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!

14

De genezing van een waterzuchtige op sabbat

¹ En het geschiedde, toen Hij op sabbat in het huis van een der hoofden van de Farizeeën kwam om brood te eten, dat zij nauwkeurig acht op Hem sloegen.

² En zie, er stond een waterzuchtig mens vóór Hem.

³ En Jezus antwoordde en zeide tot de wetgeleerden en Farizeeën, zeggende: Is het geoorloofd op de sabbat te genezen of niet?

⁴ En zij hielden zich stil. En Hij vatte hem bij de hand en Hij genas hem en liet hem gaan.

⁵ En Hij zeide tot hen: Als een zoon of een os van iemand van u in een put valt, wie zal hem er dan niet terstond uittrekken (ook) op de sabbatdag?

⁶ En zij waren niet in staat iets daartegen in te brengen.

De hoogste en laagste plaats

⁷ Hij sprak tot de genodigden een gelijkenis, omdat Hij bemerkte, hoe zij de eerste plaatsen uitkozen, en zeide tot hen:

⁸ Wanneer gij door iemand op een bruiloft genodigd zijt, ga dan niet op de eerste plaats aanliggen. Misschien is er iemand, voornamer dan gij, door hem genodigd;

⁹ en dan zou hij, die u en hem genodigd heeft, komen en tot u zeggen: Maak plaats voor deze, en dan zoudt gij tot uw schande de laatste plaats moeten gaan innemen.

¹⁰ Maar wanneer gij genodigd zijt, ga dan, als gij erheen gaat, op de laatste plaats aanliggen. Dan zal misschien hij, die u genodigd heeft, wanneer hij binnenkomt, tot u zeggen: Vriend, kom meer naar voren. Dan zal dat u tot eer zijn tegenover allen, die met u aanliggen.

¹¹ Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.

Wie men moet nodigen

¹² Hij zeide ook tot die Hem genodigd had: Wanneer gij een middag- of avondmaaltijd aanricht, roep dan niet uw vrienden of uw broeders of uw verwanten of uw rijke bureu; die zouden immers op hun beurt u ook kunnen uitnodigen en gij zoudt terugbetaling ontvangen.

¹³ Maar wanneer gij een gastmaal aanricht, nodig dan bedelaars, misvormden, lammen en blinden.

¹⁴ En gij zult zalig zijn, omdat zij niets hebben om u terug te betalen. Want het zal u terugbetaald worden bij de opstanding der rechtvaardigen.

De gelijkenis van de verontschuldigen

¹⁵ Toen iemand van de disgenoten dat hoorde, zeide hij tot Hem: Zalig wie brood eten zal in het Koninkrijk Gods.

¹⁶ Hij zeide tot hem: Iemand richtte een grote maaltijd aan en nodigde velen.

¹⁷ En hij zond zijn slaaf uit tegen het uur van de maaltijd om tot de genodigden te zeggen: Komt, want het is nu gereed.

¹⁸ En zij begonnen zich allen opeens te verontschuldigen. De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker gekocht en ik moet die noodzakelijk gaan bezien; ik verzoek u, houd mij voor verontschuldigd.

¹⁹ En een ander zeide: Ik heb vijf span ossen gekocht en ik ga die keuren; ik verzoek u, houd mij voor verontschuldigd.

²⁰ Weer een ander zeide: Ik heb een vrouw getrouwd en daarom kan ik niet komen.

²¹ En de slaaf kwam terug en berichtte zijn heer deze dingen. Toen werd de heer des huizes toornig en zeide tot zijn slaaf: Ga aanstonds de straten en stegen der stad in en breng de bedelaars en misvormden en blinden en lammen hier.

²² En de slaaf zeide: Heer, wat gij hebt opgedragen, is geschied en nog is er plaats.

²³ En de heer zeide tot de slaaf: Ga de wegen en de paden op en dwing hen binnen te komen, want mijn huis moet vol worden.

²⁴ Want ik zeg u: Niemand van die mannen, welke genodigd waren, zal van mijn maaltijd proeven.

Alles verlaten om Jezus' wil

²⁵ Vele scharen reisden met Hem mede, en Zich omkerende zeide Hij tot hen:

²⁶ Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn.

²⁷ Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn.

²⁸ Want wie van u, die een toren wil bouwen, zet zich niet eerst neder om de kosten te berekenen, of hij het werk zal kunnen volbrengen?

²⁹ Anders zouden, als hij de fundering gemaakt had, en het werk niet kon voltooien, allen, die het zagen, beginnen hem te bespotten,

³⁰ zeggende: Die man begon te bouwen, maar hij kon het niet voltooien.

³¹ Of, welke koning, die tegen een andere koning wil optrekken om met hem tot een treffen te komen, zet zich niet eerst neder om te beraadslagen, of hij in staat is met tienduizend man iemand te ontmoeten, die met twintigduizend tegen hem optrekt?

³² En zo niet, dan zendt hij, als de ander nog veraf is, een gezantschap en vraagt om de vredesvoorwaarden.

³³ Zo zal dus niemand van u, die niet afstand doet van al wat hij heeft, mijn discipel kunnen zijn.

³⁴ Het zout is wel goed, maar wanneer zelfs het zout zijn kracht verliest, waarmede zal het smakelijk gemaakt worden?

³⁵ Noch voor het land, noch voor de mesthoop is het geschikt: men werpt het weg. Wie oren heeft om te horen, die hore!

15

De gelijkenis van het verloren schaap en de verloren penning

¹ Al de tollenaars nu en de zondaars plachten tot Hem te komen om naar Hem te horen.

² En de Farizeeën en de schriftgeleerden morden en spraken: Deze ontvangt zondaars en eet met hen.

³ En Hij sprak deze gelijkenis tot hen en zeide:

⁴ Wie van u, die honderd schapen heeft en er één van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt?

⁵ En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op zijn schouders,

⁶ en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tot hen: Verblijdt u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.

⁷ Ik zeg u, dat er also blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben.

⁸ Of welke vrouw, die tien schellingen heeft, en er één verliest, steekt niet een lamp aan en veegt het huis en zoekt zorgvuldig, totdat zij hem vindt?

⁹ En als zij hem gevonden heeft, roept zij haar vriendinnen en buren bijeen en zegt: Verblijdt u met mij, want ik heb de schelling gevonden, die ik verloren had.

¹⁰ Alzo is er, zeg Ik u, blijdschap bij de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert.

De gelijkenis van de verloren zoon

¹¹ En Hij zeide: Iemand had twee zonen.

¹² De jongste van hen zeide tot zijn vader: Vader, geef mij het deel van ons vermogen, dat mij toekomt. En hij verdeelde het bezit onder hen.

¹³ En weinige dagen later maakte de jongste zoon alles te gelde en ging op reis naar een ver land, waar hij zijn vermogen verkwistte in een leven van overdaad.

¹⁴ Toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware hongersnood over dat land en hij begon gebrek te lijden.

¹⁵ En hij trok er op uit en drong zich op aan een der burgers van dat land en die zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden.

¹⁶ En hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, doch niemand gaf ze hem.

¹⁷ Toen kwam hij tot zichzelf en zeide: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom hier om van de honger.

¹⁸ Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u,

¹⁹ ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners.

²⁰ En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.

²¹ En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten.

²² Maar de vader zeide tot zijn slaven: Brengt vlug het beste kleed hier en trekt het hem aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.

²³ En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben,

²⁴ want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen feest te vieren.

²⁵ Zijn oudste zoon was op het land, en toen hij dicht bij huis kwam, hoorde hij muziek en dans.

²⁶ En hij riep een van de knechts tot zich en vroeg, wat er te doen was.

²⁷ Deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf laten slachten, omdat hij hem gezond en wel terug heeft.

²⁸ Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen kwam zijn vader naar buiten en drong bij hem aan.

²⁹ Maar hij antwoordde en zeide tot zijn vader: Zie, zovele jaren ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod overtreden, maar mij hebt gij nooit een geitebokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.

³⁰ Doch nu die zoon van u gekomen is, die uw bezit heeft opgemaakt met slechte vrouwen, hebt gij voor hem het gemeste kalf laten slachten.

³¹ Doch hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe.

³² Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.

16

De gelijkenis van de onrechtvaardige rentmeester

¹ Hij zeide ook tot zijn discipelen: Er was een rijk man, die een rentmeester had. Van deze werd hem aangebracht, dat hij zijn bezit verkwistte.

² En hij liet hem roepen en zeide tot hem: Wat hoor ik daar van u? Doe verantwoording van uw beheer, want gij kunt niet langer rentmeester blijven.

³ De rentmeester zeide bij zichzelf: Wat moet ik doen? Want mijn heer ontnemt mij mijn rentmeesterschap. Spitten kan ik niet, voor bedelen schaam ik mij.

⁴ Ik weet, wat ik doen zal, opdat zij mij, wanneer ik uit mijn rentmeesterschap ontzet ben, in huis zullen nemen.

⁵ En hij ontbood de schuldenaars van zijn heer één voor één bij zich. Hij zeide tot de eerste: Hoeveel zijt gij mijn heer schuldig?

⁶ Hij zeide: Honderd vaten olie. Hij zeide tot hem: Hier hebt gij uw schuldbekentenis, ga vlug zitten en schrijf vijftig.

⁷ Daarna zeide hij tot de tweede: En hoeveel zijt gij schuldig? Hij zeide: Honderd zakken tarwe. Hij zeide tot hem: Hier hebt gij uw schuldbekentenis, schrijf tachtig.

⁸ En de heer prees de onrechtvaardige rentmeester, dat hij met overleg gehandeld had, want de kinderen dezer wereld gaan ten aanzien van hun geslacht met veel meer overleg te werk dan de kinderen des lichts.

⁹ En Ik zeg u: Maakt u vrienden met behulp van de onrechtvaardige Mammon, opdat, wanneer deze u ontvalt, men u opneme in de eeuwige tenten.

Trouw in het beheer - Vermaningen

¹⁰ Wie in zeer weinig getrouw is, is ook in veel getrouw. En wie in zeer weinig onrechtvaardig is, is ook in veel onrechtvaardig.

¹¹ Indien gij dus niet getrouw geweest zijt ten aanzien van de onrechtvaardige Mammon, wie zal u dan het ware goed toevertrouwen?

¹² En indien gij niet getrouw geweest zijt ten aanzien van het goed van een ander, wie zal u het onze geven?

¹³ Geen slaaf kan twee heren dienen, want hij zal òf de ene haten en de andere liefhebben, òf zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen èn Mammon.

¹⁴ Dit alles hoorden de Farizeeën, die geldzuchtig waren, en zij hoonden Hem.

¹⁵ En Hij zeide tot hen: Gij zijt het, die voor rechtvaardig wilt doorgaan voor de mensen, maar God kent uw harten. Want wat hoog is bij mensen, is een gruwel voor God.

¹⁶ De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods en ieder dringt zich erin.

¹⁷ Gemakkelijker zouden hemel en aarde vergaan, dan dat er van de wet één tittel zou vallen.

¹⁸ En ieder, die zijn vrouw wegzendt, en een andere trouwt, pleegt echtbreuk; en wie een vrouw, die door haar man weggezonden is, trouwt, pleegt echtbreuk.

De rijke man en de arme Lazarus

¹⁹ En er was een rijk man, die gekleed ging in purper en fijn linnen en elke dag schitterend feest hield.

²⁰ En er was een bedelaar, Lazarus genaamd, vol zweren,

²¹ nedergelegd bij zijn voorportaal, die verlangde zijn honger te stillen met wat van de tafel van de rijke afviel; zelfs kwamen de honden zijn zweren likken.

²² Het geschiedde, dat de arme stierf en door de engelen gedragen werd in Abrahams schoot.

²³ Ook de rijke stierf en hij werd begraven. En toen hij in het dodenrijk zijn ogen opsloeg onder de pijnigingen, zag hij Abraham van verre en Lazarus in zijn schoot.

²⁴ En hij riep en zeide: Vader Abraham, heb medelijden met mij en zend Lazarus, opdat hij de top van zijn vinger in water dope en mijn tong verkoele, want ik lijd pijn in deze vlam.

²⁵ Maar Abraham zeide: Kind, herinner u, hoe gij het goede tijdens uw leven hebt ontvangen en insgelijks Lazarus het kwade; nu wordt hij hier vertroost en gij lijdt pijn.

²⁶ En bij dit alles, er is tussen ons en u een onoverkomelijke kloof, opdat zij, die vanhier tot u zouden willen gaan, dit niet zouden kunnen, en zij vandaar niet aan onze kant zouden kunnen komen.

²⁷ Doch hij zeide: Dan vraag ik u, vader, dat gij hem naar het huis van mijn vader zendt, want ik heb vijf broeders.

²⁸ Laat hij hen dan ernstig waarschuwen, dat ook zij niet in deze plaats der pijniging komen.

²⁹ Maar Abraham zeide: Zij hebben Mozes en de profeten, naar hen moeten zij luisteren.

³⁰ Doch hij zeide: Neen, vader Abraham, maar indien iemand van de doden tot hen komt, zullen zij zich bekeren.

³¹ Doch hij zeide tot hem: Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen.

17

Verschillende vermaningen

¹ Hij zeide tot zijn discipelen: Het is onmogelijk, dat er geen verleidingen komen, maar wee hem, door wie zij komen!

² Het zou beter voor hem zijn, als een molensteen om zijn hals gedaan was en hij in de zee was geworpen, dan dat hij één van deze kleinen tot zonde verleide.

³ Ziet toe op uzelf! Indien uw broeder zondigt, bestraf hem, en indien hij berouw heeft, vergeef hem.

⁴ En zelfs indien hij zevenmaal per dag tegen u zondigt en zevenmaal tot u terugkomt en zegt: Ik heb berouw, zult gij het hem vergeven.

⁵ En de apostelen zeiden tot de Here: Geef ons meer geloof.

⁶ De Here zeide: Indien gij een geloof hadt als een mosterdzaad, gij zoudt tot deze moerbeiboom zeggen: Word ontworteld en in de zee geplant, en hij zou u gehoorzamen.

Heer en knecht

⁷ Wie van u zal tot zijn slaaf, die voor hem ploegt of het vee hoedt, als hij van het land thuiskomt, zeggen: Kom terstond hier aan tafel?

⁸ Zal hij niet veeleer tot hem zeggen: Maak mijn maaltijd gereed, schort uw kleren op en bedien mij, tot ik klaar ben met eten en drinken, en daarna kunt gij eten en drinken?

⁹ Zal hij de slaaf soms danken, omdat hij deed wat hem bevolen was?

¹⁰ Zo moet ook gij, nadat gij alles gedaan hebt wat u bevolen is, zeggen: Wij zijn onnutte slaven; wij hebben slechts gedaan, wat wij moesten doen.

De tien melaatsen

¹¹ En het geschiedde gedurende zijn reis naar Jeruzalem, dat Hij dwars door Samaria en Galilea trok.

¹² En toen Hij een zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatse mannen tegemoet, die op een afstand bleven staan.

¹³ En zij verhieven hun stem en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons!

¹⁴ En Hij zag hen aan en zeide tot hen: Gaat heen, toont u aan de priesters. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden.

¹⁵ En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende,

¹⁶ en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan.

¹⁷ En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen?

¹⁸ Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemdeling?

¹⁹ En Hij zeide tot hem: Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden.

De dag van de Zoon des mensen

²⁰ En op de vraag der Farizeeën, wanneer het Koninkrijk Gods komen zou, antwoordde Hij hun en zeide: Het Koninkrijk Gods komt niet zó, dat het te berekenen is;

²¹ ook zal men niet zeggen: zie, hier is het of daar! Want zie, het Koninkrijk Gods is bij u.

²² En Hij zeide tot zijn discipelen: Er zullen dagen komen, dat gij zult begeren één der dagen van de Zoon des mensen te zien en gij die niet zult zien.

²³ En men zal tot u zeggen: Zie, daar is het; zie, hier is het! Gaat er niet heen, en loopt het niet na.

²⁴ Want gelijk de bliksem flitst en van de ene kant des hemels tot de andere kant licht, zó zal de Zoon des mensen wezen op zijn dag.

²⁵ Maar eerst moet Hij veel lijden en verworpen worden door dit geslacht.

²⁶ En gelijk het geschiedde in de dagen van Noach, zó zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des mensen:

²⁷ zij aten, zij dronken, zij huwden, en zij werden ten huwelijk genomen tot op de dag, waarop Noach in de ark ging en de zondvloed kwam en allen verdelgde.

²⁸ Op dezelfde wijze als het geschiedde in de dagen van Lot: zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden.

²⁹ Maar op de dag, waarop Lot uit Sodom ging, regende vuur en zwavel van de hemel en verdelgde hen allen.

³⁰ Op dezelfde wijze zal het gaan op de dag, waarop de Zoon des mensen geopenbaard wordt.

³¹ Wie op die dag op het dak zal zijn, terwijl zijn huisraad in huis is, ga niet naar beneden om het te halen, en wie in het veld is evenzo, hij kere niet terug.

³² Denkt aan de vrouw van Lot!

³³ Ieder, die zijn leven zal trachten te behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die het verliezen zal, die zal het vernieuwen.

³⁴ Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in één bed zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden.

³⁵ Twee vrouwen zullen samen bezig zijn met malen, de ene zal aangenomen, de andere achtergelaten worden.

³⁶ [Twee zullen op het land zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden.]

³⁷ En zij antwoordden en zeiden tot Hem: Waar, Here? Hij zeide tot hen: Waar het lichaam is, daar zullen ook de gieren zich verzamelen.

18

De gelijkenis van de onrechtvaardige rechter

¹ Hij sprak een gelijkenis tot hen met het oog daarop, dat zij altijd moesten bidden en niet verslappen.

² En Hij zeide: Er was in een stad een rechter, die zich om God niet bekommerde en zich aan geen mens stoorde.

³ En er was een weduwe in die stad, die telkens tot hem kwam en zeide: Verschaf mij recht tegenover mijn tegenpartij.

⁴ En een tijdlang wilde hij niet, maar daarna sprak hij bij zichzelf: Al bekommer ik mij niet om God en al stoort ik mij aan geen mens, toch zal ik,

⁵ omdat deze weduwe het mij moeilijk maakt, haar recht verschaffen; anders komt zij mij ten slotte nog in het gezicht slaan.

⁶ En de Here zeide: Hoort, wat de onrechtvaardige rechter zegt.

⁷ Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten?

⁸ Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen. Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?

De gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar

⁹ Hij sprak ook met het oog op sommigen, die van zichzelf vertrouwden, dat zij rechtvaardig waren en al de anderen verachtten, deze gelijkenis:

¹⁰ Twee mensen gingen op naar de tempel om te bidden; de één was een Farizeeër, de ander een tollenaar.

¹¹ De Farizeeër stond en bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet zó ben als de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als deze tollenaar;

¹² ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van al mijn inkomsten.

¹³ De tollenaar stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig!

¹⁴ Ik zeg u: Deze keerde, in tegenstelling met de ander, gerechtvaardigd naar huis terug. Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, doch wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.

Jezus zegent de kinderen

¹⁵ Zij brachten ook hun kleine kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken. Toen de discipelen dat zagen, bestrafden zij hen.

¹⁶ Maar Jezus riep ze tot Zich en zeide: Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.

¹⁷ Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan.

De rijke jongeling

¹⁸ En een hooggeplaatst man vroeg Hem en zeide: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?

¹⁹ Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.

²⁰ Gij kent de geboden: Gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, eer uw vader en moeder.

²¹ Hij zeide: Dat alles heb ik van jongs af in acht genomen.

²² Toen Jezus dat hoorde, zeide Hij tot hem: Nog één ding komt gij te kort: verkoop alles wat gij bezit, en verdeel het onder de armen, en gij zult een schat hebben in de hemelen, en kom hier, volg Mij.

²³ Toen hij dat hoorde, werd hij diep bedroefd, want hij was zeer rijk.

²⁴ En Jezus zag hem aan en zeide: Hoe moeilijk kunnen zij, die geld hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan.

²⁵ Want het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog ener naald, dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.

²⁶ En die dit hoorden, zeiden tot Hem: Maar wie kan dan behouden worden?

²⁷ Hij zeide tot hen: Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.

Het loon voor het volgen van Jezus

²⁸ En Petrus zeide: Zie, wij hebben het onze prijsgegeven en zijn U gevolgd.

²⁹ En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand, die huis of vrouw of broeders of ouders of kinderen heeft prijsgegeven om het Koninkrijk Gods,

³⁰ of hij zal vele malen meer ontvangen in deze tijd en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven.

De derde aankondiging van het lijden

³¹ Hij nam de twaalven terzijde en sprak tot hen: Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en al wat door de profeten geschreven is, zal aan de Zoon des mensen volbracht worden.

³² Want Hij zal overgeleverd worden aan de heidenen en bespot en gesmaad en bespuwd worden,

³³ en zij zullen Hem geselen en doden, en ten derden dage zal Hij opstaan.

³⁴ En zij begrepen niets van deze dingen en dit woord bleef hun duister en zij wisten niet, waarvan gesproken werd.

De genezing van Bartimeüs

³⁵ Het geschiedde nu, toen Hij in de nabijheid van Jericho kwam, dat een blinde aan de weg zat te bedelen.

³⁶ Toen deze hoorde, dat er een schare voorbijging, vroeg hij, wat dit was.

³⁷ En zij vertelden hem, dat Jezus de Nazoreeër voorbijkwam.

³⁸ En hij riep en zeide: Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!

³⁹ En die vooraan liepen, bestrafden hem, dat hij zwiigen zou. Maar hij schreeuwde des te meer: Zoon van David, heb medelijden met mij!

⁴⁰ Jezus nu stond stil en liet hem bij Zich brengen. Toen hij naderbij gekomen was,

⁴¹ vroeg Hij hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? Hij zeide: Here, dat ik ziende worde!

⁴² En Jezus zeide tot hem: Word ziende; uw geloof heeft u behouden.

⁴³ En terstond werd hij ziende en hij volgde Hem, God lovende. En al het volk zag het en gaf Gode lof.

19

Zacheüs

¹ En Hij kwam Jericho binnen en ging erdoor.

² En zie, er was een man, Zacheüs geheten, die oppertollenaar was, en hij was rijk.

³ En hij trachtte te zien, wie Jezus was, en slaagde er niet in vanwege de schare, want hij was klein van gestalte.

⁴ En hij liep hard vooruit en klom in een wilde vijgeboom om Hem te zien, want Hij zou daarlangs komen.

⁵ En toen Jezus bij die plaats kwam, keek Hij naar boven en zeide tot hem: Zacheüs, kom vlug naar beneden, want heden moet Ik in uw huis vertoeven.

⁶ En hij kwam vlug naar beneden en ontving Hem met blijdschap.

⁷ En toen zij het zagen, morden zij allen en zeiden: Hij is bij een zondig man binnengegaan om zijn intrek te nemen.

⁸ Maar Zacheüs ging staan en zeide tot de Here: Zie, de helft van mijn bezit, Here, geef ik de armen, en indien ik iemand iets heb afgeperst, vergoed ik het viervoudig.

⁹ En Jezus zeide tot hem: Heden is aan dit huis redding geschonken, omdat ook deze een zoon van Abraham is.

¹⁰ Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te redden.

De gelijkenis van de ponden

¹¹ Toen zij daarnaar luisterden, sprak Hij nog een gelijkenis uit, omdat Hij dicht bij Jeruzalem was en zij meenden, dat het Koninkrijk Gods terstond openbaar zou worden.

¹² Hij zeide dan: Een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en (daarna) terug te keren.

¹³ En hij riep tien van zijn slaven en gaf hun tien ponden en zeide tot hen: Drijft handel, totdat ik terugkom.

¹⁴ Doch zijn burgers haatten hem en zonden hem een gezantschap achterna met de boodschap: Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt.

¹⁵ En het geschiedde, toen hij terugkwam, nadat hij de koninklijke waardigheid verkregen had, dat hij die slaven, aan welke hij het geld gegeven had, bij zich liet roepen om te weten, wat ieder met zijn handel bereikt had.

¹⁶ En de eerste verscheen en zeide: Heer, uw pond heeft tien ponden winst gemaakt.

¹⁷ En hij zeide tot hem: Voortreffelijk, goede slaaf; omdat gij in het minste getrouw geweest zijt, heb gezag over tien steden.

¹⁸ De tweede kwam en zeide: Uw pond, heer, heeft vijf ponden opgebracht.

¹⁹ Hij zeide ook tot hem: En gij, wees heer over vijf steden.

²⁰ En de volgende kwam en zeide: Heer, hier is uw pond, dat ik in een doek weggeborgen en bewaard heb.

²¹ Want ik was bang voor u, omdat gij een streng mens zijt; gij neemt weg wat gij niet hebt uitgezet en gij maait wat gij niet gezaaid hebt.

²² Hij zeide tot hem: Uit uw eigen mond zal ik u oordelen, slechte slaaf. Gij wist, dat ik een streng mens ben, die wegneemt wat ik niet heb uitgezet en maai wat ik niet gezaaid heb.

²³ Waarom hebt gij dan mijn geld niet bij de bank gegeven? Dan zou ik het bij mijn komst met rente opgevraagd hebben.

²⁴ En hij zeide tot degenen, die bij hem stonden: Neemt hem het pond af en geeft het hem, die de tien ponden heeft.

²⁵ En zij zeiden tot hem: Heer, hij heeft al tien ponden.

²⁶ Ik zeg u, aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden, en hem, die niet heeft, zal ontnomen worden ook wat hij heeft.

27 Doch die vijanden van mij, die niet wilden, dat ik over hen koning werd, brengt hen hier en slacht ze voor mijn ogen.

De intocht in Jeruzalem

28 En toen Hij dit gezegd had, ging Hij hun voor om op te gaan naar Jeruzalem.

29 En het geschiedde, toen Hij dicht bij Betfage en Betanië kwam, bij de berg, genaamd Olijfberg, dat Hij twee van zijn discipelen uitzond,

30 en zeide: Gaat naar het dorp hiertegenover en als gij het binnenkomt, zult gij daar een veulen vastgebonden vinden, waarop nog nooit iemand gezeten heeft; maakt het los en brengt het hier.

31 En indien iemand u vraagt: Waarom maakt gij het los? zegt dan: De Here heeft het nodig.

32 En zij, die uitgezonden waren, gingen heen en vonden het, zoals Hij hun gezegd had.

33 Toen zij het veulen losmaakten, zeiden de eigenaars tot hen: Waarom maakt gij het veulen los?

34 En zij zeiden: De Here heeft het nodig.

35 En zij brachten het tot Jezus, en wierpen hun klederen over het veulen en hielpen Jezus er op.

36 En terwijl Hij voorttrok, spreidden zij hun klederen op de weg.

37 Toen Hij reeds dichterbij kwam, aan de glooiing van de Olijfberg, begon de gehele menigte der discipelen vol blijdschap God te prijzen, met luider stem, om al de krachten, die zij gezien hadden,

38 en zij zeiden: Gezegend Hij, die komt, de Koning, in de naam des Heren; in de hemel vrede en ere in de hoogste hemelen.

39 En enige der Farizeeën uit de schare zeiden tot Hem: Meester, bestraf uw discipelen.

40 En Hij antwoordde en zeide: Ik zeg u, indien dezen zwegen, zouden de stenen roepen.

41 En toen Hij nog dichterbij gekomen was en de stad zag, weende Hij over haar,

42 en zeide: Och, of gij ook op deze dag verstondt wat tot uw vrede dient; maar thans is het verborgen voor uw ogen.

43 Want er zullen dagen over u komen, waarin uw vijanden een bolwerk tegen u zullen opwerpen

44 en u omsingelen en u van alle zijden in het nauw brengen, en zij zullen u en uw kinderen in u vertreden en zij zullen in u geen steen op de andere laten, omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag.

De tempelreiniging

45 En Hij ging de tempel binnen en begon de kooplieden uit te drijven,

46 en Hij zeide tot hen: Er staat geschreven: En mijn huis zal een bedehuis zijn, maar gij hebt het tot een rovershol gemaakt.

47 En Hij leerde dagelijks in de tempel. De overpriesters en schriftgeleerden, evenals de voornaamsten van het volk, zochten gelegenheid Hem om te brengen,

48 maar zij vonden niets dat zij zouden kunnen doen, want al het volk hing aan zijn lippen.

20

De vraag naar Jezus' bevoegdheid

¹ En het geschiedde op een der dagen, waarop Hij het volk in de tempel leerde en het evangelie verkondigde, dat de overpriesters en schriftgeleerden met de oudsten daarbij kwamen staan,

² en zij spraken tot Hem zeggende: Zeg ons, krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen, of wie is het, die U deze bevoegdheid gegeven heeft?

³ Hij antwoordde en zeide tot hen: Ik zal u ook een vraag stellen: Zegt Mij:

⁴ De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen?

⁵ Zij overlegden samen en spraken: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij zeggen: waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

⁶ Doch indien wij zeggen: uit de mensen, dan zal het volk als één man ons stenigen, want het is ervan overtuigd, dat Johannes een profeet was.

⁷ En zij antwoordden, dat zij niet wisten, vanwaar deze was.

⁸ En Jezus zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

De gelijkenis van de onrechtvaardige pachters

⁹ Hij begon tot het volk deze gelijkenis te spreken: Iemand plantte een wijngaard en hij verhuurde die aan pachters en ging geruime tijd buitenslands.

¹⁰ En toen het de tijd was, zond hij een slaaf tot de pachters, opdat zij hem van de vrucht van de wijngaard zouden geven. Maar de pachters sloegen hem en zonden hem met lege handen weg.

¹¹ Maar hij ging voort en zond een andere slaaf. Zij sloegen ook die, behandelden hem smadelijk en zonden hem met lege handen weg.

¹² En hij ging voort en zond een derde. Zij verwondden ook die en wierpen hem buiten de wijngaard.

¹³ Toen zeide de heer van de wijngaard: Wat moet ik doen? Ik zal mijn geliefde zoon zenden; die zullen zij wel ontzien.

¹⁴ Maar toen de pachters hem zagen, overlegden zij met elkander en zeiden: Dit is de erfgenaam: laten wij hem doden, opdat de erfenis voor ons zij.

¹⁵ En zij wierpen hem buiten de wijngaard en doodden hem. Wat zal dan de heer van de wijngaard met hen doen?

¹⁶ Hij zal komen en die pachters ombrengen en de wijngaard aan anderen geven. Maar toen zij dat hoorden, zeiden zij: Dat nooit!

¹⁷ Maar Hij zag hen aan en zeide: Wat betekent dan dit, dat er geschreven is: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden?

¹⁸ En ieder, die op die steen valt, zal verpletterd worden; en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen.

¹⁹ En de schriftgeleerden en overpriesters trachtten op hetzelfde ogenblik de hand aan Hem te slaan, maar zij vreesden het volk. Want zij begrepen, dat Hij deze gelijkenis met het oog op hen gesproken had.

Het recht des keizers

20 En om Hem na te gaan zonden zij spionnen uit, die zich voordeden als vrome mensen, om Hem op een woord te vatten, ten einde Hem te kunnen overleveren aan het gezag en de beschikking van de stadhouder.

21 En zij vroegen Hem en zeiden: Meester, wij weten, dat Gij rechtuit spreekt en leert en niemand naar de ogen ziet, maar in waarheid de weg Gods leert;

22 is het ons geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?

23 Doch Hij doorzag hun sluwheid en zeide tot hen:

24 Toont Mij een schelling; wiens beeldenaar en opschrift draagt hij? Zij zeiden: Van de keizer.

25 En Hij zeide tot hen: Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is.

26 En zij konden tegenover het volk op geen woord van Hem vat krijgen. En zij verwonderden zich over zijn antwoord en hielden zich stil.

De vraag naar de opstanding

27 En tot Hem kwamen enige der Sadduceeën, die ontkennen, dat er een opstanding is, en zij ondervroegen Hem,

28 en zeiden: Meester, Mozes heeft ons voorgeschreven, indien iemands broeder getrouwd is en kinderloos sterft, dat dan zijn broeder de vrouw nemen moet en voor zijn broeder nakomelingschap verwekken.

29 Nu waren er zeven broeders. En de eerste nam een vrouw en stierf kinderloos.

30 En de tweede nam haar,

31 en de derde, en zo alle zeven, en zij stierven zonder kinderen na te laten.

32 Eindelijk stierf ook de vrouw.

33 Die vrouw dan, van wie van hen zal zij in de opstanding de vrouw zijn? Want alle zeven hebben haar tot vrouw gehad.

34 En Jezus zeide tot hen: De kinderen dezer eeuw huwen en worden ten huwelijk genomen,

35 maar die waardig gekeurd zijn deel te verkrijgen aan die eeuw en aan de opstanding uit de doden, huwen niet en worden niet ten huwelijk genomen.

36 Want zij kunnen niet meer sterven; immers, zij zijn aan de engelen gelijk en zij zijn kinderen Gods, omdat zij kinderen der opstanding zijn.

37 Maar dat de doden opgewekt worden, heeft ook Mozes bij de braamstruik aangeduid, waar hij de Here noemt de God van Abraham en de God van Isaak en de God van Jakob.

38 Hij is niet een God van doden, maar van levenden, want voor Hem leven zij allen.

39 Enige van de schriftgeleerden antwoordden en zeiden: Meester, Gij hebt goed gesproken.

40 Want zij durfden Hem niets meer vragen.

Davids Zoon en Heer

41 Maar Hij zeide tot hen: Hoe kan men zeggen, dat de Christus een zoon van David is?

42 Want David zelf zegt in het boek der Psalmen: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand,

43 totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten.

44 David noemt Hem dus Here; hoe kan Hij dan zijn zoon zijn?

Waarschuwing tegen de schriftgeleerden

⁴⁵ Terwijl al het volk het hoorde, zeide Hij tot de discipelen:

⁴⁶ Wacht u voor de schriftgeleerden, die gesteld zijn op het wandelen in lange gewaden en houden van begroetingen op de markten, eezetels in de synagogen en eerste plaatsen bij de maaltijden;

⁴⁷ die de huizen der weduwen opeten en voor de schijn lange gebeden uitspreken; dezen zullen een zwaarder oordeel ontvangen.

21

Het penningske der weduwe

¹ Toen Hij opkeek, zag Hij de rijken hun gaven in de offerkist werpen.

² Hij zag ook een behoeftige weduwe twee koperstukjes daarin werpen,

³ en zeide: Waarlijk, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin geworpen.

⁴ Want deze allen hebben van hun overvloed iets bij de gaven geworpen, maar zij heeft van haar armoede haar ganse levensonderhoud erin geworpen.

Rede over de laatste dingen

⁵ En toen sommigen van de tempel zeiden, dat hij met schone stenen en wijgeschenken versierd was, sprak Hij:

⁶ Wat gij daar aanschouwt – er zullen dagen komen, waarin geen steen op de andere zal gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.

⁷ En zij vroegen Hem en zeiden: Meester, wanneer zal dit dan geschieden? En wat is het teken, dat deze dingen zullen gebeuren?

⁸ Hij zeide: Ziet toe, dat gij u niet laat verleiden. Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben het, en: De tijd is nabij. Gaat hen niet achterna.

⁹ En wanneer gij hoort van oorlogen en onlusten, laat u niet beangstigen. Want die dingen moeten eerst geschieden, maar dat is nog niet terstond het einde.

¹⁰ Toen zeide Hij tot hen: Volk zal opstaan tegen volk en koninkrijk tegen koninkrijk,

¹¹ en er zullen grote aardbevingen, en nu hier, dan daar pestziekten en hongersnoden zijn, en ook vreselijke dingen en grote tekenen van de hemel.

¹² Maar vóór dit alles zullen zij de handen aan u slaan en u vervolgen, door u over te leveren in de synagogen en gevangenissen, en u voor koningen en stadhouders te leiden om mijns naams wil.

¹³ Het zal voor u hierop uitlopen, dat gij zult getuigen.

¹⁴ Neemt u daarom in uw hart voor, niet vooraf te bedenken, hoe gij u zult verdedigen.

¹⁵ Want Ik zal u mond en wijsheid geven, welke al uw tegenstanders niet zullen kunnen weerstaan of weerleggen.

¹⁶ En gij zult overgeleverd worden zelfs door ouders en broeders en verwanten en vrienden, en zij zullen sommigen van u doden,

¹⁷ en gij zult door allen gehaat worden om mijns naams wil.

¹⁸ Doch geen haar van uw hoofd zal teloor gaan;

¹⁹ door uw volharding zult gij uw leven verkrijgen.

²⁰ Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is.

²¹ Laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen, en die binnen de stad zijn, de wijk nemen, en die op het land zijn, er niet binnengaan,

²² want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles wat geschreven is, in vervulling gaat.

²³ Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen! Want er zal grote nood zijn over het land en toorn over dit volk,

²⁴ en zij zullen vallen door de scherpte des zwaards en als gevangenen weggevoerd worden onder alle heidenen, en Jeruzalem zal door heidenen vertrappt worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn.

²⁵ En er zullen tekenen zijn aan zon en maan en sterren, en op de aarde radeloze angst onder de volken vanwege het bulderen van zee en branding,

²⁶ terwijl de mensen bezwijmen van vrees en angst voor de dingen, die over de wereld komen. Want de machten der hemelen zullen wankelen.

²⁷ En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen op een wolk, met grote macht en heerlijkheid.

²⁸ Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt.

²⁹ En Hij sprak een gelijkenis tot hen: Let op de vijgeboom en op al de bomen.

³⁰ Zodra zij uitlopen, weet gij uit uzelf, omdat gij het ziet, dat de zomer reeds nabij is.

³¹ Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten, dat het Koninkrijk Gods nabij is.

³² Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat alles geschiedt.

³³ De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan.

³⁴ Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard worde door roes en dronkenschap en zorgen voor levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u kome, als een strik.

³⁵ Want hij zal komen over allen, die gezeten zijn op het oppervlak der ganse aarde.

³⁶ Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.

³⁷ Overdag leerde Hij in de tempel, doch de nachten bracht Hij buiten door op de berg, Olijfberg genaamd.

³⁸ En al het volk kwam des morgens vroeg tot Hem in de tempel om Hem te horen.

22

Het verraad van Judas

¹ Het feest nu der ongezuurde broden, dat Pascha genoemd wordt, naderde.

² En de overpriesters en de schriftgeleerden zochten, hoe zij Hem uit de weg konden ruimen, want zij waren bang voor het volk.

³ En de satan voer in Judas, genaamd Iskariot, die tot het getal der twaalven behoorde.

⁴ En hij ging heen en besprak met de overpriesters en hoofdlieden, hoe hij Hem aan hen zou overleveren.

⁵ En zij verblijdden zich en kwamen overeen hem geld te geven.

⁶ En hij stemde daarmee in en zocht een goede gelegenheid om Hem, buiten de schare om, aan hen over te leveren.

De voorbereiding van de paasmaaltijd

⁷ De dag der ongezuurde broden kwam, waarop het Pascha moest geslacht worden.

⁸ En Hij zond Petrus en Johannes uit, zeggende: Gaat heen, maakt het Pascha voor ons gereed, opdat wij het kunnen eten.

⁹ En zij zeiden tot Hem: Waar wilt Gij, dat wij het gereed maken?

¹⁰ Hij zeide tot hen: Zie, wanneer gij de stad inkomt, zal u een man tegenkomen, die een kruik water draagt. Volgt Hem in het huis, dat hij binnengaat,

¹¹ en zegt dan tot de heer van dat huis: De Meester zegt u: Waar is het vertrek, waar Ik met mijn discipelen het Pascha kan eten?

¹² En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, van alles voorzien: maakt het daar gereed.

¹³ En zij gingen heen en vonden het zoals Hij hun gezegd had, en zij maakten het Pascha gereed.

De instelling van het Avondmaal - Het verraad voorzgd

¹⁴ En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen en de apostelen met Hem.

¹⁵ En Hij zeide tot hen: Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd.

¹⁶ Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het Koninkrijk Gods.

¹⁷ En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zeide: Neemt deze en laat hem bij u rondgaan.

¹⁸ Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is.

¹⁹ En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis.

²⁰ Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.

²¹ Doch zie, de hand van hem, die Mij verraadt, is met Mij aan de tafel.

²² Want de Zoon des mensen gaat wel heen, naar hetgeen beschikt is, doch wee die mens, door wie Hij verraden wordt!

²³ En zij begonnen er onder elkander over te twisten, wie van hen het wel zijn kon, die dat zou doen.

Gesprekken bij het Avondmaal

²⁴ Er ontstond ook onenigheid onder hen over de vraag, wie van hen als de eerste moest gelden.

²⁵ Hij zeide tot hen: De koningen der volken voeren heerschappij over hen en hun machthebbers worden weldoeners genoemd.

²⁶ Doch gij niet alzo, maar de eerste onder u worde als de jongste en de leider als de dienaar.

27 Want wie is de eerste: die aanligt, of die dient? Is het niet, die aanligt? Maar Ik ben in uw midden als dienaar.

28 Gij zijt het, die steeds bij Mij gebleven zijt in mijn verzoeken.

29 En Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader het Mij beschikt heeft,

30 opdat gij aan mijn tafel eet en drinkt in mijn Koninkrijk. En gij zult zitten op tronen om de twaalf stammen Israëls te richten.

31 Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe,

32 maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.

33 Hij zeide tot Hem: Here, met U ben ik bereid ook gevangenis en dood in te gaan!

34 Maar Hij zeide: Ik zeg u Petrus, de haan zal heden niet kraaien, eer gij driemaal zult geloochend hebben, dat gij Mij kent.

35 En Hij zeide tot hen: Toen Ik u uitzond zonder beurs of reiszak of sandalen, hebt gij toen aan iets gebrek gehad? Zij zeiden: Aan niets.

36 Hij zeide tot hen: Maar nú, wie een beurs heeft, hij neme die, zo ook een reiszak; en wie er geen heeft, hij verkope zijn mantel en kope een zwaard.

37 Want Ik zeg u, dat dit woord, dat geschreven is, aan Mij in vervulling moet gaan: En Hij is onder de misdadigers gerekend. Want wat over Mij geschreven is, komt tot een einde.

38 Zij zeiden: Here, zie, hier zijn twee zwaarden! Hij zeide tot hen: Het is voldoende.

Getsemane

39 En Hij verliet de stad en ging, zoals Hij gewoon was, naar de Olijfberg. En ook zijn discipelen volgden Hem.

40 En toen Hij aan die plaats gekomen was, zeide Hij tot hen: Bidt, dat gij niet in verzoeking komt.

41 En Hij zonderde Zich van hen af, ongeveer een steenworp ver, knielde neder en bad

42 deze woorden: Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!

43 En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven.

44 En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.

45 En Hij stond op van het gebed en ging tot zijn discipelen en Hij vond hen slapende van droefheid.

46 En Hij zeide tot hen: Waarom slaapt gij? Staat op, bidt, dat gij niet in verzoeking komt.

De gevangenneming

47 Terwijl Hij nog sprak, zie, daar kwam een schare en hij, die Judas genoemd werd, één van de twaalven, liep voor hen uit en hij naderde Jezus om Hem te kussen.

48 En Jezus zeide tot hem: Judas, verraadt gij de Zoon des mensen met een kus?

49 Toen zij, die bij Hem waren, zagen wat er ging gebeuren, zeiden zij: Here, willen wij met het zwaard erop slaan?

⁵⁰ En iemand van hen trof de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het rechteroor af.

⁵¹ Maar Jezus antwoordde en zeide: Laat het hierbij. En Hij raakte het oor aan en genas hem.

⁵² Jezus dan zeide tot de overpriesters en hoofdlieden van de tempel en oudsten, die op Hem afgekomen waren: Als tegen een rover zijt gij uitgetrokken met zwaarden en stokken?

⁵³ Terwijl Ik dagelijks bij u was in de tempel, hebt gij geen hand naar Mij uitgestoken. Maar dit is uw ure en de macht der duisternis.

Jezus door Petrus verloochend

⁵⁴ Toen zij Hem gevangengenomen hadden, voerden zij Hem weg en leidden Hem naar het huis van de hogepriester. En Petrus volgde van verre.

⁵⁵ Toen zij een vuur hadden aangelegd, midden in de hof, en bij elkander zaten, ging Petrus tussen hen in zitten.

⁵⁶ En bij het licht van het vuur zag een slavin hem zitten en zij keek hem scherp aan en zeide: Ook die was bij Hem!

⁵⁷ Maar hij loochende het en zeide: Vrouw, ik ken Hem niet!

⁵⁸ En even daarna zag een ander hem en zeide: Ook gij behoort tot hen! Maar Petrus zeide: Mens, ik niet!

⁵⁹ En ongeveer een uur later verzekerde een ander en zeide: Inderdaad, ook die man was bij Hem, want hij is een Galileeër!

⁶⁰ Maar Petrus zeide: Mens, ik weet niet, wat gij zegt! En terstond, terwijl hij nog sprak, kraaide een haan.

⁶¹ En de Here keerde Zich om en zag Petrus aan. En Petrus herinnerde zich het woord des Heren, hoe Hij tot hem gezegd had: Eer de haan heden kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.

⁶² En hij ging naar buiten en weende bitter.

Voor de Raad

⁶³ En de mannen, die Hem vasthielden, bespotten Hem en sloegen Hem;

⁶⁴ en zij wierpen een doek over zijn hoofd en vroegen en zeiden: Profeteer, wie is het, die U geslagen heeft?

⁶⁵ En nog meer lasterlijke taal spraken zij tegen Hem.

⁶⁶ En toen het dag geworden was, kwam de Raad van de oudsten van het volk bijeen, overpriesters en schriftgeleerden, en zij leidden Hem voor hun Raad,

⁶⁷ en zeiden: Indien Gij de Christus zijt, zeg het ons dan. Hij zeide tot hen: Al zeide Ik het u, gij zoudt het toch niet geloven;

⁶⁸ en al zou Ik u vragen, gij zoudt toch niet antwoorden.

⁶⁹ Van nu aan zal de Zoon des mensen zijn gezeten aan de rechterhand Gods.

⁷⁰ En zij zeiden allen: Zijt Gij dan de Zoon van God? Hij zeide tot hen: Gij zegt zelf, dat Ik het ben.

⁷¹ En zij zeiden: Wat hebben wij verder voor getuigenis nodig? Zelf hebben wij het immers uit zijn mond gehoord.

23

Voor Pilatus

¹ En de gehele menigte van hen stond op en leidde Hem voor Pilatus.

² En zij begonnen Hem te beschuldigen en zeiden: Wij hebben bevonden, dat deze ons volk verleidt, doordat Hij verbiedt de keizer belasting te betalen, en van Zichzelf zegt, dat Hij de Christus, de Koning is.

³ Pilatus vroeg Hem en zeide: Zijt Gij de Koning der Joden? Hij antwoordde hem en zeide: Gij zegt het.

⁴ Pilatus zeide tot de overpriesters en de scharen: Ik vind niets strafbaars in deze mens.

⁵ Maar zij hielden vol, zeggende: Hij maakt het volk oproerig met zijn leren door geheel Judea, reeds van het begin af, van Galilea tot hiertoe.

⁶ Toen Pilatus dit hoorde, vroeg hij, of die man een Galileeër was,

⁷ en toen hij begreep, dat Hij uit het gebied van Herodes was, zond hij Hem door naar Herodes, die in die dagen ook te Jeruzalem was.

Voor Herodes

⁸ Toen Herodes Jezus zag, was hij zeer verheugd. Want hij had Hem reeds geruime tijd willen zien, omdat hij van Hem hoorde, en hij hoopte een of ander teken door Hem te zien geschieden.

⁹ Hij ondervroeg Hem met vele woorden, maar Hij antwoordde hem niets.

¹⁰ En de overpriesters en de schriftgeleerden stonden Hem heftig te beschuldigen.

¹¹ En Herodes met zijn krijgsmacht smaadde en bespote Hem, en hij deed Hem een schitterend kleed om en zond Hem zó naar Pilatus terug.

¹² En Herodes en Pilatus werden op diezelfde dag met elkander bevriend; vóór die tijd immers leefden zij in vijandschap met elkander.

Weder voor Pilatus

¹³ Pilatus nu riep de overpriesters en de oversten en het volk bijeen en zeide tot hen:

¹⁴ Gij hebt deze mens bij mij gebracht als iemand, die het volk afvallig maakt, en zie, ik heb Hem in uw tegenwoordigheid verhoord en in deze mens geen enkele grond gevonden voor datgene, waarvan gij Hem beschuldigt.

¹⁵ En ook Herodes niet; want hij heeft Hem tot ons teruggezonden. En zie, er is niets door Hem bedreven, dat de dood verdient.

¹⁶ Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten.

¹⁷ [Want hij was verplicht hun op het feest iemand los te laten.]

¹⁸ Maar zij schreeuwden als één man, zeggende: Weg met Hem, laat ons Barabbas los!

¹⁹ En deze was wegens een oproer, dat in de stad was voorgevallen, en een doodslag gevangengezet.

²⁰ Doch Pilatus richtte zich wederom met luider stem tot hen, omdat hij Jezus wenste los te laten.

²¹ Maar zij riepen terug en zeiden: Kruisig Hem, kruisig Hem!

²² Hij zeide voor de derde maal tot hen: Wat heeft deze dan toch voor kwaad gedaan? Ik heb niets in Hem gevonden, waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten!

²³ Maar zij drongen aan en eisten onder luid geschreeuw, dat Hij gekruisigd zou worden, en hun geschreeuw werd al sterker.

²⁴ En Pilatus besliste, dat aan hun eis moest worden voldaan.

²⁵ En hij liet de man los, die wegens oproer en doodslag was gevangengezet, die zij eisten, doch Jezus gaf hij over aan hun wil.

Jezus naar het kruis geleid

²⁶ En toen zij Hem wegleidden, grepen zij een zekere Simon van Cyrene, die van het land kwam, en legden hem het kruis op om het achter Jezus aan te dragen.

²⁷ En Hem volgde een grote menigte van volk en van vrouwen, die zich op de borst sloegen en over Hem weeklaagden.

²⁸ En Jezus wendde Zich tot haar en zeide: Dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen,

²⁹ want zie, er komen dagen, waarop men zeggen zal: Zalig de onvruchtbaren, en de schoot, die niet heeft gebaard, en de borsten, die niet hebben gezoogd.

³⁰ Dan zal men beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons, en tot de heuvelen: Bedekt ons.

³¹ Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?

³² Er werden ook nog twee misdadigers weggeleid, om met Hem te worden terechtgesteld.

De kruisiging

³³ En toen zij aan de plaats gekomen waren, die Schedel genoemd wordt, kruisigden zij Hem daar en ook de misdadigers, de ene aan zijn rechterzijde en de andere aan zijn linkerzijde.

³⁴ En Jezus zeide: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. En zij wierpen het lot om zijn klederen te verdelen.

³⁵ En het volk stond erbij en zag toe. Ook de oversten hoonden en zeiden: Anderen heeft Hij gered, laat Hij nu Zichzelf redden, indien Hij de Christus Gods is, de uitverkorene!

³⁶ Ook de soldaten kwamen naderbij om Hem te bespotten en brachten Hem zure wijn,

³⁷ en zeiden: Indien Gij de Koning der Joden zijt, red dan Uzelf!

³⁸ Er was ook een opschrift boven Hem: Dit is de Koning der Joden.

³⁹ Eén der gehangen misdadigers lasterde Hem: Zijt Gij niet de Christus? Red Uzelf en ons!

⁴⁰ Maar de andere antwoordde en zeide, hem bestraffende: Vreest zelfs gij God niet, nu gij hetzelfde vonnis ontvangen hebt?

⁴¹ En wij terecht, want wij ontvangen vergelding, naar wat wij gedaan hebben, maar deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.

⁴² En hij zeide: Jezus, gedenk mijner, wanneer Gij in uw Koninkrijk komt.

⁴³ En Hij zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.

Het sterven van Jezus

⁴⁴ En het was reeds ongeveer het zesde uur en er kwam duisternis over het gehele land tot het negende uur,

⁴⁵ want de zon werd verduisterd. En het voorhangsel van de tempel scheurde middendoor.

⁴⁶ En Jezus riep met luider stem: Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest.

⁴⁷ Toen de hoofdman zag, wat er geschiedde, verheerlijkte hij God, zeggende: Inderdaad, deze mens was rechtvaardig!

48 En al de scharen, die voor dit schouwspel samengekomen waren, keerden terug, toen zij aanschouwd hadden, wat er geschied was, en sloegen zich op de borst.

49 Al zijn bekenden nu stonden van verre, ook vrouwen, die Hem van Galilea gevolgd waren en dit aanzagen.

De begrafenis

50 En zie, een man, genaamd Jozef, die raadsheer was, een goed en rechtvaardig man

51 – deze had niet ingestemd met hun raad en bedrijf –, van Arimatea, een stad der Joden, die het Koninkrijk Gods verwachtte,

52 deze ging naar Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus.

53 En na het te hebben afgenomen, wikkelde hij het in linnen en legde Hem in een rotsgraf, waarin nog nooit iemand gelegd was.

54 En het was de dag der voorbereiding en de sabbat brak aan.

55 En de vrouwen, die met Hem uit Galilea gekomen waren, volgden en zij bezagen het graf en hoe zijn lichaam gelegd werd;

56a en toen zij teruggekeerd waren, maakten zij specerijen en mirre gereed.

De opstanding

56b En op de sabbat rustten zij naar het gebod,

24

1 maar op de eerste dag der week gingen zij reeds vroeg in de morgenstond met de specerijen, die zij gereedgemaakt hadden, naar het graf.

2 Zij vonden de steen van het graf afgewenteld,

3 en toen zij er ingegaan waren, vonden zij het lichaam van de Here Jezus niet.

4 En het geschiedde, terwijl zij daarover in verlegenheid waren, dat, zie, twee mannen in een blinkend gewaad bij haar stonden.

5 En toen zij zeer verschrikt werden en haar aangezicht ter aarde neigden, zeiden dezen tot haar: Wat zoekt gij de levende bij de doden?

6 Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft,

7 zeggend, dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan.

8 En zij herinnerden zich zijn woorden,

9 en teruggekeerd van het graf, boodschapten zij dit alles aan de elven en aan al de anderen.

10 Dit waren dan Maria van Magdala, en Johanna, en Maria, (de moeder) van Jakobus. En de anderen, die met haar waren, zeiden dit aan de apostelen.

11 En deze woorden schenen hun zotteklap en zij geloofden haar niet.

12 [Doch Petrus stond op en liep snel naar het graf. En toen hij zich bukte, zag hij alleen de windsels. En hij ging weg, bij zichzelf verbaasd over wat er mocht gebeurd zijn.]

De Emmaüsgangers

13 En zie, twee van hen waren juist op die dag op weg naar een dorp, zestig stadiën van Jeruzalem verwijderd, genaamd Emmaüs,

¹⁴ en zij spraken met elkander over al wat voorgevallen was.

¹⁵ En het geschiedde, terwijl zij daarover spraken en van gedachten wisselden, dat Jezus zelf bij hen kwam en met hen medeging.

¹⁶ Maar hun ogen waren bevangen, zodat zij Hem niet herkenden.

¹⁷ Hij zeide tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken, die gij al wandelende met elkander voert? En zij bleven met somber gelaat staan.

¹⁸ Eén dan van hen, genaamd Kleopas, antwoordde en zeide tot Hem: Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?

¹⁹ En Hij zeide tot hen: Wat dan? Zij zeiden tot Hem: Hetgeen geschied is met Jezus de Nazarener, een man, die een profeet was, machtig in werk en woord voor God en het ganse volk,

²⁰ en hoe Hem onze overpriesters en oversten overgegeven hebben om Hem ter dood te veroordelen en Hem gekruisigd hebben.

²¹ Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israëel verlossen zou. Maar met dit al is het thans reeds de derde dag, sinds dit geschied is.

²² Maar ook hebben enige vrouwen uit ons midden ons doen ontstellen: zij waren in de vroege bij het graf geweest

²³ en hadden zijn lichaam niet gevonden en zijn toen komen zeggen, dat zij ook een verschijning van engelen gezien hadden, die zeiden, dat Hij leeft.

²⁴ En enigen van de onzen zijn naar het graf gegaan en hebben het zo bevonden, als de vrouwen ook gezegd hadden, maar Hém hebben zij niet gezien.

²⁵ En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!

²⁶ Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan?

²⁷ En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had.

²⁸ En zij naderden het dorp, waar zij heengingen, en Hij deed, alsof Hij verder zou gaan.

²⁹ En zij drongen sterk bij Hem aan en zeiden: Blijf bij ons, want het is tegen de avond en de dag is reeds gedaald. En Hij ging binnen om bij hen te blijven.

³⁰ En het geschiedde, toen Hij met hen aanlag, dat Hij het brood nam, de zegen uitsprak, het brak en hun toereikte.

³¹ En hun ogen werden geopend en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun midden.

³² En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?

³³ En zij stonden op en keerden terzelfder tijd terug naar Jeruzalem en zij vonden de elven en die bij hen waren, vergaderd,

³⁴ en dezen zeiden: De Here is waarlijk opgewekt en is aan Simon verschenen.

³⁵ En zij verhaalden wat onderweg gebeurd was en hoe Hij door hen herkend was bij het breken van het brood.

Verschijningen van Jezus

³⁶ En terwijl zij hierover spraken, stond Hij zelf in hun midden;

³⁷ en zij werden ontzet en verschrikt en meenden een geest te aanschouwen.

³⁸ Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart?

³⁹ Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.

⁴⁰ [En bij dit woord toonde Hij hun zijn handen en voeten.]

⁴¹ En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten?

⁴² Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe.

⁴³ En Hij nam het en at het voor hun ogen.

⁴⁴ Hij zeide tot hen: Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden.

⁴⁵ Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen.

⁴⁶ En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden,

⁴⁷ en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem.

⁴⁸ Gij zijt getuigen van deze dingen.

⁴⁹ En zie, Ik doe de belofte mijns Vaders op u komen. Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met kracht uit den hoge.

⁵⁰ En Hij leidde hen naar buiten tot bij Betanië en Hij hief de handen omhoog en zegende hen.

⁵¹ En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde.

⁵² En zij keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap,

⁵³ en zij waren voortdurend in de tempel, lovende God.

Johannes

Het vleesgeworden Woord

¹ In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

² Dit was in den beginne bij God.

³ Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.

⁴ In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen;

⁵ en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet gegrepen.

⁶ Er trad een mens op, van God gezonden, wiens naam was Johannes;

⁷ deze kwam als getuige om van het licht te getuigen, opdat allen door hem geloven zouden.

⁸ Hij was het licht niet, maar was om te getuigen van het licht.

⁹ Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld.

¹⁰ Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend.

¹¹ Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen.

¹² Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven;

¹³ die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn.

¹⁴ Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.

¹⁵ Johannes heeft van Hem getuigd en heeft geroepen, zeggende: Deze was het, van wie ik zeide: Die na mij komt, is vóór mij geweest, want Hij was eer dan ik.

¹⁶ Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade;

¹⁷ want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen.

¹⁸ Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen.

Het getuigenis van Johannes over zichzelf

¹⁹ En dit was het getuigenis van Johannes, toen de Joden uit Jeruzalem priesters en Levieten tot hem zonden om hem te vragen: Wie zijt gij?

²⁰ En hij beled en ontkende het niet; en hij beled: Ik ben de Christus niet.

²¹ En zij vroegen hem: Wat dan? Zijt gij Elia? En hij zeide: Ik ben het niet. Zijt gij de profeet? En hij antwoordde: Neen.

²² Zij zeiden dan tot hem: Wie zijt gij? Wij moeten toch antwoord geven aan hen, die ons gezonden hebben; wat zegt gij van uzelf?

²³ Hij zeide: Ik ben de stem van een die roept in de woestijn: Maakt recht de weg des Heren, gelijk de profeet Jesaja gesproken heeft.

²⁴ En er waren sommigen afgezonden uit de Farizeeën.

25 En zij vroegen hem en zeiden tot hem: Waarom doopt gij dan, indien gij de Christus niet zijt, noch Elia, noch de profeet?

26 Johannes antwoordde hun en zeide: Ik doop met water; midden onder u staat Hij, van wie gij niet weet,

27 Hij, die na mij komt, wiens schoenriem ik niet waardig ben los te maken.

28 Dit geschiedde te Betanië over de Jordaan, waar Johannes doopte.

Johannes wijst op Jezus

29 De volgende dag zag hij Jezus tot zich komen en zeide: Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.

30 Deze is het, van wie ik zeide: Na mij komt een man, die vóór mij geweest is, want Hij was eer dan ik.

31 En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan Israëel zou geopenbaard worden, daarom kwam ik dopen met water.

32 En Johannes getuigde en zeide: Ik heb aanschouwd, dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel, en Hij bleef op Hem.

33 En ik kende Hem niet, maar Hij, die mij gezonden had om te dopen met water, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, deze is het, die met de heilige Geest doopt.

34 En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van God is.

Jezus' eerste discipelen

35 De volgende dag stond Johannes daar weer met twee van zijn discipelen.

36 En toen hij Jezus zag gaan, zeide hij: Zie, het lam Gods!

37 En de twee discipelen hoorden hem dat zeggen en volgden Jezus.

38 Maar Jezus keerde Zich om en zag, dat zij Hem volgden, en Hij zeide tot hen:

39 Wat zoekt gij? Zij zeiden tot Hem: Rabbi – wat, vertaald, wil zeggen: Meester –, waar houdt Gij verblijf?

40 Hij sprak tot hen: Komt en gij zult het zien. Zij kwamen dan en zagen, waar Hij verblijf hield, en zij bleven die dag bij Hem; het was omstreeks het tiende uur.

41 Andreas, de broeder van Simon Petrus, was een van de twee, die het van Johannes gehoord hadden en Hem gevolgd waren;

42 deze vond eerst zijn broeder Simon en zeide tot hem: Wij hebben gevonden de Messias, wat betekent: Christus.

43 Hij leidde hem tot Jezus. Jezus zag hem aan en zeide: Gij zijt Simon, de zoon van Johannes, gij zult heten Kefas, wat vertaald wordt met Petrus.

44 De volgende dag wilde Hij naar Galilea vertrekken en Hij vond Filippus. En Jezus zeide tot hem: Volg Mij.

45 Filippus nu was uit Betsaida, de stad van Andreas en Petrus.

46 Filippus vond Natanaël en zeide tot hem: Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazaret.

47 En Natanaël zeide tot hem: Kan uit Nazaret iets goeds komen? Filippus zeide tot hem: Kom en zie.

48 Jezus zag Natanaël tot Zich komen en zeide van hem: Zie, waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is!

⁴⁹ Natanaël zeide tot Hem: Vanwaar kent Gij mij? Jezus antwoordde en zeide tot hem: Eer Filippus u riep, zag Ik u onder de vijgeboom.

⁵⁰ Natanaël antwoordde Hem: Rabbi, Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning van Israëel!

⁵¹ Jezus antwoordde en zeide tot hem: Omdat Ik tot u gezegd heb: Ik zag u onder de vijgeboom, gelooft gij? Gij zult grotere dingen zien dan deze.

⁵² En Hij zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg ulieden, gij zult de hemel open zien en de engelen Gods opstijgen en nederdalen op de Zoon des mensen.

2

De bruiloft te Kana

¹ En op de derde dag was er een bruiloft te Kana in Galilea en de moeder van Jezus was daar;

² en ook Jezus en zijn discipelen waren ter bruiloft genodigd.

³ En toen er gebrek aan wijn kwam, zeide de moeder van Jezus tot Hem: Zij hebben geen wijn.

⁴ En Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat heb Ik met u van node? Mijn ure is nog niet gekomen.

⁵ Zijn moeder zeide tot hen, die bedienden: Wat Hij u ook zegt, doet dat!

⁶ Nu waren daar zes stenen watervaten neergezet volgens het reinigingsgebruik der Joden, elk met een inhoud van twee of drie metreten.

⁷ Jezus zeide tot hen: Vult de vaten met water. En zij vulden ze tot de rand.

⁸ En Hij zeide tot hen: Schept nu en brengt het aan de leider van het feest. En zij brachten het.

⁹ Toen nu de leider van het feest het water proefde, dat wijn geworden was – en hij wist niet, waar deze vandaan kwam, maar de bedienden, die het water geschept hadden, wisten het – riep de leider van het feest de bruidegom, en hij zeide tot hem:

¹⁰ Iedereen zet eerst de goede wijn op en als er goed gedronken is, de mindere; gij echter hebt de goede wijn tot dit ogenblik bewaard.

¹¹ Dit heeft Jezus gedaan als begin van zijn tekenen te Kana in Galilea en Hij heeft zijn heerlijkheid geopenbaard, en zijn discipelen geloofden in Hem.

Kort verblijf te Kafarnaüm

¹² Daarna daalde Hij af naar Kafarnaüm, Hij, zijn moeder en zijn broeders en zijn discipelen, en zij bleven daar niet vele dagen.

De tempelreiniging

¹³ En het Pascha der Joden was nabij en Jezus ging op naar Jeruzalem.

¹⁴ En Hij vond in de tempel de verkopers van runderen en schapen en duiven, en de wisselaars, die daar zaten.

¹⁵ En Hij maakte een zweep van touw en dreef allen uit de tempel, de schapen en de runderen; en het geld van de wisselaars wierp Hij op de grond en hun tafels keerde Hij om.

¹⁶ En tot de duivenverkopers zeide Hij: Neemt dit alles hier vandaan, maakt het huis mijns Vaders niet tot een verkoophuis.

¹⁷ En zijn discipelen herinnerden zich, dat er geschreven is: De ijver voor uw huis zal Mij verteren.

¹⁸ De Joden dan antwoordden en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, dat Gij dit moogt doen?

¹⁹ Jezus antwoordde en zeide tot hen: Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen.

²⁰ De Joden dan zeiden: Zesenveertig jaren is over deze tempel gebouwd en Gij zult hem binnen drie dagen doen herrijzen?

²¹ Maar Hij sprak van de tempel zijns lichaams.

²² Toen Hij dan opgewekt was uit de doden, herinnerden zijn discipelen zich, dat Hij dit gezegd had, en zij geloofden de Schrift en het woord, dat Jezus gesproken had.

²³ En terwijl Hij te Jeruzalem was, op het Paasfeest, geloofden velen in zijn naam, doordat zij zijn tekenen zagen, die Hij deed;

²⁴ maar Jezus zelf vertrouwde Zichzelf hun niet toe, omdat Hij hen allen kende

²⁵ en omdat het voor Hem niet nodig was, dat iemand van de mens getuigde; want Hij wist zelf, wat in de mens was.

3

Het gesprek met Nikodemus

¹ En er was iemand uit de Farizeeën, wiens naam was Nikodemus, een overste der Joden;

² deze kwam des nachts tot Hem en zeide tot Hem: Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar; want niemand kan die tekenen doen, welke Gij doet, tenzij God met Hem is.

³ Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.

⁴ Nikodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?

⁵ Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnegaan.

⁶ Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest.

⁷ Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden.

⁸ De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zó is een ieder, die uit de Geest geboren is.

⁹ Nikodemus antwoordde en zeide tot Hem: Hoe kan dit geschieden?

¹⁰ Jezus antwoordde en zeide tot hem: Gij zijt de leraar van Israël, en deze dingen verstaat gij niet?

¹¹ Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wij spreken van wat wij weten en wij getuigen van wat wij gezien hebben, en gij neemt ons getuigenis niet aan.

¹² Indien Ik ulieden van het aardse gesproken heb, zonder dat gij gelooft, hoe zult gij geloven, wanneer Ik u van het hemelse spreek?

¹³ En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nedergedaald is, de Zoon des mensen.

¹⁴ En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden,

¹⁵ opdat een ieder, die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe.

¹⁶ Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

¹⁷ Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde.

¹⁸ Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God.

¹⁹ Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is en de mensen de duisternis liever gehad hebben dan het licht, want hun werken waren boos.

²⁰ Want een ieder, die kwaad bedrijft, haat het licht, en gaat niet tot het licht, opdat zijn werken niet aan de dag komen;

²¹ maar wie de waarheid doet, gaat tot het licht, opdat van zijn werken blijke, dat zij in God verricht zijn.

Het getuigenis van Johannes over Jezus

²² Daarna ging Jezus met zijn discipelen naar het land van Judea en Hij vertoefde daar met hen en doopte.

²³ Doch ook Johannes doopte, te Enon bij Salim, omdat daar veel water was, en de mensen kwamen daar en lieten zich dopen;

²⁴ want Johannes was nog niet in de gevangenis geworpen.

²⁵ Er rees dan geschil tussen de discipelen van Johannes met een Jood over de reiniging.

²⁶ En zij kwamen tot Johannes en zeiden tot hem: Rabbi, die met u was aan de overzijde van de Jordaan en van wie gij getuigd hebt, zie, die doopt en allen gaan tot Hem.

²⁷ Johannes antwoordde en zeide: Geen mens kan iets aannemen, of het moet hem uit de hemel gegeven zijn.

²⁸ Gij kunt zelf van mij getuigen, dat ik gezegd heb: Ik ben de Christus niet, maar ik ben voor Hem uit gezonden.

²⁹ Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar hem luistert, verblijdt zich met blijdschap over de stem van de bruidegom. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld.

³⁰ Hij moet wassen, ik moet minder worden.

³¹ Die van boven komt, is boven allen; wie uit de aarde is, is uit de aarde en spreekt van de aarde.

³² Die uit de hemel komt, is boven allen; wat Hij gezien en gehoord heeft, dat getuigt Hij en zijn getuigenis neemt niemand aan.

³³ Wie zijn getuigenis aanvaardt, heeft bezegeld, dat God waarachtig is.

³⁴ Want Hij, die God gezonden heeft, die spreekt de woorden Gods, want Hij geeft de Geest niet met mate.

³⁵ De Vader heeft de Zoon lief en heeft Hem alles in handen gegeven.

³⁶ Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.

4

Het gesprek met de Samaritaanse vrouw

¹ Toen nu de Here vernam, dat de Farizeeën gehoord hadden, dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes,

² – ofschoon Jezus niet zelf doopte, maar zijn discipelen –

³ verliet Hij Judea en vertrok weder naar Galilea.

⁴ En Hij moest door Samaria gaan.

⁵ Hij kwam dan in een stad van Samaria, genaamd Sichar, dicht bij het veld, dat Jakob aan zijn zoon Jozef gegeven had; daar was de bron van Jakob.

⁶ Jezus nu was vermoeid van de tocht en bleef zo bij de bron zitten; het was ongeveer het zesde uur.

⁷ Er kwam een vrouw uit Samaria om water te putten. Jezus zeide tot haar: Geef Mij te drinken.

⁸ Want zijn discipelen waren naar de stad gegaan om voedsel te kopen.

⁹ De Samaritaanse vrouw dan zeide tot Hem: Hoe kunt Gij, als Jood, van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen? [Want Joden gaan niet om met Samaritanen.]

¹⁰ Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven.

¹¹ Zij zeide tot Hem: Here, Gij hebt geen emmer en de put is diep; hoe komt Gij dan aan het levende water?

¹² Zijt Gij soms meer dan onze vader Jakob, die ons de put gegeven en zelf eruit gedronken heeft met zijn zonen en zijn kudden?

¹³ Jezus antwoordde en zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen;

¹⁴ maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.

¹⁵ De vrouw zeide tot Hem: Here, geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb en niet hierheen behoef te gaan om te putten.

¹⁶ Hij zeide tot haar: Ga heen, roep uw man en kom hier.

¹⁷ De vrouw antwoordde en zeide: Ik heb geen man. Jezus zeide tot haar: Terecht zegt gij: ik heb geen man;

¹⁸ want gij hebt vijf mannen gehad en die gij nu hebt, is uw man niet; hierin hebt gij de waarheid gesproken.

¹⁹ De vrouw zeide tot Hem: Here, ik zie, dat Gij een profeet zijt.

²⁰ Onze vaders hebben op deze berg aanbeden en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden.

²¹ Jezus zeide tot haar: Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden.

²² Gij aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten, want het heil is uit de Joden;

²³ maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders;

²⁴ God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid.

²⁵ De vrouw zeide tot Hem: Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen.

²⁶ Jezus zeide tot haar: Ik, die met u spreek, ben het.

²⁷ En daarop kwamen zijn discipelen en waren verbaasd, dat Hij met een vrouw in gesprek was, en toch zeide niemand: Wat zoekt Gij, of: Waarom spreekt Gij met haar?

²⁸ De vrouw dan liet haar kruik staan, en ging naar de stad en zeide tot de mensen:

²⁹ Komt mede en ziet een mens, die gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: zou deze niet de Christus zijn?

³⁰ Zij gingen de stad uit en kwamen tot Hem.

³¹ Intussen vroegen zijn discipelen Hem, zeggende: Rabbi, eet.

³² Hij zeide echter tot hen: Ik heb een spijs te eten, waarvan gij niet weet.

³³ De discipelen dan zeiden tot elkander: Iemand heeft Hem toch niet te eten gebracht?

³⁴ Jezus zeide tot hen: Mijn spijze is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen.

³⁵ Zegt gij niet: Nog vier maanden, dan komt de oogst? Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten.

³⁶ Reeds ontvangt de maaier loon en verzamelt hij vrucht ten eeuwigen leven, opdat de zaaier zich tegelijk met de maaier verblijde.

³⁷ Want hier is de spreuk waarachtig: De een zaait, de ander maait.

³⁸ Ik heb u uitgezonden om datgene te maaien, wat u geen arbeid heeft gekost; anderen hebben gearbeid en gij hebt de vrucht van hun arbeid geplukt.

³⁹ En uit die stad geloofden vele der Samaritanen in Hem om het woord der vrouw, die getuigde: Hij heeft mij gezegd alles wat ik gedaan heb.

⁴⁰ Toen dan de Samaritanen tot Hem kwamen, verzochten zij Hem bij hen te blijven; en Hij bleef daar twee dagen.

⁴¹ En nog veel meer werden er gelovig om zijn woord,

⁴² en zij zeiden tot de vrouw: Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wij zelf hebben Hem gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is.

De terugkeer naar Galilea

⁴³ En na die twee dagen vertrok Hij vandaar naar Galilea,

⁴⁴ want Jezus zelf had getuigd, dat een profeet in zijn vaderland niet in ere is.

⁴⁵ Toen Hij dan in Galilea kwam, ontvingen de Galileeërs Hem, omdat zij gezien hadden, al wat Hij te Jeruzalem op het feest gedaan had, want zij waren ook zelf naar het feest geweest.

De zoon van de hoveling

⁴⁶ Hij kwam dan weder te Kana in Galilea, waar Hij het water tot wijn gemaakt had. En er was te Kafarnaüm een hoveling, wiens zoon ziek was.

⁴⁷ Toen deze hoorde, dat Jezus uit Judea naar Galilea gekomen was, ging hij tot Hem en verzocht Hem te komen en zijn zoon te genezen; want deze lag op sterven.

⁴⁸ Jezus zeide dan tot hem: Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven.

⁴⁹ De hoveling zeide tot Hem: Heer, kom af, eer mijn kind sterft.

⁵⁰ Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw zoon leeft! De man geloofde het woord, dat Jezus tot hem sprak, en ging heen.

⁵¹ En reeds terwijl hij afdaalde, kwamen zijn slaven hem tegemoet en zeiden, dat zijn kind leefde.

⁵² Hij vroeg hun naar het uur, waarop de beterschap was ingetreden; zij zeiden tot hem: Gisteren op het zevende uur werd hij vrij van koorts.

⁵³ De vader dan bemerkte, dat het dat uur was, waarop Jezus tot hem gezegd had: Uw zoon leeft, en hij werd zelf gelovig en zijn gehele huis.

⁵⁴ En dit deed Jezus weder als tweede teken, toen Hij uit Judea naar Galilea gekomen was.

5

Een genezing op sabbat

¹ Daarna was er een feest der Joden en Jezus ging op naar Jeruzalem.

² Nu is er te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad, dat in het Hebreeuws de bijnaam Betesda draagt, met vijf zuilengangen.

³ Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden en verschrompelden, [die wachtten op de beweging van het water.

⁴ Want van tijd tot tijd daalde een engel des Heren neder in het bad; dan bewoog het water; wie er dan het eerst in kwam na de beweging van het water, werd gezond, wat voor ziekte hij ook had.]

⁵ En daar was een man, die reeds achtendertig jaar lang ziek geweest was.

⁶ Hem zag Jezus liggen en daar Hij wist, dat hij daar reeds lange tijd was, zeide Hij tot hem: Wilt gij gezond worden?

⁷ De zieke antwoordde Hem: Here, ik heb geen mens om mij, zodra er beweging komt in het water, in het bad te werpen; en terwijl ik onderweg ben, daalt een ander vóór mij af.

⁸ Jezus zeide tot hem: Sta op, neem uw matras op en wandel.

⁹ En terstond werd de man gezond en nam zijn matras op en ging zijns weegs. Nu was het sabbat op die dag.

¹⁰ De Joden dan zeiden tot de genezene: Het is sabbat en dan moogt gij uw matras niet dragen.

¹¹ Doch hij antwoordde hun: Die mij gezond gemaakt heeft, die heeft tot mij gezegd: Neem uw matras op en ga uws weegs.

¹² Zij vroegen hem: Wie is de mens, die tot u gezegd heeft: Neem op en ga uws weegs?

¹³ En de genezene wist niet, wie het was; want Jezus was ontweken, omdat er een (grote) schare op die plaats was.

¹⁴ Daarna vond Jezus hem in de tempel en zeide tot hem: Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome.

¹⁵ De man ging heen en zeide tot de Joden, dat het Jezus was, die hem gezond gemaakt had.

¹⁶ En daarom wilden de Joden Jezus vervolgen, omdat Hij deze dingen op sabbat deed.

¹⁷ Maar Hij antwoordde hun: Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook.

¹⁸ Hierom dan trachtten de Joden des te meer Hem te doden, omdat Hij niet alleen de sabbat schond, maar ook God zijn eigen Vader noemde en Zich dus met God gelijkstelde.

Jezus' getuigenis van Zichzelf

¹⁹ Jezus dan antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo.

²⁰ Want de Vader heeft de Zoon lief en toont Hem al wat Hij zelf doet, en Hij zal Hem grotere werken tonen dan deze, opdat gij u verwondert.

²¹ Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven, wie Hij wil.

²² Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven,

²³ opdat allen de Zoon eren gelijk zij de Vader eren. Wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet, die Hem gezonden heeft.

²⁴ Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.

²⁵ Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven.

²⁶ Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf.

²⁷ En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is.

²⁸ Verwondert u hierover niet, want de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen,

²⁹ en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel.

³⁰ Ik kan van Mijzelf niets doen; gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.

³¹ Indien Ik getuig van Mijzelf, is mijn getuigenis niet waar;

³² een ander is het, die van Mij getuigt, en Ik weet, dat het getuigenis, dat Hij van Mij aflegt, waar is.

³³ Gij hebt tot Johannes gezonden en hij heeft van de waarheid getuigd;

³⁴ maar Ik behoef het getuigenis van een mens niet, doch Ik zeg dit, opdat gij behouden wordt.

³⁵ Hij was de brandende en schijnende lamp en gij hebt u een tijdlang in zijn licht willen verheugen.

³⁶ Maar Ik heb een getuigenis, gewichtiger dan dat van Johannes; want de werken, die Mij de Vader gegeven heeft om te volbrengen, juist die werken, die Ik doe, getuigen van Mij, dat de Vader Mij gezonden heeft.

³⁷ En de Vader, die Mij gezonden heeft, die heeft van Mij getuigenis gegeven. Gij hebt nooit zijn stem gehoord of zijn gedaante gezien,

³⁸ en zijn woord hebt gij niet blijvend in u, want die Hij gezonden heeft, gelooft gij niet.

³⁹ Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen,

⁴⁰ en toch wilt gij niet tot Mij komen om leven te hebben.

⁴¹ Eer van mensen behoef Ik niet,

⁴² maar Ik ken u: gij hebt de liefde Gods niet in uzelf.

⁴³ Ik ben gekomen in de naam mijns Vaders en gij neemt Mij niet aan; indien een ander komt in zijn eigen naam, die zult gij aannemen.

⁴⁴ Hoe kunt gij tot geloof komen, gij, die eer van elkander behoeft en de eer, die van de enige God komt, niet zoekt?

⁴⁵ Denkt niet, dat Ik u zal aanklagen bij de Vader; uw aanklager is Mozes, op wie gij uw hoop gevestigd hebt.

⁴⁶ Want indien gij Mozes geloofdet, zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij geschreven.

⁴⁷ Maar indien gij zijn geschriften niet gelooft, hoe zult gij mijn woorden geloven?

6

De spijziging van de vijfduizend

¹ Daarna vertrok Jezus naar de overzijde van de zee van Tiberias in Galilea.

² En Hem volgde een grote schare, omdat zij de tekenen zagen, die Hij aan zieken verrichtte.

³ En Jezus ging de berg op en zat daar neder met zijn discipelen.

⁴ En het Pascha, het feest der Joden, was nabij.

⁵ Toen Jezus dan de ogen opsloeg en zag, dat een grote schare tot Hem kwam, zeide Hij tot Filippus: Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?

⁶ Maar dit zeide Hij om hem op de proef te stellen, want Hij wist zelf, wat Hij doen zou.

⁷ Filippus antwoordde Hem: Tweehonderd schellingen brood is voor dezen niet genoeg, als ieder een kleine hoeveelheid zal krijgen.

⁸ Een van zijn discipelen, Andreas, de broeder van Simon Petrus, zeide tot Hem:

⁹ Hier is een jongen, die vijf gerstebroden en twee vissen heeft; maar wat betekent dit voor zovelen?

¹⁰ Jezus zeide: Laat de mensen gaan zitten. Nu was er veel gras op die plaats. De mannen gingen dus zitten, ten getale van omstreeks vijfduizend.

¹¹ Jezus dan nam de broden, dankte en verdeelde ze onder hen, die daar zaten, evenzo van de vissen, zoveel zij wensten.

¹² En toen zij verzadigd waren, zeide Hij tot zijn discipelen: Verzamel de overgebleven brokken, opdat niets verloren ga.

¹³ Zij verzamelden die dus en vulden twaalf korven met brokken van de vijf gerstebroden, die overgeschoten waren, nadat men gegeten had.

¹⁴ Toen dan de mensen zagen, welk teken Hij verricht had, zeiden zij: Deze is waarlijk de profeet, die in de wereld komen zou.

¹⁵ Daar Jezus bemerkte, dat zij zouden komen en Hem met geweld meevoeren om Hem koning te maken, trok Hij Zich weder terug in het gebergte, geheel alleen.

Jezus gaande over het meer

¹⁶ En toen het avond geworden was, gingen zijn discipelen naar de zee en begaven zich in een schip over de zee naar Kafarnaüm.

¹⁷ En het was reeds donker geworden en Jezus was nog niet tot hen gekomen,

¹⁸ en de zee werd onstuimig, daar er een harde wind woei.

¹⁹ Toen zij dan vijftientwintig of dertig stadiën hadden geroeid, zagen zij Jezus over de zee gaan en dicht bij het schip komen, en zij werden bevreesd.

²⁰ Maar Hij zeide tot hen: Ik ben het, weest niet bevreesd.

²¹ Zij wilden Hem dan in het schip nemen en terstond bereikte het schip het land, waar zij heengingen.

Het brood des levens

²² De volgende dag zag de schare, die aan de andere zijde van de zee stond, dat daar geen ander scheepje was geweest dan één, en dat Jezus niet met zijn discipelen in dit schip gegaan was, maar dat zijn discipelen alleen waren weggevaren.

²³ Doch er kwamen andere scheepjes uit Tiberias bij de plaats, waar zij het brood gegeten hadden, nadat de Here gedankt had.

²⁴ Toen dan de schare zag, dat Jezus daar niet was en ook zijn discipelen niet, gingen ook zij in de scheepjes en kwamen te Kafarnaüm om Jezus te zoeken.

²⁵ En toen zij Hem aan de overkant der zee vonden, zeiden zij tot Hem: Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?

²⁶ Jezus antwoordde hun en zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt.

²⁷ Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen u geven zal; want op Hem heeft God, de Vader, zijn zegel gedrukt.

²⁸ Zij zeiden dan tot Hem: Wat moeten wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?

²⁹ Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, die Hij gezonden heeft.

³⁰ Zij zeiden dan tot Hem: Wat voor teken doet Gij dan, opdat wij mogen zien en U geloven? Wat voor werk doet Gij?

³¹ Onze vaders hebben het manna in de woestijn gegeten, zoals geschreven is: Brood uit de hemel gaf Hij hun te eten.

³² Jezus zeide dan tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gegeven, maar mijn Vader geeft u het ware brood uit de hemel;

³³ want dát is het brood Gods, dat uit de hemel nederdaalt en aan de wereld het leven geeft.

³⁴ Zij zeiden dan tot Hem: Here, geef ons altijd dit brood.

³⁵ Jezus zeide tot hen: Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.

³⁶ Maar Ik heb u gezegd, dat gij niet gelooft, ook al hebt gij Mij gezien.

³⁷ Alles wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen, en wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

38 Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.

39 En dit is de wil van Hem, die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren late gaan, maar het opwekke ten jongsten dage.

40 Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.

41 De Joden dan morden over Hem, omdat Hij gezegd had: Ik ben het brood, dat uit de hemel nedergedaald is,

42 en zij zeiden: Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef, wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Hij nu: Ik ben uit de hemel nedergedaald?

43 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Mort niet onder elkander.

44 Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.

45 Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen door God geleerd zijn. Een ieder, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij.

46 Niet, dat iemand de Vader gezien heeft; alleen die van God komt, die heeft de Vader gezien.

47 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie gelooft, heeft eeuwig leven.

48 Ik ben het brood des levens.

49 Uw vaders hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven;

50 dit is het brood, dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie ervan eet, niet sterve.

51 Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld.

52 De Joden dan strenden onderling en zeiden: Hoe kan deze ons zijn vlees te eten geven?

53 Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf.

54 Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.

55 Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware drank.

56 Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.

57 Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij.

58 Dit is het brood, dat uit de hemel nedergedaald is; niet gelijk de vaders gegeten hebben en gestorven zijn; wie dit brood eet, zal in eeuwigheid leven.

59 Dit zeide Hij, lerende in de synagoge te Kafarnaüm.

De afval in Galilea

60 Vele dan van zijn discipelen hoorden dit en zeiden: Deze rede is hard; wie kan haar aanhoren?

61 Jezus nu wist bij Zichzelf, dat zijn discipelen hierover morden, en Hij zeide tot hen: Geeft u dit aanstoot?

⁶² Wat dan, indien gij de Zoon des mensen daarheen zaagt opvaren, waar Hij tevoren was?

⁶³ De Geest is het, die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven.

⁶⁴ Maar er zijn sommigen onder u, die niet geloven. Want Jezus wist van den beginne, wie het waren, die niet geloofden, en wie het was, die Hem verraden zou.

⁶⁵ En Hij zeide: Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot Mij komen kan, tenzij het hem van de Vader gegeven zij.

⁶⁶ Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.

De belijdenis van Petrus

⁶⁷ Jezus zeide dan tot de twaalven: Gij wilt toch ook niet weggaan?

⁶⁸ Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven;

⁶⁹ en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods.

⁷⁰ Jezus antwoordde hun: Heb Ik niet u twaalven uitgekozen? En een van u is een duivel.

⁷¹ Hij bedoelde Judas, de zoon van Simon Iskariot; want die zou Hem verraden, één uit de twaalven.

7

Het ongeloof van Jezus' broeders

¹ En daarna trok Jezus rond in Galilea; want Hij wilde Zich in Judea niet ophouden, omdat de Joden Hem trachtten te doden.

² Nu was het feest der Joden, Loofhutten, nabij.

³ Zijn broeders dan zeiden tot Hem: Ga vanhier en reis naar Judea, opdat ook uw discipelen uw werken aanschouwen, die Gij doet.

⁴ Want niemand doet iets in het verborgen en tracht tegelijk zelf de aandacht te trekken. Indien Gij zulke dingen doet, maak, dat Gij bekend wordt aan de wereld.

⁵ Want zelfs zijn broeders geloofden niet in Hem.

⁶ Jezus dan zeide tot hen: Mijn tijd is nog niet gekomen, maar uw tijd is steeds bereid.

⁷ U kan de wereld niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig, dat haar werken boos zijn.

⁸ Gaat gij op naar het feest; Ik ga niet op naar dit feest, omdat mijn tijd nog niet vervuld is.

⁹ En nadat Hij dit tot hen gezegd had, bleef Hij in Galilea.

Verskillend oordeel

¹⁰ Maar toen zijn broeders opgegaan waren naar het feest, toen ging Hij zelf ook op, niet openlijk, maar als in het verborgen.

¹¹ De Joden dan zochten Hem op het feest en zeiden: Waar is Hij?

¹² En er was veel gemompel over Hem onder de scharen; sommigen zeiden: Hij is goed, anderen zeiden: Neen, maar Hij verleidt het volk.

¹³ Toch sprak niemand vrijuit over Hem, uit vrees voor de Joden.

Wat Jezus van Zichzelf getuigde

¹⁴ Doch toen het feest reeds op de helft was, ging Jezus op naar de tempel en leerde.

15 De Joden dan verbaasden zich en zeiden: Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?

16 Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft;

17 indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.

18 Wie uit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer, maar wie de eer zoekt van zijn zender, die is waar en er is geen onrecht in hem.

19 Heeft Mozes u niet de wet gegeven? En niemand van u doet de wet. Waartoe tracht gij Mij te doden?

20 De schare antwoordde: Gij zijt bezeten; wie tracht U te doden?

21 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Eén werk heb Ik verricht en gij verwondert u allen.

22 Daarom: Mozes heeft u de besnijdenis gegeven – niet, dat zij van Mozes komt, maar van de vaderen – en gij besnijdt een mens op sabbat.

23 Als een mens op sabbat de besnijdenis ontvangt, opdat de wet van Mozes niet verbroken worde, zijt gij dan op Mij vertoerd, omdat Ik op sabbat een gehele mens gezond gemaakt heb?

24 Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt met een rechtvaardig oordeel.

Nieuw verschil van oordeel

25 Sommigen dan uit de Jeruzalemmers zeiden: Is deze het niet, die zij trachten te doden?

26 En zie, Hij spreekt vrijuit en zij zeggen Hem niets. Zouden waarlijk onze oversten hebben ingezien, dat deze de Christus is?

27 Van deze echter weten wij, vanwaar Hij is, doch wanneer de Christus komt, weet niemand, vanwaar Hij is.

28 Jezus dan riep, terwijl Hij in de tempel leerde, en sprak: Mij kent gij en gij weet, vanwaar Ik ben; en Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar er is een Waarachtige, die Mij gezonden heeft en die gij niet kent.

29 Ik ken Hem, want Ik kom van Hem en Hij heeft Mij gezonden.

30 Zij trachtten Hem dan te grijpen, maar niemand sloeg de hand aan Hem, want zijn ure was nog niet gekomen.

31 En uit de schare kwamen velen tot geloof in Hem en zij zeiden: Zal de Christus, wanneer Hij komt, soms meer tekenen doen dan deze gedaan heeft?

32 De Farizeeën hoorden de schare dit over Hem mompelen en de overpriesters en de Farizeeën zonden dienaars om Hem te grijpen.

33 Jezus dan zeide: Nog korte tijd ben Ik bij u en dan ga Ik heen tot Hem, die Mij gezonden heeft.

34 Gij zult Mij zoeken en niet vinden en waar Ik ben, kunt gij niet komen.

35 De Joden dan zeiden tot elkander: Waar zal deze heengaan, dat wij Hem niet zullen kunnen vinden? Hij is toch niet van plan naar de Griekse verstrooiing te gaan en de Grieken te leren?

36 Wat is dit voor een woord, dat Hij gesproken heeft: Gij zult Mij zoeken en niet vinden, en: Waar Ik ben, kunt gij niet komen?

Het water des levens

37 En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke!

³⁸ Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

³⁹ Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.

⁴⁰ Sommigen dan uit de schare, die naar deze woorden geluisterd hadden, spraken: Deze is waarlijk de profeet.

⁴¹ Anderen zeiden: Deze is de Christus; weer anderen zeiden: De Christus komt toch niet uit Galilea?

⁴² Zegt de Schrift niet, dat de Christus komt uit het geslacht van David en van het dorp Betlehem, waar David was?

⁴³ Er ontstond dan verdeeldheid bij de schare om Hem;

⁴⁴ en sommigen van hen wilden Hem grijpen, maar niemand sloeg de handen aan Hem.

Jezus door Nikodemus verdedigd

⁴⁵ De dienaars dan gingen naar de overpriesters en Farizeeën en die zeiden tot hen: Waarom hebt gij Hem niet medegebracht?

⁴⁶ De dienaars nu antwoordden hun: Nooit heeft een mens zó gesproken, als deze mens spreekt!

⁴⁷ De Farizeeën dan antwoordden hun: Zijt gij soms ook verleid?

⁴⁸ Heeft soms één van de oversten in Hem geloofd, of van de Farizeeën?

⁴⁹ Maar die schare, die de wet niet kent, vervloekt zijn zij!

⁵⁰ Nikodemus, die vroeger tot Hem was gekomen, een van hen, zeide tot hen:

⁵¹ Veroordeelt onze wet dan een mens, tenzij men zich eerst van hem op de hoogte gesteld heeft en kennis genomen van wat hij doet?

⁵² Zij antwoordden en zeiden tot hem: Zijt gij soms ook uit Galilea? Ga maar na en zie, dat uit Galilea geen profeet opstaat.

De overspelige vrouw

⁵³ [En zij begaven zich een ieder naar zijn huis,

8

¹ maar Jezus begaf Zich naar de Olijfberg.

² En des morgens vroeg was Hij weder aanwezig in de tempel, en al het volk kwam tot Hem en Hij zette Zich neder en leerde hen.

³ En de schriftgeleerden en de Farizeeën brachten een vrouw, op overspel betrapt, en zij stelden haar in het midden en zeiden tot Hem:

⁴ Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt bij het plegen van overspel;

⁵ en in de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te stenigen; Gij dan, wat zegt Gij?

⁶ En dit zeiden zij om Hem in verzoeking te brengen, opdat zij iets hadden om Hem aan te klagen. Maar Jezus bukte neder en schreef met de vinger op de grond.

⁷ Doch toen zij Hem bleven vragen, richtte Hij Zich op en zeide tot hen: Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar.

⁸ En weer bukte Hij neder en schreef op de grond.

⁹ Maar toen zij dit hoorden, gingen zij één voor één weg, te beginnen bij de oudsten, en zij lieten Jezus alleen en de vrouw in het midden.

¹⁰ En Jezus richtte Zich op en zeide tot haar: Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld?

¹¹ En zij zeide: Niemand, Here. En Jezus zeide: Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer!]

Het licht der wereld

¹² Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.

¹³ De Farizeeën dan zeiden tot Hem: Gij getuigt van Uzelf, uw getuigenis is niet waar.

¹⁴ Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ook al getuig Ik van Mijzelf, toch is mijn getuigenis waar, want Ik weet, vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heenga; maar gij weet niet, vanwaar Ik kom of waar Ik heenga.

¹⁵ Gij oordeelt naar het vlees, Ik oordeel niemand,

¹⁶ en indien Ik al oordeel, dan is mijn oordeel waarachtig, want Ik ben niet alleen, maar Ik en die Mij gezonden heeft.

¹⁷ En ook in uw wet staat geschreven, dat het getuigenis van twee mensen waar is;

¹⁸ Ik ben het, die van Mijzelf getuig, en ook de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij.

¹⁹ Zij dan zeiden tot Hem: Waar is uw Vader? Jezus antwoordde: Noch Mij, noch mijn Vader kent gij: Indien gij Mij kendet, zoudt gij ook mijn Vader kennen.

²⁰ Deze woorden sprak Jezus bij de schatkamer, lerende in de tempel; en niemand greep Hem, want zijn ure was nog niet gekomen.

Twistgesprek met de Joden

²¹ Hij zeide dan wederom tot hen: Ik ga heen en gij zult Mij zoeken en in uw zonde zult gij sterven; waar Ik heenga, kunt gij niet komen.

²² De Joden dan zeiden: Hij zal toch geen zelfmoord plegen, dat Hij zegt: waar Ik heenga, kunt gij niet komen?

²³ En Hij zeide tot hen: Gij zijt van beneden, Ik ben van boven; gij zijt van deze wereld, Ik ben niet van deze wereld.

²⁴ Ik heb u dan gezegd, dat gij in uw zonden zult sterven; want indien gij niet gelooft, dat Ik het ben, zult gij in uw zonden sterven.

²⁵ Zij dan zeiden tot Hem: Wie zijt Gij? Jezus zeide tot hen: Wat spreek Ik eigenlijk nog met u?

²⁶ Ik heb veel over u te zeggen en te oordelen; maar die Mij gezonden heeft, is waar, en wat Ik van Hem gehoord heb, dat spreek Ik tot de wereld.

²⁷ Zij hadden niet begrepen, dat Hij tot hen van de Vader sprak.

²⁸ Jezus dan zeide: Wanneer gij de Zoon des mensen verhoogd hebt, zult gij inzien, dat Ik het ben en niets uit Mijzelf doe, doch dat Ik dit spreek, gelijk de Vader Mij geleerd heeft.

²⁹ En die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt.

Jezus' verdediging

³⁰ Toen Hij dit sprak, geloofden velen in Hem.

³¹ Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloofden: Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij

³² en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.

33 Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams nageslacht en zijn nooit iemands slaven geweest; hoe zegt Gij dan: gij zult vrij worden?

34 Jezus antwoordde hun: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een ieder, die de zonde doet, is een slaaf der zonde.

35 En de slaaf blijft niet eeuwig in het huis, de zoon blijft er eeuwig.

36 Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn.

37 Ik weet, dat gij Abrahams nageslacht zijt; maar gij tracht Mij te doden, omdat mijn woord bij u geen plaats vindt.

38 Wat Ik gezien heb bij de Vader, spreek Ik; zo doet ook gij, wat gij van uw vader gehoord hebt.

39 Zij antwoordden en zeiden tot Hem: Onze vader is Abraham. Jezus zeide tot hen: Indien gij kinderen van Abraham zijt, doet dan de werken van Abraham;

40 maar nu tracht gij Mij te doden, een mens, die u de waarheid gezegd heeft, welke Ik van God gehoord heb; dit deed Abraham niet.

41 Gij doet de werken van uw vader. Zij zeiden tot Hem: Wij zijn niet uit hoererij geboren, wij hebben één Vader, God.

42 Jezus zeide tot hen: Indien God uw Vader was, zoudt gij Mij liefhebben, want Ik ben van God uitgegaan en gekomen; want Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden.

43 Waarom begrijpt gij niet wat Ik zeg? Omdat gij mijn woord niet kunt horen.

44 Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten van uw vader doen. Die was een mensenmoorder van den beginne en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij naar zijn aard, want hij is een leugenaar en de vader der leugen.

45 Maar omdat Ik u de waarheid zeg – Mij gelooft gij niet.

46 Wie van u overtuigt Mij van zonde? Als Ik waarheid spreek, waarom gelooft gij Mij niet?

47 Wie uit God is, hoort de woorden Gods; daarom hoort gij niet, omdat gij uit God niet zijt.

48 De Joden antwoordden en zeiden tot Hem: Zeggen wij niet terecht, dat Gij een Samaritaan zijt en bezeten zijt?

49 Jezus antwoordde: Ik ben niet bezeten, maar Ik eer mijn Vader, en gij onteert Mij.

50 Maar Ik zoek niet mijn eer; Eén is er, die haar zoekt en die oordeelt.

51 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien iemand mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen.

52 De Joden zeiden tot Hem: Nu weten wij, dat Gij bezeten zijt. Abraham is gestorven en ook de profeten, en Gij zegt: indien iemand mijn woord bewaard heeft, zal hij de dood in eeuwigheid niet smaken.

53 Gij zijt toch niet meer dan onze vader Abraham, die gestorven is? Ook de profeten zijn gestorven; voor wie houdt Gij Uzelf?

54 Jezus antwoordde: Als Ik Mijzelf eer, betekent mijn eer niets; mijn Vader is het, die Mij eert, van wie gij zegt: Hij is onze God,

55 en gij kent Hem niet, maar Ik ken Hem. En indien Ik zeide: Ik ken Hem niet, dan zou Ik u gelijk zijn, een leugenaar; doch Ik ken Hem en zijn woord bewaar Ik.

⁵⁶ Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd.

⁵⁷ De Joden dan zeiden tot Hem: Gij zijt nog geen vijftig jaar en hebt Gij Abraham gezien?

⁵⁸ Jezus zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, ben Ik.

⁵⁹ Zij namen dan stenen op om naar Hem te werpen; maar Jezus verborg Zich en verliet de tempel.

9

De blindgeborene

¹ En voorbijgaande zag Hij een man, die sedert zijn geboorte blind was.

² En zijn discipelen vroegen Hem en zeiden: Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?

³ Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden.

⁴ Wij moeten werken de werken desgenen, die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; er komt een nacht, waarin niemand werken kan.

⁵ Zolang Ik in de wereld ben, ben Ik het licht der wereld.

⁶ Na dit gezegd te hebben, spuwde Hij op de grond en maakte slijk van dit speeksel en Hij legde hem het slijk op de ogen,

⁷ en zeide tot hem: Ga heen, was u in het badwater Siloam, hetgeen vertaald wordt door: uitgezonden. Hij dan ging heen, wies zich en kwam ziende terug.

⁸ De burenen dan en zij, die hem vroeger als bedelaar gekend hadden, zeiden: Is hij dat niet, die zat te bedelen?

⁹ Sommigen zeiden: Hij is het; anderen zeiden: Neen, maar hij gelijkt op hem. Hij zeide: Ik ben het.

¹⁰ Zij dan zeiden tot hem: Hoe zijn [dan] uw ogen geopend?

¹¹ Hij antwoordde: De mens, die Jezus genoemd wordt, maakte slijk, streek het op mijn ogen en zeide tot mij: Ga heen naar Siloam en was u. Ik ging dan heen en toen ik mij gewassen had, werd ik ziende.

¹² En zij zeiden tot hem: Waar is Hij? Hij zeide: Ik weet het niet.

¹³ Zij brachten hem, die vroeger blind geweest was, naar de Farizeeën.

¹⁴ Nu was het sabbat op de dag, dat Jezus het slijk maakte en zijn ogen opende.

¹⁵ Opnieuw vroegen hem ook de Farizeeën, hoe hij ziende was geworden. En hij zeide tot hen: Hij legde slijk op mijn ogen, ik wies mij, en nu kan ik zien.

¹⁶ Sommige dan van de Farizeeën zeiden: Deze mens komt niet van God, want Hij houdt de sabbat niet. Anderen zeiden: Hoe kan een zondig mens zulke tekenen doen? En er was verdeeldheid onder hen.

¹⁷ Zij dan zeiden nog eens tot de blinde: Wat zegt gij van Hem, daar Hij uw ogen geopend heeft? En hij zeide: Hij is een profeet.

¹⁸ De Joden dan geloofden niet van hem, dat hij blind geweest en ziende geworden was, totdat zij de ouders geroepen hadden van hem, die ziende was geworden,

¹⁹ en zij vroegen hun en zeiden: Is dit uw zoon, van wie gij zegt, dat hij blind geboren is? Hoe kan hij dan nu zien?

²⁰ Zijn ouders antwoordden en zeiden: Wij weten, dat dit onze zoon is, en dat hij blind geboren is;

²¹ maar hoe hij nu zien kan, weten wij niet, en wie zijn ogen geopend heeft, wij weten het niet; vraagt het hemzelf, hij heeft zijn leeftijd, hij zal voor zichzelf spreken.

²² Dit zeiden zijn ouders, omdat zij bang waren voor de Joden, want de Joden waren reeds overeengekomen, dat, indien iemand mocht belijden, dat Hij de Christus was, hij uit de synagoge zou worden gebannen.

²³ Daarom zeiden zijn ouders: Hij heeft zijn leeftijd, vraagt het hemzelf.

²⁴ Zij riepen dan ten tweeden male de man, die blind geweest was, en zeiden tot hem: Geef Gode de eer; wij weten, dat deze mens een zondaar is.

²⁵ Hij dan antwoordde: Of Hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan.

²⁶ Zij dan zeiden tot hem: Wat heeft Hij aan u gedaan? Hoe heeft Hij uw ogen geopend?

²⁷ Hij antwoordde hun: Ik heb het u al gezegd, en gij hebt er niet naar gehoord; waarom wilt gij het opnieuw horen? Wilt gij soms ook discipelen van Hem worden?

²⁸ En zij scholden hem uit en zeiden: Gij zijt een discipel van Hem, maar wij zijn discipelen van Mozes;

²⁹ wij weten, dat God tot Mozes gesproken heeft, maar van deze weten wij niet, vanwaar Hij komt.

³⁰ De man antwoordde en zeide tot hen: Hierin is toch iets wonderlijks, dat gij niet weet, vanwaar Hij komt, maar mijn ogen heeft Hij geopend.

³¹ Wij weten, dat God naar zondaars niet hoort, maar is iemand godvruchtig, en doet hij zijn wil, die verhoort Hij.

³² Van eeuwigheid is het niet gehoord, dat iemand de ogen van een blindgeborene geopend heeft.

³³ Als deze niet van God was gekomen, Hij had niets kunnen doen.

³⁴ Zij antwoordden en zeiden tot hem: Gij zijt geheel in zonden geboren en wilt gij ons leren? En zij wierpen hem uit.

³⁵ Jezus hoorde, dat zij hem uitgeworpen hadden, en Hij zeide, toen Hij hem aantrof: Gelooft gij in de Zoon des mensen?

³⁶ Hij antwoordde en zeide: En wie is Hij, Here, dat ik in Hem moge geloven?

³⁷ Jezus zeide tot hem: Gij hebt Hem niet slechts gezien, maar die met u spreekt, die is het.

³⁸ Hij zeide: Ik geloof, Here, en hij wierp zich voor Hem neder.

³⁹ En Jezus zeide: Tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen, opdat wie niet zien, zien mogen, en wie zien, blind worden.

⁴⁰ Dit hoorden sommigen uit de Farizeeën, die bij Hem waren, en zij zeiden tot Hem: Zijn wij soms ook blind?

⁴¹ Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien; daarom blijft uw zonde.

¹ Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover;

² maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen.

³ Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten.

⁴ Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen;

⁵ maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen.

⁶ In dit beeld sprak Jezus tot hen, maar zij begrepen niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak.

⁷ Jezus zeide dan nogmaals: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Ik ben de deur der schapen.

⁸ Allen, die vóór Mij gekomen zijn, zijn dieven en rovers, maar de schapen hebben naar hen niet gehoord.

⁹ Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden.

¹⁰ De dief komt niet dan om te stelen en te slachten en te verdelgen; Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.

¹¹ Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen;

¹² maar wie huurling is en geen herder, wie de schapen niet toebehoren, ziet de wolf aankomen, laat de schapen in de steek en vlucht – en de wolf rooft ze en jaagt ze uiteen –

¹³ want hij is een huurling en de schapen gaan hem niet ter harte.

¹⁴ Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij,

¹⁵ gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken, en Ik zet mijn leven in voor de schapen.

¹⁶ Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.

¹⁷ Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weder te nemen.

¹⁸ Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.

¹⁹ Er ontstond opnieuw verdeeldheid onder de Joden om die woorden.

²⁰ En velen van hen zeiden: Hij is bezeten en waanzinnig; waarom luistert gij naar Hem?

²¹ Anderen zeiden: Dit zijn geen woorden voor een bezetene, een boze geest kan toch de ogen van blinden niet openen?

Het feest der tempelvernieuwing

²² Toen kwam het Vernieuwingsfeest te Jeruzalem; het was winter.

²³ En Jezus wandelde in de tempel, in de zuilengang van Salomo.

²⁴ De Joden dan omringden Hem en zeiden tot Hem: Hoelang houdt Gij onze ziel nog in spanning? Indien Gij de Christus zijt, zeg het ons ronduit.

²⁵ Jezus antwoordde hun: Ik heb het u gezegd en gij gelooft het niet; de werken, die Ik doe in de naam mijns Vaders, die getuigen van Mij;

²⁶ maar gij gelooft niet, omdat gij niet tot mijn schapen behoort.

²⁷ Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij,
²⁸ en Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven.

²⁹ Wat mijn Vader Mij gegeven heeft, gaat alles te boven en niemand kan iets roven uit de hand mijns Vaders.

³⁰ Ik en de Vader zijn één.

³¹ De Joden droegen weder stenen aan om Hem te stenigen.

³² Jezus antwoordde hun: Ik heb u vele goede werken doen zien vanwege mijn Vader; om welk van die werken wilt gij Mij stenigen?

³³ De Joden antwoordden Hem: Niet om een goed werk willen wij U stenigen, maar om godslastering en omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt.

³⁴ Jezus antwoordde hun: Is er niet geschreven in uw wet: Ik heb gezegd: Gij zijt goden?

³⁵ Als Hij hén goden genoemd heeft, tot wie het woord Gods gekomen is, en de Schrift niet kan gebroken worden,

³⁶ zegt gij dan tot Hem, die de Vader geheiligt en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert, omdat Ik heb gezegd: Ik ben Gods Zoon?

³⁷ Indien Ik de werken mijns Vaders niet doe, gelooft Mij niet,

³⁸ doch indien Ik ze doe en gij Mij toch niet gelooft, gelooft dan de werken, opdat gij weten en erkennen moogt, dat de Vader in Mij is en Ik in de Vader.

³⁹ Zij trachtten Hem dan weder te grijpen, maar Hij ontkwam uit hun handen.

In Perea

⁴⁰ En Hij vertrok weer naar de overzijde van de Jordaan, naar de plaats, waar Johannes de eerste maal doopte, en Hij bleef daar.

⁴¹ En velen kwamen tot Hem en zeiden: Johannes deed wel geen enkel teken, maar al wat Johannes van deze zeide, was waar.

⁴² En velen daar geloofden in Hem.

11

De opwekking van Lazarus

¹ Er was iemand ziek, Lazarus van Betanië, het dorp van Maria en haar zuster Marta.

² Maria was het, die de Here gezalft had met mirre en zijn voeten met haar haren had afgedroogd. En haar broeder Lazarus was ziek.

³ De zusters dan zonden Hem bericht: Here, zie, die Gij liefhebt, is ziek.

⁴ Toen Jezus het hoorde, zeide Hij: Deze ziekte is niet ten dode, maar ter ere Gods, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt worde.

⁵ Jezus nu had Marta en haar zuster en Lazarus lief.

⁶ Toen Hij dan hoorde, dat hij ziek was, bleef Hij daarop nog twee dagen ter plaatse, waar Hij was;

⁷ daarna echter zeide Hij tot zijn discipelen: Laten wij weder naar Judea gaan.

⁸ De discipelen zeiden tot Hem: Rabbi, onlangs trachtten de Joden U te stenigen en gaat Gij weder daarheen?

⁹ Jezus antwoordde: Gaan er geen twaalf uren in een dag? Als iemand overdag loopt, stoot hij zich niet, omdat hij het licht van deze wereld kan zien;

¹⁰ maar wanneer iemand bij nacht loopt, stoot hij zich, omdat het licht niet in hem is.

¹¹ Zo sprak Hij en daarna zeide Hij tot hen: Lazarus, onze vriend, is ingeslapen, maar Ik ga daarheen om hem uit de slaap te wekken.

¹² De discipelen zeiden dan tot Hem: Here, als hij slaapt, zal hij herstellen.

¹³ Doch Jezus had het bedoeld van zijn dood; zij echter meenden, dat Hij het van de rust van de slaap bedoelde.

¹⁴ Toen zeide Jezus ronduit tot hen: Lazarus is gestorven,

¹⁵ en het verblijdt Mij om u, dat Ik daar niet geweest ben, opdat gij tot geloof komt; maar laten wij tot hem gaan.

¹⁶ Tomas dan, genaamd Didymus, zeide tot zijn medediscipelen: Laten wij ook gaan om met Hem te sterven.

¹⁷ Toen Jezus dan aankwam, bevond Hij, dat hij reeds vier dagen in het graf lag.

¹⁸ Betanië nu was dicht bij Jeruzalem gelegen, op een afstand van ongeveer vijftien stadiën.

¹⁹ Velen uit de Joden waren tot Marta en Maria gekomen om haar te troosten over haar broeder.

²⁰ Toen nu Marta hoorde, dat Jezus kwam, ging zij Hem tegemoet, doch Maria bleef in huis zitten.

²¹ Marta dan zeide tot Jezus: Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn.

²² Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij van God begeert.

²³ Jezus zeide tot haar: Uw broeder zal opstaan.

²⁴ Marta zeide tot Hem: Ik weet, dat hij zal opstaan bij de opstanding ten jongsten dage.

²⁵ Jezus zeide tot haar: Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven,

²⁶ en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?

²⁷ Zij zeide tot Hem: Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.

²⁸ En na deze woorden ging zij heen en riep haar zuster Maria in stilte en zeide: Daar is de Meester en Hij roept u.

²⁹ En toen zij dat hoorde, stond zij ijlings op en ging tot Hem;

³⁰ Jezus echter was nog niet in het dorp gekomen, maar bevond Zich nog op de plaats, waar Marta Hem ontmoet had.

³¹ De Joden dan, die met haar in het huis waren en haar troostten, zagen Maria ijlings opstaan en naar buiten gaan en zij volgden haar, vermoedende, dat zij naar het graf ging om daar te wenen.

³² Toen Maria dan kwam, waar Jezus was en Hem zag, viel zij Hem te voet en zeide tot Hem: Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn.

³³ Toen Jezus haar dan zag wenen en ook de Joden, die met haar medegekomen waren, zag wenen, werd Hij verbolgen in de geest en diep ontroerd,

³⁴ en Hij zeide: Waar hebt gij hem gelegd? Zij zeiden tot Hem: Here, kom en zie.

³⁵ Jezus weende.

³⁶ De Joden dan zeiden: Zie, hoe lief Hij hem had!

³⁷ Maar sommigen van hen zeiden: Had Hij, die de ogen van de blinde heeft geopend, niet kunnen maken, dat ook deze niet stierf?

³⁸ Jezus dan, wederom bij Zichzelf verbolgen, ging naar het graf; dit nu was een spelonk en er lag een steen tegenaan.

³⁹ Jezus zeide: Neemt de steen weg! Marta, de zuster van de gestorvene, zeide tot Hem: Here, er is reeds een lijkucht, want het is al de vierde dag.

⁴⁰ Jezus zeide tot haar: Heb Ik u niet gezegd, dat gij, indien gij gelooft, de heerlijkheid Gods zien zult?

⁴¹ Zij namen dan de steen weg. En Jezus sloeg de ogen opwaarts en zeide: Vader, Ik dank U, dat Gij Mij verhoord hebt.

⁴² Zelf wist Ik, dat Gij Mij altijd verhoort, maar ter wille van de schare, die rondom Mij staat, heb Ik gesproken, opdat zij geloven, dat Gij Mij gezonden hebt.

⁴³ En na dit gezegd te hebben, riep Hij met luider stem: Lazarus, kom naar buiten!

⁴⁴ De gestorvene kwam naar buiten, de voeten en de handen gebonden met grafdoeken, en er was een zweetdoek om zijn gelaat gebonden. Jezus zeide tot hen: Maakt hem los en laat hem heengaan.

Het besluit om Jezus te doden

⁴⁵ Velen der Joden dan, die tot Maria gekomen waren en aanschouwd hadden wat Hij gedaan had, geloofden in Hem;

⁴⁶ maar sommigen van hen begaven zich naar de Farizeeën en zeiden hun, wat Jezus gedaan had.

⁴⁷ De overpriesters en de Farizeeën dan riepen de Raad samen en zeiden: Wat doen wij, want deze mens doet vele tekenen?

⁴⁸ Als wij Hem zo laten geworden, zullen allen in Hem geloven en de Romeinen zullen komen en ons zowel onze plaats als ons volk ontnemen.

⁴⁹ Maar één van hen, Kajafas, de hogepriester van dat jaar, zeide tot hen: Gij weet niets,

⁵⁰ en gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat één mens sterft voor het volk en niet het gehele volk verloren gaat.

⁵¹ Doch dit zeide hij niet uit zichzelf, maar als hogepriester van dat jaar profeteerde hij, dat Jezus zou sterven voor het volk,

⁵² en niet alleen voor het volk, maar om ook de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen.

⁵³ Sinds die dag dan beraadslaagden zij om Hem te doden.

⁵⁴ Jezus dan bewoog Zich niet meer vrij onder de Joden, maar vertrok vandaar naar de landstreek dicht bij de woestijn, naar een stad, Efraïm genaamd, en Hij bleef daar met zijn discipelen.

⁵⁵ Nu was het Pascha der Joden nabij en velen van het land gingen op naar Jeruzalem, nog vóór het Pascha, om zich te reinigen.

⁵⁶ Zij zochten dan naar Jezus en spraken onder elkander; terwijl zij in de tempel stonden: Wat dunkt u? Zou Hij wel op het feest komen?

⁵⁷ De overpriesters en de Farizeeën nu hadden voorschriften gegeven, dat, indien iemand wist, waar Hij zich bevond, hij het zou aangeven, opdat zij Hem konden grijpen.

12

De zalving te Betanië

¹ Jezus dan kwam zes dagen vóór het Pascha te Betanië, waar Lazarus was, die Jezus uit de doden had opgewekt.

² Zij richtten daar dan een maaltijd voor Hem aan en Marta bediende, en Lazarus was één van hen, die met Hem aan tafel waren.

³ Maria dan nam een pond echte, kostbare nardusmirre, en zij zalfde de voeten van Jezus en droogde zijn voeten af met haar haren; en de geur der mirre verspreidde zich door het gehele huis.

⁴ Maar Judas Iskariot, één van zijn discipelen, die Hem verraden zou, zeide:

⁵ Waarom is deze mirre niet voor driehonderd schellingen verkocht en aan de armen gegeven?

⁶ Maar dit zeide hij niet, omdat hij zich om de armen bekommerde, maar omdat hij een dief was en als beheerder der kas de inkomsten wegnam.

⁷ Jezus dan zeide: Laat haar begaan en het bewaren voor de dag mijner begrafenis;

⁸ want de armen hebt gij altijd bij u, maar Mij hebt gij niet altijd.

⁹ De grote menigte uit de Joden dan kwam te weten, dat Hij daar was, en zij kwamen niet alleen om Jezus, maar ook opdat zij Lazarus zouden zien, die Hij uit de doden had opgewekt.

¹⁰ En de overpriesters beraadslaagden om ook Lazarus te doden,

¹¹ daar vele der Joden ter wille van hém kwamen en in Jezus geloofden.

De intocht in Jeruzalem

¹² De volgende dag, toen de grote menigte, die voor het feest gekomen was, hoorde, dat Jezus naar Jeruzalem kwam,

¹³ namen zij palmtakken, gingen uit Hem tegemoet, en riepen: Hosanna, gezegend Hij, die komt in de naam des Heren! en: De koning van Israë!

¹⁴ En Jezus vond een jonge ezel en Hij ging erop zitten, gelijk geschreven is:

¹⁵ Wees niet bevreesd, dochter Sions, zie, uw Koning komt, gezeten op het veulen van een ezel.

¹⁶ Dit begrepen zijn discipelen aanvankelijk niet, maar toen Jezus verheerlijkt was, toen herinnerden zij zich, dat dit met het oog op Hem geschreven was en dat zij dit met Hem gedaan hadden.

¹⁷ De schare dan, die bij Hem was geweest, toen Hij Lazarus uit het graf geroepen en hem uit de doden opgewekt had, getuigde daarvan.

¹⁸ Daarom ging de schare Hem ook tegemoet, omdat zij gehoord hadden, dat Hij dit teken gedaan had.

¹⁹ De Farizeeën dan zeiden tot elkander: Gij ziet voor uw ogen, dat gij niets bereikt; zie, de gehele wereld loopt Hem na.

Jezus verkondigt zijn dood

²⁰ Er waren enige Grieken onder hen, die opgingen om op het feest te aanbidden:

²¹ dezen dan gingen tot Filippus, die van Betsaida in Galilea was, en vroegen hem en zeiden: Heer, wij zouden Jezus wel willen zien.

²² Filippus ging en zeide het aan Andreas; Andreas en Filippus gingen en zeiden het aan Jezus.

²³ Maar Jezus antwoordde hun en zeide: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden.

²⁴ Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort.

²⁵ Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven.

²⁶ Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij, en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren.

²⁷ Nu is mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hiertoe ben Ik in deze ure gekomen.

²⁸ Vader, verheerlijk uw naam! Toen kwam een stem uit de hemel: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem nogmaals verheerlijken!

²⁹ De schare dan, die daar stond en toehoorde, zeide, dat er een donderslag geweest was; anderen zeiden: Een engel heeft tot Hem gesproken.

³⁰ Jezus antwoordde en zeide: Niet om Mij is die stem er geweest, maar om u.

³¹ Nu gaat er een oordeel over deze wereld; nu zal de overste dezer wereld buitengeworpen worden;

³² en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken.

³³ En dit zeide Hij om aan te duiden, welke dood Hij sterven zou.

³⁴ De schare dan antwoordde Hem: Wij hebben uit de wet gehoord, dat de Christus tot in eeuwigheid blijft; hoe kunt Gij dan zeggen, dat de Zoon des mensen moet verhoogd worden? Wie is deze Zoon des mensen?

³⁵ Jezus dan zeide tot hen: Nog een korte tijd is het licht onder u. Wandelt, terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalle; en wie in de duisternis wandelt, weet niet, waar hij heengaat.

³⁶ Geloof in het licht zolang gij het licht hebt, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn. Dit sprak Jezus en Hij ging heen en verborg Zich voor hen.

Voor of tegen Jezus

³⁷ En hoewel Hij zovele tekenen voor hun ogen gedaan had, geloofden zij niet in Hem,

³⁸ opdat het woord van de profeet Jesaja vervuld werd, dat hij sprak: Here, wie heeft geloofd, wat hij van ons hoorde? En aan wie is de arm des Heren geopenbaard?

³⁹ Hierom konden zij niet geloven, omdat Jesaja elders gezegd heeft:

⁴⁰ Hij heeft hun ogen verblind en hun hart verhard, dat zij niet met hun ogen zien, met hun hart verstaan en zich bekeren, en Ik hen geneze.

⁴¹ Dit zeide Jesaja, omdat hij zijn heerlijkheid zag en van Hem sprak.

⁴² En toch geloofden zelfs uit de oversten velen in Hem, maar ter wille van de Farizeeën kwamen zij er niet voor uit, om niet uit de synagoge te worden gebannen;

⁴³ want zij waren gesteld op de eer der mensen, meer dan op de eer van God.

Jezus' zending

⁴⁴ Jezus riep en zeide: Wie in Mij gelooft, gelooft niet in Mij, maar in Hem, die Mij gezonden heeft;

⁴⁵ en wie Mij aanschouwt, aanschouwt Hem, die Mij gezonden heeft.

⁴⁶ Ik ben als een licht in de wereld gekomen, opdat een ieder, die in Mij gelooft, niet in de duisternis blijve.

⁴⁷ En indien iemand naar mijn woorden hoort, maar ze niet bewaart, Ik oordeel hem niet, want Ik ben niet gekomen om de wereld te oordelen, doch om de wereld te behouden.

⁴⁸ Wie Mij verwerpt en mijn woorden niet aanneemt, heeft een, die hem oordeelt: het woord, dat Ik heb gesproken, dat zal hem oordelen ten jongsten dage.

⁴⁹ Want Ik heb niet uit Mijzelf gesproken, maar de Vader, die Mij heeft gezonden, heeft zelf Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen en spreken moet.

⁵⁰ En Ik weet, dat zijn gebod eeuwig leven is. Wat Ik dan spreek, spreek Ik zó, als de Vader Mij gezegd heeft.

13

De voetwassing

¹ En vóór het Paasfeest, toen Jezus wist, dat zijn ure gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot de Vader, heeft Hij de zijnen, die Hij in de wereld liefhad, liefgehad tot het einde.

² En onder de maaltijd, toen de duivel reeds Judas, Simons zoon Iskariot, in het hart had gegeven Hem te verraden,

³ stond Hij, wetende, dat de Vader Hem alles in handen had gegeven en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heenging, van de maaltijd op,

⁴ en Hij legde zijn klederen af en nam een linnen doek en omgordde Zich daarmee.

⁵ Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen, en af te drogen met de doek, waarmee Hij omgord was.

⁶ Hij kwam dan bij Simon Petrus. Deze zeide tot Hem: Here, wilt Gij mij de voeten wassen?

⁷ Jezus antwoordde en zeide tot hem: Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het later verstaan.

⁸ Petrus zeide tot Hem: Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid! Jezus antwoordde hem: Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij.

⁹ Simon Petrus zeide tot Hem: Here, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd!

¹⁰ Jezus zeide tot hem: Wie gebaad heeft, behoeft zich [alleen de voeten] te laten wassen, want hij is geheel rein; en gijlieden zijt rein, doch niet allen.

¹¹ Want Hij wist, wie Hem verraden zou; daarom zeide Hij: Gij zijt niet allen rein.

¹² Toen Hij dan hun voeten gewassen had en zijn klederen aangedaan en weder plaats genomen had, zeide Hij tot hen: Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb?

¹³ Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het.

¹⁴ Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen;

¹⁵ want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb.

¹⁶ Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender.

¹⁷ Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het doet.

¹⁸ Ik spreek niet van u allen; Ik weet, wie Ik heb uitgekozen; maar het schriftwoord moet vervuld worden: Hij, die mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen Mij opgeheven.

¹⁹ Thans reeds zeg Ik het u, eer het geschiedt, opdat gij, wanneer het geschiedt, gelooft, dat Ik het ben.

²⁰ Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie ontvangt, die Ik zend, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft.

Jezus waarschuwt Judas

²¹ Na deze woorden werd Jezus ontroerd in de geest en Hij getuigde en zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: één van u zal Mij verraden.

²² De discipelen zagen elkander aan, in het onzekere, van wie Hij sprak.

²³ Één van de discipelen, dien Jezus liefhad, lag aan de boezem van Jezus;

²⁴ hem dan gaf Simon Petrus een wenk en zeide tot hem: Zeg, wie het is, van wie Hij spreekt.

²⁵ Deze, aanstonds zich aan de borst van Jezus werpende, zeide tot Hem: Here, wie is het?

²⁶ Jezus dan antwoordde: Die is het, voor wie Ik het stuk brood indoop en wie Ik het geef. Hij doopte dan [het] stuk brood in en nam het en gaf het aan Judas, de zoon van Simon Iskariot.

²⁷ En na dit stuk brood, toen voer de satan in hem. Jezus dan zeide tot hem: Wat gij doen wilt, doe het met spoed.

²⁸ Maar niemand van de aanliggenden begreep, waartoe Hij hem dit zeide;

²⁹ want sommigen meenden, dat Jezus, omdat Judas de kas hield, tot hem zeide: Koop wat wij nodig hebben voor het feest, of dat hij iets aan de armen moest geven.

³⁰ Hij nam dan het stuk brood en vertrok terstond. En het was nacht.

Afscheidsworden

³¹ Toen hij dan heengegaan was, zeide Jezus: Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt.

³² Als God in Hem verheerlijkt is, zal God ook Hem in Zich verheerlijken, en Hem terstond verheerlijken.

³³ Kinderkens, nog een korte tijd ben Ik bij u; gij zult Mij zoeken en, gelijk Ik de Joden gezegd heb: Waar Ik heenga, kunt gij niet komen, zo spreek Ik thans ook tot u.

³⁴ Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

³⁵ Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.

Jezus waarschuwt Petrus

³⁶ Simon Petrus zeide tot Hem: Here, waar gaat Gij heen? Jezus antwoordde: Waar Ik heenga, kunt gij Mij nu niet volgen, maar gij zult later volgen.

³⁷ Petrus zeide tot Hem: Here, waarom kan ik U thans niet volgen? Ik zal mijn leven voor U inzetten!

³⁸ Jezus antwoordde: Uw leven zult gij voor Mij inzetten? Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de haan zal niet kraaien, eer gij Mij driemaal verloochend hebt.

14

Het huis des Vaders

¹ Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij.

² In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden;

³ en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.

⁴ En waar Ik heenga, daarheen weet gij de weg.

⁵ Tomas zeide tot Hem: Here, wij weten niet, waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg?

⁶ Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.

⁷ Indien gij Mij kentet, zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt gij Hem gezien.

⁸ Filippus zeide tot Hem: Here, toon ons de Vader en het is ons genoeg.

⁹ Jezus zeide tot hem: Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader?

¹⁰ Gelooft gij niet, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot u spreek, zeg Ik uit Mijzelf niet; maar de Vader, die in Mij blijft, doet zijn werken.

¹¹ Gelooft Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is: of anders, gelooft om de werken zelf.

¹² Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader;

¹³ en wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde.

¹⁴ Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen.

Jezus belooft de Trooster

¹⁵ Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.

¹⁶ En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn,

¹⁷ de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.

¹⁸ Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.

¹⁹ Nog een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer, maar gij ziet Mij, want Ik leef en gij zult leven.

²⁰ Te dien dage zult gij weten, dat Ik in mijn Vader ben en gij in Mij en Ik in u.

²¹ Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.

²² Judas, niet Iskariot, zeide tot Hem: Here, en hoe komt het, dat Gij Uzelf aan ons zult openbaren en niet aan de wereld?

²³ Jezus antwoordde en zeide tot hem: Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen.

²⁴ Wie Mij niet liefheeft bewaart mijn woorden niet; en het woord, dat gij hoort, is niet van Mij, maar van de Vader, die Mij gezonden heeft.

²⁵ Dit heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik nog bij u verblijf;

²⁶ maar de Trooster, de heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.

²⁷ Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.

²⁸ Gij hebt gehoord, dat Ik tot u gezegd heb: Ik ga heen en kom tot u. Indien gij Mij liefhadt, zoudt gij u verblijd hebben, omdat Ik tot de Vader ga, want de Vader is meer dan Ik.

²⁹ En nu heb Ik het u gezegd, eer het geschiedt, opdat gij geloven moogt, wanneer het geschiedt.

³⁰ Niet veel zal Ik meer met u spreken, want de overste der wereld komt en heeft aan Mij niets,

³¹ maar de wereld moet weten, dat Ik de Vader liefheb en zó doe, als Mij de Vader geboden heeft. Staat op, laten wij vanhier gaan.

15

De ware wijnstok

¹ Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman.

² Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage.

³ Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb; blijft in Mij, gelijk Ik in u.

⁴ Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.

⁵ Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

⁶ Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand.

⁷ Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden.

⁸ Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn.

Het gebod der liefde

⁹ Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijft in mijn liefde.

¹⁰ Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.

¹¹ Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde.

¹² Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad.

¹³ Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.

14 Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied.

15 Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn heer doet; maar u heb Ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt.

16 Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam.

17 Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt.

De haat der wereld

18 Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft.

19 Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld.

20 Gedenkt het woord, dat Ik tot u gesproken heb: Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren.

21 Maar dit alles zullen zij u aandoen om mijn naam, want zij kennen Hem niet, die Mij gezonden heeft.

22 Indien Ik niet gekomen was en tot hen gesproken had, zij zouden geen zonde hebben, maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde.

23 Wie Mij haat, haat ook mijn Vader.

24 Indien Ik niet de werken onder hen gedaan had, die niemand anders gedaan heeft, zouden zij geen zonde hebben; maar nu hebben zij, hoewel zij ze gezien hebben, toch Mij en mijn Vader gehaat.

25 Maar het woord moet vervuld worden, dat in hun wet geschreven is: Zij hebben Mij zonder reden gehaat.

26 Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der Waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen;

27 en gij moet ook getuigen, want gij zijt van het begin aan met Mij.

16

Volharden

1 Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij niet ten val komt.

2 Men zal u uit de synagoge bannen; ja, de ure komt, dat een ieder, die u doodt, zal menen Gode een heilige dienst te bewijzen.

3 En dit zullen zij doen, omdat zij noch de Vader, noch Mij kennen.

4 Maar deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat, wanneer hun uur komt, gij u moogt herinneren, dat Ik ze u gezegd heb. Doch dit heb Ik u niet van het begin aan gezegd, omdat Ik bij u was.

Het werk van de Trooster

5 En nu ga Ik heen tot Hem, die Mij gezonden heeft, en niemand van u vraagt Mij: Waar gaat Gij heen?

6 Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld.

7 Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.

8 En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel;

9 van zonde, omdat zij in Mij niet geloven;

10 van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet;

11 van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is.

12 Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen;

13 doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen.

14 Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen.

15 Al wat de Vader heeft, is het mijne; daarom zeide Ik: Hij neemt uit het mijne en zal het u verkondigen.

Voorbijgaande droefheid

16 Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet meer, en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien.

17 Sommige zijner discipelen dan zeiden tot elkander: Wat betekent dit, dat Hij tot ons zegt: Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien? En: Ik ga heen tot de Vader?

18 Zij zeiden dan: Wat is dit, dat Hij zegt: Nog een korte tijd? Wij weten niet, wat Hij bedoelt.

19 Jezus bemerkte, dat zij Hem iets wilden vragen en zeide tot hen: Redeneert gij hierover met elkander, dat Ik zeide: Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien?

20 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, gij zult schreien en weklagen, maar de wereld zal zich verblijden; gij zult u bedroeven, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.

21 Een vrouw, die baart, heeft droefheid, omdat haar uur gekomen is; maar wanneer zij het kind ter wereld heeft gebracht, denkt zij niet meer aan haar benauwdheid, uit vreugde, dat een mens ter wereld is gekomen.

22 Ook gij hebt dan nu wel droefheid, maar Ik zal u wederzien en uw hart zal zich verblijden en niemand ontnemt u uw blijdschap.

23 En te dien dage zult gij Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in mijn naam.

24 Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij.

25 Dit heb Ik in beelden tot u gesproken; er komt een ure, dat Ik niet meer in beelden tot u zal spreken, maar u vrijuit over de Vader spreken zal.

26 Te dien dage zult gij in mijn naam bidden en Ik zeg u niet, dat Ik de Vader voor u vragen zal,

27 want de Vader zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt liefgehad en geloofd hebt, dat Ik van God ben uitgegaan.

28 Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen; Ik verlaat de wereld weder en ga tot de Vader.

29 Zijn discipelen zeiden: Zie, nu spreekt Gij vrijuit, zonder beeldspraak te gebruiken.

³⁰ Nu weten wij, dat Gij alles weet en niet nodig hebt, dat iemand U vraagt; hierom geloven wij, dat Gij van God zijt uitgegaan.

³¹ Jezus antwoordde hun: Geloofst gij thans?

³² Zie, de ure komt en is gekomen, dat gij verstrooid wordt, een ieder naar het zijne en Mij alleen laat. En toch ben Ik niet alleen, want de Vader is met Mij.

³³ Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.

17

Het Hogepriesterlijk gebed

¹ Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en zeide: Vader, de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijkke,

² gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken.

³ Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.

⁴ Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.

⁵ En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.

⁶ Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij behoorden U toe en Gij hebt hen Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard.

⁷ Nu weten zij, dat al wat Gij Mij gegeven hebt, van U komt,

⁸ want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en in waarheid erkend, dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.

⁹ Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U,

¹⁰ en al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt.

¹¹ En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij.

¹² Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon des verderfs, opdat de Schrift vervuld werd.

¹³ Maar nu kom Ik tot U en Ik spreek dit in de wereld, opdat zij ten volle mijn blijdschap in zichzelf mogen hebben.

¹⁴ Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben.

¹⁵ Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze.

¹⁶ Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben.

¹⁷ Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid.

¹⁸ Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld;

¹⁹ en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.

²⁰ En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven,

²¹ opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.

²² En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn:

²³ Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.

²⁴ Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt - Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld.

²⁵ Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar Ik ken U, en dezen weten, dat Gij Mij gezonden hebt;

²⁶ en Ik heb hun uw naam bekend gemaakt en Ik zal hem bekend maken, opdat de liefde, waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij en Ik in hen.

18

De gevangenneming

¹ Na dit gezegd te hebben, ging Jezus met zijn discipelen naar de overzijde van de beek Kidron, waar een hof was, die Hij met zijn discipelen binnenging.

² En ook Judas, zijn verrader, wist die plaats, omdat Jezus daar dikwijls was samengekomen met zijn discipelen.

³ Judas dan kwam daar, die een afdeling soldaten tot zijn beschikking had gekregen en dienaars van de overpriesters en de Farizeeën, voorzien van lantaarns, fakkels en wapenen.

⁴ Jezus dan, alles wetende, wat over Hem komen zou, kwam naar voren en zeide tot hen: Wie zoekt gij?

⁵ Zij antwoordden Hem: Jezus de Nazoreeër. Hij zeide tot hen: Ik ben het. En ook Judas, zijn verrader, stond bij hen.

⁶ Toen Hij dan tot hen zeide: Ik ben het, deinsden zij terug en vielen ter aarde.

⁷ Wederom dan stelde Hij hun de vraag: Wie zoekt gij? En zij zeiden: Jezus, de Nazoreeër.

⁸ Jezus antwoordde: Ik zeide u, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan;

⁹ opdat het woord vervuld werd, dat Hij gesproken had: Wie Gij Mij gegeven hebt, uit hen heb Ik niemand laten verloren gaan.

¹⁰ Simon Petrus dan, die een zwaard had, trok het, en hij trof de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het rechteroor af; de naam nu van de slaaf was Malchus.

¹¹ Jezus dan zeide tot Petrus: Steek het zwaard in de schede; de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?

Jezus voor Annas - De verloochening door Petrus

¹² De afdeling soldaten dan en de overste en de dienaars der Joden namen Jezus gevangen, boeiden Hem,

13 en brachten Hem eerst voor Annas, want hij was de schoonvader van Kajafas, die dat jaar hogepriester was;

14 en Kajafas was het, die de Joden de raad had gegeven: Het is nuttig, dat één mens sterft ten behoeve van het volk.

15 En Simon Petrus en een andere discipel volgden Jezus. En die discipel was een bekende van de hogepriester en hij ging met Jezus het paleis van de hogepriester binnen,

16 maar Petrus stond buiten aan de poort. De andere discipel dan, die bekende van de hogepriester, kwam naar buiten, en hij sprak met de portierster en bracht Petrus binnen.

17 De slavin dan, die portierster was, zeide tot Petrus: Gij behoort toch ook niet tot de discipelen van deze mens? Hij zeide: Ik niet!

18 De slaven en de dienaars stonden zich te warmen bij een kolenvuur, dat zij aangelegd hadden, want het was koud, en ook Petrus stond zich bij hen te warmen.

19 De hogepriester dan vroeg Jezus naar zijn discipelen en naar zijn leer.

20 Jezus antwoordde hem: Ik heb vrijuit tot de wereld gesproken; Ik heb voortdurend in de synagoge geleerd en in de tempel, waar al de Joden bijeenkomen, en in het verborgen heb Ik niets gesproken.

21 Waarom vraagt gij Mij? Vraag hun, die gehoord hebben, wat Ik tot hen gesproken heb; zie, dezen weten, wat Ik gezegd heb.

22 En toen Hij dit zeide, gaf een van de dienaars, die erbij stond, Jezus een slag in het gelaat en zeide: Antwoordt Gij zó de hogepriester?

23 Jezus antwoordde hem: Indien Ik verkeerd gesproken heb, geef aan wat verkeerd was, maar indien het goed was, waarom slaat gij Mij?

24 Annas dan zond Hem geboeid naar Kajafas, de hogepriester.

25 En Simon Petrus stond zich te warmen. Zij zeiden dan tot hem: Gij behoort toch ook niet tot zijn discipelen? Hij ontkende het en zeide: Ik niet!

26 Een der slaven van de hogepriester, een verwant van hem, wiens oor Petrus had afgeslagen, zeide: Zag ik u niet in de hof met Hem?

27 Petrus dan ontkende het wederom en terstond daarop kraaide een haan.

Jezus voor Pilatus

28 Zij brachten Jezus dan van Kajafas naar het gerechtsgebouw. En het was vroeg in de morgen; doch zelf gingen zij het gerechtsgebouw niet binnen, om zich niet te verontreinigen, maar het Pascha te kunnen eten.

29 Pilatus dan kwam tot hen naar buiten en zeide: Welke aanklacht brengt gij tegen deze mens in?

30 Zij antwoordden en zeiden tot hem: Indien Hij geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u overleveren!

31 Pilatus dan zeide tot hen: Neemt gij Hem en oordeelt Hem naar uw wet. De Joden dan zeiden tot hem: Het is ons niet geoorloofd iemand ter dood te brengen;

32 opdat het woord van Jezus vervuld werd, dat Hij gezegd had, aanduidende, welke dood Hij sterven zou.

33 Pilatus dan keerde terug in het gerechtsgebouw en riep Jezus en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der Joden?

³⁴ Jezus antwoordde: Zegt gij dit uit uzelf of hebben anderen u over Mij gesproken?

³⁵ Pilatus antwoordde: Ben ik soms een Jood? Uw volk en de overpriesters hebben U aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan?

³⁶ Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; indien mijn Koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; nu echter is mijn Koninkrijk niet van hier.

³⁷ Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder, die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem.

³⁸ Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En na dit gezegd te hebben, kwam hij weder naar buiten tot de Joden en zeide tot hen: Ik vind geen schuld in Hem.

Jezus of Barabbas

³⁹ Maar bij u bestaat het gebruik, dat ik u op Pascha iemand loslaat: wilt gij dan, dat ik u de Koning der Joden loslaat?

⁴⁰ Zij schreeuwden dan wederom en zeiden: Hem niet, maar Barabbas! En Barabbas was een rover.

19

Zie, de mens

¹ Toen nam dan Pilatus Jezus en liet Hem geselen.

² En de soldaten vlochten een kroon van doornen, zetten die op zijn hoofd en deden Hem een purperen kleed om,

³ en zij traden op Hem toe en zeiden: Gegroet, Koning der Joden! En zij gaven Hem slagen in het gelaat.

⁴ En Pilatus kwam wederom naar buiten en zeide tot hen: Zie, ik breng Hem voor u naar buiten, opdat gij weet, dat ik geen schuld in Hem vind.

⁵ Jezus dan kwam naar buiten met de doornenkroon en het purperen kleed. En (Pilatus) zeide tot hen: Zie, de mens!

⁶ Toen dan de overpriesters en hun dienaars Hem zagen, schreeuwden zij en zeiden: Kruisigen, kruisigen! Pilatus zeide tot hen: Neemt gij Hem en kruisigt Hem: want ik vind geen schuld in Hem.

⁷ De Joden antwoordden hem: Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt.

⁸ Toen Pilatus dan dit woord hoorde, werd hij nog meer bevreesd,

⁹ en hij ging weder het gerechtsgebouw binnen en zeide tot Jezus: Waar zijt Gij vandaan? Maar Jezus gaf hem geen antwoord.

¹⁰ Pilatus dan zeide tot Hem: Spreekt Gij niet tot mij? Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te laten, maar ook macht om U te kruisigen?

¹¹ Jezus antwoordde: Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware: daarom heeft hij, die Mij aan u heeft overgeleverd, groter zonde.

¹² Van toen af trachtte Pilatus Hem los te laten, maar de Joden schreeuwden en zeiden: Indien gij deze loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer; een ieder, die zich koning maakt, verzet zich tegen de keizer.

13 Pilatus dan hoorde deze woorden en hij liet Jezus naar buiten brengen en zette zich op de rechterstoel, op de plaats, genaamd Litostrotos, in het Hebreeuws Gabbata.

14 En het was Voorbereiding voor het Pascha, ongeveer het zesde uur, en hij zeide tot de Joden: Zie, uw koning!

15 Zij dan schreeuwden: Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem! Pilatus zeide tot hen: Moet ik uw koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning, alleen de keizer!

16a Toen gaf hij Hem aan hen over om gekruisigd te worden.

De kruisiging

16b Zij dan namen Jezus,

17 en Hij, zelf zijn kruis dragende, ging naar de zogenaamde Schedelplaats, in het Hebreeuws genaamd Golgota,

18 waar zij Hem kruisigden en met Hem twee anderen, aan weerszijden één, en Jezus in het midden.

19 En Pilatus liet ook een opschrift schrijven en op het kruis plaatsen; er was geschreven: Jezus, de Nazoreeër, de Koning der Joden.

20 Dit opschrift dan lazen vele der Joden, want de plaats, waar Jezus gekruisigd werd, was dicht bij de stad, en het was geschreven in het Hebreeuws, in het Latijn en in het Grieks.

21 De overpriesters der Joden dan zeiden tot Pilatus: Schrijf niet: De Koning der Joden, maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden.

22 Pilatus antwoordde: Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven.

23 Toen dan de soldaten Jezus gekruisigd hadden, namen zij zijn klederen en maakten daarvan vier delen, voor iedere soldaat één deel, en zijn onderkleed. Dit kleed nu was zonder naad, aan één stuk geweven.

24 Zij zeiden dan tot elkander: Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal; zodat het schriftwoord vervuld werd: Zij hebben mijn klederen onder elkander verdeeld en over mijn kleding hebben zij het lot geworpen. Dit hebben dan de soldaten gedaan.

25 En bij het kruis van Jezus stonden zijn moeder en de zuster zijner moeder, Maria van Klopas en Maria van Magdala.

26 Toen dan Jezus zijn moeder zag en de discipel, die Hij liefhad, bij haar staande, zeide Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon.

27 Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis.

Het sterven van Jezus

28 Hierna zeide Jezus, daar Hij wist, dat alles reeds volbracht was, opdat de Schrift vervuld zou worden: Mij dorst!

29 Er stond een kruik vol zure wijn; zij staken dan een spons, gedrenkt met zure wijn, op een hysopstengel en brachten die aan zijn mond.

30 Toen Jezus dan de zure wijn genomen had, zeide Hij: Het is volbracht! En Hij boog het hoofd en gaf de geest.

31 De Joden dan, daar het Voorbereiding was en de lichamen niet op sabbat aan het kruis mochten blijven – want de dag van die sabbat was groot – vroegen Pilatus, dat hun benen gebroken en zij weggenomen zouden worden.

32 De soldaten dan kwamen en braken de benen van de eerste en van de andere, die met Hem gekruisigd waren;

³³ maar toen zij bij Jezus gekomen waren en zagen, dat Hij reeds gestorven was, braken zij zijn benen niet,

³⁴ maar een van de soldaten stak met een speer in zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit.

³⁵ En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd en zijn getuigenis is waarachtig en hij weet, dat hij de waarheid spreekt, opdat ook gij gelooft.

³⁶ Want dit is geschied, opdat het schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden.

³⁷ En weder zegt een ander schriftwoord: Zij zullen zien op Hem, die zij doorstoken hebben.

De begrafenis

³⁸ En daarna vroeg Jozef van Arimatea, een discipel van Jezus, maar in het verborgen uit vrees voor de Joden, aan Pilatus het lichaam van Jezus te mogen wegnemen; en Pilatus stond het toe. Hij kwam dan en nam zijn lichaam weg.

³⁹ En ook kwam Nikodemus, die de eerste maal des nachts tot Hem gekomen was, en hij bracht een mengsel mede van mirre en aloë, ongeveer honderd pond.

⁴⁰ Zij namen dan het lichaam van Jezus en wikkelden het in linnen windsels met de specerijen, zoals het bij de Joden gebruikelijk is te begraven.

⁴¹ En er was ter plaatse, waar Hij gekruisigd was, een hof en in die hof een nieuw graf, waarin nog nooit iemand was bijgezet;

⁴² daar dan legden zij Jezus neder wegens de Voorbereiding der Joden, omdat het graf dichtbij was.

20

De opstanding en de eerste verschijning

¹ En op de eerste dag der week ging Maria van Magdala vroeg, terwijl het nog donker was, naar het graf en zij zag de steen van het graf weggenomen.

² Ijlings kwam zij dan bij Simon Petrus en bij de andere discipel, dien Jezus liefhad, en zeide tot hen: Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar zij Hem hebben neergelegd.

³ Petrus dan ging op weg en ook de andere discipel en zij begaven zich naar het graf;

⁴ en die twee liepen samen snel voort; en de andere discipel liep vooruit, sneller dan Petrus, en kwam het eerst aan het graf,

⁵ en zich vooroverbuigende, zag hij de linnen windsels liggen; hij ging echter niet naar binnen.

⁶ Simon Petrus dan kwam ook, hem volgende, en hij ging het graf binnen en zag de windsels liggen,

⁷ maar de zweetdoek, die op zijn hoofd geweest was, zag hij niet bij de windsels liggen, doch opgerold, terzijde op een andere plaats.

⁸ Toen ging ook de andere discipel, die het eerst aan het graf gekomen was, naar binnen, en hij zag het en geloofde;

⁹ want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan.

¹⁰ De discipelen dan gingen weder naar huis.

¹¹ En Maria stond buiten dicht bij het graf, wenende. Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar het graf,

¹² en zij zag twee engelen zitten, in witte klederen, een aan het hoofdeinde en een aan het voeteneinde, waar het lichaam van Jezus gelegen had.

¹³ En zij zeiden tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben.

¹⁴ Na deze woorden keerde zij zich om en zag Jezus staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.

¹⁵ Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.

¹⁶ Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!

¹⁷ Jezus zeide tot haar: Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.

¹⁸ Maria van Magdala ging heen en boodschapte de discipelen, dat zij de Here had gezien en dat Hij haar dit gezegd had.

De verschijning aan de discipelen

¹⁹ Toen het dan avond was op die eerste dag der week en ter plaatse, waar de discipelen zich bevonden, de deuren gesloten waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus en stond in hun midden en zeide tot hen: Vrede zij u!

²⁰ En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De discipelen dan waren verblijd, toen zij de Here zagen.

²¹ [Jezus] dan zeide nogmaals tot hen: Vrede zij u! Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.

²² En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de heilige Geest.

²³ Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend.

De verschijning aan Tomas

²⁴ En Tomas, een der twaalven, genaamd Didymus, was niet met hen, toen Jezus daar kwam.

²⁵ De andere discipelen dan zeiden tot hem: Wij hebben de Here gezien! Maar hij zeide tot hen: Indien ik in zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven.

²⁶ En na acht dagen waren zijn discipelen weer in het huis en Tomas met hen. Jezus kwam, terwijl de deuren gesloten waren, en Hij stond in hun midden en zeide: Vrede zij u!

²⁷ Daarna zeide Hij tot Tomas: Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig.

²⁸ Tomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Here en mijn God!

²⁹ Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.

Eerste slot

³⁰ Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek,

³¹ maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam.

21

De verschijning aan het meer van Tiberias

¹ Hierna openbaarde Jezus Zich opnieuw aan de discipelen bij de zee van Tiberias en Hij openbaarde Zich aldus.

² Daar waren bijeen Simon Petrus, Tomas, genaamd Didymus, Natanaël van Kana in Galilea, de zonen van Zebedeüs en nog twee van zijn discipelen.

³ Simon Petrus zeide tot hen: Ik ga vissen. Zij zeiden tot hem: Wij gaan met u mede. Zij vertrokken en gingen sloop, en in die nacht vingen zij niets.

⁴ Toen het reeds morgen werd, stond Jezus aan de oever; de discipelen wisten echter niet, dat het Jezus was.

⁵ Jezus zeide tot hen: Kinderen, hebt gij ook enige toespis? Zij antwoordden Hem: Neen.

⁶ Hij nu zeide tot hen: Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij wierpen het (net) uit en konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.

⁷ Die discipel dan, dien Jezus liefhad, zeide tot Petrus: Het is de Here. Simon Petrus dan, toen hij hoorde, dat het de Here was, sloeg zijn opperkleed om, want hij was ongekleed, en wierp zich in zee;

⁸ maar de andere discipelen kwamen met het schip, want zij waren niet ver van het land, slechts ongeveer tweehonderd el, en zij sleepten het net met de vissen.

⁹ Toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij een kolenvuur liggen en vis daarop en brood.

¹⁰ Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen, die gij thans gevangen hebt.

¹¹ Simon Petrus ging aan boord en sleepte het net aan land, vol grote vissen, honderd drieënvijftig; en hoewel er zovele waren, scheurde het net niet.

¹² Jezus zeide tot hen: Komt en houdt de maaltijd. Niemand van de discipelen durfde Hem de vraag stellen: Wie zijt Gij? Want zij wisten, dat het de Here was.

¹³ Jezus kwam en Hij nam het brood en gaf het hun en evenzo de vis.

¹⁴ Dit was reeds de derde maal, dat Jezus na zijn opwekking uit de doden Zich aan zijn discipelen geopenbaard heeft.

Petrus opnieuw in dienst genomen

¹⁵ Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zeide Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren.

16 Hij zeide ten tweeden male weder tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief? En hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet het, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Hoed mijn schapen.

17 Hij zeide ten derden male tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen.

18 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt.

19 En dit zeide Hij om te kennen te geven, met welke dood hij God verheerlijken zou. En dit gezegd hebbende, sprak Hij tot hem: Volg Mij.

20 En Petrus, zich omwendende, zag de discipel volgen, dien Jezus liefhad, die zich bij de maaltijd aan zijn borst geworpen had en gezegd had: Here, wie is het die U verraadt?

21 Toen hij deze zag, zeide Petrus tot Jezus: Here, maar wat zal met deze gebeuren?

22 Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij.

23 Dit gerucht ging dan uit onder de broeders, dat die discipel niet sterven zou; doch Jezus had niet tot hem gezegd, dat hij niet zou sterven, maar: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan?

Slot

24 Dit is de discipel, die van deze dingen getuigt en die deze beschreven heeft en wij weten, dat zijn getuigenis waar is.

25 Er zijn echter nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft; indien deze één voor één beschreven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf de boeken, die geschreven werden, niet kunnen bevatten.

Handelingen

De hemelvaart

¹ Mijn eerste boek heb ik gemaakt, Teofilus, over al wat Jezus begonnen is te doen en te leren,

² tot de dag dat Hij werd opgenomen, nadat Hij aan de apostelen, die Hij had uitgekozen, door de heilige Geest zijn bevelen had gegeven;

³ aan wie Hij Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft.

⁴ En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt.

⁵ Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze.

⁶ Zij dan, die daar bijeengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?

⁷ Hij zeide tot hen: Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft,

⁸ maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.

⁹ En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk onttrok Hem aan hun ogen.

¹⁰ En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen,

¹¹ die ook zeiden: Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen.

De ledige plaats van Judas vervuld

¹² Toen keerden zij terug naar Jeruzalem van de berg, genaamd de Olijfberg, die dicht bij Jeruzalem is, een sabbatsreis daarvandaan.

¹³ En toen zij in de stad gekomen waren, gingen zij naar de bovenzaal, waar zij verblijf hielden: Petrus en Johannes en Jakobus en Andreas, Filippus en Tomas, Bartolomeüs en Matteüs, Jakobus, de zoon van Alfeüs, en Simon de Zeloot en Judas, de zoon van Jakobus.

¹⁴ Deze allen bleven eendrachtig volharden in het gebed, met enige vrouwen en Maria, de moeder van Jezus, en met zijn broeders.

¹⁵ En in die dagen stond Petrus op onder de broeders – en er was een groep van ongeveer honderd twintig personen bijeen – en hij sprak:

¹⁶ Mannen broeders, het schriftwoord moest in vervulling gaan, dat de heilige Geest voorheen bij monde van David gesproken heeft aangaande Judas die de gids is geweest van hen, die Jezus gevangen namen;

¹⁷ want hij werd tot ons getal gerekend en had aandeel aan deze bediening gekregen.

¹⁸ Deze nu heeft een stuk grond verkregen voor het loon zijner ongerechtigheid en voorovergestort, is hij midden opengereten en al zijn ingewanden zijn naar buiten gekomen;

¹⁹ en het is bekend geworden aan allen, die te Jeruzalem wonen, zodat dat stuk land in hun eigen taal Akeldama, dat wil zeggen, bloedgrond, heet.

²⁰ Want er staat geschreven in het boek der Psalmen: Zijn plaats worde woesten er zij niemand, die erop woont, en: Een ander neme het opzicht, dat hij had.

²¹ Er moet dan van de mannen, die zich bij ons hebben aangesloten in al de tijd, dat de Here Jezus bij ons in- en uitgegaan is,

²² te beginnen met de doop van Johannes tot de dag, dat Hij van ons werd opgenomen, één van hen met ons getuige worden van zijn opstanding.

²³ En zij stelden er twee voor: Jozef, genaamd Barsabbas, die de bijnaam Justus had, en Mattias.

²⁴ En zij baden en zeiden: Wijs Gij, Here, die aller harten kent, die ene aan, die Gij van deze twee hebt uitgekozen,

²⁵ om de plaats van deze dienst en dit apostelschap in te nemen, waarvan Judas vervallen is om naar zijn eigen plaats te gaan.

²⁶ En zij lieten hen loten en het lot viel op Mattias en hij werd gekozen verklaard bij de elf apostelen.

2

Pinksteren

¹ En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen.

² En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren;

³ en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen;

⁴ en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.

⁵ Nu waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel;

⁶ en toen dit geluid gekomen was, liep de menigte te hoop en verbaasde zich, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken.

⁷ En buiten zichzelf van verwondering zeiden zij: Zie, zijn niet al dezen, die daar spreken, Galileeërs?

⁸ En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?

⁹ Parten, Meden, Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kapadocië, Pontus en Asia,

¹⁰ Frygië en Pamfylië, Egypte en de streken van Libië bij Cyrene, en hier verblijvende Romeinen, zowel Joden als Jodengenoten,

¹¹ Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken.

¹² En zij waren allen buiten zichzelf en geheel met de zaak verlegen, en zij zeiden de een tot de ander: Wat wil dit toch zeggen?

¹³ Maar anderen zeiden spottend: Zij hebben te veel zoete wijn gehad!

De toespraak van Petrus

¹⁴ Maar Petrus stond met de elven op, en hij verhief zijn stem en sprak hen toe: Gij Joden en allen, die te Jeruzalem woonachtig zijt, dit zij u bekend en neemt mijn woorden ter ore.

¹⁵ Want deze mensen zijn niet dronken, zoals gij veronderstelt, want het is het derde uur van de dag;

¹⁶ maar dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël:

¹⁷ En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouderen zullen dromen dromen:

¹⁸ ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren.

¹⁹ En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden: bloed en vuur en rookwalm.

²⁰ De zon zal veranderen in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en doorluchtige dag des Heren komt.

²¹ En het zal zijn, dat al wie de naam des Heren aanroept, behouden zal worden.

²² Mannen van Israël, hoort deze woorden: Jezus, de Nazoreeër, een man u van Godswege aangewezen door krachten, wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden verricht heeft, zoals gij zelf weet,

²³ deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd, hebt gij door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood.

²⁴ God evenwel heeft Hem opgewekt, want Hij verbrak de weën van de dood, naardien het niet mogelijk was, dat Hij door hem werd vastgehouden.

²⁵ Want David zegt van Hem: Ik zag de Here te allen tijde voor mij; want Hij is aan mijn rechterhand, opdat ik niet wankelen zou.

²⁶ Daarom is mijn hart verheugd en mijn tong verblijd, ja, ook mijn vlees zal nog een schuilplaats vinden in hope,

²⁷ omdat Gij mijn ziel niet aan het dodenrijk zult overlaten, noch uw heilige ontbinding doen zien.

²⁸ Gij hebt mij wegen ten leven doen kennen; Gij zult mij vervullen met verheuging voor uw aangezicht.

²⁹ Mannen broeders, men mag vrijuit tot u zeggen van de aartsvader David, dat hij èn gestorven èn begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag.

³⁰ Daar hij nu een profeet was en wist, dat God hem onder ede gezworen had een uit de vrucht zijner lendenen op zijn troon te doen zitten,

³¹ heeft hij in de toekomst gezien en gesproken van de opstanding van de Christus, dat Hij niet aan het dodenrijk is overgelaten, noch zijn vlees ontbinding heeft gezien.

³² Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn.

³³ Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij en ziet en hoort.

³⁴ Want David is niet opgevaren naar de hemelen, maar hij zegt zelf: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand,

³⁵ totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten.

³⁶ Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt.

³⁷ Toen zij dit hoorden, werden zij diep in hun hart getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannen broeders?

³⁸ En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen.

³⁹ Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal.

⁴⁰ En met nog meer andere woorden getuigde hij, en hij vermaande hen, zeggende: Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht.

Het leven der eerste gemeente

⁴¹ Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.

⁴² En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden.

⁴³ En er kwam vrees over alle ziel en vele wonderen en tekenen geschiedden door de apostelen.

⁴⁴ En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk;

⁴⁵ en telkens waren er, die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er behoefte aan hadden;

⁴⁶ en voortdurend waren zij elke dag eendrachtig in de tempel, braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten,

⁴⁷ en zij loofden God en stonden in de gunst bij het gehele volk. En de Here voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden.

3

De genezing van een verlamde

¹ Petrus nu en Johannes gingen op naar de tempel tegen het uur des gebeds, dat is het negende.

² En een man, die verlamd was van de schoot zijner moeder aan, zodat hij gedragen moest worden, zetten zij dagelijks bij de poort van de tempel, genaamd de Schone, om een aalmoes te vragen van de tempelgangers.

³ Toen deze zag, dat Petrus en Johannes de tempel zouden binnengaan, verzocht hij om een aalmoes.

⁴ En Petrus zag hem scherp aan, met Johannes, en zeide: Zie naar ons.

⁵ En hij hield zijn blik op hen gevestigd in de verwachting iets van hen te ontvangen.

⁶ Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!

⁷ En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig,

⁸ en hij sprong op en stond en liep heen en weer en hij ging met hen de tempel binnen, lopende en springende en God lovende.

⁹ En al het volk zag hem lopen en God loven;

¹⁰ en men herkende hem als degene, die om een aalmoes gezeten had aan de Schone Poort van de tempel; en zij werden met verbazing en ontzetting vervuld, over wat met hem gebeurd was.

De toespraak van Petrus

¹¹ En toen hij Petrus en Johannes vasthield, liep al het volk rondom hen te hoop in de zogenaamde zuilengang van Salomo, vol verbazing.

¹² En Petrus zag het en antwoordde het volk: Mannen van Israël, wat verwondert gij u hierover, of wat staart gij ons aan, alsof wij door eigen kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen?

¹³ De God van Abraham en Isaak en Jakob, de God onzer vaders, heeft zijn knecht Jezus verheerlijkt, die gij hebt overgeleverd en verloochend ten overstaan van Pilatus, ofschoon deze oordeelde, dat men Hem moest loslaten.

¹⁴ Doch gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend en begeerd, dat u een man, die een moordenaar was, geschonken zou worden;

¹⁵ en de Leidsman ten leven hebt gij gedood, maar God heeft Hem opgewekt uit de doden, waarvan wij getuigen zijn.

¹⁶ En op het geloof in zijn naam heeft zijn naam deze, die gij ziet en kent, sterk gemaakt; en het geloof door Hem heeft hem dit volkomen herstel gegeven in u aller tegenwoordigheid.

¹⁷ En nu, broeders, ik weet, dat gij uit onkunde hebt gehandeld, gelijk ook uw oversten;

¹⁸ maar zo heeft God in vervulling doen gaan wat Hij bij monde van alle profeten tevoren gebodschapt had, dat zijn Christus moest lijden.

¹⁹ Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren,

²⁰ en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende;

²¹ Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher.

²² Mozes toch heeft gezegd: De Here God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij: naar hem zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal;

²³ en het zal geschieden, dat alle ziel, die naar deze profeet niet hoort, uit het volk zal worden uitgeroeid.

²⁴ En al de profeten, van Samuël af en vervolgens, zovelen er hebben gesproken, hebben ook deze dagen aangekondigd.

²⁵ Gij zijt de zonen van de profeten en van het verbond, dat God met uw vaders gemaakt heeft, toen Hij tot Abraham zeide: En in uw nageslacht zullen alle stammen der aarde gezegend worden.

²⁶ God heeft in de eerste plaats voor u zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden.

4

Petrus en Johannes voor de Raad

¹ En terwijl zij tot het volk spraken, overvielen hen de priesters, de hoofdman van de tempel en de Sadduceeën,

² zeer verontwaardigd, omdat zij het volk leerden en in Jezus de opstanding uit de doden verkondigden;

³ en zij sloegen de handen aan hen en stelden hen in bewaring tot de volgende dag, want het was reeds avond.

⁴ Maar velen van hen, die het woord gehoord hadden, werden gelovig, en het getal der mannen werd ongeveer vijfduizend.

⁵ En het geschiedde tegen de volgende dag, dat hun oversten en hun oudsten en hun schriftgeleerden bijeenkwamen te Jeruzalem,

⁶ en Annas, de hogepriester, en Kajafas, Johannes, Alexander en allen, die tot het hogepriesterlijk geslacht behoorden;

⁷ en toen zij hen hadden laten voorkomen, wilden zij van hen weten: Door welke kracht of door welke naam hebt gij dit gedaan?

⁸ Toen zeide Petrus, vervuld met de heilige Geest, tot hen: Oversten van het volk en oudsten,

⁹ indien wij thans in verhoor genomen worden ter zake van een weldaad aan een zieke, waardoor hij gezond geworden is,

¹⁰ dan moet aan u allen en het ganse volk van Israël bekend zijn, dat door de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër, die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden, dat door die naam deze hier gezond voor u staat.

¹¹ Dit is de steen, door u, de bouwlieden, versmaad, die nochtans tot hoeksteen is geworden.

¹² En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.

¹³ Toen zij nu de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen en bemerkten hadden, dat zij ongeletterde en eenvoudige mensen uit het volk waren, verwonderden zij zich, en zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren;

¹⁴ en daar zij de genezene bij hen zagen staan, konden zij er niets tegen inbrengen.

¹⁵ En na hun geboden te hebben buiten de raadzaal te gaan, overlegden zij met elkander,

¹⁶ en zij zeiden: Wat moeten wij met deze mensen beginnen? Want dat er een kennelijk wonderteken door hen verricht is, is duidelijk aan allen, die te Jeruzalem wonen, en wij kunnen het niet loochenen;

¹⁷ maar om te voorkomen, dat het nog meer onder het volk verbreid wordt, laat ons hun dreigend gebieden tot niemand meer te spreken op gezag van deze naam.

¹⁸ En toen zij hen binnengeropen hadden, bevalen zij hun in het geheel niet meer te spreken over of te leren op gezag van de naam van Jezus.

¹⁹ Maar Petrus en Johannes antwoordden en zeiden tot hen: Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven;

²⁰ want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben.

²¹ Maar zij dreigden nog meer, doch lieten hen vrij, daar zij geen vorm konden vinden om hen te straffen – en wel om het volk; want allen verheerlijkten God om hetgeen er geschied was;

²² want de mens, aan wie dit teken der genezing verricht was, was boven de veertig jaar.

²³ En toen zij vrijgelaten waren, gingen zij naar de hunnen en deelden hun mede al wat de overpriesters en oudsten tot hen gezegd hadden.

²⁴ En toen dezen het hoorden, verhieven zij eenparig hun stem tot God en zeiden: Gij, Here, zijt het, die geschapen hebt de hemel, de aarde, de

zee en al wat daarin is;

²⁵ die door de heilige Geest bij monde van onze vader David, uw knecht, gezegd hebt:Waarom hebben de heidenen gewoeden de volken ijdele raad bedacht?

²⁶ De koningen der aarde hebben zich opgesteld en de oversten zijn tezamen vergaderdtegen de Here en tegen zijn Gezalfde.

²⁷ Want inderdaad zijn in deze stad vergaderd tegen uw heilige knecht Jezus, die Gij gezalfd hebt, Herodes zowel als Pontius Pilatus met de heidenen en de volken van Israël,

²⁸ om te doen al wat uw hand en uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou.

²⁹ En nu, Here, let op hun dreigingen en geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken,

³⁰ doordat Gij uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van uw heilige knecht Jezus.

³¹ En terwijl zij baden, werd de plaats, waar zij vergaderd waren, bewogen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid.

Het leven der gemeente

³² En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was één van hart en ziel, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk.

³³ En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er was grote genade over hen allen.

³⁴ Want er was ook niet één behoeftig onder hen; want allen, die eigenaars waren van stukken grond of van huizen, verkochten die en brachten de opbrengst van de verkoop en legden die aan de voeten der apostelen;

³⁵ en aan een ieder werd uitgedeeld naar behoefte.

³⁶ En Jozef, die van de apostelen de bijnaam Barnabas gekregen had – wat betekent: zoon der vertroosting –, een Leviet, uit Cyprus afkomstig,

³⁷ die eigenaar was van een akker, verkocht die en bracht het geld en legde het aan de voeten der apostelen.

5

Ananias en Saffira

¹ En een zeker man, met name Ananias, met zijn vrouw Saffira, verkocht een eigendom,

² hield iets van de opbrengst achter, met medeweten van zijn vrouw, en bracht een zeker deel en legde het aan de voeten der apostelen.

³ Maar Petrus zeide: Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld om de heilige Geest te bedriegen en iets achter te houden van de opbrengst van het stuk land?

⁴ Als het onverkocht gebleven was, bleef het dan niet van u, en was, na de verkoop, de opbrengst niet te uwer beschikking? Hoe kondt gij aan deze daad in uw hart plaats geven? Gij hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God.

⁵ En bij het horen van deze woorden viel Ananias neder en blies de adem uit. En een grote vrees kwam over allen, die het hoorden.

⁶ En de jonge mannen stonden op en legden hem af, en zij droegen hem uit en begroeven hem.

⁷ En het geschiedde na verloop van ongeveer drie uur, dat zijn vrouw binnenkwam, onkundig van wat er gebeurd was.

⁸ En Petrus antwoordde haar: Zeg mij, hebt gij het stuk land voor zoveel verkocht? En zij zeide: Ja, voor zoveel.

⁹ En Petrus zeide tot haar: Hoe hebt gij kunnen overeenkomen om de Geest des Heren te verzoeken? Zie, de voeten van hen, die uw man hebben begraven, zijn aan de deur en zij zullen ook u uitdragen.

¹⁰ En zij viel terstond neder voor zijn voeten en blies de adem uit; en de jonge mannen kwamen binnen en vonden haar dood en zij droegen haar uit en begroeven haar bij haar man.

¹¹ En een grote vrees kwam over de gehele gemeente en over allen, die dit hoorden.

Tekenen en wonderen

¹² En door de handen der apostelen geschiedden vele tekenen en wonderen onder het volk; en zij waren allen eendrachtig bijeen in de zuilengang van Salomo.

¹³ Doch van de anderen durfde niemand zich bij hen aansluiten, maar het volk stelde hen hoog.

¹⁴ En des te meer werden er toegevoegd, die de Here geloofden, tal van mannen zowel als vrouwen,

¹⁵ zo zelfs, dat men de zieken op straat droeg en op bedden en matrassen legde, opdat, wanneer Petrus voorbijkwam, ook maar zijn schaduw op iemand van hen zou vallen.

¹⁶ En ook de menigte uit de steden rondom Jeruzalem stroomde toe en bracht zieken en door onreine geesten gekwelden mede. En zij werden allen genezen.

Gevangenneming en bevrijding van de apostelen

¹⁷ Maar de hogepriester stond op en allen, die met hem waren – de zogenaamde partij van de Sadduceeën – en zij werden vervuld met naijver,

¹⁸ en zij sloegen de handen aan de apostelen en zetten hen in het huis van bewaring.

¹⁹ Maar een engel des Heren opende des nachts de deuren van de gevangenis en leidde hen naar buiten en zeide:

²⁰ Gaat heen, gaat in de tempel staan en spreekt tot het volk al deze woorden des levens.

²¹ En zij gaven daaraan gehoor en gingen tegen de ochtend de tempel binnen en leerden. Toen nu de hogepriester was aangekomen en die met hem waren, riepen zij de Raad bijeen, de gehele vergadering van de oudsten der kinderen Israëls, en zij zonden dienaars naar de kerker om hen te laten voorkomen.

²² Doch de dienaars, daar aangekomen, vonden hen niet in de gevangenis. En zij keerden terug en brachten het bericht mede:

²³ Wij vonden wèl de kerker zeer zorgvuldig gesloten en de wachters voor de deuren op hun post, maar, toen wij hem openden, vonden wij er niemand in.

²⁴ Toen nu de hoofdman van de tempel en de overpriesters deze woorden hoorden, waren zij erover in verlegenheid, wat daarvan komen zou.

²⁵ Maar er kwam iemand tot hen met het bericht: Zie, de mannen, die gij hebt gevangengezet, staan in de tempel en zij leren het volk.

Het verhoor van de apostelen - De raad van Gamaliël

²⁶ Toen ging de hoofdman met zijn dienaren erheen en nam hen mede, maar niet met geweld, want zij waren bevreesd, dat het volk hen stenigen zou;

²⁷ en toen zij hen gebracht hadden, leidden zij hen voor de Raad. En de hogepriester ondervroeg hen, zeggende:

²⁸ Wij hebben u nadrukkelijk verboden in deze naam te leren; en zie, gij hebt Jeruzalem vervuld met uw leer en gij wilt het bloed van deze mens op ons doen neerkomen.

²⁹ Maar Petrus en de apostelen antwoordden en zeiden: Men moet Gode meer gehoorzamen dan de mensen.

³⁰ De God onzer vaders heeft Jezus opgewekt, die gij hebt gehangen aan een hout en omgebracht;

³¹ Hem heeft God door zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken.

³² En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de heilige Geest, die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn.

³³ Toen zij dit hoorden, ontstaken zij in woede en wilden hen ter dood laten brengen.

³⁴ Maar een zeker Farizeeër in de Raad, genaamd Gamaliël, een wetgeleerde, in ere bij het gehele volk, stond op en verzocht de mensen een ogenblik buiten te doen staan,

³⁵ en hij zeide tot hen: Mannen van Israël, overweegt wel, wat gij met deze mensen zult doen!

³⁶ Want vóór deze dagen stond Teudas op, die beweerde, dat hij iets was, en een aantal van ongeveer vierhonderd man sloot zich bij hem aan; maar hij werd gedood en zijn gehele aanhang viel uiteen en verliep.

³⁷ Na hem stond Judas de Galileeër op, in de dagen der inschrijving, en kreeg vele afvalligen op zijn hand, maar ook deze is omgekomen en zijn gehele aanhang is uiteengeslagen.

³⁸ En nu zeg ik u: Laat u niet in met deze mensen en laat hen worden; want indien dit streven of dit werk uit mensen is, zal het vernietigd worden,

³⁹ maar indien het uit God is, zult gij hen niet kunnen vernietigen; het mocht eens blijken, dat gij tegen God strijdt. En zij lieten zich door hem gezeggen,

⁴⁰ en na de apostelen voorgeroepen te hebben, lieten zij hen geselen en verboden hun te spreken in de naam van Jezus, en gaven hun de vrijheid.

⁴¹ Zij dan gingen uit de Raad weg, verblijd, dat zij verwaardigd waren ter wille van de naam smadelijk behandeld te zijn;

⁴² en zonder ophouden, iedere dag, leerden zij in de tempel en aan huis, en verkondigden het evangelie, dat de Christus Jezus is.

6

Aanstelling van de zeven - Stefanus

¹ En toen in die dagen de discipelen talrijker werden, ontstond er gemor bij de Grieks sprekenden tegen de Hebreeën, omdat hun weduwen bij de dagelijkse verzorging verwaarloosd werden.

² En de twaalven riepen de menigte der discipelen bijeen en zeiden: Het bevredegt niet, dat wij met veronachtzaming van het woord Gods de tafels bedienen.

³ Ziet dan uit, broeders, naar zeven mannen onder u, die goed bekend staan, vol van Geest en wijsheid, opdat wij hen voor deze taak aanstellen;

⁴ maar wij zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het woord.

⁵ En dit voorstel vond bijval bij de gehele menigte, en zij kozen Stefanus, een man vol van geloof en heilige Geest, Filippus, Prochorus, Nikanor, Timon, Parmenas en Nikolaüs, een Jodengenoot uit Antiochië;

⁶ hen stelden zij voor de apostelen, die, na gebeden te hebben, hun de handen oplegden.

⁷ En het woord Gods wies en het getal der discipelen te Jeruzalem nam zeer toe en een talrijke schare van de priesters gaf gehoor aan het geloof.

⁸ En Stefanus, vol van genade en kracht, deed wonderen en grote tekenen onder het volk.

⁹ Doch er stonden sommigen op van hen, die waren van de zogenaamde synagoge der Libertijnen, der Cyreneeërs en der Alexandrijnen en van de Joden uit Cilicië en Asia en redetwistten met Stefanus,

¹⁰ en zij waren niet bij machte de wijsheid en de Geest, waardoor hij sprak, te weerstaan.

¹¹ Toen schoven zij mannen naar voren, die zeiden: Wij hebben hem lasterlijke woorden tegen Mozes en God horen spreken.

¹² En zij brachten zowel het volk als de oudsten en de schriftgeleerden in opschudding; en op hem aandringende, sleepten zij hem mede en leidden hem voor de Raad,

¹³ en voerden valse getuigen aan, die zeiden: Deze mens spreekt onophoudelijk lasterlijke woorden tegen [deze] heilige plaats en de wet,

¹⁴ want wij hebben hem horen zeggen, dat deze Jezus, de Nazoreeër, deze plaats zal afbreken en de zeden veranderen, die Mozes ons heeft overgeleverd.

¹⁵ En allen, die in de Raad zitting hadden, zagen, toen zij hem aanstaarden, zijn gelaat als het gelaat van een engel.

7

Stefanus' verdediging

¹ En de hogepriester zeide: Is dat zo?

² En hij zeide: Gij, mannen broeders en vaders, hoort toe. De God der heerlijkheid is verschenen aan onze vader Abraham, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen,

³ en Hij zeide tot hem: Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom herwaarts naar het land, dat Ik u wijzen zal.

⁴ Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeën en vestigde zich in Haran. En nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem vandaar over naar dit land, waar gij nu woont;

⁵ en Hij gaf hem geen erfdeel daarin, zelfs niet één voet, maar Hij beloofde het hem en zijn nakomelingschap tot een bezitting te geven, ofschoon hij geen kinderen had.

⁶ En God sprak aldus, dat zijn nakomelingen bijwoners zouden zijn in een vreemd land en dat zij hen knechten en mishandelen zouden vierhonderd jaren;

⁷ maar het volk, dat zij dienen zullen, zal Ik oordelen, sprak God, en daarna zullen zij uittrekken en Mij vereren aan deze plaats.

⁸ En Hij gaf hem het verbond der besnijdenis; en aldus verwekte hij Isaak en besneed hem op de achtste dag; en Isaak verwekte Jakob en Jakob de twaalf aartsvaders.

⁹ En de aartsvaders verkochten uit naijver Jozef naar Egypte, maar God was met hem,

¹⁰ en verlostte hem uit al zijn verdrukkingen en gaf hem genade en wijsheid tegenover Farao, de koning van Egypte, die hem aanstelde tot hoofd over Egypte en over zijn gehele huis.

¹¹ En er kwam hongersnood over geheel Egypte en Kanaän en grote verdrukking, en onze vadersen vonden geen voedsel.

¹² Maar toen Jakob hoorde, dat er koren was in Egypte, zond hij onze vadersen de eerste maal daarheen;

¹³ en bij de tweede maal maakte Jozef zich aan zijn broeders bekend en Jozefs afkomst werd aan Farao openbaar.

¹⁴ En Jozef zond heen om zijn vader Jakob te laten komen en al zijn bloedverwanten, vijfenzeventig zielen.

¹⁵ En Jakob trok af naar Egypte, en hijzelf stierf, en onze vadersen;

¹⁶ en zij werden overgebracht naar Sichem en bijgezet in het graf, dat Abraham voor een som gelds van de zonen van Hemor te Sichem gekocht had.

¹⁷ Doch naarmate de tijd der belofte, waarmede God Zich aan Abraham verbonden had, naderde, vermeerderde het volk en vermenigvuldigde zich in Egypte,

¹⁸ totdat er over Egypte een andere koning aan het bewind kwam, die Jozef niet gekend had.

¹⁹ Deze nam list te baat tegenover ons geslacht en handelde slecht met de vadersen, en liet hen hun zuigelingen te vondeling leggen, opdat het volk zich niet zou voortplanten.

²⁰ Te dien tijde werd Mozes geboren en hij was schoon voor God; drie maanden werd hij opgevoed in zijns vaders huis.

²¹ En toen hij te vondeling was gelegd, nam de dochter van Farao hem aan en liet hem als haar eigen zoon opvoeden.

²² En Mozes werd onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren en was machtig in zijn woorden en werken.

²³ Toen hij nu de leeftijd van veertig jaar bereikt had, kwam het in zijn hart op, naar zijn broeders, de kinderen Israëls, om te zien.

²⁴ En toen hij er een onrechtvaardig zag behandelen, beschermde hij hem en nam het voor hem op, die mishandeld werd, door de Egyptenaar neer te slaan.

²⁵ Hij meende, dat zijn broeders zouden inzien, dat God hun door zijn hand verlossing wilde geven, maar zij zagen het niet in.

²⁶ En de volgende dag vertoonde hij zich weer onder hen, terwijl zij aan het vechten waren, en hij maande hen tot vrede, zeggende: Mannen, gij zijt broeders, waarom doet gij elkander onrecht?

²⁷ Maar hij, die zijn naaste onrecht deed, stiet hem van zich en zeide: Wie heeft u tot overste en rechter over ons aangesteld?

²⁸ Wilt gij mij soms ombrengen, zoals gij gisteren de Egyptenaar hebt omgebracht?

29 En Mozes vluchtte op dit woord en werd een bijwoner in het land Midjan, waar hij twee zonen verwekte.

30 En toen er veertig jaren voorbijgegaan waren, verscheen hem in de woestijn van de berg Sinai een engel in de vlam van een brandende braamstruik.

31 En toen Mozes dit zag, verwonderde hij zich over het gezicht, en toen hij erheen ging om het te onderzoeken, kwam een stem des Heren (tot hem):

32 Ik ben de God uwer vaderen, de God van Abraham en Isaak en Jakob. En bevend van schrik durfde Mozes het niet onderzoeken.

33 En de Here zeide tot hem: Doe uw schoeisel van uw voeten, want de plaats, waar gij staat, is heilige grond.

34 Ik heb de mishandeling van mijn volk in Egypte zeer wel gezien en Ik heb zijn zuchten gehoord en ben nedergedaald om hen te verlossen; en nu, kom hier, laat Ik u naar Egypte zenden.

35 Deze Mozes, die zij verloochend hadden door te zeggen: Wie heeft u tot overste en rechter aangesteld, heeft God als een overste en bevrijder gezonden, met de macht van de engel, die hem verschenen was in de braamstruik.

36 Deze heeft hen uitgeleid onder het verrichten van wonderen en tekenen in het land Egypte, in de Rode zee en in de woestijn, veertig jaren lang.

37 Dit is die Mozes, die tot de kinderen Israëls gezegd heeft: Een profeet gelijk mij zal God u uit uw broeders doen opstaan.

38 Deze is het, die in de vergadering in de woestijn met de engel was, die tot hem sprak op de Sinai, en met onze vaderen; en hij ontving levende woorden om die u te geven.

39 En onze vaderen wilden hem niet gehoorzamen, maar stieten hem van zich en wendden zich in hun hart naar Egypte,

40 zeggende tot Aäron: Maak ons goden, die vóór ons uit zullen gaan; want deze Mozes, die ons uit het land Egypte geleid heeft, wij weten niet, wat er van hem geworden is.

41 En zij maakten een kalf in die dagen en brachten een offerande aan de afgod en verheugden zich over de werken hunner handen.

42 En God keerde Zich af en gaf hen over, om het heir des hemels te vereren, gelijk geschreven staat in het boek der profeten: Hebt gij ook slachtofferen en offeranden Mij gebracht, veertig jaren in de woestijn, o huis van Israël?

43 Hebt gij niet de tent van Moloch gedragen en de ster van de god Romfa, de afbeeldingen, die gij gemaakt hadt om die te aanbidden? En Ik zal u overbrengen, nog verder dan Babylon.

44 De tent der getuigenis hadden onze vaderen in de woestijn, zoals Hij het geboden had, die tot Mozes zeide, dat hij haar moest maken naar het voorbeeld, dat hij gezien had.

45 Onze vaderen namen die over en met Jozua brachten zij haar verder, bij de onderwerping van de heidenen, welke God heeft verdreven voor onze vaderen, (in het land), tot de dagen van David.

46 Deze heeft genade gevonden bij God en gevraagd een woonstede te mogen vinden voor het huis van Jakob.

47 Maar (eerst) Salomo bouwde Hem een huis.

⁴⁸ De Allerhoogste echter woont niet in wat men met handen maakt, zoals de profeet zegt:

⁴⁹ De hemel is Mij ten troon, en de aarde een voetbank mijner voeten. Wat voor huis zult gij Mij bouwen, zegt de Here, of wat is de plaats mijner rust?

⁵⁰ Heeft niet mijn hand dit alles gemaakt?

⁵¹ Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij verzet u altijd tegen de heilige Geest; gelijk uw vaderen, zo ook gij.

⁵² Wie van de profeten hebben uw vaderen niet vervolgd? Zelfs hebben zij hen gedood, die geprofeteerd hebben van de komst van de Rechtvaardige, van wie gij nu verraders en moordenaars geworden zijt,

⁵³ gij, die de wet ontvangen hebt op beschikking van engelen, doch haar niet hebt gehouden.

De dood van Stefanus - Saulus

⁵⁴ Toen zij dit hoorden, sneed het hun door het hart en zij knersten de tanden tegen hem.

⁵⁵ Maar hij, vol van de heilige Geest, sloeg de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods,

⁵⁶ En hij zeide: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.

⁵⁷ Maar zij begonnen luidkeels te schreeuwen, stopten hun oren toe en stormden als één man op hem los;

⁵⁸ en zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem. En de getuigen legden hun mantels af aan de voeten van een jonge man, Saulus genaamd.

⁵⁹ En zij stenigden Stefanus, die de Here aanriep, zeggende: Here Jezus, ontvang mijn geest.

⁶⁰ En op de knieën vallende, riep hij met luider stem: Here, reken hun deze zonde niet toe! En met deze woorden ontsliep hij. En Saulus stemde in met zijn terechtstelling.

8

¹ En er ontstond te dien dage een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem; en allen werden verstrooid over de streken van Judea en Samaria, met uitzondering van de apostelen.

² En vrome mannen droegen Stefanus ten grave en bedreven grote rouw over hem.

³ En Saulus verwoestte de gemeente, en hij ging het ene huis na het andere binnen en sleurde mannen en vrouwen mede, en hij leverde hen over in de gevangenis.

Filippus te Samaria - Simon de tovenaar

⁴ Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land door, het evangelie verkondigende.

⁵ En Filippus daalde af naar de stad van Samaria en predikte hun de Christus.

⁶ En toen de scharen Filippus hoorden en tekenen zagen, die hij deed, hielden zij zich eenparig aan hetgeen door hem gezegd werd.

⁷ Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen deze onder luid geroep uit en vele verlamden en kreupelen werden genezen;

⁸ en er kwam grote blijdschap in die stad.

⁹ En een man, met name Simon, was reeds vóór deze tijd in de stad bezig met toverij, waardoor hij het volk van Samaria verbijsterde, en hij beweerde van zichzelf, dat hij iets groots was;

¹⁰ en allen, van klein tot groot, hielden zich aan hem en zeiden: Deze is wat genoemd wordt de grote kracht Gods.

¹¹ En zij hielden zich aan hem, omdat hij reeds lange tijd hen door toverijen verbijsterd had.

¹² Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen.

¹³ En ook Simon zelf kwam tot geloof, en na gedoopt te zijn, bleef hij voortdurend bij Filippus, verbijsterd door de tekenen en grote krachten, die hij zag geschieden.

¹⁴ Toen nu de apostelen te Jeruzalem hoorden, dat Samaria het woord Gods had aanvaard, zonden zij tot hen Petrus en Johannes,

¹⁵ die, daar aangekomen, voor hen baden, dat zij de heilige Geest mochten ontvangen.

¹⁶ Want deze was nog over niemand van hen gekomen, maar zij waren alleen gedoopt in de naam van de Here Jezus.

¹⁷ Toen legden zij hun de handen op en zij ontvingen de heilige Geest.

¹⁸ En toen Simon zag, dat door de handoplegging der apostelen de Geest werd gegeven, bood hij hun geld aan,

¹⁹ en zeide: Geef ook mij deze macht, opdat, als ik iemand de handen opleg, hij de heilige Geest ontvange.

²⁰ Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij met u ten verderve, daar gij gemeend hebt de gave Gods voor geld te kunnen verwerven.

²¹ Gij hebt part noch deel aan deze zaak, want uw hart is niet recht voor God.

²² Bekeer u van deze uw boosheid en bid de Here, of deze toeleg van uw hart u moge vergeven worden;

²³ want ik zie, dat gij gekomen zijt tot een gal van bitterheid en een warnet van ongerechtigheid.

²⁴ Doch Simon antwoordde en zeide: Bidt gij voor mij tot de Here, dat mij niets moge overkomen van hetgeen gij gezegd hebt.

²⁵ Toen zij dan het woord des Heren betuigd en gesproken hadden, keerden zij terug naar Jeruzalem en verkondigden het evangelie aan vele dorpen der Samaritanen.

De kamerling uit Morenland

²⁶ En een engel des Heren sprak tot Filippus en zeide: Sta op en ga tegen de middag de weg op, die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza. Deze is eenzaam.

²⁷ En hij stond op en ging. En zie, een Ethiopiër, een kamerling, een rijksgrote van Kandake, de koningin der Ethiopiërs, haar opperschatbewaarder, was naar Jeruzalem gegaan om te aanbidden;

²⁸ en hij was op de terugweg en las, in zijn wagen gezeten, de profeet Jesaja.

²⁹ En de Geest zeide tot Filippus: Treed toe en voeg u bij deze wagen.

³⁰ En Filippus liep snel erheen en hoorde hem de profeet Jesaja lezen en zeide: Verstaat gij wat gij leest?

³¹ En hij zeide: Hoe zou ik dit kunnen, als niet iemand mij de weg wijst? En hij verzocht Filippus in te stappen en naast hem te komen zitten.

³² En het gedeelte van de Schrift, dat hij las, was dit: Gelijk een schaap werd Hij ter slachting geleid; en gelijk een lam stemmeloos is tegenover de scheerder; zo doet Hij zijn mond niet open.

³³ In de vernedering werd zijn oordeel weggenomen: wie zal zijn afkomst verhalen? Want zijn leven wordt van de aarde weggenomen.

³⁴ En de kamerling antwoordde, en zeide tot Filippus: Ik vraag u, van wie zegt de profeet dit? Van zichzelf of van iemand anders?

³⁵ En Filippus opende zijn mond, en uitgaande van dat schriftwoord, predikte hij hem Jezus.

³⁶ En terwijl zij onderweg waren, kwamen zij bij een water, en de kamerling zeide: Zie, daar is water; wat is ertegen, dat ik gedoopt word?

³⁷ [En hij zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd. En hij antwoordde en zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is.]

³⁸ En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.

³⁹ En toen zij uit het water gekomen waren, nam de Geest des Heren Filippus weg en de kamerling zag hem niet meer, want hij ging zijn weg met blijdschap.

⁴⁰ Maar Filippus bleek te Asdod te zijn; en hij trok rond om het evangelie te prediken aan alle steden, totdat hij te Caesarea kwam.

9

De bekering van Saulus

¹ En Saulus, nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren, ging naar de hogepriester,

² en vroeg van hem brieven naar Damascus voor de synagogen, om, als hij mannen en vrouwen, die van die weg waren, zou vinden, hen gevankelijk naar Jeruzalem te brengen.

³ En terwijl hij daarheen op weg was, geschiedde het, toen hij Damascus naderde, dat hem plotseling licht uit de hemel omstraalde;

⁴ en ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?

⁵ En hij zeide: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt.

⁶ Maar sta op en ga de stad binnen en daar zal u gezegd worden, wat gij doen moet.

⁷ En de mannen, die met hem reisden, stonden sprakeloos, daar zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen.

⁸ En Saulus stond op van de grond en hoewel hij zijn ogen open had, kon hij niets zien, en zij leidden hem bij de hand en brachten hem naar Damascus.

⁹ En hij kon drie dagen lang niet zien, en hij at of dronk niet.

¹⁰ Nu was er te Damascus een discipel, genaamd Ananias; en de Here zeide tot hem in een gezicht: Ananias! En hij zeide: Zie, hier ben ik, Here.

¹¹ En de Here zeide tot hem: Sta op en ga naar de straat, die de Rechte heet, en vraag ten huize van Judas naar iemand uit Tarsus, genaamd Saulus, want zie, hij is in gebed

12 en hij heeft [in een gezicht] een man, genaamd Ananias, zien binnenkomen en hem de handen opleggen, opdat hij weer zien kon.

13 En Ananias antwoordde: Here, ik heb van velen over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij uw heiligen te Jeruzalem aangedaan heeft;

14 en hier heeft hij volmacht van de overpriesters om allen, die uw naam aanroepen, gevangen te nemen.

15 Maar de Here zeide tot hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren werktuig om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls;

16 want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam.

17 En Ananias ging heen en kwam in het huis, en hij legde hem de handen op en zeide: Saul, broeder, de Here heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt, opdat gij weer zoudt zien en met de heilige Geest vervuld worden.

18 En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien, en hij stond op en werd gedoopt;

19^a en toen hij voedsel genomen had, werd hij versterkt.

Saulus in de broederkring

19^b En het geschiedde, toen Saulus enige dagen bij de discipelen te Damascus was,

20 dat hij terstond in de synagogen verkondigde, dat Jezus de Zoon van God is.

21 En allen, die het hoorden, stonden verbaasd en zeiden: Is dit niet de man, die te Jeruzalem uitroeide, wie deze naam aanriepen, en die hier gekomen is met het doel hen gevankelijk voor de overpriesters te brengen?

22 Doch Saulus trad steeds krachtiger op en bracht de Joden, die te Damascus woonden, in verwarring door te bewijzen, dat deze de Christus is.

23 En toen er verscheidene dagen verlopen waren, beraamden de Joden het plan hem te vermoorden,

24 maar hun toeleg kwam ter kennis van Saulus. En zij hielden dag en nacht de wacht bij de poorten om hem te vermoorden;

25 doch zijn discipelen namen hem en lieten hem des nachts in een mand over de muur zakken.

26 En te Jeruzalem aangekomen, trachtte hij zich bij de discipelen te voegen, maar allen schuwden hem, daar zij niet konden geloven, dat hij een discipel was.

27 Maar Barnabas trok zich zijner aan en bracht hem bij de apostelen en verhaalde hun, hoe hij onderweg de Here had gezien, en dat deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de naam van Jezus.

28 En hij bleef met hen ingaan en uitgaan te Jeruzalem,

29 en vrijmoedig optreden in de naam des Heren, en hij sprak en redetwistte met de Grieks-sprekende Joden; maar dezen trachtten hem om te brengen.

30 Doch toen de broeders dit te weten kwamen, brachten zij hem naar Caesarea en lieten hem vandaar naar Tarsus vertrekken.

³¹ De gemeente dan door geheel Judea, Galilea en Samaria had vrede; zij werd opgebouwd en wandelde in de vreze des Heren, en zij nam in aantal toe door de bijstand van de heilige Geest.

Eneas en Dorkas

³² En het geschiedde, toen Petrus overal rondreisde, dat hij ook bij de heiligen kwam, die te Lydda woonden.

³³ Daar vond hij een man, genaamd Eneas, een verlamde, die reeds acht jaren bedlegerig was geweest.

³⁴ En Petrus zeide tot hem: Eneas, Jezus Christus geneest u; sta op en maak zelf uw bed op. En hij stond onmiddellijk op.

³⁵ En alle bewoners van Lydda en Saron zagen hem en bekeerden zich tot de Here.

³⁶ En er was te Joppe een discipelin, genaamd Tabita, hetgeen, vertaald, betekent Dorkas. Deze was overvloedig in goede werken en aalmoezen, die zij gaf.

³⁷ En het geschiedde in die dagen, dat zij ziek werd en stierf; en na haar gewassen te hebben, legde men haar in een bovenzaal.

³⁸ En daar Lydda dicht bij Joppe lag, zonden de discipelen, toen zij hoorden, dat Petrus daar was, twee mannen tot hem met het verzoek: Kom zonder dralen tot ons.

³⁹ En Petrus stond op en ging met hen mede. Toen hij daar aangekomen was, bracht men hem naar de bovenzaal en al de weduwen kwamen bij hem staan, en lieten hem onder tranen al de lijfrokken en mantels zien, die Dorkas, toen zij nog bij hen was, gemaakt had.

⁴⁰ Maar Petrus zond hen allen naar buiten en knielde neder en bad. En hij wendde zich tot het lichaam en zeide: Tabita, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten,

⁴¹ en hij gaf haar de hand en richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor hen.

⁴² En het werd bekend door geheel Joppe en velen kwamen tot geloof in de Here.

⁴³ En het geschiedde, dat hij verscheidene dagen te Joppe bleef bij een zekere Simon, een leerlooier.

10

Cornelius

¹ En er was te Caesarea iemand, genaamd Cornelius, een hoofdman van de zogenaamde Italiaanse afdeling,

² een godvruchtig man, een vereerder van God met zijn gehele huis, die vele aalmoezen aan het volk gaf en geregeld tot God bad.

³ Hij zag in een gezicht, omstreeks het negende uur van de dag, duidelijk een engel Gods bij zich binnenkomen en tot hem zeggen: Cornelius!

⁴ Hij staarde hem aan en werd zeer bevreesd en zeide: Wat is er, heer! En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn voor God in gedachtenis gekomen.

⁵ En nu, zend mannen naar Joppe en nodig een zekere Simon uit, die bijgenaamd wordt Petrus:

⁶ deze is de gast van een Simon, een leerlooier, wiens huis bij de zee ligt.

7 Zodra de engel, die tot hem sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisslaven en een godvruchtige soldaat uit degenen, die voortdurend bij hem waren;

8 en nadat hij hun alles uitgelegd had, zond hij hen naar Joppe.

9 De volgende dag, terwijl dezen onderweg waren en de stad naderden, ging Petrus omstreeks het zesde uur op het dak, om zijn gebed te verrichten.

10 En hij werd hongerig en verlangde te eten, en terwijl men iets gereed maakte, geraakte hij in zinsverrukking,

11 en hij zag de hemel geopend en een voorwerp nederdalen in de vorm van een groot laken, dat aan de vier hoeken nedergelaten werd op de aarde;

12 hierin bevonden zich allerlei viervoetige en kruipende dieren der aarde en allerlei vogelen des hemels.

13 En er kwam een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet!

14 Maar Petrus zeide: Geenszins, Here, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was.

15 En nogmaals ten tweeden male, kwam een stem tot hem: Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden.

16 En dit geschiedde tot driemaal toe, en terstond werd het voorwerp weer opgenomen in de hemel.

17 Terwijl Petrus bij zichzelf in onzekerheid was, wat het gezicht, dat hij gezien had, betekenen mocht, zie, daar waren de mannen, die door Cornelius afgezonden waren, bij hun navraag naar het huis van Simon aan het voorportaal gekomen,

18 en zij trachtten na geroepen te hebben te weten te komen, of Simon, bijgenaamd Petrus, daar verblijf hield.

19 En terwijl Petrus nog steeds over het gezicht nadacht, zeide de Geest: Zie, twee mannen zoeken naar u;

20 sta dan op, ga naar beneden en reis, zonder bezwaar te maken, met hen mede, want Ik heb hen gezonden.

21 En Petrus ging naar beneden en zeide tot de mannen: Zie, ik ben het, die gij zoekt; wat is de reden van uw komst?

22 En zij zeiden: Cornelius, een hoofdman, een rechtvaardig man en vereerder van God, die goed bekend staat bij het gehele volk der Joden, heeft door een heilige engel een godsspraak ontvangen om u te zijnen huize te nodigen en te horen wat gij zeggen zult.

23 Hij noodde hen binnen en ontving hen gastvrij. En de volgende dag stond hij op en vertrok met hen, en enige der broeders uit Joppe gingen met hem mede.

24 En de volgende dag kwam hij te Caesarea aan. En Cornelius was hen wachtende, terwijl hij zijn bloedverwanten en beste vrienden had bijeengeroepen.

25 En toen het geschiedde, dat Petrus binnentrad, kwam Cornelius hem tegemoet, viel hem te voet en bewees hem hulde.

26 Maar Petrus richtte hem op en zeide: Sta op, ik ben zelf ook een mens.

27 En terwijl hij zich met hem onderhield, kwam hij binnen en vond er velen bijeen;

28 en hij sprak tot hen: Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood; doch mij heeft God doen zien, dat

ik niemand onheilig of onrein mag noemen.

²⁹ Daarom ben ik ook zonder tegenspreken op uw uitnodiging gekomen. Ik zou nu wel willen weten, om welke reden gij mij uitgenodigd hebt.

³⁰ En Cornelius zeide: Juist vóór vier dagen, van dit ogenblik af gerekend, was ik op het negende uur thuis in gebed;

³¹ en zie, een man stond voor mij in een blinkend kleed, en hij zeide: Cornelius, uw gebed is verhoord en aan uw aalmoezen is voor God gedacht geworden.

³² Zend dan iemand naar Joppe en ontbied Simon, die bijgenaamd wordt Petrus; deze is als gast in het huis van Simon, een leerlooier, aan de zee.

³³ Ik heb dan terstond iemand tot u gezonden en gij hebt er wèl aan gedaan hier te komen. Wij zijn dan nu allen aanwezig voor het aangezicht Gods, om te horen al wat u door de Here opgedragen is.

³⁴ En Petrus opende zijn mond en zeide: Inderdaad bemerk ik, dat er bij God geen aanneming des persoons is,

³⁵ maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig,

³⁶ naar het woord, dat Hij heeft doen brengen aan de kinderen Israëls om vrede te verkondigen door Jezus Christus. Deze is aller Heer.

³⁷ Gij weet van de dingen, die geschied zijn door het gehele Joodse land, te beginnen in Galilea, na de doop, die Johannes verkondigde,

³⁸ van Jezus van Nazaret, hoe God Hem met de heilige Geest en met kracht heeft gezalfd. Hij is rondgegaan, weldoende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren; want God was met Hem.

³⁹ En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft in het land der Joden zowel als te Jeruzalem; en zij hebben Hem gedood door Hem te hangen aan een hout.

⁴⁰ Hem heeft God ten derden dage opgewekt en heeft gegeven, dat Hij verscheen,

⁴¹ niet aan het gehele volk, doch aan de getuigen, die door God tevoren gekozen waren, aan ons, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden was opgestaan;

⁴² en Hij heeft ons geboden het volk te prediken en te betuigen, dat Hij het is, die door God is aangesteld tot rechter over levenden en doden.

⁴³ Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam.

⁴⁴ Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de heilige Geest op allen, die het woord hoorden.

⁴⁵ En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort,

⁴⁶ want zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken. Toen merkte Petrus op:

⁴⁷ Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de heilige Geest hebben ontvangen?

⁴⁸ En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus. Toen verzochten zij hem nog enige dagen te blijven.

11

Petrus verdedigt de doop van Cornelius

¹ De apostelen nu en de broeders in Judea hoorden, dat ook de heidenen het woord Gods aangenomen hadden.

² En toen Petrus naar Jeruzalem gegaan was, verschilden zij, die uit de besnijdenis waren, met hem van mening,

³ en zij zeiden: Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten.

⁴ Maar Petrus begon hun alles in geregelde orde uiteen te zetten en zeide:

⁵ Ik was in de stad Joppe in gebed en zag in zinsverrukking een gezicht: een voorwerp daalde neder in de vorm van een groot laken, dat aan de vier hoeken uit de hemel neergelaten werd, en het kwam vlak bij mij.

⁶ Toen ik er scherp naar keek, bemerkte ik en zag ik de viervoetige dieren der aarde, de wilde en de kruipende dieren en de vogelen des hemels.

⁷ En ik hoorde ook een stem tot mij zeggen: Sta op, Petrus, slacht en eet!

⁸ Maar ik zeide: Geenszins, Here, want nog nooit is iets, dat onheilig of onrein was, in mijn mond gekomen.

⁹ Doch ten tweeden male antwoordde mij een stem uit de hemel: Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden.

¹⁰ En dit geschiedde tot driemaal toe; en alles werd weer opgetrokken in de hemel.

¹¹ En zie, terstond daarop bleven drie mannen voor het huis staan, waarin wij waren, die uit Caesarea tot mij waren gezonden.

¹² En de Geest zeide tot mij, dat ik met hen moest medegaan zonder bezwaar te maken. En met mij gingen ook deze zes broeders, en wij zijn het huis van die man binnengegaan;

¹³ en hij heeft ons medegedeeld, hoe hij een engel in zijn huis had zien staan, die tot hem zeide: Zend iemand naar Joppe en nodig Simon uit, die bijgenaamd wordt Petrus;

¹⁴ deze zal woorden tot u spreken, waardoor gij en uw gehele huis behouden zult worden.

¹⁵ En toen ik begonnen was te spreken, viel de heilige Geest op hen, evenals in het begin ook op ons.

¹⁶ En ik herinnerde mij het woord des Heren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden.

¹⁷ Indien nu God hun op volkomen gelijke wijze als ons de gave heeft gegeven op het geloof in de Here Jezus Christus, hoe zou ik dan bij machte geweest zijn God tegen te houden?

¹⁸ En toen zij dit gehoord hadden, kwamen zij tot rust en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God ook de heidenen de bekering ten leven geschonken.

Barnabas en Saulus naar Antiochië

¹⁹ Zij dan, die verstrooid werden door de verdrukking, welke in verband met Stefanus plaats vond, trokken verder tot Fenicië, Cyprus en Antiochië toe, zonder tot iemand het woord te spreken dan alleen tot de Joden.

²⁰ Doch er waren onder hen enige Cyprische en Cyreense mannen, die, te Antiochië gekomen, ook tot de Grieken spraken en hun de Here Jezus predikten.

²¹ En de hand des Heren was met hen, en een groot aantal kwam tot het geloof en bekeerde zich tot de Here.

²² En het bericht daarvan kwam de gemeente van Jeruzalem ter ore en zij vaardigden Barnabas af naar Antiochië.

²³ Toen deze aankwam en de genade Gods zag, verheugde hij zich en wekte allen op om naar het voornemen van hun hart de Here trouw te blijven;

²⁴ want hij was een goed man, vol van de heilige Geest en van geloof. En een brede schare werd de Here toegevoegd.

²⁵ En hij vertrok naar Tarsus om Saulus te zoeken; en toen hij hem gevonden had, bracht hij hem naar Antiochië.

²⁶ En het geschiedde, dat zij een vol jaar in de gemeente gastvrij ontvangen werden en een brede schare leerden en dat de discipelen het eerst te Antiochië Christenen genoemd werden.

²⁷ En in die dagen kwamen profeten van Jeruzalem te Antiochië;

²⁸ en één uit hen, genaamd Agabus, stond op en gaf door de Geest te kennen, dat een grote hongersnood zou komen over het gehele rijk, die dan ook gekomen is onder Claudius.

²⁹ En de discipelen besloten, dat elk van hen naar draagkracht iets zenden zou tot ondersteuning van de broeders, die in Judea woonden;

³⁰ dit deden zij ook en zij zonden het aan de oudsten door de hand van Barnabas en Saulus.

12

De dood van Jakobus - De bevrijding van Petrus

¹ En omstreeks die tijd sloeg koning Herodes de hand aan sommigen van de gemeente om hun kwaad te doen.

² En hij liet Jakobus, de broeder van Johannes, ter dood brengen met het zwaard;

³ en toen hij zag, dat dit de Joden welgevallig was, ging hij voort en nam ook Petrus in hechtenis. Nu waren het de dagen der ongezuurde broden.

⁴ En hij liet hem grijpen en zette hem gevangen, onder bewaking van vier viertallen soldaten, met het voornemen hem na het Paasfeest voor het volk te brengen.

⁵ Petrus dan werd in de gevangenis in bewaring gehouden, maar door de gemeente werd voortdurend tot God voor hem gebeden.

⁶ Toen nu Herodes van plan was hem te doen voorkomen, lag Petrus die nacht te slapen tussen twee soldaten, geboeid met twee ketenen, en schildwachten hielden voor de deur der gevangenis de wacht.

⁷ En zie, een engel des Heren stond bij hem en er scheen licht in het vertrek, en hij stootte Petrus in zijn zijde om hem te wekken en zeide: Sta snel op! En de ketenen vielen van zijn handen.

⁸ En de engel zeide tot hem: Omgord u en bind uw sandalen aan. En hij deed aldus. En hij zeide tot hem: Sla uw mantel om en volg mij.

⁹ En hij volgde hem naar buiten en hij wist niet, dat het werkelijkheid was, wat door de engel gedaan werd, maar hij meende een gezicht te zien.

10 En toen zij langs de eerste en de tweede wacht gegaan waren, kwamen zij aan de ijzeren poort, die naar de stad leidde, welke vanzelf voor hen openging. En buiten gekomen, gingen zij één straat ver en terstond daarna verliet de engel hem.

11 En Petrus, tot zichzelf gekomen, zeide: Nu weet ik waarlijk, dat de Here zijn engel uitgezonden heeft en mij gerukt heeft uit de hand van Herodes en uit al wat het volk der Joden verwachtte.

12 En na een ogenblik van overleg, ging hij naar het huis van Maria, de moeder van Johannes, bijgenaamd Marcus, waar velen vergaderd waren in gebed.

13 En toen hij aan de deur van het voorportaal klopte, kwam een slavin, met name Rode, voor om te horen wat er was;

14 en toen zij de stem van Petrus herkende, deed zij van blijdschap het voorportaal niet open, maar liep naar binnen om mede te delen, dat Petrus voor het portaal stond.

15 En zij zeiden tot haar: Gij spreekt wartaal. Doch zij bleef volhouden, dat het zo was. En zij zeiden: Het is zijn engel.

16 Maar Petrus bleef kloppen en toen zij opengedaan hadden, zagen zij hem en waren verbijsterd.

17 En hij wenkte met zijn hand, dat zij zwijgen moesten, en verhaalde hun, hoe de Here hem uit de gevangenis had geleid en hij zeide: Bericht dit aan Jakobus en de broeders. En hij vertrok en reisde naar een andere plaats.

18 En toen het dag geworden was, kwam er geen kleine opschudding onder de soldaten, wat er toch met Petrus geschied was.

19 En toen Herodes nasporingen naar hem had laten doen, doch hem niet vond, nam hij de schildwachten in verhoor en liet hen wegleiden; en hij vertrok van Judea naar Caesarea en vertoefde aldaar.

De dood van Herodes

20 En hij was hevig vertoornd op de Tyriërs en de Sidoniërs; maar zij kwamen als één man tot hem en wisten Blastus, de kamerheer van de koning, voor zich te winnen en zij verzochten om vrede, daar hun land voor zijn voeding van dat des konings afhankelijk was.

21 En op een bepaalde dag hield Herodes, in een koninklijk kled op de troon gezeten, een rede tot hen;

22 en het volk juichte hem toe: De stem van een god en niet van een mens!

23 En terstond sloeg hem een engel des Heren, omdat hij God de eer niet gaf; en hij werd door wormen gegeten en blies de adem uit.

De uitzending van Barnabas en Saulus

24 En het woord des Heren wies en verbreidde zich.

25 Barnabas nu en Saulus keerden terug uit Jeruzalem na hun liefdedienst te hebben volbracht, en namen ook Johannes, bijgenaamd Marcus, mede.

13

1 Nu waren er te Antiochië in de gemeente aldaar profeten en leraars, namelijk: Barnabas, Simeon, genaamd Niger, Lucius van Cyrene, Manaën, de zoogbroeder van Herodes, de viervorst, en Saulus.

² En terwijl zij vastten bij de dienst des Heren, zeide de heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb.

³ Toen vastten en baden zij, en legden hun de handen op en lieten hen gaan.

⁴ Dezen dan, door de heilige Geest uitgezonden, trokken naar Seleucië en voeren vandaar naar Cyprus;

⁵ en te Salamis gekomen, verkondigden zij het woord Gods in de synagogen der Joden; en zij hadden ook Johannes tot helper.

⁶ En na het gehele eiland doorgetrokken te zijn tot aan Pafos, troffen zij een zekere tovenaar aan, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Barjesus;

⁷ hij hield zich op bij de landvoogd Sergius Paulus, een verstandig man. Deze begeerde het woord Gods te horen en liet Barnabas en Saulus tot zich roepen.

⁸ Maar Elymas, de tovenaar, want zo wordt zijn naam vertaald, verzette zich tegen hen en trachtte de landvoogd van het geloof afkerig te maken.

⁹ Doch Saulus, anders gezegd Paulus, vervuld met de heilige Geest, zag hem scherp aan, en zeide:

¹⁰ Zoon des duivels, vol van allerlei list en streken, vijand van alle gerechtigheid, zult gij niet ophouden de rechte wegen des Heren te verdraaien?

¹¹ En nu, zie, de hand des Heren keert zich tegen u, en gij zult een tijd lang blind zijn en de zon niet zien. En terstond viel op hem donkerheid en duisternis, en rondastende zocht hij iemand om hem bij de hand te leiden.

¹² Toen de landvoogd zag, wat er gebeurd was, kwam hij tot geloof, zeer getroffen door de leer des Heren.

Naar Antiochië in Pisidië

¹³ Paulus en die met hem waren, voeren af van Pafos en kwamen te Perge in Pamfylië; maar Johannes scheidde zich van hen af en keerde weder naar Jeruzalem.

¹⁴ Doch zelf gingen zij van Perge verder en kwamen te Antiochië in Pisidië, en op de sabbatdag in de synagoge gegaan zijnde, namen zij plaats.

¹⁵ En na de voorlezing van de wet en de profeten lieten de oversten der synagoge hun vragen: Mannen broeders, indien gij een woord van opwekking voor het volk hebt, spreekt het dan.

¹⁶ En Paulus stond op, wenkte met zijn hand en zeide: Mannen van Israël en vereerders van God, luistert.

¹⁷ De God van dit volk Israël heeft onze vaders uitverkoren en het volk verhoogd, toen zij bijwoners waren in het land Egypte, en Hij heeft hen met hoge arm daaruit gevoerd,

¹⁸ en Hij heeft gedurende een tijd van omstreeks veertig jaren in de woestijn hun eigenaardigheden verdragen;

¹⁹ en na zeven volken uitgeroeid te hebben in het land Kanaän, heeft Hij hun land hun ten erfdede gegeven,

²⁰ omstreeks vierhonderd vijftig jaren lang. En daarna gaf Hij hun richters tot op de profeet Samuël.

21 En van toen af vroegen zij om een koning en God gaf hun Saul, de zoon van Kis, een man uit de stam Benjamin, veertig jaren lang;

22 en nadat Hij deze verworpen had, verwekte Hij hun David als koning, wie Hij ook dit getuigenis gaf: Ik heb David, de zoon van Isai, gevonden, een man naar mijn hart, die al mijn bevelen zal volbrengen.

23 Uit zijn geslacht heeft God naar de belofte voor Israël de Heiland Jezus doen komen,

24 nadat Johannes eerst, vóór zijn optreden, aan het gehele volk Israël een doop van bekering gepredikt had.

25 En toen hij zijn loopbaan volbracht, zeide Johannes: Wat gij meent, dat ik ben, ben ik niet, maar zie, na mij komt Hij, wie ik niet waardig ben het schoeisel van zijn voeten los te maken.

26 Mannen broeders, zonen van het geslacht van Abraham, en vereerders van God onder u, tot ons is deze heilsboodschap gezonden.

27 Want die te Jeruzalem wonen en hun oversten hebben Hem niet erkend en zij hebben de uitspraken der profeten, die elke sabbat worden voorgelezen, door hun oordeel vervuld,

28 en hoewel zij geen grond voor doodstraf konden vinden, hebben zij Pilatus gevraagd Hem ter dood te brengen;

29 en toen zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven stond, namen zij Hem af van het hout en legden Hem in een graf.

30 Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt;

31 en Hij is gedurende vele dagen verschenen aan hen, die met Hem van Galilea naar Jeruzalem opgegaan waren, die [thans] getuigen van Hem zijn bij het volk.

32 En wij verkondigen u, dat God de belofte, die aan de vadersen geschied is,

33 aan ons, hun kinderen, vervuld heeft door Jezus op te wekken, gelijk in de tweede psalm geschreven staat: Mijn zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt.

34 En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zonder dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren, heeft Hij aldus gezegd: Ik zal U het heilige van David geven, dat betrouwbaar is;

35 en daarom zegt Hij ook in een andere psalm: Gij zult uw Heilige geen ontbinding doen zien.

36 Want David is, na voor zijn geslacht de raad Gods gediend te hebben, ontslapen en bij zijn vadersen bijgezet, en hij heeft wèl ontbinding gezien;

37 maar Hij, die God heeft opgewekt, heeft geen ontbinding gezien.

38 Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Hem u vergeving van zonden verkondigd wordt;

39 ook van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd kondt worden door de wet van Mozes, wordt ieder, die gelooft, gerechtvaardigd door Hem.

40 Ziet dan toe, dat u niet overkome, wat in de profeten gezegd is:

41 Ziet, verachters, en verwondert u en verdwijnt; want Ik werk een werk in uw dagen, een werk, dat gij voorzeker niet zult geloven, als iemand het u verhaalt.

42 En toen zij vertrokken, verzochten zij hun tegen de eerstvolgende sabbat weder deze woorden te spreken.

43 En na het uitgaan van de synagoge, volgden vele van de Joden en de vereerders van God, die Jodengenoten waren, Paulus en Barnabas,

die dan ook tot hen spraken en bij hen aandrongen om te blijven bij de genade Gods.

⁴⁴ En de volgende sabbat kwam bijna de gehele stad bijeen om het woord Gods te horen.

⁴⁵ Doch toen de Joden de scharen zagen, werden zij vervuld met nijd en spraken, lasterende, tegen hetgeen door Paulus gezegd werd.

⁴⁶ Maar Paulus en Barnabas zeiden vrijmoedig: Het was nodig, dat eerst tot u het woord Gods werd gesproken, doch nu gij het verstoot en u het eeuwige leven niet waardig keurt, zie, nu wenden wij ons tot de heidenen.

⁴⁷ Want zo heeft ons de Here geboden: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij tot heil zoudt zijn tot aan het uiterste der aarde.

⁴⁸ Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich en verheerlijkten het woord des Heren; en allen, die bestemd waren ten eeuwigen leven, kwamen tot geloof;

⁴⁹ en het woord des Heren verbreidde zich door het gehele land.

Naar Ikonium, Lystra en Derbe

⁵⁰ Maar de Joden stookten de aanzienlijke vrouwen, die God vereerden, en de voornaamsten der stad op, en zij verwekten een vervolging tegen Paulus en Barnabas en dreven hen uit hun gebied.

⁵¹ Doch zij schudden het stof van hun voeten af tegen hen en gingen naar Ikonium;

⁵² en de discipelen werden vervuld met blijdschap en met de heilige Geest.

14

¹ En het geschiedde evenzo te Ikonium, dat zij in de synagoge der Joden gingen en zo spraken, dat er een grote menigte, zowel van Joden als van Grieken, tot het geloof kwam.

² Maar de Joden, die hun geen gehoor gaven, prikkelden en verbitterden de zielen der heidenen tegen de broeders.

³ Zij verkeerden daar dan geruime tijd, vrijmoedig sprekende in vertrouwen op de Here, die getuigenis gaf aan het woord zijner genade en tekenen en wonderen door hun handen deed geschieden.

⁴ Maar er ontstond verdeeldheid onder het volk in de stad: sommigen waren voor de Joden, anderen voor de apostelen.

⁵ En toen er een oploop kwam, zowel van heidenen als van Joden met hun oversten, om hen te mishandelen en te stenigen,

⁶ namen zij, de toestand overzien hebbende, de wijk naar de steden van Lykaonië, Lystra en Derbe en omgeving,

⁷ en verkondigden daar een tijd lang het evangelie.

⁸ En er woonde te Lystra een man, die geen macht had over zijn voeten, verlamd van de schoot zijner moeder aan, die nooit had kunnen lopen.

⁹ Deze man luisterde naar Paulus, wanneer hij sprak, en Paulus keek hem scherp aan en zag, dat hij geloof had om genezing te vinden,

¹⁰ en hij zeide met luider stem: Ga recht op uw voeten staan! En hij sprong overeind en liep heen en weer.

¹¹ En toen de scharen zagen, wat Paulus gedaan had, verhieven zij hun stem en zeiden in het Lykaonisch: De goden zijn, in mensengedaante, tot ons neergedaald;

¹² en zij noemden Barnabas Zeus en Paulus Hermes, omdat hij het was, die het woord voerde.

¹³ En de priester van Zeus-voor-de-stad bracht stieren en kransen aan bij het poortgebouw en wilde met de scharen offeren.

¹⁴ Maar toen de apostelen Barnabas en Paulus dat hoorden, scheurden zij hun mantels en sprongen naar voren onder de schare,

¹⁵ uitroepende: Mannen, wat doet gij daar? Ook wij zijn maar zwakke mensen zoals gij en verkondigen u, dat gij u van dit ijdel bedrijf moet bekeren tot de levende God, die de hemel, de aarde, de zee en al wat erin is gemaakt heeft.

¹⁶ Hij heeft ten tijde der geslachten, die achter ons liggen, alle volken op hun eigen wegen laten gaan,

¹⁷ en toch heeft Hij Zich niet onbetuigd gelaten door wel te doen, door u van de hemel regen en vruchtbare tijden te geven en aan uw harten overvloed van spijs en vrolijkheid te schenken.

¹⁸ En hoewel zij zo spraken, konden zij ternauwernood de scharen weerhouden hun te offeren.

¹⁹ Maar er kwamen Joden van Antiochië en Ikonium en zij praatten de scharen om en stenigden Paulus en sleepten hem de stad uit, menende, dat hij dood was.

²⁰ Doch toen de discipelen hem omringd hadden, stond hij op en ging de stad binnen. En de volgende dag vertrok hij met Barnabas naar Derbe.

Terug naar Antiochië

²¹ En toen zij aan die stad het evangelie verkondigd en er verscheidene discipelen gemaakt hadden, keerden zij terug naar Lystra, Ikonium en Antiochië,

²² om de zielen der discipelen te versterken en hen te vermanen om te blijven bij het geloof, en dat wij door vele verdrukkingen het Koninkrijk Gods moeten binnengaan.

²³ En nadat zij voor hen in elke gemeente oudsten hadden aangewezen, droegen zij hen onder bidden en vasten de Here op, in wie zij geloofd hadden.

²⁴ En na een tocht door Pisidië kwamen zij in Pamfylië;

²⁵ en zij spraken het woord te Perge en trokken naar Attalia;

²⁶ en vandaar voeren zij naar Antiochië, waar zij aan de genade Gods waren opgedragen voor het werk, dat zij volbracht hadden.

²⁷ En daar aangekomen, riepen zij de gemeente bijeen en gaven verslag van al wat God met hen gedaan had, en dat Hij ook voor de heidenen een deur des geloofs had geopend.

²⁸ En zij vertoefden daar geruime tijd met de discipelen.

15

De vergadering te Jeruzalem

¹ En sommigen, uit Judea gekomen, leerden de broeders: Indien gij u niet besnijden laat naar het gebruik van Mozes, kunt gij niet behouden worden.

² En toen er van de zijde van Paulus en Barnabas geen gering verzet en tegenspraak tegen hen ontstond, droegen zij Paulus en Barnabas en

nog enigen van hen op zich tot de apostelen en oudsten te Jeruzalem te begeven naar aanleiding van dit geschil.

³ Zij reisden dan, nadat hun door de gemeenten uitgeleide gedaan was, door Fenicië en Samaria, en bereidden met hun verhaal van de bekering der heidenen al de broeders grote blijdschap.

⁴ En te Jeruzalem aangekomen, werden zij door de gemeente, de apostelen en de oudsten ontvangen en vermeldden al wat God met hen gedaan had.

⁵ Maar er stonden uit de partij der Farizeeën enigen op, die gelovig geworden waren, en zeiden, dat men hen moest besnijden en gebieden de wet van Mozes te houden.

⁶ En de apostelen en de oudsten vergaderden om deze aangelegenheid te overwegen.

⁷ En toen daarover veel verschil van mening rees, stond Petrus op en zeide tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God van de aanvang af mij onder u heeft verkoren, opdat door mijn mond de heidenen het woord van het evangelie zouden horen en geloven.

⁸ En God, die de harten kent, heeft getuigd door hun de heilige Geest te geven evenals ook aan ons,

⁹ zonder enig onderscheid te maken tussen ons en hen, door het geloof hun hart reinigende.

¹⁰ Nu dan, wat stelt gij God op de proef door een juk op de hals der discipelen te leggen, dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?

¹¹ Maar door de genade van de Here Jezus geloven wij behouden te worden op dezelfde wijze als zij.

¹² En de gehele vergadering werd stil en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen wat al tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had.

¹³ En nadat dezen uitgesproken waren, nam Jakobus het woord en zeide: Mannen broeders, hoort naar mij!

¹⁴ Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen.

¹⁵ En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven staat:

¹⁶ Daarna zal Ik wederkeren de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten,

¹⁷ opdat het overige deel der mensen de Here zoek, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet,

¹⁸ welke van eeuwigheid bekend zijn.

¹⁹ Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen,

²⁰ maar hun aanschrijven, dat zij zich hebben te onthouden van wat door de afgoden bezoedeld is, van hoererij, van het verstikte en van bloed.

²¹ Immers Mozes heeft van oudsher in iedere stad, die hem prediken, daar hij elke sabbat in de synagogen wordt voorgelezen.

Het antwoord aan Antiochië

22 Toen besloten de apostelen en de oudsten met de gehele gemeente mannen uit hun midden te kiezen en met Paulus en Barnabas naar Antiochië te zenden: Judas, genaamd Barsabbas, en Silas, mannen van aanzien onder de broeders.

23 En men schreef door hun bemiddeling: De apostelen en oudsten groeten als broeders de broeders uit de heidenen in Antiochië, Syrië en Cilicië.

24 Aangezien wij gehoord hebben, dat enigen uit ons midden u met hun woorden hebben verontrust, uw zielen in verwarring brengende, hoewel wij hun niets geboden hadden,

25 hebben wij eenstemmig besloten mannen te kiezen om die tot u te zenden met onze geliefden, Barnabas en Paulus,

26 mensen, die hun leven hebben overgehad voor de naam van onze Here Jezus Christus.

27 Wij hebben dan Judas en Silas gezonden, die zelf ook mondeling hetzelfde te uwer kennis zullen brengen.

28 Want het heeft de heilige Geest en ons goed gedacht, u verder geen last op te leggen dan dit noodzakelijke:

29 onthouding van hetgeen de afgoden geofferd is, van bloed, van het verstikte en van hoererij; indien gij u hier voor wacht, zult gij wèl doen. Vaart wel!

30 Toen men afscheid van hen genomen had, kwamen zij te Antiochië aan, riepen de vergadering bijeen en legden de brief over.

31 En toen zij die gelezen hadden, verblijdden zij zich over de bemoediging.

32 Judas en Silas, die zelf ook profeten waren, bemoedigden en versterkten de broeders met vele woorden.

33 En toen zij daar een tijd lang geweest waren, werden zij door de broeders met de vredegroet gezonden tot degenen, die hen hadden afgevaardigd.

34 [Maar Silas besloot op hen te wachten.]

Twist tussen Paulus en Barnabas

35 En Paulus en Barnabas bleven te Antiochië en leerden en verkondigden met vele anderen het woord des Heren.

36 Maar na enige dagen zeide Paulus tot Barnabas: Laten wij toch terugkeren tot onze broeders in iedere stad, waar wij het woord des Heren verkondigd hebben, om te zien, hoe het hun gaat.

37 En Barnabas wilde ook Johannes, genaamd Marcus, medenemen;

38 maar Paulus bleef van oordeel, dat men niet iemand bij zich moest hebben, die hen na Pamfylië had verlaten en zich niet met hen tot het werk had begeven.

39 En er ontstond een verbittering, zodat zij uiteengingen en Barnabas met Marcus naar Cyprus voer.

40 Maar Paulus koos zich Silas en vertrok, door de broeders aan de genade des Heren opgedragen;

41 en hij ging door Syrië en Cilicië en versterkte de gemeenten.

16

1 En hij kwam ook te Derbe en te Lystra. En zie, er was daar een zeker discipel, genaamd Timoteüs, de zoon van een gelovige Joodse vrouw, maar van een Griekse vader,

² en hij stond goed bekend bij de broeders van Lystra en Ikonium.

³ Paulus wilde, dat deze met hem zou gaan en hij nam hem tot zich en besneed hem ter wille van de Joden in die plaatsen, want iedereen wist, dat zijn vader een Griek was.

Door Macedonië

⁴ En toen zij de steden langs reisden, gaven zij hun de beslissingen, die door de apostelen en de oudsten te Jeruzalem genomen waren, om die te onderhouden.

⁵ De gemeenten dan werden bevestigd in het geloof en namen dagelijks in zielental toe.

⁶ En zij gingen door het Frygisch-Galatische land, maar werden door de heilige Geest verhinderd het woord in Asia te spreken;

⁷ en bij Mysië gekomen, poogden zij naar Bitynië te reizen, maar de Geest van Jezus liet het hun niet toe;

⁸ en toen zij Mysië voorbij waren, kwamen zij te Troas.

⁹ En Paulus kreeg in de nacht een gezicht; er stond een Macedonisch man, die hem toeriep: Steek over naar Macedonië en help ons.

¹⁰ Toen hij het gezicht gezien had, zochten wij dadelijk gelegenheid om naar Macedonië te vertrekken, daar wij eruit opmaakten, dat God ons had geroepen om hun het evangelie te verkondigen.

¹¹ En van Troas afgevaren, koersten wij recht op Samotrake aan en de volgende dag naar Neapolis;

¹² en vandaar naar Filippi, dat de eerste stad is van dit deel van Macedonië, een (Romeinse) kolonie. En wij vertoefden enkele dagen in die stad.

¹³ En op de sabbatdag gingen wij de poort uit, de rivier langs, waar wij verwachtten, dat een gebedsplaats zou zijn; en nedergezeten, spraken wij tot de vrouwen, die samengekomen waren.

¹⁴ En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster uit de stad Tyatira, die God vereerde, hoorde toe, en de Here opende haar hart, zodat zij aandacht schonk aan hetgeen door Paulus gezegd werd.

¹⁵ En toen zij gedoopt was en haar huis, nodigde zij ons, zeggende: Indien gij van oordeel zijt, dat ik de Here getrouw ben, neemt dan uw intrek in mijn huis. En zij drong ons ertoe.

¹⁶ En het geschiedde, toen wij naar de gebedsplaats gingen, dat een zekere slavin, die een waarzeggende geest had, ons tegenkwam, welke aan haar eigenaars met waarzeggen veel voordeel aanbracht.

¹⁷ Deze liep Paulus en ons achterna, luid roepende: Deze mensen zijn dienstknechten van de allerhoogste God, die u de weg tot behoudenis boodschappen.

¹⁸ En dit deed zij vele dagen lang. Maar toen dit Paulus verdroot, wendde hij zich tot de geest en zeide: Ik gelast u in de naam van Jezus Christus van haar uit te gaan. En hij ging uit op datzelfde uur.

De gevangenvaarder van Filippi

¹⁹ Toen nu haar eigenaars zagen, dat hun kans op voordeel verdwenen was, grepen zij Paulus en Silas en sleurden hen naar de markt voor de overheid,

²⁰ en toen zij hen bij de hoofdlieden gebracht hadden, zeiden zij: Deze mensen brengen onze stad in rep en roer, daar zij Joden zijn,

²¹ en zij verkondigen zeden, die wij als Romeinen niet mogen aanvaarden of volgen.

²² Ook de menigte schoolde tegen hen samen en de hoofdlieden scheurden hun de kleren van het lijf en lieten hen met de roede geselen;

²³ en na hun vele slagen gegeven te hebben, wierpen zij hen in de gevangenis met bevel aan de bewaarder hen zorgvuldig te bewaken.

²⁴ Daar deze zulk een bevel ontvangen had, zette hij hen in de binnenste kerker en sloot hun voeten zorgvuldig in het blok.

²⁵ Maar omstreeks middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gods lof, en de gevangenen luisterden naar hen.

²⁶ Doch plotseling kwam er een zware aardbeving, zodat de grondvesten der gevangenis schudden; en terstond gingen alle deuren open en de boeien van allen raakten los.

²⁷ En de bewaarder, uit zijn slaap opgeschrikt, zag de deuren der gevangenis openstaan, trok zijn zwaard en was op het punt zelfmoord te plegen, in de waan, dat de gevangenen ontsnapt waren.

²⁸ Maar Paulus riep met luider stem: Doe uzelf geen kwaad, want wij zijn allen hier!

²⁹ En hij liet licht brengen, sprong naar binnen en wierp zich, bevende over al zijn leden, voor Paulus en Silas neder.

³⁰ En hij leidde hen naar buiten en zeide: Heren, wat moet ik doen om behouden te worden?

³¹ En zij zeiden: Stel uw vertrouwen op de Here Jezus en gij zult behouden worden, gij en uw huis.

³² En zij spraken het woord Gods tot hem in tegenwoordigheid van allen, die in zijn huis waren.

³³ En in datzelfde uur van de nacht nam hij hen mede om hun striemen af te wassen, en hij liet zichzelf en al de zijnen terstond dopen;

³⁴ en hij bracht hen naar boven in zijn huis en richtte een tafel aan, en hij verheugde zich, dat hij met zijn gehele huis tot het geloof in God gekomen was.

³⁵ En toen het dag was geworden, zonden de hoofdlieden de gerechtsdienaars om te zeggen: Laat die mensen vrij.

³⁶ En de bewaarder deelde dit bericht aan Paulus mede: De hoofdlieden hebben doen weten, dat gij moet vrijgelaten worden; vertrekt dan nu en gaat heen in vrede.

³⁷ Maar Paulus zeide tot hen: Zij hebben ons, hoewel wij Romeinen zijn, zonder vorm van proces in het openbaar gegeseld en in de gevangenis gezet, en willen zij ons er nu ongemerkt uitzetten? Geen sprake van; laten zij zelf komen en ons eruit leiden.

³⁸ En de boden brachten deze woorden over aan de hoofdlieden. En dezen werden bevreesd, toen zij hoorden, dat het Romeinen waren;

³⁹ en zij kwamen het hun verzoeken, en toen zij hen de gevangenis uitgeleid hadden, vroegen zij hun de stad te verlaten.

⁴⁰ En uit de gevangenis gekomen, gingen zij naar Lydia, en zij zagen de broeders en spraken hen bemoedigend toe en vertrokken.

17

Paulus te Tessalonica en Berea

¹ En hun weg nemende over Amfipolis en Apollonia, kwamen zij te Tessalonica, waar een synagoge der Joden was.

² En Paulus ging, zoals hij gewoon was, daar binnen en behandelde drie sabbatten achtereen met hen gedeelten uit de Schriften,

³ door aanhalingen uitleggende, dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze de Christus is, die Jezus, die ik (zeide hij) u predik.

⁴ En enigen van hen lieten zich overtuigen en sloten zich bij Paulus en Silas aan, en ook een grote menigte Grieken, die God vereerden, en tal van voorname vrouwen.

⁵ Maar de Joden werden afgunstig en namen enkelen van het minste straatvolk te hulp, veroorzaakten een oploop, en brachten de stad in rep en roer; en zij stormden op het huis van Jason aan met de bedoeling hen voor de volksvergadering te brengen.

⁶ Maar toen zij hen niet vonden, sleurden zij Jason en enige broeders voor de stadsbestuurders, en schreeuwden: Dezen, die de wereld in opschudding gebracht hebben, zijn ook hier gekomen,

⁷ en Jason heeft hen in zijn huis opgenomen. En zij handelen allen in strijd met de geboden van de keizer door te beweren, dat er een andere koning, Jezus, is.

⁸ En zij maakten de bevolking en de stadsbestuurders, die dit hoorden, ongerust.

⁹ Doch toen dezen van Jason en de anderen een borgtocht hadden ontvangen, lieten zij hen vrij.

¹⁰ Maar de broeders zonden terstond in de nacht Paulus en Silas naar Berea, die, daar aangekomen, naar de synagoge der Joden gingen;

¹¹ en dezen onderscheidten zich gunstig van die te Tessalonica, daar zij het woord met alle bereidwilligheid aannamen en dagelijks de Schriften nagingen, of deze dingen zo waren.

¹² Velen dan van hen kwamen tot het geloof, en van de aanzienlijke Griekse vrouwen en mannen niet weinigen.

¹³ Maar toen de Joden uit Tessalonica bemerkten, dat het woord Gods ook te Berea door Paulus werd verkondigd, kwamen zij ook daar de scharen opzetten en verontrusten.

¹⁴ Doch de broeders lieten toen terstond Paulus vertrekken in de richting van de zee, maar Silas en Timoteüs bleven daar achter.

Paulus te Athene

¹⁵ En Paulus' geleiders brachten hem te Athene en vertrokken met de opdracht aan Silas en Timoteüs om zo spoedig mogelijk bij hem te komen.

¹⁶ En terwijl Paulus te Athene op hen wachtte, werd zijn geest in hem geprikkeld, toen hij zag, dat de stad zo vol afgodsbeelden was.

¹⁷ Hij hield daarom in de synagoge samensprekingen met de Joden en met hen, die God vereerden, en op de markt dagelijks met hen, die hij er aantrof.

¹⁸ En ook enige van de Epikureïsche en Stoïcijnse wijsgeren twistten met hem en sommigen zeiden: Wat zou die betweter willen beweren? Maar anderen: Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn; want hij bracht het evangelie van Jezus en van de opstanding.

¹⁹ En zij namen hem mede en brachten hem naar de Areopagus en zeiden: Zouden wij ook mogen vernemen, wat dit voor een nieuwe leer is, waarvan gij spreekt?

²⁰ Want gij brengt ons enige vreemde dingen ten gehore; wij wensten dan wel te weten, wat dit zeggen wil.

²¹ Alle Atheners nu en de vreemdelingen, die zich daar ophielden, hadden voor niets anders tijd over dan om iets nieuws te zeggen of te horen.

²² En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide: Mannen van Athene, ik zie voor mijn ogen, dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt;

²³ want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: Aan een onbekende god. Wat gij dan, zonder het te kennen, vereert, dat verkondig ik u.

²⁴ De God, die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is, die een Heer is van hemel en aarde, woont niet in tempels met handen gemaakt,

²⁵ en laat Zich ook niet door mensenhanden dienen, alsof Hij nog iets nodig had, daar Hij zelf aan allen leven en adem en alles geeft.

²⁶ Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald,

²⁷ opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons.

²⁸ Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij, gelijk ook enige van uw dichters hebben gezegd: Want wij zijn ook van zijn geslacht.

²⁹ Daar wij dan van Gods geslacht zijn, moeten wij niet menen, dat de godheid gelijk is aan goud of zilver of steen door menselijke kunstvaardigheid gesneden of bedacht.

³⁰ God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden der onwetendheid, heden aan de mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen;

³¹ omdat Hij een dag heeft bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een man, die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken.

³² Toen zij nu van een opstanding van doden hoorden, spotten sommigen, maar anderen zeiden: Wij zullen u hierover nog wel eens horen.

³³ Aldus vertrok Paulus uit hun midden.

³⁴ Doch enige mannen sloten zich bij hem aan, en kwamen tot geloof, onder wie ook Dionysius, de Areopagiet, en een vrouw, genaamd Damaris, en anderen met hen.

18

Paulus te Korinte

¹ Daarna verliet hij Athene en kwam te Korinte.

² En hij vond daar een Jood, genaamd Aquila, van geboorte uit Pontus, die juist uit Italië gekomen was met Priscilla, zijn vrouw, omdat Claudius bevolen had, dat alle Joden Rome zouden verlaten; en hij kwam bij hen.

³ En omdat hij hetzelfde handwerk uitoefende, bleef hij bij hen, en zij werkten samen, want zij waren tentenmakers van hun handwerk.

⁴ En hij hield elke sabbat besprekingen in de synagoge en trachtte Joden en Grieken te overtuigen.

⁵ En toen Silas en Timoteüs uit Macedonië kwamen, wijdde Paulus zich geheel aan de prediking, waarin hij de Joden betuigde, dat Jezus de Christus is.

⁶ Maar toen dezen zich verzetten en lasterden, schudde hij zijn kleren uit en zeide tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben er rein van, voortaan zal ik mij tot de heidenen wenden.

⁷ En hij vertrok vandaar en kwam in het huis van iemand, genaamd Titius Justus, die God vereerde, wiens huis naast de synagoge stond.

⁸ En Crispus, de overste der synagoge, kwam tot geloof in de Here met zijn gehele huis, en vele van de Korintiërs, die hem hoorden, geloofden en lieten zich dopen.

⁹ En de Here zeide in de nacht door een gezicht tot Paulus: Wees niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet;

¹⁰ want Ik ben met u en niemand zal het op u toelagen om u kwaad te doen, want Ik heb veel volk in deze stad.

¹¹ En hij woonde daar een jaar en zes maanden en leerde onder hen het woord Gods.

¹² Maar toen Gallio landvoogd van Achaje was, keerden zich de Joden als één man tegen Paulus en brachten hem voor de rechterstoel,

¹³ en zeiden: Deze tracht de mensen te overreden om God op onwettige wijze te vereren.

¹⁴ En toen Paulus op het punt stond zijn mond te openen, zeide Gallio tot de Joden: Indien er sprake was van enige onrechtmatigheid of misdrijf, zou ik u, o Joden, uit de aard der zaak ontvankelijk verklaard hebben;

¹⁵ maar nu het geschillen zijn over een woord en namen en de wet, die bij u geldt, moet gij het zelf maar uitmaken; hierover wil ik geen rechter zijn.

¹⁶ En hij joeg hen van zijn rechterstoel weg.

¹⁷ En allen grepen Sostenes, de overste der synagoge, en zij sloegen hem vóór de rechterstoel; maar Gallio trok er zich niets van aan.

Paulus naar het Oosten - Apollos

¹⁸ En nadat Paulus daar nog verscheidene dagen was gebleven, nam hij afscheid van de broeders en voer weg naar Syrië, vergezeld door Priscilla en Aquila, nadat hij te Kenchreeën zijn hoofdhaar had laten afknippen, want hij stond onder een gelofte.

¹⁹ En zij kwamen te Efeze aan en hen daar achterlatende, ging hij zelf naar de synagoge en hield besprekingen met de Joden.

²⁰ Hun verzoek echter om langer te blijven willigde hij niet in,

²¹ maar hij nam afscheid en zeide: Zo God wil, kom ik bij u terug. En hij vertrok over zee van Efeze.

²² En hij kwam te Caesarea, ging aan land en groette de gemeente en ging naar Antiochië.

²³ En toen hij daar een tijd lang geweest was, ging hij weer weg en doorreisde achtereenvolgens het land van Galatië en Frygië om al de discipelen te versterken.

²⁴ En een zekere Jood, genaamd Apollos, geboortig uit Alexandrië, een geleerd man, doorkneed in de Schriften, kwam te Efeze.

²⁵ Deze was ingelicht omtrent de weg des Heren en, vurig van geest, sprak en leerde hij nauwkeurig hetgeen op Jezus betrekking had, ofschoon hij alleen wist van de doop van Johannes.

²⁶ En deze begon vrijmoedig op te treden in de synagoge. En toen Priscilla en Aquila hem hoorden, namen zij hem tot zich en legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit.

²⁷ En toen hij naar Achaje wilde oversteken, moedigden de broeders hem daartoe aan en schreven aan de discipelen, dat zij hem vriendelijk moesten ontvangen. Deze, daar aangekomen, was door (Gods) genade van veel nut voor hen, die geloofden.

²⁸ Want onvermoeid bestreed hij de Joden in het openbaar en bewees uit de Schriften, dat Jezus de Christus is.

19

Paulus te Efeze

¹ En terwijl Apollos te Korinte was, geschiedde het, dat Paulus, na door de bovenlanden gereisd te zijn, te Efeze kwam, en daar enige discipelen vond.

² En hij zeide tot hen: Hebt gij de heilige Geest ontvangen, toen gij tot het geloof kwaamt? Doch zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, dat er een heilige Geest is.

³ En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In de doop van Johannes.

⁴ Maar Paulus zeide: Johannes doopte een doop van bekering en zeide tot het volk, dat zij moesten geloven in Hem, die na hem kwam, dat is in Jezus.

⁵ En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Here Jezus.

⁶ En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden.

⁷ En het waren in het geheel ongeveer twaalf mannen.

⁸ En Paulus ging naar de synagoge en trad drie maanden lang vrijmoedig op, om hen door besprekingen te overtuigen aangaande het Koninkrijk Gods.

⁹ Maar toen sommigen verhard en ongehoorzaam bleven en ten aanhoren van de menigte kwaad bleven spreken van de weg, maakte hij zich van hen los en zonderde zijn discipelen af, terwijl hij dagelijks besprekingen hield in de gehoorzaal van Tyrannus.

¹⁰ En dit ging twee jaar lang zo voort, zodat allen, die in Asia woonden, het woord des Heren hoorden, Joden zowel als Grieken.

¹¹ En God deed buitengewone krachten door de handen van Paulus,

¹² zodat ook zweetdoeken of gordeldoeken van zijn lichaam aan de zieken gebracht werden en hun kwalen van hen weken en de boze geesten uitvoeren.

De zonen van Skevas

¹³ En ook enige van de rondreizende Joodse geestenbezweerders waagden het over hen, die zulke boze geesten hadden, de naam van de Here Jezus te noemen met de woorden: Ik bezweer u bij de Jezus, die Paulus predikt.

¹⁴ Het waren nu zeven zonen van een zekere Skevas, een Joodse overpriester, die dit deden.

¹⁵ Maar de boze geest antwoordde en zeide tot hen: Jezus ken ik en van Paulus weet ik, maar wie zijt gij?

¹⁶ En de mens, in wie de boze geest was, sprong op hen af, overweldigde hen tezamen en bleek zoveel sterker dan zij, dat zij zonder kleren en gewond uit dat huis moesten vluchten.

¹⁷ En dit werd bekend aan allen, Joden en Grieken, die te Efeze woonden, en vrees overviel hen allen, en de naam van de Here Jezus werd grootgemaakt;

¹⁸ en velen van hen, die gelovig geworden waren, kwamen hun schuld belijden en uitspreken wat zij bedreven hadden.

¹⁹ En enigen van degenen, die toverkunsten hadden uitgeoefend, brachten hun boeken bijeen en verbrandden ze ten aanschouwen van allen. En men berekende de waarde ervan en stelde die vast op vijftigduizend zilverstukken.

²⁰ Zo wies het woord des Heren krachtig en het werd sterker.

Demetrius de zilversmid

²¹ En toen dit alles voorbij was, nam Paulus zich voor door Macedonië en Achaje naar Jeruzalem te reizen, en hij zeide: Als ik daar geweest ben, moet ik ook Rome zien.

²² En hij zond twee van zijn helpers, Timoteüs en Erastus, naar Macedonië, maar hij bleef zelf nog een tijd lang in Asia.

²³ En omstreeks dat tijdstip ontstond er geen geringe opschudding inzake de weg.

²⁴ Want iemand, genaamd Demetrius, een zilversmid, die zilveren Artemistempels vervaardigde, verschaftte aan de mannen van het vak niet weinig inkomsten.

²⁵ Hij riep dezen bijeen, met de werklieden in dit vak, en zeide: Mannen, gij weet, dat wij aan dit werk onze welvaart danken,

²⁶ en gij ziet en hoort, dat deze Paulus een talrijke schare, niet alleen van Efeze, maar ook van bijna geheel Asia, overgehaald en afkerig gemaakt heeft door te zeggen, dat goden, die met handen worden gemaakt, geen goden zijn;

²⁷ en wij lopen niet alleen gevaar, dat deze tak van arbeid niet meer in tel zal zijn, maar ook, dat het heiligdom van de grote godin Artemis van geen betekenis meer geacht zal worden, en dat zij ook van haar luister beroofd zal worden, zij, die door geheel Asia en de ganse wereld als godin wordt vereerd.

²⁸ Toen zij nu dit hoorden, riepen zij in heftige opwinding: Groot is de Artemis der Efeziërs!

²⁹ En de stad werd een en al verwarring en zij stormden als één man naar het theater en sleurden Gajus en Aristarchus, Macedonische reisgenoten van Paulus, mede.

³⁰ En toen Paulus zich onder het volk wilde begeven, lieten de discipelen hem dit niet toe;

³¹ zelfs zonden enige van de oversten van Asia, die hem welgezind waren, hem de waarschuwing, zich niet in het theater te wagen.

³² Nu riep de een dit, de ander dat, want de volksvergadering was verward en de meesten wisten niet eens, waartoe zij samengekomen waren.

³³ En uit de schare gaf men inlichtingen aan Alexander, die de Joden naar voren geschoven hadden, en Alexander wenkte met de hand en wilde een verdedigingsrede houden voor het volk.

³⁴ Maar toen zij bemerkten, dat hij een Jood was, ging er één geroep van allen op, wel twee uren lang: Groot is de Artemis der Efeziërs!

³⁵ Maar de secretaris der stad bracht de schare tot kalmte, doordat hij zeide: Mannen van Efeze! Wie ter wereld weet niet, dat de stad der Efeziërs de tempelbewaarster is van de grote Artemis en van het beeld, dat uit de hemel is gevallen?

³⁶ Daar dit nu buiten kijf is, hebt gij u kalm te houden en niets overijlds te doen.

³⁷ Want gij hebt deze mannen opgebracht, zonder dat zij tempelrovers zijn, of onze godin lasteren.

³⁸ Indien derhalve Demetrius en zijn vakgenoten iets tegen iemand hebben in te brengen, er worden rechtszittingen gehouden en er zijn landvoogden; laten zij een aanklacht tegen elkander indienen.

³⁹ En indien gij nog iets meer te verlangen hebt, zal dit in de wettige volksvergadering worden beslist.

⁴⁰ Want wij lopen gevaar van oproer te worden aangeklaagd om de dag van heden, daar er geen enkele reden is aan te voeren, waarover wij verantwoording zullen kunnen afleggen, terzake van deze samensholling. En met deze woorden ontbond hij de volksvergadering.

20

Van Macedonië naar Troas

¹ Nadat nu de opschudding was bedaard, riep Paulus de discipelen tot zich en sprak hen bemoedigend toe. Daarop nam hij afscheid en begaf zich op reis naar Macedonië.

² En nadat hij die streken doorreisde en hen uitvoerig toegesproken had, kwam hij in Griekenland.

³ En toen hij daar drie maanden vertoefd had en de Joden een aanslag tegen hem smeedden, terwijl hij op het punt stond om over zee naar Syrië te gaan, kwam hij tot het besluit door Macedonië terug te keren.

⁴ En Sopater, de zoon van Pyrrus, uit Berea, en van de Tessalonicenzen Aristarchus en Secundus, en Gajus uit Derbe en Timoteüs, en uit Asia Tychikus en Trofimus, vergezelden hem.

⁵ Dezen waren echter vooruitgereisd en wachtten ons te Troas op.

⁶ Maar wij voeren na de dagen der ongezuurde broden van Filippi af en kwamen binnen vijf dagen bij hen te Troas aan, waar wij zeven dagen doorbrachten.

⁷ En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken, hield Paulus een toespraak tot hen en, daar hij van plan was de volgende dag te vertrekken, zette hij zijn rede voort tot middernacht.

⁸ En er waren verscheidene lampen in de bovenzaal, waar wij vergaderd waren.

⁹ En een zekere jonge man, genaamd Eutychus, zat in de vensterbank, en door een diepe slaap bevangen, viel hij, toen Paulus zo lang sprak, door de slaap overmand, van de derde verdieping naar beneden en werd dood opgenomen.

¹⁰ Doch Paulus kwam naar beneden, wierp zich op hem, en sloeg de armen om hem heen, en zeide: Maakt geen misbaar, want er is leven in hem.

¹¹ En bovengekomen, brak hij brood en at, en hij sprak nog lang met hen, tot de morgenstond, en zo vertrok hij.

¹² En zij brachten de jongen levend weg, en werden buitengewoon bemoedigd.

De oudsten van Efeze te Milete

¹³ Maar wij gingen vooruit aan boord en voeren naar Assus om Paulus daar op te nemen, want zo had hij het beschikt, daar hij zelf te voet wilde gaan.

¹⁴ En toen hij zich te Assus bij ons voegde, namen wij hem aan boord en gingen naar Mitylene;

¹⁵ en, vandaar weggevaren, kwamen wij de volgende dag voor Chios en de daaropvolgende staken wij over naar Samos, en de dag daarna kwamen wij te Milete.

¹⁶ Want Paulus had zich voorgenomen Efeze voorbij te varen om geen tijd in Asia te verliezen, want hij haastte zich om, zo mogelijk, op de Pinksterdag te Jeruzalem te zijn.

¹⁷ Maar hij zond iemand van Milete naar Efeze en ontbood de oudsten der gemeente;

¹⁸ en toen zij bij hem gekomen waren, zeide hij tot hen: Gij weet, hoe ik van de eerste dag aan, dat ik in Asia voet aan wal zette, al die tijd onder u verkeerd heb,

¹⁹ dienende de Here met alle ootmoed, onder tranen en beproevingen, die mij overkwamen door de aanslagen der Joden;

²⁰ hoe ik niets nagelaten heb van hetgeen nuttig was om u te verkondigen en te leren in het openbaar en binnenshuis,

²¹ Joden en Grieken betuigende zich te bekeren tot God en te geloven in onze Here Jezus.

²² En zie, nu reis ik, gebonden door de Geest, naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar overkomen zal,

²³ behalve dat de heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukkingen te wachten staan.

²⁴ Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen.

²⁵ En nu, zie, ik weet, dat gij allen, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zien zult.

²⁶ Daarom verklaar ik u op de dag van heden, dat ik rein ben van aller bloed;

²⁷ want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen.

²⁸ Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de heilige Geest u tot opziensers gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft.

²⁹ Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen;

³⁰ en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken.

³¹ Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen.

³² En nu, ik draag u op aan de Here en het woord zijner genade, aan Hem, die bij machte is te bouwen en het erfdeel te geven onder alle geheiligden.

³³ Ik heb niemands zilver of goud of kleding begeerd;

³⁴ zelf weet gij, dat deze handen in mijn behoeften en in die van hen, die bij mij waren, hebben voorzien.

³⁵ Ik heb u in alles getoond, dat men door zo te arbeiden zich de zwakken moet aantrekken en zich de woorden van de Here Jezus herinneren, die zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.

³⁶ En toen hij dit gezegd had, boog hij de knieën en heeft hij met hen allen gebeden.

³⁷ En zij barstten allen in groot geweën uit en vielen Paulus om de hals en kusten hem herhaaldelijk,

³⁸ het meest bedroefd over het woord, dat hij gesproken had, dat zij zijn aangezicht niet meer zien zouden. En zij deden hem uitgeleide naar het schip.

21

Paulus te Tyrus en te Caesarea

¹ En het geschiedde, toen wij in zee gestoken waren, nadat wij ons van hen hadden losgescheurd, dat wij recht op Kos aankoersten en de dag daarna op Rodos en vandaar op Patara.

² En nadat wij een schip gevonden hadden, dat naar Fenicië zou oversteken, gingen wij aan boord en voeren af.

³ En toen wij Cyprus in zicht gekregen hadden en het links hadden laten liggen, voeren wij naar Syrië en kwamen te Tyrus aan, want daar zou het schip zijn lading lossen.

⁴ En wij vonden de discipelen en bleven daar zeven dagen. Dezen zeiden Paulus door de Geest, dat hij zich niet naar Jeruzalem moest inschepen.

⁵ Toen het nu zover was, dat wij de dagen hadden voleindigd, gingen wij vandaar verder op reis, terwijl zij ons allen met vrouwen en kinderen uitgeleide deden tot buiten de stad; en op het strand knielden wij neder, baden en

⁶ namen afscheid van elkander. Wij gingen scheep en zij keerden naar huis terug.

⁷ Na afloop van de vaart van Tyrus uit kwamen wij te Ptolemaïs aan, begroetten de broeders en bleven één dag bij hen.

⁸ En de volgende dag gingen wij vandaar en kwamen te Caesarea; en gekomen in het huis van Filippus, de evangelist, die behoorde tot de zeven, bleven wij bij hem.

⁹ Deze had vier ongehuwde dochters, die profetessen waren.

¹⁰ En toen wij daar verscheidene dagen bleven, kwam uit Judea een zeker profeet, genaamd Agabus.

¹¹ Toen deze bij ons gekomen was, nam hij de gordel van Paulus, en zich voeten en handen bindende, zeide hij: Dit zegt de heilige Geest: De man, van wie deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo binden en uitleveren in de handen der heidenen.

¹² Toen wij dit hoorden, verzochten zowel wij als de broeders daar ter plaatse hem, niet op te gaan naar Jeruzalem.

¹³ Toen antwoordde Paulus: Wat doet gij, dat gij weent en mijn hart week maakt? Want ik voor mij ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor de naam van de Here Jezus.

¹⁴ En toen hij niet te overreden was, hielden wij ons stil en zeiden: De wil des Heren geschiede.

Te Jeruzalem

¹⁵ En na die dagen maakten wij ons reisvaardig en gingen op naar Jeruzalem;

¹⁶ en met ons gingen ook enige van de discipelen uit Caesarea mede, die ons brachten bij een zekere Mnason van Cyprus, een der eerste discipelen, wiens gasten wij zouden zijn.

¹⁷ En toen wij te Jeruzalem kwamen, heetten de broeders ons van harte welkom.

¹⁸ En de volgende dag ging Paulus met ons Jakobus bezoeken, en alle oudsten waren daarbij aanwezig.

¹⁹ En toen hij hen begroet had, verhaalde hij in bijzonderheden, wat God onder de heidenen door zijn dienst had verricht.

²⁰ En zij loofden God, toen zij dit hoorden, en zeiden tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijveraars voor de wet;

²¹ nu heeft men hun van u verteld, dat gij alle Joden onder de heidenen afval van Mozes leert, door te zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te besnijden, noch naar de gebruiken te leven.

²² Wat is dan het geval? Zij zullen stellig horen, dat gij aangekomen zijt.

²³ Doe daarom wat wij u zeggen: Er zijn vier mannen bij ons, die een gelofte op zich genomen hebben;

²⁴ neem hen mede, heilig u met hen en draag de kosten voor hen, opdat zij hun hoofd kunnen laten scheren; dan zullen allen bemerken, dat van alles, wat men hun van u verteld heeft, niets waar is, maar dat gij ook zelf medegaat in de onderhouding van de wet.

²⁵ Maar inzake de heidenen, die tot het geloof gekomen zijn, hebben wij als ons oordeel geschreven, dat zij zich hebben te wachten voor wat de afgoden geofferd is, voor bloed, voor het verstikte en voor hoererij.

²⁶ Toen nam Paulus die mannen mede, en hij heiligde zich de volgende dag met hen, ging in de tempel en deed aangifte, dat de dagen der heiliging zouden duren, totdat voor ieder hunner het offer gebracht was.

Paulus gevangengenomen

²⁷ Toen nu de zeven dagen nagenoeg om waren, zagen de Joden uit Asia hem in de tempel, en brachten al het volk in opschudding en zij sloegen de handen aan hem,

²⁸ al schreeuwende: Help, mannen van Israë! Dit is de mens, die tegen het volk, de wet en deze plaats overal allen leert, en nu heeft hij ook nog Grieken in de tempel gebracht en deze heilige plaats ontwijd!

²⁹ Want zij hadden al eerder Trofimus uit Efeze met hem in de stad gezien, en zij meenden, dat Paulus hem in de tempel had gebracht.

³⁰ En de gehele stad kwam in rep en roer, het volk liep te hoop en zij grepen Paulus en sleurden hem de tempel uit; en terstond werden de poorten gesloten.

³¹ En terwijl zij hem poogden te vermoorden, kwam bericht in bij de overste der bezetting, dat geheel Jeruzalem in opschudding was;

³² deze nam onmiddellijk soldaten en hoofdlieden, en trok op hen af. Toen zij nu de overste en de soldaten zagen, hielden zij op Paulus te slaan.

³³ Toen naderde de overste, liet hem grijpen, en met twee ketenen boeien, en deed er onderzoek naar, wie hij was en wat hij gedaan had.

³⁴ En uit de schare riep de één dit, de ander dat hem toe; en toen hij door het rumoer de ware toedracht niet kon te weten komen, liet hij hem naar de kazerne brengen.

³⁵ En toen hij bij de trappen gekomen was, geschiedde het, dat hij door de soldaten moest gedragen worden wegens het opdringen van de schare;

³⁶ want de volksmenigte volgde, al schreeuwende: Weg met hem!

³⁷ En toen Paulus de kazerne zou worden binnengedragen, zeide hij tot de overste: Mag ik u iets zeggen? En hij zeide: Kent gij dan Grieks?

³⁸ Zijt gij dan niet de Egyptenaar, die dezer dagen oproer maakte en de vierduizend bandieten deed uittrekken naar de woestijn?

³⁹ Maar Paulus zeide: Ik ben een Jood uit Tarsus, burger van een welbekende stad in Cilicië; ik vraag u verlof tot het volk te mogen spreken.

Toespraak tot de Joden

⁴⁰ En toen hij dit toegestaan had, wenkte Paulus, boven aan de trappen staande, het volk met zijn hand; en toen het geheel stil geworden was, sprak hij hen in de Hebreeuwse taal toe en zeide:

22

¹ Mannen broeders en vaders, luistert naar hetgeen ik thans ter verdediging tot u ga zeggen.

² Toen zij nu hoorden, dat hij hen in de Hebreeuwse taal toesprak, hielden zij zich te meer stil. En hij zeide:

³ Ik ben een Jood, te Tarsus in Cilicië geboren, doch in deze stad opgevoed, aan de voeten van Gamaliël opgeleid met nauwgezette inachtneming van de wet onzer vaders, een ijveraar voor God evenals gij allen heden zijt.

⁴ En ik heb deze weg ten dode toe vervolgd door mannen en vrouwen in boeien te slaan en gevangen te zetten,

⁵ gelijk ook de hogepriester van mij getuigen kan en de gehele Raad der oudsten, van wie ik ook met brieven aan de broeders naar Damascus gereisd ben, om ook hen, die daar waren, geboeid naar Jeruzalem te brengen, opdat zij gestraft zouden worden.

⁶ Maar het gebeurde mij, toen ik op mijn reis dicht bij Damascus gekomen was, dat plotseling omstreeks de middag uit de hemel een fel licht mij omstraalde,

⁷ en ik viel op de grond en hoorde een stem tot mij zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?

⁸ En ik antwoordde: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide tot mij: Ik ben Jezus, de Nazoreeër, die gij vervolgt.

⁹ En zij, die met mij waren, zagen wèl het licht, maar de stem van Hem, die tot mij sprak, hoorden zij niet.

¹⁰ En ik zeide: Here, wat moet ik doen? En de Here zeide tot mij: Sta op en reis naar Damascus, en daar zal u gezegd worden al hetgeen u opgelegd is om te doen.

¹¹ En daar ik vanwege de glans van dat licht niet meer kon zien, werd ik bij de hand geleid door hen, die met mij waren, en ik kwam te Damascus.

¹² En een zekere Ananias, een godvruchtig man naar de wet, van wie alle Joden, die daar woonden, een goed getuigenis gaven,

¹³ kwam tot mij, ging bij mij staan en zeide tot mij: Saul, broeder, word weer ziende! En op hetzelfde ogenblik werd ik weer ziende en zag hem.

¹⁴ En hij zeide: De God onzer vaderen heeft u voorbestemd om zijn wil te leren kennen en de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen;

¹⁵ want gij moet getuige voor Hem zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.

¹⁶ En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam.

¹⁷ En het overkwam mij, toen ik te Jeruzalem was teruggekeerd en in de tempel aanbad, dat ik in zinsverrukking geraakte,

¹⁸ en dat ik Hem zag, die tot mij zeide: Haast u en vertrek spoedig uit Jeruzalem, want zij zullen van u geen getuigenis over Mij aannemen.

¹⁹ En ik zeide: Here, zij weten zelf, dat ik het was, die hen, die in U geloofden, liet gevangen zetten en in de synagogen geselen;

²⁰ en toen het bloed van uw getuige Stefanus vergoten werd, werkte ik daaraan met volle instemming mede en bewaarde de kleren van hen, die hem doodden.

²¹ En Hij zeide tot mij: Ga heen, want Ik zal u uitzenden, ver weg, naar de heidenen.

²² Zij hoorden hem aan tot dit woord toe; maar toen verhieven zij hun stem en riepen: Weg van de aarde met zo iemand: want hij behoort niet te blijven leven!

In de kazerne

²³ En toen zij schreeuwden, met hun kleren zwaaiden en stof in de lucht wierpen,

²⁴ beval de overste hem in de kazerne te brengen en zeide hem onder geseling in verhoor te nemen, ten einde zich ervan te vergewissen, om welke reden zij zo tegen hem tierden.

²⁵ En toen men hem met de riemen in de houding strekte, zeide Paulus tot de hoofdman, die erbij stond: Moogt gij een Romein, en dat zonder dat hij een vonnis heeft, geselen?

²⁶ Toen de hoofdman dit hoorde, ging hij naar de overste, berichtte het hem en zeide: Wat gaat gij doen? Want deze man is een Romein.

²⁷ En de overste ging erheen en zeide tot hem: Zeg mij, zijt gij een Romein? En hij zeide: Ja.

²⁸ En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht voor een grote som verkregen. Maar Paulus zeide: Doch ik bezit het door geboorte.

²⁹ Dadelijk hielden dan zij, die hem gerechtelijk moesten onderzoeken, op; en ook de overste werd bevreesd, nu hij bemerkte, dat hij een Romein was en hij hem had laten binden.

Voor de Raad

³⁰ En de volgende dag liet hij, daar hij nauwkeurig wilde weten, waarvan hij door de Joden beschuldigd werd, hem de boeien afnemen, en hij beval de overpriesters en de gehele Raad bijeen te komen. En hij bracht Paulus uit de kazerne en stelde hem voor hen.

23

¹ En Paulus, de ogen op de Raad gericht, zeide: Mannen broeders, ik voor mij heb een volkomen zuiver geweten voor God over mijn gedrag in het openbaar tot op deze dag.

² Maar de hogepriester Ananias beval hun, die naast hem stonden, hem op de mond te slaan.

³ Toen zeide Paulus tot hem: God moge u slaan, gij gewitte wand! En gij, zit gij over mij recht te spreken naar de wet en beveelt gij tegen de wet mij te slaan?

⁴ Maar de omstanders zeiden: Scheldt gij de hogepriester Gods uit?

⁵ En Paulus zeide: Ik wist niet, broeders, dat het de hogepriester was, want er staat geschreven: Van een overste uws volks zult gij geen kwaad spreken.

⁶ En daar Paulus wist, dat het ene deel behoorde tot de Sadduceeën en het andere tot de Farizeeën, riep hij in de Raad: Mannen broeders, ik ben een Farizeeër, een zoon van Farizeeën, ik sta terecht om de hoop en de opstanding der doden.

⁷ En toen hij dit zeide, kwam er tweedracht tussen de Farizeeën en de Sadduceeën en de menigte werd verdeeld.

⁸ Want de Sadduceeën zeggen, dat er geen opstanding is, noch engel of geest, maar de Farizeeën belijden zowel het een als het ander.

⁹ En er ontstond groot geschreeuw, en sommige van de schriftgeleerden van de groep der Farizeeën stonden op en streden heftig en zeiden: Wij vinden generlei kwaad in deze mens! En indien nu eens een geest tot hem heeft gesproken, of een engel!

¹⁰ En toen er grote tweedracht ontstond, vreesde de overste, dat Paulus door hen zou worden verscheurd, en hij liet de soldaten komen om hem uit hun midden weg te halen en naar de kazerne te brengen.

¹¹ En de volgende nacht stond de Here bij hem en zeide: Houd moed, want zoals gij te Jeruzalem van Mij getuigd hebt, moet gij ook te Rome getuigen.

Een samenzwering der Joden

¹² En toen het dag was geworden, maakten de Joden een komplot en vervloekten zichzelf met de gelofte, dat zij niet zouden eten of drinken, voordat zij Paulus hadden gedood.

¹³ En het waren er meer dan veertig, die deze samenzwering maakten;

¹⁴ dezen gingen naar de overpriesters en de oudsten en zeiden: Wij hebben onszelf met een vloek verbonden om niets te nuttigen, voordat wij Paulus gedood hebben.

¹⁵ Geeft gij nu de overste, met de Raad, duidelijk te verstaan, dat hij hem voor u moet brengen, alsof gij nauwkeuriger van zijn zaak op de

hoogte wildet komen; dan nemen wij op ons hem uit de weg te ruimen, eer hij nog dichtbij is.

¹⁶ Doch de zoon van Paulus' zuster hoorde van deze hinderlaag en hij vervoege de zich aan de kazerne, en binnengegaan zijnde bracht hij het aan Paulus over.

¹⁷ En Paulus riep een van de hoofdlieden en zeide: Breng deze jongeman naar de overste, want hij heeft hem iets te melden.

¹⁸ Deze nam hem mede en bracht hem bij de overste en zeide: Paulus, de gevangene, heeft mij geroepen, en verzocht deze jongeman bij u te brengen, daar hij u iets te zeggen heeft.

¹⁹ De overste nu nam hem bij de hand en ging terzijde en vroeg hem: Wat hebt gij mij te melden?

²⁰ En hij zeide: De Joden hebben afgesproken om van u te begeren, dat gij Paulus morgen voor de Raad brengt, daar deze op een bepaald punt nauwkeuriger over hem wil worden ingelicht.

²¹ Doch laat u niet door hen ompraten, want meer dan veertig mannen uit hun midden loeren op hem. Zij hebben zich met een vervloeking verbonden te eten noch te drinken, voordat zij hem omgebracht hebben; en nu staan zij gereed en wachten slechts op uw toezegging.

²² De overste dan liet de jongeman gaan en beval hem: Laat u tegen niemand erover uit, dat gij mij dit hebt te kennen gegeven.

Paulus naar Caesarea overgebracht

²³ En hij riep een tweetal hoofdlieden bij zich en zeide: Laat tweehonderd soldaten zich gereed houden om naar Caesarea te trekken en zeventig ruiters en tweehonderd lansdragers omtrent het derde uur van de nacht;

²⁴ en laat men rijdieren voorbrengen om Paulus daarop te zetten en veilig over te brengen naar stadhouder Felix.

²⁵ En hij schreef een brief van de volgende inhoud:

²⁶ Claudius Lysias groet de hoogedele stadhouder Felix.

²⁷ Daar deze man door de Joden gevangengenomen was en door hen omgebracht zou worden, ben ik tussenbeide gekomen met mijn manschappen en heb hem buiten hun bereik gebracht, daar ik vernomen had, dat hij een Romein was;

²⁸ en begerende te weten te komen, waarvan zij hem beschuldigden, bracht ik hem in hun Raad.

²⁹ Het bleek mij, dat hij werd beschuldigd inzake vragen van hun wet, doch er was geen aanklacht, waarop dood of gevangenschap staat.

³⁰ En daar mij was aangebracht, dat er een aanslag tegen deze man zou worden gepleegd, liet ik hem onmiddellijk naar u brengen en heb ik ook de aanklagers gelast in uw tegenwoordigheid te zeggen, wat zij tegen hem hebben.

³¹ De soldaten dan namen Paulus over, gelijk hun bevolen was, en brachten hem des nachts naar Antipatris;

³² en de volgende dag lieten zij de ruiters met hem verder trekken en keerden naar de kazerne terug.

³³ Toen de anderen te Caesarea kwamen en de brief aan de stadhouder overhandigd hadden, brachten zij ook Paulus voor hem.

³⁴ En na die gelezen te hebben, vroeg de stadhouder hem, uit welke provincie hij was, en vernemende, dat hij uit Cilicië was,

³⁵ zeide hij: Ik zal u nader in verhoor nemen, zodra ook uw beschuldigers hier gekomen zijn. En hij beval hem in het paleis van Herodes in bewaring te houden.

24

Paulus voor Felix

¹ En vijf dagen daarna kwam de hogepriester Ananias met enige oudsten en een advocaat, Tertullus, om tegen Paulus bij de stadhouder hun klachten in te dienen.

² En toen hij voorgeroepen was, begon Tertullus zijn beschuldiging met te zeggen:

³ Dat wij door uw toedoen grote vrede genieten en dat er verbeteringen voor dit volk tot stand komen door uw beleid, hoogedele Felix, erkennen wij alleszins en overal met grote erkentelijkheid.

⁴ Maar om u niet te lang op te houden, verzoek ik u, met uw bekende welwillendheid ons een ogenblik te willen aanhoren.

⁵ Want wij hebben gevonden, dat deze man een pest is, iemand, die opstanden verwekt onder alle Joden over de ganse wereld, een eerste voorstander van de secte der Nazoreeërs;

⁶ die ook een poging heeft gewaagd om de tempel te ontwijden, en die wij in hechtenis hebben genomen, [en naar onze wet wilden oordelen.

⁷ Maar de overste Lysias is tussenbeide gekomen en heeft hem met groot geweld buiten ons bereik gebracht,

⁸ en bevolen, dat de aanklagers zich tot u zouden wenden]. Gij zult zelf, wanneer gij hem in verhoor neemt over al deze dingen, wel van hem kunnen te weten komen, waarvan wij hem beschuldigen.

⁹ En ook de Joden sloten zich bij de beschuldiging aan, door te bevestigen, dat dit alles zo was.

¹⁰ Maar Paulus antwoordde, toen de stadhouder hem een wenk gaf om te spreken: Daar ik weet, dat gij sedert vele jaren rechter over dit volk zijt, verdedig ik mijn zaak met goede moed.

¹¹ Gij kunt u immers ervan vergewissen, dat het niet langer dan twaalf dagen geleden is, dat ik naar Jeruzalem ben gegaan om te aanbidden.

¹² En zij hebben mij noch in de tempel aangetroffen, terwijl ik met iemand sprak of een volksoploop veroorzaakte, noch in de synagogen, noch ergens in de stad;

¹³ en zij kunnen niets, waarvan zij mij nu beschuldigen, voor u bewijzen.

¹⁴ Maar dit erken ik voor u, dat ik naar die weg, die zij een secte noemen, inderdaad de God der vaders vereer, gelovende al hetgeen in de wet en in de profeten geschreven staat,

¹⁵ terwijl ik van God hoop, gelijk ook dezen zelf het verwachten, dat er een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen zal zijn.

¹⁶ En hierin oefen ik mijzelf, altijd een onergerlijk geweten te hebben voor God en de mensen.

¹⁷ En na verloop van vele jaren ben ik gekomen om aalmoezen voor mijn volk te brengen en offeranden,

¹⁸ waarmede men mij, geheiligd zijnde, in de tempel bezig vond, zonder volksoploop of opschudding. Maar enige Joden uit Asia

¹⁹ – die moesten hier voor u staan en hun aanklacht indienen, indien zij iets tegen mij hebben.

²⁰ Of laten dezen hier zelf zeggen, wat voor misdrijf zij hebben gevonden, toen ik voor de Raad stond,

²¹ of het moest zijn dit ene woord, dat ik, in hun midden staande, uitriep: Ter zake van de opstanding van doden sta ik heden voor u terecht!

²² Maar Felix, die zeer goed van de weg op de hoogte was, verdaagde hun zaak en zeide: Zodra de overste Lysias komt, zal ik in uw zaak een beslissing nemen;

²³ en hij beval de hoofdman hem in bewaring te houden, maar minder streng, en niemand van de zijnen te beletten hem van dienst te zijn.

²⁴ En na enige dagen kwam Felix daar met Drusilla, zijn vrouw, die een Jodin was, en hij liet Paulus roepen en hoorde hem over het geloof in Christus Jezus.

²⁵ Maar toen hij sprak over rechtvaardigheid en ingetogenheid en het toekomstig oordeel, werd Felix bevreesd en antwoordde: Ga voor heden heen; wanneer ik nog eens gelegenheid heb, zal ik u wel weder ontbieden;

²⁶ en tegelijkertijd hoopte hij, dat hem door Paulus geld zou worden aangeboden. Dit was ook de reden, dat hij hem telkens weer liet komen en zich met hem onderhiel.

²⁷ Maar toen de termijn van twee jaar voorbij was, kreeg Felix tot opvolger Porcius Festus; en daar Felix de Joden een gunst wilde bewijzen, liet hij Paulus in gevangenschap achter.

25

Paulus voor Festus

¹ Festus hield dan zijn intocht in zijn provincie en ging drie dagen later van Caesarea naar Jeruzalem.

² En de overpriesters en de voornaamsten der Joden dienden klachten tegen Paulus bij hem in,

³ en verwachtten van hem een gunst ten nadele van Paulus, verlangende, dat hij hem naar Jeruzalem zou laten komen, daar zij een aanslag smeedden om hem onderweg om te brengen.

⁴ Doch Festus antwoordde, dat Paulus te Caesarea in bewaring bleef en dat hij zelf binnenkort (daarheen) zou vertrekken.

⁵ Laten dan, zeide hij, zij, die onder u bevoegd zijn, medereizen en, als er iets onbehoorlijks in deze man is, hem beschuldigen.

⁶ En na een verblijf bij hen van niet meer dan acht of tien dagen vertrok hij naar Caesarea, zette zich de volgende dag op de rechterstoel en beval Paulus vóór te brengen.

⁷ En toen hij vóórkwam, omringden hem de Joden, die uit Jeruzalem gekomen waren, en brachten vele zware beschuldigingen in, die zij niet konden bewijzen,

⁸ terwijl Paulus zich aldus verdedigde: Ik heb noch tegen de wet der Joden noch tegen de tempel, noch tegen de keizer iets misdreven.

⁹ Maar Festus, die de Joden een gunst wilde bewijzen, antwoordde en zeide tot Paulus: Wilt gij naar Jeruzalem gaan en dáár in mijn bijzijn terechtstaan in deze zaak?

¹⁰ En Paulus zeide: Ik sta voor de keizerlijke rechtbank, en dáár moet ik terechtstaan. Tegen de Joden heb ik niets misdreven, gelijk ook gij zeer wel inziet.

11 Indien ik echter schuldig ben en een halsmisdaad gepleegd heb, verzet ik mij niet tegen een doodvonnis; maar indien er niets waar is van datgene, waarvan dezen mij betichten, dan kan niemand mij bij wijze van gunst aan hen uitleveren: ik beroep mij op de keizer!

12 Toen antwoordde Festus, na overleg met zijn Raad: Op de keizer hebt gij u beroepen, naar de keizer zult gij gaan!

Paulus voor Agrippa

13 En toen enige dagen verlopen waren, kwamen koning Agrippa en Bernice te Caesarea om Festus te begroeten.

14 En gedurende de vele dagen, die zij daar doorbrachten, legde Festus aan de koning de zaak van Paulus voor, en zeide: Er is door Felix een man gevangen achtergelaten,

15 tegen wie de overpriesters en de oudsten der Joden, toen ik te Jeruzalem was, klachten ingediend hebben en wiens veroordeling zij verzochten.

16 Ik antwoordde hun, dat Romeinen niet de gewoonte hebben, een mens bij wijze van gunst uit te leveren; de beschuldigde moet eerst zijn aanklagers tegenover zich zien en de gelegenheid krijgen zich tegen de aanklacht te verdedigen.

17 Daar zij nu hierheen medegekomen waren, heb ik zonder uitstel de dag daarop mij op de rechterstoel gezet en bevolen de man vóór te brengen.

18 En de aanklagers, die rondom hem stonden, brachten geen enkele beschuldiging in over de boze dingen, die ik vermoedde,

19 doch zij hadden met hem enige twistpunten over hun eigen godsdienst en over een zekere Jezus, die dood is, van wie Paulus beweerde, dat Hij leeft.

20 En daar ik met het onderzoek hiervan verlegen was, vroeg ik, of hij naar Jeruzalem wilde gaan, om daar over deze dingen terecht te staan.

21 Maar toen Paulus in hoger beroep kwam, om tot de beslissing van Zijne Majesteit in bewaring te worden gehouden, beval ik, dat hij zou worden bewaard, totdat ik hem naar de keizer kon opzenden.

22 En Agrippa zeide tot Festus: Ik zou zelf die man ook wel willen horen. En hij zeide: Morgen zult gij hem horen.

23 Toen dan de volgende dag Agrippa en Bernice gekomen waren met grote praal en de gehoorzaal waren binnengegaan met de oversten en de mannen, die de voornaamsten der stad waren, werd Paulus op bevel van Festus vóórgebracht.

24 En Festus zeide: Koning Agrippa en gij allen, die met ons hier aanwezig zijt, gij ziet hier iemand, terzake van wie de gehele menigte der Joden zich te Jeruzalem en hier tot mij gewend heeft, roepende, dat hij niet langer moest blijven leven.

25 Maar het bleek mij, dat hij geen halsmisdaad had gepleegd, en daar hij zelf zich op Zijne Majesteit beriep, besloot ik hem op te zenden.

26 Maar ik heb niets stelligs over hem aan mijn heer te schrijven; daarom heb ik hem vóór u laten komen, en voornamelijk vóór ú, koning Agrippa, om, nadat het onderzoek heeft plaats gehad, iets te kunnen schrijven;

27 want het dunkt mij ongerijmd, als men een gevangene opzendt, ook niet de punten van beschuldiging tegen hem kenbaar te maken.

26

Paulus' verantwoording voor Agrippa

¹ En Agrippa zeide tot Paulus: Het is u vergund voor u zelf te spreken. Toen strekte Paulus zijn hand uit en verantwoordde zich:

² Ik heb mijzelf gelukkig geacht, koning Agrippa, dat ik mij heden voor u zal mogen verantwoorden over alle punten, waarop ik door de Joden word beschuldigd,

³ daar gij vooral een kenner zijt van alle gewoonten en twistpunten bij de Joden; daarom verzoek ik u mij geduldig te willen aanhoren.

⁴ Mijn leven dan van jongsaf, dat ik van den beginne aan geleid heb onder mijn volk en te Jeruzalem, kennen alle Joden,

⁵ daar zij sedert lange tijd van mij weten, indien zij het slechts willen getuigen, dat ik naar de meest nauwgezette partij van onze godsdienst, als Farizeeër, geleefd heb.

⁶ En nu sta ik voor het gerecht om mijn hoop op de belofte, die door God aan onze vaders gedaan is;

⁷ welke onze twaalf stammen, door voortdurend nacht en dag God te vereren, hopen te bereiken. Om deze hoop, o koning, word ik door Joden aangeklaagd.

⁸ Waarom wordt het bij u ongelofelijk geacht, als God doden opwekt?

⁹ Ik voor mij was tot de slotsom gekomen, dat ik tegen de naam van Jezus, de Nazoreeër, fel moest optreden,

¹⁰ wat ik dan ook gedaan heb te Jeruzalem; en ik heb vele van de heiligen in gevangenissen opgesloten, waartoe ik de macht van de overpriesters ontvangen had; en als zij zouden omgebracht worden, heb ik mijn stem eraan gegeven.

¹¹ En in alle synagogen trachtte ik hen dikwijls door toepassing van straffen tot lastering te dwingen en in tomeloze woede tegen hen heb ik hen vervolgd, tot zelfs in de buitenlandse steden.

¹² En toen ik onder die omstandigheden naar Damascus reisde met volmacht en opdracht der overpriesters,

¹³ zag ik, o koning, midden op de dag onderweg een licht, schitterender dan de glans der zon, van de hemel mij en hen, die met mij reisden, omstralen;

¹⁴ en toen wij allen ter aarde vielen, hoorde ik een stem tot mij spreken in de Hebreeuwse taal: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? Het valt u zwaar tegen de prikkels achteruit te slaan.

¹⁵ En ik zeide: Wie zijt Gij, Here? En de Here zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt.

¹⁶ Maar richt u op en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen om u aan te wijzen als dienaar en getuige daarvan, dat gij Mij gezien hebt en dat Ik aan u verschijnen zal,

¹⁷ u verkiezende uit dit volk en de heidenen, waarheen Ik u zend,

¹⁸ om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden zouden ontvangen door het geloof in Mij.

¹⁹ Daarom, koning Agrippa, ben ik dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest,

²⁰ maar ik heb eerst hun, die te Damascus waren, en te Jeruzalem en in het gehele Joodse land en de heidenen verkondigd, dat zij met berouw zich zouden bekeren tot God en werken doen, met hun berouw in overeenstemming.

²¹ Hierom hebben de Joden mij in de tempel gegrepen en getracht mij om te brengen.

²² Als een getuige, die hulp van God heeft ontvangen tot op deze dag, sta ik dus hier voor klein en groot, zonder iets anders te zeggen dan wat de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou,

²³ namelijk, dat de Christus zou lijden, en dat Hij als eerste uit de opstanding der doden het licht zou aankondigen en aan het volk en aan de heidenen.

²⁴ En terwijl hij dit tot zijn verdediging aanvoerde, zeide Festus met luider stem: Gij spreekt wartaal, Paulus, uw vele studie brengt u in de war.

²⁵ Maar Paulus zeide: Hoogedele Festus, ik spreek geen wartaal, maar nuchtere waarheid.

²⁶ Want de koning weet van deze dingen en tot hem spreek ik vrijmoedig, want ik kan niet geloven, dat hem iets van deze dingen onbekend is; dit is immers niet in een uithoek geschied.

²⁷ Koning Agrippa, gelooft gij de profeten? Ik weet, dat gij ze gelooft!

²⁸ Maar Agrippa zeide tot Paulus: Gij wilt mij wel spoedig als Christen laten optreden!

²⁹ En Paulus zeide: Ik zou God wel willen bidden, dat èn spoedig èn voorgoed, niet alleen gij, maar ook allen, die mij heden horen, ook zo werden als ik, uitgezonderd deze boeien.

³⁰ En de koning stond op en de stadhouder en Bernice en die met hen hadden plaats genomen;

³¹ en ter zijde gegaan, spraken zij onder elkander: Deze man is aan niets schuldig, waarop dood of gevangenschap staat.

³² En Agrippa zeide tot Festus: Deze mens had vrij kunnen zijn, als hij zich niet op de keizer had beroepen.

27

Paulus naar Rome

¹ En toen het beslist was, dat wij naar Italië zouden afvaren, vertrouwde men Paulus en enige andere gevangenen toe aan een hoofdman, genaamd Julius, van de keizerlijke afdeling.

² En op een schip uit Adramyttium, dat naar de kustplaatsen van Asia zou varen, kozen wij zee, met Aristarchus, een Macedoniër uit Tessalonica, bij ons.

³ En de volgende dag gingen wij te Sidon aan land en Julius behandelde Paulus vriendelijk en vergunde hem naar zijn vrienden te gaan om zich te laten verzorgen.

⁴ En vandaar afgevaren, voeren wij onder Cyprus langs, omdat de winden tegen waren;

⁵ wij staken de volle zee bij Cilicië en Pamfylië over en kwamen te Myra in Lycië aan.

⁶ En daar vond de hoofdman een schip uit Alexandrië, dat naar Italië voer, en hij liet ons daarop overgaan.

⁷ En daar wij verscheidene dagen lang weinig vorderden en met moeite ter hoogte van Knidus konden komen, daar de wind ons niet gunstig was, voeren wij onder Kreta langs ter hoogte van Salmone;

⁸ en daar met moeite voorbijkomende, bereikten wij een plaats, Goede Rede geheten, waar de stad Lasea dichtbij lag.

⁹ En toen door het vele tijdverlies de vaart reeds bedenkelijk werd, daar ook de vasten reeds achter de rug was, waarschuwde Paulus hen

¹⁰ met deze woorden: Mannen, ik zie, dat de vaart met ongerief en grote averij gepaard zal gaan, niet alleen wat lading en schip, maar ook wat ons leven aangaat.

¹¹ Maar de hoofdman stelde meer vertrouwen in de stuurman en de schipper dan in de woorden van Paulus.

¹² En daar de haven niet geschikt was om te overwinteren, ried het merendeel aan, vandaar zee te kiezen om zo mogelijk Feniks, een haven op Kreta, beschermd liggende naar het zuidwesten en het noordwesten, te bereiken, ten einde daar te overwinteren.

¹³ En toen er een zachte zuidenwind opstak en zij meenden hun oogmerk te hebben bereikt, lichten zij het anker en hielden zo dicht mogelijk langs de kust van Kreta.

De schipbreuk

¹⁴ Maar kort daarop sloeg vandaar een stormwind neer, de zogenaamde Eurakylon;

¹⁵ en toen het schip werd meegesleurd en de kop niet in de wind kon houden, moesten wij het opgeven en dreven weg.

¹⁶ Maar wij schoten in de luwte van een eilandje, Klauda geheten, waar wij nog moeite hadden de sloep meester te worden;

¹⁷ nadat ze haar opgehesen hadden, namen zij hulpmiddelen te baat door het schip te ondergorden; en daar zij bang waren op de Syrte te worden geworpen, haalden zij het tuig neer en lieten zich zo drijven.

¹⁸ En daar wij vreselijk noodweer hadden, wierpen zij de volgende dag lading over boord,

¹⁹ en de derde dag gaven zij eigenhandig het sloopstuur prijs.

²⁰ En toen zich verscheidene dagen zon noch sterren vertoonden, en zwaar noodweer ons bedreigde, werd ons tenslotte alle hoop op redding benomen.

²¹ En nadat zij lang zonder eten waren gebleven, ging Paulus in hun midden staan en zeide: Mannen, had men maar naar mij geluisterd om niet van Kreta weg te varen en zich dit ongerief en deze averij te besparen!

²² Maar ook nu wek ik u op moed te houden, want het leven van niemand uwer zal verloren gaan, alleen maar het schip.

²³ Want deze nacht heeft een engel van de God, wie ik toebehoor en die ik vereer, bij mij gestaan,

²⁴ en hij heeft gezegd: Wees niet bevreesd, Paulus, want gij moet voor de keizer staan; en zie, allen, die met u varen, heeft God u geschonken.

²⁵ Daarom, mannen, houdt moed, want dit vertrouwen heb ik op God, dat het zo zal gaan, als mij gezegd is.

²⁶ Maar wij moeten op een of ander eiland stranden.

²⁷ Toen nu de veertiende nacht was aangebroken, dat wij in de Adriatische Zee rondzwakten, vermoedde het scheepsvolk midden in de nacht, dat er land naderde.

²⁸ En zij peilden met het lood twintig vadem en iets verder peilden zij vijftien vadem,

²⁹ en uit vrees van tegen de klippen geslagen te worden, wierpen zij vier ankers van het achterschip uit en baden, dat het dag mocht worden.

³⁰ Doch toen het scheepsvolk uit het schip trachtte weg te komen en de sloep te water liet onder voorwendsel dat zij van het voorschip ankers wilden uitbrengen,

³¹ zeide Paulus tot de hoofdman en zijn soldaten: Indien zij niet aan boord blijven, kunt gij niet gered worden.

³² Toen kaptten de soldaten de touwen van de sloep en lieten haar in zee vallen.

³³ En tegen dat het dag zou worden, spoorde Paulus hen allen aan voedsel te nemen en zeide: Het duurt nu reeds veertien dagen, dat gij maar blijft afwachten zonder eten en niets genuttigd hebt.

³⁴ Daarom spoor ik u aan voedsel te nemen, want dit is goed voor uw redding; want niemand uwer zal ook maar een haar van zijn hoofd gekrenkt worden.

³⁵ En terwijl hij dit zeide, nam hij brood, dankte God in aller tegenwoordigheid, brak het en begon te eten.

³⁶ En allen werden goedsmoeds en nuttigden eveneens voedsel.

³⁷ Wij waren nu in het geheel aan boord met tweehonderd zesenzeventig man.

³⁸ En toen zij van voedsel verzadigd waren, maakten zij het schip lichter door het graan in zee te werpen.

³⁹ En toen het dag werd, herkenden zij het land niet, maar zij bemerkten een inham, die een strand had, en zij overlegden, zo mogelijk het schip daarop te doen lopen.

⁴⁰ En zij haalden de ankers op en lieten zich voor de zee wegdrijven, terwijl zij meteen de roerbanden losmaakten, het voorzeil voor de wind hesen en op het strand aanhielden.

⁴¹ Maar zij kwamen terecht op een uitstekende bank en raakten met het schip aan de grond. En het voorschip bleef onwrikbaar vastzitten, maar het achterschip brak af door het geweld (der golven).

⁴² De soldaten nu waren van plan de gevangenen te doden, opdat niet iemand met zwemmen zou ontsnappen;

⁴³ maar de hoofdman, die Paulus wilde sparen, verijdelde hun voornemen en beval, dat wie zwemmen konden, het eerst over boord zouden springen om aan land te komen;

⁴⁴ en de overigen deels op planken, deels op wrakhout. En zo geschiedde het, dat allen behouden aan land kwamen.

28

Paulus op Malta

¹ En eerst toen wij in veiligheid waren, vernamen wij, dat het eiland Malta heette.

² En de inlanders bewezen ons buitengewone menslievendheid, want zij staken een groot vuur aan en haalden er ons allen bij om de dreigende regen en om de koude.

³ En toen Paulus een bos dor hout bijeengehaald had en op het vuur legde, kwam er door de hitte een adder uit en beet zich vast aan zijn hand.

⁴ En toen de inlanders het dier aan zijn hand zagen hangen, zeiden zij tot elkaar: Deze man is zeker een moordenaar, die de wraakgodin niet wil laten leven, nu hij aan de zee ontkomen is.

⁵ Maar hij schudde het dier af in het vuur, zonder enig letsel te ondervinden;

⁶ zij echter verwachtten, dat hij zou opzwellen of plotseling dood neervallen. Doch toen zij na lang wachten zagen, dat zich niets ongewoons bij hem voordeed, sloeg hun mening om en zeiden zij, dat hij een god was.

⁷ En in de omgeving van die plaats lag een landgoed van de bestuurder van het eiland, Publius genaamd, die ons opnam en ons drie dagen vriendelijk gastvrijheid verleende.

⁸ Nu geschiedde het, dat de vader van Publius met ingewandskoortsen te bed lag; en Paulus ging tot hem en deed een gebed, en hij legde hem de handen op en genas hem.

⁹ En toen dit geschied was, kwamen ook de anderen op het eiland, die ziekten hadden, en werden genezen;

¹⁰ en zij vereerden ons ook met vele eerbewijzen en toen wij weer uitzeilden, voorzagen zij nog in hetgeen wij nodig hadden.

Paulus te Rome

¹¹ Na drie maanden nu zeilden wij uit met een schip uit Alexandrië, dat op het eiland overwinterd had, en de Dioskuren als kenteken voerde.

¹² En te Syracuse aangekomen, bleven wij daar drie dagen,

¹³ vanwaar wij, na langs het eiland te zijn gevaren, te Regium aankwamen; en toen na één dag de wind zuid werd, kwamen wij reeds de tweede te Puteoli aan.

¹⁴ Hier vonden wij broeders en wij werden uitgenodigd zeven dagen bij hen te blijven. En zo gingen wij naar Rome.

¹⁵ En vandaar kwamen de broeders, die van onze aangelegenheden gehoord hadden, ons tot Forum Appii en Tres Tabernae tegemoet, en toen Paulus hen zag, dankte hij God en greep moed.

¹⁶ En toen wij te Rome aangekomen waren, kreeg Paulus verlof op zichzelf te wonen met de soldaat die hem bewaakte.

¹⁷ En het geschiedde na drie dagen, dat Paulus de voormannen der Joden samenriep, en toen zij bijeen gekomen waren, zeide hij tot hen: Mannen broeders, ofschoon ik niets gedaan heb tegen ons volk of de voorvaderlijke gewoonten, ben ik uit Jeruzalem gevankelijk overgeleverd in de handen der Romeinen,

¹⁸ die na onderzoek mij wilden vrijlaten, omdat er bij mij van geen halsmisdaad sprake was.

¹⁹ Maar toen de Joden in verzet gingen, werd ik genoodzaakt mij op de keizer te beroepen; niet, dat ik mijn volk van iets wilde beschuldigen.

²⁰ Daarom heb ik verzocht u te zien en toe te spreken, want om de hoop van Israël draag ik deze keten.

²¹ Maar zij zeiden tot hem: Wij voor ons hebben geen brieven over u uit Judea ontvangen, en ook is niemand van de broeders iets kwaads van u komen boodschappen of spreken.

²² Maar wij stellen het wel op prijs van u te vernemen, welke uw denkbeelden zijn, want wat deze secte betreft, ons is bekend, dat zij overal tegenspraak vindt.

²³ En nadat zij een dag met hem hadden afgesproken, kwamen verscheidenen tot hem in zijn verblijf, wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods voorstelde, pogende hen te overtuigen ten opzichte van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten, van de vroege morgen tot de avond toe.

²⁴ En sommigen gaven wel gehoor aan hetgeen gezegd werd, maar anderen bleven ongelovig;

²⁵ en zonder het eens geworden te zijn, gingen zij uiteen, nadat Paulus dit ene woord gesproken had: Terecht heeft de heilige Geest door de profeet Jesaja tot uw vaderen gesproken,

²⁶ zeggende: Ga heen tot dit volk en zeg: Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken;

²⁷ want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen en met hun oren niet horen en met hun hart niet verstaan en zij zich bekeren, en Ik hen zou genezen.

²⁸ Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!

²⁹ [En nadat hij dit gezegd had, gingen de Joden al redetwistende heen.]

³⁰ En hij bleef de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot hem kwamen,

³¹ predikende het Koninkrijk Gods, en onderricht gevende aangaande de Here Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, zonder enige belemmering.

Romeinen

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een geroepen apostel, afgezonderd tot verkondiging van het evangelie van God,

² dat Hij tevoren door zijn profeten beloofd had in de heilige Schriften

– ³ aangaande zijn Zoon, gesproten uit het geslacht van David naar het vlees,

⁴ naar de geest der heiligheid door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in kracht, Jezus Christus, onze Here –

⁵ door wie wij genade en het apostelschap ontvangen hebben om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam onder al de heidenen,

⁶ tot welke ook gij behoort, geroepenen van Jezus Christus –

⁷ aan alle geliefden Gods, geroepen heiligen, die te Rome zijn: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Paulus' verlangen naar Rome

⁸ In de eerste plaats dank ik mijn God door Jezus Christus over u allen, omdat in de gehele wereld van uw geloof gesproken wordt.

⁹ Want God, die ik met mijn geest dien in het evangelie van zijn Zoon, is mijn getuige, hoe ik onophoudelijk te allen tijde bij mijn gebeden uwer gedenk,

¹⁰ biddende, of mij eindelijk door de wil van God eens een weg gebaad moge worden om tot u te komen.

¹¹ Want ik verlang u te zien om u enige geestelijke gave mede te delen tot uw versterking,

¹² dat is te zeggen: onder u mede bemoedigd te worden door elkanders geloof, van u zowel als van mij.

¹³ Doch ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat ik dikwijls het voornemen heb opgevat tot u te komen – waarin ik tot nu toe verhinderd ben – om ook onder u enige vrucht te hebben, evenals onder de andere heidenen.

¹⁴ Van Grieken en niet-Grieken, van wijzen en onwetenden ben ik een schuldenaar:

¹⁵ Vandaar mijn bereidheid om ook u te Rome het evangelie te brengen.

De kern van de brief

¹⁶ Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek.

¹⁷ Want gerechtigheid Gods wordt daarin geopenbaard uit geloof tot geloof, gelijk geschreven staat: De rechtvaardige zal uit geloof leven.

De schuld der heidenen en hun straf

¹⁸ Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden,

¹⁹ daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard.

²⁰ Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben.

²¹ Immers, hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar hun overleggingen zijn op niets uitgelopen, en het is duister geworden in hun onverstandig hart.

²² Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden,

²³ en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God vervangen door hetgeen gelijkt op het beeld van een vergankelijk mens, van vogels, van viervoetige en van kruipende dieren.

²⁴ Daarom heeft God hen in hun hartstochten overgegeven aan onreinheid, zodat bij hen het lichaam onteerd wordt.

²⁵ Zij immers hadden de waarheid Gods vervangen door de leugen en het schepsel vereerd en gediend boven de Schepper, die te prijzen is tot in eeuwigheid. Amen.

²⁶ Daarom heeft God hen overgegeven aan schandelijke lusten, want hun vrouwen hebben de natuurlijke omgang vervangen door de tegen-natuurlijke.

²⁷ Eveneens hebben de mannen de natuurlijke omgang met de vrouw opgegeven, en zijn in wellust voor elkander ontbrand, als mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende en daardoor het welverdiende loon voor hun afdwaling in zichzelf ontvangende.

²⁸ En daar zij het verwerpelijk achtten God te erkennen, heeft God hen overgegeven aan een verwerpelijk denken om te doen wat niet betaamt:

²⁹ vervuld van allerlei onrechtvaardigheid, boosheid, hebzucht en slechtheid, vol nijd, moord, twist, list en kwaadaardigheid;

³⁰ oorblazers, lasteraars, haters van God, verwatenen, overmoedigen, grootsprekers, vindingrijk in het kwaad, hun ouders ongehoorzaam;

³¹ onverstandig, onbestendig, zonder hart of barmhartigheid.

³² Immers, hoewel zij de rechtseis van God kenden, namelijk, dat zij, die zulke dingen bedrijven, de dood verdienen, doen zij ze niet alleen zelf, maar schenken ook nog hun bijval aan wie ze bedrijven.

2

Het oordeel Gods over de Joden

¹ Daarom zijt gij, o mens, wie gij ook zijt, niet te verontschuldigen, wanneer gij oordeelt. Want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die oordeelt, bedrijft dezelfde dingen.

² Wij weten echter, dat het oordeel Gods onpartijdig gaat over hen, die zulke dingen bedrijven.

³ Rekent gij wellicht hierop, o mens, die oordeelt over hen, die zulke dingen bedrijven, en ze zelf doet, dat gij het oordeel Gods ontgaan zult?

⁴ Of veracht gij de rijkdom van zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid, en beseft gij niet, dat de goedertierenheid Gods u tot boetvaardigheid leidt?

⁵ Maar in uw weerbarstigheid en onboetvaardigheid van hart hoopt gij u toorn op tegen de dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods,

⁶ die een ieder vergelden zal naar zijn werken:

⁷ hun, die, in het goeddoen volhardende, heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken, het eeuwige leven;

⁸ maar hun, die zichzelf zoeken, der waarheid ongehoorzaam en der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, wacht toorn en gramschap.

⁹ Verdrukking en benauwdheid (zal komen) over ieder levend mens, die het kwade bewerkt, eerst de Jood en ook de Griek;

¹⁰ maar heerlijkheid, eer en vrede over ieder, die het goede werkt, eerst de Jood en ook de Griek.

¹¹ Want er is geen aanzien des persoons bij God.

De wet baat de Joden niet

¹² Want allen, die zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en allen, die onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden;

¹³ want niet de hoorders der wet zijn rechtvaardig bij God, maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden.

¹⁴ Wanneer toch heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet;

¹⁵ immers, zij tonen, dat het werk der wet in hun harten geschreven is, terwijl hun geweten medegetuigt en hun gedachten elkander onderling aanklagen of ook verontschuldigen,

¹⁶ ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus Jezus.

¹⁷ Indien gij u dan Jood laat noemen, steunt op de wet, u beroemt op God,

¹⁸ zijn wil kent, weet te onderscheiden waarop het aankomt, daar gij onderricht in de wet geniet,

¹⁹ en u overtuigd houdt, dat gij een leidsman van blinden zijt, een licht voor hen, die in duisternis zijn,

²⁰ een opvoeder van onverstondigen en een leermeester van onmondigen, daar gij in de wet de belichaming der kennis en der waarheid bezit,

²¹ hoe nu, gij, die een ander onderwijst, onderwijst gij uzelf niet? Gij, die predikt, dat men niet stelen mag, steelt gij?

²² Die overspel verbiedt, doet gij overspel? Die gruwet van de afgoden, pleegt gij tempelroof?

²³ Die u op de wet beroemt, onteert gij God door uw overtreden van de wet?

²⁴ Want de naam Gods wordt om u gelasterd onder de heidenen, gelijk geschreven staat.

De besnijdenis baat de Joden niet

²⁵ Want besneden te zijn heeft wel betekenis, indien gij de wet volbrengt, maar indien gij een overtreder van de wet zijt, is uw besnijdenis tot onbesnedenheid geworden.

²⁶ Zal dan, indien de onbesnedene de eisen der wet in acht neemt, zijn onbesnedenheid niet voor besnijdenis gelden?

²⁷ Dan zal de van nature onbesnedene, doordat hij de wet volbrengt, u oordelen, die, hoewel in het bezit van letter en besnijdenis, een overtreder van de wet zijt.

²⁸ Want niet h́j is een Jood, die het uiterlijk is, en niet dát is besnijdenis, wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt,

²⁹ maar h́j is een Jood, die het in het verborgen is, en de (ware) besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God.

3

De Joodse voorrechten en Gods trouw

¹ Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis?

² Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats [toch] dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.

³ Wat toch is het geval? Als sommigen ontrouw geworden zijn, zal dan hun ontrouw de trouw Gods tenietdoen?

⁴ Volstrekt niet! Maar het blijve: God waarachtig en ieder mens leugenachtig, gelijk geschreven staat: Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in uw woorden, en overwint in uw rechtsgedingen.

⁵ Maar indien onze onrechtvaardigheid Gods rechtvaardigheid staaft, wat zullen wij dan zeggen? Is God, die zijn toorn doet voelen – ik spreek op menselijke wijze – soms onrechtvaardig?

⁶ Volstrekt niet! Hoe zal God anders de wereld oordelen?

⁷ Maar, indien de waarachtigheid Gods door mijn leugen des te overvloediger is gebleken tot zijn heerlijkheid, waarom word ik dan nog als zondaar geoordeeld?

⁸ Het is toch niet, zoals men van ons lastert en sommigen ons laten zeggen: Laten wij het kwade doen, opdat het goede eruit voortkome? Het oordeel over dezen is welverdiend.

Alle mensen zondaars

⁹ Wat dan? Worden anderen boven ons gesteld? In geen enkel opzicht; wij hebben immers tevoren Joden zowel als Grieken beschuldigd, dat zij allen onder de zonde zijn,

¹⁰ gelijk geschreven staat: Niemand is rechtvaardig, ook niet één,

¹¹ er is niemand, die verstandig is, niemand, die God ernstig zoekt;

¹² allen zijn afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden; er is niemand, die doet wat goed is, zelfs niet één.

¹³ Hun keel is een open graf, met hun tong plegen zij bedrog, addergif is onder hun lippen;

¹⁴ hun mond is van vloek en bitterheid vol;

¹⁵ Snel zijn hun voeten om bloed te vergieten,

¹⁶ verwoesting en ellende zijn op hun wegen,

¹⁷ en de weg des vredes kennen zij niet.

¹⁸ De vreeze Gods staat hun niet voor ogen.

¹⁹ Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot h́en spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God,

²⁰ daarom, dat uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden, want wet doet zonde kennen.

De gerechtigheid Gods en de dood van Jezus

²¹ Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden, waarvan de wet en de profeten getuigen,

²² en wel gerechtigheid Gods door het geloof in [Jezus] Christus, voor allen, die geloven; want er is geen onderscheid.

²³ Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods,

²⁴ en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus.

²⁵ Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel door het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid te tonen, daar Hij de zonden, die tevoren onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten geworden –

²⁶ om zijn rechtvaardigheid te tonen, in de tegenwoordige tijd, zodat Hijzelf rechtvaardig is, ook als Hij hem rechtvaardigt, die uit het geloof in Jezus is.

²⁷ Waar blijft het roemen dan? Het is uitgesloten. Door welke wet? Der werken? Neen, maar door de wet van geloof.

²⁸ Want wij zijn van oordeel, dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet.

²⁹ Of is God alleen de God der Joden? Niet ook der heidenen? Zeker, ook der heidenen.

³⁰ Indien er namelijk één God is, die de besnedenen rechtvaardigen zal uit het geloof en de onbesnedenen door het geloof.

Abraham door het geloof gerechtvaardigd

³¹ Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet.

4

¹ Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze voorvader naar het vlees, verkregen heeft?

² Want indien Abraham uit werken gerechtvaardigd is, dan heeft hij roem, maar niet bij God.

³ Want wat zegt het schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.

⁴ Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegerekend uit genade, maar krachtens verplichting.

⁵ Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid,

⁶ gelijk ook David de mens zalig spreekt, aan wie God gerechtigheid toerekent zonder werken:

⁷ Zalig zij, wier ongerechtigheden vergeven en wier zonden bedekt zijn.

⁸ Zalig de man, wiens zonde de Here geenszins zal toerekenen.

⁹ Geldt deze zaligspreking dan de besnedenen of ook de onbesnedenen? Wij zeggen immers: Het geloof werd Abraham tot gerechtigheid gerekend.

¹⁰ Hoe werd het hem dan toegerekend? Was hij toen besneden of onbesneden? Niet besneden, maar onbesneden.

¹¹ En het teken der besnijdenis ontving hij als het zegel der gerechtigheid van dat geloof, dat hij in zijn onbesneden staat bezat. Zo kon hij een vader zijn van alle onbesneden gelovigen, opdat hun [de] gerechtigheid zou worden toegerekend,

¹² en een vader van de besnedenen, voor hen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook treden in het voetspoor van het geloof, dat onze vader Abraham in zijn onbesneden staat bezat.

¹³ Want niet door de wet had Abraham of zijn nageslacht de belofte, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door gerechtigheid des geloofs.

¹⁴ Want indien zij, die het van de wet verwachten, erfgenamen zijn, dan is het geloof zonder inhoud en de belofte zonder gevolg.

¹⁵ De wet immers bewerkt toorn; waar echter geen wet is, is ook geen overtreding.

¹⁶ Daarom is het (alles) uit geloof, opdat het zou zijn naar genade, en dus de belofte zou gelden voor al het nageslacht, niet alleen voor wie uit de wet, maar ook voor wie uit het geloof van Abraham zijn, die de vader van ons allen is,

¹⁷ gelijk geschreven staat: Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld – voor het aangezicht van die God, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.

¹⁸ En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden, volgens hetgeen gezegd was: Zo zal uw nageslacht zijn.

¹⁹ En zonder te verflauwen in het geloof heeft hij opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was, daar hij ongeveer honderd jaar oud was, en dat Sara's moederschoot was gestorven;

²⁰ maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer,

²¹ in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen.

²² Daarom [ook] werd het hem gerekend tot gerechtigheid.

²³ Echter niet om zijnentwil alleen werd geschreven: het werd hem toegerekend,

²⁴ maar ook om onzentwil, wie het zal worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft,

²⁵ die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging.

5

De vrucht der rechtvaardiging

¹ Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus,

² door wie wij ook de toegang hebben verkregen [in het geloof] tot deze genade, waarin wij staan, en roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

³ En niet alleen (hierin), maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt,

⁴ en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop;

⁵ en de hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de heilige Geest, die ons gegeven is,

⁶ zo zeker als Christus, toen wij nog zwak waren, te zijner tijd voor goddelozen is gestorven.

⁷ Want niet licht zal iemand voor een rechtvaardige sterven – maar misschien heeft iemand nog de moed voor een goede te sterven –

⁸ God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is.

⁹ Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn.

¹⁰ Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft;

¹¹ en dát niet alleen, maar wij roemen zelfs in God door onze Here Jezus [Christus], door wie wij nu de verzoening ontvangen hebben.

Adam en Christus

¹² Daarom, gelijk door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben;

¹³ want reeds vóór de wet was er zonde in de wereld. Maar zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is.

¹⁴ Toch heeft de dood als koning geheerst van Adam tot Mozes, ook over hen, die niet gezondigd hadden op een gelijke wijze als Adam overtrad, die een beeld is van de komende.

¹⁵ Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene zeer velen gestorven zijn, veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor zeer velen overvloedig geworden.

¹⁶ En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van één; want het oordeel leidde van één overtreding tot veroordeling, maar de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging.

¹⁷ Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus.

¹⁸ Derhalve, gelijk het door één daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling gekomen is, zo komt het ook door één daad van gerechtigheid voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven.

¹⁹ Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardigen worden.

²⁰ Maar de wet is er bijgekomen, zodat de overtreding toenam; waar evenwel de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden,

²¹ opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here.

6

Met Christus gestorven en opgewekt

¹ Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme?

² Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?

³ Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn?

⁴ Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen.

⁵ Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding;

⁶ dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;

⁷ want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

⁸ Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven,

⁹ daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem.

¹⁰ Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God.

¹¹ Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.

¹² Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen,

¹³ en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.

¹⁴ Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Twéeërlei dienst

¹⁵ Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!

¹⁶ Weet gij niet, dat gij hem, in wiens dienst gij u stelt als slaven ter gehoorzaamheid, ook moet gehoorzamen als slaven, hetzij dan van de zonde tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?

¹⁷ Maar Gode zij dank: gij wáárt slaven der zonde, doch gij zijt van harte gehoorzaam geworden aan die vorm van onderricht, die u overgeleverd is;

¹⁸ en, vrijgemaakt van de zonde, zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid.

¹⁹ Ik zeg dit van menselijk standpunt om de zwakheid van uw vlees. Want gelijk gij uw leden gesteld hebt ten dienste van de onreinheid en van de wetteloosheid tot wetteloosheid, zo stelt nu uw leden ten dienste van de gerechtigheid tot heiliging.

²⁰ Want toen gij slaven waart der zonde, waart gij vrij van de gerechtigheid.

²¹ Wat voor vrucht hadt gij toen? Dingen, waarover gij u nu schaamt; immers, het einde daarvan is de dood.

²² Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in de dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiliging en als einde het eeuwige leven.

²³ Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.

7

De betekenis der wet

¹ Of weet gij niet, broeders, – ik spreek immers tot wie de wet kennen – dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft?

² Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond.

³ Zo zal zij dan, indien zij bij het leven van haar man een ander tot man neemt, echtbreekster heten; wanneer echter de man sterft, is zij vrij van de wet, zodat zij geen echtbreekster is, indien zij zich aan een andere man geeft.

⁴ Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van Christus om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zouden dragen.

⁵ Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondige hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen;

⁶ maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter.

⁷ Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet; immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren.

⁸ Maar uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op; want zonder wet is de zonde dood.

⁹ Ik heb eertijds geleefd zonder wet; toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven,

¹⁰ en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn;

¹¹ want de zonde heeft uitgaande van het gebod, mij misleid en door middel daarvan gedood.

¹² Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.

Strijd van wet en zonde

¹³ Is dan het goede mijn dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde heeft, opdat zij zou blijken zonde te zijn, door het goede mijn dood bewerkt, opdat de zonde bij uitstek zondig zou worden door het gebod.

¹⁴ Wij weten immers, dat de wet geestelijk is; ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde.

¹⁵ Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik.

¹⁶ Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik toe, dat de wet goed is.

¹⁷ Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

¹⁸ Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wens is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet.

¹⁹ Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dát doe ik.

²⁰ Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

²¹ Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig;

²² want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods,

²³ maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is.

²⁴ Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?

²⁵ Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here!

²⁶ Derhalve ben ik zelf met mijn verstand dienstbaar aan de wet Gods, maar met mijn vlees aan de wet der zonde.

8

Het leven door de Geest

¹ Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn.

² Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt, van de wet der zonde en des doods.

³ Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees – God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees,

⁴ opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest.

⁵ Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest.

⁶ Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede.

⁷ Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet:

⁸ zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.

⁹ Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.

¹⁰ Indien Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid.

¹¹ En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont.

¹² Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven.

¹³ Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zult gij leven.

¹⁴ Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.

¹⁵ Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader.

¹⁶ Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.

¹⁷ Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.

De hoop van Gods kinderen

¹⁸ Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden.

¹⁹ Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods.

²⁰ Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van) Hem, die haar daaraan onderworpen heeft,

²¹ in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods.

²² Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is.

²³ En niet alleen zij, maar ook wij zelf, [wij,] die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam.

²⁴ Want in die hoop zijn wij behouden. Maar hoop, die gezien wordt, is geen hoop, want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet?

²⁵ Indien wij echter hopen op hetgeen wij niet zien, verwachten wij het met volharding.

²⁶ En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

²⁷ En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des Geestes, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heiligen pleit.

²⁸ Wij weten nu, dat [God] alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn.

²⁹ Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen;

³⁰ en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.

De zekerheid des geloofs

³¹ Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?

³² Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?

³³ Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het, die rechtvaardigt;

³⁴ wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit.

³⁵ Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?

³⁶ Gelijk geschreven staat: Om U wentwil worden wij de ganse dag gedood, wij zijn gerekend als slachtschapen.

³⁷ Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.

³⁸ Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten,

³⁹ noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.

9

De verkiezing van Israël

¹ Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige Geest:

² ik heb een grote smart en een voortdurend hartzeer.

³ Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees;

⁴ immers, zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften:

⁵ hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, God, te prijzen tot in eeuwigheid! Amen.

⁶ Maar het is niet mogelijk, dat het woord Gods zou vervallen zijn. Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël,

⁷ en zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn, maar: Door Isaak zal men van nageslacht van u spreken.

⁸ Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen Gods, maar de kinderen der belofte gelden voor nageslacht.

⁹ Want er ligt een belofte in dit woord: omstreeks deze tijd zal Ik komen en Sara zal een zoon hebben.

¹⁰ Maar dit niet alleen; daar is ook Rebekka, bevrucht van één man, onze vader Isaak.

¹¹ Want toen de kinderen nog niet geboren waren en goed noch kwaad hadden gedaan – opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep, –

¹² werd tot haar gezegd: De oudste zal de jongste dienstbaar zijn,

¹³ gelijk geschreven staat: Jakob heb Ik liefgehad, maar Esau heb Ik gehaat.

¹⁴ Wat zullen wij dan zeggen: Zou er onrechtvaardigheid zijn bij God? Volstrekt niet!

¹⁵ Want Hij zegt tot Mozes: Over wie Ik Mij ontferm, zal Ik Mij ontfermen, en jegens wie Ik barmhartig ben, zal Ik barmhartig zijn.

¹⁶ Het hangt dus niet daarvan af, of iemand wil, dan wel of iemand loopt, maar van God, die Zich ontfermt.

¹⁷ Want het schriftwoord zegt tot Farao: Daartoe heb Ik u doen opstaan, opdat Ik in u mijn kracht zou tonen en mijn naam verbreid zou worden over de gehele aarde.

¹⁸ Hij ontfermt Zich dus over wie Hij wil en Hij verhardt wie Hij wil.

¹⁹ Gij zult nu tot mij zeggen: Wat heeft Hij dan nog aan te merken? Want wie wederstaat zijn wil?

²⁰ Maar gij, o mens! wie zijt gij, dat gij God zoudt tegenspreken? Zal het geboetseerde soms tot zijn boetseerder zeggen: Waarom hebt gij mij zo gemaakt?

²¹ Of heeft de pottemaker niet de vrije beschikking over het leem om uit dezelfde klomp het ene voorwerp te vervaardigen tot eervol, het andere tot alledaags gebruik?

²² En als God nu, zijn toorn willende tonen en zijn kracht bekend maken, de voorwerpen des toorns, die ten verderve toebereid waren, met veel lankmoedigheid verdragen heeft -

²³ juist om de rijkdom zijner heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van ontferming, die Hij tot heerlijkheid heeft voorbereid?

²⁴ En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen,

²⁵ gelijk Hij ook bij Hosea zegt: Ik zal niet-mijn-volk noemen: mijn-volk, en de niet-geliefde: geliefde.

²⁶ En het zal geschieden ter plaatse, waar [tot hen] gezegd was: gij zijt mijn volk niet, daar zullen zij genoemd worden: zonen van de levende God.

²⁷ En Jesaja roept over Israëel uit: Al was het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, het overschot zal behouden worden;

²⁸ want wat Hij gesproken heeft, zal de Here doen op de aarde, volledig en snel.

²⁹ En gelijk Jesaja tevoren gezegd had: Indien de Here Sebaot ons geen zaad overgelaten had, als Sodom zouden wij geworden zijn en aan Gomorra zouden wij gelijk gemaakt zijn.

Het behoud der heidenen en de dwaling van Israëel

³⁰ Wat zullen wij dan zeggen? Dit: heidenen, die geen gerechtigheid najaagden, hebben gerechtigheid verkregen, namelijk gerechtigheid, die uit geloof is;

³¹ doch Israëel, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen.

³² Waarom niet? Omdat het hierbij niet uitging van geloof, maar van vermeende werken. Zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoots,

³³ gelijk geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een rots der ergernis, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.

10

¹ Broeders, de begeerte mijns harten en mijn gebed over hun behoud gaan tot God uit.

² Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God bezitten, maar zonder verstand.

³ Want onbekend met Gods gerechtigheid en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen.

De gerechtigheid uit het geloof

⁴ Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft.

⁵ Want Mozes schrijft: De mens, die de gerechtigheid naar de wet doet, zal daardoor leven.

⁶ Maar de gerechtigheid uit het geloof spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen;

⁷ of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen.

⁸ Maar wat zegt zij? Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken.

⁹ Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden;

¹⁰ want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis.

¹¹ Immers het schriftwoord zegt: Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.

¹² Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, één en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen;

¹³ want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden.

¹⁴ Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker?

¹⁵ En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn? Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen.

De ongelovigheid van Israël

¹⁶ Maar niet allen hebben aan het evangelie gehoor gegeven. Want Jesaja zegt: Here, wie heeft geloofd wat hij van ons hoorde?

¹⁷ Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus.

¹⁸ Maar ik vraag: hebben zij het dan niet gehoord? Zeer zeker: Over de ganse aarde is hun geluid uitgegaan tot de einden der wereld hun woorden.

¹⁹ Maar ik vraag: heeft Israël het dan niet verstaan? Vooreerst zegt Mozes: Ik zal u naijverig maken op wat geen volk is, toornig op een onverstandig volk.

²⁰ En Jesaja waagt het te zeggen: Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen.

²¹ Maar van Israël zegt hij: De ganse dag heb Ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk.

11

Israël slechts ten dele verworpen

¹ Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers zelf een Israëliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin.

² God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft. Of weet gij niet, wat het schriftwoord zegt in (de geschiedenis van) Elia, als hij Israël bij God aanklaagt:

³ Here, uw profeten hebben zij gedood, uw altaren hebben zij omvergehaald; ik ben alleen overgebleven en mij staan zij naar het leven.

⁴ Maar wat zegt de godsspraak tot hem? Ik heb Mij zeventuizend man doen overblijven, die hun knie voor Baäl niet hebben gebogen.

⁵ Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade.

⁶ Indien het nu door genade is, dan is het niet meer uit werken; anders is de genade geen genade meer.

⁷ Wat dan? Hetgeen Israël najaagt, heeft het niet verkregen, maar het uitverkoren deel heeft het verkregen, en de overigen zijn verhard,

⁸ gelijk geschreven staat: God gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden.

⁹ En David zegt: Hun tafel worde tot een strik en een net, en tot een aanstoot en vergelding voor hen.

¹⁰ Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, en doe hun rug voorgoed zich krommen.

De struikeling van Israël, het heil der heidenen

¹¹ Ik vraag dan: zij zijn toch niet zo gestruikeld, dat zij wel vallen moesten? Volstrekt niet! Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken.

¹² Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid!

¹³ Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening,

¹⁴ dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees (en bloed) mocht opwekken, en enigen uit hen behouden.

¹⁵ Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?

¹⁶ Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken.

¹⁷ Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen,

¹⁸ beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt – niet gij draagt de wortel, maar de wortel u.

¹⁹ Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden.

²⁰ Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees!

²¹ Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen.

²² Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden.

²³ Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten.

²⁴ Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden.

De bekering der heidenen en het behoud van Israël

25 Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat,

26 en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden.

27 En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem.

28 Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil.

29 Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk.

30 Want evenals gij eertijds aan God ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid,

31 zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u toeonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden.

32 Want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen.

33 O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoordringelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!

34 Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest?

35 Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet?

36 Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.

12

Het ware offer

1 Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst.

2 En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene.

3 Want krachtens de genade, die mij geschonken is, zeg ik een ieder onder u: koestert geen gedachten, hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid, naar de mate van het geloof, dat God elkeen in het bijzonder heeft toebedeeld.

4 Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben,

5 zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander.

6 Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is:

7 profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen;

8 wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid.

Opwekking tot liefde

9 De liefde zij ongeveinsd. Weest afkerig van het kwade, gehecht aan het goede.

¹⁰Weest in broederliefde elkander genegen, in eerbetoon elkander ten voorbeeld,

¹¹in ijver onverdroten, vurig van geest, dient de Here.

¹²Weest blijde in de hoop, geduldig in de verdrukking, volhardend in het gebed,

¹³bijdragend in de noden der heiligen, legt u toe op de gastvrijheid.

¹⁴Zegent wie u vervolgen, zegent en vervloekt niet.

¹⁵Weest blijde met de blijden, weent met de wenenden.

¹⁶Weest onderling eensgezind, niet zinnende op hoge dingen, maar voegt u in het eenvoudige. Weest niet eigenwijs.

¹⁷Vergeldt niemand kwaad met kwaad; hebt het goede voor met alle mensen.

¹⁸Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen.

¹⁹Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here.

²⁰Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen.

²¹Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede.

13

Eert de overheid

¹Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld.

²Wie zich dus tegen de overheid verzet, wederstaat de instelling Gods, en wie dit doen, zullen een oordeel over zich brengen.

³Want, als iemand goed handelt, behoeft hij niet bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar wel, als hij verkeerd handelt. Wilt gij zonder vrees voor de overheid zijn? Doe het goede, en gij zult lof van haar ontvangen.

⁴Zij staat immers in dienst van God, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet, wees dan bevreesd; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem, die kwaad bedrijft.

⁵Daarom is het nodig zich te onderwerpen, niet slechts om de toorn, maar ook om des gewetens wil.

⁶Daarom brengt gij toch ook belastingen op; want zij zijn dienaren Gods, die juist op dit punt voortdurend letten.

⁷Betaalt aan allen het verschuldigde, belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eerbetoon aan wie eer toekomt.

Geboden

⁸Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben; want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld.

⁹Want de geboden: gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult niet begeren en welk ander gebod er ook zij, worden samengevat in dit woord: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

10 De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling der wet.

11 Gij verstaat immers de tijd wel, dat het thans voor u de ure is om uit de slaap te ontwaken. Want het heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het geloof kwamen.

12 De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten wij dan de werken der duisternis afleggen en aandoen de wapenen des lichts!

13 Laten wij, als bij lichte dag, eerbaar wandelen, niet in brasserijen en drinkgelagen, niet in wellust en losbandigheid, niet in twist en nijd!

14 Maar doet de Here Jezus Christus aan en wijdt geen zorg aan het vlees, zodat begeerten worden opgewekt.

14

Verdraagzaamheid

1 Aanvaardt de zwakke in het geloof, maar niet om overwegingen te beoordelen.

2 De een gelooft, dat hij alles eten mag, maar de zwakke eet plantaardig voedsel.

3 Wie wèl eet, minachte hem niet, die niet eet, en wie niet eet, oordele hem niet, die wèl eet, want God heeft hem aanvaard.

4 Wie zijt gij, dat gij eens anders knecht oordeelt? Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan. Maar hij zal staande blijven, want de Here is bij machte hem vast te doen staan.

5 Deze [immers] stelt de ene dag boven de andere, gene stelt ze alle gelijk. Ieder zij voor zijn eigen besef ten volle overtuigd.

6 Wie aan een bepaalde dag hecht, doet het om de Here, en wie eet, doet het om de Here, want hij dankt God; en wie niet eet, laat het na om de Here en ook hij dankt God.

7 Want niemand onzer leeft voor zichzelf, en niemand sterft voor zichzelf;

8 want als wij leven, het is voor de Here, en als wij sterven, het is voor de Here. Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren.

9 Want hiertoe is Christus gestorven en levend geworden, opdat Hij èn over doden èn over levenden heerschappij voeren zou.

10 Gij echter, wat oordeelt gij uw broeder? Of ook gij, wat minacht gij uw broeder? Want wij zullen allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods.

11 Want er staat geschreven: (Zo waarachtig als) Ik leef, spreekt de Here: voor Mij zal alle knie zich buigen, en alle tong zal God loven.

12 Zo zal [dan] een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven [aan God].

Geen aanstoot geven

13 Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven.

14 Ik weet en ben overtuigd in de Here Jezus, dat niets uit zichzelf onrein is; alleen voor hem, die iets onrein acht, is het onrein.

15 Want indien uw broeder door iets, dat gij eet, gegriefd wordt, wandelt gij niet meer naar de eis der liefde. Breng niet door uw eten hem ten verderve, voor wie Christus gestorven is.

16 Laat van het goede, dat gij hebt, geen kwaad gezegd kunnen worden.

¹⁷ Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de heilige Geest.

¹⁸ Want wie door deze Geest een dienstknecht is van Christus, is welgevallig bij God, en in achtung bij de mensen.

¹⁹ Zo laten wij dan najagen hetgeen de vrede en de onderlinge opbouwning bevordert.

²⁰ Breek niet ter wille van spijs het werk Gods af; alles is wel rein, maar het is verkeerd voor een mens, als hij door zijn eten tot aanstoot is.

²¹ Het is goed geen vlees te eten of wijn te drinken, noch iets, waaraan uw broeder zich stoot.

²² Houd gij het geloof, dat gij hebt bij uzelf voor het aangezicht Gods. Zalig is hij, die zich geen verwijten maakt bij hetgeen hij goed acht.

²³ Maar wie twijfelt, wanneer hij eet, is veroordeeld, omdat hij het niet uit geloof doet. En al wat niet uit geloof is, is zonde.

15

Zwakken en sterken

¹ Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen.

² Ieder onzer trachte zijn naaste te behagen, ten goede, tot opbouwning,

³ want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar, gelijk geschreven staat: De smaadwoorden van hen, die U smaden, kwamen op Mij neder.

⁴ Al wat namelijk tevoren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden.

⁵ De God nu der volharding en der vertroosting geve u eensgezind van hetzelfde gevoelen te zijn naar (het voorbeeld van) Christus Jezus,

⁶ opdat gij eendrachtig uit één mond de God en Vader van onze Here Jezus Christus moogt verheerlijken.

⁷ Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods.

⁸ Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaderen gedaan, te bevestigen,

⁹ en dat de heidenen God ter wille van zijn ontferming gaan verheerlijken, gelijk geschreven staat: Daarom zal ik U loven onder de heidenen en uw naam met snarenspeel prijzen.

¹⁰ En verder zegt Hij: Verheugt u, heidenen, met zijn volk.

¹¹ En verder: Looft, al gij heidenen, de Here, en laten alle volken Hem prijzen.

¹² En verder zegt Jesaja: Komen zal de wortel van Isaï, en Hij, die opstaat, om over de heidenen te regeren; op Hem zullen de heidenen hopen.

¹³ De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht des heiligen Geestes.

Persoonlijke mededelingen

14 Ik heb echter, mijn broeders, zelf al de overtuiging van u, dat gij zelf reeds vol van goedheid zijt, vervuld met al de kennis, in staat ook elkander terecht te wijzen.

15 Toch heb ik u hier en daar bij wijze van herinnering ietwat vrijmoedig geschreven, krachtens de mij van God geschonken genade,

16 om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen (Gode) welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest.

17 Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus.

18 Want ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te brengen door woord en daad,

19 door kracht van tekenen en wonderen, door de kracht des Geestes. Zo heb ik, van Jeruzalem uit rondreizende tot Illyrië toe, de prediking van het Evangelie van Christus volbracht.

20 Ik stelde er mijn eer in het te verkondigen, doch zo, dat ik niet (optrad), waar de naam van Christus reeds genoemd was, om niet op eens anders fundament te bouwen,

21 maar (om te handelen) naar hetgeen geschreven staat: Zij, aan wie niets van Hem is verkondigd, zullen Hem zienen wie het niet gehoord hebben, zullen het verstaan.

22 Daarom werd ik dan ook herhaaldelijk verhinderd tot u te komen.

23 Maar thans, nu mij in deze streken geen arbeidsveld meer overblijft en ik sedert tal van jaren verlangend ben tot u te komen,

24 zodra ik naar Spanje reis - ik hoop u namelijk op mijn doorreis met eigen ogen te zien en door u voortgeholpen te worden voor mijn tocht daarheen, wanneer ik eerst enigermate van u genoten heb.

25 Maar thans ben ik op reis naar Jeruzalem ten dienste van de heiligen.

26 Want Macedonië en Achaje hebben goedgevonden een handreiking te doen aan de armen onder de heiligen te Jeruzalem.

27 Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn het ook jegens hen verplicht, want indien de heidenen aan hun geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen.

28 Wanneer ik mij dan hiervan gekweten en hun deze opbrengst afgedragen heb, zal ik over uw stad naar Spanje reizen.

29 En ik weet, dat ik bij mijn komst te uwent met een volle zegen van Christus zal komen.

30 Maar, [broeders,] ik vermaan u bij onze Here Jezus Christus en bij de liefde des Geestes, om samen met mij te worstelen in den gebede voor mij tot God,

31 opdat ik behoed worde voor de weerspanningen in Judea, en dat mijn dienstbetoon voor Jeruzalem gunstig worde opgenomen door de heiligen,

32 opdat ik, in blijdschap tot u gekomen met Gods wil, mij tezamen met u verkwikken moge.

33 De God nu des vredes zij met u allen! Amen.

Groeten

¹ Ik beveel Febe, onze zuster, [tevens] dienares der gemeente te Kenchreeën, bij u aan,

² dat gij haar ontvangt in de Here op een wijze, de heiligen waardig, en haar bijstaat, indien zij u in het een of ander mocht nodig hebben. Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend.

³ Groet Prisca en Aquila, mijn medewerkers in Christus Jezus, ⁴mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeenten.

⁵ Groet insgelijks de gemeente bij hen aan huis. Groet mijn geliefde Epenetus, de eersteling voor Christus uit Asia.

⁶ Groet Maria, iemand, die zich veel moeite voor u heeft gegeven.

⁷ Groet Andronikus en Junias, mijn stamgenoten en medegevangenen, mannen onder de apostelen in aanzien, die reeds vóór mij in Christus geweest zijn.

⁸ Groet Ampliatus, mijn geliefde in de Here.

⁹ Groet Urbanus, onze medewerker in Christus, en mijn geliefde Stachys.

¹⁰ Groet Apelles, die in Christus beproefd gebleken is. Groet hen, die behoren tot de kring van Aristobulus.

¹¹ Groet mijn stamgenoot Herodion. Groet hen, die behoren tot de kring van Narcissus, die in de Here zijn.

¹² Groet Tryfena en Tryfosa, vrouwen, die zich moeite gegeven hebben in de Here. Groet de geliefde Persis, die zich veel moeite gegeven heeft in de Here.

¹³ Groet Rufus, de uitverkorene in de Here, met zijn moeder, die ook voor mij een moeder is.

¹⁴ Groet Asynkritis, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas, en de broeders bij hen.

¹⁵ Groet Filologus, en Julia, Nereus met zijn zuster, en Olympas, benevens al de heiligen, die bij hen zijn.

¹⁶ Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de gemeenten van Christus.

Waarschuwing - Lofzegging

¹⁷ Maar ik vermaan u, broeders, dat gij hen in het oog houdt, die, in afwijking van het onderwijs, dat gij hebt ontvangen, de onenigheden en de verleidingen veroorzaken, en mijdt hen.

¹⁸ Want zulke lieden dienen niet onze Here Christus, maar hun eigen buik, en misleiden door hun schoonklinkende en vrome taal de harten der argelozen.

¹⁹ Want uw gehoorzaamheid is bij allen bekend geworden. Over u verblijd ik mij dus, doch ik wil, dat gij niet alleen wijs zijt tot het goede, maar ook onbesmet van het kwade.

²⁰ De God nu des vredes zal weldra de satan onder uw voeten vertreden. De genade van onze Here Jezus zij met u!

²¹ Mijn medewerker Timoteüs en mijn stamgenoten Lucius, Jason en Sosipater, groeten u.

²² Ik, Tertius, die de brief op schrift gebracht heb, groet u in de Here.

²³ Gajus, wiens gastvrijheid ik en de gehele gemeente genieten, laat u groeten. U groet Erastus, de stadsrentmeester, en Quartus, de broeder.

²⁴ [De genade van onze Here Jezus Christus zij met u allen. Amen.]

²⁵ Hem nu, die bij machte is u te versterken – naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen,

²⁶ maar thans geopenbaard en door profetische schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken –

²⁷ Hem, de alleen wijze God, zij, door Jezus Christus, de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.

1 Korinthiërs

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, een geroepen apostel van Christus Jezus door de wil van God, en Sostenes, de broeder,

² aan de gemeente Gods te Korinte, aan de geheiligden in Christus Jezus, de geroepen heiligen met allen, die allerwege de naam van onze Here Jezus Christus aanroepen, hun en onze (Here):

³ genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Dankzegging

⁴ Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de genade Gods, die u in Christus Jezus geschonken is;

⁵ want in elk opzicht zijt gij rijk geworden in Hem: in alle woord en alle kennis,

⁶ gelijk het getuigenis aangaande Christus onder u bevestigd is,

⁷ zodat gij ten aanzien van geen enkele genadegave te kort komt, terwijl gij uitzielt naar de openbaring van onze Here Jezus Christus.

⁸ Hij zal u ook bevestigen ten einde toe, zodat gij onberispelijk zult zijn op de dag van onze Here Jezus [Christus].

⁹ God is getrouw, door wie gij zijt geroepen tot gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze Here.

Partijschap

¹⁰ Doch ik vermaan u, broeders, bij de naam van onze Here Jezus Christus: weest allen eenstemmig en laten er geen scheuringen onder u zijn; weest vast aaneengesloten, één van zin en één van gevoelen.

¹¹ Mij is namelijk omtrent u, mijn broeders, medegegeeld door de (huisgenoten) van Chloë, dat er twisten onder u zijn.

¹² Ik bedoel dit, dat ieder uwer zijn leus heeft: Ik ben van Paulus! En ik van Apollos! En ik van Kefas! En ik van Christus!

¹³ Is Christus gedeeld? Is Paulus dan voor u gekruisigd, of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt?

¹⁴ Ik ben dankbaar, dat ik niemand uwer gedoopt heb dan Crispus en Gajus;

¹⁵ zodat niemand kan zeggen, dat gij in mijn naam gedoopt zijt.

¹⁶ Ook heb ik nog het gezin van Stefanus gedoopt; verder weet ik niet, dat ik nog iemand gedoopt heb.

¹⁷ Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen, en dat niet met wijsheid van woorden, om niet het kruis van Christus tot een holle klank te maken.

Goddelijke tegenover wereldse wijsheid

¹⁸ Want het woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods.

¹⁹ Want er staat geschreven: Verderven zal Ik de wijsheid der wijzen, en het verstand der verstandigen zal Ik verdoen.

²⁰ Waar blijft de wijze? Waar de schriftgeleerde? Waar de redetwister van deze tijd? Heeft God niet de wijsheid der wereld tot dwaasheid gemaakt?

²¹ Want daar de wereld in de wijsheid Gods door haar wijsheid God niet gekend heeft, heeft het Gode behaagd door de dwaasheid der prediking te redden hen, die geloven.

²² Immers, de Joden verlangen tekenen en de Grieken zoeken wijsheid,

²³ doch wij prediken een gekruisigde Christus, voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid,

²⁴ maar voor hen, die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken, (prediken wij) Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods.

²⁵ Want het dwaze van God is wijzer dan de mensen en het zwakke van God is sterker dan de mensen.

²⁶ Ziet slechts, broeders, wat gij waart, toen gij geroepen werdt: niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.

²⁷ Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen;

²⁸ en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wèl iets is, zijn kracht te ontnemen,

²⁹ opdat geen vlees zou roemen voor God.

³⁰ Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing,

³¹ opdat het zij, gelijk geschreven staat: Wie roemt, roeme in de Here.

2

¹ Ook ben ik, toen ik tot u kwam, broeders, niet met schittering van woorden of wijsheid u het getuigenis van God komen brengen.

² Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en die gekruisigd.

³ Ook kwam ik in zwakheid, met veel vrezende en beven tot u;

⁴ mijn spreken en mijn prediking kwam ook niet met meeslepemde woorden van wijsheid, maar met betoon van geest en kracht,

⁵ opdat uw geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God.

De ware wijsheid

⁶ Toch spreken wij wijsheid bij hen, die daarvoor rijp zijn, een wijsheid echter niet van deze eeuw, noch van de beheersers dezer eeuw, wier macht teniet gaat,

⁷ maar wat wij spreken, als een geheimenis, is de verborgen wijsheid Gods, die God (reeds) van eeuwigheid voorbeschikt heeft tot onze heerlijkheid.

⁸ En geen van de beheersers dezer eeuw heeft van haar geweten, want indien zij van haar geweten hadden, zouden zij de Here der heerlijkheid niet gekruisigd hebben.

⁹ Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben.

¹⁰ Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods.

¹¹ Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods.

¹² Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is.

¹³ Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken.

¹⁴ Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.

¹⁵ Maar de geestelijke mens beoordeelt alle dingen, zelf echter wordt hij door niemand beoordeeld.

¹⁶ Want wie kent de zin des Heren, dat hij Hem zou voorlichten? Maar wij hebben de zin van Christus.

3

Tweedracht

¹ En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot vleeselijke, nog onmondigen in Christus.

² Melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel, want dat kondt gij nog niet verdragen. Ja, dat kunt gij ook nu [nog] niet,

³ want gij zijt nog vleeselijk. Want als er onder u nijd en twist is, zijt gij dan niet vleeselijk, en leeft gij niet als (onveranderde) mensen?

⁴ Want wanneer de een zegt: Ik ben van Paulus; en de ander: Ik van Apollos; zijt gij dan niet (onveranderde) mensen?

⁵ Wat is dan Apollos? Of wat is Paulus? Dienaren, door wie gij tot geloof gekomen zijt, en wel zoals de Here dit aan een ieder geschonken heeft.

⁶ Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God gaf de wasdom.

⁷ Daarom, noch wie plant, noch wie begiet, betekent iets, maar God, die de wasdom geeft.

⁸ Wie plant en wie begiet, staan gelijk; alleen zal elk zijn eigen loon krijgen naar zijn eigen werk.

⁹ Want Gods medearbeiders zijn wij; Gods akker, Gods bouwwerk zijt gij.

Fundament en gebouw

¹⁰ Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt. Maar ieder zie wel toe, hoe hij daarop bouwt.

¹¹ Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen.

¹² Is er iemand, die op dit fundament bouwt met goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi, of stro,

¹³ ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken, omdat hij met vuur verschijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken.

¹⁴ Indien het werk, dat hij erop gebouwd heeft, standhoudt, zal hij loon ontvangen,

¹⁵ maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen.

¹⁶ Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?

¹⁷ Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!

¹⁸ Laat niemand zichzelf misleiden! Indien iemand onder u meent wijs te zijn in deze tijd, hij worde dwaas, om wijs te worden.

¹⁹ Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid voor God. Want er staat geschreven: Die de wijzen vangt in hun sluwheid;

²⁰ en elders: De Here weet, dat de overleggingen der wijzen vruchteloos zijn.

²¹ Daarom, niemand beroeme zich op mensen; alles is immers het uwe;

²² hetzij Paulus, Apollos of Kefas, hetzij wereld, leven of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles het uwe;

²³ doch gij zijt van Christus, en Christus is van God.

4

De enige Rechter

¹ Zo moet men ons beschouwen: als dienaren van Christus, aan wie het beheer van de geheimenissen Gods is toevertrouwd.

² Voor zulke beheerders is dit tenslotte het vereiste: betrouwbaar te blijken.

³ Nu raakt het mij zeer weinig, of ik al door u of door enig menselijk gericht beoordeeld word. Ja, ook mijzelf beoordeel ik niet.

⁴ Want ik ben mij van niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; Hij, die mij beoordeelt is de Here.

⁵ Daarom, velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Here komt, die ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen der harten openbaar maken. En dan zal aan elk zijn lof geworden van God.

Weest nederig

⁶ Dit, broeders, heb ik op mijzelf en Apollos overgebracht om uwen-twil, opdat gij uit ons (voorbeeld) zoudt leren niet te gaan boven hetgeen geschreven staat, opdat niet iemand uwer zich vóór de een en tegen de ander opblaze.

⁷ Want wie onderscheidt u? En wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt? En indien gij het dan ontvangen hebt, wat beroemt gij u, alsof gij het niet ontvangen hadt?

⁸ Reeds zijt gij verzadigd, reeds zijt gij rijk geworden, zonder ons hebt gij u koning gemaakt. Ja, was het maar zo, dat gij koning geworden waart; dan waren ook wij met u koning geworden.

⁹ Want het schijnt mij toe, dat God ons, apostelen, de laatste plaats heeft aangewezen als ten dode gedoemden, want wij zijn een schouwspel geworden voor de wereld, voor engelen en mensen.

¹⁰ Wij zijn dwaas om Christus' wil, maar gij zijt verstandig in Christus; wij zijn zwak, maar gij zijt sterk; gij zijt in aanzien, maar wij zijn niet in ere.

¹¹ Tot op dit ogenblik verduren wij honger, dorst, naaktheid, vuistslagen en een zwervend leven;

¹² wij verrichten zware handenarbeid; worden wij gescholden, wij zegenen; worden wij vervolgd, wij verdragen;

¹³ worden wij gelasterd, wij blijven vriendelijk; wij zijn als het uitvaagsel der wereld geworden, als aller voetveeg, tot op dit ogenblik toe.

¹⁴ Dit schrijf ik niet om u beschaamd te maken, maar om u als mijn geliefde kinderen terecht te wijzen.

¹⁵ Want al hadt gij duizenden opvoeders in Christus, gij hebt niet vele vaders. Immers, ik heb u in Christus Jezus door het evangelie verwekt.

¹⁶ Ik vermaan u dus: volgt mijn voorbeeld.

¹⁷ Juist hierom heb ik Timoteüs tot u gezonden, die mij een geliefd en trouw kind is in de Here. Hij zal u mijn wegen in Christus [Jezus] indachtig maken, zoals ik die overal in elke gemeente leer.

¹⁸ Doch sommigen hebben zich opgeblazen, in de waan, dat ik niet tot u komen zou;

¹⁹ maar spoedig zal ik tot u komen, zo de Here wil. Dan zal ik mij vergewissen, niet van het woord dier opgeblazenen, maar van hun kracht.

²⁰ Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in woorden, maar in kracht.

²¹ Wat wilt gij? Moet ik met de roede tot u komen, of met liefde en in een geest van zachtmoedigheid?

5

Grove zonde in de gemeente

¹ Inderdaad men spreekt van hoererij onder u, en zulk een hoererij, als zelfs onder de heidenen niet (voorkomt), dat iemand leeft met de vrouw van zijn vader.

² En gij zijt opgeblazen in plaats van u veeleer te bedroeven, en dus de bedrijver van die daad uit uw midden te verwijderen?

³ Want mijnerzijds heb ik, hoewel lichamelijk niet, maar naar de geest wèl aanwezig, reeds, als aanwezig, vonnis geveld over hem, die op zulk een wijze zo iets heeft begaan.

⁴ Wanneer wij vergaderd zijn, gij en mijn geest met de kracht van onze Here Jezus,

⁵ leveren wij in de naam van de Here Jezus die man aan de satan over tot verderf van zijn vlees, opdat zijn geest behouden worde in de dag des Heren.

⁶ Uw roem deugt niet. Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt?

⁷ Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. Want ook ons paaslam is geslacht: Christus.

⁸ Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid.

⁹ Ik schreef u reeds in mijn brief, dat gij niet moest omgaan met hoereerders;

¹⁰ niet met de hoereerders uit deze wereld in het algemeen of met de geldgierigen en oplichters of afgodendienaars, want dan zou men wel uit de wereld moeten gaan.

11 Nu evenwel schrijf ik u, dat gij niet moet omgaan met iemand, die, al heet hij een broeder, een hoereerder, geldgierige, afgodendienaar, lasteraar, dronkaard, of oplichter is; met zo iemand moet gij zelfs niet samen eten.

12 Staat het soms aan mij, hen te oordelen, die buiten zijn? Oordeelt ook gij niet (alleen) hen, die in uw kring zijn?

13 Hen, die buiten zijn, zal God oordelen. Doet, wie niet deugt, uit uw midden weg.

6

Recht zoeken bij ongelovigen

1 Durft iemand uwer, wanneer hij iets heeft met een ander, recht zoeken bij de onrechtvaardigen en niet bij de heiligen?

2 Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En indien bij u het oordeel over de wereld berust, zijt gij dan onbevoegd voor de meest onbetekenende rechtspraak?

3 Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen? Hoeveel te meer dan over alledaagse dingen?

4 Indien gij alledaagse geschillen te berechten hebt, laat gij dan hen zitting nemen, die in de gemeente niet in tel zijn?

5 Ik zeg het om u te beschamen. Is er dan bij u geen enkel wijs man, die uitspraak zal kunnen doen tussen broeders?

6 Zoekt nu de ene broeder recht tegen de andere, en dat bij de ongelovigen?

7 Maar dan is de zaak voor u reeds geheel verloren, dat gij tegen elkan- der rechtszaken hebt. Waarom lijdt gij niet liever onrecht? Waarom laat gij u niet liever te kort doen?

8 Maar zelf doet gij onrecht en doet gij te kort, en dat aan broeders.

9 Of weet gij niet, dat onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet beërven zullen?

10 Dwaalt niet! Hoereerders, afgodendienaars, overspelers, schand- jongens, knapenschenders, dieven, geldgierigen, dronkaards, lasteraars of oplichters, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven.

11 En sommigen uwer zijn dat geweest. Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd door de naam van de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God.

Vrij, niet losbandig

12 Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig. Alles is mij geoorloofd, maar ik zal mij door niets laten knechten.

13 Het voedsel is voor de maag en de maag voor het voedsel, en God zal zowel het een als het ander teniet doen. Maar het lichaam is niet voor de hoererij, doch voor de Here, en de Here voor het lichaam.

14 God heeft niet alleen de Here opgewekt, maar zal ook ons opwekken door zijn kracht.

15 Weet gij niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn? Zal ik dan leden van Christus wegnemen om er leden ener hoer van te maken? Volstrekt niet!

16 Of weet gij niet, dat wie zich aan een hoer hecht, één lichaam (met haar) is? Want, zegt Hij, die twee zullen tot één vlees zijn.

17 Maar die zich aan de Here hecht, is één geest (met Hem).

¹⁸Vliedt de hoereriej. Elke andere zonde, die een mens doet, gaat buiten zijn eigen lichaam om. Maar door hoereriej bezondigt men zich aan zijn eigen lichaam.

¹⁹Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt?

²⁰Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam.

7

Over het huwelijk

¹Wat nu de punten betreft, waarover gij mij geschreven hebt, het is goed voor een mens niet aan een vrouw verbonden te zijn,

²maar met het oog op de gevallen van hoereriej moet ieder zijn eigen vrouw hebben en iedere vrouw haar eigen man.

³De man kome jegens de vrouw zijn (echtelijke) verplichtingen na evenzo de vrouw jegens haar man.

⁴De vrouw heeft niet zelf over haar lichaam te beschikken, doch haar man; en eveneens heeft de man niet zelf over zijn lichaam te beschikken, doch zijn vrouw.

⁵Onthoudt dat elkander niet, tenzij met onderling goedvinden (en) voor een bepaalde tijd, om u te wijden aan het gebed, maar om daarna weder samen te komen, opdat niet de satan u verzoeke wegens [uw] gemis aan zelfbeheersing.

⁶Dit zeg ik om u tegemoet te komen, niet om u te bevelen.

⁷Ik zou wel willen, dat alle mensen waren, zoals ikzelf. Doch iedereen heeft van God zijn bijzondere gave, de een deze, de ander die.

⁸Maar tot de ongehuwden en de weduwen zeg ik: Het is goed voor hen, indien zij blijven, zoals ik.

⁹Indien zij zich echter niet kunnen beheersen, laten zij dan trouwen. Want het is beter te trouwen dan van begeerte te branden.

Gebondenheid en vrijheid

¹⁰Doch hun, die getrouwd zijn, beveel ik niet, maar de Here, dat een vrouw haar man niet mag verlaten –

¹¹is dit tóch gebeurd, dan moet zij ongehuwd blijven of zich met haar man verzoenen – en een man moet zijn vrouw niet verstoten.

¹²Maar tot de overigen zeg ik, niet de Here: heeft een broeder een ongelovige vrouw, die erin bewilligt met hem samen te wonen, dan moet hij haar niet verstoten.

¹³En een vrouw moet, als zij een ongelovige man heeft, en deze erin bewilligt met haar samen te wonen, die man niet verstoten.

¹⁴Want de ongelovige man is geheiligd in zijn vrouw en de ongelovige vrouw is geheiligd in de broeder. Anders zouden immers uw kinderen onrein zijn, doch nu zijn zij heilig.

¹⁵Maar indien de ongelovige haar verlaat, laat hij haar verlaten. De broeder of zuster is in dit geval niet gebonden; tot vrede heeft God u geroepen.

¹⁶Want hoe kunt gij weten, vrouw, dat gij uw man zult redden? Of hoe kunt gij weten, man, dat gij uw vrouw zult redden?

¹⁷ Alleen, laat ieder zo leven, als de Here hem toebedeeld heeft, zo, als God hem geroepen heeft. Zo schrijf ik het in alle gemeenten voor.

¹⁸ Is iemand als besnedene geroepen, hij late het niet verhelpen; is iemand als onbesnedene geroepen, hij late zich niet besnijden.

¹⁹ (Want) besneden zijn betekent niets, en onbesneden zijn betekent niets, maar wèl het houden van Gods geboden.

²⁰ Ieder blijve bij die roeping, waarin hij was, toen hij geroepen werd.

²¹ Zijt gij als slaaf geroepen, bekommer u daarover niet, maar als gij ook vrij kunt worden, maak er dan te meer gebruik van.

²² Want de slaaf, die in de Here geroepen werd, is een vrijgelatene des Heren; evenzo is hij, die als vrije geroepen werd, een slaaf van Christus. Gij zijt gekocht en betaald.

²³ Weest geen slaven van mensen.

²⁴ Broeders, iedereen blijve voor God in die toestand, waarin hij werd geroepen.

De ongehuwden

²⁵ Voor de jongedochters heb ik geen bevel van de Here. Maar ik geef mijn mening, als iemand, die door de ontferming des Heren trouw is.

²⁶ Ik acht dus om de bestaande nood dit goed, dat het voor een mens goed is, zo te zijn.

²⁷ Zijt gij aan een vrouw verbonden? Zoek geen scheiding. Hebt gij geen vrouw meer? Zoek er geen.

²⁸ Maar ook wanneer gij trouwt, dan doet gij daarmee geen kwaad, en wanneer een jongedochter trouwt, dan doet ook zij daarmee geen kwaad. Maar wèl staat zulke mensen verdrukking voor het vlees te wachten, die ik u gaarne besparen zou.

²⁹ Dit bedoel ik, broeders: de tijd is kort. Ten slotte, laten zij, die een vrouw hebben, zijn als zonder vrouw;

³⁰ die wenen, als weenden zij niet; die blijde zijn, als waren zij niet blijde; die kopen, als zouden zij er niets van behouden;

³¹ die van de wereld gebruik maken, als zouden zij haar niet ten einde toe gebruiken. Want het uiterlijk van deze wereld is bezig te verdwijnen.

³² En ik wilde wel, dat gij zonder zorgen waart. Wie niet getrouwd is, wijdt zijn zorgen aan de zaak des Heren, hoe hij de Here zal behagen.

³³ Maar hij, die getrouwd is, wijdt zijn zorgen aan aardse zaken, hoe hij zijn vrouw zal behagen, en hij is verdeeld.

³⁴ Zowel zij, die geen man meer heeft, als de jongedochter, wijdt haar zorgen aan de zaak des Heren, om heilig te zijn naar lichaam en geest. Maar zij, die getrouwd is, wijdt haar zorgen aan aardse zaken, om haar man te behagen.

³⁵ Dit zeg ik in uw eigen belang, niet om u een strik om te werpen, maar lettende op de betamelijkheid en de onverdeelde toewijding aan de Here.

³⁶ Vindt nu iemand, dat hij jegens zijn jongedochter niet betamelijk handelt, indien zij reeds wat ouder wordt, en het zo behoort te geschieden, hij doe, wat hij wil; het is geen zonde, laten zij trouwen.

³⁷ Doch hij, die, in zijn gemoed vast overtuigd, niet genoodzaakt wordt en macht heeft over zijn wil en hiertoe bij zichzelf besloten heeft, zijn jongedochter ongerept te laten blijven, zal wèl doen.

³⁸ Wie dus zijn jongedochter uithuwelijkt, doet wèl, en wie haar niet uithuwelijkt, doet beter.

³⁹ Een vrouw is gebonden, zolang haar man leeft; maar indien haar man is ontslapen, is zij vrij om te trouwen, met wie zij wil, mits in de Here.

⁴⁰ Toch is zij naar mijn mening gelukkiger, indien zij blijft, zoals zij is; en ik meen ook de Geest Gods te hebben.

8

Het eten van offervlees

¹ Wat het offervlees aangaat, wij weten, dat wij allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen, maar de liefde sticht.

² Indien iemand zich inbeeldt enige kennis verworven te hebben, dan heeft hij nog niet leren kennen, zoals het behoort;

³ maar heeft iemand God lief, dan is deze door Hem gekend.

⁴ Wat nu het eten van offervlees betreft, wij weten, dat er geen afgod in de wereld bestaat en dat er geen God is dan Eén.

⁵ Want al zijn er zogenaamde goden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde - en werkelijk zijn er goden in menigte en heren in menigte -

⁶ voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem.

⁷ Maar niet bij allen is die kennis. Want sommigen, in hun geweten nog niet los van de afgod, eten (dit vlees) als afgodenoffer en hun geweten, dat zwak is, wordt erdoor besmet.

⁸ Nu zal wat wij eten, ons niet bij God brengen; eten wij niet, wij zijn er niet minder om; eten wij wèl, wij zijn er niet meer om.

⁹ Maar ziet toe, dat deze bevoegdheid van u niet tot aanstoot voor de zwakken worde.

¹⁰ Want indien iemand u, die kennis hebt, (aan tafel) ziet aanliggen in een afgodentempel, zal hij met zijn zwak geweten dan niet gestijfd worden tot het eten van offervlees?

¹¹ Dan gaat er immers iemand, die zwak is, ten gevolge van uw kennis verloren, een broeder, om wiens wil Christus gestorven is.

¹² Door zó tegen de broeders te zondigen, en hun geweten, indien het zwak is, te kwetsen, zondigt gij tegen Christus.

¹³ Daarom, indien wat ik eet, mijn broeder aanstoot geeft, wil ik in eeuwigheid geen vlees meer eten, om mijn broeder geen aanstoot te geven.

9

Rechten der apostelen

¹ Ben ik niet vrij? Ben ik geen apostel? Heb ik niet Jezus, onze Here, gezien? Zijt gij niet mijn werk in de Here?

² Indien ik voor anderen geen apostel ben, voor u toch zeker wèl; want het zegel op mijn apostelschap zijt gij in de Here.

³ Dit is mijn verdediging tegen hen, die zich een oordeel over mij aanmatigen.

⁴ Hebben wij geen bevoegdheid om te eten en te drinken?

⁵ Hebben wij geen bevoegdheid om een zuster als vrouw mede te nemen gelijk ook de andere apostelen en de broeders des Heren en Kefas?

⁶ Of hebben alleen ik en Barnabas geen bevoegdheid om vrij te blijven van handenarbeid?

⁷ Wie doet ooit dienst in het leger en betaalt zijn eigen soldij? Wie plant een wijngaard zonder van de vrucht daarvan te eten? Of wie weidt een kudde en geniet niet van de melk der kudde?

⁸ Spreek ik hier soms van menselijk standpunt, of spreekt ook de wet niet van deze dingen?

⁹ Want in de wet van Mozes staat geschreven: Gij zult een dorsende os niet muilbanden. Bemoeit God Zich soms met de ossen?

¹⁰ Of zegt Hij dit in elk geval om onzentwil? Ja, om onzentwil werd het geschreven, omdat de ploeger moet ploegen in hope, en wie dorst (moet dorsen) in de hoop zijn deel te ontvangen.

¹¹ Indien wij het zijn, die voor u het geestelijke gezaaid hebben, is het dan te veel, dat wij van u het stoffelijke zouden oogsten?

¹² Indien anderen deel hebben aan de bevoegdheid over u, wij niet veel meer? Doch wij hebben van deze bevoegdheid geen gebruik gemaakt, maar wij verdragen alles om geen hindernis voor het evangelie van Christus op te werpen.

¹³ Weet gij niet, dat zij, die in het heiligdom de dienst verrichten, van het heiligdom eten, en zij, die het altaar bedienen, hun deel ontvangen van het altaar?

¹⁴ Zo heeft de Here ook voor de verkondigers van het evangelie de regel gesteld, dat zij van het evangelie leven.

Paulus maakt geen gebruik van zijn recht

¹⁵ Ik voor mij heb hiervan echter niet het minste gebruik gemaakt. Dit schrijf ik echter niet, opdat het zo op mij toegepast zou worden, want het ware mij beter te sterven dan – neen, mijn roem zal niemand verijdelen!

¹⁶ Want indien ik het evangelie verkondig, heb ik geen stof tot roemen. Immers, ik ben ertoe genoodzaakt. Want wee mij, indien ik het evangelie niet verkondig!

¹⁷ Want doe ik dit gewillig, dan heb ik aanspraak op loon; maar doe ik het niet uit eigen beweging, de taak blijft mij toch opgedragen.

¹⁸ Wat is dan mijn loon? Dit: door mijn evangelieprediking het evangelie om niet te mogen brengen, en zo van mijn bevoegdheid als evangelieprediker geen gebruik te maken.

¹⁹ Want hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen;

²⁰ en ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen; hun, die onder de wet staan, als onder de wet – hoewel persoonlijk niet onder de wet – om hen, die onder de wet staan, te winnen;

²¹ hun, die zonder wet zijn, ben ik geworden als zonder wet – hoewel niet zonder de wet van God, want ik sta onder de wet van Christus – om hen, die zonder wet zijn, te winnen.

²² Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de zwakken te winnen; voor allen ben ik alles geweest, om in elk geval enigen te redden.

²³ Alles doe ik ter wille van het evangelie, om er zelf ook deel aan te verkrijgen.

²⁴Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zó, dat gij die behaalt!

²⁵En al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles; zij om een vergankelijke erekrans te verkrijgen, wij om een onvergankelijke.

²⁶Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ik ben geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat.

²⁷Neen, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang, om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden.

10

Israël als waarschuwing

¹Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen,

²allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee,

³allen hetzelfde geestelijke voedsel aten,

⁴en allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus.

⁵En toch heeft God in het merendeel van hen geen welgevallen gehad, want zij werden neergeveld in de woestijn.

⁶Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld geschied, opdat wij geen lust tot het kwade zouden hebben, zoals zij die hadden.

⁷Wordt ook geen afgodendienaars zoals sommigen van hen, gelijk geschreven staat: Het volk zette zich neder om te eten en te drinken, en zij stonden op om te dansen.

⁸En laten wij geen hoererij plegen, zoals sommigen van hen deden, en er vielen op één dag drieëntwintigduizend.

⁹En laten wij de Here niet verzoeken, zoals sommigen van hen deden, en zij kwamen om door de slangen.

¹⁰En mort niet, zoals sommigen van hen deden, en zij kwamen om door de verderfengel.

¹¹Dit is hun overkomen tot een voorbeeld (voor ons) en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.

¹²Daarom, wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.

¹³Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt.

Het Avondmaal

¹⁴Daarom dan, mijn geliefden, ontvlucht de afgoderij!

¹⁵Ik spreek immers tot verstandige mensen; beoordeelt dan zelf, wat ik zeg.

¹⁶Is niet de beker der dankzegging, waarover wij de dankzegging uitspreken, een gemeenschap met het bloed van Christus? Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus?

¹⁷Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood.

¹⁸Ziet, hoe het gaat bij het Israël naar het vlees: hebben niet zij, die de offers eten, gemeenschap met het altaar?

¹⁹ Wat wil ik hiermede dan zeggen? Dat een afgodenoffer iets is, of dat een afgod iets is?

²⁰ Integendeel, dat hun offeren een offeren is aan boze geesten en niet aan God en ik wil niet, dat gij in gemeenschap komt met de boze geesten.

²¹ Gij kunt niet de beker des Heren drinken en de beker der boze geesten, gij kunt niet aan de tafel des Heren deel hebben en aan de tafel der boze geesten.

²² Of willen wij de Here tot naijver wekken? Zijn wij soms sterker dan Hij?

Liefde jegens zwakken

²³ Alles is geoorloofd, maar niet alles is nuttig. Alles is geoorloofd, maar niet alles bouwt op.

²⁴ Niemand zoek het zijne, maar wat des anderen is.

²⁵ Al wat in de vleeshal te koop is, moogt gij eten, zonder navraag te doen uit gewetensbezwaar,

²⁶ want de aarde en haar volheid is des Heren.

²⁷ Indien een der ongelovigen u uitnodigt en gij wenst te gaan, eet dan alles, wat u wordt voorgezet, zonder dat gij navraag doet uit gewetensbezwaar.

²⁸ Doch indien iemand tot u zegt: Dat is gewijd vlees, eet het dan niet, om hem, die u dat te kennen gaf, en om het geweten.

²⁹ Ik bedoel nu niet uw eigen geweten, maar dat van die ander. Want waartoe zou mijn vrijheid beoordeeld worden door eens anders geweten?

³⁰ Indien ik onder dankzegging van iets gebruik maak, hoe kan men kwaad van mij spreken over iets, waarvoor ik dankzeg?

³¹ Of gij dus eet of drinkt, of wat ook doet, doet het alles ter ere Gods.

³² Geeft noch aan Joden, noch aan Grieken, noch aan de gemeente Gods aanstoot;

³³ zoals ook ik allen in alles ter wille ben, niet om mijn eigen belang te zoeken, maar dat van zeer velen, opdat zij behouden worden.

11

¹ Wordt mijn navolgers, gelijk ook ik Christus navolg.

De hoofdtooi der vrouw

² Ik prijs het in u, dat gij in alles aan mij gedachtig blijft en aan de overleveringen zó vasthoudt, als ik ze u overgegeven heb.

³ Ik wil echter, dat gij dit weet: het hoofd van iedere man is Christus, het hoofd der vrouw is de man, en het hoofd van Christus is God.

⁴ Iedere man, die bidt of profeteert met gedekten hoofde, doet zijn hoofd schande aan.

⁵ Maar iedere vrouw, die blootshoofds bidt of profeteert, doet haar hoofd schande aan, want zij staat gelijk met ene, die kaalgeschoren is.

⁶ Want indien een vrouw zich het hoofd niet dekt, moet zij zich ook maar het haar laten afknippen. Doch indien het een schande is voor een vrouw, als zij zich het haar laat afknippen of zich kaal laat scheren, dan moet zij zich dekken.

⁷ Want een man moet het hoofd niet dekken: hij is het beeld en de heerlijkheid Gods, maar de vrouw is de heerlijkheid van de man.

⁸ Want de man is niet uit de vrouw, maar de vrouw uit de man.

⁹ De man is immers niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw om de man.

¹⁰ Daarom moet de vrouw een macht op het hoofd hebben vanwege de engelen.

¹¹ En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.

¹² Want gelijk de vrouw uit de man is, zo is ook de man door de vrouw; alles is echter uit God.

¹³ Oordeelt zelf: is het voegzaam, dat een vrouw met ongedekten hoofde tot God bidt?

¹⁴ Leert de natuur zelf u niet, dat, indien een man lang haar draagt, dit een schande voor hem is,

¹⁵ doch dat, indien een vrouw lang haar draagt, dit een eer voor haar is? Immers, het haar is haar tot een sluier gegeven.

¹⁶ Maar, indien het er iemand om te doen is gelijk te hebben, wij hebben zulk een gewoonte niet, en evenmin de gemeenten Gods.

Misbruiken bij het Avondmaal

¹⁷ Nu ik dit voorschrijf, moet ik er (tevens mijn) afkeuring over uitspreken, dat uw samenkomsten niet tot zegen, maar tot schade zijn.

¹⁸ Want vooreerst is er, naar ik hoor, wanneer gij als gemeente samenkomt, verdeeldheid onder u, en ten dele geloof ik dit.

¹⁹ Want scheuringen moeten er wel onder u zijn, zal het blijken, wie onder u de toets kunnen doorstaan.

²⁰ Wanneer gij dan bijeenkomt, is dat niet het eten van de maaltijd des Heren;

²¹ want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen deel, zodat de een hongerig is en de ander dronken.

²² Hebt gij dan geen huizen om te eten en te drinken? Of minacht gij (zózeer) de gemeente Gods, dat gij de behoeftigen beschaamd maakt? Wat zal ik tot u zeggen? Zal ik u prijzen? Op dit punt prijs ik niet.

²³ Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen, wat ik u weder overgegeven heb, dat de Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood nam,

²⁴ de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis.

²⁵ Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis.

²⁶ Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.

²⁷ Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren.

²⁸ Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.

²⁹ Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.

³⁰ Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen.

³¹ Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen.

³² Maar onder het oordeel des Heren worden wij getuchtigd, opdat wij niet met de wereld zouden veroordeeld worden.

³³ Daarom, mijn broeders, als gij samenkomt om te eten, wacht op elkander.

³⁴ Heeft iemand honger, laat hij thuis eten, opdat gij niet tot uw oordeel bijeenkomt. Het overige zal ik regelen, wanneer ik kom.

12

Vele gaven, één Geest

¹ Ten aanzien van de uitingen des geestes, broeders, wil ik u niet onkundig laten.

² Gij weet, dat gij, toen gij nog heidenen waart, u blindelings naar de stomme afgoden liet heendrijven.

³ Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de Geest Gods sprekende, zegt: Vervloekt is Jezus; en dat niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de heilige Geest.

⁴ Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest;

⁵ en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here;

⁶ en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt.

⁷ Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen.

⁸ Want aan de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest;

⁹ aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest;

¹⁰ aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen.

¹¹ Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil.

Allen leden van één lichaam

¹² Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus;

¹³ want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.

¹⁴ Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid, maar uit vele leden.

¹⁵ Indien de voet zeggen zou: omdat ik niet de hand ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort hij daarom niet tot het lichaam?

¹⁶ En indien het oor zeggen zou: omdat ik niet het oog ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort het daarom niet tot het lichaam?

¹⁷ Als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef het gehoor? Als het geheel en al gehoor was, waar bleef de reuk?

¹⁸ Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild.

¹⁹ Indien zij alle één lid vormden, waar bleef het lichaam?

²⁰ Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam.

²¹ En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig.

²² Ja, veeleer zijn die leden van het lichaam, welke het zwakst schijnen, noodzakelijk,

²³ en juist die delen van het lichaam, welke wij minder in ere houden, bekleden wij meer eervol, en onze minder edele leden worden met groter eer behandeld,

²⁴ doch onze edele leden hebben dat niet nodig. God heeft evenwel het lichaam zó samengesteld, dat Hij meer eer gaf aan hetgeen misdeeld was,

²⁵ opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen.

²⁶ Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.

²⁷ Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden.

²⁸ En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen.

²⁹ Zijn zij soms allen apostelen? Allen profeten? Allen leraars? Allen krachten?

³⁰ Hebben soms allen gaven van genezing? Spreken soms allen in tongen? Vertolken zij soms allen?

³¹ Streeft dan naar de hoogste gaven. En ik wijs u een weg, die nog veel verder omhoog voert.

13

De liefde

¹ Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.

² Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette, maar ik had de liefde niet, ik ware niets.

³ Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand, maar had de liefde niet, het baatte mij niets.

⁴ De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen,

⁵ zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe.

⁶ Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid.

⁷ Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij.

⁸ De liefde vergaat nimmermeer; maar profetieën, zij zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben.

⁹ Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren.

¹⁰ Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben.

¹¹ Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde ik als een kind, overlegde ik als een kind. Nu ik een man ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was.

¹² Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben.

¹³ Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.

14

Tongen en profetieën

¹ Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes, doch vooral naar het profeteren.

² Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand verstaat het; door de Geest spreekt hij geheimenissen.

³ Maar wie profeteert, spreekt voor de mensen stichtend, vermanend en bemoedigend.

⁴ Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente.

⁵ Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog, dat gij profeteeret. Wie profeteert, is meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt.

⁶ En nu, broeders, als ik tot u kom en spreek in tongen, wat nut zal ik u brengen, als ik mij niet tot u richt, of met een openbaring, of met kennis, of met profetie, of met onderricht?

⁷ Hoe toch zal men zelfs bij onbezielde dingen, die geluid geven, fluit of citer, als zij geen verschil in toon doen horen, te weten komen wat op de fluit of de citer gespeeld wordt?

⁸ Immers, indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereed maken tot de strijd?

⁹ Evenzo, indien gij met uw tong geen verstaanbare volzin spreekt, hoe zal men het gesprokene begrijpen? Gij zoudt immers in de lucht spreken?

¹⁰ Er zijn wie weet hoe vele soorten van klanken in de wereld en niets is zonder zijn eigen klank.

¹¹ Indien ik nu de betekenis van een klank niet ken, zal ik voor iemand, die spreekt, een vreemde zijn en de spreker zal voor mij een vreemde zijn.

¹² Zo moet ook gij, omdat gij naar geestelijke gaven streeft, trachten uit te munten tot stichting van de gemeente.

¹³ Derhalve moet hij, die in een tong spreekt, bidden, dat hij het moge uitleggen.

¹⁴ Want indien ik bid in een tong, bidt mijn geest wel, maar mijn verstand blijft onvruchtbaar.

¹⁵ Hoe staat het dan? Ik zal bidden met mijn geest, maar ook bidden met mijn verstand; ik zal lofzingen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand.

¹⁶ Want anders, indien gij een zegen uitspreekt met uw geest, hoe zal iemand, die als toehoorder aanwezig is, op uw dankzegging zijn amen spreken? Hij weet immers niet, wat gij zegt.

¹⁷ Want gij dankt wel goed, doch de ander wordt er niet door gesticht.

¹⁸ Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek;

¹⁹ maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong.

²⁰ Broeders, weest geen kinderen in het verstand, maar in de boosheid; wordt in het verstand volwassen.

²¹ In de wet staat geschreven: Door lieden van een andere taal en door lippen van vreemden zal Ik tot dit volk spreken, en toch zullen zij naar Mij niet luisteren, zegt de Here.

²² Derhalve zijn de tongen een teken niet voor hen, die geloven, maar voor de ongelovigen; de profetie echter is niet voor de ongelovigen, maar voor hen, die geloven.

²³ Indien dan de gehele gemeente bijeengekomen is en allen in tongen spreken, en er komen toehoorders of ongelovigen binnen, zullen zij niet zeggen, dat gij wartaal spreekt?

²⁴ Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of toehoorder binnen, dan wordt hij door allen weerlegd, wordt hij door allen doorgrond,

²⁵ het verborgene van zijn hart komt aan het licht en hij zal zich ter aarde werpen, God aanbidden en belijden, dat God inderdaad in uw midden is.

Orde in de gemeente

²⁶ Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden.

²⁷ Indien er in tongen spreken, laten het er twee, ten hoogste drie zijn, ieder op zijn beurt, en laat één uitleg geven.

²⁸ Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken.

²⁹ Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen.

³⁰ Maar indien aan een ander, die daar gezeten is, een openbaring ten deel valt, moet de eerste zwijgen.

³¹ Want gij kunt allen één voor één profeteren, opdat allen lering en allen opwekking erdoor ontvangen.

³² En de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen,

³³ want God is geen God van wanorde, maar van vrede.

³⁴ Zoals in alle gemeenten der heiligen moeten de vrouwen in de gemeenten zwijgen; want het is haar niet vergund te spreken, maar zij moeten ondergeschikt blijven, zoals ook de wet zegt.

³⁵ En als zij iets willen te weten komen, moeten zij thuis haar mannen om opheldering vragen; want het staat lelijk voor een vrouw te spreken in de gemeente.

³⁶ Of is het woord Gods bij u begonnen? Of heeft het alleen u bereikt?

³⁷ Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wèl weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is.

³⁸ Maar als iemand hiermede niet rekent, dan wordt met hem niet gerekend.

³⁹ Zo dan, mijn broeders, streeft ernaar te profeteren, en belemmert het spreken in tongen niet.

⁴⁰ Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden.

15

De opstanding van Christus

¹ Ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik u verkondigd heb, dat gij ook ontvangen hebt, waarin gij ook staat,

² waardoor gij ook behouden wordt, indien gij het zó vasthoudt, als ik het u verkondigd heb, tenzij gij tevergeefs tot geloof zoudt gekomen zijn.

³ Want vóór alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ontvangen heb: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften,

⁴ en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften,

⁵ en Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalfen.

⁶ Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie het merendeel thans nog in leven is, doch sommigen zijn ontslapen.

⁷ Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen;

⁸ maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene.

⁹ Want ik ben de geringste der apostelen, niet waard een apostel te heten, omdat ik de gemeente Gods vervolgd heb.

¹⁰ Maar door de genade Gods ben ik, wat ik ben, en zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest, want ik heb meer gearbeid dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods, die met mij is.

¹¹ Daarom dan, ik of zij, zó prediken wij, en zó zijt gij tot het geloof gekomen.

De betekenis van Christus' opstanding

¹² Indien nu van Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden is opgewekt, hoe komen sommigen onder u ertoe te zeggen, dat er geen opstanding der doden is?

¹³ Indien er geen opstanding der doden is, dan is ook Christus niet opgewekt.

¹⁴ En indien Christus niet is opgewekt, dan is immers onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud is ook uw geloof.

¹⁵ Dan blijken wij ook valse getuigen van God te zijn, want dan hebben wij tegen God in getuigd, dat Hij de Christus opgewekt heeft, die Hij toch niet heeft opgewekt, indien er geen doden opgewekt worden.

¹⁶ Immers, indien er geen doden opgewekt worden, dan is Christus ook niet opgewekt;

¹⁷ en indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden.

¹⁸ Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren.

¹⁹ Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen.

²⁰ Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn.

²¹ Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens.

²² Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.

²³ Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst;

²⁴ daarna het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht ontroond zal hebben.

²⁵ Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft.

²⁶ De laatste vijand, die ontroond wordt, is de dood,

²⁷ want alles heeft Hij aan zijn voeten onderworpen. Maar wanneer Hij zegt, dat alles onderworpen is, is blijkbaar Hij uitgezonderd, die Hem alles onderworpen heeft.

²⁸ Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen.

²⁹ Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?

³⁰ Waarom zijn ook wijzelf van uur tot uur in gevaar?

³¹ Zowaar als ik, broeders, op u roem draag in Christus Jezus, onze Here, ik sterf elke dag.

³² Indien ik te Efeze, naar de mens, met wilde dieren gevochten heb, wat baat het mij? Indien er geen doden worden opgewekt, laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij.

³³ Misleidt uzelf niet; slechte omgang bederft goede zeden.

³⁴ Komt tot de rechte nuchterheid en zondigt niet langer; want sommigen hebben geen besef van God. Tot uw beschaming moet ik dit zeggen.

Het opstandingslichaam

³⁵ Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij?

³⁶ Dwaas! Wat gij zelf zaait, wordt niet levend, of het moet gestorven zijn,

³⁷ en als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets anders.

³⁸ Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij dat gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen lichaam.

³⁹ Alle vlees is niet hetzelfde, maar dat van mensen is anders dan dat van beesten, en het vlees van vogels weer anders dan dat van vissen.

⁴⁰ Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse.

⁴¹ De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans.

⁴² Zo is het ook met de opstanding der doden. Er wordt gezaaid in vergankelijkheid, en opgewekt in onvergankelijkheid;

⁴³ er wordt gezaaid in oneer, en opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid, en opgewekt in kracht.

⁴⁴ Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt. Is er een natuurlijk lichaam, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam.

⁴⁵ Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest.

⁴⁶ Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke.

⁴⁷ De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel.

⁴⁸ Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen.

⁴⁹ En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.

Het einde

⁵⁰ Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet.

⁵¹ Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden,

⁵² in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden.

⁵³ Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.

⁵⁴ En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning.

⁵⁵ Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?

⁵⁶ De prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet.

⁵⁷ Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.

⁵⁸ Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Here.

16

Collecte en reisplannen

¹ Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft, doet ook gij, evenals ik het in de gemeenten van Galatië geregeld heb:

² elke eerste dag der week legge ieder uwer naar vermogen thuis iets weg, en hij spare dit op, opdat er niet eerst na mijn komst inzamelingen moeten gehouden worden.

³ Wanneer ik dan aangekomen ben, zal ik hen, die gij daarvoor geschikt acht, met brieven zenden om uw liefdegave te Jeruzalem af te dragen.

⁴ Mocht het echter van belang zijn, dat ik ook de reis maak, dan zullen zij met mij reizen.

⁵ En ik zal tot u komen, wanneer ik Macedonië doorgereisd ben, want ik zal de reis door Macedonië doen,

⁶ maar dan zal ik mij mogelijk bij u langer ophouden, misschien wel de winter doorbrengen, zodat gij mij kunt voorthelpen, wanneer ik verder reis.

⁷ Want ik wil u thans niet in het voorbijgaan bezoeken, want ik hoop enige tijd bij u te blijven, als de Here het toestaat.

⁸ Maar ik zal nog tot Pinksteren te Efeze blijven;

⁹ want mij is een grote en machtige deur geopend en er zijn vele tegenstanders.

Persoonlijke mededelingen

¹⁰ Wanneer Timoteüs komt, zorgt er dan voor, dat hij bij u niet afgeschrikt wordt, want hij doet het werk des Heren evenals ik;

¹¹ laat niemand hem dan geringschatten. Maar helpt hem voort in vrede, opdat hij tot mij komen kan, want ik wacht op hem met de broeders.

¹² En wat broeder Apollos aangaat, hem heb ik herhaaldelijk verzocht met de broeders tot u te gaan, doch hij wenste bepaald niet nu te gaan, maar hij zal gaan, zodra het hem gelegen komt.

¹³ Blijft waakzaam, staat in het geloof, weest manlijk, weest sterk!

¹⁴ Laat alles bij u in liefde toegaan.

¹⁵ Nog een verzoek, broeders: gij weet van het huis van Stefanus, dat het een eersteling van Achaje is en dat zij zich ten dienste van de heiligen gesteld hebben.

¹⁶ Stelt u dan ook onder zulke mensen, en onder ieder, die medewerkt en arbeidt.

¹⁷ Ik verblijd mij over de komst van Stefanus, Fortunatus en Achaïkus, want hetgeen van uw kant nog ontbrak, hebben dezen aangevuld;

¹⁸ want zij hebben mijn geest en de uwe verkwikt. Erkent dan zulke mensen.

¹⁹ U groeten de gemeenten van Asia. Vele groeten in de Here van Aquila en Prisca en van de gemeente bij hen aan huis.

²⁰ U groeten al de broeders. Groet elkander met de heilige kus.

²¹ Een eigenhandige groet van mij, Paulus.

²² Indien iemand de Here niet liefheeft, hij zij vervloekt. Maranata!

²³ De genade van de Here Jezus zij met u.

²⁴ Mijn liefde is met u allen in Christus Jezus.

2 Korinthiërs

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, door de wil van God een apostel van Christus Jezus, en Timoteüs, de broeder, aan de gemeente Gods, die te Korinte is, met al de heiligen in geheel Achaje:

² genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Dankzegging

³ Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting,

⁴ die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmede wijzelf door God vertroost worden.

⁵ Want gelijk het lijden van Christus overvloedig over ons komt, zo valt ons door Christus ook overvloedig vertroosting ten deel.

⁶ Worden wij verdrukt, het is u tot troost en heil; worden wij getroost, het is u tot een troost, die zijn kracht toont in het doorstaan van hetzelfde lijden, dat ook wij ondergaan.

⁷ En onze hoop voor u is wèl gegrond, want wij weten, dat gij evenzeer aan de vertroosting deel hebt als aan het lijden.

⁸ Want wij willen u niet onkundig laten, broeders, van de verdrukking, die ons in Asia overkomen is: bovenmate en boven vermogen hebben wij een zware last te dragen gehad, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten;

⁹ ja, voor eigen besef achtten wij ons als ter dood verwezen, opdat wij niet op onszelf vertrouwen zouden stellen, maar op God, die de doden opwekt.

¹⁰ En Hij heeft ons uit zulk een groot doodsgevaar verlost en zal ons verlossen: op Hem hebben wij onze hoop gevestigd, [dat] Hij ons ook verder verlossen zal,

¹¹ terwijl ook gij ons te hulp komt met uw voorbede, opdat uit veler mond voor de genade, ons geschonken, veelvuldig dank gebracht worde voor ons.

Het verwijt van lichtvaardigheid

¹² Want dit is onze roem, het getuigenis van ons geweten, dat wij in heiligheid en reinheid Gods, niet in vleselijke wijsheid, maar in de genade Gods, in de wereld verkeerd hebben, in het bijzonder ten opzichte van u.

¹³ Want wij schrijven u niets anders dan wat gij leest of ook begrijpt, ja, ik hoop, dat gij het volkomen zult begrijpen,

¹⁴ gelijk gij reeds ten dele van ons hebt begrepen: dat wij uw roem zijn, evenals gij de onze op de dag van onze Here Jezus.

¹⁵ En in dit vertrouwen had ik mij voorgenomen (reeds) vroeger tot u te komen, opdat gij andermaal een genadegift mocht ontvangen,

¹⁶ en ik had over uw stad naar Macedonië willen gaan, om van Macedonië weder tot u te komen en door u voortgeholpen te worden voor mijn reis naar Judea.

¹⁷ Heb ik dan door mij dit voor te nemen in lichtvaardigheid gehandeld? Of, indien ik plannen maak, doe ik dit dan naar het vlees, zodat het bij mij tegelijk is: ja ja, en neen neen?

¹⁸ Bij de trouw van God: ons spreken tot u is niet: ja en neen!

¹⁹ Immers, de Zoon van God, Christus Jezus, die in uw midden verkondigd is door ons, door mij, door Silvanus en door Timoteüs, was niet: ja en neen, maar in Hem was het: Ja.

²⁰ Want hoevele beloften Gods er ook zijn, in Hem is het: Ja; daarom is ook door Hem het: Amen, tot eer van God door ons.

²¹ Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfdde en ons heeft gezalfd, is God,

²² die ook zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft.

²³ Maar ik roep God aan tot getuige over mijn ziel, dat ik om u te sparen niet meer naar Korinte ben gekomen.

²⁴ Niet, dat wij heerschappij voeren over uw geloof; neen, wij zijn medewerkers aan uw blijdschap, want door het geloof staat gij vast.

2

¹ Dit heb ik mij echter stellig voorgenomen: niet weder in droefheid tot u te komen.

² Want indien ik het ben, die u bedroefd maak, wie anders kan mij dan blijde stemmen dan hij, die door mij in droefheid verkeert?

³ En nu was dit juist de bedoeling van mijn schrijven, dat ik bij mijn komst niet droevig gestemd zou worden door hen, over wie ik mij moest verblijden. Immers, ik vertrouw van u allen, dat mijn blijdschap ook u aller blijdschap is.

⁴ Want in zware druk en beklemdheid des harten heb ik onder vele tranen u geschreven, niet opdat gij zoudt bedroefd worden, maar opdat gij de liefde zoudt kennen, die ik in overvloedige mate voor u koester.

Vergiffenis voor een schuldige

⁵ Doch indien iemand droefheid veroorzaakt heeft, dan heeft hij niet mij bedroefd, maar enigmate – om mij niet te sterk uit te drukken – u allen.

⁶ Voor zo iemand is het reeds genoeg, dat het merendeel (van u) hem berispt heeft,

⁷ zodat gij nu integendeel hem vergiffenis moet schenken en hem vertroosten, opdat hij niet door overmatige droefenis overstelpt worde.

⁸ Daarom spoor ik u aan te besluiten hem liefde te betonen,

⁹ want ook dit was het doel van mijn schrijven, dat ik zou weten, of ik op u rekenen kon, dat gij in alles gehoorzaam waart.

¹⁰ Wie gij nu iets vergeeft, die vergeef ik het ook; want heb ik iets vergeven, gesteld dat ik iets vergeven heb, dan was het om uwentwil voor het aangezicht van Christus, opdat de satan op ons geen voordeel mocht behalen.

¹¹ Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend.

¹² Toen ik nu te Troas was gekomen om het evangelie van Christus te prediken, en mij een deur geopend was in de Here,

¹³ heb ik geen rust gehad voor mijn geest, omdat ik mijn broeder Titus niet aantrof; doch ik nam afscheid van hen en vertrok naar Macedonië.

14 Maar God zij gedankt, die ons te allen tijde in Christus doet zegevieren en de reuk van zijn kennis allerwegen door ons verspreidt,

15 want wij zijn voor God een geur van Christus onder hen, die gered worden, en onder hen, die verloren gaan;

16 voor dezen een doodslucht ten dode, voor genen een levensgeur ten leven. En wie is tot zulk een taak bekwaam?

17 Want wij zijn niet als zovelen, die winst maken uit het woord van God, maar wij spreken in Christus uit zuivere bedoelingen, ja, op gezag van God en voor Gods aangezicht.

3

Het oude en het nieuwe verbond

1 Gaan wij weder onszelf aanprijzen? Of hebben wij soms, gelijk sommigen, aanbevelingsbrieven bij u of van u nodig?

2 Onze brief zijt gij, geschreven in onze harten, kenbaar en leesbaar voor alle mensen,

3 daar gij toont een brief van Christus te zijn, door onze dienst opgesteld, niet met inkt geschreven, maar met de Geest van de levende God, niet op tafelen van steen, maar op tafelen van vlees in de harten.

4 Zulk een vertrouwen hebben wij door Christus op God.

5 Niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets als óns werk in rekening te brengen, maar onze bekwaamheid is Gods werk,

6 die ons ook bekwaam gemaakt heeft om dienaren te zijn van een nieuw verbond, niet der letter, maar des Geestes, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

7 Indien nu de bediening des doods, met letters op stenen gegrift, gepaard ging met zulk een heerlijkheid, dat de kinderen Israëls de blik niet op het aangezicht van Mozes konden vestigen om de heerlijkheid van zijn aangezicht, die toch verdwijnen moest,

8 hoe zal niet nog meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn?

9 Want indien de bediening, die veroordeling brengt, heerlijkheid was, veel meer is de bediening, die rechtvaardigheid brengt, overvloedig in heerlijkheid.

10 Immers, zelfs hetgeen verheerlijkt was, is in zoverre niet verheerlijkt, als déze heerlijkheid het te boven gaat.

11 Want als het verdwijnende met heerlijkheid gepaard ging, veel meer is dan het blijvende in heerlijkheid.

12 Nu wij zulk een verwachting hebben, treden wij met volle vrijmoedigheid op,

13 geheel anders dan Mozes, die een bedekking voor zijn gelaat deed, opdat de kinderen Israëls geen blik zouden slaan op het einde van hetgeen moest verdwijnen.

14 Maar hun gedachten werden verhard. Want tot heden toe blijft dezelfde bedekking over de voorlezing van het oude verbond zonder weggenomen te worden, omdat zij slechts in Christus verdwijnt.

15 Ja, tot heden toe ligt, telkens wanneer Mozes voorgelezen wordt, een bedekking over hun hart,

16 maar telkens wanneer iemand zich tot de Here bekeerd heeft, wordt de bedekking weggenomen.

17 De Here nu is de Geest; en waar de Geest des Heren is, is vrijheid.

¹⁸ En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest is.

4

De schat in aarden vaten

¹ Daarom, nu wij deze bediening hebben, die ons door barmhartigheid is toevertrouwd, verliezen wij de moed niet,

² maar hebben wij verworpen alle schandelijke praktijken, die het licht niet kunnen zien, daar wij niet met sluwheid omgaan of het woord Gods vervalsen, maar de waarheid aan het licht brengen en zo bij elk menselijk geweten onze eigen aanbeveling zijn voor het oog van God.

³ Indien dan nog ons evangelie bedekt is, is het bedekt bij hen, die verloren gaan,

⁴ ongelovigen, wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is.

⁵ Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus als Here, en onszelf als uw dienaren om Jezus' wil.

⁶ Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus.

⁷ Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons:

⁸ in alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos;

⁹ vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren;

¹⁰ te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare.

¹¹ Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare.

¹² Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u.

¹³ Maar nu wij dezelfde Geest des geloofs hebben, gelijk geschreven staat: Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, geloven ook wij, en daarom spreken wij ook.

¹⁴ Immers, wij weten, dat Hij, die de Here Jezus opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken en met u vóór Zich stellen.

¹⁵ Want het geschiedt alles om uwentwil, opdat de genade toeneme en door steeds meerderen overvloediger dank worde gebracht ter ere Gods.

Goede moed, ook bij het sterven

¹⁶ Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd.

¹⁷ Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid,

¹⁸ daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.

5

¹ Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis.

² Want hierom zuchten wij: wij haken ernaar met onze woonstede uit de hemel overkleed te worden,

³ als wij maar bekleed, en niet naakt, zullen bevonden worden.

⁴ Want wij, die nog in een tent wonen, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed, doch overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven worde verslonden.

⁵ God is het, die ons juist dáártoe bereid heeft en die ons de Geest tot onderpand gegeven heeft.

⁶ Daarom zijn wij te allen tijde vol goede moed, ook al weten wij, dat wij, zolang wij in het lichaam ons verblijf hebben, ver van de Here in den vreemde zijn

⁷ – want wij wandelen in geloof, niet in aanschouwen –

⁸ maar wij zijn vol goede moed en wij begeren te meer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here onze intrek te nemen.

⁹ Daarom stellen wij er een eer in, hetzij thuis, hetzij in den vreemde, Hem welgevallig te zijn.

¹⁰ Want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage wat hij in zijn lichaam verricht heeft, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

Het ambt der verzoening

¹¹ Daar wij dan weten, hoezeer de Here te vrezen is, trachten wij de mensen te overtuigen; voor God echter is ons bedoelen openbaar en, naar ik hoop, is het ook in uw geweten openbaar.

¹² Wij prijzen ons niet opnieuw bij u aan, maar wij geven u gelegenheid tot roem over ons, opdat gij niet verlegen staat tegenover hen, die roem zoeken door uiterlijkheden, maar niet door het hart.

¹³ Want hetzij wij in geestvervoering kwamen, het was in dienst van God, hetzij wij nuchter van zin zijn, het is ter wille van u.

¹⁴ Want de liefde van Christus dringt ons,

¹⁵ daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt.

¹⁶ Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer.

¹⁷ Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.

¹⁸ En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ons de bediening der verzoening gegeven heeft,

¹⁹ welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd.

²⁰ Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen.

²¹ Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.

6

Paulus in zijn dienstwerk

¹ Maar als medewerkers (Gods) vermanen wij u ook de genade Gods niet tevergeefs te ontvangen,

² want Hij zegt: ten tijde des welbehagens heb Ik u verhoorden ten dage des heils ben Ik u te hulp gekomen; zie, nú is het de tijd des welbehagens zie, nú is het de dag des heils.

³ Wij geven in geen enkel opzicht enige aanstoot, opdat onze bediening niet gesmaad worde,

⁴ maar wij doen onszelf in alles kennen als dienaren Gods: in veel dulden, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden,

⁵ in slagen, in gevangenschappen, in oproeren, in moeiten, in nachten zonder slaap, in dagen zonder eten,

⁶ in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in rechtschapenheid, in de heilige Geest, in ongeveinsde liefde,

⁷ in de prediking van de waarheid, in de kracht Gods; met de wapenen der gerechtigheid in de rechterhand en in de linkerhand;

⁸ onder eer en smaad, in kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders en toch betrouwbaar;

⁹ als niet bekend en toch wèl bekend; als stervend en zie, wij leven; als getuchtigd, maar niet ten dode;

¹⁰ als bedroefd, maar altijd blijde; als arm, maar velen rijk makend; als niets hebbend en toch alles bezittend.

Geen heidense smetten

¹¹ Onze mond heeft zich tegen u geopend, Korintiërs, ons hart staat wijd open;

¹² bij ons vindt gij niet te weinig ruimte, maar in uw binnenste is het te eng.

¹³ Maar dan ook gelijk op, - ik spreek als tot mijn kinderen - gij moet ook ruimer worden.

¹⁴ Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis?

¹⁵ Welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial, of welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige?

¹⁶ Welke gemeenschappelijke grondslag heeft de tempel Gods met afgoden? Wij toch zijn de tempel van de levende God, gelijk God gesproken heeft: Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn.

¹⁷ Daarom gaat weg uit hun midden, en scheidt u af, spreekt de Here, en houdt niet vast aan het onreine.

¹⁸ en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijnen gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Here, de Almachtige.

7

¹ Daar wij nu deze beloften bezitten, geliefden, laten wij ons reinigen van alle bezoedeling des vlezes en des geestes, en zo onze heiligheid volmaken in de vreze Gods.

Blijdschap na droefheid

² Gunt ons plaats: wij hebben niemand verongelijkt, niemand te gronde gericht, van niemand voordeel getrokken.

³ Ik zeg dit niet om u te veroordelen; ik heb immers reeds gezegd, dat gij ons zó na aan het hart ligt, dat wij met u zouden willen sterven en leven.

⁴ Groot is mijn vrijmoedigheid tegenover u, en groot ook mijn roemen over u; ik ben vervuld van die troost, overstelpt van die blijdschap bij al onze druk.

⁵ Want toen wij in Macedonië kwamen, had ons vlees geen rust of duur, doch wij waren van alle kanten in de druk: van buiten strijd, van binnen vrees.

⁶ Maar God, die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus,

⁷ en niet alleen door zijn komst, maar ook door de troost, waarmede hij vertroost werd bij u, want hij deed ons verslag van uw verlangen, uw treuren, uw ijveren voor mij, zodat ik mij nog meer verblijdde.

⁸ Want al heb ik u door mijn brief bedroefd, ik heb er geen spijt van. Mocht ik er spijt van gehad hebben, ik zie, dat die brief u, indien al, dan toch slechts tijdelijk bedroefd heeft;

⁹ thans verblijdt het mij, niet, dat gij bedroefd zijt geworden, maar dat de droefheid u tot inkeer heeft gebracht; want gij zijt bedroefd geworden naar Gods wil, zodat gij generlei nadeel van ons hebt geleden.

¹⁰ Want de droefheid naar Gods wil brengt onberouwelijke inkeer tot heil, maar de droefheid der wereld brengt de dood.

¹¹ Want zie toch, wat juist deze ervaring van droefheid naar Gods wil u gebracht heeft: welk een ernst, meer nog, verontschuldiging, verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver, bestraffing. Gij hebt in allen dele doen blijken, dat gij zuiver stondt in deze zaak.

¹² Daarom, indien ik u al geschreven heb, dan was het niet om hem, die onrecht begaan, of om hem, die onrecht geleden had, maar opdat uw zorg voor ons bij u openbaar zou worden voor het aangezicht Gods.

¹³ Daarom zijn wij vertroost. En bij de troost, die ons ten deel gevallen is, zijn wij meer dan verblijd over de blijdschap van Titus, daar zijn geest door u allen verkwikt is.

¹⁴ Want als ik bij hem enigermate over u geroemd heb, dan ben ik niet beschaamd gemaakt, maar gelijk wij ook u in alles de waarheid gezegd hebben, zo is ook ons roemen (over u) bij Titus waarheid gebleken.

¹⁵ En zijn genegenheid gaat des te meer naar u uit, wanneer hij zich u aller gehoorzaamheid herinnert, hoe gij hem met vrezen en beven hebt ontvangen.

¹⁶ Het verblijdt mij, dat ik in elk opzicht over u gerust kan zijn.

8

Opwekking tot offervaardigheid

¹ Wij maken u de genade Gods bekend, broeders, die aan de gemeenten van Macedonië geschonken is.

² Want, doordat zij beproefd zijn gebleken in veel verdrukking, hebben hun overvloedige blijdschap en diepe armoede nog overvloedig de rijkdom van hun mildheid bevorderd;

³ want (zij deden), dat getuig ik, wat zij konden, ja meer dan dat,

⁴ en zij vroegen, met alle aandrang, uit eigen beweging van ons de gunst, deel te mogen nemen aan het dienstbetoon voor de heiligen,

⁵ en zij gaven zich – zoals wij niet hadden durven verwachten – eerst aan de Here en door de wil van God ook aan ons;

⁶ met dit gevolg, dat wij bij Titus erop aandrongen om, zoals hij vroeger een begin ermede gemaakt had, nu ook dit liefdewerk bij u tot een goed einde te brengen.

⁷ Welnu, zoals gij in alles overvloedig zijt, in geloof, in spreken, in kennis, in volkomen toewijding en in de liefde, die van ons tot u uitgegaan is, zo weest dan ook in dit liefdewerk overvloedig.

⁸ Ik geef dit niet als een bevel, maar ik tracht aan die toewijding van anderen ook de echtheid uwer liefde te toetsen.

⁹ Gij kent immers de genade van onze Here Jezus [Christus], dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoudt worden.

¹⁰ En ik geef op dit punt mijn mening, want dit is voor u nuttig; gij hebt immers reeds vroeger, het vorige jaar, een begin gemaakt, niet alleen met de uitvoering, maar ook met het willen;

¹¹ voltooit thans dan ook de uitvoering, opdat met de maat van uw bereidwilligheid ook de voltooiing uit hetgeen gij hebt overeenstemme.

¹² Want als de bereidvaardigheid aanwezig is, is zij welkom naar hetgeen zij heeft, niet naar hetgeen zij niet heeft.

¹³ Want niet om anderen verlichting te schenken, wordt het u zwaar gemaakt,

¹⁴ maar uit het oogpunt van billijkheid kome uw overvloed voor het ogenblik hun gebrek ten goede, opdat hun overvloed wederkerig uw gebrek ten goede zou komen en er zodoende gelijkheid zij,

¹⁵ zoals er geschreven staat: die veel (verzameld had), had niet over en die weinig (verzameld had), had niet te kort.

Zending van Titus

¹⁶ Maar God zij gedankt, die dezelfde toewijding voor u in het hart van Titus geeft,

¹⁷ daar hij wel een opwekking van mij ontving, maar in zijn grote toewijding uit eigen beweging naar u is vertrokken.

¹⁸ En wij zonden de broeder met hem mede, wiens lof om zijn evangeliewerk door al de gemeenten (verbreed is).

¹⁹ En dat niet alleen; hij is ook door de gemeenten als onze reisgenoot aangewezen bij dit liefdewerk, dat door ons tot eer van de Here zelf en tot betoning van onze bereidvaardigheid wordt verricht.

²⁰ Hierdoor voorkomen wij verdachtmaking bij deze overvloedige opbrengst, die door onze handen gaat;

²¹ want wij zijn bedacht op hetgeen behoorlijk is, niet alleen voor het oog des Heren, maar ook voor dat der mensen.

²² Wij zonden met hen onze broeder mede, wiens toewijding in vele zaken wij dikwijls hebben leren waarderen, maar die thans nog veel meer toegewijd is door zijn groot vertrouwen in u.

²³ Enerzijds, wat Titus betreft, hij is mijn medestander en mijn medewerker bij u, anderzijds zijn onze broeders afgevaardigden der gemeenten en een eer van Christus.

²⁴ Geeft hun dus voor de ogen der gemeenten het bewijs van uw liefde en van ons roemen over u.

9

De collecte voor Jeruzalem

¹ Want over de dienst, die gij de heiligen betoont, u nog te schrijven, acht ik overbodig;

² want ik weet van uw bereidvaardigheid, op grond waarvan ik bij de Macedoniërs over u roem, dat Achaje sinds verleden jaar gereed staat, en uw ijver heeft de meesten (tot navolging) geprikkeld.

³ Doch ik zend deze broeders, opdat onze roem over u in deze aanlegenschap niet ongegrond blijke, maar gij gereed moogt zijn, zoals ik erover sprak,

⁴ opdat niet, indien er Macedoniërs met mij zouden medekomen en zij u niet gereed zouden vinden, wij – om niet te zeggen: gij – in deze stellige verwachting zouden beschaamd worden.

⁵ Ik achtte het dus noodzakelijk de broeders op te wekken, van tevoren tot u te gaan en uw vroeger toegezegde milde gave vooraf in gereedheid te brengen, zodat zij klaar ligt als een milde gave en niet als een afgeperste gift.

⁶ (Bedenkt) dit: wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten.

⁷ En ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief.

⁸ En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn,

⁹ gelijk geschreven staat: Hij heeft uitgedeeld, aan de armen gegeven, zijn gerechtigheid blijft in eeuwigheid.

¹⁰ Hij nu, die zaad verschaft aan de zaaier en brood tot spijsze, zal u uw zaaisel verschaffen en vermeerderen, en het gewas uwer gerechtigheid doen opschieten,

¹¹ terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid, welke door onze bemiddeling dankzegging aan God bewerkt.

¹² Want het dienstbetoon met deze ondersteuning draagt niet alleen bij tot de behoeften der heiligen, maar het is ook overvloedig door vele dankzeggingen aan God.

¹³ Want door dit duidelijk blijk van hulpbetoon prijzen zij God om uw gehoorzaam belijden van het evangelie van Christus en om uw onbekrompen delen met hen en met allen,

¹⁴ terwijl zij ook in hun gebed het verlangen naar u uitspreken om de buitengewone genade Gods, die op u rust.

¹⁵ Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!

10

Paulus' optreden tegenover zijn tegenstanders

¹ Maar ik, Paulus, doe een beroep op u bij de zachtmoedigheid en de vriendelijkheid van Christus, ik, die in persoonlijk verkeer schuchter ben, maar op een afstand een groot woord heb tegen u;

² ik zou (u) echter willen vragen, dat ik bij mijn komst geen groot woord zal moeten hebben in dat zelfvertrouwen, dat ik meen mij te kunnen veroorloven tegenover sommigen, die van mening zijn, dat wij naar het vlees leven.

³ Want al leven wij in het vlees, wij trekken niet ten strijde naar het vlees,

⁴ want de wapenen van onze veldtocht zijn niet vleeselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken,

⁵ zodat wij de redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God, slechten, elk bedenksel als krijgsgesvangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus,

⁶ en gereed staan, zodra uw gehoorzaamheid volkomen is, alle ongehoorzaamheid te straffen.

⁷ Gij ziet aan, wat voor ogen is. Indien iemand de vaste overtuiging heeft van Christus te zijn, dan overwege hij toch ook bij zichzelf, dat, even goed als hij van Christus is, wij ook van Christus zijn.

⁸ Want al ging ik nog iets verder in het roemen op onze bevoegdheid, die de Here gegeven heeft om u op te bouwen en niet om af te breken, ik zou niet beschaamd uitkomen.

⁹ Anders kon het de schijn hebben, dat ik u met mijn brieven vrees wilde aanjagen.

¹⁰ Want zijn brieven, zegt men, zijn wel gewichtig en krachtig, maar zijn persoonlijke verschijning is zwak en zijn spreken betekent niets.

¹¹ Laat, wie zo iets zegt, bedenken, dat wij van dichtbij, als het op daden aankomt, zó zijn, als wij uit de verte door onze brieven spreken.

Het oordeel van Paulus over zichzelf

¹² Want wij durven ons niet tellen onder of stellen naast sommigen van hen, die zichzelf aanprijzen. Maar zij meten zich af naar en vergelijken zich met zichzelf, zonder het zelf te begrijpen.

¹³ Wij daarentegen zullen in ons roemen de perken niet te buiten gaan, maar binnen de perken van de regel, die God ons als beperking gesteld heeft, ook u bereiken.

¹⁴ Immers, daar wij niet in de mening verkeren, dat wij u niet kunnen bereiken, overschatten wij onszelf niet, want wij zijn met het evangelie van Christus reeds aan u toe,

¹⁵ zonder de perken te buiten te gaan door te roemen op anderer arbeid. Maar wij hebben goede hoop, dat wij, als uw geloof blijft toenemen, onder u, ons houdende aan onze regel, een grote naam zullen krijgen,

¹⁶ zodat wij nog verder dan bij u het evangelie zullen mogen brengen, zonder ons te beroemen op hetgeen naar de regel, die aan anderen is gesteld, tot stand was gebracht.

¹⁷ Maar wie roemt, roeme in de Here;

¹⁸ want niet wie zichzelf aanbeveelt, doch wie van de Here een aanbeveling ontvangt, heeft de proef doorstaan.

11

¹ Och, verdroegt gij een weinig onverstand van mij! Maar dat doet gij ook.

² Want met een ijver Gods waak ik over u, want ik heb u verbonden aan één man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen.

³ Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige [en loutere] toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden.

⁴ Want indien de eerste de beste een andere Jezus predikt, die wij niet hebben gepredikt, of gij een andere geest ontvangt, die gij niet hebt ontvangen, of een ander evangelie, dat gij niet hebt aangenomen, dan verdraagt gij dat zeer wel.

⁵ Ik acht toch volstrekt niet te hebben ondergedaan voor die onvergelykelijke apostelen.

⁶ Ben ik dan al onervaren in het spreken, in kennis ben ik het niet, maar wij hebben die alleszins en in alle opzichten bij u openbaar gemaakt.

De belangeloosheid van Paulus

⁷ Of heb ik er verkeerd aan gedaan, dat ik, om u te verhogen, mijzelf vernederde door u om niet het evangelie Gods te verkondigen?

⁸ Andere gemeenten heb ik geplunderd door vergoeding aan te nemen om u van dienst te kunnen zijn, en toen ik bij u was en gebrek kreeg, ben ik niemand lastig gevallen,

⁹ want wat mij ontbrak, hebben de broeders, die uit Macedonië kwamen, aangevuld en in elk opzicht heb ik mij ervoor gewacht u tot last te zijn, en dit zal ik blijven doen.

¹⁰ Zo zeker als de waarheid van Christus in mij is: dit roemen zal mij niet belet worden in de streken van Achaje.

¹¹ Waarom niet? Omdat ik u niet liefheb? God weet het.

¹² Maar wat ik doe, zal ik blijven doen, om hun de gelegenheid af te snijden, die er een zoeken, zodat zij in hetgeen, waarin zij roemen, blijken te zijn zoals ook wij.

¹³ Want zulke lieden zijn schijn-apostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus.

¹⁴ Geen wonder ook! Immers, de satan zelf doet zich voor als een engel des lichts.

¹⁵ Het is dus niets bijzonders, indien ook zijn dienaren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid; maar hun einde zal zijn naar hun werken.

¹⁶ Nog eens: niemand houde mij voor onverstandig; of anders: aanvaardt mij als een onverstandige; dan kan ik ook een weinig roemen.

¹⁷ Wat ik zeg, zeg ik niet naar de Here, maar als in onverstand, aangenomen, dat wij mogen roemen.

¹⁸ Daar velen roemen naar het vlees, zal ook ik eens roemen.

¹⁹ Gij hebt immers gaarne geduld met onverstandigen, omdat gij zo verstandig zijt:

²⁰ gij verdraagt het immers, als iemand u als slaven gebruikt, als iemand u opeet, als iemand beslag op u legt, als iemand groot doet, als iemand u in het aangezicht slaat.

²¹ Tot mijn schande moet ik erkennen, dat wij te zwak geweest zijn. En toch, wanneer iemand iets durft – ik spreek in onverstand – dan durf ik ook.

²² Hebreeën zijn zij? Ik ook. Israëlieten zijn zij? Ik ook. Nageslacht van Abraham zijn zij? Ik ook.

²³ Dienaren van Christus zijn zij? – ik spreek tegen mijn verstand in – ik nog meer: in moeiten veel vaker, in gevangenschap veel vaker, in slagen maar al te zeer, in doodsgevaren menigmaal.

²⁴ Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-één-slagen ontvangen,

²⁵ driemaal ben ik met de roede geseseld, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een etmaal heb ik doorgebracht in volle zee;

²⁶ telkens op reis, in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar door volksgenoten, in gevaar door heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar onder valse broeders;

²⁷ in moeite en inspanning, tal van nachten zonder slaap, in honger en dorst, tal van dagen zonder eten, in koude en naaktheid;

²⁸ (en dan), afgezien van de dingen, die er verder nog zijn, mijn dagelijkse beslomming, de zorg voor al de gemeenten.

²⁹ Indien iemand zwak is, zou ik het dan niet zijn? Indien iemand aanstoot neemt, zou ik dan niet in brand staan?

Stof tot roemen

³⁰ Moet er geroemd worden, dan zal ik van mijn zwakheid roemen.

³¹ De God en Vader van onze Here Jezus, geprezen zij Hij in eeuwigheid, weet, dat ik niet lieg.

³² Te Damascus liet de stadhouder van koning Aretas de stad der Damasceners bewaken, om mij te grijpen,

³³ en door een venster in de muur werd ik in een mand neergelaten en ik ontquam aan zijn handen.

12

¹ Er moet geroemd worden; het dient wel tot niets, maar ik zal komen op gezichten en openbaringen des Heren.

² Ik weet van een mens in Christus, veertien jaar is het geleden – of het in het lichaam was, weet ik niet, of dat het buiten het lichaam was, weet ik niet, God weet het – dat die persoon weggevoerd werd tot in de derde hemel.

³ En ik weet van die persoon – of het in het lichaam of buiten het lichaam was, weet ik niet, God weet het –

⁴ dat hij weggevoerd werd naar het paradijs en onuitsprekelijke woorden gehoord heeft, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken.

⁵ Over die persoon zal ik roemen, maar over mijzelf zal ik niet roemen, of het moest zijn in mijn zwakheden.

⁶ Want als ik wil roemen, zal ik niet onverstandig zijn, want ik zal de waarheid zeggen; maar ik onthoud mij ervan, opdat men mij niet meer toekenne dan wat men van mij ziet en hoort,

⁷ en ook om het buitengewone van de openbaringen. Daarom is mij, opdat ik mij niet te zeer zou verheffen, een doorn in het vlees gegeven, een engel des satans, om mij met vuisten te slaan, opdat ik mij niet te zeer zou verheffen.

⁸ Driemaal heb ik de Here hierover gebeden, dat hij van mij zou aflaten.

⁹ En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid. Zeer gaarne zal ik dus in

zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij kome.

¹⁰ Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, smaadheden, noden, vervolgingen, benauwenissen ter wille van Christus, want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.

De ongerustheid van Paulus

¹¹ Ik ben onverstandig geworden; gij hebt mij ertoe genoodzaakt, want ik had door u aanbevolen moeten worden. Immers, in geen enkel opzicht heb ik ondergedaan voor die onvergelykelijke apostelen, ook al ben ik niets.

¹² De tekenen van een apostel zijn bij u verricht met alle volharding, door tekenen, wonderen en krachten.

¹³ Want waarin zijt gij achtergesteld bij de overige gemeenten, dan alleen hierin, dat ik u niet persoonlijk ben lastig gevallen? Vergeeft mij dit onrecht.

¹⁴ Zie, het is nu de derde maal, dat ik gereed sta tot u te komen, en ik zal u niet lastig vallen; want het is mij niet om het uwe, maar om uzelf te doen. Immers, kinderen behoren niet voor hun ouders te sparen, maar ouders voor hun kinderen.

¹⁵ Ik voor mij zal zeer gaarne offers brengen, ja, mijzelf opofferen voor uw zielen. Ontvang ik soms minder liefde, naarmate ik u meer liefheb?

¹⁶ Het zij zo; tot overlast ben ik u niet geweest, ik ben nu eenmaal sluw, met list heb ik u gevangen.

¹⁷ Heb ik mij dan ten koste van u bevoordeeld door iemand van hen, die ik tot u zond?

¹⁸ Ik heb Titus verzocht (te gaan) en die broeder met hem medegezonden. Heeft Titus zich dan ten koste van u bevoordeeld? Hebben wij niet in dezelfde geest, in hetzelfde spoor gewandeld?

¹⁹ Reeds lang meent gij, dat wij ons bij u willen verdedigen. Maar wij spreken voor het aangezicht van God in Christus, en dat alles, geliefden, tot uw opbouwning.

²⁰ Want ik vrees, dat ik misschien bij mijn komst u niet zó zal vinden, als ik wens, en zelf door u zó zal gevonden worden, als gij niet wenst. Ik vrees voor twist, naijver, opwellingen van toorn, van zelfzucht, voor laster, oorblazerij, verwatenheid en ongeregdheden.

²¹ Ik vrees, dat, als ik weer kom, mijn God mij bij u verootmoedigen zal en dat ik zal hebben te treuren om velen van hen, die vroeger in de zonde geleefd hebben en nog niet tot berouw zijn gekomen over de onreinheid, hoereri en ontucht, die zij gepleegd hebben.

13

Laatste vermaningen - Groet

¹ Dit is nu de derde maal, dat ik tot u kom: op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan.

² Ik heb hen, die vroeger in zonde geleefd hebben, en al de overigen vooraf gewaarschuwd en waarschuw hen nog, evenals toen ik de tweede maal bij u was, thans uit de verte, dat ik, als ik nog eens kom, niets zal ontzien;

³ gij zoekt nu eenmaal het bewijs, dat Christus in mij spreekt, die te uwen opzichte niet zwak, maar onder u krachtig is.

⁴ Welnu, Hij is gekruisigd uit zwakheid, maar Hij leeft uit de kracht Gods. Welnu, wij zijn zwak in Hem, maar wij zullen met Hem leven voor u uit de kracht Gods.

⁵ Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf. Of zijt gij niet zo zeker van uzelf, dat Jezus Christus in u is? Want anders zijt gij verwerpelijk.

⁶ Ik hoop echter, dat gij zult inzien, dat wij niet verwerpelijk zijn.

⁷ Ja, wij bidden tot God, dat gij generlei kwaad zult doen, niet opdat wij betrouwbaar mogen blijken, maar opdat gij het goede zoudt doen, al zijn wij dan ook verwerpelijk.

⁸ Want wij vermogen niets tegen de waarheid, maar wel voor de waarheid.

⁹ Want wij verblijden ons, als gij krachtig zijt, al zijn wij zwak; want dit bidden wij, dat het met u geheel in orde komt.

¹⁰ Hierom schrijf ik dit uit de verte, om bij mijn komst niet streng te moeten optreden naar de bevoegdheid, die de Here mij heeft gegeven om op te bouwen en niet om af te breken.

¹¹ Overigens, broeders, weest blijde, laat u terecht brengen, laat u vermanen, weest eensgezind, houdt vrede, en de God der liefde en des vredes zal met u zijn.

¹² Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de heiligen.

¹³ De genade des Heren Jezus Christus, en de liefde Gods, en de gemeenschap des heiligen Geestes zij met u allen.

Galaten

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, een apostel, niet vanwege mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God, de Vader, die Hem opgewekt heeft uit de doden,

² en al de broeders, die bij mij zijn, aan de gemeenten van Galatië:

³ genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus,

⁴ die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, om ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader,

⁵ aan wie de heerlijkheid zij in alle eeuwigheid! Amen.

Er is maar één evangelie

⁶ Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie,

⁷ en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien.

⁸ Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!

⁹ Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt!

¹⁰ Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.

Hoe Paulus apostel werd

¹¹ Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens.

¹² Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus.

¹³ Want gij hebt gehoord van mijn vroegere wandel in het Jodendom: ik heb de gemeente Gods bovenmate vervolgd en getracht haar uit te roeien,

¹⁴ en in het Jodendom heb ik het verder gebracht dan vele van (mijn) tijdgenoten onder mijn volk, als hartstochtelijk ijveraar voor mijn voorvaderlijke overleveringen.

¹⁵ Maar toen het Hem, die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagd had,

¹⁶ zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de heidenen verkondigen zou, ben ik geen ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed;

¹⁷ ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds vóór mij apostelen waren, maar ik ben naar Arabië vertrokken en vandaar naar Damascus teruggekeerd.

¹⁸ Daarop ging ik drie jaar later naar Jeruzalem, om Kefas te bezoeken, en ik bleef vijftien dagen bij hem;

¹⁹ en ik zag geen ander van de apostelen dan Jakobus, de broeder des Heren.

²⁰ Wat ik u schrijf, zie, voor het aangezicht van God, ik lieg niet.

²¹ Daarna ben ik gegaan naar de streken van Syrië en van Cilicië.

²² En ik was aan de gemeenten van Christus in Judea van aanzien onbekend.

²³ Alleen hoorden zij telkens: hij, die ons vroeger vervolgde, verkondigt nu het geloof, dat hij tevoren trachtte uit te roeien.

²⁴ En zij verheerlijkten God in mij.

2

Paulus door de apostelen erkend

¹ Daarna ging ik na verloop van veertien jaar weder naar Jeruzalem met Barnabas en nam ook Titus mede;

² en ik ging op grond van een openbaring. En ik legde hun het evangelie voor, dat ik onder de heidenen verkondig, afzonderlijk echter aan hen, die in aanzien waren, opdat ik niet vruchteloos liep of gelopen had.

³ Maar zelfs Titus, die bij mij was, werd, ofschoon hij een Griek was, toch niet gedwongen zich te laten besnijden;

⁴ en dat met het oog op de binnengedrongen valse broeders, lieden, die waren binnengeslopen, om onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, te bespieden, en zo ons tot slavernij te brengen.

⁵ Wij zijn voor hen geen ogenblik gedwee uit de weg gegaan, opdat de waarheid van het evangelie ook verder bij u zou blijven.

⁶ Maar wat hen betreft, die in zeker aanzien waren – wat zij vroeger geweest mogen zijn, doet er voor mij niets toe: God ziet de persoon niet aan – mij immers hebben zij, die in aanzien waren, verder niets opgelegd.

⁷ Maar integendeel: toen zij zagen, dat mij de prediking van het evangelie aan de onbesnedenen toevertrouwd was, gelijk aan Petrus die aan de besnedenen,

⁸ – immers Hij, die Petrus kracht gaf om apostel te zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan mij voor de heidenen,

⁹ – en toen zij de genade, die mij geschonken was, opmerkten, reikten Jakobus, Kefas en Johannes, die voor steunpilaren golden, mij en Barnabas de broederhand: wij zouden naar de heidenen, zij naar de besnedenen gaan.

¹⁰ Alleen moesten wij de armen blijven gedenken, en ik heb mij dan ook beijverd dat vooral te doen.

Paulus tegenover Petrus

¹¹ Maar toen Kefas te Antiochië gekomen was, heb ik mij openlijk tegen hem verzet, omdat het ongelijk aan zijn kant was.

¹² Want voordat sommigen uit de kring van Jakobus gekomen waren, at hij met de heidenen aan één tafel, maar toen zij kwamen, trok hij zich terug en zonderde zich af uit vrees voor de besnedenen.

¹³ En [ook] de overige Joden huichelden met hem mede, zodat zelfs Barnabas zich liet medeslepen door hun huichelarij.

¹⁴ Maar toen ik zag, dat zij niet de rechte weg bewandelden naar de waarheid van het evangelie, zeide ik tot Kefas ten aanhoren van allen:

Indien gij, die een Jood zijt, naar heidens en niet naar Joods gebruik leeft, hoe kunt gij dan de heidenen dwingen zich als Joden te gedragen?

De hoofdzaak, ook voor christenen uit de Joden

¹⁵ Wij, geboren Joden, en geen zondaars uit de heidenen,

¹⁶ wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken der wet, maar door het geloof in Christus Jezus, zijn ook zelf tot het geloof in Christus Jezus gekomen, om gerechtvaardigd te worden uit het geloof in Christus en niet uit werken der wet. Want uit werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden.

¹⁷ Maar indien wij, trachtende in Christus gerechtvaardigd te worden, ook zelf zijn gebleken zondaars te zijn, staat Christus dan in dienst der zonde? Volstrekt niet.

¹⁸ Immers, indien ik hetgeen ik afgebroken heb, weder opbouw, bewijs ik daardoor, dat ik zelf een overtreder ben.

¹⁹ Want ik ben door de wet voor de wet gestorven om voor God te leven.

²⁰ Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.

²¹ Ik ontnem aan de genade Gods haar kracht niet; want indien er gerechtigheid door de wet is, dan is Christus tevergeefs gestorven.

3

De rechtvaardigheid door het geloof

¹ O, onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd, wie Jezus Christus toch als gekruisigde voor de ogen geschilderd is?

² Dit alleen zou ik van u willen weten: Hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof?

³ Zijt gij zó onverstandig? Gij zijt begonnen met de Geest, eindigt gij nu met het vlees?

⁴ Was het dan tevergeefs, dat gij zoveel hebt ondervonden? Ware het slechts tevergeefs!

⁵ Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt, (doet Hij dit) ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof?

⁶ Op dezelfde wijze heeft ook Abraham God geloofd en het is hem tot gerechtigheid gerekend.

⁷ Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn.

⁸ En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden.

⁹ Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham.

¹⁰ Want allen, die het van werken der wet verwachten, liggen onder de vloek; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die zich niet houdt aan alles, wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.

¹¹ En dat door de wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt, is duidelijk; immers, de rechtvaardige zal uit geloof leven.

¹² Doch bij de wet gaat het niet om geloof, maar: wie dat doet, zal daardoor leven.

¹³ Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt.

¹⁴ Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof.

De wet of de belofte?

¹⁵ Broeders, ik spreek op menselijke wijze: zelfs het testament van een mens, dat rechtskracht verkregen heeft – niemand kan het ongeldig maken of er iets aan toevoegen.

¹⁶ Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus.

¹⁷ Ik bedoel dit: de wet, die vierhonderd dertig jaar later is gekomen, maakt het testament, waaraan door God tevoren rechtskracht verleend was, niet ongeldig, zodat zij de belofte haar kracht zou doen verliezen.

¹⁸ Immers, als de erfenis van de wet afhangt, dan niet van de belofte; en juist door een belofte heeft God aan Abraham zijn gunst bewezen.

¹⁹ Waartoe dient dan de wet? Om de overtredingen te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het zaad zou komen, waarop de belofte sloeg, en zij is op last van (God) door engelen in de hand van een middelaar gegeven.

²⁰ Een middelaar is niet (de vertegenwoordiger) van één; God echter is één.

²¹ Is de wet dan in strijd met de beloften [Gods]? Volstrekt niet! Want indien er een wet gegeven was, die levend kon maken, dan zou inderdaad uit een wet de gerechtigheid voortgekomen zijn.

²² Neen, de Schrift heeft alles besloten onder de zonde, opdat ten gevolge van het geloof in Jezus Christus de belofte het deel zou worden van hen, die geloven.

²³ Doch voordat dit geloof kwam, werden wij onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden.

²⁴ De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden.

²⁵ Nu echter het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder de tuchtmeester.

²⁶ Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus.

²⁷ Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.

²⁸ Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.

²⁹ Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.

4

Geen dienstbaarheid meer

¹ Ik bedoel dit: zolang de erfgenaam onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, al is hij ook eigenaar van alles;

² maar hij staat onder voogdij en toezicht tot op het tijdstip, dat door zijn vader tevoren bepaald was.

³ Zo bleven ook wij, zolang wij onmondig waren, onderworpen aan de wereldgeesten.

⁴ Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet,

⁵ om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen.

⁶ En, dat gij zonen zijt – God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader.

⁷ Gij zijt dus niet meer slaaf, doch zoon; indien gij zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenaam door God.

⁸ Maar in de tijd, dat gij God niet kentet, hebt gij goden gediend, die het in wezen niet zijn.

⁹ Nu gij echter God hebt leren kennen, ja, meer nog, door God gekend zijt, hoe kunt gij thans terugkeren tot die zwakke en armelijke wereldgeesten, waaraan gij u weder van meet aan dienstbaar wilt maken?

¹⁰ Dagen, maanden, vaste tijden en jaren neemt gij waar.

¹¹ Ik vrees, dat ik mij wellicht tevergeefs voor u ingespannen heb.

Een dringende bede

¹² Weest zoals ik, bid ik u, broeders, omdat ook ik ben zoals gij. Gij hebt mij in geen enkel opzicht verongelijkt.

¹³ Ja, gij weet, dat ik aan u de eerste maal, omdat ik ziek geworden was, het evangelie verkondigd heb,

¹⁴ en toch hebt gij de verzoeking, die er voor u in mijn lichamelijke toestand gelegen was, niet als iets verachtelijks beschouwd of ertegen gespuwd, maar gij hebt mij ontvangen als een bode Gods, (ja), als Christus Jezus.

¹⁵ Gij hebt u toen gelukkig geprezen; wat is daarvan over? Want ik kan van u getuigen, dat gij, ware het mogelijk geweest, uw ogen uitgerukt en ze mij gegeven zoudt hebben.

¹⁶ Ben ik dus een vijand van u geworden, nu ik u de waarheid zeg?

¹⁷ Zij zijn vol ijver voor u, maar niet op de juiste wijze, want zij willen u buitensluiten, opdat gij vol ijver voor hen zoudt zijn.

¹⁸ Nu is het goed, dat er ijver getoond wordt in het goede, mits te allen tijde en niet alleen, wanneer ik bij u ben,

¹⁹ mijn kinderen, ter wille van wie ik opnieuw weeën doorsta, totdat Christus in u gestalte verkregen heeft;

²⁰ ik zou wensen, dat ik op dit ogenblik bij u was en op een andere toon kon spreken, want ik ben in zorg over u.

Hagar en Sara

²¹ Zegt mij, gij, die onder de wet wilt staan, luistert gij niet naar de wet?

²² Er staat immers geschreven, dat Abraham twee zonen had, één bij de slavin en één bij de vrije.

²³ Maar die van de slavin was naar het vlees verwekt, doch die van de vrije door de belofte.

²⁴ Dit is iets, waarin een diepere zin ligt. Want dit zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinai, die slaven baart, dit is Hagar.

²⁵ Het (woord) Hagar betekent de berg Sinai in Arabië. Het staat op één lijn met het tegenwoordige Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in slavernij.

²⁶ Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder.

²⁷ Want er staat geschreven: Verheug u, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij die geen weeën kent; want talrijker zijn de kinderen der eenzame dan van haar, die een man heeft.

²⁸ En gij, broeders, zijt, evenals Isaak, kinderen der belofte.

²⁹ Maar zoals destijds hij, die naar het vlees verwekt was, hem, die naar de geest verwekt was, vervolgte, zo ook nu.

³⁰ Maar wat zegt het schriftwoord? Zend de slavin weg met haar zoon, want de zoon der slavin zal in geen geval erven met de zoon der vrije.

³¹ Daarom, broeders, zijn wij geen kinderen ener slavin, maar van de vrije.

5

De christelijke vrijheid

¹ Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen.

² Zie, ik, Paulus, zeg u: indien gij u laat besnijden, zal Christus u geen nut doen.

³ Nogmaals betuig ik aan ieder, die zich laat besnijden, dat hij verplicht is de gehele wet na te komen.

⁴ Gij zijt los van Christus, als gij door de wet gerechtigheid verwacht; buiten de genade staat gij.

⁵ Wij immers verwachten door de Geest uit het geloof de gerechtigheid, waarop wij hopen.

⁶ Want in Christus Jezus vermag noch besnijdenis iets, noch onbesneden zijn, maar geloof, door liefde werkende.

⁷ Gij liept goed. Wie is u in de weg gekomen, dat gij aan de waarheid niet meer gehoorzaamt?

⁸ Die overreding kwam niet van Hem, die u roept.

⁹ Een weinig zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur.

¹⁰ Ik voor mij ben van u overtuigd in de Here, dat gij geen andere mening zult hebben. Maar wie u in verwarring brengt, zal zijn straf hebben te dragen, wie hij ook zij.

¹¹ Wat mij echter betreft, broeders, indien ik nog de besnijdenis predik, waarom word ik dan nog vervolgd? Dan is immers het aanstotelijke van het kruis van kracht beroofd.

¹² Zij moesten zich maar laten snijden, die u verontrusten!

Vlees of Geest

¹³ Want gij zijt geroepen, broeders, om vrij te zijn; (gebruikt) echter die vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkander door de liefde.

¹⁴ Want de gehele wet is in één woord vervuld, in dit: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

¹⁵ Indien gij echter elkander bijt en vereet, ziet dan toe, dat gij niet door elkander verslonden wordt.

¹⁶ Dit bedoel ik: wandelt door de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees.

¹⁷ Want het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees – want deze staan tegenover elkander – zodat gij niet doet wat gij maar wenst.

¹⁸ Indien gij u echter door de Geest laat leiden, dan zijt gij niet onder de wet.

¹⁹ Het is duidelijk, wat de werken van het vlees zijn: hoererij, onreinheid, losbandigheid,

²⁰ afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen,

²¹ nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke, waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuwd heb, dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven.

²² Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.

²³ Tegen zodanige mensen is de wet niet.

²⁴ Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd.

²⁵ Indien wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest het spoor houden.

²⁶ Wij moeten niet praalziek zijn, elkander tartend, elkander benijdend.

6

Steunt elkander

¹ Broeders, zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen.

² Verdraagt elkanders moeilijkheden; zó zult gij de wet van Christus vervullen.

³ Want indien iemand zich verbeeldt, dat hij iets is, en het niet is, dan vergist hij zich zeer.

⁴ Ieder moet zijn eigen werk toetsen; dan zal hij slechts voor zichzelf stof tot roem hebben en niet voor een ander.

⁵ Want ieder zal zijn eigen last dragen.

⁶ En hij, die onderricht wordt in het woord, dele van alle goed mede aan wie dat onderricht geeft.

⁷ Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.

⁸ Want wie op (de akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (de akker van) de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.

⁹ Laten wij niet moede worden goed te doen, want, wanneer het eenmaal tijd is, zullen wij oogsten, als wij niet verslappen.

¹⁰ Laten wij dus, daar wij de gelegenheid hebben, doen wat goed is voor allen, maar inzonderheid voor onze geloofsgenoten.

Laatste waarschuwing en groet

¹¹ Ziet, met hoe grote letters ik u eigenhandig schrijf!

¹² Allen, die zich uiterlijk goed willen voordoen, trachten u te dwingen tot de besnijdenis, alleen om niet vervolgd te worden ter wille van het kruis van Christus [Jezus].

¹³Want zij, die zich laten besnijden, houden zelf niet eens de wet, doch zij willen, dat gij u laat besnijden, opdat zij op uw vlees roem kunnen dragen.

¹⁴Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld.

¹⁵Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent niets, maar of men een nieuwe schepping is.

¹⁶En allen, die zich naar die regel zullen richten – vrede en barmhertigheid kome over hen, en ook over het Israël Gods.

¹⁷Overigens valle niemand mij lastig, want ik draag de littekenen van Jezus in mijn lichaam.

¹⁸De genade van onze Here Jezus Christus zij met uw geest, broeders! Amen.

Efeziërs

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, door de wil van God een apostel van Christus Jezus, aan de heiligen en gelovigen in Christus Jezus, die [te Efeze] zijn;

² genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Rijkdom der uitverkorenen

³ Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus.

⁴ Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht.

⁵ In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil,

⁶ tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.

⁷ En in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade,

⁸ welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand,

⁹ door ons het geheimenis van zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen,

¹⁰ om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten,

¹¹ in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil,

¹² opdat wij zouden zijn tot lof zijner heerlijkheid, wij, die reeds tevoren onze hoop op Christus hadden gebouwd.

¹³ In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook verzegeld met de heilige Geest der belofte,

¹⁴ die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid.

Voorbede

¹⁵ Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen,

¹⁶ niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden,

¹⁷ opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen:

¹⁸ verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen,

¹⁹ en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht,

²⁰ die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten,

²¹ boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw.

²² En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente,

²³ die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

2

Alles is genade

¹ Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden,

² waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid,

³ – trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns –,

⁴ God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad,

⁵ ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –,

⁶ en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus,

⁷ om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

⁸ Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God;

⁹ niet uit werken, opdat niemand roeme.

¹⁰ Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

De eenheid der gemeente

¹¹ Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werdt door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is,

¹² dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.

¹³ Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus.

¹⁴ Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

¹⁵ doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen,

¹⁶ en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.

¹⁷ En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren;

¹⁸ want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader.

¹⁹ Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods,

²⁰ gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.

²¹ In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here,

²² in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.

3

Het geheimenis van de roeping der heidenen

¹ Daarom is het, dat ik, Paulus, die ter wille van Christus Jezus voor u, heidenen, in gevangenschap ben;

² – gij hebt immers gehoord van de bediening door Gods genade mij met het oog op u gegeven:

³ dat mij door openbaring het geheimenis bekendgemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef.

⁴ Daarnaast kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus,

⁵ dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten:

⁶ (dit geheimenis), dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie,

⁷ waarvan ik een dienaar geworden ben naar de genadegave Gods, die mij geschonken is naar de werking zijner kracht.

⁸ Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen,

⁹ en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen,

¹⁰ opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden,

¹¹ naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd,

¹² in wie wij de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen hebben door het geloof in Hem.

¹³ Daarom verzoek ik u met aandrang, de moed niet op te geven bij mijn verdrukkingen om uwentwil, want die zijn een eer voor u.

De grote liefde van Christus

¹⁴ Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader,

¹⁵ naar wie alle geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,

¹⁶ opdat Hij u geve, naar de rijkdom zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens,

¹⁷ opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. Geworteld en gegrond in de liefde,

¹⁸ zult gij dan samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is,

¹⁹ en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.

²⁰ Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen,

²¹ Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen.

4

Eenheid en verscheidenheid in de gemeente

¹ Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt,

² met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen,

³ en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes:

⁴ één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping,

⁵ één Here, één geloof, één doop,

⁶ één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen.

⁷ Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt.

⁸ Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijsgevangenen mede, gaven gaf Hij aan de mensen.

⁹ Wat betekent dit: Hij is opgevaren, anders dan dat Hij ook nedergedaald is naar de lagere, aardse gewesten?

¹⁰ Hij, die nedergedaald is, Hij is het ook, die is opgevaren ver boven alle hemelen, om alles tot volheid te brengen.

¹¹ En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars,

¹² om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,

¹³ totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.

¹⁴ Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt,

¹⁵ maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus.

¹⁶ En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde.

17 Dit zeg ik dan en betuig ik in de Here, dat gij niet langer moogt wandelen zoals ook de heidenen wandelen, in de ijdelheid van hun denken,

18 verduisterd in hun verstand, vervreemd van het leven Gods om de onwetendheid, die in hen heerst, om de verharding van hun hart.

19 Zij hebben zich immers in hun verdoving overgegeven aan de losbandigheid om gretig winst te slaan uit allerlei onreinheid.

20 Maar gij geheel anders: gij hebt Christus leren kennen.

21 Gij toch hebt van Hem gehoord en zijt in Hem onderwezen, gelijk dit de waarheid is in Jezus,

22 dat gij, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens aflegt, die ten verderve gaat, naar zijn misleidende begeerten,

23 dat gij verjongd wordt door de geest van uw denken,

24 en de nieuwe mens aandoet, die naar (de wil van) God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid.

25 Legt daarom de leugen af en spreekt waarheid, ieder met zijn naaste, omdat wij leden zijn van elkander.

26 Geraakt gij in toorn, zondigt dan niet: de zon mag niet over een opwelling van uw toorn ondergaan;

27 en geeft de duivel geen voet.

28 Wie een dief was, stele niet meer, maar spanne zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de behoeftige.

29 Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen.

30 En bedroeft de heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing.

31 Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid.

32 Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft.

5

Vermaningen

1 Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen,

2 en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk.

3 Maar van hoererij en allerlei onreinheid of hebzucht mag onder u zelfs geen sprake zijn, zoals het heiligen betaamt,

4 en evenmin van onwelvoegelijkheid en zotte of losse taal, die geen pas geven, doch veeleer van dankzegging.

5 Want hiervan moet gij doordrongen zijn, dat in geen geval een hoereerder, onreine of geldgierige, dat is een afgodendienaar, erfdeel heeft in het Koninkrijk van Christus en God.

6 Laat niemand u misleiden met drogredenen, want door zulke dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid.

7 Doet dan niet met hen mede.

⁸ Want gij waart vroeger duisternis, maar thans zijt gij licht in de Here; wandelt als kinderen des lichts,

⁹ – want de vrucht des lichts bestaat in louter goedheid en gerechtigheid en waarheid –,

¹⁰ en toetst wat de Here welbehagelijk is.

¹¹ En neemt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer,

¹² want het is zelfs schandelijk om te noemen, wat heimelijk door hen wordt verricht;

¹³ maar als dat alles door het licht ontmaskerd wordt, komt het aan de dag; want al wat aan de dag komt is licht.

¹⁴ Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten.

¹⁵ Ziet dus nauwlettend toe, hoe gij wandelt, niet als onwijzen, doch als wijzen,

¹⁶ u de gelegenheid ten nutte makende, want de dagen zijn kwaad.

¹⁷ Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan, wat de wil des Heren is.

¹⁸ En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de Geest,

¹⁹ en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here van harte,

²⁰ dankt te allen tijde in de naam van onze Here Jezus Christus God, de Vader, voor alles,

²¹ en weest elkander onderdanig in de vreze van Christus.

Het huwelijksleven

²² Vrouwen, weest aan uw man onderdanig als aan de Here,

²³ want de man is het hoofd van zijn vrouw, evenals Christus het hoofd is zijner gemeente; Hij is het, die zijn lichaam in stand houdt.

²⁴ Welnu, gelijk de gemeente onderdanig is aan Christus, zo ook de vrouw aan haar man, in alles.

²⁵ Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft,

²⁶ om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord,

²⁷ en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet.

²⁸ Zo zijn [ook] de mannen verplicht hun vrouw lief te hebben als hun eigen lichaam. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief;

²⁹ want niemand haat ooit zijn eigen vlees, maar hij voedt het en koestert het, zoals Christus de gemeente,

³⁰ omdat wij leden zijn van zijn lichaam.

³¹ Daarom zal een man [zijn] vader en [zijn] moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn.

³² Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en [op] de gemeente.

³³ Intussen ook gij, laat ieder voor zich zijn eigen vrouw zó liefhebben als zichzelf en de vrouw moet ontzag hebben voor haar man.

6

Gehoorzaamheid

¹ Kinderen, weest uw ouders gehoorzaam [in de Here], want dat is recht.

² Eer uw vader en uw moeder – dit is immers het eerste gebod, met een belofte –

³ opdat het u welga en gij lang leeft op aarde.

⁴ En gij, vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in de terechtwijzing des Heren.

⁵ Slaven, weest uw heren naar het vlees gehoorzaam met vreze en beven, in eenvoud uws harten, als aan Christus,

⁶ niet met ogendienst, als mensenbehagers, maar door als slaven van Christus de wil Gods van harte te doen,

⁷ en bereidwillig dienstbaar te zijn als aan de Here en niet aan mensen.

⁸ Gij weet immers, dat een ieder, hetzij slaaf, hetzij vrije, al het goede, dat hij gedaan heeft, van de Here zal terugontvangen.

⁹ En gij, heren, handelt evenzo jegens hen; laat het dreigen na. Gij weet immers, dat hun en uw Heer in de hemelen is, en bij Hem is geen aanzien des persoons.

De geestelijke wapenrusting

¹⁰ Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht.

¹¹ Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels;

¹² want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten.

¹³ Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden.

¹⁴ Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid,

¹⁵ de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes;

¹⁶ neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven;

¹⁷ en neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God.

¹⁸ En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen;

¹⁹ ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken,

²⁰ waarvoor ik een gezant ben in ketenen. Dan zal ik daartoe vrijmoedig kunnen optreden, zoals ik behoort te spreken.

Mededeling - Groet

²¹ Opdat ook gij van mij moogt weten, hoe het mij gaat, zal Tychikus, mijn geliefde broeder en getrouwe dienaar in de Here, u alles bekendmaken.

²²Met dit doel heb ik hem tot u gezonden, dat gij onze omstandigheden zoudt weten en hij uw harten zou vertroosten.

²³Vrede zij de broeders en liefde met geloof, van God, de Vader, en van de Here Jezus Christus.

²⁴De genade zij met allen, die onze Here Jezus Christus onvergankelijk liefhebben.

Filippenzen

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus en Timoteüs, dienstknechten van Christus Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, tezamen met hun opzieners en diakenen;

² genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Dankzegging en gebed

³ Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk;

⁴ immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap,

⁵ wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie, van de eerste dag af tot nu toe.

⁶ Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.

⁷ Zó van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn verdediging en bevestiging van het evangelie, deelgenoten zijt van de mij verleende genade.

⁸ God toch is mijn getuige, hoezeer ik met de ontferming van Christus Jezus naar u allen verlang.

⁹ En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid,

¹⁰ om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus,

¹¹ vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God.

De zegen van Paulus' gevangenschap

¹² Ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen mij wedervaren is veeleer tot bevordering van de evangelieprediking heeft gestrekt.

¹³ Daardoor toch is aan het gehele hof en aan al de overigen duidelijk geworden, dat ik in gevangenschap ben om Christus' wil,

¹⁴ en het merendeel der broeders in de Here heeft door mijn gevangenschap vertrouwen gekregen om met des te meer moed onbevreesd het woord Gods te spreken.

¹⁵ Sommigen prediken de Christus wel uit nijd en twist, maar anderen doen het met goede bedoeling.

¹⁶ Dezen verkondigen de Christus uit liefde, daar zij weten, dat ik tot verdediging van het evangelie gesteld ben,

¹⁷ maar genen uit eigenbelang, met de onzuivere bedoeling, mij de gevangenschap zwaar te maken.

¹⁸ Wat doet het ertoe? In elk geval, hetzij met een bijoogmerk, hetzij in oprechtheid, wordt Christus verkondigd; en daarin verblijd ik mij, en zal ik mij ook verblijden.

¹⁹ Want ik weet, dat dit mij tot behoud zal strekken door uw gebed en de bijstand des Geestes van Jezus Christus,

²⁰ naar mijn vurig verlangen en hopen, dat ik in geen opzicht beschaamd zal staan, maar dat met alle vrijmoedigheid, zoals steeds, ook nú Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij door mijn leven, hetzij door mijn dood.

²¹ Want het leven is mij Christus en het sterven gewin.

²² Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor mij werken met vrucht, en wat ik moet kiezen, weet ik niet.

²³ Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste;

²⁴ maar nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil.

²⁵ En in deze overtuiging weet ik, dat ik zal blijven en voortdurend bij u allen zijn, opdat gij verder moogt komen en u in het geloof verblijden.

²⁶ Dan zult gij ruimschoots reden hebben om over mij te roemen in Christus Jezus, wanneer ik weder bij u kom.

Volharding in de gezindheid van Christus

²⁷ Alleen, gedraagt u waardig het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig blijf, ik van u moge horen, dat gij vaststaat in één geest, één van ziel medestrijdende voor het geloof aan het evangelie,

²⁸ zonder dat gij u in enig opzicht door de tegenstanders laat beangstigen. Hierin is voor hen een aanwijzing van hún verderf, doch van úw behoud, en dat van Godswege.

²⁹ Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden,

³⁰ in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien en nu van mij hoort.

2

¹ Indien er dan enig beroep (op u gedaan mag worden) in Christus, indien er enige bemoediging is der liefde, indien er enige gemeenschap is des geestes, indien er enige ontferming en barmhartigheid is,

² maakt (dan) mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven,

³ zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang,

⁴ maar ieder (lette) ook op dat van anderen.

⁵ Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was,

⁶ die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht,

⁷ maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.

⁸ En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises.

⁹ Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken,

¹⁰ opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn,

¹¹ en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!

¹² Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven,

¹³ want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt.

¹⁴ Doet alles zonder morren of bedenkingen,

¹⁵ opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen Gods te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld,

¹⁶ het woord des levens vasthoudende, mij ten roem tegen de dag van Christus, dat ik niet vruchteloos (mijn wedloop) gelopen, noch vruchteloos mij ingespannen heb.

¹⁷ Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen.

¹⁸ Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij.

Aanbeveling van Timoteüs en Epafroditus

¹⁹ Ik hoop in de Here Jezus Timoteüs spoedig tot u te zenden, opdat ook ik welgemoed moge zijn, wanneer ik vernomen heb, hoe het u gaat.

²⁰ Want ik heb niemand die zó eens geestes (met u) is, om uw belangen getrouw te behartigen;

²¹ want allen zoeken zij hun eigen belang, niet de zaak van Christus Jezus.

²² Zijn beproefde trouw kent gij echter, dat hij, gelijk een kind zijn vader, mij in de dienst van het evangelie heeft geholpen.

²³ Hem hoop ik terstond te zenden, zodra ik zie, hoe het met mijn zaak loopt;

²⁴ ik vertrouw echter in de Here, dat ik ook zelf spoedig komen zal.

²⁵ Maar ik achtte het noodzakelijk, Epafroditus tot u te zenden, mijn broeder en medearbeider en medestrijder, die uw afgevaardigde was om mij te helpen in hetgeen ik nodig had.

²⁶ Immers, hij was vol verlangen naar u allen en ook in zorg, omdat gij gehoord hadt, dat hij ziek was.

²⁷ Hij is ook ziek geweest, de dood nabij, maar God heeft Zich over hem ontfermd, en niet alleen over hem, maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben.

²⁸ Ik zend hem dan met te meer spoed, opdat gij, als gij hem ziet, u weer verblijden moogt en ik minder zorg moge hebben.

²⁹ Ontvangt hem dan in de Here met alle blijdschap en houdt mannen zoals hij in ere.

³⁰ Want om het werk van Christus is hij de dood nabijgekomen en hij heeft zijn leven gewaagd om aan te vullen wat nog aan uw dienstbetoon jegens mij ontbrak.

3

¹ Overigens, mijn broeders, verblijdt u in de Here! Hetzelfde aan u te schrijven is voor mij niet verdrietig en voor u is het veilig.

De ware gerechtigheid

² Let op de honden, let op de slechte arbeiders, let op de versnijdenis!

³ Want wij zijn de besnijdenis, die door de Geest Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen.

⁴ Ofschoon ik voor mij wel reden zou hebben om ook op vlees vertrouwen te stellen. Indien een ander meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer:

⁵ besneden ten achtsten dage, uit het volk Israël, van de stam Benjamin,

⁶ een Hebreëer uit de Hebreëen, naar de wet een Farizeeër, naar mijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk.

⁷ Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus' wil schade geacht.

⁸ Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen,

⁹ en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof.

¹⁰ (Dit alles) om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende,

¹¹ zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.

¹² Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben.

¹³ Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb,

¹⁴ maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus.

¹⁵ Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren;

¹⁶ maar hetgeen wij bereikt hebben, in dat spoor dan ook verder!

Paulus' voorbeeld - Vermaningen

¹⁷ Weest allen mijn navolgers, broeders, en ziet op hen, die evenzo wandelen, gelijk gij ons tot voorbeeld hebt.

¹⁸ Want velen wandelen – ik heb het u dikwijls van hen gezegd, maar nu zeg ik het ook wenende – als vijanden van het kruis van Christus.

¹⁹ Hun einde is het verderf, hun God is de buik, hun eer stellen zij in hun schande, zij zijn aardsgezind.

²⁰ Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten,

²¹ die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

4

¹ Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie mijn verlangen uitgaat, mijn blijdschap en kroon, staat alzo vast in de Here, geliefden!

² Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik, eensgezind te zijn in de Here.

³ Ja, ik vraag ook u, mijn trouwe metgezel: wees haar behulpzaam. Want zij hebben tezamen met mij in de prediking van het evangelie gestreden, naast Clemens en mijn overige medewerkers, wier namen staan in het boek des levens.

⁴ Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u!

⁵ Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend. De Here is nabij.

⁶ Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God.

⁷ En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus.

⁸ Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat;

⁹ wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn.

Dank voor liefdegaven - Groeten

¹⁰ Ik heb er mij ten zeerste over verblijd in de Here, dat gij nu eindelijk uw belangstelling in mij hebt kunnen verlevendigen, omdat gij wel belangstelling hadt, maar niet de gelegenheid.

¹¹ Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoeg te nemen.

¹² Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek.

¹³ Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft.

¹⁴ Toch hebt gij er goed aan gedaan, te delen in mijn verdrukking.

¹⁵ Gij weet het zelf ook wel, Filippenzen; in het begin van mijn evangelieprediking, toen ik uit Macedonië vertrok, heeft geen enkele gemeente met mij in rekening van uitgave en ontvangst gestaan dan gij alleen.

¹⁶ Want ook te Tessalonica hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden.

¹⁷ Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst, die als een tegoed op uw rekening aangroeit.

¹⁸ Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien; alles is aangezuiverd, nu ik van Epafroditus het door u gezondene ontvangen heb, een welriekend, een aangenaam, Gode welgevallig offer.

¹⁹ Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus.

²⁰ Onze God en Vader nu zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.

²¹ Groet iedere heilige in Christus Jezus. U groeten de broeders, die bij mij zijn.

²² U groeten al de heiligen, inzonderheid die aan het huis des keizers verbonden zijn.

²³ De genade van de Here Jezus Christus zij met uw geest.

Kolossenzen

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, door de wil van God een apostel van Christus Jezus, en Timoteüs onze broeder,

² aan de heilige en gelovige broeders in Christus te Kolosse: genade en vrede zij u van God, onze Vader.

Dankzegging en gebed

³ Wij danken God, de Vader van onze Here Jezus [Christus], te allen tijde bij ons bidden voor u,

⁴ daar wij gehoord hebben van uw geloof in Christus Jezus en van de liefde, die gij al de heiligen toedraagt,

⁵ om de hoop, die voor u is weggelegd in de hemelen. Daarvan hebt gij tevoren gehoord in de prediking der waarheid, het evangelie,

⁶ dat tot u gekomen is. Immers, in de gehele wereld draagt het vrucht en wast het op, zoals ook bij u, sedert de dag, dat gij het gehoord hebt en de genade Gods in waarheid hebt leren kennen;

⁷ zoals gij het vernomen hebt van Epafras, onze geliefde mededienstknecht, die voor u een getrouw dienaar van Christus is,

⁸ en ons ook kenbaar gemaakt heeft uw liefde in de Geest.

⁹ Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met de rechte kennis van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht,

¹⁰ om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God.

¹¹ Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld,

¹² en dankt gij met blijdschap de Vader, die u toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht.

¹³ Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde,

¹⁴ in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.

De voorrang van Christus

¹⁵ Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping,

¹⁶ want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen;

¹⁷ en Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem;

¹⁸ en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is.

¹⁹ Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken,

²⁰ en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is.

²¹ Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend,

²² in het lichaam zijns vlezes, door de dood, om u heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen,

²³ indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel, en waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.

Paulus' ambt en lijden

²⁴ Thans verblijd ik mij over hetgeen ik om uwentwil lijd, en vul ik in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van zijn lichaam, dat is de gemeente.

²⁵ Haar dienaar ben ik geworden krachtens de bediening, die mij door God is toevertrouwd, om onder u het woord van God tot zijn volle recht te doen komen,

²⁶ het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen.

²⁷ Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid.

²⁸ Hem verkondigen wij, wanneer wij ieder mens terechtwijzen en ieder mens onderrichten in alle wijsheid, om ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn.

²⁹ Hiervoor span ik mij ook in, onder zware strijd, naar zijn werking, die in mij werkt met kracht.

2

¹ Want ik stel er prijs op, dat gij weet, hoe zware strijd ik te voeren heb voor u, en voor hen, die te Laodicea zijn en voor allen, die mijn aangezicht niet hebben gezien in het vlees,

² opdat hun harten getroost en zij in de liefde verenigd worden tot alle rijkdom van een volledig inzicht, en zij het geheimenis Gods mogen kennen, Christus,

³ in wie al de schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn.

Gevaarlijke wijsheid

⁴ Dit zeg ik, opdat niemand u met drogredenen misleide.

⁵ Want al ben ik naar het vlees afwezig, naar de geest ben ik bij u en ik zie met blijdschap de orde, die bij u heerst, en de hechtheid van uw geloof in Christus.

⁶ Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem,

⁷ geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzegging.

⁸ Ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus,

⁹ want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk;

¹⁰ en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht.

¹¹ In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenheden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus,

¹² daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt.

¹³ Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold,

¹⁴ door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen:

¹⁵ Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoogesteld en zo over hen gezegevierd.

De dwaasheid van menselijke inzetten

¹⁶ Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat,

¹⁷ dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus is.

¹⁸ Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering, als ingewijde in wat hij heeft aanschouwd, zonder reden opgeblazen door zijn vleselijk denken,

¹⁹ terwijl hij zich niet houdt aan het hoofd, waaruit het gehele lichaam, door pezen en banden ondersteund en samengehouden, zijn goddelijke wasdom ontvangt.

²⁰ Indien gij met Christus afgestorven zijt aan de wereldgeesten, waartoe laat gij u, alsof gij in de wereld leefdet, geboden opleggen:

²¹ raak niet, smaak niet, roer niet aan;

²² dat alles zijn dingen, die door het gebruik teloorgaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen.

²³ Dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde (en dient slechts) tot bevrediging van het vlees.

3

¹ Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods.

² Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.

³ Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God.

⁴ Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.

Het nieuwe leven

⁵ Doodt dan de leden, die op de aarde zijn: hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die niet anders is dan afgoderij,

⁶ om welke dingen de toorn Gods komt.

⁷ Daarin hebt ook gij eertijds gewandeld, toen gij erin leefdet.

⁸ Maar thans moet ook gij dit alles wegdoen: toorn, heftigheid, kwaadaardigheid, laster en vuile taal uit uw mond.

⁹ Liegt niet meer tegen elkander, daar gij de oude mens met zijn praktijken afgelegd,

¹⁰ en de nieuwe aangedaan hebt, die vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper,

¹¹ waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Skyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus.

¹² Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld.

¹³ Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo.

¹⁴ En doet bij dit alles de liefde aan, als de band der volmaaktheid.

¹⁵ En de vrede van Christus, tot welke gij immers in één lichaam geroepen zijt, regere in uw harten; en weest dankbaar.

¹⁶ Het woord van Christus wone rijkelijk in u, zodat gij in alle wijsheid elkander leert en terechtwijst en met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen zingende, Gode dank brengt in uw harten.

¹⁷ En al wat gij doet met woord of werk, doet het alles in de naam des Heren Jezus, God, de Vader, dankende door Hem!

De christelijke huisregels

¹⁸ Vrouwen, weest uw man onderdanig, gelijk het betaamt in de Here.

¹⁹ Mannen, hebt uw vrouw lief en weest niet ruw tegen haar.

²⁰ Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want dit is welbehaaglijk in de Here.

²¹ Vaders, prikkelt uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden.

²² Slaven, gehoorzaamt uw heren naar het vlees in alles, niet als mensenbehagers om hen naar de ogen te zien, maar met eenvoud des harten in de vreze des Heren.

²³ Wat gij ook doet, verricht uw werk van harte, als voor de Here en niet voor mensen;

²⁴ gij weet toch, dat gij van de Here tot vergelding de erfenis zult ontvangen. Gij dient Christus als heer.

²⁵ Want wie onrecht doet, zal zijn onrecht terugontvangen, en er is geen aanzien des persoons.

4

¹ Heren, betracht jegens uw slaven recht en billijkheid; gij weet toch, dat ook gij een heer in de hemel hebt.

² Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt

³ en bidt tevens voor ons, dat God een deur voor ons woord opene, om te spreken van het geheimenis van Christus, ter wille waarvan ik ook gevangen zit.

⁴ Dan zal ik het zó in het licht stellen, als ik het behoort te spreken.

⁵ Gedraagt u als wijzen ten opzichte van hen die buiten staan, maakt u de gelegenheid ten nutte.

⁶ Uw spreken zij te allen tijde aangenaam, niet zouteloos; gij moet weten, hoe gij aan ieder het juiste antwoord moet geven.

Besluit en groet

⁷ Van al mijn omstandigheden zal Tychikus, mijn geliefde broeder en getrouwe dienaar en mededienstknecht in de Here, u op de hoogte brengen.

⁸ Ik heb hem juist daarom tot u gezonden, dat gij zoudt vernemen, hoe het met ons staat en dat hij uw hart vertrooste,

⁹ samen met Onesimus, mijn getrouwe en geliefde broeder, die een der uwen is. Zij zullen u van alle omstandigheden hier op de hoogte brengen.

¹⁰ Aristarchus, mijn medegevangene, laat u groeten, en Marcus, de neef van Barnabas – over hem hebt gij opdracht gekregen; ontvangt hem, indien hij bij u mocht komen –

¹¹ en Jezus genaamd Justus, de enigen uit de besnedenen, die mijn medewerkers zijn voor het Koninkrijk Gods, en die mij dan ook tot troost zijn geweest.

¹² Epafraas laat u groeten, die een der uwen is, een dienstknecht van Christus Jezus, altijd in zijn gebeden voor u worstelende, dat gij moogt staan, volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil.

¹³ Want ik kan van hem getuigen, dat hij zich veel moeite heeft gegeven voor u en voor hen, die te Laodicea en te Hiërapolis zijn.

¹⁴ De geliefde geneesheer Lucas en ook Demas laten u groeten.

¹⁵ Groet de broeders te Laodicea; ook Nymfa met de gemeente bij haar aan huis.

¹⁶ En wanneer deze brief bij u is voorgelezen, zorgt dan, dat hij ook in de gemeente te Laodicea voorgelezen wordt en dat ook gij die van Laodicea u laat voorlezen.

¹⁷ En zegt tot Archippus: Zorg dat gij de bediening, die gij in de Here aanvaard hebt, ook vervult.

¹⁸ Een eigenhandige groet van mij, Paulus. Gedenkt mijn gevangenschap. De genade zij met u.

1 Tessalonicenzen

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, Silvanus en Timoteüs aan de gemeente der Tessalonicenzen in God, de Vader, en de Here Jezus Christus: genade zij u en vrede!

De vrucht der prediking

² Wij danken God altijd om u allen, wanneer wij u gedenken bij onze gebeden,

³ onophoudelijk gedachtig aan het werk uws geloofs, de inspanning uwer liefde en de volharding uwer hoop op onze Here Jezus Christus voor het oog van onze God en Vader.

⁴ Immers, dat gij, door God geliefde broeders, verkoren zijt, weten wij, ⁵ omdat onze evangelieprediking niet slechts in woorden tot u gekomen is, maar ook in kracht en in de heilige Geest en in grote volheid; gij weet trouwens, hoedanigen wij bij u geweest zijn om uwentwil.

⁶ En gij zijt navolgers geworden van ons en van de Here en gij hebt het woord onder zware verdrukking met blijdschap des heiligen Geestes aangenomen,

⁷ zodat gij een voorbeeld geworden zijt voor alle gelovigen in Macedonië en in Achaje.

⁸ Want uit uw midden heeft het woord des Heren weerklonken niet alleen in Macedonië en Achaje, maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God richt, bekend geworden, zodat wij daarvan niets behoeven te zeggen.

⁹ Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen,

¹⁰ en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten, die Hij uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons verlost van de komende toorn.

2

Het optreden van Paulus

¹ Want zelf weet gij, broeders, dat ons komen bij u niet zonder vrucht is geweest.

² Immers, ondanks de mishandeling en de smaad, die wij, zoals gij weet, te Filippi tevoren ondergaan hadden, hebben wij u, in onze God vrijmoedig, onder zware strijd het evangelie Gods gebracht.

³ Want ons vermanen komt niet voort uit dwaling, noch uit onzuivere bedoeling; het gaat ook niet met list gepaard.

⁴ Integendeel, daar God ons waardig heeft gekeurd om ons het evangelie toe te vertrouwen, spreken wij, niet om mensen te behagen, maar Gode, die onze harten keurt.

⁵ Want wij hebben ons nooit afgegeven met vleitaal, zoals gij weet, of met (enig) baatzuchtig voorwendsel; God is getuige!

⁶ Ook zochten wij geen eer bij mensen, noch van u, noch van anderen, hoewel wij als apostelen van Christus ons hadden kunnen laten gelden;

⁷ maar wij gedroegen ons in uw midden vriendelijk, zoals een moeder haar eigen kinderen koestert.

⁸ Zo waren wij, in onze grote genegenheid voor u, bereid u niet alleen het evangelie Gods, maar ook ons eigen leven mede te delen, daarom, dat gij ons lief geworden waart.

⁹ Want gij herinnert u, broeders, onze moeite en inspanning. Terwijl wij nacht en dag werkten, om niemand uwer lastig te vallen, hebben wij u het evangelie van God gepredikt.

¹⁰ Gij zijt getuigen, en God, hoe vroom, rechtvaardig en onberispelijk wij ons bij u, die gelooft, gedragen hebben.

¹¹ Gij weet trouwens, hoe wij, als een vader zijn eigen kinderen, u hoofd voor hoofd vermaanden, aanmoedigden,

¹² en betuigden te blijven wandelen, Gode waardig, die u roept tot zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid.

Vreugde over de gemeente

¹³ En hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, wat het inderdaad is, als een woord van God, dat ook werkzaam is in u, die gelooft.

¹⁴ Want gij, broeders, zijt navolgers geworden van de gemeenten Gods in Christus Jezus, die in Judea zijn, omdat ook gij hetzelfde te verduren hebt gehad van uw eigen volksgenoten als zij van de Joden,

¹⁵ die zelfs de Here Jezus en de profeten gedood en ons tot het uiterste vervolgd hebben, die Gode niet behagen en tegen alle mensen ingaan,

¹⁶ daar zij ons verhinderen tot de heidenen te spreken tot hun behoud, waardoor zij te allen tijde (de maat) hunner zonden vol maken. De toorn is over hen gekomen tot het einde.

¹⁷ Maar wij, broeders, die een tijdlang naar het oog, niet naar het hart, van u beroofd zijn geweest, hebben met zeer veel ijver en groot verlangen begeerd uw aangezicht te zien.

¹⁸ Wij, of liever: ik, Paulus, heb namelijk een en andermaal tot u willen komen, doch de satan heeft het ons belet.

¹⁹ Want wie is onze hoop of blijdschap of erekrans voor onze Here Jezus bij zijn komst, wie anders dan gij?

²⁰ Ja, gij zijt onze eer en blijdschap.

3

Goede berichten door Timoteüs

¹ Daarom hebben wij, - want wij konden het niet langer uithouden, - besloten alleen te Athene achter te blijven,

² en wij hebben Timoteüs, onze broeder, en een medewerker Gods in het evangelie van Christus, gezonden om u te versterken en u te vermanen inzake uw geloof,

³ dat niemand zou wankelen onder deze verdrukkingen. Gij weet immers zelf, dat wij daartoe bestemd zijn;

⁴ want ook toen wij bij u waren, zeiden wij u reeds, dat wij zouden verdrukt worden, zoals gij ook weet, dat geschied is.

⁵ Daarom kon ik het ook niet langer uithouden en zond hem om mij te vergewissen van uw geloof, of de verzoeker u misschien verzocht had en onze inspanning vruchteloos zou geworden zijn.

⁶ Maar thans, nu Timoteüs van u tot ons teruggekeerd is en ons goede tijding gebracht heeft van uw geloof en uw liefde, en dat gij ons te allen

tijde in goede herinnering houdt, even verlangend om ons te zien als wij u,

⁷ zijn wij dan ook, broeders, bij al onze nood en druk, vertroost over u door uw geloof,

⁸ want nu leven wij, als gij staat in de Here.

⁹ Want welke dank kunnen wij Gode over u vergelden voor al de blijdschap, waarmede wij ons om u verblijden voor onze God?

¹⁰ Nacht en dag bidden wij vurig, dat wij uw aangezicht mogen zien en voltooiën wat nog aan uw geloof ontbreekt.

¹¹ Hij, onze God en Vader, en onze Here Jezus, bane ons de weg tot u;

¹² en u doe de Here toenemen en overvloedig worden in de liefde tot elkander en tot allen – zoals ook wij gezind zijn jegens u –,

¹³ om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de komst van onze Here Jezus met al zijn heiligen.

4

Vermaning tot heilige wandel

¹ Voorts dan, broeders, vragen wij en vermanen wij u in de Here Jezus, dat gij, zoals gij van ons vernomen hebt, hoe gij moet wandelen en Gode behagen, zoals gij ook inderdaad wandelt, dat nog meer doet.

² Want gij weet, welke voorschriften wij u gegeven hebben door de Here Jezus.

³ Want dit wil God: uw heiliging, dat gij u onthoudt van de hoererij,

⁴ dat ieder uwer in heiliging en eerbaarheid zijn vat wete te verwerpen,

⁵ niet in hartstochtelijke begeerlijkheid, zoals ook de heidenen, die van God niet weten,

⁶ en dat men zijn broeder niet slecht behandle of bedriege in deze zaak, want de Here is een wreker van dit alles, zoals wij u ook vroeger gezegd en nadrukkelijk betuigd hebben.

⁷ Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar in heiliging.

⁸ Daarom, wie dit verwerpt, verwerpt niet een mens, maar God, die u immers ook zijn heilige Geest geeft.

⁹ Over de broederliefde is het niet nodig u te schrijven; immers, gij hebt zelf van God geleerd elkander lief te hebben;

¹⁰ gij doet dat dan ook ten aanzien van alle broeders in geheel Macedonië. Maar wij vermanen u, broeders, dit nog veel meer te doen,

¹¹ en er een eer in te stellen rustig te blijven en uw eigen zaken te behartigen en met uw handen te werken, zoals wij u bevolen hebben,

¹² opdat gij u behoorlijk gedraagt ten aanzien van hen, die buiten staan, zonder iets nodig te hebben.

De komst des Heren

¹³ Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders, wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere (mensen), die geen hoop hebben.

¹⁴ Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem.

¹⁵ Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan,

¹⁶ want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan;

¹⁷ daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen.

¹⁸ Vermaant elkander dus met deze woorden.

5

Waakzaamheid

¹ Maar over de tijden en gelegenheden, broeders, is het niet nodig, dat u geschreven wordt:

² immers, gij weet zelf zeer goed, dat de dag des Heren zó komt, als een dief in de nacht.

³ Terwijl zij zeggen: het is (alles) vrede en rust, overkomt hun, als de weeën een zwangere vrouw, een plotseling verderf, en zij zullen geenszins ontkomen.

⁴ Maar gij, broeders, zijt niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief overvallen zou:

⁵ want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis toe;

⁶ laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen, doch wakker en nuchter zijn.

⁷ Want die slapen, slapen des nachts en die zich bedrinken, zijn des nachts dronken,

⁸ maar laten wij, die de dag toebehoren, nuchter zijn, toegerust met het harnas van geloof en liefde en met de helm van de hoop der zaligheid;

⁹ want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van zaligheid door onze Here Jezus Christus,

¹⁰ die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij slapen, tezamen met Hem zouden leven.

¹¹ Vermaant daarom elkander en bouwt elkander op, gelijk gij dit ook doet.

Vermaningen - Groet

¹² Wij verzoeken u, broeders, hen, die onder u zich moeite getroosten, die u leiden in de Here en u terechtwijzen, te erkennen,

¹³ en hen zeer hoog te schatten in liefde, om hun werk. Houdt vrede onder elkander.

¹⁴ Wij vermanen u, broeders, wijst de ongeregelden terecht, beurt de kleinmoedigen op, komt op voor de zwakken, hebt geduld met allen.

¹⁵ Ziet toe, dat niemand kwaad met kwaad vergelde, maar jaagt te allen tijde het goede na, jegens elkander en jegens allen.

¹⁶ Verblijdt u te allen tijde,

¹⁷ bidt zonder ophouden,

¹⁸ dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u.

¹⁹ Dooft de Geest niet uit,

²⁰ veracht de profetieën niet,

- 21 maar toetst alles en behoudt het goede.
22 Onthoudt u van alle soort van kwaad.
23 En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn.
24 Die u roept, is getrouw; Hij zal het ook doen.
25 Broeders, bidt [ook] voor ons.
26 Groet al de broeders met een heilige kus.
27 Ik bezweer u bij de Here, dat deze brief aan alle broeders voorgelezen worde.
28 De genade van onze Here Jezus Christus zij met u.

2 Tessalonicenzen

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, Silvanus en Timoteüs aan de gemeente der Tessalonicenzen in God, onze Vader, en de Here Jezus Christus:

² genade zij u en vrede van God, de Vader, en van de Here Jezus Christus.

Dankzegging en gebed

³ Wij behoren God te allen tijde om u te danken, broeders, zoals gepast is, omdat uw geloof zeer toeneemt en uw aller liefde jegens elkander sterker wordt,

⁴ zodat wij zelf over u roemen bij de gemeenten Gods, vanwege uw volharding en uw geloof onder al uw vervolgingen en de verdrukkingen, die gij doorstaat:

⁵ een bewijs van het rechtvaardige oordeel Gods, dat gij het Koninkrijk Gods waardig geacht zijt, voor hetwelk gij ook lijdt,

⁶ indien het inderdaad recht is bij God, aan uw verdrukkingen vergelden,

⁷ en aan u, die verdrukt wordt, verkwikking tezamen met ons, bij de openbaring van de Here Jezus van de hemel met de engelen zijner kracht,

⁸ in vlammend vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen.

⁹ Dezen zullen boeten met een eeuwig verderf, ver van het aangezicht des Heren en van de heerlijkheid zijner sterkte,

¹⁰ wanneer Hij komt, om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en met verbazing aanschouwd te worden in allen, die tot geloof gekomen zijn; want ons getuigenis heeft geloof gevonden bij u.

¹¹ Hiertoe bidden wij ook te allen tijde voor u, dat onze God u de roeping waardig achte en met kracht alle welgevallen in het goede en het werk des geloofs volmake,

¹² opdat de naam van onze Here Jezus in u verheerlijkt worde, en gij in Hem, naar de genade van onze God en van de Here Jezus Christus.

2

De wederkomst des Heren

¹ Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking tot de komst van [onze] Here Jezus Christus en onze vereniging met Hem,

² dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een prediking, hetzij door een brief, die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren (reeds) aanbrak.

³ Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs,

⁴ de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is.

⁵ Herinnert gij u niet, dat ik, toen ik nog bij u was, u dit meermalen gezegd heb?

⁶ En gij weet thans wel, wat hem weerhoudt, totdat hij zich openbaart op zijn tijd.

⁷ Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking; (wacht) slechts totdat hij, die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is.

⁸ Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Here [Jezus] doden door de adem zijnsmonds en machteloos maken door zijn verschijning, als Hij komt.

⁹ Daarentegen is diens komst naar de werking des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen,

¹⁰ en met allerlei verlokkende ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden.

¹¹ En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven,

¹² opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid.

¹³ Maar wij behoren God te allen tijde om u te danken, door de Here geliefde broeders, dat God u als eerstelingen Zich verkoren heeft tot behoudenis, in heiliging door de Geest en geloof in de waarheid.

¹⁴ Daartoe heeft Hij u ook door ons evangelie geroepen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Here Jezus Christus.

¹⁵ Zo dan, broeders, staat vast en houdt u aan de overleveringen, die u door ons, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, geleerd zijn.

¹⁶ En Hij, onze Here Jezus Christus, en God, onze Vader, die ons heeft liefgehad en ons eeuwige troost en goede hoop door zijn genade verleend heeft,

¹⁷ trooste uw harten, en make ze sterk in alle goed werk en woord.

3

Bidden en werken - Groet

¹ Voorts, broeders, bidt voor ons, dat het woord des Heren snelle voortgang hebbe en verheerlijkt worde, evenals bij u,

² en dat wij bewaard blijven voor de wargeesten en slechte mensen; want trouw vindt men niet bij allen.

³ Maar wèl getrouw is de Here, die u sterken zal en u bewaren voor de boze.

⁴ En wij vertrouwen in de Here van u, dat gij, hetgeen wij (u) bevelen, [niet alleen] doet, maar ook zult doen.

⁵ De Here neige uw harten tot de liefde Gods en tot de volharding van Christus.

⁶ Maar wij bevelen u, broeders, in de naam van de Here Jezus Christus, dat gij u onttrekt aan elke broeder, die zich ongeregeld gedraagt, in strijd met de overlevering, die gij van ons ontvangen hebt.

⁷ Gij weet immers zelf, hoe ons voorbeeld behoort gevolgd te worden, daar wij bij u niet van de regel afgeweken zijn,

⁸ noch gegeven brood bij iemand hebben gegeten; maar met moeite en inspanning werkten wij dag en nacht, om niemand van u lastig te vallen;

⁹ niet, dat wij er geen bevoegdheid toe hebben, maar om ons u tot een voorbeeld ter navolging te stellen.

¹⁰ Want ook toen wij bij u waren, bevalen wij u dit: Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten.

¹¹ Wij horen namelijk, dat sommigen onder u zich ongeregeld gedragen, door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn met wat geen werk is;

¹² zulke mensen bevelen wij en wij vermanen hen in de Here Jezus Christus, dat zij rustig bij hun werk blijven en hun eigen brood eten.

¹³ En gij, broeders, wordt niet moede te doen wat goed is.

¹⁴ Als iemand niet luistert naar wat wij door onze brief zeggen, tekent hem en gaat niet met hem om, opdat hij beschaamd worde;

¹⁵ houdt hem echter niet voor een vijand, maar wijst hem terecht als een broeder.

¹⁶ En Hij, de Here des vredes, geve u de vrede, voortdurend, in elk opzicht. De Here zij met u allen.

¹⁷ Een eigenhandige groet van mij, Paulus. Dit is een waarmerk in elke brief: zó schrijf ik.

¹⁸ De genade van onze Here Jezus Christus zij met u allen.

1 Timoteüs

Schrijver - Lezer - Groet

¹ Paulus, een apostel van Christus Jezus naar de opdracht van God, onze Heiland, en van Christus Jezus, onze hoop,

² aan Timoteüs, mijn waar kind in het geloof: genade, barmhartigheid en vrede zij u van God, de Vader, en van Christus Jezus, onze Here.

Dwaalleraars

³ Doe, zoals ik u bij mijn reis naar Macedonië aangeraden heb: blijf nog te Efeze, om sommigen te bevelen geen andere leer te brengen,

⁴ noch zich bezig te houden met fabels en eindeloze geslachtsregisters, die veel meer moeilijkheden ten gevolge hebben dan door God gegeven leiding in het geloof.

⁵ En het doel van (alle) vermaning is liefde uit een rein hart, uit een goed geweten en een ongeveinsd geloof.

⁶ Door dit spoor te verlaten zijn sommigen vervallen tot ijdel gepraat;

⁷ zij willen leraars der wet zijn, zonder ook maar te beseffen wat zij zeggen of waarover zij zo stellig spreken.

⁸ Wij weten, dat de wet goed is, indien iemand haar wettig toepast,

⁹ wel wetend, dat de wet niet gesteld is voor de rechtvaardige, maar voor wettelozen en tuchtelozen, voor goddelozen en zondaars, voor onverlaten en onheiligen, voor vadermoorders en moedermoorders en doodslagers,

¹⁰ hoereerders, knapenschenders, zielverkopers, leugenaars, meinedigen, en al wat verder ingaat tegen de gezonde leer,

¹¹ in overeenstemming met het evangelie der heerlijkheid van de zalige God, dat mij is toevertrouwd.

Gods genade aan Paulus

¹² Ik breng dank aan Hem, die mij kracht gegeven heeft, Christus Jezus, onze Here, dat Hij mij getrouw geacht heeft, daar Hij mij in de bediening gesteld heeft,

¹³ hoewel ik vroeger een godslasteraar en een vervolger en een geweldenaar was. Maar mij is ontferming bewezen, omdat ik het in mijn onwetendheid, uit ongelof, gedaan heb,

¹⁴ en zeer overvloedig is de genade van onze Here geweest, met het geloof en de liefde in Christus Jezus.

¹⁵ Dit is een getrouw woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden, onder welke ik een eerste plaats inneem.

¹⁶ Maar hiertoe is mij ontferming bewezen, dat Jezus Christus in de eerste plaats in mij zijn ganse lankmoedigheid zou bewijzen tot een voorbeeld voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwigen leven.

¹⁷ De Koning der eeuwen, de onvergankelijke, de onzienlijke, de enige God, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.

¹⁸ Deze opdracht vertrouwd ik u toe, mijn kind Timoteüs, overeenkomstig de profetieën, die vroeger aangaande u zijn uitgesproken, opdat gij, u daarnaar richtend, de goede strijd strijdt

¹⁹ met geloof en met een goed geweten. Omdat sommigen dit hebben verworpen, heeft hun geloof schipbreuk geleden.

²⁰ Tot hen behoren Hymeneüs en Alexander, die ik aan de satan heb overgegeven, opdat hun het lasteren worde afgeleerd.

2

Voorschriften

¹ Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle mensen,

² voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een stil en rustig leven mogen leiden in alle godsvrucht en waardigheid.

³ Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland,

⁴ die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkenning der waarheid komen.

⁵ Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus,

⁶ die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen; en daarvan wordt getuigd te juister tijd.

⁷ En ik ben daartoe als een verkondiger en een apostel gesteld – ik spreek waarheid en geen leugen – als een leermeester der heidenen in geloof en waarheid.

⁸ Ik wil dan, dat de mannen op iedere plaats bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en twist.

⁹ Evenzo, dat de vrouwen zich sieren met waardige klederdracht, zedig en ingetogen, niet met haarvlechten en goud of paarden en kostbare kleding,

¹⁰ maar – zó immers betaamt het vrouwen, die voor haar godsvrucht uitkomen – door goede werken.

¹¹ Een vrouw moet zich rustig, in alle onderdanigheid, laten onderwerpen,

¹² maar ik sta niet toe, dat een vrouw onderricht geeft of gezag over de man heeft; zij moet zich rustig houden.

¹³ Want eerst is Adam geformeerd, en daarna Eva.

¹⁴ En Adam heeft zich niet laten verleiden, maar de vrouw is door de verleiding in overtreding gevallen;

¹⁵ doch zij zal behouden worden, kinderen ter wereld brengende, indien zij blijft in geloof, liefde en heiliging, met ingetogenheid.

3

Opziensambten en diakenen

¹ Dit is een betrouwbaar woord: indien iemand staat naar het opziensambt, dan begeert hij een voortreffelijke taak.

² Een opziener dan moet zijn onbesproken, de man van één vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen,

³ niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, maar vriendelijk, niet strijdlustig of geldzuchtig,

⁴ een goed bestierder van zijn eigen huis, die met alle waardigheid zijn kinderen onder tucht houdt;

⁵ indien echter iemand zijn eigen huis niet weet te bestieren, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgen?

⁶ Hij mag niet een pas bekeerde zijn, opdat hij niet door opgeblazenheid in het oordeel des duivels valle.

⁷ Hij moet ook gunstig bekend zijn bij de buitenstaanden, opdat hij niet in opspraak kome en in een strik des duivels valle.

⁸ Evenzo moeten de diakenen waardig zijn, niet met twee tongen sprekende, niet verzot op veel wijn, niet op winstbejag uit,

⁹ maar het geheimenis des geloofs bewarend in een rein geweten.

¹⁰ Laten ook dezen eerst op de proef gesteld worden, om daarna, als zij onberispelijk blijken, hun dienst te vervullen.

¹¹ Evenzo moeten (hun) vrouwen zijn: waardig, geen kwaadspreeksters, nuchter, betrouwbaar in alles.

¹² Diakenen moeten mannen van één vrouw zijn, hun kinderen en hun eigen huis goed bestieren.

¹³ Want zij, die hun dienst goed hebben vervuld, verwerven zich een ereplaats en veel vrijmoedigheid om te spreken door het geloof in Christus Jezus.

¹⁴ Dit schrijf ik u, hoewel ik vrij spoedig tot u hoop te komen.

¹⁵ Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid.

¹⁶ En buiten twijfel, groot is het geheimenis der godsvrucht: Die Zich geopenbaard heeft in het vlees, is gerechtvaardigd door de Geest, is verschenen aan de engelen, is verkondigd onder de heidenen, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid.

4

De taak van Timoteüs

¹ Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen,

² door de huichelarij van leugensprekers, die in hun eigen geweten gebrandmerkt zijn,

³ het huwelijk verbieden en het genot van spijzen, welke God toch geschapen heeft om met dankzegging te worden gebruikt door de gelovigen, die tot erkenenis der waarheid gekomen zijn.

⁴ Want alles wat God geschapen heeft, is goed en niets daarvan is verwerpelijk, als het met dankzegging aanvaard wordt:

⁵ want het wordt geheiligd door het woord Gods en door gebed.

⁶ Als gij dit de broeders voorhoudt, zult gij een goed dienaar van Christus Jezus zijn, wèl onderlegd in de woorden des geloofs en der goede leer, die gij gevolgd zijt;

⁷ maar wees afkerig van onheilige oude vrouwenpraat. Oefen u in de godsvrucht.

⁸ Want de oefening van het lichaam is van weinig nut, doch de godsvrucht is nuttig tot alles, daar zij een belofte inhoudt van leven, in heden en toekomst.

⁹ Dit is een betrouwbaar woord en alle aanneming waard.

¹⁰ Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Heiland is voor alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen.

¹¹ Beveel en leer dit.

¹² Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.

¹³ In afwachting van mijn komst moet gij u toeleggen op het voorlezen, het vermanen en het leren.

¹⁴ Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke oudsten.

¹⁵ Behartig deze dingen, leef erin, opdat aan allen blijke, dat gij vooruitgaat.

¹⁶ Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden.

5

De weduwen

¹ Word niet heftig tegen een oude man, maar vermaan hem als een vader; doe het jonge mannen als broeders,

² oude vrouwen als moeders, jonge vrouwen als zusters, in alle reinheid.

³ Houd als weduwen in ere, wie waarlijk weduwen zijn.

⁴ Maar indien een weduwe kinderen of kleinkinderen heeft, laten zij dan eerst aan eigen familie godsvrucht tonen en aan het vorig geslacht vergelden wat zij hun te danken hebben, want dit is welgevallig aan God.

⁵ Een ware weduwe dan, die alleen staat, heeft haar hoop op God gevestigd en volhardt in haar smekingen en gebeden dag en nacht;

⁶ doch zij, die een los leven leidt, is levend dood.

⁷ Ook deze dingen moet gij bevelen, opdat zij onberispelijk blijven.

⁸ Maar indien een vrouw voor de haren, en nog wel voor haar huisgenoten, niet zorgt, dan heeft zij haar geloof verloochend en is zij erger dan een ongelovige.

⁹ Als weduwe kome in aanmerking iemand niet beneden de zestig jaren, die de vrouw geweest is van één man;

¹⁰ inzake goede werken moet van haar getuigd kunnen worden, dat zij kinderen grootgebracht heeft, gastvrijheid bewezen, de voeten der heiligen gewassen, verdrukten ondersteund en alle goed werk behartigd heeft.

¹¹ Maar wijs jonge weduwen af, want wanneer de zinnen haar van Christus aftrekken, willen zij huwen,

¹² en halen een oordeel over zich, omdat zij haar eerste trouw hebben verzaakt.

¹³ Maar tegelijk wennen zij zich eraan de huizen rond te gaan bij gebrek aan bezigheid, en niet alleen zonder bezigheid, maar ook bezig met praatjes en al te bezig met het spreken over onbehoorlijke dingen.

¹⁴ Ik wil daarom, dat de jonge weduwen huwen, kinderen krijgen, haar huis bestieren, en niet door lasterpraat aan de tegenpartij vat op zich geven.

¹⁵ Want reeds zijn sommigen afgeweken, de satan achterna.

¹⁶ Indien een gelovige vrouw weduwen bij zich heeft, laat zij die ondersteunen, zodat de gemeente er niet door bezwaard wordt; dan kan deze de werkelijke weduwen ondersteunen.

De oudsten - Vermaningen

¹⁷ De oudsten, die goede leiding geven, komt dubbel eerbewijs toe, vooral hun, die zich belasten met prediking en onderricht.

¹⁸ Immers, de Schrift zegt: Gij zult een dorsende os niet muilbanden, en: De arbeider is zijn loon waard.

¹⁹ Gij moet geen klacht tegen een oudste aannemen, tenzij er twee of drie getuigen zijn.

²⁰ Wie in zonde leven, moet gij in aller tegenwoordigheid bestraffen, opdat ook de overigen ontzag hebben.

²¹ Ik betuig u voor God en voor Christus Jezus en voor de uitverkoren engelen, dat gij daaraan de hand houdt, zonder vooroordeel en zonder iets te doen uit vooringenomenheid.

²² Leg niemand overijld de handen op, heb ook geen deel aan de zonden van anderen, houd u rein.

²³ Drink voortaan niet (alleen) water, maar gebruik een weinig wijn voor uw maag en voor uw gedurige ongesteldheden.

²⁴ Van sommige mensen zijn de zonden zo duidelijk, dat zij voor hen uitgaan naar het gericht, bij anderen komen zij achteraan.

²⁵ Zo zijn ook de goede werken aanstonds duidelijk, en die, waarmede het anders gesteld is, kunnen niet verborgen blijven.

6

¹ Allen, die onder een slavenjuk zijn, moeten hun meesters alle eer waardig achten, opdat de naam Gods en de leer geen smaad lijden.

^{2a} Zij, die gelovige meesters hebben, moeten hen niet geringschatten, omdat zij broeders zijn, doch des te betere slaven wezen, omdat (hun meesters) gelovigen en geliefden zijn, die zich beijveren wèl te doen.

Het gevaar van de rijkdom

^{2b} Leer en vermaan in deze zin.

³ Indien iemand een andere leer verkondigt en zich niet voegt naar de gezonde woorden van onze Here Jezus Christus en de leer der godsvrucht,

⁴ dan is hij opgeblazen, hoewel hij niets weet, en heeft hij een zwak voor geschillen en haarkloverijen, een bron van nijd, twist, lasteringen, kwade vermoedens,

⁵ en geharrewar bij mensen die niet helder meer zijn van denken en het spoor der waarheid bijster geraakt zijn, daar zij de godsvrucht als iets winstgevends beschouwen.

⁶ Nu brengt inderdaad de godsvrucht grote winst, (indien zij gepaard gaat) met tevredenheid.

⁷ Want wij hebben niets op de wereld medegebracht; wij kunnen er ook niets uit medenemen.

⁸ Als wij echter onderhoud en onderdak hebben, dan moet ons dat genoeg zijn.

⁹ Maar wie rijk willen zijn, vallen in verzoeking, in een strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang.

¹⁰ Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht. Door daarnaar te haken zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord.

¹¹ Gij daarentegen, o mens Gods, ontvlucht deze dingen, doch jaag naar gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding en zachtzinnigheid.

¹² Strijd de goede strijd des geloofs, grijp het eeuwige leven, waartoe gij geroepen zijt en de goede belijdenis afgelegd hebt voor vele getuigen.

¹³ Ik beveel voor God, die alle leven wekt, en voor Christus Jezus, die de goede belijdenis voor Pontius Pilatus betuigd heeft,

¹⁴ dat gij dit gebod onbevlekt en onberispelijk handhaaft tot de verschijning van onze Here Jezus Christus,

¹⁵ welke te zijner tijd de zalige en enige Heerser zal doen aanschouwen, de Koning der koningen en de Here der Heren,

¹⁶ die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan. Hem zij eer en eeuwige kracht! Amen.

¹⁷ Hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld, moet gij bevelen niet hooghartig te zijn, en hun hoop gevestigd te houden niet op onzekere rijkdom, doch op God, die ons alles rijkelijk ten gebuike geeft,

¹⁸ om wèl te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig en mededeelzaam,

¹⁹ waardoor zij zich een vaste grondslag voor de toekomst verzekeren om het ware leven te grijpen.

²⁰ O Timoteüs, bewaar wat u is toevertrouwd, houd u buiten het bereik van de onheilige, holle klanken en de tegenstellingen der ten onrechte zo genoemde kennis.

²¹ Sommigen, die woordvoerders daarvan zijn, zijn het spoor des geloofs bijster geraakt. De genade zij met ulieden.

2 Timoteüs

Schrijver - Lezer - Groet

¹ Paulus, een apostel van Christus Jezus door de wil Gods naar de belofte des levens in Christus Jezus,

² aan Timoteüs, mijn geliefd kind: genade, barmhartigheid en vrede zij u van God, de Vader, en van Christus Jezus, onze Here.

Dankzegging - Vermaning tot volharding

³ Ik breng dank aan God, die ik, evenals mijn voorouders, met een rein geweten dien, dat ik u onophoudelijk mag gedenken in mijn gebeden, nacht en dag;

⁴ immers, als ik denk aan uw tranen, verlang ik u te zien om met blijdschap vervuld te worden;

⁵ en dan komt mij voor de geest uw ongeveinsd geloof, zoals het eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Loïs en uw moeder Eunike, en ook - daarvan ben ik overtuigd - (woont) in u.

⁶ Om die reden herinner ik u eraan, de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is.

⁷ Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.

⁸ Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here of voor mij, zijn gevangene, maar wees mede bereid voor het evangelie te lijden in de kracht van God,

⁹ die ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is vóór eeuwige tijden,

¹⁰ doch die nu geopenbaard is door de verschijning van onze Heiland, Christus Jezus, die de dood van zijn kracht heeft beroofd en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het evangelie.

¹¹ En ik ben daartoe aangesteld als verkondiger, apostel en leraar.

¹² Om die reden draag ik ook dit lijden en ik schaam mij daarvoor niet, want ik weet, op wie ik mijn vertrouwen heb gevestigd, en ik ben ervan overtuigd, dat Hij bij machte is, hetgeen Hij mij toevertrouwd heeft, te bewaren tot die dag.

¹³ Neem tot voorbeeld de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in het geloof en de liefde, die in Christus Jezus is.

¹⁴ Bewaar door de heilige Geest, die in ons woont, het goede, dat u is toevertrouwd.

¹⁵ Dit weet gij, dat allen in Asia zich van mij hebben afgekeerd, onder anderen Fygelus en Hermogenes.

¹⁶ De Here bewijze barmhartigheid aan het huis van Onesiforus, daar hij mij dikwijls heeft verkwikt en zich voor mijn ketenen niet heeft geschaamd.

¹⁷ Integendeel, toen hij te Rome gekomen was, heeft hij mij ijverig gezocht en mij ook gevonden;

¹⁸ - de Here geve hem, dat hij barmhartigheid bij de Here vinde op die dag - en hoevele goede diensten hij te Efeze bewezen heeft, weet gij zelf het best.

2

De dienst van Timoteüs

¹ Gij dan, mijn kind, wees krachtig in de genade van Christus Jezus,
² en wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan vertrouwde mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten.

³ Lijd met de anderen als een goed soldaat van Christus Jezus.

⁴ Tijdens de veldtocht wordt geen soldaat gemoeid in de zorg voor zijn onderhoud; hij heeft (slechts) hem te voldoen, door wie hij aangeworven is.

⁵ En is iemand een kampvechter, dan ontvangt hij de krans alleen, als hij volgens de regels van de kamp heeft gestreden.

⁶ De landman, die de zware arbeid verricht, moet het eerst van de vruchten genieten.

⁷ Let wel op wat ik zeg, want de Here zal u in alles inzicht geven.

⁸ Gedenk, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, uit het geslacht van David, naar mijn evangelie,

⁹ waarvoor ik kwaad lijd en zelfs boeien draag als een misdadiger. Maar het woord van God is niet geboeid.

¹⁰ Om deze reden wil ik alles verdragen, om de uitverkorenen, opdat ook zij het heil in Christus Jezus verkrijgen met eeuwige heerlijkheid.

¹¹ Het woord is betrouwbaar: immers, indien wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven;

¹² indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen; indien wij Hem zullen verloochenen, zal ook Hij ons verloochenen;

¹³ indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, want Zichzelf verloochenen kan Hij niet.

De houding tegenover de dwaalleraars

¹⁴ Blijf dit in herinnering brengen en betuig in de tegenwoordigheid van God, dat men geen woordenstrijd moet voeren, die tot niets nut is, (ja) verderf brengt aan wie ernaar horen.

¹⁵ Maak er ernst mede u wél beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid.

¹⁶ Maar vermijd de onheilige, holle klanken; want zij zullen de goddeloosheid nog verder drijven,

¹⁷ en hun woord zal voortwoekeren als de kanker. Tot hen behoren Hymeneüs en Filetus,

¹⁸ die uit het spoor der waarheid geraakt zijn met hun bewering, dat de opstanding reeds heeft plaatsgehad, waardoor zij het geloof van sommigen afbreken.

¹⁹ En toch staat ongeschokt het hechte fundament Gods met dit merk: De Here kent de zijnen, en: Een ieder, die de naam des Heren noemt, breke met de ongerechtigheid.

²⁰ Doch in een groot huis zijn niet alleen voorwerpen van goud en van zilver, maar ook van hout en van aardewerk, en wel deels met eervolle, deels met minder eervolle bestemming;

²¹ indien iemand zich nu hiervan gereinigd heeft, zal hij een voorwerp zijn met eervolle bestemming, geheiligd, bruikbaar voor de eigenaar, voor iedere goede taak gereed.

22 Schuw de begeerten der jeugd en jaag naar gerechtigheid, naar trouw, naar liefde en vrede met hen, die de Here aanroepen uit een rein hart.

23 Maar wees afkerig van de dwaze en onverstandige strijdvragen; gij weet immers, dat zij twisten teweegbrengen;

24 en een dienstknecht des Heren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te onderwijzen, geduldig,

25 met zachtmoedigheid de dwarsdrijvers bestraffende. Het kon zijn, dat God hun gaf zich tot erkenning der waarheid te keren

26 en, ontuchtend, zich te wenden tot de wil van Hem, (losgekomen) uit de strik des duivels, die hen gevangen hield.

3

Tekening der dwaalleraars

1 Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen:

2 want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig,

3 liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede,

4 verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God,

5 die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben; houd ook dezen op een afstand.

6 Want tot hen behoren zij, die zich in de huizen indringen en vrouwen weten in te palmen, die met zonden beladen zijn en gedreven worden door velerlei begeerten,

7 die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen.

8 Zoals Jannes en Jambres, de tegenstanders van Mozes, staan ook dezen de waarheid tegen; het zijn mensen, wier denken bedorven is, en wier geloof de toets niet kan doorstaan.

9 Maar zij zullen het niet veel verder brengen, want hun onzinnigheid zal aan allen overduidelijk worden, zoals ook bij genen het geval was.

10 Gij daarentegen hebt volle aandacht geschonken aan mijn onderricht, wijze van doen, bedoeling, geloof, lankmoedigheid, liefde, volharding,

11 vervolgingen en lijden, zoals mij getroffen hebben te Antiochië, te Ikonium en te Lystra. Al die vervolgingen heb ik doorstaan en de Here heeft mij uit alle gered.

12 Trouwens, allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden.

13 Maar slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger komen; zij verleiden en worden verleid.

Het nut der heilige schriften - De naaste toekomst

14 Blijf gij echter bij wat u geleerd en toevertrouwd is, wèl bewust van wie gij het hebt geleerd,

15 en dat gij van kindsbeen af de heilige schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Christus Jezus.

¹⁶ Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid,

¹⁷ opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust.

4

¹ Ik betuig u nadrukkelijk voor God en Christus Jezus, die levenden en doden zal oordelen, met beroep zowel op zijn verschijning als op zijn koningschap:

² verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting.

³ Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen,

⁴ dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren.

⁵ Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het lijden, doe het werk van een evangelist, verricht uw dienst ten volle.

⁶ Want wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur.

⁷ Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden;

⁸ voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.

Laatste vermaningen

⁹ Doe uw best spoedig tot mij te komen.

¹⁰ Want Demas heeft mij uit liefde voor de tegenwoordige wereld verlaten. Hij is naar Tessalonica vertrokken, Crescens naar Galatië, Titus naar Dalmatië.

¹¹ Alleen Lucas is nog bij mij. Haal Marcus af en breng hem mede, want hij is mij van veel nut voor de dienst.

¹² Tychikus heb ik naar Efeze gezonden.

¹³ Als gij komt, breng dan de mantel mede, die ik te Troas bij Karpus liet liggen, en ook de boeken, vooral de perkamenten.

¹⁴ Alexander, de koperslager, heeft mij veel kwaad berokkend: de Here zal hem vergelden naar zijn werken.

¹⁵ Neem gij u ook voor hem in acht, want hij heeft onze woorden zeer tegengewerkt.

¹⁶ Bij mijn eerste verdediging heeft niemand mij bijgestaan, maar allen hebben mij in de steek gelaten – het worde hun niet toegerekend;

¹⁷ doch de Here heeft mij ter zijde gestaan en kracht gegeven, zodat door mij de verkondiging tot haar recht gekomen is en al de heidenen haar hebben kunnen horen; en ik ben uit de muil van de leeuw verlost.

¹⁸ De Here zal mij beveiligen tegen alle boos opzet en behouden in zijn hemels Koninkrijk brengen. Hem zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.

¹⁹ Groet Prisca en Aquila en het huis van Onesiforus.

²⁰ Erastus is te Korinte gebleven, Trofimus heb ik ziek achtergelaten te Milete.

²¹ Doe uw best vóór de winter te komen. Eubulus, Pudens, Linus, Claudia en alle broeders laten u groeten.

²² De Here zij met uw geest. De genade zij met ulieden.

Titus

Schrijver - Lezer - Groet

¹ Paulus, een dienstknecht van God, een apostel van Jezus Christus, naar het geloof der uitverkorenen Gods en de erkenning van de waarheid, die naar de godsvrucht is,

² in de hoop des eeuwigen levens, dat God, die niet liegt, vóór eeuwige tijden beloofd heeft, terwijl Hij te zijner tijd zijn woord heeft openbaar gemaakt in de verkondiging,

³ die mij is toevertrouwd in opdracht van God, onze Heiland:

⁴ aan Titus, mijn waar kind krachtens (ons) gemeenschappelijk geloof: genade zij u en vrede van God, de Vader, en van Christus Jezus, onze Heiland.

De taak van Titus op Kreta

⁵ Ik heb u op Kreta achtergelaten met de bedoeling, dat gij in orde zoudt brengen hetgeen nog verbetering behoefde, en dat gij, zoals ik u opdroeg, in alle steden als oudsten zoudt aanstellen mannen,

⁶ die onberispelijk zijn, één vrouw hebben, die gelovige kinderen hebben, die niet in opspraak zijn wegens losbandigheid of van geen tucht willen weten.

⁷ Want een opziener moet onberispelijk zijn als een beheerder van het huis Gods, niet aanmatigend, niet driftig, niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, niet op oneerlijke winst uit,

⁸ maar gastvrij, met liefde voor wat goed is, bezadigd, rechtvaardig, vroom, ingetogen,

⁹ zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer en de tegensprekers te weerleggen.

¹⁰ Want velen willen van geen tucht weten: het zijn ijdele praters en misleiders, vooral die uit de besnijdenis zijn.

¹¹ Men moet hun de mond snoeren, daar zij gehele gezinnen ondersteboven keren en, om oneerlijke winst te maken, onbehoorlijke dingen leren.

¹² Iemand uit hun kring, hun eigen profeet, heeft gezegd: Leugenaars zijn de Kretenzen altijd, beesten en vadsige buiken.

¹³ Dit getuigenis is waar. Daarom, weerleg hen kortweg, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof,

¹⁴ en niet het oor lenen aan Joodse verdichtfels en geboden van mensen, die zich van de waarheid afkeren.

¹⁵ Alles is rein voor de reinen, maar voor hen, die besmet en onbetrouwbaar zijn, is niets rein. Maar bij hen zijn zowel het denken als het geweten besmet.

¹⁶ Zij belijden wel, dat zij God kennen, maar met hun werken verloochenen zij Hem, daar zij verfoeilijk en ongehoorzaam zijn en niet deugen voor enig goed werk.

2

Plicht en genade

- ¹ Maar gij, kom uit voor hetgeen met de gezonde leer strookt.
- ² Oude mannen moeten nuchter zijn, waardig, bezadigd, gezond in het geloof, de liefde en de volharding.
- ³ Oude vrouwen eveneens, priesterlijk in haar optreden, niet kwaadsprekend, niet verslaafd aan veel wijn, in het goede onderrichtende,
- ⁴ zodat zij de jonge vrouwen opwekken man en kinderen lief te hebben,
- ⁵ bezadigd, kuis, huishoudelijk, goed en aan haar man onderdanig te zijn, opdat het woord Gods niet gelasterd worde.
- ⁶ Vermaan evenzo de jonge mannen bezadigd te zijn in alles,
- ⁷ houd (hun) in uzelf een voorbeeld voor van goede werken, zuiverheid in de leer, waardigheid,
- ⁸ een gezonde prediking, waarop niets valt aan te merken, opdat de tegenstander tot zijn beschaming niets ongunstigs van ons hebbe te zeggen.
- ⁹ De slaven moeten hun meesters onderdanig zijn in alles, het hun naar de zin maken zonder tegenspraak,
- ¹⁰ of oneerlijkheid, maar alle goede trouw bewijzen, om de leer van God, onze Heiland, in alles tot sieraad te strekken.
- ¹¹ Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen,
- ¹² om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven,
- ¹³ verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus,
- ¹⁴ die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken.
- ¹⁵ Spreek hiervan, vermaan en weerleg met alle nadruk: niemand mag u verachten.

3

Laatste vermaningen

- ¹ Herinner hen eraan, dat zij zich aan overheid en gezag onderwerpen, gehoorzaam, tot alle goed werk bereid zijn,
- ² geen lastertaal uiten, niet twisten, vriendelijk zijn en alle zachtmoedigheid bewijzen aan alle mensen.
- ³ Want vroeger waren ook wij verdwaasd, ongehoorzaam, dwalende, verslaafd aan velerlei begeerten en zingenot, levende in boosheid en nijd, hatelijk en elkander hatende.
- ⁴ Maar toen de goedertierenheid en mensenliefde van onze Heiland (en) God verscheen,
- ⁵ heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de heilige Geest,
- ⁶ die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Jezus Christus, onze Heiland,
- ⁷ opdat wij, gerechtvaardigd door zijn genade, erfgenamen zouden worden overeenkomstig de hope des eeuwigen levens.

⁸ Dit is een getrouw woord en ik wil, dat gij op dit punt een krachtig getuigenis geeft, opdat zij, die hun vertrouwen op God gebouwd hebben, ervoor zorgen vooraan te staan in goede werken. Die zijn schoon en voor de mensen nuttig;

⁹ maar dwaze vragen, geslachtsregisters, twist, en strijd over de wet moet gij ontwijken, want dat is nutteloos en doelloos.

¹⁰ Een mens, die scheuring maakt, moet gij, na hem een en andermaal terechtgewezen te hebben, afwijzen;

¹¹ gij weet immers, dat zo iemand het spoor geheel bijster is, en dat hij zondigt, terwijl hij zichzelf veroordeelt.

¹² Doe uw best, zodra ik Artemas of Tychikus tot u zend, tot mij te komen te Nikopolis, want ik heb besloten daar de winter door te brengen.

¹³ Help Zenas, de wetgeleerde, en Apollos met alle ijver voort, opdat hun niets ontbreke.

¹⁴ En laten ook de onzen leren vóór te gaan in goede werken, ter voorziening in hetgeen noodzakelijk is, opdat zij niet onvruchtbaar zijn.

¹⁵ Allen, die bij mij zijn, laten u groeten. Groet hen, die ons in het geloof liefhebben. De genade zij met u allen.

Filemon

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Paulus, een gevangene van Christus Jezus, en Timoteüs, de broeder, aan de geliefde Filemon, onze medearbeider,

² aan Apfia, de zuster, aan Archippus, onze medestrijder, en aan de gemeente te uwen huize:

³ genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Dankzegging

⁴ Ik dank mijn God te allen tijde, als ik u in mijn gebeden gedenk,

⁵ daar ik hoor van uw liefde en van uw trouw, die gij hebt jegens de Here Jezus en al de heiligen,

⁶ (biddende), dat uw gemeenschap in het geloof zich werkzaam tone in een grondig kennen van al het goede, dat in ons naar Christus uitgaat.

⁷ Want ik heb veel vreugde en troost genoten in uw liefde, omdat het hart der heiligen door u verkwikt is, broeder.

Over Onesimus

⁸ Daarom, al zou ik volle vrijmoedigheid in Christus hebben om u te gelasten wat betaamt,

⁹ toch geef ik ter wille van de liefde de voorkeur aan een verzoek. Nu het zó met mij is, dat ik, Paulus, een oud man ben, thans bovendien een gevangene van Christus Jezus,

¹⁰ kom ik u een verzoek doen voor mijn kind, dat ik in mijn gevangenschap verwekt heb, Onesimus,

¹¹ die vroeger onbruikbaar voor u was, maar nu zeer bruikbaar is, zowel voor u als voor mij.

¹² En ik zend hem, dat wil zeggen mijn hart, aan u terug.

¹³ Ik voor mij had hem wel bij mij willen houden, opdat hij mij namens u zou dienen in mijn gevangenschap ter wille van het evangelie,

¹⁴ maar ik heb niets buiten uw voorkennis willen doen, opdat wat goeds gij doet, niet uit dwang, maar vrijwillig zij.

¹⁵ Want hij is misschien wel daarom een tijdlang weg geweest, opdat gij hem voorgoed zoudt terughebben,

¹⁶ nu niet meer als slaaf, maar als meer dan slaaf, als een geliefde broeder, in hoge mate voor mij, hoeveel te meer dan voor u, zowel in het vlees als in de Here.

¹⁷ Indien gij u dus met mij verbonden weet, neem hem dan op, zoals gij het mij zoudt doen.

¹⁸ En, mocht hij u schade berokkend hebben of iets schuldig zijn, breng dat mij in rekening.

¹⁹ Ik, Paulus, schrijf het eigenhandig; ik zal het betalen, om niet te zeggen, dat gij mij nog meer schuldig zijt: uzelf!

²⁰ Ja, broeder, laat mij dit voordeel van u hebben in de Here, verkwik mijn gemoed, in Christus.

Slot en groeten

²¹ Ik schrijf u in het goede vertrouwen, dat gij mij gehoor zult geven. Immers, ik weet, dat gij zelfs meer zult doen dan ik zeg.

²² Maak tevens ook huisvesting voor mij gereed, want ik hoop, dank zij uw gebeden, u te worden teruggegeven.

²³ Epafra, mijn medegevangene in Christus Jezus, laat u groeten,

²⁴ en Marcus, Aristarchus, Demas en Lucas, mijn medewerkers.

²⁵ De genade van de Here Jezus Christus zij met ulieder geest.

Hebreeën

De Zoon boven de engelen

¹ Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had in de profeten,

² heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.

³ Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht, heeft, na de reiniging der zonden tot stand gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge,

⁴ zóveel machtiger geworden dan de engelen, als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft.

⁵ Immers, tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd: Mijn Zoon zijt gij; Ik heb U heden verwekt? En wederom: Ik zal Hem tot Vader zijn, en Hij zal Mij tot Zoon zijn.

⁶ En wanneer Hij wederom de eerstgeborene in de wereld brengt, spreekt Hij: En Hem moeten alle engelen Gods huldigen.

⁷ En van de engelen zegt Hij: Die zijn engelen maakt tot winden en zijn dienaars tot een vuurvlam;

⁸ maar van de Zoon: Uw troon, o God, is in alle eeuwigheiden de scepter der rechtmatigheid is de scepter van zijn koningschap.

⁹ Gerechtigheid hebt Gij liefgehad en ongerechtigheid hebt Gij gehaat; daarom heeft U, o God, uw God met vreugdeolie gezalfd boven uw deelgenoten.

¹⁰ En: Gij, Here, hebt in den beginne de aarde gegrondvest, en de hemelen zijn het werk uwer handen;

¹¹ die zullen vergaan, maar Gij blijft; en zij zullen alle als een kleed verslijten,

¹² en als een mantel zult Gij ze oprollen, als een kleed zullen zij ook verwisseld worden; maar Gij zijt dezelfde en uw jaren zullen niet ophouden.

¹³ En tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten?

¹⁴ Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven?

2

¹ Daarom moeten wij te meer aandacht schenken aan hetgeen wij gehoord hebben, opdat wij niet afdrijven.

² Want indien het woord, door bemiddeling van engelen gesproken, van kracht is gebleken, en elke overtreding en ongehoorzaamheid rechtmatige vergelding heeft ontvangen,

³ hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is overgeleverd,

⁴ terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door tekenen en wonderen en velerlei krachten en door de heilige Geest toe te delen naar zijn wil.

Jezus beneden de engelen gesteld

⁵ Want niet aan engelen heeft Hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen.

⁶ Maar, iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij naar hem omziet?

⁷ Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld, met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond,

⁸ alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen. Want bij dit: alle dingen [hem] onderworpen, heeft Hij niets uitgezonderd, dat hem niet onderworpen zou zijn. Doch thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn;

⁹ maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, met heerlijkheid en eer gekroond.

¹⁰ Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken.

¹¹ Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit één; daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen,

¹² en Hij zegt: Uw naam zal ik aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lofzingen;

¹³ en wederom: Ik zal op Hem vertrouwen, en wederom: Ziehier ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft.

¹⁴ Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen,

¹⁵ en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren.

¹⁶ Want over de engelen ontfermt Hij Zich niet, maar Hij ontfermt Zich over het nageslacht van Abraham.

¹⁷ Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden bij God, om de zonden van het volk te verzoenen.

¹⁸ Want doordat Hij zelf in verzoeken geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen.

3

Jezus boven Mozes verheven

¹ Daarom, heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping, richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus,

² die getrouw is jegens Hem, die Hem heeft aangesteld, evenals ook Mozes getrouw was in [geheel] zijn huis.

³ Want Hij is zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd, als de bouwmeester hoger eer geniet dan het huis.

⁴ Want elk huis wordt door iemand gebouwd, maar de bouwmeester van alles is God.

⁵ Nu was Mozes wel getrouw in geheel zijn huis als dienaar om te getuigen van hetgeen gesproken zou worden,

⁶ maar Christus als Zoon over zijn huis. Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, [tot het einde onverwrikt] vasthouden.

Gevaar van afval

⁷ Daarom, gelijk de heilige Geest zegt: Heden, indien gij zijn stem hoort,
⁸ verhardt uw harten niet, zoals bij de verbittering, ten dage van de verzoeking in de woestijn,

⁹ waar uw vaders Mij verzochten door Mij op de proef te stellen, hoewel zij mijn werken zagen, veertig jaren lang;

¹⁰ daarom heb Ik een afkeer gekregen van dit geslacht en Ik heb gezegd: Altijd dwalen zij met hun hart, en zij hebben mijn wegen niet gekend,

¹¹ zodat Ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan!

¹² Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos, ongelovig hart zij, door af te vallen van de levende God,

¹³ maar vermaant elkander dagelijks, zolang men nog van een heden kan spreken, opdat niemand van u zich verharde door de misleiding der zonde;

¹⁴ want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits wij het begin van onze verzekerdheid tot het einde onverwrikt vasthouden.

¹⁵ Als er gezegd wordt: Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet zoals bij de verbittering.

¹⁶ Wie waren het dan, die, hoewel zij (de stem) gehoord hadden, (God) verbitterden? Waren dat niet allen, die onder Mozes uit Egypte waren uitgegaan?

¹⁷ En van wie heeft Hij een afkeer gehad, veertig jaren lang? Was het niet van hen, die gezondigd hadden en wier lijken in de woestijn lagen?

¹⁸ Aan wie anders zwoer Hij, dat zij tot zijn rust niet zouden ingaan, dan aan hen, die ongehoorzaam geweest waren?

¹⁹ Zo zien wij, dat zij niet konden ingaan wegens hun ongelooft.

4

De rust, die God geeft

¹ Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven.

² Want ook ons is het evangelie verkondigd evenals hun, maar het woord der prediking was hun niet van nut, omdat het niet met geloof gepaard ging bij hen, die het hoorden.

³ Want wij gaan tot [de] rust in, wij, die tot geloof gekomen zijn, zoals Hij gesproken heeft: gelijk Ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan, en toch waren zijn werken van de grondlegging der wereld af gereed.

⁴ Want Hij heeft ergens van de zevende dag aldus gesproken: En God rustte op de zevende dag van al zijn werken;

⁵ en hier wederom: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan.

⁶ Aangezien nog te wachten is, dat sommigen tot die rust zullen ingaan, en zij, die het evangelie eerst ontvangen hebben, niet ingegaan zijn wegens hun ongehoorzaamheid,

⁷ stelt Hij wederom een dag vast, heden, als Hij door David na zo lange tijd spreekt, zoals boven gezegd werd:Heden, indien gij zijn stem hoort,verhardt uw harten niet.

⁸ Want indien Jozua hen in de rust gebracht had, zou Hij niet (meer) over een andere, latere dag gesproken hebben.

⁹ Er blijft dus een sabbatsrust voor het volk van God.

¹⁰ Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne.

¹¹ Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen.

¹² Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten;

¹³ en geen schepsel is voor Hem verborgen, want alle dingen liggen open en ontbloot voor de ogen van Hem, voor wie wij rekenschap hebben af te leggen.

Jezus als hogepriester

¹⁴ Daar wij nu een grote hogepriester hebben, die de hemelen is doorgegaan, Jezus, de Zoon van God, laten wij aan die belijdenis vasthouden.

¹⁵ Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medevoelen met onze zwakheden, maar een, die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen.

¹⁶ Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd.

5

¹ Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij God, om gaven en offers te brengen voor de zonden.

² Hij kan tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden, daar hij ook zelf met zwakheid omvagen is,

³ die hem verplicht evenzeer als voor het volk, voor zichzelf offers voor de zonden te brengen.

⁴ En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God, zoals immers ook Aäron.

⁵ Zo heeft ook Christus Zichzelf niet de eer toegekend hogepriester te worden, maar Hij, die tot Hem sprak:Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt;

⁶ zoals Hij ook op een andere plaats spreekt:Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek.

⁷ Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem, die Hem uit de dood kon redden, en Hij is verhoord uit zijn angst,

⁸ en zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden,

⁹ en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden,

¹⁰ door God aangesproken als hogepriester naar de ordening van Melchisedek.

Waarschuwing tegen verachtering

¹¹ Hierover hebben wij veel te zeggen, maar het is moeilijk uit te leggen, omdat gij traag zijt geworden in het horen.

¹² Want hoewel gij, naar de tijd gerekend, leraars behoort te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert, en gij hebt nog melk nodig (en) geen vaste spijs.

¹³ Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen weet van de rechte prediking: hij is nog een zuigeling.

¹⁴ Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad.

6

¹ Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God,

² van een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel;

³ en dat zullen wij doen, indien God het vergunt.

⁴ Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de heilige Geest,

⁵ en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben,

⁶ en daarna afgefallen zijn, weder opnieuw tot bekering te brengen, daar zij wat hen betreft de Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een bespottig maken.

⁷ Want de grond, die de regen, welke er telkens op valt, indrinkt en gewas voortbrengt, geschikt voor hen, ter wille van wie hij ook bewerkt wordt, ontvangt zegen van God;

⁸ doch als hij doornen en distelen draagt, is hij ondeugdelijk en niet ver van de vervloeking, die uitloopt op verbranding.

Volharding in de hoop

⁹ Maar wat u betreft, geliefden, ook al spreken wij zo, wij zijn overtuigd van iets beters, waaraan uw heil hangt.

¹⁰ Want God is niet onrechtvaardig, dat Hij uw werk zou vergeten en de liefde, die gij voor zijn naam getoond hebt door de diensten, welke gij de heiligen bewezen hebt en nog bewijst.

¹¹ Maar het is onze begeerte, dat ieder uwer dezelfde ijver blijve betonen tot de verwezenlijking der hoop tot het einde toe,

¹² opdat gij niet traag wordt, maar navolgers moogt zijn van hen, die door geloof en geduld de beloften beërven.

¹³ Want toen God aan Abraham zijn belofte deed, zwoer Hij, omdat Hij bij niemand hoger kon zweren, bij Zichzelf,

¹⁴ zeggende: Voorzeker zal Ik u zegenen en zekerlijk u vermeerderen.

¹⁵ En zó, door geduld te oefenen, heeft deze het beloofde verkregen.

¹⁶ Want mensen zweren bij wie hoger is, en de eed dient hun tot bekrachtiging, als einde van alle tegenspraak.

¹⁷ Daarom heeft God, toen Hij des te nadrukkelijker aan de erfgenamen der belofte het onveranderlijke van zijn raad wilde doen blijken, Zich onder ede verbonden,

¹⁸ opdat door twee onveranderlijke dingen, waarbij het onmogelijk is, dat God liegen zou, wij, die (tot Hem de) toevlucht genomen hebben, een krachtige aansporing zouden hebben om de hoop te grijpen, die voor ons ligt.

¹⁹ Haar hebben wij als een anker der ziel, dat veilig en vast is, en dat reikt tot binnen het voorhangsel,

²⁰ waarheen Jezus voor ons als voorloper is binnengegaan naar de ordening van Melchisedek hogepriester geworden in eeuwigheid.

7

Christus en Melchisedek

¹ Want deze Melchisedek, koning van Salem, priester van de allerhoogste God, die Abraham bij zijn terugkeer na het verslaan van de koningen tegemoet kwam en hem zegende,

² aan wie ook Abraham een tiende van alles gegeven heeft, is vooreerst, volgens de uitlegging (van zijn naam): koning der gerechtigheid, vervolgens ook: koning van Salem, dat is: koning des vredes;

³ zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of einde des levens, en, aan de Zoon van God gelijkgesteld, blijft hij priester voor altoos.

⁴ Merkt dan op, hoe groot deze is, aan wie de aartsvader Abraham een tiende gegeven heeft van het beste van de buit.

⁵ Nu hebben zij, die uit de zonen van Levi het priesterambt verkrijgen, volgens de wet wel de opdracht tienden te heffen van het volk, dat is, van hun broeders, hoewel dezen uit de lendenen van Abraham zijn voortgekomen;

⁶ maar hij, die zich niet tot hun geslacht kon rekenen, heeft van Abraham tienden genomen en een zegen gegeven aan de drager der beloften.

⁷ Nu is het onwedersprekelijk, dat het mindere door het meerdere wordt gezegend.

⁸ En hier ontvangen sterfelijke mensen tienden, doch dáár iemand, van wie wordt getuigd, dat hij leeft.

⁹ Ja, om zo te zeggen, is zelfs Levi, die tienden heft, door Abraham aan het tiendrecht (van een ander) onderworpen,

¹⁰ want hij was nog in de lendenen van zijn vader, toen Melchisedek deze tegemoet kwam.

Christus hoger priester dan Aäron

¹¹ Indien nu het Levitische priesterschap het volmaakte gebracht had, immers, daaronder heeft het volk de wet ontvangen – waarom was het dan nog nodig, dat een andere priester naar de ordening van Melchisedek opstond, van wie niet gezegd werd, dat hij naar de ordening van Aäron is?

¹² Want uit een verandering van priesterschap volgt noodzakelijk ook een verandering van wet.

¹³ Want Hij, van wie aldus wordt gesproken, heeft behoord tot een andere stam, waaruit niemand met het altaar te doen had:

¹⁴ het is immers duidelijk, dat onze Here uit Juda is gesproten, ten aanzien van welke stam Mozes met geen woord van priesters gerept heeft.

¹⁵ En nog veel duidelijker wordt het, als naar het evenbeeld van Melchisedek een andere priester opstaat,

¹⁶ die dit niet geworden is krachtens een wet met een voorschrift betreffende vleselijke (afkomst), maar krachtens een onvernietigbaar leven.

¹⁷ Want van Hem wordt getuigd: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek.

¹⁸ Want een vroeger voorschrift wordt wel afgeschaft, als het zonder kracht en nut is,

¹⁹ – immers de wet heeft in geen enkel opzicht het volmaakte gebracht – maar thans wordt een betere hoop gewekt, waardoor wij nader tot God komen.

²⁰ En in zoverre het niet zonder een plechtige eed plaats had – want genen zijn zonder eed priester geworden,

²¹ maar déze met een eed bij monde van Hem, die tot Hem sprak: De Here heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt priester in eeuwigheid –

²² in zoverre is Jezus ook van een beter verbond borg geworden.

²³ En zij zijn in groter getale priester geworden, omdat zij door de dood verhinderd werden het te blijven,

²⁴ doch Híj heeft, juist doordat Hij in eeuwigheid blijft, een priesterschap, dat op geen ander kan overgaan.

²⁵ Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.

²⁶ Immers, zulk een hogepriester hadden wij ook nodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven;

²⁷ die niet, gelijk de hogepriesters, van dag tot dag eerst offers voor zijn eigen zonden behoeft te brengen en daarna voor die van het volk, want dit laatste heeft Hij eens voor altijd gedaan, toen Hij Zichzelf ten offer bracht.

²⁸ Want de wet stelt als hogepriester mensen, die met zwakheid behept zijn, maar het plechtige woord van de eed, die ná de wet kwam, stelt de Zoon, die in eeuwigheid volmaakt is.

8

De hogepriester van het nieuwe verbond

¹ De hoofdzaak van ons onderwerp is, dat wij zulk een hogepriester hebben, die gezeten is ter rechterzijde van de troon der majesteit in de hemelen,

² de dienst verrichtende in het heiligdom, in de ware tabernakel, die de Here opgericht heeft, en niet een mens.

³ Want iedere hogepriester treedt op om gaven en offers te brengen, en om die reden was het noodzakelijk, dat ook deze iets had om te offeren.

⁴ Indien Hij nu op aarde was, dan zou Hij niet eens priester wezen, daar er (hier reeds) zijn om volgens de wet de gaven te offeren.

⁵ Dezen verrichten slechts dienst bij een afbeelding en schaduw van het hemelse, blijkens de godsspraak, die Mozes ontving, toen hij de tabernakel zou gereedmaken. Zie toe, zegt Hij immers, dat gij alles maakt naar het voorbeeld, dat u getoond werd op de berg.

⁶ Nu echter heeft Hij een zoveel verhevener dienst verkregen, als Hij de middelaar is van een beter verbond, waarvan de rechtskracht op betere beloften berust.

⁷ Want indien dat eerste onberispelijk ware geweest, zou er geen plaats gezocht zijn voor een tweede.

⁸ Want Hij berispt hen, als Hij zegt: Zie, er komen dagen, spreekt de Here, dat Ik voor het huis Israëls en het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen,

⁹ niet zoals het verbond, dat Ik met hun vadersen maakteten dage, dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte te leiden, want zij hebben zich niet gehouden aan mijn verbonden Ik heb Mij niet meer om hen bekommerd, spreekt de Here.

¹⁰ Want dit is het verbond, waarmee Ik Mij verbinden zal aan het huis Israëls na die dagen, spreekt de Here: Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.

¹¹ En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen.

¹² Want Ik zal genadig zijn over hun ongerechtigheden, en hun zonden zal Ik niet meer gedenken.

¹³ Als Hij spreekt van een nieuw (verbond), heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat verouderd en verjaart, is niet ver van verdwijning.

9

Het heiligdom op aarde en in de hemel

¹ Nu had ook wel het eerste (verbond) bepalingen voor de eredienst en een heiligdom voor deze wereld.

² Want er was een tent ingericht, de voorste, waarin de kandelaar en de tafel met de toonbroden stonden; deze werd het heilige genoemd;

³ en achter het tweede voorhangsel was een tent, genaamd het heilige der heiligen,

⁴ met een gouden reukofferaltaar en de ark des verbonds, rondom met goud overtrokken, waarin zich bevonden een gouden kruik met het manna, de staf van Aäron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds;

⁵ daarboven waren de cherubs der heerlijkheid, die het verzoendeksel overschaduwden; hierover kunnen wij nu niet in bijzonderheden treden.

⁶ Dit was dan aldus ingericht, en de priesters kwamen bij het vervullen van hun diensten voortdurend in de voorste tent,

⁷ maar in de tweede alleen de hogepriester, eenmaal in het jaar, niet zonder bloed, dat hij offerde voor zichzelf en voor de zonden door het volk in onwetendheid bedreven.

⁸ Daarmede gaf de heilige Geest te kennen, dat de weg naar het heiligdom nog niet openlag, zolang de eerste tent nog bestond.

⁹ Dit was een zinnebeeld voor de tegenwoordige tijd, in zoverre gaven en offers gebracht werden, die niet bij machte waren hem, die (God daarmede) dient, voor zijn besef te volmaken,

¹⁰ daar zij met hun spijzen en dranken en onderscheiden wassingen slechts bepalingen voor het vlees zijn, opgelegd tot de tijd van het herstel.

De nieuwe ordening

¹¹ Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping,

¹² en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf.

¹³ Want als (reeds) het bloed van bokken en stieren en de besprenging met de as der vaars hen, die verontreinigd zijn, heiligt, zodat zij naar het vlees gereinigd worden,

¹⁴ hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft, ons bewustzijn reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?

¹⁵ En daarom is Hij de middelaar van een nieuw verbond, opdat, nu Hij de dood had ondergaan om te bevrijden van de overtredingen onder het eerste verbond, de geroepenen de belofte der eeuwige erfenis ontvangen zouden.

¹⁶ Want waar een testament is, moet noodzakelijk van de dood van de erflater melding gemaakt worden;

¹⁷ een testament toch wordt alleen van kracht, indien er iemand gestorven is, daar het nog geen gevolg heeft, zolang de erflater leeft.

¹⁸ Daarom is ook het eerste (verbond) niet zonder bloed ingewijd.

¹⁹ Want nadat door Mozes elk gebod volgens de wet aan al het volk was medegedeeld, nam hij het bloed der kalveren en der bokken met water, scharlaken wol en hysop en besprengde het boek zelf en al het volk,

²⁰ zeggende: Dit is het bloed van het verbond, dat God u heeft voorgeschreven.

²¹ En ook de tabernakel en al het gereedschap voor de eredienst besprengde hij evenzo met bloed.

²² En nagenoeg alles wordt volgens de wet met bloed gereinigd, en zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving.

²³ Noodzakelijk moesten dus hiermede de afbeeldingen van de hemelse dingen gereinigd worden, maar de hemelse dingen zelf met betere offeranden dan deze.

²⁴ Want Christus is niet binnengegaan in een heiligdom met handen gemaakt, een afbeelding van het ware, maar in de hemel zelf, om thans, ons ten goede, voor het aangezicht Gods te verschijnen;

²⁵ ook niet om Zichzelf dikwijls te offeren, gelijk de hogepriester jaarlijks met ander bloed dan het zijne in het heiligdom gaat,

²⁶ want dan had Hij dikwijls moeten lijden sinds de grondlegging der wereld; maar thans is Hij éénmaal, bij de voleinding der eeuwen, verschenen om door zijn offer de zonde weg te doen.

²⁷ En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel,

²⁸ zo zal ook Christus, nadat Hij Zich éénmaal geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen, ten tweeden male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten.

10

Het volmaakte offer

¹ Want daar de wet slechts een schaduw heeft der toekomstige goederen, niet de gestalte dier dingen zelf, is zij nimmer in staat ieder jaar met dezelfde offeranden, die onafgebroken gebracht worden, degenen, die toetreden, te volmaken.

² Immers, zou anders het offeren daarvan niet opgehouden zijn, doordat degenen, die de dienst verrichten, na eenmaal gereinigd te zijn, generlei besef van zonden meer hadden?

³ Doch door die offeranden werden ieder jaar de zonden in gedachtenis gebracht;

⁴ want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren of bokken zonden zou wegnemen.

⁵ Daarom zegt Hij bij zijn komst in de wereld: Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid;

⁶ in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad.

⁷ Toen zeide Ik: zie, hier ben Ik - in de boekrol staat van Mij geschreven - om uw wil, o God, te doen.

⁸ In de aanhef zegt Hij: Slachtoffers en offergaven, brandoffers en zondoffers, hebt Gij niet gewild, noch daarin een welbehagen gehad, hoewel zij naar de wet gebracht worden.

⁹ (Doch) daarna heeft Hij gezegd: Zie, hier ben Ik om uw wil te doen. Hij heft het eerste op, om het tweede te laten gelden.

¹⁰ Krachtens die wil zijn wij eens voor altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus.

¹¹ Voorts staat elke priester dagelijks in zijn dienst om telkens dezelfde offers te brengen, die nimmer de zonden kunnen wegnemen;

¹² deze echter is, na één offer voor de zonden te hebben gebracht, voor altijd gezeten aan de rechterhand van God,

¹³ voorts afwachende, totdat zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank voor zijn voeten.

¹⁴ Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden.

¹⁵ En ook de heilige Geest geeft ons daarvan getuigenis,

¹⁶ want nadat Hij gezegd had: Dit is het verbond, waarmee Ik Mij aan hen verbinden zal na die dagen, zegt de Here: Ik zal mijn wetten in hun harten leggen, en die ook in hun verstand schrijven,

¹⁷ en hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken.

¹⁸ Waar dan voor deze dingen vergeving bestaat, is er geen zondoffer meer (nodig).

Standvastigheid

¹⁹ Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus,

²⁰ langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees,

²¹ en wij een grote priester over het huis Gods hebben,

²² laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water.

²³ Laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, want Hij, die beloofd heeft, is getrouw.

²⁴ En laten wij op elkander acht geven om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken.

²⁵ Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen.

²⁶ Want indien wij opzettelijk zondigen, nadat wij tot erkenning der waarheid gekomen zijn, blijft er geen offer voor de zonden meer over,

²⁷ maar een vreselijk uitzicht op het oordeel en de felheid van een vuur, dat de wederspanningen zal verteren.

²⁸ Indien iemand de wet van Mozes terzijde heeft gesteld, wordt hij zonder mededogen gedood op het getuigenis van twee of drie personen.

²⁹ Hoeveel zwaarder straf, meent gij, zal hij verdienen, die de Zoon van God met voeten heeft getreden, het bloed des verbonds, waardoor hij geheiligd was, onrein geacht en de Geest der genade gesmaad heeft?

³⁰ Want wij weten, wie gezegd heeft: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden! En wederom: De Here zal zijn volk oordelen.

³¹ Vreselijk is het, te vallen in de handen van de levende God!

³² Herinnert u de dagen van weleer, toen gij, na verlicht te zijn, zo menigmaal lijden doorworsteld hebt,

³³ hetzij zelf een schouwspel van smaad en verdrukking, hetzij deelnemende aan het lot van hen, die in zulk een toestand verkeerden.

³⁴ Want gij hebt met de gevangenen mede geleden en de roof van uw bezit blijmoedig aanvaard, want gij wist, dat gijzelf een beter en blijvend bezit hebt.

³⁵ Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs, die een ruime vergelding heeft te wachten.

³⁶ Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is.

³⁷ Want nog een korte, korte tijd, en Hij, die komt, zal er zijn en niet op Zich laten wachten,

³⁸ en mijn rechtvaardige zal uit geloof leven; maar als hij nalatig wordt, dan heeft mijn ziel in hem geen welbehagen.

³⁹ Doch wij hebben niets van doen met nalatigheid, die ten verderve leidt, doch met geloof, dat de ziel behoudt.

11

Geloofsgetuigen

¹ Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.

² Want door dit (geloof) is aan de ouden een getuigenis gegeven.

³ Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare.

⁴ Door het geloof heeft Abel Gode een beter offer gebracht dan Kain; hierdoor werd van hem getuigd, dat hij rechtvaardig was, daar God getuigenis gaf aan zijn gaven, en hierdoor spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.

⁵ Door het geloof is Henoeh weggenomen zodat hij de dood niet zag, en hij werd niet meer gevonden, want God had hem weggenomen. Want vóórdát hij werd weggenomen, is van hem getuigd, dat hij Gode welgevallig was geweest;

⁶ maar zonder geloof is het onmogelijk (Hem) welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken.

⁷ Door het geloof heeft Noach, nadat hij een godsspraak ontvangen had over iets, dat nog niet gezien werd, eerbiedig de ark toebereid tot redding van zijn huisgezin; en door dat (geloof) heeft hij de wereld veroordeeld en is hij een erfgenaam geworden der gerechtigheid, die aan het geloof beantwoordt.

⁸ Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats, die hij ter erfenis zou ontvangen, en hij vertrok, zonder te weten waar hij komen zou.

⁹ Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten woonde met Isaak en Jakob, die medeërfgenenamen waren van dezelfde belofte;

¹⁰ want hij verwachtte de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is.

¹¹ Door het geloof heeft ook Sara kracht ontvangen om moeder te worden, en dat ondanks haar hoge leeftijd, daar zij Hem, die het beloofd had, betrouwbaar achtte.

¹² Daarom zijn er dan ook uit één man, en wel een verstorvene, voortgekomen als de sterren des hemels in menigte en gelijk het zand aan de oever der zee, dat ontelbaar is.

¹³ In (dat) geloof zijn deze allen gestorven, zonder de beloften verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet, en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde.

¹⁴ Want wie zulke dingen zeggen, geven te kennen, dat zij een vaderland zoeken.

¹⁵ En als zij gedachtig geweest waren aan het vaderland, dat zij verlaten hadden, zouden zij gelegenheid gehad hebben terug te keren;

¹⁶ maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels, vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten, want Hij had hun een stad bereid.

¹⁷ Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht werd, Isaak ten offer gebracht, en hij, die de beloften aanvaard had, wilde zijn enige zoon offeren,

¹⁸ hij, tot wie gezegd was: Door Isaak zal men van nageslacht van u spreken. Hij heeft overwogen, dat God bij machte was hem zelfs uit de doden op te wekken,

¹⁹ en daaruit heeft hij hem ook bij wijze van spreken teruggekregen.

20 Door het geloof heeft Isaak aan Jakob en Esau zijn zegen gegeven, ook voor de toekomst.

21 Door het geloof heeft Jakob bij zijn sterven ieder der zonen van Jozef gezegend en hij heeft aangebeden, (leunende) op het uiteinde van zijn staf.

22 Door het geloof heeft Jozef aan het einde van zijn leven gewaagd van de uittocht der kinderen Israëls en voorschriften gegeven over zijn gebeente.

23 Door het geloof is Mozes na zijn geboorte drie maanden door zijn ouders verborgen gehouden, omdat zij zagen, dat hij een schoon kind was, en zij hebben het bevel des konings niet gevreesd.

24 Door het geloof heeft Mozes, volwassen geworden, geweigerd door te gaan voor een zoon van Farao's dochter,

25 maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad verdragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten;

26 en hij heeft de smaad van Christus groter rijkdom geacht dan de schatten van Egypte, want hij hield de blik gericht op de vergelding.

27 Door het geloof heeft hij Egypte verlaten, zonder de toorn des konings te duchten. Want hij bleef standvastig, als ziende de Onzienlijke.

28 Door het geloof heeft hij het Pascha gehouden en het bloed doen aanbrengen, opdat de verderver hun eerstgeborenen niet zou aanraken.

29 Door het geloof zijn zij door de Rode Zee gegaan als over droog land, terwijl de Egyptenaars, toen zij het ook beproefden, verzwolgen werden.

30 Door het geloof zijn de muren van Jericho neergestort, nadat (het volk) er zeven dagen lang omheen getrokken was.

31 Door het geloof is Rachab, de hoer, niet met de ongehoorzamen omgekomen, daar zij de verspieters met vrede had opgenomen.

32 En wat moet ik nog verder aanvoeren? Immers, de tijd zou mij ontbreken, als ik ging verhalen van Gideon, Barak, Simson, Jefta, David en Samuël en de profeten,

33 die door het geloof koninkrijken onderworpen, gerechtigheid geoeffend, de vervulling der belofte verkregen hebben, muilen van leeuwen dichtgesnoerd,

34 de kracht van het vuur gedooft hebben. Zij zijn aan scherpe zwaarden ontkomen, in zwakheid hebben zij kracht ontvangen, zij zijn in de oorlog sterk geworden en hebben vijandige legers doen afdeinzen.

35 Vrouwen hebben haar doden uit de opstanding terugontvangen, anderen hebben zich laten folteren en van geen bevrijding willen weten, opdat zij aan een betere opstanding deel mochten hebben.

36 Anderen weder hebben hoon en geselslagen verduurd, daarenboven nog boeien en gevangenschap.

37 Zij zijn gestenigd, op zware proef gesteld, doormidden gezaagd, met het zwaard vermoord; zij hebben rondgezworven in schapevachten en geitevellen, onder ontbering, verdrukking en mishandeling

38 - de wereld was hunner niet waardig - zij hebben rondgedoold door woestijnen, en gebergten, in spelonken en de holen der aarde.

39 Ook deze allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde niet verkregen,

40 daar God iets beters met ons voor had, zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen.

12

Opwekking tot trouw

¹ Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt.

² Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods.

³ Vestigt uw aandacht dan op Hem, die zulk een tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet door matheid van ziel verslapt.

⁴ Gij hebt nog niet ten bloede toe weerstand geboden in uw worsteling tegen de zonde,

⁵ en gij hebt de vermaning vergeten, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt,

⁶ want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.

⁷ Als tuchtiging hebt gij dit te dragen: God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door zijn vader niet getuchtigd wordt?

⁸ Blijft gij echter vrij van de tuchtiging, welke allen ondergaan hebben, dan zijt gij bastaards, en geen zonen.

⁹ Voorts, de tuchtiging van onze vaders naar het vlees hebben wij ondergaan en wij zagen tegen hen op; zullen wij ons dan niet nog veel meer onderwerpen aan de Vader der geesten, en leven?

¹⁰ Want zij hebben ons voor luttele dagen naar hun beste weten getuchtigd, maar Hij doet het tot ons nut, opdat wij deel verkrijgen aan zijn heiligheid.

¹¹ Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid.

¹² Heft dan de slappe handen op en strekt de knikkende knieën,

¹³ en maakt een recht spoor met uw voeten, opdat het geen kreupel is niet uit het lid gerake, doch veeleer geneze.

¹⁴ Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien.

¹⁵ Ziet daarbij toe, dat niemand verachtere van de genade Gods, dat er geen bittere wortel opschiete en verwarring stichte, en daardoor zeer velen zouden besmet worden.

¹⁶ Laat niemand een hoereerder zijn, of onverschillig als Esau, die voor één spijsje zijn eerstgeboorterecht verkocht.

¹⁷ Want gij weet, dat hij later, toen hij (toch) de zegen wilde erven, afgewezen werd, want toen vond hij geen plaats voor berouw, hoewel hij het onder tranen zocht.

Grote verantwoordelijkheid

¹⁸ Want gij zijt niet genaderd tot een tastbaar en brandend vuur, tot donkerheid, duisternis en stormwind,

¹⁹ tot het geklank van een bazuin en tot het geluid van een stem, bij het horen waarvan zij verzochten, dat niet verder tot hen gesproken werd;

²⁰ want zij konden dit bevel niet dragen: Zelfs als een dier de berg aanraakt, zal het worden gestenigd.

²¹ En zó ontzaglijk was het verschijnsel, dat Mozes zeide: Ik ben enkel vreeze en beving.

²² Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot tienduizendtallen van engelen,

²³ en tot een feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen, en tot God, de Rechter over allen, en tot de geesten der rechtvaardigen, die de voleinding bereikt hebben,

²⁴ en tot Jezus, de middelaar van een nieuw verbond, en tot het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel.

²⁵ Ziet dan toe, dat gij Hem, die spreekt, niet afwijst. Want als genen niet ontkomen zijn, toen zij Hem afwezen, die zijn godsspraak op aarde deed horen, hoeveel te minder wij, als wij ons afwenden van Hem, die uit de hemelen (spreekt).

²⁶ Toen heeft zijn stem de aarde doen wankelen, doch thans heeft Hij een belofte gegeven, zeggende: Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven.

²⁷ Dit: nog eenmaal, doelt op een verandering der wankele dingen als van iets, dat slechts geschapen is, opdat blijve, wat niet wankel is.

²⁸ Laten wij derhalve, omdat wij een onwankelbaar koninkrijk ontvangen, dankbaar zijn en hierdoor God vereren op een Hem welbehagelijke wijze met eerbied en ontzag,

²⁹ want onze God is een verterend vuur.

13

Vermaningen en heilbede

¹ Laat de broederlijke liefde blijven.

² Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor hebben sommigen, zonder het te weten, engelen geherbergd.

³ Denk aan de gevangenen, alsof gij met hen gevangen waart; aan hen, die mishandeld worden, als (mensen), die ook zelf een lichaam hebt.

⁴ Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbezoedeld, want hoereerders en echtbrekers zal God oordelen.

⁵ Laat uw wijze van doen onbaatzuchtig zijn, weest tevreden met wat gij hebt. Want Hij heeft gezegd: Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten.

⁶ Daarom kunnen wij met vertrouwen zeggen: De Here is mij een helper, ik zal niet vrezē; wat zou een mens mij doen?

⁷ Houdt uw voorgangers in gedachtenis, die het woord Gods tot u hebben gesproken; let op het einde van hun wandel en volgt hun geloof na.

⁸ Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid.

⁹ Laat u niet medeslepen door allerlei vreemde leringen; want het is goed, dat het hart zijn vastheid vindt in genade en niet in spijzen: wie het hierin zochten, hebben er geen baat bij gevonden.

¹⁰ Wij hebben een altaar, waarvan zij, die de dienst voor de tabernakel verrichten, niet mogen eten.

¹¹ Want van de dieren, waarvan het bloed als zondoffer door de hogepriester in het heiligdom werd gebracht, werd het lichaam buiten de legerplaats verbrand.

¹² Daarom heeft ook Jezus, ten einde zijn volk door zijn eigen bloed te heiligen, buiten de poort geleden.

¹³ Laten wij derhalve tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en zijn smaad dragen.

¹⁴ Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.

¹⁵ Laten wij dan door Hem Gode voortdurend een lofoffer brengen, namelijk de vrucht onzer lippen, die zijn naam belijden.

¹⁶ En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welgevallen.

¹⁷ Gehoorzaamt uw voorgangers en onderwerpt u (aan hen), want zij zijn het, die waken over uw zielen, daar zij rekenschap zullen moeten afleggen. Laten zij het met vreugde kunnen doen en niet al zuchtende, want dat zou u geen nut doen.

¹⁸ Bidt voor ons, want wij vertrouwen, dat wij een goed geweten hebben, daar wij in alle opzichten de rechte weg willen gaan.

¹⁹ Met des te meer nadruk vermaan ik (u) dit te doen, opdat ik u te eerder teruggegeven moge worden.

²⁰ De God nu des vredes, die onze Here Jezus, de grote herder der schapen door het bloed van een eeuwig verbond heeft teruggebracht uit de doden,

²¹ bevestigte u in alle goed, om zijn wil te doen, terwijl Hij aan ons doe, wat in zijn ogen welbehagelijk is door Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

²² Ik vermaan u, broeders, houdt mij dit woord van vermaning ten goede, want ik schrijf u maar kort.

²³ Weet, dat onze broeder Timoteüs in vrijheid gesteld is; als hij spoedig komt, zal ik met hem u bezoeken.

²⁴ Groet al uw voorgangers en al de heiligen. De broeders uit Italië laten u groeten.

²⁵ De genade zij met u allen.

Jakobus

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Jakobus, een dienstknecht van God en van de Here Jezus Christus, groet de twaalf stammen in de verstrooiing.

Verzoeken

² Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt,

³ want gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt.

⁴ Maar die volharding moet volkomen doorwerken, zodat gij volkomen en onberispelijk zijt en in niets te kort schiet.

⁵ Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

⁶ Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.

⁷ Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen,

⁸ innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen.

⁹ Laat de geringe broeder roemen in zijn hoogheid,

¹⁰ maar de rijke in zijn geringheid, want als een bloem in het gras zal hij vergaan.

¹¹ Want de zon komt op met haar hitte en doet het gras verdorren, en zijn bloem valt af en de schoonheid van haar uiterlijk verdwijnt; zó zal ook de rijke met zijn ondernemingen verwelken.

Het doel der verzoeken

¹² Zalig is de man, die in verzoeking volhardt, want, wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal hij de kroon des levens ontvangen, die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben.

¹³ Laat niemand, als hij verzocht wordt, zeggen: Ik word van Godswege verzocht. Want God kan door het kwade niet verzocht worden en Hijzelf brengt ook niemand in verzoeking.

¹⁴ Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zuiging en verlokking zijner eigen begeerte.

¹⁵ Daarna, als die begeerte bevrucht is, baart zij zonde; en als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort.

¹⁶ Dwaalt niet, mijn geliefde broeders.

¹⁷ Iedere gave, die goed, en elk geschenk, dat volmaakt is, daalt van boven neder, van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of zweem van ommekeer.

¹⁸ Naar zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het woord der waarheid, om in zekere zin eerstelingen te zijn onder zijn schepelen.

Hoorders of daders

¹⁹Weet (dit) wel, mijn geliefde broeders: ieder mens moet snel zijn om te horen, langzaam om te spreken, langzaam tot toorn;

²⁰want de toorn van een man brengt geen gerechtigheid voor God voort.

²¹Legt dus af alle vuilheid en alle uitwas van boosheid en neemt met zachtmoedigheid het in u geplante woord aan, dat uw zielen kan behouden.

²²En weest daders des woords en niet alleen hoorders: dan zoudt gij uzelf misleiden.

²³Want wie hoorder is van het woord en niet dader, die gelijkt op een man, die het gelaat, waarmede hij geboren is, in een spiegel beschouwt;

²⁴want hij heeft zich beschouwd, is heengegaan en heeft terstond vergeten, hoe hij er uitzag.

²⁵Maar wie zich verdiept in de volmaakte wet, die der vrijheid, en daarbij blijft, niet als een vergeetachtige hoorder, doch als een werkelijk dader, die zal zalig zijn in zijn doen.

²⁶Indien iemand meent godsdienstig te zijn en daarbij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart misleidt, diens godsdienst is waardeloos.

²⁷Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.

2

Geen aanzien des persoons

¹Mijn broeders, houdt uw geloof in onze Here der heerlijkheid, Jezus Christus, vrij van aanzien des persoons.

²Want stel, er kwam in uw vergadering een man binnen met een gouden ring aan zijn vinger en in prachtige kleding, en er kwam ook een arme binnen in schamele kleding,

³en gij zoudt opzien tegen de man met de prachtige kleding en zeggen: neem gij hier deze goede plaats, maar tot de arme zoudt gij zeggen: ga gij daar staan, of ga beneden bij mijn voetbank zitten,

⁴zoudt gij dan geen onderscheid maken onder elkander en optreden als rechters, die zich door verkeerde overwegingen laten leiden?

⁵Hoort, mijn geliefde broeders! Heeft God niet de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben?

⁶Doch gij hebt de arme smadelijk behandeld. Zijn het niet de rijken, die u geweld aandoen en die u voor de rechtbanken slepen?

⁷Zijn zij het niet, die de goede naam, welke over u aangeroepen is, lasteren?

⁸Indien gij echter de koninklijke wet vervult naar het schriftwoord: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan doet gij wèl.

⁹Doch indien gij met aanzien des persoons handelt, doet gij zonde en wordt gij door de wet overtuigd van overtreding.

¹⁰Want wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle (geboden).

¹¹Want Hij, die gezegd heeft: Gij zult niet echtbreken, heeft ook gezegd: Gij zult niet doodslaan. Indien gij nu geen echtbreuk pleegt, maar wel doodslag, zijt gij toch een overtreder van de wet geworden.

¹² Spreekt zó en handelt zó als (mensen past), die door de wet der vrijheid zullen geoordeeld worden.

¹³ Want onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem, die geen barmhartigheid bewezen heeft; barmhartigheid (echter) roemt tegen het oordeel.

Dood geloof

¹⁴ Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, als hij geen werken heeft? Kan dat geloof hem behouden?

¹⁵ Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel,

¹⁶ en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit?

¹⁷ Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood.

¹⁸ Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt geloof en ik heb werken. Toon mij dan uw geloof zonder de werken, en ik zal u mijn geloof tonen uit mijn werken.

¹⁹ Gij gelooft, dat God één is? Daaraan doet gij wèl, (maar) dat geloven de boze geesten ook en zij sidderen.

²⁰ Wilt gij weten, gij dwaze mens, dat het geloof zonder de werken niets uitwerkt?

²¹ Is onze vader Abraham niet uit werken gerechtvaardigd, toen hij zijn zoon Isaak op het altaar legde?

²² Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte met zijn werken, en dat dit geloof pas volkomen werd uit de werken;

²³ en het schriftwoord werd vervuld, dat zegt: Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend, en hij werd een vriend van God genoemd.

²⁴ Gij ziet, dat een mens gerechtvaardigd wordt uit werken en niet slechts uit geloof.

²⁵ En is niet evenzo Rachab, de hoer, uit werken gerechtvaardigd, toen zij de boodschappers in huis nam en langs een andere weg liet heengaan?

²⁶ Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, zo is ook het geloof zonder werken dood.

3

De zonden der tong

¹ Laat niet zovelen uwer leraars zijn, mijn broeders; gij weet immers, dat wij er des te strenger om geoordeeld zullen worden.

² Want wij struikelen allen in velerlei opzicht; wie in zijn spreken niet struikelt, is een volmaakt man, in staat zelfs zijn gehele lichaam in toom te houden.

³ Als wij paarden de toom in de bek leggen, zodat zij ons gehoorzamen, kunnen wij ook hun gehele lichaam besturen.

⁴ Zie, ook de schepen, ofschoon zij zo groot zijn en door sterke winden voortgedreven worden, worden door een zeer klein roer gestuurd, waarheen maar het believe van de stuurman wil.

⁵ Zo is ook de tong een klein lid en voert toch een hoge toon. Zie, hoe weinig vuur een groot bos in brand steekt.

⁶ Ook de tong is een vuur, zij is de wereld der ongerechtigheid; de tong neemt haar plaats in onder onze leden, als iets, dat het gehele lichaam bezoedelt en het rad der geboorte in vlam zet, terwijl zij zelf in vlam gezet wordt door de hel.

⁷ Want alle soorten van wilde dieren en vogels, van kruipende dieren en zeedieren worden bedwongen en zijn bedwongen door de menselijke natuur,

⁸ maar de tong kan geen mens bedwingen. Zij is een onberekenbaar kwaad, vol dodelijk venijn.

⁹ Met haar loven wij de Here en Vader en met haar vervloeken wij de mensen, die naar de gelijkenis Gods geschapen zijn:

¹⁰ uit dezelfde mond komt zegening en vervloeking voort. Dit moet, mijn broeders, niet zo zijn.

¹¹ Doet soms een bron uit dezelfde ader zoet en bitter water opwellen?

¹² Kan soms, mijn broeders, een vijgeboom olijven of een wijnstok vijgen opleveren? Evenmin kan een zilte bron zoet water geven.

De hemelse wijsheid

¹³ Wie is wijs en verstandig onder u? Hij tone uit zijn goede wandel zijn werken met wijze zachtmoedigheid.

¹⁴ Indien gij echter bittere naijver en zelfzucht in uw hart hebt, beroemt u dan niet en liegt niet tegen de waarheid.

¹⁵ Dat is niet de wijsheid, die van boven komt, maar zij is aards, ongeestelijk, duivels;

¹⁶ want waar naijver en zelfzucht heerst, daar is wanorde en allerlei kwade praktijk.

¹⁷ Maar de wijsheid van boven is vooreerst rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeggelijk, vol van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd.

¹⁸ Maar gerechtigheid is een vrucht, die in vrede wordt gezaaid voor hen, die vrede stichten.

4

Hartstocht en wereldliefde

¹ Waaruit komt bij u strijden en vechten voort? Is het niet hieruit: uit uw hartstochten, die in uw leden zich ten strijde toerusten?

² Gij begeert, doch gij hebt niet; gij zijt moorddadig en naijverig en gij kunt er niets mede verkrijgen; gij vecht en gij strijdt. Gij hebt niets, omdat gij niet bidt.

³ (Of,) gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt, om het in uw hartstochten door te brengen.

⁴ Overspeligen, weet gij niet, dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dus een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God.

⁵ Of meent gij, dat het schriftwoord zonder reden zegt: De geest, die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloersheid?

⁶ Maar Hij geeft dan ook des te grotere genade. Daarom heet het: God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade.

⁷ Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel, en hij zal van u vlieden.

⁸ Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen. Reinigt uw handen, zondaars, en zuivert uw harten, gij, die innerlijk verdeeld zijt.

⁹ Beseft uw ellende, treurt en weent; uw gelach moet veranderen in treurigheid, en uw vreugde in neerslachtigheid.

¹⁰ Vernedert u voor de Here, en Hij zal u verhogen.

Lasterpraat

¹¹ Spreekt geen kwaad van elkander, broeders. Wie van zijn broeder kwaad spreekt of hem oordeelt, spreekt kwaad van de wet en oordeelt haar; en indien gij de wet oordeelt, zijt gij geen vader, doch een rechter der wet.

¹² Eén is wetgever en rechter, Hij, die de macht heeft om te behouden en te verderven. Maar wie zijt gij, dat gij uw naaste oordeelt?

Het voorbehoud van Jakobus

¹³ Welaan dan, gij, die zegt: Vandaag of morgen gaan wij op reis naar die en die stad, wij zullen er een jaar doorbrengen, zaken doen en winst maken;

¹⁴ gij, die niet (eens) weet, hoe morgen uw leven zijn zal! Want gij zijt een damp, die voor een korte tijd verschijnt en daarna verdwijnt;

¹⁵ in plaats van te zeggen: Indien de Here wil, zullen wij leven en dit of dat doen.

¹⁶ Maar nu roemt gij in uw grootspraak; al zulk roemen is verkeerd.

¹⁷ Als iemand dan weet goed te doen en het niet doet, is het hem tot zonde.

5

Het gevaar van de rijkdom

¹ Welaan dan, gij rijken, weent en maakt misbaar over de rampen, die u zullen overkomen.

² Uw rijkdom is verrot, uw klederen zijn door de mot aangevreten,

³ uw goud en zilver is verroest, en het roest ervan zal tegen u getuigen en uw vlees verteren als vuur. Gij zijt schatten gaan opleggen, terwijl het de laatste dagen zijn.

⁴ Zie, het loon, dat door u is ingehouden van de arbeiders, die uw landen hebben gemaaid, schreeuwt, en het geroep van hen, die uw oogst hebben binnengehaald, is doorgedrongen tot de oren van de Here Sebaot.

⁵ Gij hebt op aarde weelderig geleefd en u te goed gedaan, gij hebt uw hart vetgemest in de slachttijd.

⁶ Gij hebt de rechtvaardige veroordeeld, ja vermoord; er is geen verweer tegen u.

Geduld in het lijden

⁷ Hebt dus geduld, broeders, tot de komst des Heren! Zie, de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege en late regen erop gevallen is.

⁸ Oefent ook gij geduld, sterkt uw harten, want de komst des Heren is nabij.

⁹ Broeders, zucht niet tegen elkander, opdat gij niet onder het oordeel valt; zie, de Rechter staat voor de deur.

¹⁰ Broeders, neemt tot een voorbeeld van gelatenheid en geduld de profeten, die in de naam des Heren hebben gesproken.

¹¹ Zie, wij prijzen hen zalig, die volhard hebben; gij hebt van de volharding van Job gehoord en gij hebt uit het einde, dat de Here deed volgen, gezien, dat de Here rijk is aan barmhartigheid en ontferming.

De eed - De voorbede

¹² Maar vooral, mijn broeders, zweert niet, noch bij de hemel, noch bij de aarde, noch welke andere eed ook. Laat ja bij u ja zijn en neen neen, opdat gij niet onder het oordeel valt.

¹³ Heeft iemand onder u leed te dragen? Laat hij bidden. Is iemand blij te moede? Laat hij lofzingen.

¹⁴ Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren.

¹⁵ En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden.

¹⁶ Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt.

¹⁷ Elia was slechts een mens zoals wij en hij bad een gebed, dat het niet regenen zou, en het regende niet op het land, drie jaar en zes maanden lang;

¹⁸ en hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde deed haar vrucht uitspruiten.

¹⁹ Mijn broeders, indien bij u iemand van de waarheid afdwaalt, en een ander brengt hem tot inkeer,

²⁰ weet dan, dat, wie een zondaar van zijn dwaalweg terugbrengt, diens ziel van de dood zal behouden en tal van zonden bedekken.

1 Petrus

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen, die in de verstrooiing zijn in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bitynië,

² de uitverkorenen naar de voorkennis van God, de Vader, in heiliging door de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenging met het bloed van Jezus Christus: genade en vrede worde u vermenigvuldigd.

Hoop, geloof en liefde

³ Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop,

⁴ tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u,

⁵ die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

⁶ Verheugt u daarin, ook al wordt gij thans, indien het moet zijn, voor korte tijd door allerlei verzoeken bedroefd,

⁷ opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus.

⁸ Hem hebt gij lief, zonder Hem gezien te hebben; in Hem gelooft gij, zonder Hem thans te zien, en gij verheugt u met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde,

⁹ daar gij het einddoel des geloofs bereikt, dat is de zaligheid der zielen.

¹⁰ Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben,

¹¹ terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna.

¹² Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan.

Heiligheid en broederliefde

¹³ Omgordt dus de lendenen van uw verstand, weest nuchter, en vestigt uw hoop volkomen op de genade, die u gebracht wordt door de openbaring van Jezus Christus.

¹⁴ Voegt u, als gehoorzame kinderen, niet naar de begeerten uit de tijd uwer onwetendheid,

¹⁵ maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt (zo) ook gijzelf heilig in al uw wandel;

¹⁶ er staat immers geschreven: Weest heilig, want Ik ben heilig.

¹⁷ En indien gij Hem als Vader aanroept, die zonder aanzien des persoons naar ieders werk oordeelt, wandelt dan in vreeze de tijd uwer vreemdelingschap,

¹⁸ wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die (u) van de vaderen overgeleverd is,

¹⁹ maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam.

²⁰ Hij was van tevoren gekend, vóór de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u,

²¹ die door Hem gelooft in God, die Hem opgewekt heeft uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven heeft, zodat uw geloof tevens hoop is op God.

²² Nu gij uw zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid gereinigt hebt tot ongeveinsde broederliefde, hebt dan elkander van harte en bestendig lief,

²³ als wedergeborenen niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God.

²⁴ Want: Alle vlees is als grasen al zijn heerlijkheid als een bloem in het gras; het gras verdort en de bloem valt af,

²⁵ maar het woord des Heren blijft in der eeuwigheid. Dit nu is het woord, dat u als evangelie verkondigd is.

2

Jezus Christus de hoeksteen

¹ Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij,

² en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid,

³ indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is.

⁴ En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar,

⁵ en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.

⁶ Daarom staat er in een schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.

⁷ U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen en een steen des aanstoets en een rots der ergernis,

⁸ voor hen, die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het woord, stoten, waartoe zij ook bestemd zijn.

⁹ Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht:

¹⁰ u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in zijn ontferming aangenomen.

Vermaningen

¹¹ Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel;

¹² en dat gij een goede wandel leidt onder de heidenen, opdat zij, nader toezien op datgene, waarin zij u als boosdoeners belasteren, op grond van uw goede werken God mogen verheerlijken ten dage der bezoeking.

¹³ Onderwerpt u aan alle menselijke instellingen, om des Heren wil: hetzij aan de keizer, als opperheer,

¹⁴ hetzij aan stadhouders, als door hem gezonden tot bestraffing van boosdoeners, maar tot lof van wie goed doen.

¹⁵ Want zó is het de wil van God, dat gij door goed te doen de mond snoert aan de onwetendheid van de onverstandige mensen,

¹⁶ als vrijen en niet als mannen, die de vrijheid misbruiken tot dek-mantel voor hun kwaadwilligheid, maar als dienaren Gods.

¹⁷ Eert allen, hebt de broederschap lief, vreest God, eert de keizer.

¹⁸ Gij, huisslaven, weest in alle vreze uw meesters onderdanig, niet alleen de goede en vriendelijke, maar ook de verkeerde.

¹⁹ Want dit is genade, indien iemand, omdat hij met God rekening houdt, leed verdraagt, dat hij ten onrechte lijdt.

²⁰ Want mag dát roem heten, als gij slagen moet verduren, omdat gij kwaad doet? Maar als gij goed doet en dan lijden moet verduren, dát is genade bij God.

²¹ Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden;

²² die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden;

²³ die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt;

²⁴ die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door zijn striemen zijt gij genezen.

²⁵ Want gij waart dwalende als schapen, maar thans hebt gij u bekeerd tot de herder en hoeder van uw zielen.

3

Het huwelijk

¹ Evenzo gij, vrouwen, weest uw mannen onderdanig, opdat, ook indien sommigen aan het woord niet gehoorzaam zijn, zij door de wandel hunner vrouwen zonder woorden gewonnen worden,

² doordat zij uw reine en godvrezende wandel opmerken.

³ Uw sieraad zij niet uitwendig: het vlechten van haar, het omhangen van goud of het dragen van gewaden,

⁴ maar de verborgen mens uws harten, met de onvergankelijke (tooi) van een zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is in het oog van God.

⁵ Want aldus tooiden zich ook weleer de heilige vrouwen, die hoopten op God, onderdanig aan haar mannen,

⁶ zoals Sara Abraham gehoorzaamde en hem heer noemde; en haar dochters zijt gij, als gij goed doet en u geen schrik laat aanjagen.

⁷ Desgelijks gij, mannen, leeft verstandig met uw vrouwen, als met brozer vaatwerk, en bewijst haar eer, daar zij ook medeërfgenenamen zijn van de genade des levens, opdat uw gebeden niet belemmerd worden.

Liefde en vrede

⁸ Ten slotte, weest allen eensgezind, medelijdend, hebt de broeders lief, weest barmhartig en ootmoedig,

⁹ en vergeldt geen kwaad met kwaad of laster met laster, maar zegent intengedeel, wijl gij hiertoe geroepen zijt, dat gij zegen zoudt beërven.

¹⁰ Want:wie het leven wil liefhebben goede dagen zien,weerhoude zijn tong van het kwade,en zijn lippen van bedrog te spreken;

¹¹ hij wijke af van het kwade en doe het goede,hij zoeke de vrede en jage die na,

¹² want de ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen,en zijn oren tot hun smeking,maar het aangezicht des Heren is tegen hen, die het kwade doen.

Geduldig lijden

¹³ En wie zal u kwaad doen, als gij u beijvert voor het goede?

¹⁴ Al moest gij lijden om de gerechtigheid, toch zijt gij zalig. Doch vreest niet voor hun dreiging, en laat u niet verschrikken.

¹⁵ Maar heiligt de Christus in uw harten als Here, altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is, doch met zachtmoedigheid en vreze,

¹⁶ en met een goed geweten, opdat bij al het kwaad, dat men van u spreekt, zij, die uw goede wandel in Christus smaden, beschaamd gemaakt worden.

¹⁷ Want het is beter te lijden, indien de wil van God dit eist, goed doende dan kwaad doende.

¹⁸ Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen: Hij, die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de geest,

¹⁹ in welke Hij ook heengegaan is en gepredikt heeft aan de geesten in de gevangenis,

²⁰ die eertijds ongehoorzaam geweest waren, toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden.

²¹ Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus,

²² die aan de rechterhand Gods is, naar de hemel gegaan, terwijl engelen en machten en krachten Hem onderworpen zijn.

4

¹ Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft, moet ook gij u wapenen met dezelfde gedachte, dat, wie naar het vlees geleden heeft, onttrokken is aan de zonde,

² om niet meer naar de begeerten van mensen, maar naar de wil van God de tijd, die nog rest in het vlees, te leven.

³ Want er is tijd genoeg voorbijgegaan met het volbrengen van de wil der heidenen, toen gij wandeldet in allerlei losbandigheid, begeerten, dronkenschap, brassen, drinken en onzedelijke afgoderij.

⁴ Daarom bevreemdt het hen, dat gij u niet met hen stort in diezelfde poel van liederlijkheid, en zij belasteren u;

⁵ maar zij zullen daarvan rekenschap moeten geven aan Hem, die gereed staat om levenden en doden te oordelen.

⁶ Want daartoe is ook aan doden het evangelie gebracht, opdat zij wèl, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven.

Het christelijk leven

⁷ Het einde aller dingen is nabijgekomen. Komt dus tot bezinning en wordt nuchter, opdat gij kunt bidden.

⁸ Hebt bovenal bestendige liefde jegens elkander, want de liefde bedekt tal van zonden.

⁹ Weest gastvrij jegens elkander, zonder morren.

¹⁰ Dient elkander, een ieder naar de genadegave, die hij ontvangen heeft, als goede rentmeesters over de velerlei genade Gods.

¹¹ Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God; dient iemand, laat het zijn als uit kracht, door God verleend, opdat in alles God verheerlijkt worde door Jezus Christus, aan wie de heerlijkheid is en de kracht, in alle eeuwigheid! Amen.

¹² Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwame.

¹³ Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring zijner heerlijkheid.

¹⁴ Indien gij door de naam van Christus smaad lijdt, zijt gij zalig, daar de Geest der heerlijkheid en de Geest Gods op u rust.

¹⁵ Laat dus niemand uwer moeten lijden als moordenaar, of dief, of boosdoener, of als een bemoeial.

¹⁶ Indien hij echter als Christen lijdt, dan schame hij zich niet, maar verheerlijke God onder die naam.

¹⁷ Want het is nu de tijd, dat het oordeel begint bij het huis Gods; als het bij ons begint, wat zal het einde zijn van hen, die ongehoorzaam blijven aan het evangelie Gods?

¹⁸ En indien de rechtvaardige ternauwernood behouden wordt, waar zal dan de goddeloze en zondaar verschijnen?

¹⁹ Laten derhalve ook zij, die naar de wil van God lijden, hun zielen aan de getrouwe Schepper overgeven, steeds het goede doende.

5

Vermaning en groet

¹ De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoudste en getuige van het lijden van Christus, die ook een deelgenoot ben van de heerlijkheid, welke zal geopenbaard worden:

² hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid,

³ niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde.

⁴ En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven.

⁵ Evenzo gij, jongeren, onderwerpt u aan de oudsten. Omgordt u allen jegens elkander met nederigheid, want God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade.

⁶ Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd.

⁷ Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.

⁸ Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden.

⁹ Wederstaat hem, vast in het geloof, wetende, dat aan uw broederschap in de wereld hetzelfde lijden wordt toegemeten.

¹⁰ Doch de God van alle genade, die u in Christus geroepen heeft tot zijn eeuwige heerlijkheid, Hij zal u, na een korte tijd van lijden, volmaken, bevestigen, sterken en grondvesten.

¹¹ Hem zij de kracht in alle eeuwigheid! Amen.

¹² Door Silvanus, die, naar ik meen, voor u een betrouwbaar broeder is, heb ik in het kort geschreven om u te bemoedigen en te betuigen, dat dit de ware genade van God is; daarin moet gij vaststaan.

¹³ U laat de medeuitverkorene te Babylon groeten, en mijn zoon Marcus.

¹⁴ Groet elkander met de kus der liefde. Vrede zij u allen, die in Christus zijn.

2 Petrus

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Simeon Petrus, een dienstknecht en apostel van Jezus Christus, aan hen, die een even kostbaar geloof als wij hebben verkregen door de gerechtigheid van onze God en Heiland, Jezus Christus:

² genade en vrede worde u vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus, onze Here.

Voorrecht en taak der gelovigen

³ Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht;

⁴ door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst.

⁵ Maar schraagt om deze reden met betoon van alle ijver door uw geloof de deugd, door de deugd de kennis,

⁶ door de kennis de zelfbeheersing, door de zelfbeheersing de volharding, door de volharding de godsvrucht,

⁷ door de godsvrucht de broederliefde en door de broederliefde de liefde (jegens allen).

⁸ Want als deze dingen bij u aanwezig zijn en overvloedig worden, laten zij u niet zonder werk of vrucht voor de kennis van onze Here Jezus Christus.

⁹ Want bij wie zij niet zijn, die is verblind in zijn bijziendheid, daar hij de reiniging van zijn vroegere zonden heeft vergeten.

¹⁰ Beijvert u daarom des te meer, broeders, om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen.

¹¹ Want zó zal u rijkelijk worden verleend de toegang tot het eeuwige Koninkrijk van onze Here en Heiland, Jezus Christus.

De zekerheid van het geloof

¹² Daarom zal het steeds mijn voornemen zijn u hieraan te herinneren, hoewel gij het weet en in de waarheid, die bij u is, versterkt zijt.

¹³ Ik acht het mijn plicht, zolang ik in deze tent ben, u door herinnering wakker te houden,

¹⁴ want ik weet, dat het afleggen van mijn tent spoedig komt, zoals ook onze Here Jezus Christus mij heeft doen weten.

¹⁵ Maar ik zal mij beijveren, dat gij ook na mijn heengaan telkens weer aan deze dingen kunt denken.

¹⁶ Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit.

¹⁷ Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.

¹⁸ En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren.

¹⁹ En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.

²⁰ Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat;

²¹ want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken.

2

De dwaalleraars

¹ Toch zijn er ook valse profeten onder het volk geweest, zoals ook onder u valse leraars zullen komen, die verderfelijke ketterijen zullen doen binnensluipen, zelfs de Heerser, die hen gekocht heeft, verloochenende en een schielijk verderf over zichzelf brengend.

² En velen zullen hun losbandigheden navolgen, zodat door hun schuld de weg der waarheid gelasterd zal worden;

³ en zij zullen uit hebzucht met verzonnen redeneringen u als koopwaar behandelen; maar het oordeel houdt zich reeds lang met hen bezig en hun verderf sluimert niet.

⁴ Want indien God engelen, die gezondigd hadden, niet gespaard heeft, maar hen, door hen in de afgrond te werpen, aan krochten der duisternis heeft overgegeven om hen tot het oordeel te bewaren;

⁵ en de wereld van de voortijd niet gespaard heeft, maar Noach, de prediker der gerechtigheid, met zeven anderen bewaard heeft, toen Hij de zondvloed over de wereld der goddelozen bracht;

⁶ en de steden Sodom en Gomorra tot as verbrand, tot omkering gedoemd en ten voorbeeld gesteld heeft voor hen, die goddeloos zouden leven,

⁷ maar de rechtvaardige Lot, die zwaar te lijden had onder de losbandige wandel dier zedelozen, heeft behouden

⁸ - want deze rechtvaardige heeft, onder hen wonende, dag aan dag zijn rechtvaardige ziel gekweld door het zien en horen van hun tegen alle wet ingaande werken -

⁹ dan weet de Here de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen en de onrechtvaardigen te bewaren om hen op de dag des oordeels te straffen,

¹⁰ vooral hen, die, begerig naar onreinheid, het vlees volgen en (hemelse) heerschappij verachten. Zulke vermetelen, vol van zelfbehagen, schromen niet de heerlijkheden te lasteren,

¹¹ terwijl engelen, hun meerderen in sterkte en macht, bij de Here geen smadelijk oordeel tegen deze inbrengen.

¹² Zij daarentegen, als redeloze wezens, van nature voortgebracht om gevangen en verdeldg te worden, lasteren datgene, waarvan zij geen verstand hebben, en zullen in hun verdelging ook verdeldg worden,

¹³ onrecht ontmoetende tot loon voor hun onrecht. Zij achten het een genot op klaarlichte dag te zwelgen; schandvlekken en smetten zijn zij, die in hun bedriegerijen zwelgen, als zij met u feesten;

¹⁴ zij hebben ogen, die altijd uitzien naar een overspeelster en nooit ophouden met zondigen; zij verlokken onstandvastige zielen, hun hart is volleerd in hebzucht; kinderen der vervloeking zijn zij.

¹⁵ Doordat zij de rechte weg verlaten hebben, zijn zij verdwaald en de weg opgegaan van Bileam, de zoon van Beor, die het loon der ongerechtigheid liefhad,

¹⁶ maar een terechtwijzing kreeg voor zijn ongerechtigheid: het stomme lastdier, dat met mensenstem sprak, heeft de dwaasheid van de profeet verhinderd.

¹⁷ Dezen zijn bronnen zonder water, nevelen, door een windvlaag voortgejaagd, voor wie de donkerste duisternis is weggelegd.

¹⁸ Want met holle, hoogdravende klanken verlokken zij door vleselijke begeerten en door ongebondenheid hen, die zich ternauwernood aan degenen, die in dwaling verkeren, onttrekken.

¹⁹ Vrijheid spiegelen zij hun voor, hoewel zij zelf slaven des verderfs zijn; immers, door wie men overmeesterd is, diens slaaf is men.

²⁰ Want indien zij, aan de bezoedelingen der wereld ontvloeden door de erkenning van de Here en Heiland Jezus Christus, toch weer erin verstrikt raken en erdoor overmeesterd worden, dan is hun laatste toestand erger dan de eerste.

²¹ Het zou immers beter voor hen geweest zijn, geen kennis verkregen te hebben van de weg der gerechtigheid, dan met die kennis zich af te keren van het heilige gebod dat hun overgeleverd is.

²² Hun is overkomen, wat een waar spreekwoord zegt: Een hond, die teruggekeerd is naar zijn uitbraaksel, of: een gewassen zeug naar de modderpoel.

3

De dag des Heren

¹ Dit is reeds de tweede brief, geliefden, die ik u schrijf; in beide tracht ik uw zuiver besef door herinnering wakker te houden,

² om aan de woorden te denken, die door de heilige profeten tevoren gesproken zijn, en aan het gebod uwer apostelen van de Here en Heiland.

³ Dit vooral moet gij weten, dat er in de laatste dagen spotters met spotternij zullen komen, die naar hun eigen begeerten wandelen,

⁴ en zeggen: Waar blijft de belofte van zijn komst? Want sedert de vaders ontslapen zijn, blijft alles zó, als het van het begin der schepping af geweest is.

⁵ Want willens en wetens ontgaat hun, dat door het woord van God de hemelen er sedert lang geweest zijn en de aarde, die uit en door het water bestaat,

⁶ waardoor de toenmalige wereld is vergaan, verzwolgen door het water.

⁷ Maar de tegenwoordige hemelen en de aarde zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, ten vure bewaard tegen de dag van het oordeel en van de ondergang der goddeloze mensen.

⁸ Doch dit ene mag u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Here is als duizend jaar en duizend jaar als één dag.

⁹ De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen.

¹⁰ Maar de dag des Heren zal komen als een dief. Op die dag zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan en de elementen door vuur vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden.

¹¹ Daar al deze dingen aldus vergaan, hoedanig behoort gij dan te zijn in heilige wandel en godsvrucht,

¹² vol verwachting u spoedende naar de komst van de dag Gods, ter wille waarvan de hemelen brandende zullen vergaan en de elementen in vuur zullen wegsmelten.

¹³ Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont.

¹⁴ Daarom, geliefden, beijvert u in deze verwachting, onbevlekt en onberispelijk te blijken voor Hem in vrede,

¹⁵ en houdt de lankmoedigheid van onze Here voor zaligheid, zoals ook onze geliefde broeder Paulus naar de hem gegeven wijsheid u geschreven heeft,

¹⁶ evenals in alle brieven, wanneer hij over deze dingen spreekt. Daarin is een en ander moeilijk te verstaan, wat de onkundige en onstandvastige lieden tot hun eigen verderf verdraaien, evenals trouwens de overige schriften.

Slot

¹⁷ Geliefden, daar gij het nu van tevoren weet, weest op uw hoede, dat gij niet, door de dwaling der zedelozen medegesleept, afvalt van uw eigen standvastigheid;

¹⁸ maar wast op in de genade en in de kennis van onze Here en Heiland, Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, zowel nu als tot de dag der eeuwigheid.

1 Johannes

Het getuigenis van Johannes

¹ Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze (eigen) ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens

² – het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is –

³ hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En ónze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus.

⁴ En deze dingen schrijven wij, opdat onze blijdschap volkomen zij.

De wandel in het licht

⁵ En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen: God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis.

⁶ Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben en in de duisternis wandelen, dan liegen wij en doen de waarheid niet;

⁷ maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

⁸ Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet.

⁹ Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.

¹⁰ Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en zijn woord is in ons niet.

2

¹ Mijn kinderkens, dit schrijf ik u, opdat gij niet tot zonde komt. En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige;

² en Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld.

Het bewaren van Christus' geboden

³ En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij zijn geboden bewaren.

⁴ Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet;

⁵ maar wie zijn woord bewaart, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt. Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem zijn.

⁶ Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft.

De broederliefde

⁷ Geliefden, ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt. Dit oude gebod is het woord, dat gij gehoord hebt.

⁸ Toch schrijf ik u een nieuw gebod, want – wat waarheid is in Hem en in u – de duisternis gaat voorbij en het waarachtige licht schijnt reeds.

⁹ Wie zegt in het licht te zijn en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nu toe.

¹⁰ Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en in hem is niets aanstotelijks;

¹¹ maar wie zijn broeder haat, is in de duisternis en wandelt in de duisternis, en hij weet niet waar hij heengaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind.

De wereldsgezindheid

¹² Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om zijns naams wil.

¹³ Ik schrijf u, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt de boze overwonnen. Ik heb u geschreven, kinderen, want gij kent de Vader.

¹⁴ Ik heb u geschreven, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk en het woord Gods blijft in u en gij hebt de boze overwonnen.

¹⁵ Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

¹⁶ Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld.

¹⁷ En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.

De antichrist

¹⁸ Kinderen, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt, dat er een antichrist komt, zijn er nu ook vele antichristen opgestaan, en daaraan onderkennen wij, dat het de laatste ure is.

¹⁹ Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zouden zij bij ons gebleven zijn: maar aan hen moest openbaar worden, dat niet allen uit ons zijn.

²⁰ Gij echter hebt een zalving van de Heilige en gij weet dat allen.

²¹ Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij haar weet en omdat geen leugen uit de waarheid is.

²² Wie is de leugenaar dan wie loochent, dat Jezus de Christus is? Dit is de antichrist, die de Vader en de Zoon loochent.

²³ Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader.

²⁴ Wat u betreft, wat gij van den beginne gehoord hebt, moet in u blijven. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, dan zult gij ook in de Zoon en [in] de Vader blijven.

²⁵ En dit is de belofte, die Hij zelf ons beloofd heeft: het eeuwige leven.

²⁶ Dit heb ik u geschreven over hen, die u misleiden.

²⁷ En wat u betreft, de zalving, die gij van Hem ontvangen hebt, blijft op u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar, gelijk zijn zalving u leert over alle dingen, en waarachtig is en geen leugen, blijft in Hem, gelijk zij u geleerd heeft.

Het kinschap Gods

²⁸ En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat wij, als Hij zal geopenbaard worden, vrijmoedigheid hebben en voor Hem niet beschaamd staan bij zijn komst.

²⁹ Als gij weet, dat Hij rechtvaardig is, erkent dan ook, dat een ieder, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.

3

¹ Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent.

² Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

³ En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is.

⁴ Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid.

⁵ En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde.

⁶ Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend.

⁷ Kinderkens, laat niemand u misleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is;

⁸ wie de zonde doet is uit de duivel, want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.

⁹ Een ieder, die uit God geboren is, doet geen zonde; want het zaad (Gods) blijft in hem en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.

¹⁰ Hieraan zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels kenbaar: een ieder, die de rechtvaardigheid niet doet, is niet uit God, evenmin als wie zijn broeder niet liefheeft.

De band der liefde

¹¹ Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden liefhebben;

¹² niet gelijk Kaïn: hij was uit de boze en vermoordde zijn broeder. En waarom vermoordde hij hem? Omdat zijn werken boos waren en die van zijn broeder rechtvaardig.

¹³ Verwondert u niet, broeders, wanneer de wereld u haat.

¹⁴ Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben. Wie niet liefheeft, blijft in de dood.

¹⁵ Een ieder, die zijn broeder haat, is een mensenmoorder en gij weet, dat geen mensenmoorder eeuwig leven blijvend in zich heeft.

¹⁶ Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten.

¹⁷ Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste voor hem toesluit, hoe blijft de liefde Gods in hem?

De verzekerdheid

¹⁸ Kinderkens, laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid.

¹⁹ Hieraan zullen wij onderkennen, dat wij uit de waarheid zijn en voor Hem ons hart overtuigen,

²⁰ dat, indien ons hart (ons) veroordeelt, God meerder is dan ons hart en kennis heeft van alle dingen.

²¹ Geliefden, als ons hart ons niet veroordeelt, hebben wij vrijmoedigheid tegenover God,

²² en ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht.

²³ En dit is zijn gebod: dat wij geloven in de naam van zijn Zoon Jezus Christus en elkander liefhebben, gelijk Hij ons geboden heeft.

²⁴ En wie zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij in hem. En hieraan onderkennen wij, dat Hij in ons blijft: aan de Geest, die Hij ons gegeven heeft.

4

Het beproeven der geesten

¹ Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan.

² Hieraan onderkent gij de Geest Gods: iedere geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is uit God;

³ en iedere geest, die Jezus niet belijdt, is niet uit God. En dit is de geest van de antichrist, waarvan gij gehoord hebt, dat hij komen zal, en hij is nu reeds in de wereld.

⁴ Gij zijt uit God, kinderkens, en gij hebt hen overwonnen; want Hij, die in u is, is meerder dan die in de wereld is.

⁵ Zij zijn uit de wereld; daarom spreken zij uit de wereld en hoort de wereld naar hen.

⁶ Wij zijn uit God; wie God kent, hoort naar ons; wie uit God niet is, hoort naar ons niet. Hieraan onderkennen wij de Geest der waarheid en de geest der dwaling.

De werking van de liefde Gods in ons

⁷ Geliefden, laten wij elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een ieder, die liefheeft, is uit God geboren en kent God.

⁸ Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.

⁹ Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

¹⁰ Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden.

¹¹ Geliefden, indien God ons zó heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief te hebben.

¹² Niemand heeft ooit God aanschouwd; indien wij elkander liefhebben, blijft God in ons en zijn liefde is in ons volmaakt geworden.

¹³ Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem blijven en Hij in ons, dat Hij ons van zijn Geest gegeven heeft.

¹⁴ En wij hebben aanschouwd en getuigen, dat de Vader de Zoon gezonden heeft als Heiland der wereld.

¹⁵ Al wie belijdt, dat Jezus de Zoon van God is – God blijft in hem en hij in God.

¹⁶ En wij hebben de liefde onderkend en geloofd, die God jegens ons heeft. God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem.

¹⁷ Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden, dat wij vrijmoedigheid hebben op de dag des oordeels, want gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld.

¹⁸ Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit; want de vrees houdt verband met straf en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde.

¹⁹ Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.

²⁰ Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben.

²¹ En dit gebod hebben wij van Hem: Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben.

5

Het overwinnend geloof in Jezus Christus

¹ Een ieder, die gelooft, dat Jezus de Christus is, is uit God geboren; en ieder, die Hem liefheeft, die deed geboren worden, heeft (ook) degene lief, die uit Hem geboren is.

² Hieraan onderkennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en zijn geboden doen.

³ Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren. En zijn geboden zijn niet zwaar;

⁴ want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft: ons geloof.

⁵ Wie is het, die de wereld overwint, dan wie gelooft, dat Jezus de Zoon van God is?

⁶ Dit is Hij, die gekomen is door water en bloed, Jezus Christus, niet slechts met water, maar met het water en met het bloed. En de Geest is het, die getuigt, omdat de Geest de waarheid is.

⁷ Want drie zijn er, die getuigen [in de hemel: de Vader, het Woord, en de heilige Geest; en deze drie zijn één.

⁸ En drie zijn er, die getuigen op de aarde]: de Geest en het water en het bloed, en de drie zijn tot één.

⁹ Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, het getuigenis van God is meerder, want dit is het getuigenis van God, dat Hij van zijn Zoon getuigd heeft.

¹⁰ Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zich; wie God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, omdat hij niet geloofd heeft in het getuigenis, dat God getuigd heeft van zijn Zoon.

¹¹ En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon.

¹² Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.

Slot

¹³ Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de naam van de Zoon Gods, opdat gij weet, dat gij eeuwig leven hebt.

¹⁴ En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort.

¹⁵ En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, weten wij, dat wij de beden verkregen hebben, die wij van Hem hebben gebeden.

¹⁶ Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, moet hij bidden en God zal hem het leven geven, hun namelijk, die zondigen niet tot de dood. Er bestaat zonde tot de dood: daarvoor zeg ik niet, dat hij moet vragen.

¹⁷ Alle ongerechtigheid is zonde, en er bestaat zonde niet tot de dood.

¹⁸ Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt; want Hij, die uit God geboren werd, bewaart hem, en de boze heeft geen vat op hem.

¹⁹ Wij weten, dat wij uit God zijn en de gehele wereld in het boze ligt.

²⁰ Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is en ons inzicht gegeven heeft om de Waarachtige te kennen; en wij zijn in de Waarachtige, in zijn Zoon Jezus Christus. Dit is de waarachtige God en het eeuwige leven.

²¹ Kinderkens, wacht u voor de afgoden.

2 Johannes

Schrijver - Lezers - Groet

¹ De oudste aan de uitverkoren vrouw en haar kinderen, die ik in waarheid liefheb, en niet alleen ik, maar ook allen, die de waarheid hebben leren kennen,

² om der waarheid wil, die in ons blijft en met ons zijn zal tot in eeuwigheid:

³ genade, barmhartigheid en vrede zal met ons zijn van God, de Vader, en van Jezus Christus, de Zoon des Vaders, in waarheid en liefde.

Waarheid en liefde

⁴ Het heeft mij zeer verblijd, dat ik onder uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen, gelijk wij een gebod van de Vader hebben ontvangen.

⁵ En nu vraag ik u, vrouwe, niet alsof ik u een nieuw gebod zou schrijven, maar hetgeen wij van den beginne gehad hebben: dat wij elkander liefhebben.

⁶ En dit is de liefde, dat wij naar zijn geboden wandelen. Dit is het gebod, gelijk gij het van den beginne gehoord hebt, dat gij daarin moet wandelen.

Standvastigheid tegenover misleiders

⁷ Want er zijn vele misleiders uitgegaan in de wereld, die de komst van Jezus Christus in het vlees niet belijden. Dit is de misleider en de antichrist.

⁸ Let op uzelf, dat gij niet verliest wat wij verricht hebben, maar uw loon ten volle ontvangt.

⁹ Een ieder, die verder gaat en niet blijft in de leer van Christus, heeft God niet; wie in die leer blijft, deze heeft zowel de Vader als de Zoon.

¹⁰ Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in uw huis en heet hem niet welkom.

¹¹ Want wie hem welkom heet, heeft deel aan zijn boze werken.

Slot

¹² Ik heb u veel te schrijven, doch ik wilde dit niet doen met papier en inkt, maar ik hoop tot u te komen en van mond tot mond te spreken, opdat onze blijdschap volkomen zij.

¹³ U groeten de kinderen van uw uitverkoren zuster.

3 Johannes

Schrijver en lezer

¹ De oudste aan de geliefde Gajus, die ik in waarheid liefheb.

Gajus

² Geliefde, ik bid, dat het u in alles wèl ga en gij gezond zijt, gelijk het uw ziel wèl gaat.

³ Want het heeft mij zeer verblijd, als er broeders kwamen en van uw waarheid een goed getuigenis gaven, zoals gij dan ook in de waarheid wandelt.

⁴ Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.

⁵ Geliefde, gij handelt trouw in alles wat gij aan de broeders doet, en dat nog wel aan vreemdelingen,

⁶ die in tegenwoordigheid der gemeente getuigd hebben van uw liefde; indien gij hen voorthelpt, gelijk het Gode waardig is, zult gij wèl doen;

⁷ want zij zijn uitgegaan ter wille van de Naam, zonder iets van de heidenen aan te nemen.

⁸ Wij behoren dus zulke mannen te ontvangen, opdat wij mogen samenwerken voor de waarheid.

Diotrefes en Demetrius

⁹ Ik heb aan de gemeente een en ander geschreven; maar Diotrefes, die onder hen de eerste tracht te zijn, ontvangt ons niet.

¹⁰ Daarom zal ik, als ik kom, herinneren aan zijn werken, die hij doet, daar hij met boze woorden tegen ons zwetst; en hiermede nog niet voldaan, ontvangt hij zelf de broeders niet en weerhoudt ook hen, die het wel willen doen, en hij werpt hen uit de gemeente.

¹¹ Geliefde, volg het kwade niet na, maar het goede. Wie goed doet, is uit God, (maar) wie kwaad doet, heeft God niet gezien.

¹² Van Demetrius is een goed getuigenis gegeven door allen en door de waarheid zelf; en ook wij geven een goed getuigenis en gij weet, dat ons getuigenis waar is.

Slot

¹³ Ik had veel aan u te schrijven, doch ik wil u niet schrijven met inkt en pen;

¹⁴ maar ik hoop u spoedig te zien; dan zullen wij van mond tot mond spreken.

¹⁵ Vrede zij u! De vrienden groeten u. Groet de vrienden bij name.

Judas

Schrijver - Lezers - Groet

¹ Judas, een dienstknecht van Jezus Christus en een broeder van Jakobus, aan de geroepenen, die in God, de Vader, geliefd en voor Jezus Christus bewaard zijn:

² barmhartigheid, vrede en liefde worde u vermenigvuldigd.

De dwaalleraars

³ Geliefden, daar ik mij in alle opzichten beijver u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, zie ik mij genoodzaakt het te doen met de vermaning, tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is.

⁴ Want er zijn zekere mensen binnengeslopen – reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven – goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen en onze enige Heerser en Here, Jezus Christus, verloochenen.

⁵ Maar ik wil u te binnen brengen – gij hebt het immers alles eens voor goed vernomen – dat de Here een volk uit het land Egypte verlost heeft, maar een andermaal hen, die niet tot geloof gekomen waren, verdeld heeft;

⁶ en dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden;

⁷ zoals Sodom en Gomorra en de steden in hun nabijheid, die op gelijke wijze als genen haar hoererij hebben botgevierd en ander vlees achternagelopen zijn, daar liggen als voorbeeld, onder een straf van eeuwig vuur.

⁸ Desgelijks bezoedelen ook deze dromenzieners hun vlees, verwerpen wat heerschappij heet en lasteren de heerlijkheden.

⁹ Maar Michaël, de aartsengel, durfde, toen hij met de duivel in twist gewikkeld was over het lichaam van Mozes, geen smadelijk oordeel uitbrengen, doch hij zeide: De Here straffe u!

¹⁰ Zij echter lasteren al wat zij niet kennen en in hetgeen zij, gelijk de redeloze wezens, van nature weten, ligt hun verderf.

¹¹ Wee hun, want zij zijn de weg van Kaïn opgegaan, zij zijn voor de verleiding van een Bileamsloon bezweken en door het verzet van een Korach ten onder gegaan.

¹² Dezen zijn de schandvlekken bij uw liefdemalen, zij, die zonder schroom tezamen feesten om zichzelf te weiden; wolken, die geen water geven, daar zij door winden voorbijgejaagd worden; bomen, die in de late herfst geen vrucht geven; tweemaal gestorven zijn zij en onworteld;

¹³ wilde baren der zee, die hun eigen schande opschuimen; dwaalsterren. Voor hen is de donkerste duisternis voor eeuwig weggelegd.

¹⁴ Ook over hen heeft Henoch, de zevende van Adam af, geprofeteerd, zeggende: Zie, de Here is gekomen met zijn heilige tienduizenden,

¹⁵ om over allen de vierschaar te spannen en alle goddelozen te straffen voor al hun goddeloze werken, die zij goddeloos bedreven

hebben, en voor al de harde taal, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben.

¹⁶ Dit zijn de morrenden, makkend om hun lot, wandelende naar hun begeerten, maar hun mond spreekt hoogdravend, als zij om des voordeels wil (de mensen) in hun gezicht vleien.

De roeping der lezers

¹⁷ Gij echter, geliefden, herinnert u de woorden, die vóór dezen gesproken zijn door de apostelen van onze Here Jezus Christus,

¹⁸ dat zij tot u hebben gezegd: Aan het einde des tijds zullen er spotters komen, die naar hun eigen goddeloze begeerten zullen wandelen.

¹⁹ Zij zijn het, die scheuringen maken, natuurlijke mensen, die de Geest niet hebben.

²⁰ Maar gij, geliefden, bewaart uzelf in de liefde Gods, door uzelf op te bouwen in uw allerheiligst geloof en door te bidden in de heilige Geest,

²¹ verwachtende de ontferming van onze Here Jezus Christus ten eeuwiggen leven.

²² En weest ook barmhartig jegens sommigen, die twijfelen,

²³ redt hen door hen uit het vuur te rukken, maar weest jegens anderen barmhartig in vreze, uit afkeer zelfs van het kleed, dat door het vlees bevekt is.

Slot

²⁴ Hem nu, die u voor struikelen kan behoeden en onberispelijk doen staan voor zijn heerlijkheid in grote vreugde,

²⁵ de enige God, onze Heiland, zij door Jezus Christus, onze Here, heerlijkheid, majesteit, kracht en macht vóór alle eeuwigheid, èn nu èn in alle eeuwigheden! Amen.

Openbaring

Opschrift

¹ Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft om zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden, en welke Hij door de zending van zijn engel aan zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven.

² Deze heeft van het woord Gods getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft.

³ Zalig hij, die voorleest, en zij, die horen de woorden der profetie, en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij.

Aanhef

⁴ Johannes aan de zeven gemeenten in Asia: genade zij u en vrede van Hem, die is en die was en die komt, en van de zeven geesten, die voor zijn troon zijn,

⁵ en van Jezus Christus, de getrouwe getuige, de eerstgeborene der doden en de overste van de koningen der aarde. Hem, die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door zijn bloed

⁶ – en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt – Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden! Amen.

⁷ Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle stammen der aarde zullen over Hem weklagen. Ja, amen.

⁸ Ik ben de alfa en de omega, zegt de Here God, die is en die was en die komt, de Almachtige.

De verschijning op Patmos

⁹ Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en de volharding in Jezus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het woord Gods en het getuigenis van Jezus.

¹⁰ Ik kwam in vervoering des geestes op de dag des Heren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin,

¹¹ zeggende: Hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten: naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamum, en naar Tyatira, en naar Sardes, en naar Filadelfia en naar Laodicea.

¹² En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden kandelaren,

¹³ en te midden van de kandelaren iemand als eens mensen zoon, bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel;

¹⁴ en zijn hoofd en zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw, en zijn ogen als een vuurvlam;

¹⁵ en zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt, en zijn stem was als een geluid van vele wateren.

¹⁶ En Hij had zeven sterren in zijn rechterhand en uit zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht.

¹⁷ En toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten; en Hij legde zijn rechterhand op mij en zeide: Wees niet bevreesd, Ik ben de eerste en de laatste,

¹⁸ en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk.

¹⁹ Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt en hetgeen is en hetgeen na dezen geschieden zal.

²⁰ Het geheimenis der zeven sterren, die gij gezien hebt in mijn rechterhand, en de zeven gouden kandelaren: de zeven sterren zijn de engelen der zeven gemeenten, en de kandelaren zijn de zeven gemeenten.

2

Aan Efeze

¹ Schrijf aan de engel der gemeente te Efeze: Dit zegt Hij, die de zeven sterren in zijn rechterhand houdt, die tussen de zeven gouden kandelaren wandelt:

² Ik weet uw werken en inspanning en uw volharding en dat gij de kwaden niet kunt verdragen en hen op de proef gesteld hebt, die zeggen, dat zij apostelen zijn, maar het niet zijn, en dat gij hen leugenaars hebt bevonden;

³ en gij hebt volharding en hebt verdragen om mijns naams wil en gij zijt niet moede geworden.

⁴ Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt.

⁵ Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert.

⁶ Doch dit hebt gij, dat gij de werken der Nikolaïeten haat, welke ook Ik haat.

⁷ Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is.

Aan Smyrna

⁸ En schrijf aan de engel der gemeente te Smyrna: Dit zegt de eerste en de laatste, die dood geweest is en levend geworden:

⁹ Ik weet uw verdrukking en armoede, hoewel gij rijk zijt, en de laster van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge des satans.

¹⁰ Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.

¹¹ Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, zal van de tweede dood geen schade lijden.

Aan Pergamum

¹² En schrijf aan de engel der gemeente te Pergamum: Dit zegt Hij, die het tweesnijdende scherpe zwaard heeft:

¹³ Ik weet, waar gij woont, dáár waar de troon des satans is; en gij houdt vast aan mijn naam en hebt het geloof in Mij niet verloochend, ook

niet in de dagen van Antipas, mijn getuige, mijn getrouwe, die gedood werd bij u, waar de satan woont.

¹⁴ Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij afgodenoffers zouden eten en hoereren.

¹⁵ Zo hebt ook gij sommigen, die op gelijke wijze aan de leer der Nikolaïeten vasthouden.

¹⁶ Bekeer u dan; maar zo niet, dan kom Ik spoedig tot u en Ik zal strijd tegen hen voeren met het zwaard mijnsmonds.

¹⁷ Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.

Aan Tyatira

¹⁸ En schrijf aan de engel der gemeente te Tyatira: Dit zegt de Zoon Gods, die ogen heeft als een vuurvlam en zijn voeten zijn als koperbrons:

¹⁹ Ik weet uw werken en liefde, en geloof en dienstbetoon, en uw volharding en uw laatste werken, die meer zijn dan de eerste.

²⁰ Maar Ik heb tegen u, dat gij de vrouw Izebel laat begaan, die zegt, dat zij een profetes is, en zij leert en verleidt mijn knechten om te hoereren en afgodenoffers te eten.

²¹ En Ik heb haar tijd gegeven om zich te bekeren, maar zij wil zich niet bekeren van haar hoerij.

²² Zie, Ik werp haar op het ziekbed en hen, die met haar overspel bedrijven, breng Ik in grote verdrukking, indien zij zich niet van haar werken bekeren.

²³ En haar kinderen zal Ik de dood doen sterven en alle gemeenten zullen inzien, dat Ik het ben, die nieren en harten doorzoek; en Ik zal u vergelden, een ieder naar uw werken.

²⁴ Doch Ik zeg tot u allen, die voorts te Tyatira zijt, en deze leer niet hebt en die niet, gelijk zij zeggen, de diepten des satans hebt leren kennen: Ik leg u geen andere last op.

²⁵ Maar wat gij hebt, houdt dat vast, totdat Ik gekomen ben.

²⁶ En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen;

²⁷ en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb,

²⁸ en Ik zal hem de morgenster geven.

²⁹ Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.

3

Aan Sardes

¹ En schrijf aan de engel der gemeente te Sardes: Dit zegt Hij, die de zeven Geesten Gods en de zeven sterren heeft: Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt, dat gij leeft, maar gij zijt dood.

² Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde te sterven, want Ik heb geen van uw werken vol bevonden voor mijn God.

³ Bedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het en bekeer u. Indien gij dan niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief, en gij zult niet weten, op welk uur Ik u zal overvallen.

⁴ Doch gij hebt enkele personen te Sardes, die hun klederen niet hebben bezoedeld, en zij zullen met Mij in witte klederen wandelen, omdat zij het waardig zijn.

⁵ Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen.

⁶ Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.

Aan Filadelfia

⁷ En schrijf aan de engel der gemeente te Filadelfia: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, die de sleutel Davids heeft, die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent.

⁸ Ik weet uw werken: zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten; want gij hebt kleine kracht, maar gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend.

⁹ Zie, Ik geef sommigen uit de synagoge des satans, van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen; zie, Ik zal maken, dat zij zullen komen en zich nederwerpen voor uw voeten, en erkennen, dat Ik u heb liefgehad.

¹⁰ Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen.

¹¹ Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme.

¹² Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns Gods en de naam van de stad mijns Gods, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van mijn God, en mijn nieuwe naam.

¹³ Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.

Aan Laodicea

¹⁴ En schrijf aan de engel der gemeente te Laodicea: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige getuige, het begin der schepping Gods:

¹⁵ Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet!

¹⁶ Zo dan, omdat gij lauwwarm zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.

¹⁷ Omdat gij zegt: Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek, en gij weet niet, dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte,

¹⁸ raad Ik u aan van Mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde; en ogenzalf om uw oogleden te bestrijken, opdat gij zien moogt.

¹⁹ Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.

²⁰ Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.

²¹ Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.

²² Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.

4

De vierentwintig oudsten en de vier dieren

¹ Na deze dingen zag ik, en zie, er was een deur geopend in de hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, alsof een bazuin met mij sprak, zeide: Klim hierheen op en ik zal u tonen, wat na dezen geschieden moet.

² Terstond kwam ik in vervoering des geestes en zie, er stond een troon in de hemel en iemand was op die troon gezeten.

³ En die erop gezeten was, was van aanzien de diamant en sardius gelijk; en een regenboog was rondom de troon, van aanzien de smaragd gelijk.

⁴ En rondom de troon waren vierentwintig tronen, en op die tronen waren vierentwintig oudsten gezeten, in witte klederen gekleed en met gouden kronen op hun hoofden.

⁵ En van de troon gingen bliksemstralen, stemmen en donderslagen uit; en zeven vurige fakkels brandden voor de troon; dit zijn de zeven Geesten Gods.

⁶ En voor de troon was als een glazen zee, kristal gelijk. En midden in de troon en rondom de troon waren vier dieren, vol ogen van voren en van achteren.

⁷ En het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een rund gelijk, en het derde dier had een gelaat als van een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk.

⁸ En de vier dieren hadden elk voor zich zes vleugels en waren rondom en van binnen vol ogen en zij hadden dag noch nacht rust, zeggende: Heilig, heilig, heilig is de Here God, de Almachtige, die was en die is en die komt.

⁹ En wanneer de dieren heerlijkheid, eer en dankzegging zullen brengen aan Hem, die op de troon gezeten is en tot in alle eeuwigheden leeft,

¹⁰ zullen de vierentwintig oudsten zich nederwerpen voor Hem, die op de troon gezeten is en Hem aanbidden, die tot in alle eeuwigheden leeft, en zij zullen hun kronen voor de troon werpen, zeggende:

¹¹ Gij, onze Here en God, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt alles geschapen, en om uw wil was het en werd het geschapen.

5

De verzegelde boekrol en het Lam

¹ En ik zag in de rechterhand van Hem, die op de troon zat, een boekrol, beschreven van binnen en van buiten, welverzegeld met zeven zegels.

² En ik zag een sterke engel, die met luider stem uitriep: Wie is waardig de boekrol te openen en haar zegels te verbreken?

³ En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde kon de boekrol openen of haar inzien.

⁴ En ik weende zeer, omdat niemand waardig was gebleken de boekrol te openen of die in te zien.

⁵ En een uit de oudsten zeide tot mij: Ween niet; zie, de leeuw uit de stam Juda, de wortel Davids, heeft overwonnen om de boekrol en haar zeven zegels te openen.

⁶ En ik zag in het midden van de troon en van de vier dieren en te midden der oudsten een lam staan, als geslacht, met zeven horens en

zeven ogen; dit zijn de zeven Geesten Gods, uitgezonden over de gehele aarde.

⁷ En het kwam en heeft (de rol) aangenomen uit de rechterhand van Hem, die op de troon gezeten was.

⁸ En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vieren-twintig oudsten zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen.

⁹ En zij zongen een nieuw gezang, zeggende: Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht en Gij hebt (hen) voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie;

¹⁰ en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde.

¹¹ En ik zag, en ik hoorde een stem van vele engelen rondom de troon, en van de dieren en de oudsten; en hun getal was tienduizenden tienduizendtallen en duizenden duizendtallen,

¹² zeggende met luider stem: Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, en de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof.

¹³ En alle schepsel in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Hem, die op de troon gezeten is, en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden.

¹⁴ En de vier dieren zeiden: Amen. En de oudsten wierpen zich neder en aanbaden.

6

De eerste zes zegels geopend

¹ En ik zag, toen het Lam een van de zeven zegels opende, en ik hoorde een van de vier dieren zeggen met een stem als van een donderslag: Kom!

² En ik zag, en zie, een wit paard, en die erop zat, had een boog en hem werd een kroon gegeven, en hij trok uit, overwinnende en om te overwinnen.

³ En toen Hij het tweede zegel opende, hoorde ik het tweede dier zeggen: Kom!

⁴ En een tweede, een rossig paard, kwam, en hem, die erop zat, werd gegeven de vrede van de aarde weg te nemen, en dat zij elkander zouden slachten, en hem werd een groot zwaard gegeven.

⁵ En toen Hij het derde zegel opende, hoorde ik het derde dier zeggen: Kom! En ik zag, en zie, een zwart paard, en die erop zat had een weegschaal in zijn hand.

⁶ En ik hoorde als een stem te midden van de vier dieren zeggen: Een maat tarwe voor een schelling en drie maten gerst voor een schelling; en breng geen schade toe aan de olie en de wijn.

⁷ En toen Hij het vierde zegel opende, hoorde ik de stem van het vierde dier zeggen: Kom!

⁸ En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was [de] dood, en het dodenrijk volgde achter hem. En hun werd macht gegeven over het vierde deel der aarde om te doden, met het zwaard, met de honger, met de zwarte dood en door de wilde dieren der aarde.

⁹ En toen Hij het vijfde zegel opende, zag ik onder het altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden.

¹⁰ En zij riepen met luider stem en zeiden: Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?

¹¹ En aan elk hunner werd een wit gewaad gegeven, en hun werd gezegd, dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook het getal vol zou zijn van hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden evenals zij.

¹² En ik zag, toen Hij het zesde zegel opende, en daar geschiedde een grote aardbeving en de zon werd zwart als een haren zak en de maan werd geheel als bloed.

¹³ En de sterren des hemels vielen op de aarde, gelijk een vijgeboom zijn wintervijgen laat vallen, wanneer hij door een harde wind geschud wordt.

¹⁴ En de hemel week terug als een boekrol, die wordt opgerold, en alle berg en eiland werd van zijn plaats gerukt.

¹⁵ En de koningen der aarde en de groten en de oversten over duizend en de rijken en de machtigen en iedere slaaf en vrije verborgen zich in de holen en de rotsen der bergen;

¹⁶ en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam;

¹⁷ want de grote dag van hun toorn is gekomen en wie kan bestaan?

7

De verzegelden uit Israël

¹ Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoeken der aarde, die de vier winden der aarde vasthielden, opdat er geen wind zou waaien over de aarde, of over de zee, of over enige boom.

² En ik zag een andere engel opkomen van de opgang der zon, hebbende het zegel van de levende God; en hij riep met luider stem tot de vier engelen, aan wie gegeven was aan de aarde en de zee schade toe te brengen,

³ en hij zeide: Brengt geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, voordat wij de knechten van onze God aan hun voorhoofd verzegeld hebben.

⁴ En ik hoorde het getal van hen, die verzegeld waren: honderdvierenveertigduizend waren verzegeld uit alle stammen der kinderen Israëls.

⁵ Uit de stam Juda twaalfduizend verzegelden, uit de stam Ruben twaalfduizend, uit de stam Gad twaalfduizend,

⁶ uit de stam Aser twaalfduizend, uit de stam Naftali twaalfduizend, uit de stam Manasse twaalfduizend,

⁷ uit de stam Simeon twaalfduizend, uit de stam Levi twaalfduizend, uit de stam Issakar twaalfduizend,

⁸ uit de stam Zebulon twaalfduizend, uit de stam Jozef twaalfduizend, uit de stam Benjamin twaalfduizend verzegelden.

De schare, die niemand tellen kan

⁹ Daarna zag ik, en zie, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle volk en stammen en natiën en talen stonden voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in hun handen.

¹⁰ En zij riepen met luider stem en zeiden: De zaligheid is van onze God, die op de troon gezeten is, en van het Lam!

¹¹ En al de engelen stonden rondom de troon en de oudsten en de vier dieren, en zij wierpen zich op hun aangezicht voor de troon en aanbaden God,

¹² zeggende: Amen, de lof en de heerlijkheid, en de wijsheid en de dankzegging, en de eer en de macht en de sterkte zij onze God tot in alle eeuwigheden! Amen.

¹³ En een van de oudsten antwoordde en zeide tot mij: Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen?

¹⁴ En ik sprak tot hem: Mijn heer, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking; en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams.

¹⁵ Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij, die op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uitspreiden.

¹⁶ Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch enige hitte,

¹⁷ want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.

8

Het zevende zegel - De vier bazuinen

¹ En toen Hij het zevende zegel opende, kwam er een stilte in de hemel, ongeveer een half uur lang.

² En ik zag de zeven engelen, die voor God staan, en hun werden zeven bazuinen gegeven.

³ En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan, en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven, met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor de troon.

⁴ En de rook van het reukwerk, met de gebeden der heiligen, steeg uit de hand van de engel voor Gods aangezicht op.

⁵ En de engel nam het wierookvat en vulde dat met het vuur van het altaar, en wierp (het vuur) op de aarde; en er kwamen donderslagen en stemmen en bliksemstralen en aardbeving.

⁶ En de zeven engelen, die de zeven bazuinen hadden, maakten zich gereed om te bazuinen.

⁷ En de eerste blies de bazuin, en er kwam hagel en vuur, vermengd met bloed, en het werd op de aarde geworpen; en het derde deel van de aarde verbrandde en het derde deel van de bomen verbrandde en al het groene gras verbrandde.

⁸ En de tweede engel blies de bazuin, en er werd iets als een grote berg, brandend van vuur, in de zee geworpen, en het derde deel van de zee werd bloed,

⁹ en het derde deel van de schepselen in de zee, die leven hadden, stierf, en het derde deel van de schepen verging.

¹⁰ En de derde engel blies de bazuin, en er viel een grote ster, brandend als een fakkel, uit de hemel, en zij viel op het derde deel der rivieren en op de bronnen der wateren.

¹¹ En de naam der ster wordt genoemd Alsem. En het derde deel der wateren werd alsem en vele van de mensen stierven van het water, omdat het bitter geworden was.

¹² En de vierde engel blies de bazuin, en het derde deel van de zon werd getroffen en het derde deel van de maan en het derde deel van de sterren, zodat het derde deel daarvan verduisterd werd, en de dag voor het derde deel geen licht had en de nacht desgelijks.

¹³ En ik zag en hoorde een arend vliegen in het midden des hemels, die met luider stem zeide: Wee, wee, wee hun, die op de aarde wonen, vanwege de overige stemmen van de bazuin der drie engelen, die nog bazuinen zullen!

9

De vijfde bazuin

¹ En de vijfde engel blies de bazuin, en ik zag een ster, uit de hemel op de aarde gevallen, en haar werd de sleutel van de put des afgronds gegeven.

² En zij opende de put des afgronds en er steeg rook op uit de put, als de rook van een grote oven; en de zon en het zwerk werden verduisterd door de rook van de put.

³ En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde te voorschijn en hun werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben.

⁴ En hun werd gezegd, dat zij aan het gras der aarde geen schade zouden toebrengen, noch aan enig gewas, noch aan enige boom, maar alleen aan de mensen, die het zegel van God niet op hun voorhoofden hadden.

⁵ En hun werd gegeven, dat zij hen niet zouden doden, maar dat de mensen zouden gepijnigd worden, vijf maanden lang; en hun pijniging was als de pijniging door een schorpioen, wanneer hij een mens steekt.

⁶ En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken, maar hem geenszins vinden, en zij zullen begeren te sterven, maar de dood vlucht van hen weg.

⁷ En de gedaante der sprinkhanen was als van paarden, die uitgerust zijn tot de oorlog; en op hun koppen waren kransen als van goud en hun aangezichten waren als aangezichten van mensen;

⁸ en zij hadden haar als vrouwenhaar en hun tanden waren als die van leeuwen;

⁹ en zij hadden borstschilden als ijzeren harnassen en het gedruis van hun vleugels was als het gedruis van wagens, wanneer vele paarden ten strijde draven.

¹⁰ En zij hadden staarten als schorpioenen en angels, en in hun staarten was hun macht om de mensen schade toe te brengen, vijf maanden lang.

¹¹ Zij hadden over zich als koning de engel des afgronds; zijn naam is in het Hebreeuws Abaddon en in het Grieks heeft hij tot naam Apollyon.

¹² Het eerste wee is voorbijgegaan: zie, nog twee weeën komen hierna.

De zesde bazuin

¹³ En de zesde engel blies de bazuin, en ik hoorde een stem uit de vier horens van het gouden altaar, dat voor God staat,

¹⁴ zeggende tot de zesde engel, die de bazuin had: Laat de vier engelen los, die bij de grote rivier, de Eufraat, gebonden zijn.

¹⁵ En de vier engelen, die tegen het uur en de dag en de maand en het jaar waren gereed gehouden, werden losgelaten om het derde deel van de mensen te doden.

¹⁶ En het getal der legerscharen van de ruitery was tweemaal tienduizend tienduizendtallen; ik hoorde hun aantal.

¹⁷ En aldus zag ik in dit gezicht de paarden en hen, die erop gezeten waren: zij hadden rossige en blauwe en zwavelkleurige harnassen, en de koppen der paarden waren als leeuwenkoppen, en uit hun bek kwam vuur en rook en zwavel.

¹⁸ Door deze drie plagen werd het derde deel van de mensen gedood: door het vuur en de rook en de zwavel, die uit hun bek kwamen.

¹⁹ Want de macht der paarden ligt in hun bek en in hun staarten. Want hun staarten zijn als slangen, met koppen, en daarmee brengen zij schade toe.

²⁰ En wie van de mensen overgebleven waren, die niet gedood waren door deze plagen, bekeerden zich toch niet van de werken hunner handen, om de boze geesten niet (meer) te aanbidden en de gouden, zilveren, koperen, stenen en houten afgoden, die niet kunnen zien, noch horen of gaan;

²¹ en zij bekeerden zich niet van hun moorden, noch van hun toverijen, noch van hun hoerery, noch van hun dieverijen.

10

Het geopende boek

¹ En ik zag een andere sterke engel nederdalen uit de hemel, bekleed met een wolk, en de regenboog was op zijn hoofd en zijn gelaat was als de zon en zijn voeten waren als zuilen van vuur,

² en hij had in zijn hand een geopend boekje en hij zette zijn rechtervoet op de zee en de linker op de aarde,

³ en hij riep met luider stem, zoals een leeuw brult, en toen hij riep, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen.

⁴ En toen de zeven donderslagen gesproken hadden, wilde ik het opschrijven, maar ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf het niet op.

⁵ En de engel, die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn rechterhand op naar de hemel,

⁶ en zwoer bij Hem, die leeft tot in alle eeuwigheden, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is en de aarde en hetgeen daarop is en de zee en hetgeen daarin is: er zal geen uitstel meer zijn,

⁷ maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij bazuinen zal, is ook voleindigd het geheimenis van God, gelijk Hij zijn knechten, de profeten, heeft verkondigd.

⁸ En de stem, die ik gehoord had uit de hemel, (hoorde ik) wederom met mij spreken en zij zeide: Ga heen, neem het boek, dat geopend ligt in de hand van de engel, die op de zee en op de aarde staat.

⁹ En ik ging heen tot de engel en zeide tot hem, dat hij mij het boekje zou geven. En hij zeide tot mij: Neem het en eet het op, en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing.

¹⁰ En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op, en het was in mijn mond zoet als honing, maar toen ik het gegeten had, werd mijn buik bitter.

¹¹ En er werd tot mij gezegd: Gij moet wederom profeteren over vele natiën en volken en talen en koningen.

11

De twee getuigen

¹ En mij werd een riet gegeven, een staf gelijk, met de woorden: Sta op en meet de tempel Gods en het altaar en hen, die daarin aanbidden.

² Maar laat de voorhof, die buiten de tempel is, erbuiten, en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang.

³ En Ik zal mijn twee getuigen lastgeven om, met een zak bekleed, te profeteren, twaalfhonderd zestig dagen lang.

⁴ Dit zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaren, die voor het aangezicht van de Here der aarde staan.

⁵ En indien iemand hun schade wil toebrengen, komt er vuur uit hun mond en het verslindt hun vijanden; en indien iemand hun schade wil toebrengen, moet hij zó de dood vinden.

⁶ Dezen hebben de macht de hemel te sluiten, zodat er geen regen valt gedurende de dagen van hun profeteren; en zij hebben macht over de wateren, om die in bloed te veranderen en om de aarde te slaan met allerlei plagen, zo dikwijls zij willen.

⁷ En wanneer zij hun getuigenis zullen voleindigd hebben, zal het beest, dat uit de afgrond opkomt, hun de oorlog aandoen en het zal hen overwinnen en hen doden.

⁸ En hun lijk (zal liggen) op de straat der grote stad, die geestelijk genaamd wordt Sodom en Egypte, alwaar ook hun Here gekruisigd werd.

⁹ En uit de volken en stammen en talen en natiën zijn er, die hun lijk zien, drie en een halve dag, en zij laten niet toe, dat hun lijken in een graf worden bijgezet.

¹⁰ En zij, die op de aarde wonen, zijn blijde en verheugd over hen en zullen elkander geschenken zenden, omdat deze twee profeten hen, die op de aarde wonen, gepijnigd hadden.

¹¹ En na [die] drie en een halve dag voer een levensgeest uit God in hen, en zij gingen op hun voeten staan en grote vrees viel op (allen), die hen aanschouwden.

¹² En zij hoorden een luide stem uit de hemel tot hen zeggen: Klimt hierheen op! En zij klommen naar de hemel op in de wolk, en hun vijanden aanschouwden hen.

¹³ En te dien ure kwam er een grote aardbeving en een tiende deel der stad stortte in, en zeventuizend personen werden door de aardbeving gedood, en de overigen werden zeer bevreesd en gaven de God des hemels eer.

¹⁴ Het tweede wee is voorbijgegaan: zie, het derde wee komt spoedig.

De zevende bazuin - De lofzang der oudsten

¹⁵ En de zevende engel blies de bazuin en luide stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden.

¹⁶ En de vierentwintig oudsten, die voor God op hun tronen gezeten waren, wierpen zich op hun aangezicht en aanbadten God,

¹⁷ zeggende: Wij danken U, Here God, Almachtige, die is en die was, dat Gij uw grote macht hebt opgenomen en het koningschap hebt aanvaard;

¹⁸ en de volkeren waren toornig geworden, maar uw toorn is gekomen en de tijd voor de doden om geoordeeld te worden en om het loon te geven aan uw knechten, profeten, en aan de heiligen en aan hen, die uw naam vrezden, aan de kleinen en de groten en om te verderven wie de aarde verderven.

¹⁹ En de tempel Gods, die in de hemel is, ging open en de ark van zijn verbond werd zichtbaar in zijn tempel, en er kwamen bliksemstralen en stemmen en donderslagen en aardbeving en zware hagel.

12

De vrouw en de draak

¹ En er werd een groot teken in de hemel gezien: een vrouw, met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een krans van twaalf sterren op haar hoofd;

² en zij was zwanger en schreeuwde in haar weeën en in haar pijn om te baren.

³ En er werd een ander teken in de hemel gezien, en zie, een grote rossige draak met zeven koppen en tien horens, en op zijn koppen zeven kronen.

⁴ En zijn staart sleepte een derde van de sterren des hemels mede en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, om, zodra zij haar kind gebaard had, dit te verslinden.

⁵ En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf; en haar kind werd plotseling weggevoerd naar God en zijn troon.

⁶ En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat zij daar twaalfhonderd zestig dagen onderhouden zou worden.

De draak overwonnen

⁷ En er kwam oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog,

⁸ maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden.

⁹ En de grote draak werd (op de aarde) geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem.

¹⁰ En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het koningschap van onze God en de macht van zijn Gezalfde; want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God, is nedergeworpen.

¹¹ En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad, tot in de dood.

¹² Daarom, verheugt u, gij hemelen en wie daarin wonen. Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u nedergedaald in grote grimmigheid, wetende, dat hij weinig tijd heeft.

De draak vervolgt de vrouw

¹³ En toen de draak zag, dat hij op de aarde was geworpen, vervolgde hij de vrouw, die het mannelijke kind gebaarde had.

¹⁴ En aan de vrouw werden de twee vleugels van de grote arend gegeven om naar de woestijn te vliegen, naar haar plaats, waar zij onderhouden wordt buiten het gezicht van de slang, een tijd en tijden en een halve tijd.

¹⁵ En de slang wierp uit haar bek water achter de vrouw als een stroom, om haar door de stroom te laten medesleuren.

¹⁶ En de aarde kwam de vrouw te hulp en de aarde opende haar mond en verzwolg de stroom, die de draak uit zijn bek had geworpen.

¹⁷ En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben;

¹⁸ en hij bleef staan op het zand der zee.

13

Het beest uit de zee

¹ En ik zag uit de zee een beest opkomen met tien horens en zeven koppen; en op zijn horens tien kronen en op zijn koppen namen van godslastering.

² En het beest, dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn poten als van een beer en zijn muil als de muil van een leeuw. En de draak gaf hem zijn kracht en zijn troon en grote macht.

³ En (ik zag) een van zijn koppen als ten dode gewond, en zijn dodelijke wond genas; en de gehele aarde ging het beest met verbazing achterna,

⁴ en zij aanbaden de draak, omdat hij aan het beest de macht gegeven had, en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is aan het beest gelijk? en: Wie kan er oorlog tegen voeren?

⁵ En hem werd een mond gegeven, die grote woorden en godslasteringen spreekt; en hem werd macht gegeven dit tweeënveertig maanden lang te doen.

⁶ En (het beest) opende zijn mond tot lasteringen tegen God, om zijn naam te lasteren en zijn tent en hen, die in de hemel wonen.

⁷ En hem werd gegeven om tegen de heiligen oorlog te voeren en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over elke stam en natie en taal en volk.

⁸ En allen, die op de aarde wonen, zullen het (beest) aanbidden, ieder, wiens naam niet geschreven is in het boek des levens van het Lam, dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld.

⁹ Indien iemand een oor heeft, hij hore.

¹⁰ Indien iemand in gevangenschap voert, dan gaat hij in gevangenschap; indien iemand met het zwaard zal doden, dan moet hij zelf met

het zwaard gedood worden. Hier blijkt de volharding en het geloof der heiligen.

Het beest uit de aarde

¹¹ En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde en het had twee horens als die van het Lam, en het sprak als de draak.

¹² En het oefent al de macht van het eerste beest voor diens ogen uit. En het bewerkt, dat de aarde en zij, die daarop wonen, het eerste beest zullen aanbidden, welks dodelijke wond genezen was.

¹³ En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet nederdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen.

¹⁴ En het verleidt hen, die op de aarde wonen, wegens de tekenen, die hem gegeven zijn te doen voor de ogen van het beest. En het zegt tot hen, die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest, dat de wond van het zwaard had en (weer) levend geworden is.

¹⁵ En hem werd gegeven om aan het beeld van het beest een geest te schenken, zodat het beeld van het beest ook zou spreken, en maken dat allen, die het beeld van het beest niet aanbaden, gedood werden.

¹⁶ En het maakt, dat aan allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven, een merkteken gegeven wordt op hun rechterhand of op hun voorhoofd,

¹⁷ [en] dat niemand kan kopen of verkopen, dan wie het merkteken, de naam van het beest, of het getal van zijn naam heeft.

¹⁸ Hier is de wijsheid: wie verstand heeft, berekene het getal van het beest, want het is een getal van een mens, en zijn getal is zeshonderd zesenzestig.

14

Het Lam en zijn vrijgekochten

¹ En ik zag en zie, het Lam stond op de berg Sion en met Hem honderdvierenveertigduizend, op wier voorhoofden zijn naam en de naam zijns Vaders geschreven stonden.

² En ik hoorde een stem uit de hemel als de stem van vele wateren en als de stem van zware donder. En de stem, die ik hoorde, was als van citerspelers, spelende op hun citers;

³ en zij zongen een nieuw gezang vóór de troon en vóór de vier dieren en de oudsten; en niemand kon het gezang leren dan de honderdvierenveertigduizend, de losgekochten van de aarde.

⁴ Dezen zijn het, die zich niet met vrouwen hebben bevlekt, want zij zijn maagdelijk. Dezen zijn het, die het Lam volgen, waar Hij ook heengaat. Dezen zijn gekocht uit de mensen als eerstelingen voor God en het Lam.

⁵ En in hun mond is geen leugen gevonden; zij zijn onberispelijk.

De aankondiging van het oordeel

⁶ En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie;

⁷ en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen, en aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft.

⁸ En een andere, een tweede engel, volgde, zeggende: Gevallen, gevallen is het grote Babylon, dat van de wijn van de hartstocht zijner hoererij al de volkeren heeft doen drinken.

⁹ En een andere engel, een derde, volgde hen, zeggende met luider stem: Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt,

¹⁰ die zal ook drinken van de wijn van Gods gramschap, die ongemengd is toeberaid in de beker van zijn toorn; en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige engelen en van het Lam.

¹¹ En de rook van hun pijniging stijgt op in alle eeuwicheden, en zij hebben geen rust, dag en nacht, die het beest en zijn beeld aanbidden, en al wie het merkteken van zijn naam ontvangt.

¹² Hier blijkt de volharding der heiligen, die de geboden Gods en het geloof in Jezus bewaren.

¹³ En ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: Schrijf, zalig de doden, die in de Here sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na.

De oogst

¹⁴ En ik zag en zie, een witte wolk, en op de wolk iemand gezeten als eens mensen zoon met een gouden kroon op zijn hoofd en een scherpe sikkel in zijn hand.

¹⁵ En een andere engel kwam uit de tempel en riep met luider stem tot Hem, die op de wolk gezeten was: Zend uw sikkel uit en maai, want de ure om te maaien is gekomen, want de oogst der aarde is geheel rijp geworden.

¹⁶ En Hij, die op de wolk gezeten was, zond zijn sikkel uit op de aarde, en de aarde werd gemaaid.

¹⁷ En een andere engel kwam uit de tempel, die in de hemel is, ook hij met een scherpe sikkel.

¹⁸ En een andere engel kwam uit het altaar; deze had macht over het vuur en hij riep met luider stem tot hem, die de scherpe sikkel had, zeggende: Zend uw scherpe sikkel uit en oogst de trossen van de wijngaard der aarde, want zijn druiven zijn rijp.

¹⁹ En de engel wierp zijn sikkel op de aarde en oogstte van de wijngaard der aarde en wierp het in de grote persbak van de gramschap Gods.

²⁰ En de persbak werd getreden buiten de stad, en er kwam bloed uit de persbak tot aan de tomen der paarden, zestienhonderd stadiën ver.

15

Het lied der overwinnaars

¹ En ik zag een ander teken in de hemel, groot en wonderbaar: zeven engelen, die de zeven laatste plagen hadden, want daarmee is de gramschap Gods voleindigd.

² En ik zag (iets) als een zee van glas met vuur vermengd, en de overwinnaars van het beest en van zijn beeld en van het getal van zijn naam, staande aan de glazen zee, met de citers Gods.

³ En zij zingen het lied van Mozes, de knecht Gods, en het lied van het Lam, zeggende: Groot en wonderbaar zijn uw werken, Here God,

Almachtige; rechtvaardig en waarachtig zijn uw wegen, Gij, Koning der volkeren!

⁴Wie zou niet vrezen, Here, en uw naam niet verheerlijken? Immers, Gij alleen zijt heilig. Want alle volken zullen komen en zullen voor U nedervallen in aanbidding, omdat uw gerichten openbaar zijn geworden.

De zeven schalen der gramschap

⁵En daarna zag ik, en de tempel van de tent der getuigenis in de hemel ging open;

⁶en de zeven engelen, die de zeven plagen hadden, kwamen uit de tempel, bekleed met rein en blinkend linnen en de borst omgord met een gouden gordel.

⁷En een van de vier dieren gaf aan de zeven engelen zeven gouden schalen, vol van de gramschap van God, die leeft tot in alle eeuwigheden.

⁸En de tempel werd vervuld met rook vanwege de heerlijkheid Gods en vanwege zijn kracht; en niemand kon de tempel binnengaan, voordat de zeven plagen der zeven engelen voleindigd waren.

16

De zeven plagen

¹En ik hoorde een luide stem uit de tempel zeggen tot de zeven engelen: Gaat heen en giet de zeven schalen van de gramschap Gods uit op de aarde.

²En de eerste ging heen en goot zijn schaal uit op de aarde, en er kwam een boos en kwaadaardig gezwel aan de mensen, die het merkteken van het beest hadden en die zijn beeld aanbaden.

³En de tweede goot zijn schaal uit in de zee, en zij werd bloed als van een dode, en alle levende wezens, die in de zee waren, stierven.

⁴En de derde goot zijn schaal uit in de rivieren en in de waterbronnen, en (het water) werd bloed.

⁵En ik hoorde de engel der wateren zeggen: Rechtvaardig zijt Gij, die zijt en die waart, Gij Heilige, dat Gij dit oordeel hebt geveld.

⁶Omdat zij het bloed der heiligen en der profeten vergoten hebben, hebt Gij hun ook bloed te drinken gegeven; zij hebben het verdiend!

⁷En ik hoorde het altaar zeggen: Ja, Here God, Almachtige, uw oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig.

⁸En de vierde goot zijn schaal uit over de zon en haar werd gegeven de mensen te verzengen met vuur.

⁹En de mensen werden verzengd door de grote hitte en zij lasterden de naam van God, die de macht heeft over deze plagen, en zij bekeerden zich niet om Hem eer te geven.

¹⁰En de vijfde goot zijn schaal uit over de troon van het beest, en zijn rijk werd verduisterd, en zij kauwden op hun tong van pijn,

¹¹en zij lasterden de God des hemels vanwege hun pijnen en vanwege hun gezwollen, en zij bekeerden zich niet van hun werken.

¹²En de zesde goot zijn schaal uit op de grote rivier, de Eufraat, en zijn water droogde op, zodat de weg bereid werd voor de koningen, die van de opgang der zon komen.

¹³En ik zag uit de bek van de draak en uit de bek van het beest en uit de mond van de valse profeet drie onreine geesten komen, als kikvorsen;

¹⁴ want het zijn geesten van duivelen, die tekenen doen, welke uitgaan naar de koningen der gehele wereld, om hen te verzamelen tot de oorlog op de grote dag van de almachtige God.

¹⁵ Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en zijn schaamte niet gezien worde.

¹⁶ En hij verzamelde hen op de plaats, die in het Hebreeuws genoemd wordt Harmagedon.

¹⁷ En de zevende goot zijn schaal uit in de lucht en er kwam een luide stem uit de tempel, van de troon, zeggende: Het is geschied.

¹⁸ En er kwamen bliksemstralen en stemmen en donderslagen, en er geschiedde een grote aardbeving, zo groot als er geen geweest is, sedert een mens op de aarde was: zó hevig was deze aardbeving, zó groot.

¹⁹ En de grote stad viel in drie stukken uiteen en de steden der volken stortten in. En het grote Babylon werd voor God in gedachtenis gebracht, om daaraan de beker met de wijn van de gramschap zijns toorns te geven.

²⁰ En alle eilanden vluchtten weg en bergen werden niet (meer) gevonden.

²¹ En grote hagel(stenen), een talent zwaar, vielen uit de hemel op de mensen, en de mensen lasterden God vanwege de plaag van de hagel, want de plaag daarvan was zeer groot.

17

Het oordeel over Babylon

¹ En één van de zeven engelen, die de zeven schalen hadden, kwam en sprak met mij, zeggende: Kom hier, ik zal u tonen het oordeel over de grote hoer, die zit aan vele wateren,

² met wie de koningen der aarde gehoereerd hebben, en zij, die op de aarde wonen, zijn dronken geworden van de wijn harer hoererij.

³ En hij voerde mij in de geest weg naar een woestijn. En ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest, dat vol was van godslasterlijke namen, en het had zeven koppen en tien horens.

⁴ En de vrouw was gehuld in purper en scharlaken en rijk versierd met goud, edelgesteente en paarden, en zij had in haar hand een gouden beker, vol gruwelen, en de onreinheden van haar hoererij.

⁵ En op haar voorhoofd was een naam geschreven, een geheimenis: het grote Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde.

⁶ En ik zag de vrouw dronken van het bloed der heiligen en van het bloed der getuigen van Jezus. En ik verbaasde mij, toen ik haar zag, met grote verbazing.

⁷ En de engel zeide tot mij: Waarom verbaast gij u? Ik zal u het geheimenis van de vrouw zeggen en van het beest met de zeven koppen en tien horens, dat haar draagt.

⁸ Het beest, dat gij zaagt, was en is niet, en het zal opkomen uit de afgrond en het vaart ten verderve; en zij, die op de aarde wonen, wier naam niet geschreven is in het boek des levens van de grondlegging der wereld af, zullen zich verbazen, als zij zien, dat het beest was en niet is en er toch zal zijn.

⁹ Hier is het verstand, dat wijsheid heeft: De zeven koppen zijn zeven bergen, waarop de vrouw gezeten is.

¹⁰ Ook zijn het zeven koningen: vijf ervan zijn gevallen, een is er nog en de andere is nog niet gekomen, en wanneer hij komt, moet hij korte tijd blijven.

¹¹ En het beest, dat was en niet is, is zelf ook de achtste, maar het is uit de zeven en het vaart ten verderve.

¹² En de tien horens, die gij zaagt, zijn tien koningen, die nog geen koningschap hebben ontvangen, maar één uur ontvangen zij macht als koningen, met het beest.

¹³ Dezen zijn één van zin en geven hun kracht en macht aan het beest.

¹⁴ Dezen zullen oorlog voeren tegen het Lam, maar het Lam zal hen overwinnen – want Hij is de Here der heren en de Koning der koningen – en zij, die met Hem zijn, de geroepenen en uitverkorenen en gelovigen.

¹⁵ En hij zeide tot mij: De wateren, die gij zaagt, waarop de hoer gezeten is, zijn natiën en menigten en volken en talen.

¹⁶ En de tien horens, die gij zaagt, en het beest, dezen zullen de hoer haten, en zij zullen haar berooid maken en naakt, haar vlees eten en haar met vuur verbranden.

¹⁷ Want God heeft in hun hart gegeven zijn zin te volbrengen en dit eensgezind te doen en hun koningschap aan het beest te geven, totdat de woorden Gods zullen voleindigd zijn.

¹⁸ En de vrouw, die gij zaagt, is de grote stad, die het koningschap heeft over de koningen der aarde.

18

De val van Babylon

¹ Hierna zag ik een andere engel, die grote macht had, nederdalen uit de hemel, en de aarde werd door zijn lichtglans verlicht.

² En hij riep met sterke stem, zeggende: Gevallen, gevallen is de grote (stad) Babylon en zij is geworden een woonplaats van duivelen, een schuilplaats van alle onreine geesten en een schuilplaats van alle onrein en verfoeid gevogelte,

³ omdat van de wijn van de hartstocht harer hoererij al de volken gedronken hebben en de koningen der aarde met haar gehoereerd hebben en de kooplieden der aarde rijk geworden zijn uit de macht harer weelderigheid.

⁴ En ik hoorde een andere stem uit de hemel zeggen: Gaat uit van haar, mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen.

⁵ Want haar zonden hebben zich opgehoopt tot aan de hemel en God heeft aan haar ongerechtigheid gedacht.

⁶ Vergeldt haar, gelijk ook zij vergolden heeft, en geeft haar dubbel naar haar werken; mengt haar het dubbele in de beker, die zij gemengd heeft;

⁷ geeft haar zoveel pijniging en rouw, als zij heerlijkheid en weelde genoten heeft. Want zij zegt in haar hart: Ik troon als koningin, ik ben geen weduwe en geen rouw zal ik zien.

⁸ Daarom zullen haar plagen op één dag komen: dood en rouw en hongersnood, en zij zal met vuur verbrand worden; want sterk is de Here God, die haar geoordeeld heeft.

⁹ En de koningen der aarde, die met haar gehoereerd hebben en weelderig geweest zijn, zullen over haar wenen en weeklagen, wanneer zij de rook van haar verbranding zien,

¹⁰ van verre staande uit vrees voor haar pijniging, zeggende: Wee, wee, gij grote stad, Babylon, gij sterke stad, want in één uur is uw oordeel gekomen.

¹¹ En de kooplieden der aarde wenen en bedrijven rouw over haar, omdat niemand meer hun lading koopt,

¹² lading van goud, zilver, edelgesteente en paarlen, van fijn linnen, purper, zijde en scharlaken; allerlei welriekend hout, allerlei snijwerk van ivoor en allerlei voorwerpen van het kostbaarste hout, van koper, ijzer en marmer,

¹³ kaneel, specerij, reukwerk, mirre, wierook, wijn, olie, bloem en tarwe, lastdieren, schapen; (lading) van paarden en wagens en van lichamen; en zielen van mensen.

¹⁴ En het oft, waarnaar uw ziel begerig was, is van u weggegaan en al wat kostelijk en schitterend was, is voor u verloren en het zal nooit meer gevonden worden.

¹⁵ De kooplieden in deze dingen, die aan haar rijk geworden waren, zullen van verre staan uit vrees voor haar pijniging, wenend en rouw bedrijvend,

¹⁶ en zeggende: Wee, wee, die grote stad, die gehuld was in fijn linnen, purper en scharlaken, en rijk versierd was met goud en edelgesteente en paarlen, want in één uur is al die zo grote rijkdom verwoest!

¹⁷ En iedere stuurman en iedere kustvaarder en de zeelieden en allen, die de zee bevaren, bleven van verre staan,

¹⁸ en riepen, toen zij de rook van haar verbranding zagen, zeggende: Welke stad was aan deze grote stad gelijk!

¹⁹ En zij wierpen stof op hun hoofden en riepen, wenend en rouw bedrijvend, zeggende: Wee, wee die grote stad, waarin allen, die schepen op zee hadden, door haar kostbaarheden rijk geworden zijn, want zij is in één uur verwoest!

²⁰ Wees vrolijk over haar, gij hemel en gij heiligen, en gij apostelen en profeten, want God heeft uw rechtszaak tegen haar berecht.

²¹ En een sterke engel nam een steen op als een grote molensteen en wierp hem in de zee, zeggende: Zó zal Babylon met geweld geworpen worden, de grote stad, en zij zal nooit meer gevonden worden.

²² En geen stem van ceterspelers en zangers, van fluitspelers of bazuinblazers zal meer in u gehoord worden, en niemand, die enige kunst beoefent, zal meer in u gevonden worden, en geen geluid van de molen zal meer in u gehoord worden.

²³ En geen lamplicht zal meer in u schijnen, en geen stem van bruidegom en bruid zal meer in u gehoord worden, want uw kooplieden waren de machthebbers der aarde, want door uw toverij werden alle volken verleid;

²⁴ en in haar werd gevonden het bloed van profeten en heiligen en van allen, die geslacht zijn op de aarde.

19

Een lied op de val van Babylon

¹ Hierna hoorde ik als een luide stem ener grote schare in de hemel zeggen: Halleluja! Het heil en de heerlijkheid en de macht zijn van onze God,

² want waarachtig en rechtvaardig zijn zijn oordelen, want Hij heeft de grote hoer geoordeeld, die de aarde met haar hoererij verdierf, en Hij heeft het bloed zijner knechten van haar hand geëist.

³ En zij zeiden ten tweeden male: Halleluja! En haar rook stijgt op tot in alle eeuwigheden.

⁴ En de vierentwintig oudsten en de vier dieren wierpen zich neder en aanbaden God, die op de troon gezeten is, en zij zeiden: Amen, halleluja!

⁵ En een stem ging uit van de troon, zeggende: Looft onze God, al zijn knechten, die Hem vreest, gij kleinen en gij groten!

De bruiloft des Lams

⁶ En ik hoorde als een stem van een grote schare en als een stem van vele wateren en als een stem van zware donderslagen, zeggende: Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard.

⁷ Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt;

⁸ en haar is gegeven zich met blinkend en smetteloos fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen.

⁹ En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zij, die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal des Lams. En hij zeide tot mij: Dit zijn de waarachtige woorden van God.

¹⁰ En ik wierp mij neder voor zijn voeten om hem te aanbidden, maar hij zeide tot mij: Doe dit niet! Ik ben een mededienstknecht van u en uw broederen, die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid God! Want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie.

Het Woord Gods

¹¹ En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard; en Hij, die daarop zat, wordt genoemd Getrouw en Waarachtig, en Hij velst vonnis en voert oorlog in gerechtigheid.

¹² En zijn ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele kronen en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf.

¹³ En Hij was bekleed met een kleet, dat in bloed geverfd was, en zijn naam is genoemd: het Woord Gods.

¹⁴ En de heerscharen, die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, gehuld in wit en smetteloos fijn linnen.

¹⁵ En uit zijn mond komt een scherp zwaard, om daarmee de heidenen te slaan. En Hijzelf zal hen hoeden met een ijzeren staf en Hijzelf treedt de persbak van de wijn der gramschap van de toorn Gods, des Almachtigen.

¹⁶ En Hij heeft op zijn kleet en op zijn dij geschreven de naam: Koning der koningen en Here der heren.

Het beest en zijn profeet overwonnen

¹⁷ En ik zag een engel staan op de zon en hij riep met luider stem en zeide tot alle vogels, die in het midden des hemels vlogen: Komt, verzamelt u tot de grote maaltijd Gods,

¹⁸ om te eten het vlees van koningen en het vlees van oversten over duizend en het vlees van sterken en het vlees van paarden en van hen, die daarop zitten, en het vlees van allen, vrijen en slaven, kleinen en groten.

¹⁹ En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld om de oorlog te voeren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn leger.

²⁰ En het beest werd gegrepen en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan had, waardoor hij hen verleidde, die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbaden; levend werden zij beiden geworpen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt.

²¹ En de overigen werden gedood met het zwaard, dat kwam uit de mond van Hem, die op het paard zat; en al de vogels werden verzadigd van hun vlees.

20

Het duizendjarig rijk

¹ En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand;

² en hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren,

³ en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten.

⁴ En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en (ik zag) de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang.

⁵ De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding.

⁶ Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, [die] duizend jaren.

De satan veroordeeld

⁷ En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten,

⁸ en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden, Gog en Magog, om hen tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee.

⁹ En zij kwamen op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde neder uit de hemel en verslond hen,

¹⁰ en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht pijnigd worden in alle eeuwigheden.

Het laatste oordeel

¹¹ En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden.

¹² En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken.

¹³ En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken.

¹⁴ En de dood en het dodenrijk werden in de poel des vuurs geworpen. Dat is de tweede dood: de poel des vuurs.

¹⁵ En wanneer iemand niet bevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens, werd hij geworpen in de poel des vuurs.

21

De nieuwe hemel en de nieuwe aarde

¹ En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer.

² En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is.

³ En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn,

⁴ en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.

⁵ En Hij, die op de troon gezeten is, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide: Schrijf, want deze woorden zijn getrouw en waarachtig.

⁶ En Hij sprak tot mij: Zij zijn geschied. Ik ben de alfa en de omega, het begin en het einde. Ik zal de dorstige geven uit de bron van het water des levens om niet.

⁷ Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn.

⁸ Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereerders, de tovenaars, de afgodendienaars en alle leugenaars - hun deel is in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood.

Het nieuwe Jeruzalem

⁹ En er kwam een van de zeven engelen met de zeven schalen, die vol waren van de laatste zeven plagen, en hij sprak met mij, zeggende: Kom hier, ik zal u tonen de bruid, de vrouw des Lams.

¹⁰ En hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God;

¹¹ en zij had de heerlijkheid Gods, en haar glans geleek op een zeer kostbaar gesteente, als de kristalheldere diamant.

¹² En zij had een grote en hoge muur en zij had twaalf poorten en op de poorten twaalf engelen, en namen op (de poorten) geschreven, welke zijn die van de twaalf stammen der kinderen Israëls.

¹³ Naar het oosten waren drie poorten en naar het noorden drie poorten en naar het zuiden drie poorten en naar het westen drie poorten.

¹⁴ En de muur der stad had twaalf fundamenten en daarop de twaalf namen van de twaalf apostelen des Lams.

¹⁵ En hij, die met mij sprak, had een gouden meetstok om de stad op te meten, en haar poorten en haar muur.

¹⁶ En de stad lag in het vierkant en haar lengte was even groot als haar breedte; en hij mat de stad op met de stok: twaalfduizend stadiën; haar lengte en haar breedte en haar hoogte waren gelijk.

¹⁷ En hij mat haar muur op: honderd vierenveertig el, mensenmaat, die engelenmaat is.

¹⁸ En de bouwstof van haar muur was diamant; en de stad was zuiver goud, gelijk zuiver glas.

¹⁹ En de fundamenten van de muur der stad waren met allerlei edelgesteente versierd. Het eerste fundament was diamant, het tweede lazuursteen, het derde robijn, het vierde smaragd,

²⁰ het vijfde sardonyx, het zesde sardius, het zevende topaas, het achtste beril, het negende chrysoliet, het tiende chrysopraas, het elfde saffier, het twaalfde amethist.

²¹ En de twaalf poorten waren twaalf paarlen: iedere poort afzonderlijk was uit één parel, en de straat der stad was zuiver goud, gelijk doorschijnend glas.

²² En een tempel zag ik in haar niet, want de Here God, de Almachtige, is haar tempel, en het Lam.

²³ En de stad heeft de zon en de maan niet van node, dat die haar beschijnen, want de heerlijkheid Gods verlicht haar en haar lamp is het Lam.

²⁴ En de volken zullen bij haar licht wandelen en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid in haar;

²⁵ en haar poorten zullen nooit gesloten worden des daags, want daar zal geen nacht zijn;

²⁶ en de heerlijkheid en de eer der volken zullen in haar gebracht worden.

²⁷ En in haar zal niets onreins binnenkomen, en niemand, die gruwel en leugen doet, maar alleen zij, die geschreven zijn in het boek des levens van het Lam.

22

¹ En hij toonde mij een rivier van water des levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en van het Lam.

² Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat het geboomte des levens, dat twaalfmaal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren.

³ En niets vervloekts zal er meer zijn. En de troon van God en van het Lam zal daarin zijn en zijn dienstknechten zullen Hem vereren,

⁴ en zij zullen zijn aangezicht zien en zijn naam zal op hun voorhoofden zijn.

⁵ En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht der zon van node, want de Here God zal hen verlichten en zij zullen als koningen heersen tot in alle eeuwigheden.

Slot

⁶ En Hij zeide tot mij: Deze woorden zijn getrouw en waarachtig, en de Here, de God van de geesten der profeten, heeft zijn engel gezonden om zijn knechten te tonen hetgeen weldra geschieden moet.

⁷ En zie, Ik kom spoedig. Zalig hij, die de woorden der profetie van dit boek bewaart!

⁸ En ik, Johannes, ben het die deze dingen hoorde en zag. En toen ik ze gehoord en gezien had, wierp ik mij neder voor de voeten van de engel, die ze mij toonde, om te aanbidden.

⁹ Maar hij zeide tot mij: Doe dat niet! Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broederen, de profeten, en van hen, die de woorden van dit boek bewaren; aanbid God!

¹⁰ En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij.

¹¹ Wie onrecht doet, hij doe nog meer onrecht; wie vuil is, hij worde nog vuiler; wie rechtvaardig is, hij bewijze nog meer rechtvaardigheid; wie heilig is, hij worde nog meer geheiligd.

¹² Zie, Ik kom spoedig en mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden, naardat zijn werk is.

¹³ Ik ben de alfa en de omega, de eerste en de laatste, het begin en het einde.

¹⁴ Zalig zij, die hun gewaden wassen, opdat zij recht mogen hebben op het geboomte des levens en door de poorten ingaan in de stad.

¹⁵ Buiten zijn de honden en de tovenaars, de hoereerders, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder, die de leugen liefheeft en doet.

¹⁶ Ik, Jezus, heb mijn engel gezonden, om ulieden dit te betuigen voor de gemeenten. Ik ben de wortel en het geslacht van David, de blinkende morgenster.

¹⁷ En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegge: Kom! En wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet.

¹⁸ Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek beschreven zijn;

¹⁹ en indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboomte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn.

²⁰ Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig. Amen, kom, Here Jezus!

²¹ De genade van de Here Jezus zij met allen.

Psalmen

1

HET EERSTE BOEK: PSALM 1-41

De twee wegen

¹ Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen, die niet staat op de weg der zondaars, noch zit in de kring der spotters;

² maar aan des Heren wet zijn welgevallen heeft, en diens wet overpeinst bij dag en bij nacht.

³ Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, welks loof niet verwelkt; - al wat hij onderneemt, gelukt.

⁴ Niet also de goddelozen: die toch zijn als kaf dat de wind verstroot.

⁵ Daarom houden de goddelozen geen stand in het gericht, noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen,

⁶ want de Here kent de weg der rechtvaardigen, maar de weg der goddelozen vergaat.

2

De messiaanse koning

¹ Waarom woelen de volken en zinnen de natiën op ijdelheid?

² De koningen der aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samentegen de Here en zijn gezalfde:

³ Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen!

⁴ Die in de hemel zetelt, lacht; de Here spot met hen.

⁵ Dan spreekt Hij tot hen in zijn toorn, en verschrikt hen in zijn gramschap:

⁶ Ik heb immers mijn koning gesteld over Sion, mijn heilige berg.

⁷ Ik wil gewagen van het besluit des Heren: Hij sprak tot mij: Mijn zoon zijt gij; Ik heb u heden verwekt.

⁸ Vraag Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel, de einden der aarde tot uw bezit.

⁹ Gij zult hen verpletteren met een ijzeren knots, hen stukslaan als pottenbakkerswerk.

¹⁰ Nu dan, gij koningen, weest verstandig, laat u gezeggen, gij richters der aarde.

¹¹ Dient de Here met vrezen verheugt u met beving.

¹² Kust de zoon, opdat hij niet toornee en gij onderweg niet te gronde gaat, want zeer licht ontbrandt zijn toorn. Welzalig allen die bij Hem schuilen!

3

Morgenlied

¹ Een psalm van David, toen hij vluchtte voor zijn zoon Absalom.

² O Here, hoe talrijk zijn mijn tegenstanders; velen staan tegen mij op;

³ velen zeggen van mij: Hij vindt geen hulp bij God. sela

⁴ Maar Gij, Here, zijt een schild dat mij dekt, mijn eer, en die mijn hoofd opheft.

⁵ Als ik luide roep tot de Here,antwoordt Hij mij van zijn heilige berg.
sela

⁶ Ik legde mij neder en sliep;ik ontwaakte, want de Here schraagt mij.

⁷ Ik vrees niet voor tienduizenden van volk,die zich rondom tegen mij stellen.

⁸ Sta op, Here, verlos mij, mijn God!Ja, Gij hebt al mijn vijanden op de kaak geslagen,en de tanden der goddelozen verbrijzeld.

⁹ De verlossing is van de Here,uw zegen zij over uw volk. sela

4

Avondlied

¹ Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Een psalm van David.

² Als ik roep, antwoord mij,o God mijner gerechtigheid,die mij ruimte maakt in benauwdheid;wees mij genadig en hoor mijn gebed.

³ Gij mannen, hoelang is mijn eer tot versmading,hoelang hebt gij ijdelheid lief, jaagt gij de leugen na? sela

⁴ Weet toch, dat de Here Zich een gunstgenoot heeft afgezonderd;de Here hoort, als ik tot Hem roep.

⁵ Weest toornig, maar zondigt niet;spreekt in uw hart op uw leger, en zwijgt. sela

⁶ Brengt offers naar de eisen vertrouwt op de Here.

⁷ Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien?verhef over ons het licht uws aanschijns, o Here!

⁸ Gij hebt meer vreugde in mijn hart gegevendan toen hun koren en most overvloedig waren.

⁹ In vrede kan ik mij te ruste begeven en aanstonds inslapen,want Gij alleen, o Here, doet mij veilig wonen.

5

Morgengebed

¹ Voor de koorleider. Bij fluitspeel. Een psalm van David.

² Neem mijn redenen ter ore, o Here,let op mijn verzuchting.

³ Sla acht op mijn hulpgeroep, o mijn Koning en mijn God,want tot U richt ik mijn gebed.

⁴ Here, des morgens hoort Gij mijn stem,des morgens leg ik het U voor, en zie uit.

⁵ Want Gij zijt geen God, aan wie goddeloosheid behaagt,geen boze zal bij U vertoeven;

⁶ de verdwaasden houden geen stand voor uw ogen,Gij haat alle bedrivers van ongerechtigheid;

⁷ Gij richt te gronde de leugensprekers,de Here verafschuwt de man van bloed en bedrog.

⁸ Maar ik zal, dank zij uw grote goedertierenheid,uw huis binnengaan,mij nederbuigen naar uw heilige tempel in vreze voor U.

⁹ Here, leid mij door uw gerechtigheidom mijner belagers wil;effen uw weg voor mijn aangezicht.

¹⁰ Want in hun mond is niets betrouwbaar,hun binnenste is enkel verderf,hun keel is een open graf,zij maken hun tong glad.

¹¹ Doe hen boeten, o God,laat hen vallen door hun eigen overleggingen,verstoot hen om hun vele overtredingen;want zij zijn wederspanning tegen U.

¹² Maar verheugen zullen zich allen die bij U schuilen, altoos zullen zij jubelen, daar Gij hen beschermt, en in U zullen juichen wie uw naam liefhebben.

¹³ Want Gij zegent de rechtvaardige, o Here, Gij omgeeft hem met welbehagen als met een schild.

6

Gebed in doodsgevaar

¹ Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Op de wijze van: De achtste. Een psalm van David.

² O Here, straf mij niet in uw toorn, en kastijd mij niet in uw grimmigheid.

³ Wees mij genadig, Here, want ik kwijn weg; genees mij, Here, want mijn gebeente is verschrikt.

⁴ Ja, mijn ziel is ten zeerste verschrikt, en Gij, Here, hoelang nog?

⁵ Keer weder, Here, red mijn ziel, verlos mij om uwer goedertierenheid wil.

⁶ Want in de dood is Uwer geen gedachtenis; wie zou U loven in het dodenrijk?

⁷ Ik ben afgemat van mijn zuchten; elke nacht doorweek ik mijn sponde, doe ik mijn bed van tranen vloeien.

⁸ Mijn oog is dof geworden van verdriet, verzwakt door allen die mij benauwen.

⁹ Wijkt van mij, al gij bedrijvers van ongerechtigheid, want de Here heeft mijn wenen gehoord;

¹⁰ de Here heeft mijn smeking gehoord, de Here neemt mijn bede aan.

¹¹ Al mijn vijanden zullen beschaamd staan, ten zeerste verschrikt, zij zullen in een oogwenk beschaamd afdeinzen.

7

Beroep op Gods rechtvaardigheid

¹ Een klaaglied van David, dat hij de Here gezongen heeft om de woorden van de Benjaminit Kus.

² Here, mijn God, bij U schuil ik, verlos mij van al mijn vervolgers en red mij,

³ opdat hij niet als een leeuw mij verscheure, wegslepe, zonder dat iemand redt.

⁴ Here, mijn God, indien ik dat gedaan heb, indien er onrecht kleeft aan mijn handen,

⁵ indien ik hem kwaad gedaan heb, die vrede met mij had, – ja, ik heb hem gered, die mij zonder oorzaak benauwde –

⁶ dan moge de vijand mij vervolgen en achterhalen, en mijn leven ter aarde vertreden, en mijn ziel nederwerpen in het stof. sela

⁷ Sta op, Here, in uw toorn, verhef U tegen de woede van hen die mij benauwen, waak op tot mijn hulp, Gij, die het recht verordent.

⁸ Dan moge de vergadering der natiën U omringen; keer weder boven haar naar den hoge.

⁹ De Here richt de volken. Doe mij recht, Here, naar mijn gerechtigheid, en naar mijn onschuld, die bij mij is.

¹⁰ Laat de boosheid der goddelozen een einde nemen, maar bevestig Gij de rechtvaardige, Gij, die hart en nieren toetst, rechtvaardige God.

¹¹ Mijn schild is bij God, die de oprechten van hart verlost;

¹² God is een rechtvaardig Rechter en een God, die te allen dage toorn.

¹³ Bekeert iemand zich niet, dan wet Hij zijn zwaard, spant zijn boog en legt aan,

¹⁴ Hij richt op hem zijn dodelijke wapenen, maakt zijn pijlen tot brandende schichten.

¹⁵ Zie, wie met ongerechtigheid bevrucht werd, is zwanger van onheil en baart leugen.

¹⁶ Hij delft een kuil en graaft die uit, maar valt zelf in de groeve die hij maakte.

¹⁷ Het onheil dat hij stichtte, keert weder op zijn hoofd, en zijn geweld komt neder op zijn schedel.

¹⁸ Ik zal de Here loven naar zijn gerechtigheid, en de naam des Heren, des Allerhoogsten, psalmzingen.

8

De mens, de kroon der schepping Gods

¹ Voor de koorleider. Op de Gittit. Een psalm van David.

² O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde, Gij, die uw majesteit toont aan de hemel.

³ Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, uw tegenstanders ten spijt, om vijand en wraakgierige te doen verstommen.

⁴ Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt:

⁵ wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet?

⁶ Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.

⁷ Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd:

⁸ schapen en runderen altegaderen ook de dieren des velds,

⁹ de vogelen des hemels en de vissen der zee, hetgeen de paden der zeeën doorkruist.

¹⁰ O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde.

9

God, de beschermer der vromen

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: De dood van de zoon. Een psalm van David.

² Ik zal U loven, Here, met mijn ganse hart, ik wil al uw wonderen verhalen;

³ in U wil ik mij verheugen en juichen, uw naam psalmzingen, o Allerhoogste,

⁴ nu mijn vijanden terugdeinzen, struikelen en vergaan voor uw aangezicht.

⁵ Want mijn pleitzaak en mijn geding hebt Gij berecht, als rechtvaardig rechter de rechterstoel bestegen.

⁶ Gij hebt de volken bedreigd, de goddelozen te gronde gericht, hun naam hebt Gij uitgewist voor altoos en immer;

⁷ de vijanden zijn weg - eeuwige puinhopen -, want steden hebt Gij verwoest, zelfs hun gedachtenis is vergaan.

⁸ Maar de Here zetelt voor eeuwig, zijn rechterstoel heeft Hij ten gerichte gezet;

⁹ ja, Hij oordeelt de wereld in gerechtigheid, Hij richt de natiën in rechtmatigheid.

¹⁰ Daarom is de Here een burcht voor de verdrukte, een burcht in tijden van nood.

¹¹ Daarom vertrouwen op U wie uw naam kennen, want Gij hebt nooit verlaten wie U zoeken, o Here.

¹² Psalmzingt de Here, die op Sion woont, verkondigt onder de volken zijn daden;

¹³ Want Hij, die de bloedschuld wreekt, gedenkt hunner, het geroep der ellendigen vergeet Hij niet.

¹⁴ Wees mij genadig, Here; zie mijn ellende, door mijn haters mij berokkend, Gij, die mij opheft uit de poorten des doods,

¹⁵ opdat ik verhale al uw roemrijke daden, in de poorten der dochter van Sion juiche over uw heil.

¹⁶ De volken zijn verzonken in de kuil die zij dolven; in het net dat zij verborgen, raakte hun voet verward.

¹⁷ De Here deed Zich kennen, Hij handhaafde het recht; in het werk van zijn handen is de goddeloze verstrikt. higgajon, sela

¹⁸ De goddelozen keren om naar het dodenrijk, al de volken die God vergeten.

¹⁹ Want niet voorgoed blijft de arme vergeten, niet voor immer gaat de hoop der ootmoedigen teloor.

²⁰ Sta op, Here, laat de sterveling niet zegepralen, laat de volken voor uw aanschijn gericht worden.

²¹ Jaag hun schrik aan, Here, zodat de volken erkennen, dat zij stervelingen zijn. sela

10

Vervolg van Psalm 9

¹ Waarom, Here, staat Gij van verre, verbergt Gij U in tijden van nood?

² Over de trots van de goddeloze is de ellendige ontstoken - laat hen verstrikt worden in de boze plannendie zij bedacht hebben.

³ De goddeloze immers roemt naar hartelust, de woekeraar spreekt zegenwensen, hij versmaadt de Here.

⁴ De goddeloze met zijn neus in de hoogte (denkt): Hij vraagt geen rekenschap; al zijn gedachten zijn: Er is geen God.

⁵ Zijn wegen zijn voorspoedig te allen tijde. Uw gerichtten zijn hem te hoog, hij blaast tegen allen die hem benauwen;

⁶ hij zegt in zijn hart: Ik zal niet wankelen, ik, die van geslacht tot geslacht niet in ramspoed zal raken.

⁷ Zijn mond is vervuld van vloek en bedrog en verdrukking, onder zijn tong zijn ongerechtigheid en onheil,

⁸ hij ligt in hinderlaag bij de gehuchten, in het verborgene doodt hij de onschuldige. Zijn ogen bespieden de zwakke,

⁹ hij loert in het verborgene als een leeuw in de struiken; hij loert om de ellendige te vangen, hij vangt de ellendige, hem trekkend in zijn net.

¹⁰ Hij bukt, duikt ineen, en de zwakken vallen in zijn sterke klauwen.

¹¹ Hij zegt in zijn hart: God vergeet het, Hij verbergt zijn aangezicht, Hij ziet het in eeuwigheid niet.

¹² Sta op, Here! o God, hef uw hand op, vergeet de ellendigen niet.

¹³ Waarom smaadt de goddeloze God, spreekt hij in zijn hart: Gij vraagt geen rekenschap.

¹⁴ Gij ziet het, want Gij aanschouwt moeite en verdriet, om het in uw hand te leggen. Op U verlaat zich de zwakke, voor de wees zijt Gij een helper.

¹⁵ Verbreek de arm van de goddeloze en boze, straf zijn goddeloosheid, totdat Gij ze niet meer vindt.

¹⁶ De Here is Koning, eeuwig en altoos. De volken zijn vergaan uit zijn land.

¹⁷ De begeerte der ootmoedigen hebt Gij, Here, gehoord: Gij sterkt hun hart, uw oor merkt op,

¹⁸ om recht te doen de wees en de verdrukte, zodat nooit meer een aards sterveling schrik aanjaagt.

11

Bij de Here is een schuilplaats

¹ Voor de koorleider. Van David. Bij de Here schuil ik. Hoe durft gij dan tot mij zeggen: Vliedt naar uw gebergte als vogels?

² Want zie, de goddelozen spannen de boog, zij leggen hun pijl op de pees, om oprechten van hart in het duister te treffen.

³ Wanneer de grondslagen zijn vernield, wat kan dan de rechtvaardige doen?

⁴ De Here woont in zijn heilig paleis, de Here heeft in de hemel zijn troon; zijn ogen slaan gade, zijn blikken doorvorsen de mensenkinderen.

⁵ De Here toetst de rechtvaardige en de goddeloze; en wie geweld bemint, die haat Hij.

⁶ Hij regent op de goddelozen vurige kolen en zwavel, schroeiende wind is het deel van hun beker.

⁷ Want de Here is rechtvaardigen Hij heeft gerechtigheid lief; de oprechten zullen zijn aangezicht aanschouwen.

12

Gebed om hulp

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: De achtste. Een psalm van David.

² Help toch, Here, want er zijn geen vromen meer; ja, de getrouwen zijn schaars onder de mensenkinderen.

³ Zij spreken valsheid tegen elkander, zij spreken dubbelhartig, met gladde lippen.

⁴ De Here verdelge alle gladde lippenen elke grootsprekende tong;

⁵ hen die zeggen: Met onze tong zijn wij sterk; onze lippen zijn met ons - wie is heer over ons?

⁶ Om de onderdrukking der ellendigen, het zuchten der armen, maak Ik Mij thans op, zegt de Here; ik stel in veiligheid wie daarnaar smacht.

⁷ De woorden des Heren zijn zuivere woorden,gedegen zilver, in een smeltoven in de aardezevenvoudig gelouterd.

⁸ Gij, Here, zult ze gestand doen,ons altoos beschermen tegen dit geslacht;

⁹ de goddelozen draven rond,terwijl snoodheid bij de mensenkinderen het hoofd opsteekt.

13

Gebedsvertrouwen

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² Hoelang, Here? Zult Gij mij voortdurend vergeten?Hoelang zult Gij uw aangezicht voor mij verbergen?

³ Hoelang zal ik plannen koesteren in mijn ziel,kommer hebben in mijn hart, dag aan dag?Hoelang zal mijn vijand zich boven mij verheffen?

⁴ Aanschouw toch, antwoord mij, Here, mijn God!Verlicht mijn ogen, opdat ik niet inslape ten dode;

⁵ opdat mijn vijand niet zegge: Ik heb hem overmocht;opdat mijn tegenstanders niet juichen, wanneer ik wankel.

⁶ Ik echter vertrouw op uw goedertierenheid,over uw verlossing juicht mijn hart.Ik wil de Here zingen, omdat Hij mij heeft welgedaan.

14

De overmoed der dwazen

¹ Voor de koorleider. Van David.De dwaas zegt in zijn hart:Er is geen God.Zij bedrijven gruwelijke en afschuwelijke misdaden,niemand is er, die goed doet.

² De Here ziet neder uit de hemelop de mensenkinderen,om te zien, of er één verstandig is,één, die God zoekt.

³ Allen zijn zij afgeweken, tezamen ontaard;er is niemand die goed doet, zelfs niet één.

⁴ Hebben zij dan geen kennis, al die bedrivers van ongerechtigheid,die mijn volk opeten, als aten zij brood?De Here roepen zij niet aan.

⁵ Daar overvalt hen de schrik,want God is bij het rechtvaardig geslacht.

⁶ Het voornemen van de ellendige kunt gij wel beschamen,maar de Here is zijn toevlucht.

⁷ Och, dat uit Sion Israëls redding daagde!Als de Here een keer brengt in het lot van zijn volk,dan zal Jakob juichen, Israël zich verheugen.

15

Wie mag bij God verkeren?

¹ Een psalm van David. Here, wie mag verkeren in uw tent?Wie mag wonen op uw heilige berg?

² Hij, die onberispelijk wandelt en doet wat recht is en waarheid spreekt in zijn hart,

³ die met zijn tong niet lastert,die zijn metgezel geen kwaad doeten geen smaad op zijn naaste laadt;

⁴ in wiens ogen de verwerpelijke veracht is,terwijl hij hen eert, die de Here vrezen.Heeft hij tot zijn schade gezworen, hij verandert het niet;

⁵ hij leent zijn geld niet op woekeren aanvaardt geen geschenk tegen de onschuldige. Wie zó handelt zal nimmer wankelen.

16

Het zalig lot der vromen

¹ Een kleinood van David. Bewaar mij, o God, want bij U schuil ik.

² Ik heb tot de Here gezegd: Gij zijt mijn Here, ik heb geen goed buiten U.

³ Wat betreft de heiligen die in den lande zijn: zij zijn de heerlijken in wie al mijn welbehagen is.

⁴ Vele zijn de smarten van hendie dingen naar de gunst van een andere (god); ik zal hun plengoffers van bloed niet plengen, zelfs hun namen op mijn lippen niet nemen.

⁵ O Here, mijn erfdeel en mijn beker, Gij zelf bestendigt wat het lot mij toeweest.

⁶ De meetsnoeren vielen mij in liefelijke dreven, ja, mijn erfdeel bekoort mij.

⁷ Ik prijs de Here, die mij raad heeft gegeven, zelfs bij nacht onderwijzen mij mijn nieren.

⁸ Ik stel mij de Here bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet.

⁹ Daarom verheugt zich mijn hart en juicht mijn ziel, zelfs mijn vlees zal in veiligheid wonen;

¹⁰ want Gij geeft mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij uw gunstgenoot de groeve zien.

¹¹ Gij maakt mij het pad des levens bekend; overvloed van vreugde is bij uw aangezicht, liefelijkheid is in uw rechterhand, voor eeuwig.

17

Gebed van een onschuldig vervolgte

¹ Een gebed van David. Hoor, Here, naar een rechtvaardige zaak, sla acht op mijn smeking; leen het oor aan mijn gebed, gesproken met onbedrieglijke lippen.

² Laat het oordeel over mij van uw aangezicht uitgaan: uw ogen schouwen wat recht is.

³ Toetst Gij mijn hart, onderzoekt Gij des nachts, beproeft Gij mij, Gij vindt niets; wat ik ook bedenk, mijn mond overtreedt niet.

⁴ Wat betreft daden van mensen, naar het woord uwer lippen heb ik mij gewacht voor de paden van de geweldenaar;

⁵ mijn treden hielden uw spoor, mijn schreden wankelden niet.

⁶ Ik roep U aan, omdat Gij, o God, mij antwoordt; neig uw oor tot mij, hoor naar mijn woord.

⁷ Maak uw gunstbewijzen wonderbaar, Verlosser van hendie voor tegenstanders schuilen bij uw rechterhand.

⁸ Bewaar mij als de appel van het oog, berg mij, in de schaduw van uw vleugelen,

⁹ voor de goddelozen die mij overweldigen, voor mijn doodsvijanden die mij omsingelen.

¹⁰ Zij sluiten hun vette (hart) toe, met hun mond spreken zij hovaardig;

¹¹ zij omringen ons thans, waar wij ook gaan, hun oogmerk is ons ter aarde te werpen.

¹² Hij gelijkt op een leeuw die begeert te verscheuren, en op een jonge leeuw, in een schuilhoek gedoken.

¹³ Sta op, Here, tred hem tegemoet, doe hem bukken, red met uw zwaard mijn leven van de goddeloze,

¹⁴ met uw hand, Here, van de mannen, van de wereldse mannen, wier deel in dit leven is, en vul hun binnenste met wat Gij voor hen hebt weggelegd, zodat hun zonen er nog zat van zijn, die wat hun rest, aan hun kinderen nalaten.

¹⁵ Maar ik zal in gerechtigheid uw aangezicht aanschouwen, en bij het ontwaken mij verzadigen met uw beeld.

18

Danklied des konings

¹ Voor de koorleider. Van de knecht des Heren, van David, die tot de Here de woorden van dit lied sprak, ten dage dat de Here hem verlost had uit de greep van al zijn vijanden en uit de hand van Saul.

² Hij zeide: Ik heb U hartelijk lief, Here, mijn sterkte,

³ o Here, mijn steenrots, mijn vesting en mijn bevrijder, mijn God, mijn Rots, bij wie ik schuil, mijn schild, hoorn mijns heils, mijn burcht.

⁴ Geloofd zij de Here, roep ik uit; want van mijn vijanden ben ik verlost.

⁵ Banden des doods hadden mij omvangen, en stromen van verderf hadden mij overvallen,

⁶ banden van het dodenrijk hadden mij omgeven, valstrikken van de dood lagen op mijn weg.

⁷ Toen het mij bang te moede was, riep ik de Here aan, tot mijn God riep ik om hulp. Hij hoorde mijn stem uit zijn paleis, mijn hulpgeroep tot Hem drong door in zijn oren.

⁸ Toen dreunde en beefde de aarde de grondvesten der bergen sidderden en daverden, omdat Hij in toorn ontbrand was.

⁹ Rook steeg op uit zijn neus, verterend vuur kwam voort uit zijn mond, kolen raakten erdoor in brand.

¹⁰ Hij neigde de hemel en daalde neder, donkerheid was onder zijn voeten,

¹¹ Hij reed op een cherub en vloegen zweefde op de vleugels van de wind.

¹² Hij stelde het duister tot zijn omhulsel, tot zijn beschutting rondom Zich: duistere wateren, wolkengevaarten.

¹³ Van de glans vóór Hem verdwenen zijn wolken, hagel en vurige kolen.

¹⁴ De Here deed de donder in de hemel weerklinken, de Allerhoogste verhief zijn stem - [hagel en vurige kolen].

¹⁵ Hij schoot zijn pijlen en verstrooide hen, hij slingerde bliksemen en bracht hen in verwarring.

¹⁶ Toen werden de beddingen der wateren zichtbaaren de grondvesten der wereld kwamen bloot vanwege uw dreigen, o Here, vanwege het blazen van de adem van uw neus.

¹⁷ Hij reikte van omhoog, greep mij, trok mij op uit grote wateren.

¹⁸ Hij ontrukte mij aan mijn machtige vijand, en aan mijn haters, omdat zij sterker waren dan ik.

¹⁹ Zij traden mij in de weg ten dage van mijn ongeluk, maar de Here was mij tot steun;

20 Hij leidde mij uit in de ruimte.Hij redde mij, omdat Hij welgevallen aan mij had.

21 De Here deed mij naar mijn gerechtigheid,naar de reinheid mijner handen vergold Hij mij,

22 want ik heb de wegen des Heren gehouden en ben niet goddeloos afgeweken van mijn God.

23 Want al zijn verordeningen stonden mij voor ogen en zijn inzettingen deed ik niet van mij weg,

24 maar ik was onberispelijk jegens Hem,en wachtte mij voor ongerechtigheid.

25 De Here heeft mij vergolden naar mijn gerechtigheid,naar de reinheid mijner handen vóór zijn ogen.

26 Jegens de getrouwe toont Gij U getrouw,jegens de onberispelijke toont Gij U onberispelijk,

27 jegens de reine toont Gij U rein,maar jegens de verkeerde toont Gij U een tegenstander.

28 Gij toch verlost het ellendige volken vernedert de hovaardige ogen.

29 Gij toch doet mijn lamp schijnen,de Here, mijn God, doet mijn duisternis opklaren.

30 Met U immers loop ik op een legerbende inen met mijn God spring ik over een muur.

31 Gods weg is volmaakt;des Heren woord is zuiver.Hij is een schild voor allendie bij Hem schuilen.

32 Want wie is God behalve de Here,wie is een rots buiten onze God?

33 Die God, die mij met kracht omgordten mijn weg effen maakt;

34 die mijn voeten maakt als die der hindenen mij op mijn hoogten doet staan;

35 die mijn handen oefent ten strijde,zodat mijn armen een koperen boog spannen.

36 Ook gaaft Gij mij het schild uws heils,en uw rechterhand ondersteunde mij,uw nederbuigende goedheid maakte mij groot.

37 Gij hebt mij ruimte gegeven voor mijn schreden,en mijn enkels wankelden niet.

38 Ik vervolgte mijn vijanden om hen te achterhalen,en liet niet af, eer ik hen had vernietigd;

39 ik verpletterde hen, zodat zij niet konden opstaan,zij vielen onder mijn voeten.

40 Gij hebt mij aangegord met kracht tot de strijd,Gij deedt onder mij bukken wie tegen mij opstonden;

41 Gij deedt mijn vijanden mij de rug toekeren,en mijn haters verdeldge ik.

42 Zij riepen om hulp, maar niemand redde,tot de Here, maar Hij antwoordde hun niet;

43 toen vermaalde ik hen als stof voor de wind.Ik goot hen uit als slijk van de straten.

44 Gij deedt mij ontkomen aan de twisten van het volk,Gij steldet mij tot hoofd der natiën;volken die ik niet kende, werden mij dienstbaar;

45 nauwelijks hadden zij van mij gehoord,of zij gehoorzaamden mij;vreemden veinsden onderdanigheid tegenover mij.

46 Vreemden verloren hun krachten verlieten bevend hun burchten.

⁴⁷ De Here leeft. Geprezen zij mijn Rots, en verhoogd zij de God mijns heils,

⁴⁸ de God, die mij wraak heeft verleend, die volken onder mij gebracht heeft,

⁴⁹ die mij van mijn vijanden heeft gered. Ja, Gij hebt mij verhoogd boven hen die tegen mij opstonden, Gij hebt mij gered van de geweldenaar.

⁵⁰ Daarom loof ik U, o Here, onder de volkenen wil ik uw naam psalmzingen.

⁵¹ Hij schenkt zijn koning grote uitredingen, en betoont trouw aan zijn gezalfde, aan David en zijn nageslacht voor altijd.

19

Gods majesteit in de schepping en in de wet

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspannel verkondigt het werk zijner handen;

³ de dag doet sprake toestromen aan de dag, en de nacht predikt kennis aan de nacht.

⁴ Het is geen sprake en het zijn geen woorden, hun stem wordt niet vernomen:

⁵ toch gaat hun prediking uit over de ganse aarde hun taal tot aan het einde der wereld. – Hij heeft daarin een tent opgeslagen voor de zon,

⁶ die is als een bruidegom die uit zijn bruidsvertrek treedt, jubelend als een held om het pad te lopen.

⁷ Van het ene einde des hemels is haar opgangen haar omloop tot het andere einde; niets blijft verborgen voor haar gloed.

⁸ De wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel; de getuigenis des Heren is betrouwbaar, zij schenkt wijsheid aan de onverstandige.

⁹ De bevelen des Heren zijn waarachtig, zij verheugen het hart; het gebod des Heren is louter, het verlicht de ogen.

¹⁰ De vreze des Heren is rein, voor immer bestendig; de verordeningen des Heren zijn waarheid, altogader rechtvaardig.

¹¹ Kostelijker zijn zij dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honig, ja, dan honigzeem uit de raat.

¹² Ook laat uw knecht zich daardoor ernstig vermanen; in het houden ervan ligt rijke beloning.

¹³ Afdwalingen – wie bemerkt ze? Spreek van de verborgene mij vrij.

¹⁴ Behoed ook uw knecht voor overmoed, laat die over mij niet heersen; dan ben ik onberispelijken vrij van grove overtreding.

¹⁵ Mogen de woorden van mijn monden de overleggingen van mijn hart U welgevallig zijn, o Here, mijn rots en mijn verlosser.

20

Bede om overwinning voor de koning

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² De Here antwoorde u ten dage der benauwdheid, de naam van Jakobs God make u onaantastbaar;

³ Hij zende u hulp uit het heiligdomen ondersteune u uit Sion.

⁴ Hij gedenke al uw offers, en uw brandoffer achte Hij welgevallig. sela

⁵ Hij geve u naar uw hart, en doe al uw plannen in vervulling gaan.

⁶ Wij willen juichen over uw overwinning, en in de naam van onze God de vaandels opsteken; de Here vervulle al uw begeerten.

⁷ Nu weet ik, dat de Here zijn gezalfde de overwinning geeft, Hij antwoordt hem uit zijn heilige hemel met de machtige heilsdaden zijner rechterhand.

⁸ Dezen beroemen zich op wagens en genen op paarden, maar wij roemen in de naam van de Here, onze God.

⁹ Zij zinken neder en vallen, maar wij richten ons op en houden stand.

¹⁰ O Here, schenk de koning de overwinning, Hij antwoorde ons ten dage dat wij roepen.

21

Danklied na de overwinning

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² Here, over uw macht verheugt zich de koning, hoezeer juicht hij over uw heil.

³ Zijn hartewens hebt Gij hem geschonken, de begeerte van zijn lippen hebt Gij niet geweigerd. sela

⁴ Want Gij treedt hem tegemoet met rijke zegeningen. Gij zet een kroon van fijn goud op zijn hoofd.

⁵ Leven vroeg hij van U; Gij gaaft het hem, lengte van dagen voor altoos en immer.

⁶ Groot is zijn eer door uw heil, majesteit en luister hebt Gij hem toebedeeld;

⁷ want Gij maakt hem rijk gezegend voor immer. Gij overstelpt hem met blijdschap voor uw aangezicht.

⁸ Want de koning vertrouwt op de Hereen door de goedertierenheid des Allerhoogsten wankelt hij niet.

⁹ Uw hand zal al uw vijanden vinden, uw rechterhand zal uw haters vinden.

¹⁰ Gij zult hen maken als een vurige oventen tijde dat Gij verschijnt, o Here. In zijn toorn zal Hij hen verslinden, en het vuur zal hen verteren;

¹¹ hun kroost zult Gij van de aarde verdelgenen hun nageslacht uit de mensenkinderen.

¹² Als zij onheil over u willen brengen, boze plannen beramen, vermogen zij niets.

¹³ Ja, Gij zult hen de rug doen keren, met de pees van uw boog legt Gij aan op hun gelaat.

¹⁴ Verhef U, o Here, in uw kracht, wij willen uw sterkte met psalmen bezingen.

22

Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: De hinde van de dageraad. Een psalm van David.

² Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, bij de woorden van mijn jammerklacht?

³ Mijn God, ik roep des daags, en Gij antwoordt niet, en des nachts, en ik kom niet tot stilte.

⁴ Nochtans zijt Gij de Heilige, die troont op de lofzangen Israëls.

⁵ Op U hebben onze vaders vertrouwd, zij hebben vertrouwd, en Gij deedt hen ontkomen;

⁶ tot U hebben zij geroepen en zij werden gered, op U hebben zij vertrouwd en zij zijn niet beschaamd.

⁷ Maar ik ben een worm en geen man, een smaad voor de mensen en veracht door het volk.

⁸ Allen die mij zien, bespotten mij, zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd:

⁹ Wentel het op de Here – laat die hem verlossen, hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan hem!

¹⁰ Gij toch hebt mij uit de moederschoot getogen, Gij deedt mij vertrouwend rusten aan de borst van mijn moeder;

¹¹ aan U werd ik overgegeven bij mijn geboorte, van de moederschoot af zijt Gij mijn God.

¹² Wees dan niet verre van mij, want nabij is de nood, en er is geen helper.

¹³ Vele stieren hebben mij omringd, buffels van Basan hebben mij omsingeld;

¹⁴ zij sperren hun muil tegen mij open – een verscheurende, brullende leeuw.

¹⁵ Als water ben ik uitgestorten al mijn beenderen zijn ontwricht; mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in mijn binnenste;

¹⁶ verdroogd als een scherf is mijn kracht, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; in het stof des doods legt Gij mij neer.

¹⁷ Want honden hebben mij omringd, een bende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren.

¹⁸ Al mijn beenderen kan ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar mij.

¹⁹ Zij verdelen mijn klederen onder elkanderen werpen het lot over mijn gewaad.

²⁰ Maar Gij, Here, wees niet verre; mijn sterkte, haast U mij ter hulpe.

²¹ Red van het zwaard mijn ziel, mijn eenzame, van het geweld van de hond.

²² Verlos mij uit de muil van de leeuw, en van de horens der woudossen. Gij hebt mij geantwoord!

²³ Ik zal uw naam aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lofzingen.

²⁴ Gij, die de Here vreest, looft Hem, verheerlijkt Hem, gij ganse nageslacht van Jakob, en hebt ontzag voor Hem, gij ganse nageslacht van Israël.

²⁵ Want Hij heeft niet veracht noch versmaadde ellende van de ellendige, en zijn aangezicht niet voor hem verborgen, maar Hij heeft gehoord, toen hij tot Hem riep.

²⁶ Van U komt mijn lof in een grote gemeente, mijn geloften zal ik betalen in de tegenwoordigheid van wie Hem vrezen.

²⁷ De ootmoedigen zullen eten en verzadigd worden, wie de Here zoeken, zullen Hem loven, uw hart leve op, voor immer.

²⁸ Alle einden der aarde zullen het gedenken zich tot de Here bekeren; alle geslachten der volken zullen zich nederbuigen voor uw aangezicht.

²⁹ Want het koninkrijk is des Heren, Hij is heerser over de volken.

³⁰ Alle welgedanen der aarde eten en aanbidden;voor Hem knielen allen die in het stof nederdalen,en wie zijn ziel niet in leven kan houden.

³¹ Het nakroost zal Hem dienen,er zal van de Here verteld worden aan het komende geslacht;

³² zij zullen zijn gerechtigheid verkondigenaan het volk dat geboren zal worden,omdat Hij het gedaan heeft.

23

De Here is mijn herder

¹ Een psalm van David.De Here is mijn herder, mij ontbreekt niets;

² Hij doet mij nederliggen in grazige weiden;Hij voert mij aan rustige wateren;

³ Hij verkwikt mijn ziel.Hij leidt mij in de rechte sporen om zijns naams wil.

⁴ Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,ik vrees geen kwaad,want Gij zijt bij mij;uw stok en uw staf, die vertroosten mij.

⁵ Gij richt voor mij een dis aanvoor de ogen van wie mij benauwen;Gij zalft mijn hoofd met olie,mijn beker vloeit over.

⁶ Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgenal de dagen van mijn leven;ik zal in het huis des Heren verblijventot in lengte van dagen.

24

Intocht met de Koning der ere

¹ Van David. Een psalm.Des Heren is de aarde en haar volheid,de wereld en die daarop wonen.

² Want Hij heeft haar op de zeeën gegronden op de stromen gevestigd.

³ Wie mag de berg des Heren beklimmen,wie mag staan in zijn heilige stede?

⁴ Die rein is van handen en zuiver van hart,die zijn ziel niet op valsheid richt, noch bedrieglijk zweert.

⁵ Die zal van de Here een zegen wegdragenen gerechtigheid van de God zijns heils.

⁶ Dat is het geslacht van wie naar Hem vragen;die uw aanschijn zoeken; dat is Jakob. sela

⁷ Heft, poorten, uw hoofden omhoog,en verheft u, gij aloude ingangen,opdat de Koning der ere inga.

⁸ Wie is toch de Koning der ere?De Here, sterk en geweldig,de Here, geweldig in de strijd.

⁹ Heft, poorten, uw hoofden omhoog,en verheft ze, gij aloude ingangen,opdat de Koning der ere inga.

¹⁰ Wie is Hij toch, de Koning der ere?De Here der heerscharen,Hij is de Koning der ere. sela

25

Bede om vergiffenis en verlossing

¹ Van David.Tot U, Here, hef ik mijn ziel op;

² mijn God, op U vertrouw ik; laat mij niet beschaamd worden,laten mijn vijanden niet over mij juichen.

³ Ja, allen die U verwachten, worden niet beschaamd,beschaamd worden wie trouweloos handelen zonder oorzaak.

- 4 Here, maak mij uw wegen bekend, leer mij uw paden,
 5 leid mij in uw waarheid en leer mij, want Gij zijt de God mijns heils, U verwacht ik de ganse dag.
 6 Gedenk uw barmhartigheid, Here, en uw gunstbewijzen, want die zijn van eeuwigheid;
 7 gedenk niet de zonden van mijn jeugd, noch mijn overtredingen, gedenk mijner naar uw goedertierenheid, om uwer goedheid wil, Here.
 8 Goed en waarachtig is de Here; daarom onderwijst Hij de zondaars aangaande de weg.
 9 Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht, en Hij leert ootmoedigen zijn weg.
 10 Alle paden des Heren zijn goedertierenheid en trouwvoor wie zijn verbond en zijn getuigenissen bewaren.
 11 Om uws naams wil, Here, vergeef mij mijn ongerechtigheid, want die is groot.
 12 Wie is de man die de Here vreest? Hij onderwijst hem aangaande de weg die hij moet kiezen.
 13 Hij zelf zal in voorspoed vertoeven, en zijn nageslacht zal het land beërven.
 14 Des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen, en zijn verbond maakt Hij hun bekend.
 15 Mijn ogen zijn bestendig op de Here, want Hij voert mijn voeten uit het net.
 16 Wend U tot mij en wees mij genadig, want eenzaam ben ik en ellendig.
 17 De benauwdheden mijns harten hebben zich uitgebreid, voer mij uit mijn angsten.
 18 Zie op mijn ellende en mijn moeite, en vergeef al mijn zonden.
 19 Zie, hoe talrijk zijn mijn vijanden, en met welk een boosaardige haat haten zij mij.
 20 Bewaar toch mijn ziel en red mij; laat mij niet beschaamd worden, want bij U schuil ik.
 21 Vroomheid en oprechtheid mogen mij behoeden, want U verwacht ik.
 22 O God, verlos Israëluit al zijn benauwdheden.

26

Betuiging van onschuld

- 1 Van David. Doe mij recht, Here, want ik heb in onschuld gewandeld; op de Here heb ik vertrouwd zonder te wankelen.
 2 Toets mij, Here, en beproef mij, keur mijn nieren en mijn hart.
 3 Want uw goedertierenheid houd ik voor ogen, en ik wandel in uw waarheid.
 4 Bij de valsaards zit ik niet neer, met de huichelaars ga ik niet om;
 5 ik haat het gezelschap der boosdoeners, en bij de goddelozen zit ik niet neer.
 6 Ik was mijn handen in onschuld, en maak de omgang om uw altaar, o Here,
 7 terwijl ik luide een loflied doe horen, en al uw wonderen vertel.

⁸ Here, ik heb lief de stede van uw huis, de woonplaats van uw heerlijkheid.

⁹ Raap mijn ziel niet weg met de zondaars, noch mijn leven met hen die bloed vergieten,

¹⁰ aan wier handen misdaad kleeft, en wier rechterhand vol is van geschenken.

¹¹ Ik echter wandel in onschuld – verlos mij en wees mij genadig.

¹² Mijn voet staat op effen baan – in de samenkomsten zal ik de Here prijzen.

27

Veilig in Gods hoede

¹ Van David. De Here is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezén? De Here is mijns levens veste, voor wie zou ik vervaard zijn?

² Toen boosdoeners op mij afkwamen om mijn vlees te eten – mijn tegenstanders en mijn vijanden – zijn zij zelf gestruikeld en gevallen.

³ Al legerd zich een leger tegen mij, mijn hart vreest niet; al verheft zich een krijg tegen mij, nochtans blijf ik vertrouwen.

⁴ Eén ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid des Heren te aanschouwen, en om te onderzoeken in zijn tempel.

⁵ Want Hij bergt mij in zijn hutten dage des kwaads, Hij verbergt mij in het verborgene van zijn tent, Hij plaatst mij hoog op een rots.

⁶ En nu heft mijn hoofd zich opboven mijn vijanden rondom mij; daarom wil ik in zijn tent offeren offers met geschal, ik wil zingen, ja psalmzingen de Here.

⁷ Hoor, Here, hoe ik luide roep, wees mij genadig en antwoord mij.

⁸ Van Uwentwege zegt mijn hart: Zoekt mijn aangezicht. Ik zoek uw aangezicht, Here.

⁹ Verberg uw aangezicht niet voor mij, wijs uw knecht niet af in toorn, Gij waart mijn hulp; verwerp mij niet en verlaat mij niet, o God mijns heils.

¹⁰ Al hebben mijn vader en moeder mij verlaten, toch neemt de Here mij aan.

¹¹ Onderwijs mij, Here, uw wegen leid mij op een effen pad om mijner belagers wil;

¹² geef mij niet prijs aan de lust van mijn tegenstanders, want valse getuigen staan tegen mij op, en hij die geweld blaast.

¹³ O, als ik niet had geloofd des Heren goedheid te zullen zien in het land der levenden!

¹⁴ Wacht op de Here, wees sterk, uw hart zij onversaagd; ja wacht op de Here.

28

God, de beschermer der vromen

¹ Van David. Tot U roep ik, Here, mijn rots; wend U niet zwijgend van mij af, opdat ik niet, als Gij tegen mij blijft zwijgen, worde als zij die in de groeve nederdalen.

² Hoor naar mijn luide smekingen, als ik tot U roep om hulp, en mijn handen ophef naar uw binnenste heiligdom.

³ Ruk mij niet weg met de goddelozen, noch met de bedrivers van ongerechtigheid, die met hun naasten vriendelijk spreken, terwijl boosheid in hun hart is.

⁴ Geef hun naar hun handelingen naar hun schandelijk gedrag; geef hun naar het werk van hun handen, vergeld hun naar hun doen.

⁵ Omdat zij niet letten op de daden des Heren noch op het werk zijner handen, zal Hij hen afbrekenen hen niet opbouwen.

⁶ Geprezen zij de Here, want Hij heeft gehoord mijn luide smekingen.

⁷ De Here is mijn kracht en mijn schild; op Hem vertrouwd mijn hart en ik werd geholpen. Daarom juicht mijn harten loof ik Hem met mijn lied.

⁸ De Here is hun kracht, een veste des heils is Hij voor zijn gezalfde.

⁹ Verlos dan uw volk en zegen uw erfdeel, weid hen en draag hen tot in eeuwigheid.

29

Gods majesteit in het onweer

¹ Een psalm van David. Geeft de Here, gij hemelingen, geeft de Here heerlijkheid en sterkte;

² geeft de Here de heerlijkheid van zijn naam, buigt u neder voor de Here in heilige feestdos.

³ De stem des Heren is over de wateren, de God der heerlijkheid doet de donder weerklinken, de Here over de geweldige wateren.

⁴ De stem des Heren is vol kracht, de stem des Heren is vol glorie.

⁵ De stem des Heren breekt ceders, ja, de Here verbreekt de ceders van de Libanon.

⁶ Hij doet ze opspringen als een stierkalf, de Libanon en de Sirjon als een jonge woudos.

⁷ De stem des Heren klieft vuurvlammen,

⁸ de stem des Heren doet de woestijn beven; de Here doet de woestijn van Kades beven;

⁹ de stem des Heren doet de hinden jongen werpenen zij ontschorst de wouden. Maar in zijn paleis zegt ieder: Ere!

¹⁰ De Here troonde boven de zondvloed, ja, de Here troont als koning in eeuwigheid.

¹¹ De Here zal zijn volk sterkte verlenen, de Here zal zijn volk zegenen met vrede.

30

Danklied na uitredding

¹ Een psalm. Een lied voor de tempelwijding. Van David.

² Ik zal U verhogen, Here, want Gij hebt mij opgetrokken, en mijn vijanden geen vreugde over mij gegeven.

³ Here, mijn God, tot U riep ik om hulp, en Gij hebt mij genezen.

⁴ Here, Gij deedt mij opkomen uit het dodenrijk, Gij hebt mij leven gegeven, zodat ik niet in de groeve nederdaalde.

⁵ Psalmzingt de Here, gij zijn gunstgenoten, en looft zijn heilige naam;

⁶ want een ogenblik duurt zijn toorn, een leven lang zijn welbehagen; des avonds vernacht het geweest, tegen de morgen is er gejuich.

⁷ In mijn onbezorgdheid had ik gedacht: ik zal nimmer wankelen -

⁸ Here, door uw welbehagen hadt Gij mijn berg bevestigd –Gij verborgt uw aangezicht, ik stond verschrikt.

⁹ Tot U, Here, riep ik, en tot de Here smeekte ik om genade:

¹⁰ Wat voor gewin ligt er in mijn bloed, in mijn nederdalen in de groeve? Kan het stof U loven, kan dat uw trouw vermelden?

¹¹ Hoor, Here, en wees mij genadig, Here, wees mij een helper.

¹² Mijn rouwklacht hebt Gij veranderd in een reidans, mijn rouwkleed hebt Gij losgemaakt, met vreugde mij omgord,

¹³ opdat mijn ziel U zou psalmzingen, en nimmer verstommen. Here, mijn God, voor altoos zal ik U loven.

31

Gebed in nood

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² Bij U, Here, schuil ik, laat mij nimmer beschaamd worden. Doe mij ontkomen door uw gerechtigheid,

³ neig uw oor tot mij, red mij haastig. Wees mij tot een beschuttende rots, tot een sterke vesting om mij te redden;

⁴ want Gij zijt mijn steenrots en mijn vesting, en om uws naams wil zult Gij mij voeren en leiden.

⁵ Gij zult mij trekken uit het net dat men voor mij had verborgen, want Gij zijt mijn veste.

⁶ In uw hand beveel ik mijn geest; Gij verlost mij, Here, getrouwe God.

⁷ Ik haat hen die ijdele nietigheden vereren; ik immers vertrouw op de Here.

⁸ Ik wil juichen en mij verheugen over uw goedertierenheid, daar Gij acht hebt geslagen op mijn ellende, hebt geweten van de benauwdheden mijner ziel.

⁹ Gij toch hebt mij aan de vijand niet prijsgegeven, Gij hebt mijn voeten in de ruimte doen staan.

¹⁰ Wees mij genadig, o Here, want ik ben benauwd; van verdriet verkwijnt mijn oog, mijn ziel en mijn lichaam.

¹¹ Want mijn leven vergaat in kommer en mijn jaren in zuchten, mijn kracht struikelt door mijn ongerechtigheid, en mijn gebeente verkwijnt.

¹² Voor allen die mij benauwen, ben ik tot een smaad geworden, voor mijn burens allermeeft, en voor mijn bekenden tot een schrik; wie mij op straat zien, vluchten voor mij weg.

¹³ Vergeten ben ik, uit het hart, als een dode; ik ben geworden als gebroken vaatwerk.

¹⁴ Want ik hoor het gemompel van velen – schrik van rondom –; terwijl zij met elkander tegen mij beraadslagen, smeden zij plannen om mij het leven te benemen.

¹⁵ Maar ik vertrouw op U, Here, ik zeg: Gij zijt mijn God.

¹⁶ Mijn tijden zijn in uw hand, red mij uit de hand van mijn vijanden en vervolgers.

¹⁷ Doe uw aanschijn lichten over uw knecht, verlos mij door uw goedertierenheid.

¹⁸ Here, laat mij niet beschaamd worden, want U roep ik aan; laten de goddelozen beschaamd worden, tot zwijgen gebracht in het dodenrijk.

¹⁹ Laten de leugenlippen verstommen, die tegen de rechtvaardige verwaten spreken, met trots en hoon.

²⁰ Hoe groot is het goed dat Gij hebt weggelegd voor wie U vrezen, dat Gij bereid hebt voor wie bij U schuilenten aanschouwen van de mensenkinderen.

²¹ Gij verbergt hen in het verborgene van uw aanschijn voor de samenscholing der mensen; Gij bergt hen in een hut voor het getwist der tongen.

²² Geprezen zij de Here, want Hij heeft mij wonderbare goedertierenheid betoond in de gloed der benauwdheid.

²³ Terwijl ik in mijn angst dacht: ik ben verbannen uit uw oog – hebt Gij voorwaar mijn luide smekingen gehoord, toen ik tot U riep om hulp.

²⁴ Hebt de Here lief, al zijn gunstgenoten; de Here bewaart de getrouwen, maar ruimschoots vergeldt Hij de trotsen.

²⁵ Weest sterk en uw hart zij onversaagd, gij allen, die op de Here hoopt.

32

De zegen der schuldbelijdenis

¹ Van David. Een leerdicht. Welzalig hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is;

² welzalig de mens, wie de Here de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.

³ Want zolang ik zweeg, kwijnende mijn gebeente weg onder mijn gejammer de ganse dag;

⁴ want dag en nacht drukte uw hand zwaar op mij, mijn merg verdroogde als in zomerse hitte. sela

⁵ Mijn zonde maakte ik U bekend, en mijn ongerechtigheid verheelde ik niet; ik zeide: Ik zal de Here mijn overtredingen belijden, en Gij vergaapt de schuld mijner zonden. sela

⁶ Daarom bidde iedere vrome tot U ten tijde dat Gij U laat vinden; zelfs bij een stortvloed van geweldige wateren zullen die hem niet bereiken.

⁷ Gij zijt mij een verberging, Gij bewaart mij voor benauwdheid, Gij omringt mij met jubelzangen van bevrijding. sela

⁸ Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u.

⁹ Weest niet als een paard, als een muilnier zonder verstand, welks trots men bedwingt met toom en bit, opdat het u niet te na kome.

¹⁰ Talrijk zijn de smarten van de goddeloze, maar wie op de Here vertrouwt, die omringt Hij met goedertierenheid.

¹¹ Verheugt u in de Here en juicht, gij rechtvaardigen; jubelt allen, gij oprechten van hart.

33

Lofpsalm ter ere van Israëls God

¹ Jubelt, gij rechtvaardigen, in de Here, een lofzang betaamt de oprechten.

² Looft de Here met de citer, psalmzingt Hem met de tiensnarige harp.

³ Zingt Hem een nieuw lied, speelt schoon op de snaren onder geschal.

⁴ Want des Heren woord is waarachtig, al zijn werk geschiedt in trouw;

⁵ Hij heeft gerechtigheid en recht lief, de aarde is vol van de goedertierenheid des Heren.

⁶ Door het woord des Heren zijn de hemelen gemaakt, door de adem van zijn mond al hun heer.

7 Hij verzamelt het water der zee als een dam,Hij legt watervloeden in schatkamers op.

8 De ganse aarde vreze voor de Here,al de bewoners der wereld moeten voor Hem ontzag hebben.

9 Want Hij sprak en het was er,Hij gebod en het stond er.

10 De Here verbreekt de raad der volken,Hij verijdt de gedachten der natiën;

11 de raad des Heren houdt eeuwig stand,de gedachten zijns harten van geslacht tot geslacht.

12 Welzalig het volk, welks God de Here is,de natie, die Hij Zich ten erfdeel koos.

13 De Here schouwt uit de hemel,Hij slaat alle mensenkinderen gade;

14 uit zijn woonplaats ziet Hijnaar alle bewoners der aarde,

15 Hij, die hun aller harten vormt, die al hun werken doorgrondt.

16 Geen koning wordt behouden door een machtig leger,geen held wordt gered door geweldige kracht;

17 het paard faalt ter overwinning,en doet niet ontkomen door zijn geweldige sterkte.

18 Zie, des Heren oog is op hen die Hem vrezen, die op zijn goedertierenheid hopen,

19 om hun ziel van de dood te redden,en hen in het leven te houden in hongersnood.

20 Onze ziel verwacht de Here,Hij is onze hulp en ons schild.

21 Ja, in Hem verheugt zich ons hart,ja, op zijn heilige naam vertrouwen wij.

22 Uw goedertierenheid, Here, zij over ons,gelijk wij op U hopen.

34

De Here beschermt de zijnen

1 Van David, toen hij zich bij Abimelek als een waanzinnige gedroeg, zodat deze hem wegjoeg, en hij heenging.

2 Ik wil de Here te allen tijde prijzen,bestendig zij zijn lof in mijn mond.

3 In de Here beroeme zich mijn ziel;laten de ootmoedigen het horen en zich verheugen.

4 Maakt met mij de Here groot,en laat ons tezamen zijn naam verheffen.

5 Ik zocht de Here en Hij antwoordde mij,Hij redde mij uit al mijn verschrikkingen.

6 Zij schouwen naar Hem en stralen van vreugde,en hun aangezicht zal niet schaamrood worden.

7 Deze ellendige hier riep en de Here hoorde,Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden.

8 De Engel des Heren legert Zichrondom wie Hem vrezen, en redt hen.

9 Smaakt en ziet, dat de Here goed is;welzalig de man die bij Hem schuilt.

10 Vreest de Here, gij, zijn heiligen,want wie Hem vrezen, hebben geen gebrek.

11 Jonge leeuwen lijden ontbering en honger,maar wie de Here zoeken,hebben geen gebrek aan enig goed.

12 Komt, kinderen, luistert naar mij,ik zal u de vreze des Heren leren.

13 Wie is de man die het leven begeert, vele dagen wenst om het goede te genieten?

14 Bewaar uw tong voor het kwade en uw lippen voor het spreken van bedrog;

15 wijk van het kwade en doe het goede, zoek de vrede en jaag die na.

16 De ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen, en zijn oren tot hun hulpgeroep;

17 het aangezicht des Heren is tegen hen die kwaad doen, om hun gedachtenis van de aarde uit te roeien.

18 Roepen zij, dan hoort de Here, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden.

19 De Here is nabij de gebrokenen van harten Hij verlost de verslagenen van geest.

20 Talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige, maar uit die alle redt hem de Here;

21 Hij behoedt al zijn beenderen, niet één daarvan wordt gebroken.

22 Het onheil doodt de goddeloze, en wie de rechtvaardige haten, zullen ervoor boeten.

23 De Here verlost de ziel van zijn knechten, allen die bij Hem schuilen, zullen niet boeten.

35

Gebed om hulp tegen vijanden

1 Van David. Twist, Here, tegen wie met mij twisten, bestrijd wie mij bestrijden.

2 Grijp schild en rondas, sta op, mij ter hulpe,

3 zwaai speer en strijdbijl tegen mijn vervolgers, zeg tot mijn ziel: Ik ben uw verlossing.

4 Laten beschaamd en te schande worden wie mij naar het leven staan, laten terugdeinzen en schaamrood worden wie onheil tegen mij beramen.

5 Laten zij worden als kaf voor de wind, wanneer de Engel des Heren hen neerstoot;

6 hun weg zij duister en glibberig, wanneer de Engel des Heren hen achtervolgt;

7 want zonder oorzaak verborgen zij voor mij hun net, zonder oorzaak dolven zij een kuil voor mijn leven.

8 Moge het verderf over hem komen, zonder dat hij het merkt; het net, dat hij verborgen had, vange hemzelf, hij valle in het verderf.

9 Maar mijn ziel juicht in de Here, jubelt in zijn verlossing;

10 al mijn beenderen zeggen: Here, wie is als Gij, die de ellendige redt van wie sterker is dan hij, en de ellendige en de arme van wie hem berooft?

11 Misdadige getuigen staan op, zij vragen mij naar wat ik niet weet,

12 zij vergelden mij kwaad voor goed; ik word van kinderen beroofd.

13 Maar mij aangaande - toen zij ziek waren, was een rouwgewaad mijn kled, ik verootmoedigde mij met vasten, en mijn gebed keerde in mijn boezem weder;

14 als gold het mijn vriend of mijn broeder, zo liep ik rond; in het zwart gaande als in rouw over een moeder, zo boog ik mij neder.

15 Doch toen ik strompelde verheugden zij zich en liepen te hoop;vechtlustigen, mij onbekend,liepen tegen mij te hoop;zij lasterden zonder ophouden.

16 Een kring van goddeloze spottersknarsten de tanden tegen mij.

17 Hoelang, Here, zult Gij toezien? Verlos toch mijn ziel van hun verwoestingen,mijn eenzame, van de jonge leeuwen.

18 Dan zal ik U loven in een grote gemeente,onder een geweldige schare U prijzen.

19 Dat mijn valse vijanden zich niet over mij verheugen,noch met de ogen knippen wie mij zonder oorzaak haten.

20 Waarlijk, van vrede spreken zij niet,en tegen de stillen in den landeberamen zij bedrieglijke dingen,

21 zij sperren hun mond open tegen mij,zij zeggen: Ha, ha! ons oog heeft het gezien.

22 Gij hebt het gezien, Here, zwijg niet;o Here, wees niet verre van mij.

23 Waak op en ontwaak voor mijn recht,voor mijn rechtsgeding, o mijn God en mijn Here.

24 Doe mij recht naar uw gerechtigheid, o Here, mijn God,dat zij zich niet over mij verheugen;

25 dat zij in hun hart niet zeggen: Ha! onze wens!dat zij niet zeggen: Wij hebben hem verslonden!

26 Laten tezamen beschaamd en schaamrood worden,wie zich verheugen over mijn rampspoed,laten met schande en smaad bekleed worden,wie tegen mij pralen.

27 Laten jubelen en zich verheugen,wie mijn rechtvaardiging begeren;dat zij bestendig zeggen: De Here is groot,die welgevallen heeft aan het heil van zijn knecht.

28 En mijn tong zal van uw gerechtigheid gewagen,van uw lof de ganse dag.

36

De goddeloosheid der zondaren en de goedertierenheid Gods

1 Voor de koorleider. Van David, de knecht des Heren.

2 De zonde spreekt tot de goddeloze diep in zijn hart;- geen vrees voor God staat hem voor ogen -

3 want zij vleit hem in zijn eigen ogen,totdat men zijn ongerechtigheid ontdekt en haat.

4 De woorden van zijn mond zijn onheil en bedrog,hij laat na verstandig en goed te handelen;

5 op zijn legerstede beraamt hij onheil,hij stelt zich op een weg die niet goed is;wat kwaad is, verwerpt hij niet.

6 Here, hemelhoog is uw goedertierenheid,uw trouw reikt tot de wolken;

7 uw gerechtigheid is als de bergen Gods,uw gericht is een geweldige watervloed.Mens en dier verlost Gij, Here.

8 Hoe kostelijk is uw goedertierenheid, o God;daarom schuilen de mensenkinderenin de schaduw uwer vleugelen;

9 zij laven zich aan het vette van uw huis,Gij drenkt hen met de stroom van uw liefelikheden.

10 Want bij U is de bron des levens,in uw licht zien wij het licht.

¹¹ Bestendig uw goedertierenheid voor wie U kennen, en uw gerechtigheid voor de oprechten van hart.

¹² Laat de trotse voet over mij niet komen, noch de hand der goddelozen mij doen vlieden.

¹³ Daar zijn de bedrivers van ongerechtigheid gevallen; zij zijn neergestoten en kunnen niet opstaan.

37

Het geluk der goddelozen is onbestendig

¹ Van David. Wees niet afgunstig op de bedrivers van ongerechtigheid, benijd niet wie onrecht plegen;

² want zij verdorren snel als het gras, en verwelken als het groene kruid.

³ Vertrouw op de Here en doe het goede, woon in het land en betracht getrouwheid;

⁴ verlustig u in de Here; dan zal Hij u geven de wensen van uw hart.

⁵ Wentel uw weg op de Here en vertrouw op Hem, en Hij zal het maken;

⁶ Hij zal uw gerechtigheid doen opgaan als het licht, en uw recht als de middag.

⁷ Wees stil voor de Here en verbeid Hem; wees niet afgunstig op wie zijn weg voorspoedig maakt, op de man die boze plannen smeedt.

⁸ Sta af van toorn en laat de grimmigheid varen, wees niet afgunstig - dat sticht louter kwaad.

⁹ Want boosdoeners worden uitgeroeid, maar wie de Here verwachten, zij zullen het land beërven.

¹⁰ Immers nog een wijle, en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer;

¹¹ maar de ootmoedigen beërven het land en verlustigen zich in grote vrede.

¹² De goddeloze smeedt boze plannen tegen de rechtvaardigen en knarst de tanden tegen hem;

¹³ de Here belacht hem, want Hij ziet, dat zijn dag komt.

¹⁴ De goddelozen ontbloten het zwaard en spannen hun boog, om ellendigen en armen neer te vellen, om de oprechten van wandel te slachten;

¹⁵ hun zwaard zal in hun eigen hart dringen, en hun bogen zullen verbroken worden.

¹⁶ Beter is het weinige van de rechtvaardigen dan de rijkdom van vele goddelozen;

¹⁷ want de armen der goddelozen worden verbroken, maar de Here schraagt de rechtvaardigen.

¹⁸ De Here kent de dagen der vromen, en hun erfdeel zal voor altoos bestaan;

¹⁹ in boze tijd zullen zij niet beschaamd worden, in dagen van hongersnood zullen zij verzadigd worden.

²⁰ Voorwaar, de goddelozen gaan te gronde, de vijanden des Heren zijn als de pracht der landouwen: zij vergaan, in rook vergaan zij.

²¹ De goddeloze vraagt te leen en geeft niet terug, maar de rechtvaardige ontfermt zich en schenkt.

²² Voorwaar, de door Hem gezegenden beërven het land, maar de door Hem gevloekten worden uitgeroeid.

²³ Door de Here worden de schreden van de man bevestigd, aan wiens weg Hij welgevallen heeft;

²⁴ wanneer hij valt, stort hij niet neder, want de Here schraagt zijn hand.

²⁵ Jong ben ik geweest, ook ben ik oud geworden, maar - een rechtvaardige heb ik niet verlaten gezien, noch zijn nageslacht zoekende brood;

²⁶ te allen tijde ontfermt hij zich en leent uit, en zijn nageslacht is tot een zegen.

²⁷ Wijk van het kwade en doe het goede, dan zult gij voor altoos wonen;

²⁸ want de Here bemint het recht, en Hij verlaat zijn gunstgenoten niet. Voor altoos blijven zij bewaard, maar het nageslacht der goddelozen wordt uitgeroeid.

²⁹ De rechtvaardigen beërven het landen wonen daarin voor immer.

³⁰ De mond van de rechtvaardige gewaagt van wijsheid, zijn tong spreekt het recht;

³¹ de wet van zijn God is in zijn hart, zijn schreden wankelen niet.

³² De goddeloze loert op de rechtvaardige en zoekt hem te doden;

³³ de Here geeft hem in zijn hand niet over, Hij laat niet toe, dat hij veroordeeld wordt, als hij voor het gericht komt.

³⁴ Wacht op de Here en bewaar zijn weg, dan zal Hij u verhogen om het land te beërven, de uitroeiing van goddelozen zult gij met vreugde zien.

³⁵ Ik zag een goddeloze, een geweldenaar, die zich uitbreidde als een weelderige woekerplant;

³⁶ toen iemand voorbijging, zie, hij was niet meer, ik zocht hem, maar hij was niet te vinden.

³⁷ Sla de vrome gade en zie op de oprechte, want de man des vredes heeft nakroost;

³⁸ maar de overtreders worden tezamen verdelgd, het nakroost van de goddelozen wordt uitgeroeid.

³⁹ Doch het heil der rechtvaardigen is van de Here, hun schutse ten tijde der benauwdheid;

⁴⁰ de Here helpt hen en doet hen ontkomen, Hij doet hen ontkomen aan de goddelozen en verlost hen, want zij schuilen bij Hem.

38

Gebed in zware ziekte

¹ Een psalm van David. Bij het gedenkoffer.

² Here, straf mij niet in uw toorn, en kastijd mij niet in uw grimmigheid;

³ want uw pijlen zijn op mij nedergekomen, uw hand is op mij neergedaald.

⁴ Niets is meer gezond aan mijn vlees vanwege uw gramschap, niets is heel aan mijn gebeente vanwege mijn zonde;

⁵ want mijn ongerechtigheden zijn over mijn hoofd gegaan, als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden.

⁶ Mijn wonden stinken, zij etteren vanwege mijn verdwaasdheid;

⁷ ik ben gebogen, zeer diep gebukt, ik ga de ganse dag in het zwart.

⁸ Want mijn lendenen zijn vol ontsteking, niets is meer gezond aan mijn vlees;

⁹ ik ben uitgeput, volslagen verbrijzeld, ik brul het uit vanwege het bonzen van mijn hart.

¹⁰ Here, al mijn verlangen ligt voor U open, mijn zuchten is voor U niet verborgen;

¹¹ mijn hart slaat hevig, mijn kracht begeeft mij, zelfs het licht van mijn ogen moet ik missen.

¹² Mijn vrienden en bekenden staan afzijdig van mijn plaag, zelfs mijn verwanten staan van verre.

¹³ Wie mij naar het leven staan, spannen mij strikken, wie mijn onheil begeren, spreken van verderf, en zinnen de ganse dag op bedrog.

¹⁴ Maar ik ben als een dove, ik hoor niet, als een stomme, die zijn mond niet open doet;

¹⁵ ja, ik ben als een man die niet hoort, en in wiens mond geen verweer is.

¹⁶ Want op U, Here, hoop ik; Gij immers zult antwoorden, Here, mijn God.

¹⁷ Want ik dacht: Als zij zich maar niet over mij verheugen, niet tegen mij snoeven bij het wankelen van mijn voet.

¹⁸ Ja, ik dreig te struikelen, en mijn smart staat mij bestendig voor ogen;

¹⁹ want ik belijd mijn ongerechtigheid, ik ben bekommerd vanwege mijn zonde.

²⁰ Mijn vijanden echter leven, zij zijn machtig, talrijk zijn zij, die mij trouweloos haten,

²¹ zij, die mij kwaad voor goed vergelden en mij wederstaan, omdat ik het goede najaag.

²² Here, verlaat mij niet, mijn God, wees niet verre van mij!

²³ Haast U, mij ter hulpe, Here, mijn heil.

39

Bede om berusting

¹ Voor de koorleider. Voor Jedutun. Een psalm van David.

² Ik had gedacht: ik wil mijn wegen bewaren, opdat ik niet zondige met mijn tong; ik wil mijn mond met een muilband bedwingen, zolang de goddeloze voor mij staat.

³ Ik was verstomd, sprakeloos, ik zweeg, verstoken van het goede; maar mijn smart werd heviger,

⁴ mijn hart gloeide in mijn binnenste, bij mijn verzuchting laaide vuur op; ik sprak met mijn tong –

⁵ Laat mij, Here, mijn einde kennen, en welke de maat van mijn dagen is; laat mij weten, hoe vergankelijk ik ben.

⁶ Zie, Gij hebt mijn dagen als enige handbreedten gesteld, mijn levensduur is als niets voor U; ja, ieder mens staat daar, enkel een ademtocht. sela

⁷ Ja, de mens gaat daarheen als een schaduw, ja, als een ademtocht suizen zij weg, zij garen bijeen en weten niet, wie het tot zich nemen zal.

⁸ En nu, wat verwacht ik, Here? Mijn hoop, die is op U.

⁹ Red mij van al mijn overtredingen, stel mij niet tot een smaad voor de dwaas.

¹⁰ Ik ben verstomd, ik doe mijn mond niet open, want Gij zelf hebt het gedaan.

¹¹ Neem uw plaag van mij weg, ik bezwijk onder de bestrijding van uw hand.

¹² Kastijdt Gij iemand met straffen om zijn ongerechtigheid, dan doet Gij zijn schoonheid teloorgaan als door een mot; immers is ieder mens een ademtocht. sela

¹³ Hoor mijn gebed, Here, en neem mijn hulpgeroep ter ore, zwijg niet bij mijn gewezen, want ik ben een vreemdeling bij U, een bijwoner gelijk al mijn vaderen.

¹⁴ Wend uw blik van mij af, opdat ik mij wederom verblijde, eer dat ik heenga en niet meer ben.

40

Geloofsvertrouwen in nood

¹ Voor de koorleider. Van David. Een psalm.

² Vurig verwachtte ik de Here; toen neigde Hij Zich tot mij en hoorde mijn hulpgeroep,

³ Hij trok mij op uit de kuil van het verderf, uit het slijk van de modderpoel; Hij stelde mijn voeten op een rots, mijn schreden maakte Hij vast,

⁴ Hij gaf mij een nieuw lied in de mond, een lofzang aan onze God. Mogen velen het zien en vrezen, en op de Here vertrouwen.

⁵ Welzalig de man, die de Here tot zijn vertrouwen heeft gesteld, die zich niet wendt tot de hovaardigen, noch tot hen die naar leugen afdwalen.

⁶ Talrijk hebt Gij gemaakt, o Here, mijn God, uw wonderen en uw gedachten jegens ons; niets is bij U te vergelijken. Wilde ik ze vermelden en uitspreken, te talrijk zijn zij om te noemen.

⁷ In slachtoffer en spijsoffer hebt Gij geen behagen, – Gij hebt mij geopende oren gegeven –, brandoffer en zondoffer hebt Gij niet gevraagd.

⁸ Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de boekrol is over mij geschreven;

⁹ ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste.

¹⁰ Ik verkondig de blijde mare van uw gerechtigheid in een grote gemeente; zie, mijn lippen weerhoud ik niet, Here, Gij weet het.

¹¹ Uw gerechtigheid verberg ik niet in mijn hart, van uw trouw en uw heil spreek ik, uw goedertierenheid en uw waarheid verheel ik niet voor een grote gemeente.

¹² Gij, Here, onthoud mij uw erbarming niet; uw goedertierenheid en uw waarheid mogen mij bestendig bewaren.

¹³ Want rampen omgeven mij, zonder getal; mijn ongerechtigheden hebben mij achterhaald, ik kan ze niet overzien; zij zijn talrijker dan de haren van mijn hoofd, en mijn hart is mij ontzonken.

¹⁴ Het behage U, Here, mij te redden; Here, haast U mij ter hulpe.

¹⁵ Laten tezamen beschaamd en schaamrood worden, wie mij het leven zoeken te benemen; terugdeinzen en te schande worden, wie mijn onheil begeren.

¹⁶ Laten verstommen van schaamte, wie over mij roepen: Ha, ha!

¹⁷ Laten in U jubelen en zich verheugen allen die U zoeken; laten wie uw heil liefhebben, bestendig zeggen: De Here is groot!

¹⁸ Al ben ik ellendig en arm, de Here gedenkt mijner. Gij zijt mijn hulp en mijn bevrijder; o, mijn God, vertoef niet.

41

Gebed om genezing

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² Welzalig hij die acht slaat op de geringe; ten dage des onheils zal de Here hem uitkomst geven;

³ de Here zal hem behoeden en hem in het leven behouden; hij zal geprezen worden op aarde; aan de lust van zijn vijanden geeft Gij hem niet prijs.

⁴ De Here steunt hem op het ziekbed, in zijn ziekte verandert Gij geheel zijn legerstede.

⁵ Ik zeide: Here, wees mij genadig, genees mij, want tegen U heb ik gezondigd.

⁶ Mijn vijanden spreken boosaardig over mij: Wanneer sterft hij, en zal zijn naam vergaan?

⁷ Komt iemand mij bezoeken, hij spreekt valsheid, zijn hart verzamelt boosheid, hij gaat het op straat vertellen.

⁸ Allen die mij haten, fluisteren tezamen over mij, zij denken het ergste van mij:

⁹ Een dodelijke kwaal is op hem uitgestort, nu hij neerligt, staat hij niet meer op.

¹⁰ Zelfs mijn vriend, op wie ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft zijn hiel tegen mij opgeheven.

¹¹ Maar Gij, Here, wees mij genadig en richt mij op, dan wil ik het hun vergelden.

¹² Hieraan weet ik, dat Gij welgevallen aan mij hebt, wanneer mijn vijand niet over mij juicht.

¹³ Mij echter, om mijn onschuld steunt Gij mij, Gij stelt mij voor uw aangezicht, voor altoos.

¹⁴ Geloofd zij de Here, de God van Israël, van eeuwigheid en tot in eeuwigheid. Amen, ja amen.

42

HET TWEEDE BOEK: PSALM 42-72

Heimwee naar God

¹ Voor de koorleider. Een leerdicht van de Korachieten.

² Gelijk een hinde die naar waterbeken smacht, zo smacht mijn ziel naar U, o God.

³ Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God; wanneer zal ik komen voor Gods aangezicht verschijnen?

⁴ Mijn tranen zijn mij tot spijzedag en nacht, daar men de ganse dag tot mij zegt: Waar is uw God?

⁵ Hieraan wil ik denken mijn ziel in mij uitstorten: hoe ik optrok in de dichte drom, voor hen uit schreed naar Gods huis, bij jubelklank en lofgezing – een feestvierende menigte.

⁶ Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven, mijn Verlosser en mijn God!

⁷ Mijn ziel buigt zich neder in mij, daarom gedenk ik Uweruit het land van de Jordaen en de Hermonbergen, uit het klein gebergte.

⁸ Watervloed roept tot watervloed bij het gebruik uwer stromen; al uw baren en golvenslaan over mij heen.

⁹ Des daags zal de Here zijn goedertierenheid gebieden, en des nachts zal zijn lied bij mij zijn, een gebed tot de God mijns levens.

¹⁰ Ik wil tot God, mijn rots, zeggen: Waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des vijands onderdrukking?

¹¹ Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn tegenstanders, doordat zij de ganse dag tot mij zeggen: Waar is uw God?

¹² Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven, mijn Verlosser en mijn God!

43

Vervolg van Psalm 42

¹ Doe mij recht, o God, en voer mijn rechtsgeding tegen een volk zonder godsvrucht; doe mij ontkomen aan de man van bedrog en onrecht.

² Want Gij zijt de God mijner toevlucht; waarom verstoot Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des vijands onderdrukking?

³ Zend uw licht en uw waarheid; mogen die mij geleiden, mij brengen naar uw heilige bergen naar uw woningen,

⁴ zodat ik kan gaan tot Gods altaar; tot de God mijner jubelende vreugde, en U love met de citer, o God, mijn God!

⁵ Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven, mijn Verlosser en mijn God!

44

Gebed van het verdrukte volk

¹ Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een leerdicht.

² O God, met eigen oren hebben wij het gehoord, onze vaders verhaalden het ons: het werk dat Gij gewrocht hebt in hun dagen, in de dagen van ouds.

³ Met uw hand hebt Gij volken verdreven, en hen geplant, natiën geteisterd, en hen uitgebreid.

⁴ Want niet met hun zwaard hebben zij het land verworven, niet hun arm heeft hen gered, maar uw rechterhand en uw arm en het licht van uw aanschijn, omdat Gij in hen een welbehagen hadt.

⁵ Gij toch zijt mijn Koning, o God; gebied de verlossing van Jakob.

⁶ Met U stoten wij onze tegenstanders neer, in uw naam vertreden wij wie tegen ons opstaan.

⁷ Want niet op mijn boog vertrouw ik, en mijn zwaard verlost mij niet;

⁸ maar Gij hebt ons verlost van onze tegenstanders en onze haters beschaamd gemaakt.

⁹ In God roemen wij de ganse dag, uw naam zullen wij loven voor altoos. sela

¹⁰ Nochtans hebt Gij ons verstoten en te schande gemaakt, en zijt met onze heerscharen niet uitgetrokken;

¹¹ voor de tegenstander hebt Gij ons laten wijken, en onze haters hebben naar hartelust geplunderd.

¹² Gij hebt ons overgeleverd als slachtvee, ons onder de volken verstrooid;

¹³ Gij hebt uw volk verkocht voor een spotprijs, en zijt niet rijk geworden door hun koopsom;

¹⁴ Gij hebt ons gesteld tot smaad voor onze naburen, tot spot en hoon voor wie ons omringen;

15 Gij hebt ons tot een spreekwoord onder de volken gesteld, Gij doet de natiën over ons het hoofd schudden.

16 De ganse dag staat mijn schande mij voor ogen, en bedekt schaamte mijn aangezicht,

17 om de taal van wie hoont en lastert, om de blik van vijand en wraakgierige.

18 Dit alles is ons overkomen, maar wij vergaten U niet, noch verloochenden wij uw verbond;

19 ons hart werd niet afvallig, noch weken onze voetstappen van uw pad,

20 zodat Gij ons in een oord van jakhalzen moest verbrijzelen, en ons overdekken met diepe duisternis.

21 Indien wij de naam van onze God hadden vergeten, en onze handen uitgestrekt naar een vreemde god,

22 zou God dat niet uitvorsen? Hij toch kent de geheimen des harten.

23 Waarlijk, om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij worden gerekend als slachtschapen.

24 Waak op! Waarom slaapt Gij, Here? Ontwaak! Verstoot niet voor eeuwig!

25 Waarom verbergt Gij uw aangezicht, vergeet Gij onze ellende en verdrukking?

26 Want onze ziel is in het stof gebogen, ons lijf kleeft aan de grond.

27 Sta op, ons ter hulpe, verlos ons om uwer goedertierenheid wil.

45

Een lied voor de bruiloft van de koning

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De leliën. Van de Korachieten. Een leerdicht; een lied der liefde.

2 Mijn hart trilt van blijde woorden, ik draag mijn gedicht een koning voor, mijn tong is de stift van een vaardig schrijver.

3 Gij zijt schoner dan de mensenkinderen, liefelijkheid is over uw lippen uitgegoten; daarom heeft God u voor altoos gezegend.

4 Gord uw zwaard aan de heup, gij held, uw majesteit en uw luister;

5 ja uw luister! Rijd voorspoedig uit, voor de zaak van waarheid, ootmoed en recht, uw rechterhand lere u geduchte daden:

6 uw pijlen zijn gescherpt - volken zijn onder u - zij dringen in het hart van des konings vijanden.

7 Uw troon, o God, staat voor altoos en eeuwig, uw koninklijke scepter is een rechtmatige scepter.

8 Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft, o God, uw God u gezalft met vreugdeolie boven uw metgezellen;

9 mirre, aloë en kassia zijn al uw klederen; uit ivoren paleizen verheugt u snarenspeel;

10 koningsdochters zijn onder uw geliefden; de gemalin staat aan uw rechterhand in goud van Ofir.

11 Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet uw volk en het huis van uw vader,

12 laat de koning uw schoonheid begeren, want hij is uw heer; buig u dus voor hem neder.

¹³ Dan zoeken, o dochter van Tyrus, de rijksten des volks met geschenken uw gunst.

¹⁴ Louter pracht is de koningsdochter daarbinnen, van goudbrokaat is haar kleet;

¹⁵ in kleurig geborduurde gewaden wordt zij tot de koning geleid, jonkvrouwen in haar gevolg, haar vriendinnen, worden tot u gebracht;

¹⁶ onder vreugde en jubel worden zij binnengeleid, zij komen in des konings paleis.

¹⁷ Op de plaats uwer vaderen zullen uw zonen staan, gij zult hen tot vorsten stellen over het ganse land.

¹⁸ Ik wil uw naam vermelden in alle geslachten; daarom zullen volken u loven voor altoos en immer.

46

Een vaste burcht is onze God

¹ Voor de koorleider. Van de Korachieten. Op de wijze van: De jonkvrouwen. Een lied.

² God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in benauwdheden.

³ Daarom zullen wij niet vrezen, al verplaatste zich de aarde, al wankelden de bergen in het hart van de zee.

⁴ Laat bruisen, laat schuimen haar wateren, laat de bergen beven door haar onstuimigheid. sela

⁵ Een rivier – haar stromen verheugen de stad Gods, de heiligste onder de woningen des Allerhoogsten.

⁶ God is in haar midden, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen bij het aanbreken van de morgen.

⁷ Volkeren woedden, koninkrijken wankelden, Hij verhief zijn stem, de aarde versmolt.

⁸ De Here der heerscharen is met ons, een burcht is ons de God van Jakob. sela

⁹ Komt, aanschouwt de werken des Heren, die verwoesting op aarde aanricht,

¹⁰ die oorlogen doet ophouden tot het einde der aarde, de boog verbreekt, de lans stukslaat, de strijdwagens met vuur verbrandt.

¹¹ Laat af en weet, dat Ik God ben; Ik ben verheven onder de volken, verheven op de aarde.

¹² De Here der heerscharen is met ons, een burcht is ons de God van Jakob. sela

47

God, de Koning der ganse aarde

¹ Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een psalm.

² Alle gij volken, klapt in de handen, juicht Gode toe met jubelgeroep.

³ Want de Here, de Allerhoogste, is geducht, een groot Koning over de ganse aarde.

⁴ Hij brengt volken onder ons, natiën onder onze voeten;

⁵ Hij kiest ons erfdeel voor ons uit, de trots van Jakob, die Hij liefheeft. sela

⁶ God is opgevaren onder gejuich, de Here onder bazuingeschal.

- 7 Psalmzingt Gode, psalmzingt, psalmzingt onze Koning, psalmzingt!
 8 Want God is de Koning der ganse aarde, psalmzingt met een kunstig lied.
 9 God regeert over de volken, God is gezeten op zijn heilige troon.
 10 De edelen der volken zijn bijeenvergaderd, als volk van Abrahams God. Want Godes zijn de schilden der aarde; Hij is hoog verheven.

48

Danklied voor Sions redding

- 1 Een lied. Een psalm van de Korachieten.
 2 Groot is de Here en hoog te loven in de stad van onze God zijn heilige berg.
 3 Schoon door zijn verhevenheid, een vreugde voor de ganse aarde is de berg Sion, ver in het noorden, de stad van de grote Koning.
 4 God doet in haar paleizen Zich kennen als een burcht.
 5 Want zie, koningen kwamen bijeen, zij trokken gezamenlijk op;
 6 zodra zij het zagen, stonden zij ontzet, werden verschrikt, vluchtten weg.
 7 Beving greep hen daar aan, smart als van een die baart.
 8 Door de oostenwind verbreekt Gij de schepen van Tarsis.
 9 Gelijk wij gehoord hadden, zo zagen wij het, in de stad van de Here der heerscharen, in de stad van onze God. God bevestigt haar voor altoos. sela
 10 Wij gedenken, o God, uw goedertierenheid in het midden van uw tempel.
 11 Gelijk uw naam, o God, zo is uw lof tot aan de einden der aarde; uw rechterhand is vol van gerechtigheid.
 12 Laat de berg Sion zich verheugen; laten de dochters van Juda juichen om uw gerichten.
 13 Gaat rondom Sion en trekt eromheen, telt haar torens,
 14 richt uw aandacht op haar voormuur, doorwandelt haar paleizen, opdat gij het aan het volgende geslacht kunt vertellen:
 15 Waarlijk, zo is God, onze God, voor eeuwig en altoos; tot de dood toe zal Hij ons leiden.

49

De rijke dwaas

- 1 Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een psalm.
 2 Hoort dit, alle gij volken, neemt ter ore, alle bewoners der wereld,
 3 zowel geringen als aanzienlijken, rijken en armen tezamen.
 4 Mijn mond zal enkel wijsheid spreken, de overdenking van mijn hart is louter inzicht.
 5 Ik zal mijn oor tot een spreuk neigen, mijn geheimenis bij de citer ontsluiëren.
 6 Waarom zou ik vrezen in dagen des kwaads, als de ongerechtigheid van mijn belagers mij omringt;
 7 van hen, die op hun vermogen vertrouwen, en op hun grote rijkdommen zich beroemen?
 8 Niemand kan ooit een broeder loskopen, noch Gode zijn losprijs betalen,

9 – te hoog immers is de prijs voor hun leven, en voor altoos ontoereikend –

¹⁰ dat hij voor immer zou voortleven, de groeve niet zou zien.

¹¹ Veeleer ziet hij, dat wijzen sterven, dat dwazen en redelozen tezamen te gronde gaan en hun vermogen aan anderen nalaten.

¹² Hun diepste gedachte is, dat hun huizen altoos zullen bestaan, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun namen.

¹³ Maar de mens met al zijn praal houdt geen stand; hij is gelijk aan de beesten, die vergaan.

¹⁴ Dit is het lot van hen die op zichzelf vertrouwen, het einde van wie behagen scheppen in hun eigen woorden. sela

¹⁵ Als schapen zinken zij in het dodenrijk, de dood weidt hen; de oprechten heersen over hen in de morgenstond; hun gedaante moet in het dodenrijk vergaan, zodat zij geen woning meer heeft.

¹⁶ Maar God zal mijn leven verlossen uit de macht van het dodenrijk, want Hij zal mij opnemen. sela

¹⁷ Vrees niet, als iemand rijk wordt, als de heerlijkheid van zijn huis toeneemt,

¹⁸ want in zijn sterven neemt hij niets van dat alles mede, zijn heerlijkheid daalt hem niet achterna.

¹⁹ Al prijst hij zich in zijn leven gelukkig, al looft men u, omdat gij u te goed doet,

²⁰ toch zult gij tot het geslacht van uw vaders komen, die nimmermeer het licht zullen zien.

²¹ De mens, die met al zijn praal geen inzicht heeft, is gelijk aan de beesten, die vergaan.

50

De ware godsvrucht

¹ Een psalm van Asaf. De God der goden, de Here, spreekt en roept de aarde van waar de zon opgaat tot waar zij ondergaat.

² Uit Sion, de volkomen schoonheid, verschijnt God in lichtglans.

³ Onze God komt en zal niet zwijgen, vuur verteert vóór zijn aangezicht, rondom Hem stormt het geweldig.

⁴ Hij roept tot de hemel daarboven, en tot de aarde om zijn volk te richten:

⁵ Vergadert Mij mijn gunstgenoten, die met Mij het verbond sluiten met offers.

⁶ Daar verkondigt de hemel zijn gerechtigheid, want God is rechter. sela

⁷ Hoor nu, mijn volk, en Ik wil spreken, Israëel, en Ik wil tegen u getuigen: God, uw God, ben Ik.

⁸ Niet om uw offers berisp Ik u; uw brandoffers toch zijn bestendig voor Mij.

⁹ Ik neem uit uw huis geen stier, geen bokken uit uw kooien,

¹⁰ want Mij behoort al het gedierte van het woud, het vee op bergen, rijk aan runderen.

¹¹ Ik ken al het gevogelte der bergen, wat zich roert op het veld, staat Mij ter beschikking.

12 Indien Ik honger had, zou Ik het u niet zeggen,want Mij behoort de wereld en haar volheid.

13 Eet Ik soms stierevlees,of drink Ik bokkebloed?

14 Offer Gode lofen betaal de Allerhoogste uw geloften;

15 roep Mij aan ten dage der benauwdheid,Ik zal u redden en gij zult Mij eren. sela

16 Maar tot de goddeloze zegt God:Wat hebt gij mijn inzetten op te tellen,en neemt mijn verbond in uw mond,

17 hoewel gij de tucht haat,en mijn woorden achter u werpt?

18 Indien gij een dief ziet, dan houdt gij het met hem,met overspelers is uw deel.

19 Uw mond laat gij in boosheid gaan,uw tong koppelt bedrog aaneen;

20 gij zit en spreekt tegen uw broeder,gij werpt smaad op de zoon van uw moeder.

21 Dit hebt gij gedaan en Ik heb gezwezen;gij beeldt u in, dat Ik geheel en al ben als gij.Ik wil u berispen en het u onder het oog brengen.

22 Verstaat dit toch, gij, die God vergeet,opdat Ik niet verscheure, zonder dat iemand redt.

23 Wie lof offert, eert Mij,en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien.

51

Boetpsalm

1 Voor de koorleider. Een psalm van David,

2 toen de profeet Natan bij hem gekomen was, nadat hij tot Batseba was gekomen.

3 Wees mij genadig, o God, naar uw goedertierenheid,delg mijn overtredingen uit naar uw grote barmhartigheid;

4 was mij geheel van mijn ongerechtigheid,reinig mij van mijn zonde.

5 Want ik ken mijn overtredingen,mijn zonde staat bestendig vóór mij.

6 Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd,en gedaan wat kwaad is in uw ogen,opdat Gij rechtvaardig blijkt in uw uitspraak,zuiver in uw gericht.

7 Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren,in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen.

8 Zie, Gij wilt waarheid in het verborgene,in het geheim maakt Gij mij wijsheid bekend.

9 Ontzondig mij met hysop, dan ben ik rein,was mij, dan ben ik witter dan sneeuw;

10 doe mij blijdschap en vreugde horen,laat het gebeente dat Gij verbrijzeld hebt, weer jubelen.

11 Verberg uw aangezicht voor mijn zonden,delg al mijn ongerechtigheden uit.

12 Schep mij een rein hart, o God,en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest;

13 verwerp mij niet van uw aangezicht,en neem uw heilige Geest niet van mij;

14 hergeef mij de blijdschap over uw heil,en laat een gewillige geest mij schragen.

15 Dan zal ik overtreders uw wegen leren,opdat zondaars zich tot U bekeren.

¹⁶ Red mij van bloedschuld, o God, God mijns heils, laat mijn tong over uw gerechtigheid jubelen;

¹⁷ Here, open mijn lippen, opdat mijn mond uw lof verkondige.

¹⁸ Want Gij hebt geen behagen in slachtoffers, dat ik die brengen zou; aan brandoffers hebt Gij geen welgevallen.

¹⁹ De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hartveracht Gij niet, o God.

²⁰ Doe wèl aan Sion naar uw welbehagen, bouw de muren van Jeruzalem.

²¹ Dan zult Gij behagen hebben in offers naar de eis, brandoffers in hun geheel gebracht; dan zal men stieren op uw altaar offeren.

52

Wee de lasteraar!

¹ Voor de koorleider. Een leerdicht van David,

² toen de Edomiet Doëg aan Saul mededeling was komen doen en tot hem gezegd had: David is in het huis van Achimelek gekomen.

³ Wat beroemt gij u op het kwade, gij geweldige? Gods goedertierenheid duurt toch de ganse dag.

⁴ Gij zint op verderf, uw tong is als een scherpgeslepen scheermes, gij, die bedrog pleegt.

⁵ Gij hebt het kwade lief boven het goede, leugen boven waarheid spreken. sela

⁶ Gij houdt van allerlei verderfelijke taal, van een bedrieglijke tong.

⁷ Maar God zal u voor eeuwig verbreken, Hij zal u wegrukken en uit de tent sleuren, u ontwortelen uit het land der levenden. sela

⁸ Dan zullen de rechtvaardigen het zien en vrezen, en over hem lachen:

⁹ Ziedaar de man die God niet tot zijn veste stelde, maar die op zijn grote rijkdom vertrouwde, zich sterk waande door wat zijn onheil werd.

¹⁰ Maar ik ben als een groenende olijfboom in het huis van God; ik vertrouw op Gods goedertierenheid, altoos en immer.

¹¹ Voor altoos zal ik U loven, omdat Gij het gedaan hebt; ik zal uw naam verwachten – want die is goed – in tegenwoordigheid van uw gunstgenoten.

53

De overmoed der dwazen

¹ Voor de koorleider. Op: Machalat. Een leerdicht van David.

² De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij bedrijven gruwelijk en afschuwelijk onrecht; niemand is er, die goed doet.

³ God ziet neder uit de hemel op de mensenkinderen, om te zien, of er één verstandig is, één, die God zoekt.

⁴ Allen zijn afgeweken, tezamen ontaard, er is niemand die goed doet, zelfs niet één.

⁵ Hebben zij dan geen kennis, die bedrijvers van ongerechtigheid, die mijn volk opeten, als aten zij brood? God roepen zij niet aan.

⁶ Daar verschrikken zij, terwijl er geen verschrikking is; want God verstroot het gebeente van uw belager, gij doet hen beschaamd staan, want God heeft hen verworpen.

⁷ Och, dat uit Sion Israëls redding daagde! Als God een keer brengt in het lot van zijn volk, dan zal Jakob juichen, Israël zich verheugen.

54

Gebed om hulp tegen vijanden

- ¹ Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Een leerdicht van David,
² toen de Zifieten aan Saul waren komen zeggen: Verbergt David zich niet bij ons?
³ O God, verlos mij door uw naam,verschaf mij recht door uw kracht.
⁴ O God, hoor mijn gebed,neem ter ore de redenen van mijn mond.
⁵ Want vreemden staan tegen mij op,geweldenaars staan mij naar het leven;zij houden God niet voor ogen. sela
⁶ Zie, God is mij een helper,de Here is het, die mij schraagt.
⁷ Hij zal het kwaad vergelden aan wie mij benauwen,verdelg hen in uw trouw.
⁸ Ik zal U vrijwillig offers brengen,ik zal uw naam loven, Here, want hij is goed;
⁹ omdat Hij mij gered heeft uit alle benauwdheid,zodat mijn oog met vreugde op mijn vijanden zag.

55

Tegen de trouweloze vriend

- ¹ Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Een leerdicht van David.
² Neem, o God, mijn gebed ter ore,verberg U niet voor mijn smeking.
³ Sla acht op mij en antwoord mij;in mijn onrust zwerf ik kreunend rond,
⁴ vanwege het geschreeuw van de vijand,vanwege de kwelling van de goddeloze;want zij storten onheil over mij uit,en bestoken mij in toorn.
⁵ Mijn hart krimpt in mijn binnenste ineen,verschrikkingen des doods zijn op mij gevallen,
⁶ vrees en beving komen over mij,schrik overstelpt mij,
⁷ zodat ik zeg: O, had ik vleugelen als een duif,ik zou wegvliegen en een woonplaats zoeken;
⁸ zie, ver zou ik heenvlieden,ik zou vernachten in de woestijn. sela
⁹ Ik zou mij haastig een wijkplaats zoekentegen de rukwind, tegen de storm.
¹⁰ Verwar hen, Here, verdeel hun spraak.Want ik zie geweld en twist in de stad,
¹¹ dag en nacht waren zij om haar rond, op haar muren;daarbinnen zijn onheil en moeite,
¹² verderf is daarbinnen,van haar plein wijken verdrukking noch bedrog.
¹³ Want het is geen vijand, die mij smaadt;dat zou ik dragen;het is niet mijn hater, die zich over mij verheft;voor hem zou ik mij verbergen.
¹⁴ Maar gij zijt het, een mens - mijns gelijke,mijn vriend en vertrouwde:
¹⁵ wij, die samen vertrouwelijke omgang genoten,die in het feestgevoel gingen naar Gods huis.
¹⁶ De dood overvalle hen,laten zij levend in het dodenrijk neerdalen;want boosheid is in hun woning, in hun binnenste.
¹⁷ Maar ik, ik roep tot God,de Here zal mij verlossen.
¹⁸ Des avonds, des morgens en des middags klaag en kreun ik;Hij hoort mijn stem.

¹⁹ Hij verlost mijn ziel in vrede van de strijd tegen mij,want met velen zijn zij tegen mij.

²⁰ God hoort en Hij zal hen vernederen- Hij, die van oudsher troont - selahen, die onbekeerlijk zijn en God niet vrezen.

²¹ Hij strekt zijn handen uit tegen hen met wie hij vrede had,hij schendt zijn verbond;

²² zijn mond is gladder dan boter,maar strijd is in zijn hart;zijn woorden zijn zachter dan olie,maar het zijn ontblote klingen.

²³ Werp uw bekommernis op de Here,Hij zal voor u zorgen;Hij zal nimmermeer toelaten, dat de rechtvaardige wankelt.

²⁴ Maar Gij, o God, zult hèn doen neerdalen in de kuil van het verderf;de mannen van bloed en bedrog zullen hun dagen niet ter helfte volbrengen.Ik echter vertrouw op U.

56

Vertrouwen op God in de nood

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: De duif op verre terebinten.Van David. Een kleinood, toen de Filistijnen te Gat hem gegrepen hadden.

² Wees mij genadig, o God, want de mensen vertrappen mij,de ganse dag benauwen mij de bestrijders;

³ wie mij benauwen, vertrappen mij de ganse dag,ja velen zijn het, die mij uit de hoogte bestrijden.

⁴ Ten dage dat ik vrees, vertrouw ik op U;

⁵ op God, wiens woord ik prijs.Op God vertrouw ik, ik vrees niet;wat zou vlees mij aandoen?

⁶ De ganse dag verminken zij mijn woorden;al hun overleggingen zijn tegen mij ten kwade.

⁷ Zij willen aanvallen, zij spieden, zij nemen mijn schreden waar;terwijl zij loeren op mijn leven.

⁸ Zou er voor hen bij zoveel boosheid ontkoming zijn?Stort de volken in toorn neder, o God!

⁹ Mijn omzwerving hebt Gij te boek gesteld,doe mijn tranen in uw kruik;zijn zij niet in uw boek?

¹⁰ Dan zullen mijn vijanden terugwijken ten dage dat ik roep;dit weet ik: dat God met mij is.

¹¹ Op God, wiens woord ik prijs,op de Here, wiens woord ik prijs,

¹² op God vertrouw ik, ik vrees niet;wat zou een mens mij aandoen?

¹³ Op mij, o God, rusten geloften, U toegezegd,looffers zal ik U betalen,

¹⁴ want Gij hebt mijn leven gered van de dood;immers ook mijn voet van aanstoot,zodat ik voor Gods aangezicht mag wandelen in het licht des levens.

57

Bij God rustig in gevaren

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: Verderf niet.Van David. Een kleinood, toen hij voor Saul in de spelonk vluchtte.

² Wees mij genadig, o God, wees mij genadig,want bij U schuilt mijn ziel;ja, in de schaduw van uw vleugelen zal ik schuilen,totdat het onheil voorbij is.

³ Ik roep tot God, de Allerhoogste,tot God, die het voor mij voleindigt.

⁴ Hij zal van de hemel zenden en mij verlossen, als Hij te schande gemaakt heeft wie mij vertrapt; selo God zal zijn goedertierenheid en waarheid zenden.

⁵ Ik lig neder te midden van leeuwen, vlammen spuwende mensenkinderen; hun tanden zijn speer en pijlen, hun tong een scherp zwaard.

⁶ Verhef U boven de hemelen, o God; uw heerlijkheid zij over de ganse aarde.

⁷ Zij spanden een net voor mijn schreden, zij bogen mijn ziel terneer, zij groeven een kuil voor mijn aangezicht, zij vielen daar middenin. sela

⁸ Mijn hart is gerust, o God, mijn hart is gerust; ik wil zingen, ja psalmzingen.

⁹ Waak op, mijn ziel, waak op, harp en citer; ik wil het morgenrood wekken.

¹⁰ Ik zal U loven, o Here, onder de volken, ik zal U psalmzingen onder de natiën;

¹¹ want hemelhoog is uw goedertierenheid, tot aan de wolken reikt uw trouw.

¹² Verhef U boven de hemelen, o God; uw heerlijkheid zij over de ganse aarde.

58

Handhaaf het recht, o God!

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: Verderf niet. Van David. Een kleinood.

² Spreekt gij, goden, inderdaad recht? Richt gij de mensenkinderen rechtmatig?

³ Veeleer bedrijft gij euvel daden in het hart, op aarde weegt gij het geweld uwer handen af.

⁴ De goddelozen zijn van de geboorte aan afvallig, de leugensprekers dwalen van de moederschoot aan.

⁵ Hun venijn is gelijk het venijn van een slang; als een dove adder, die haar oor toesluit,

⁶ die niet luistert naar de stem der bezweerders, noch naar de vollerde belezer.

⁷ O, God, verbrijzel hun tanden in hun mond, sla de hoektanden der jonge leeuwen uit, Here;

⁸ laten zij vergaan als water dat wegvloeit; legt hij zijn pijlen aan, dan mogen zij als afgestompt zijn;

⁹ laten zij vergaan als een slak die voortkruipend wegsmelt, als de misdracht van een vrouw, die de zon niet heeft gezien;

¹⁰ voordat uw potten de dorens bemerken, zowel groen als verschroeid, stormt Hij hen weg.

¹¹ De rechtvaardige zal zich verheugen, wanneer hij de wraak aanschouwt; hij zal zijn voeten wassen in het bloed van de goddeloze.

¹² En de mensen zullen zeggen: Toch is er loon voor de rechtvaardige, toch is er een God, die recht doet op aarde.

59

Door vijanden benauwd

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: Verderf niet. Van David. Een kleinood, toen Saul zijn huis had laten bewaken om hem te doden.

² Red mij van mijn vijanden, o mijn God; beveilig mij voor hen die tegen mij opstaan;

³ red mij van de bedrivers van ongerechtigheid, en verlos mij van de mannen des bloeds.

⁴ Want zie, zij loeren op mijn leven; sterken willen op mij aanvallen, zonder mijn overtreding en zonder mijn zonde, Here;

⁵ zonder dat er ongerechtigheid is, lopen zij toe en stellen zich op. Waak op, mij ter hulpe, en zie.

⁶ Gij, Here, God der heerscharen, God van Israël, ontwaak om al de heidenen te straffen, heb geen genade voor alle ongerechte verraders. sela

⁷ Des avonds komen zij terug, zij huilen als honden en lopen de stad rond.

⁸ Zie, zij smalen met hun mond; zwaarden zijn op hun lippen, want - wie hoort het?

⁹ Maar Gij, Here, belacht hen, Gij spot met al de heidenen.

¹⁰ Mijn sterkte, op U wil ik acht slaan, want God is mijn burcht.

¹¹ Mijn goedertieren God trede mij tegemoet; God doe mij met vreugde zien op hen die mij benauwen.

¹² Dood hen niet, opdat mijn volk het niet vergete; doe hen door uw macht omdolen, stort hen neder, o Here, ons schild.

¹³ Zonde van hun mond is het woord van hun lippen; laten zij daarom in hun hoogmoed gevangen worden, en om de verwensing en de leugen die zij vertellen.

¹⁴ Vernietig hen in grimmigheid, vernietig hen, zodat zij niet meer zijn; opdat zij gewaarworden, dat God heerst in Jakob, tot aan de einden der aarde. sela

¹⁵ Des avonds toch komen zij terug, zij huilen als honden en lopen de stad rond.

¹⁶ Zij zwerven om te eten; als zij niet verzadigd zijn, dan grommen zij.

¹⁷ Ik echter bezing uw sterkte, des morgens jubel ik over uw goedertierenheid; want Gij waart mij een burcht, een toevlucht ten dage toen ik benauwd was.

¹⁸ Mijn sterkte, U wil ik psalmzingen; want God is mijn burcht, mijn goedertieren God.

60

Gebed om overwinning

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: De lelie der getuigenis.

² Een kleinood van David, tot lering; toen hij de Arameeërs van Mesopotamië en de Arameeërs van Soba had bestreden, en Joab op de terugtocht de Edomieten in het Zoutdal had verslagen, twaalfduizend man.

³ O God, Gij hebt ons verstoten, Gij hebt ons verbroken, Gij zijt verbolgen geweest; herstel ons!

⁴ Gij hebt het land doen beven en barsten; heel zijn scheuren, want het wankelt.

⁵ Gij hebt uw volk harde dingen doen zien, Gij hebt ons bedwelmende wijn doen drinken.

⁶ Gij hebt hun die U vrezen, een banier gegeven, om zich bijeen te scharen vanwege de boogschutters, sela

⁷ opdat uw geliefden ten strijde toegerust zijn. Geef overwinning door uw rechterhand en antwoord ons.

⁸ God heeft gesproken in zijn heiligdom. Ik wil juichen, ik wil Sichem verdelen, het dal van Sukkot uitmeten.

⁹ Mij behoort Gilead en mij behoort Manasse, Efraïm is de schutse van mijn hoofd, Juda is mijn heersersstaf;

¹⁰ Moab is mijn wasbekken, op Edom werp ik mijn schoen, over Filistea juich ik.

¹¹ Wie zal mij naar de versterkte veste brengen, wie zal mij naar Edom geleiden?

¹² Zijt Gij het niet, o God, die ons verstoten hadt; zult Gij, o God, niet uittrekken met onze heerscharen?

¹³ Bied ons hulp tegen de tegenstander, want mensenhulp is ijdel.

¹⁴ Met God zullen wij kloeke daden doen, want Hij zelf zal onze tegenstanders vertreden.

61

Gebed van een balling voor de koning

¹ Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Van David.

² Hoor toch, o God, mijn smeking, sla acht op mijn gebed.

³ Van het einde des lands roep ik tot U, omdat mijn hart bezwijkt; leid mij op een rots die mij te hoog zou zijn.

⁴ Want Gij zijt mij een schuilplaats geweest, een sterke toren tegen de vijand.

⁵ Laat mij in uw tent voor altoos vertoeven, laat mij schuilen, geborgen onder uw vleugelen. sela

⁶ Want Gij, o God, hebt gehoord naar mijn geloften, Gij hebt het erfdeel gegeven van hen die uw naam vrezen.

⁷ Voeg dagen toe aan de dagen van de koning, mogen zijn jaren duren als van geslacht tot geslacht;

⁸ moge hij voor altoos tronen voor Gods aangezicht, beschik goedertierenheid en trouw, dat zij hem behoeden.

⁹ Dan wil ik uw naam voor immer psalmzingen, terwijl ik dag aan dag mijn geloften betaal.

62

Stilheid en vertrouwen

¹ Voor de koorleider. Naar de wijze van Jedutun. Een psalm van David.

² Waarlijk, mijn ziel keert zich stil tot God, van Hem is mijn heil;

³ waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn burcht, ik zal niet te zeer wankelen.

⁴ Hoelang zult gij op een man aanstormen? Gij allen zult omvergestoten worden als een hellende wand, een neerstortende muur.

⁵ Waarlijk, zij beraadslagen om hem van zijn hoogte af te stoten, zij scheppen behagen in leugen; zij zegenen met hun mond, maar in hun binnenste vloeken zij. sela

⁶ Waarlijk, mijn ziel, keer u stil tot God, want van Hem is mijn verwachting;

⁷ waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn burcht, ik zal niet wankelen.

⁸ Op God rust mijn heil en mijn eer; mijn sterke rots, mijn schuilplaats is in God.

⁹ Vertrouwt op Hem te allen tijde, o volk, stort uw hart uit voor zijn aangezicht; God is ons een schuilplaats. sela

¹⁰ Waarlijk, een ademtocht zijn de geringen, een leugen de aanzienlijken; in de weegschaal gaan zij omhoog, tezamen lichter dan een ademtocht.

¹¹ Vertrouwt niet op verdrukking, stelt geen ijdele hoop op roof; als het vermogen aanwast, zet er het hart niet op.

¹² God heeft eenmaal gesproken, ik heb dit tweemaal gehoord: de sterkte is Godes.

¹³ Ook de goedertierenheid, o Here, is uwe, want Gij zult ieder vergelden naar zijn werk.

63

Mijn ziel dorst naar God

¹ Een psalm van David, toen hij in de woestijn van Juda was.

² O God, Gij zijt mijn God, U zoek ik, mijn ziel dorst naar U, mijn vlees smacht naar U, in een dor en dorstig land, zonder water.

³ Zo heb ik U in het heiligdom aanschouwd, ziende uw sterkte en uw heerlijkheid.

⁴ Want uw goedertierenheid is beter dan het leven; mijn lippen zullen U roemen.

⁵ Zo wil ik U prijzen mijn leven lang, in uw naam mijn handen opheffen.

⁶ Als met vet en merg word ik verzadigd, mijn mond looft met jubelende lippen,

⁷ wanneer ik Uwer gedenk op mijn legerstede, in nachtwaken over U peins.

⁸ Want Gij zijt mij een hulp geweest, in de schaduw van uw vleugelen jubel ik.

⁹ Mijn ziel is aan U verkleefd, uw rechterhand houdt mij vast.

¹⁰ Maar wie mijn leven zoeken te verderven, zullen komen in de diepten der aarde.

¹¹ Men zal hen overleveren aan de macht van het zwaard, zij zullen een prooi der vossen worden.

¹² Maar de koning zal zich in God verheugen; ieder die bij Hem zweert, zal zich beroemen, omdat de mond der leugensprekers wordt gestopt.

64

Gods strafgericht over lasteraars

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² Hoor, o God, mijn stem in mijn klagen, behoed mijn leven voor de verschrikking van de vijand;

³ verberg mij voor de raadslag van de boosdoeners, voor het woelen van de bedrivers van ongerechtigheid,

⁴ die hun tong wetten als een zwaard, die hun pijl aanleggen – een bitter woord –

⁵ om in het verborgene op de onschuldige te schieten; plotseling schieten zij op hem, zonder iets te ontzien.

6 Zij verstouten zich tot een boos stuk,zij spreken ervan strikken te verbergen;zij zeggen: Wie ziet ze?

7 Zij zinnen op euveldadeen:„Wij zijn gereed, het plan is goed bedacht”.Ja, ieders binnenste en hart is ondoorgrondelijk.

8 Maar plotseling treft God hen met een pijl;daar zijn nu hun wonden.

9 Hun tong doet hen over zichzelf struikelen;al wie naar hen ziet, schudt het hoofd.

10 Dan vrezende alle mensen en verkondigen Gods daad,en slaan acht op zijn werk.

11 De rechtvaardige zal zich in de Here verheugen en bij Hem schuilen,alle oprechten van hart zullen zich beroemen.

65

Danklied voor Gods rijke zegen

1 Voor de koorleider. Een psalm van David. Een lied.

2 U komt stilheid toe, een lofzang, o God in Sion;U worde gelofte betaald.

3 Hoorder van het gebed,tot U komt al wat leeft.

4 Ongerechtigheden hadden de overhand over mij;onze overtredingen - Gij verzoent ze.

5 Welzalig hij, die Gij verkiest en doet naderen,opdat hij wone in uw voorhoven.Wij zullen verzadigd worden met het goede van uw huis,het heilige van uw tempel.

6 Met geduchte daden antwoordt Gij ons in gerechtigheid,o God van ons heil,Gij, vertrouwen van alle einden der aarde van de verste zeeën;

7 Gij, die de bergen vastzet door uw kracht,met sterkte omgord;

8 die het bruisen der zeeën doet bedaren,het bruisen van haar golven en het rumoer der natiën.

9 Daarom vrezende zij die de einden bewonen,voor uw tekenen;waar de morgen gloort en de avond daalt,brengt Gij gejuich.

10 Gij bezoekt het land en verleent het overvloed,Gij maakt het zeer rijk.De beek Gods is vol water,Gij bereidt hun koren. Ja, zo bereidt Gij alles.

11 Gij drenkt zijn voren, Gij doorvochtigt zijn kluiten,door regenstromen maakt Gij het week; Gij zegent zijn gewas.

12 Gij kroont het jaar van uw goedheid,uw sporen druipen van vet;

13 de dreven der steppe druipen,de heuvelen omgorden zich met gejuich;

14 de landouwen zijn bekleed met kudden,de dalen tooien zich met koren:zij jubelen elkander toe, ook zingen zij.

66

Danklied voor Israëls redding

1 Voor de koorleider. Een psalm. Een lied.Juicht Gode, gij ganse aarde,

2 psalmzingt de heerlijkheid van zijn naam;maakt zijn lof heerlijk.

3 Zegt tot God: Hoe geducht zijn uw werken;vanwege uw machtige grootheidbrengen uw vijanden U veinzend hulde.

4 De ganse aarde aanbidde U,en psalmzingt U, zij psalmzingt uw naam. sela

⁵ Komt en ziet Gods daden;Hij is geducht in zijn doen jegens de mensenkinderen:

⁶ Hij veranderde de zee in het droge,te voet trokken zij door de rivier.Daar verheugden wij ons in Hem,

⁷ die door zijn sterkte voor eeuwig heerst,wiens ogen de volken gadeslaan.Laten de weerspannigen zich niet verheffen. sela

⁸ Prijst, o volken, onze God,en laat luide zijn lof weerklinken,

⁹ die onze ziel herleven deed,en niet toeliet, dat onze voet wankelde.

¹⁰ Want Gij hebt ons getoetst, o God,ons gelouterd, gelijk men zilver loutert;

¹¹ Gij hebt ons in het net gebracht,banden gelegd om onze heupen;

¹² Gij deedt mensen over ons hoofd rijden,wij zijn door vuur en door water gegaan;maar Gij voerdet ons uit in de overvloed.

¹³ Ik zal met brandoffers uw huis binnengaan,mijn geloften zal ik U betalen,

¹⁴ waartoe mijn lippen zich ontsloten,en die mijn mond sprak, toen ik benauwd was.

¹⁵ Brandoffers van mestkalveren zal ik U brengen,met de offergeur van rammen;ik zal runderen met bokken bereiden. sela

¹⁶ Komt, hoort, en ik wil vertellen, gij allen die God vreest,wat Hij gedaan heeft aan mijn ziel.

¹⁷ Nauwelijks had ik met mijn mond tot Hem geroepen,of er was een lofzang onder mijn tong.

¹⁸ Had ik onrecht beoogd in mijn hart,dan zou de Here niet hebben gehoord.

¹⁹ Voorwaar, God heeft gehoord,Hij heeft gelet op mijn luid gebed.

²⁰ Geprezen zij God, die mijn gebed niet afwees,noch mij zijn goedertierenheid onthield.

67

Danklied voor de oogst

¹ Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Een psalm. Een lied.

² God zij ons genadig en zegene ons,Hij doe zijn aanschijn bij ons lichten; sela

³ opdat men op aarde uw weg kenne,onder alle volken uw heil.

⁴ Dat de volken U loven, o God;dat de volken altgedader U loven.

⁵ Dat de natiën zich verheugen en jubelen,omdat Gij de volken in rechtmatigheid richt,en de natiën op de aarde leidt. sela

⁶ Dat de volken U loven, o God,dat de volken altgedader U loven.

⁷ De aarde gaf haar gewas,God, onze God, zegent ons;

⁸ God zegent ons,opdat alle einden der aarde Hem vrezen.

68

Gods zegetocht

¹ Voor de koorleider. Van David. Een psalm. Een lied.

² God staat op, zijn vijanden worden verstrooid,zijn haters vluchten voor zijn aangezicht.

³ Gelijk rook verdreven wordt, verdrijft Gij hen;gelijk was smelt voor het vuur,zo vergaan de goddelozen voor Gods aangezicht.

4 Maar de rechtvaardigen verheugen zich,zij juichen voor Gods aangezichten zijn blijde met vreugdebetoon.

5 Zingt Gode, psalmzingt zijn naam,baant de weg voor Hem die door de vlakten rijdt; Here is zijn naam, juicht dan voor zijn aangezicht.

6 Hij is de vader der wezen en de rechter der weduwen,God in zijn heilige woning;

7 God, die eenzamen in een huisgezin doet wonen,die gevangenen uitleidt in voorspoed;doch weerspannigen wonen in een dor land.

8 O God, toen Gij vóór uw volk uittoogt,toen Gij in de wildernis voortschreedt, sela

9 beefde de aarde, ook dropen de hemelenvoor het aangezicht van God;zelfs de Sinai voor het aangezicht van God,de God van Israël.

10 Een regen van milde gaven storttet Gij uit, o God,Gij versterktet uw erfdeel, toen het was uitgeput;

11 uw schare zette zich daarin neder,Gij bereiddet het in uw goedheid voor de ellendige, o God.

12 De Here deed het machtwoord weerklinken;de boodschapsters van goede tijding waren een grote schare.

13 De koningen der legerscharen vluchtten, zij vluchtten,en de vrouwe des huizes verdeelde de buit.

14 Laagt gij niet neer tussen de kooien?– de vleugelen der duiven waren overtoegen met zilver,haar slagpennen met glanzend goud –

15 toen de Almachtige de koningen uiteendreef,sneeuwde het door haar op de Salmon.

16 Een gebergte Gods: het gebergte van Basan.Gebergte van Basan, veeltoppig gebergte,

17 waarom ziet gij afgunstig, gij veeltoppige bergen,naar de berg die God Zich ter woning begeerde? Waarlijk, de Here zal er voor eeuwig wonen.

18 Gods wagens zijn tweemaal tienduizend,duizenden bij duizenden;de Here is van de Sinai het heiligdom binnengegaan.

19 Gij zijt opgevaren naar den hoge; Gij hebt gevangenen meegevoerd;Gij hebt gaven in ontvangst genomen onder de mensen,ja ook van weerspannigen – om daar te wonen, o Here God.

20 Geprezen zij de Here.Dag aan dag draagt Hij ons; die God is ons heil. sela

21 Die God is ons een God van uitredingen,bij de Here Here zijn uitkomsten tegen de dood.

22 Waarlijk, God verplettert het hoofd van zijn vijanden,de harige schedel van wie volhardt in zijn schuldige daden.

23 De Here heeft gezegd: Uit Basan breng Ik weder,Ik breng weder uit de diepten der zee,

24 opdat gij uw voet baadt in bloed,de tong uwer honden haar deel krijge van de vijanden.

25 Men ziet uw feeststoet, o God,de feeststoet van mijn God, mijn Koning, in het heiligdom.

26 Voorop gaan zangers, daarachter snarenspelelers,in het midden jonkvrouwen, die de tamboerijn slaan.

27 In koren prijzen zij God,de Here, die immers de springader Israëls is.

²⁸ Daar is Benjamin, de jongste, hun heerser; de vorsten van Juda in drommen, de vorsten van Zebulon, de vorsten van Naftali.

²⁹ Uw God gebood uw macht; toon uw macht, o God, Gij, die voor ons gewrocht hebt.

³⁰ Vanwege uw tempel, ter wille van Jeruzalembieden koningen u geschenken.

³¹ Bedreig het gedierte in het riet, de stierenbende met de kalveren der volken, Gij, die u werpt op hen die belust zijn op zilver; verstrooi de volken die behagen scheppen in strijd.

³² Aanzienlijken naderen uit Egypte, Ethiopië strekt haastig de handen uit tot God.

³³ Gij koninkrijken der aarde, zingt Gode, psalmzingt de Here; sela

³⁴ Hem, die door de aloude hemel der hemelen rijdt. Hoor, Hij laat zijn machtige stem weerklinken!

³⁵ Geeft Gode sterkte; zijn majesteit is over Israël, zijn sterkte in de wolken.

³⁶ Geducht zijt Gij, o God, uit uw heiligdom; Hij, Israëls God, verleent sterkte en volheid van kracht aan zijn volk. Geprezen zij God!

69

Bede in doodsgevaar

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: De leliën. Van David.

² Verlos mij, o God, want het water is gekomen tot aan de lippen;

³ ik ben verzonken in bodemloos slijk, waar ik niet kan staan; ik ben gekomen in diepe wateren, een vloed overstroomt mij.

⁴ Ik ben moede door mijn roepen, mijn keel is hees, mijn ogen zijn bezweken van het uitzien naar mijn God.

⁵ Talrijker dan de haren van mijn hoofd zijn zij die mij zonder oorzaak haten; machtig zijn zij die mij willen verdelgen, mijn valse vijanden; wat ik niet geroofd heb, moet ik toch teruggeven.

⁶ O God, Gij kent mijn verdwaasdheid, mijn schuldige daden zijn voor U niet verborgen.

⁷ Laten om mij niet beschaamd worden wie U verwachten, Here Here der heerscharen; laten om mij niet schaamrood worden wie U zoeken, o God van Israël.

⁸ Want om Uwentwil draag ik smaad, bedekt schaamte mijn gelaat.

⁹ Ik ben een vreemde geworden voor mijn broeders, een onbekende voor de zonen van mijn moeder;

¹⁰ want de ijver voor uw huis heeft mij verteerd, en de smaadwoorden van wie U smaden, kwamen op mij neder.

¹¹ Ik weende onder het vasten van mijn ziel, maar het werd mij tot diepe smaad;

¹² ik maakte een rouwgewaad tot mijn kleed, maar ik werd hun tot een spreekwoord.

¹³ Wie in de poort zitten, praten over mij, - en een spotlied van drinkers.

¹⁴ Maar mijn gebed is tot U, Here, ten tijde des welbehagens; o God, antwoord mij naar uw grote goedertierenheid met uw trouwe hulp.

¹⁵ Red mij uit het slijk, opdat ik niet verzinke, laat mij gered worden van mijn haters, en uit de diepe wateren.

¹⁶ Laat de watervloed mij niet overstromen, noch de diepte mij verslinden, noch de put zijn mond boven mij toesluiten.

¹⁷ Antwoord mij, o Here, want rijk is uw goedertierenheid, wend U tot mij naar uw grote barmhartigheid,

¹⁸ verberg uw aangezicht niet voor uw knecht, want het is mij bang te moede; antwoord mij haastelijk.

¹⁹ Nader tot mijn ziel, bevrijd haar, verlos mij om mijner vijanden wil.

²⁰ Gij, Gij kent mijn smaad, mijn schaamte en mijn schande; allen die mij benauwen, staan vóór U.

²¹ De smaad heeft mij het hart gebroken, en ik ben verzwakt. Ik wachtte op een teken van medelijden, maar tevergeefs, op troosters, maar ik vond hen niet.

²² Ja, zij gaven mij gif tot spijsze, en lieten mij in mijn dorst azijn drinken.

²³ Hun tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en hun genoten tot een val.

²⁴ Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, doe hun lendenen bestendig wankelen;

²⁵ stort over hen uw gramschap uit, en de gloed van uw toorn achterhale hen.

²⁶ Hun kamp worde tot woestenij, in hun tenten zij geen bewoner.

²⁷ Want wie Gij hebt geslagen, vervolgen zij, zij doen verhalen over de smart der door U gewonden.

²⁸ Voeg schuld bij hun schuld, zodat zij niet komen tot uw rechtvaardiging.

²⁹ Laten zij uit het boek des levens worden uitgedelgd, met de rechtvaardigen niet worden opgeschreven.

³⁰ Maar ik ben ellendig en in smart, uw heil, o God, bescherm me.

³¹ Ik zal de naam van God prijzen met een lied, Hem verheerlijken met een lofzang;

³² dat zal de Here meer behagen dan een rund, dan een stier met horens en hoeven.

³³ De ootmoedigen zullen het zien, zij zullen zich verheugen; gij, die God zoekt, uw hart leve op.

³⁴ Want de Here hoort naar de armen, en zijn gevangenen veracht Hij niet.

³⁵ Dat hemel en aarde Hem loven, de zeeën en al wat daarin wemelt.

³⁶ Want God zal Sion verlossen en de steden van Juda bouwen, opdat zij daar wonen en het bezitten;

³⁷ het kroost van zijn knechten zal het beërven, en wie zijn naam liefhebben, zullen daarin wonen.

70

Bede om spoedige hulp

¹ Voor de koorleider. Van David. Bij het gedenkoffer.

² O God, haast U om mij te redden, o Here, mij ter hulpe!

³ Laten beschaamd en schaamrood worden, wie mij naar het leven staan; terugdeinzen en te schande worden, wie mijn onheil begeren;

⁴ laten zich omkeren van schaamte, wie roepen: Ha, ha!

⁵ Laten in U jubelen en zich verheugen allen die U zoeken; laten wie uw heil liefhebben, bestendig zeggen: God is groot!

⁶ Ik ben wel ellendig en arm –o God, haast U tot mij! Gij zijt mijn hulp en mijn bevrijder; o Here, vertoef niet!

71

Here, verlaat mij niet in de ouderdom

¹ Bij U, o Here, schuil ik; laat mij nimmer beschaamd worden.

² Red mij en bevrijd mij door uw gerechtigheid; neig uw oor tot mij en verlos mij.

³ Wees mij tot een rots ter woning, waarheen ik bestendig kan gaan, die Gij beschikt hebt tot mijn redding, want mijn rots en mijn vesting zijt Gij.

⁴ O God, bevrijd mij uit de hand van de goddeloze, uit de greep van booswicht en geweldenaar.

⁵ Want Gij zijt mijn verwachting, Here Here, mijn vertrouwen van mijn jeugd aan;

⁶ op U heb ik gesteund van de moederschoot aan, van het ingewand mijner moeder aan zijt Gij mijn helper; U geldt bestendig mijn lofzang.

⁷ Ik ben voor velen als een wonder geweest, doch Gij waart mijn machtige toevlucht.

⁸ Mijn mond is vervuld van uw lof, de ganse dag van uw luister.

⁹ Verwerp mij niet ten tijde des ouderdoms, begeef mij niet, nu mijn kracht vergaat.

¹⁰ Want mijn vijanden spreken over mij, wie mijn leven belagen, be-raadslagen tezamen

¹¹ en zeggen: God heeft hem verlaten, vervolgt en grijpt hem, want er is niemand die redt.

¹² O God, wees niet verre van mij; mijn God, haast U mij ter hulpe.

¹³ Laten beschaamd worden en vergaan, wie mijn leven belagen; in schande en smaad zich hullen, wie mijn onheil zoeken.

¹⁴ Maar ik zal bestendig hopenen al uw lof vermeerderen;

¹⁵ mijn mond zal uw gerechtigheid vertellen, de ganse dag uw heil, want ik weet de maat daarvan niet.

¹⁶ Ik zal de machtige daden des Heren Heren verkondigen, uw gerechtigheid vermelden, de uwe alleen.

¹⁷ O God, Gij hebt mij onderwezen van mijn jeugd aan, tot nu toe verkondig ik uw wonderen;

¹⁸ wil mij dan ook tot mijn ouderdom en grijsheid, o God, niet verlaten, totdat ik aan dit geslacht uw arm verkondig, aan ieder die komt, uw sterkte.

¹⁹ Ja, uw gerechtigheid, o God, reikt tot den hoge, Gij, die grote dingen volbracht hebt; o God, wie is U gelijk?

²⁰ Gij, die mij vele benauwdheden en rampen hebt doen zien, zult mij weder levend maken, mij uit de kolken der aarde weder doen opstijgen.

²¹ Wil mijn grootheid vermeerderen, U opmaken en mij troosten.

²² Dan zal ook ik U met de harp prijzen, uw getrouwheid, mijn God; ik zal U psalmzingen met de citer; o Heilige Israëls.

²³ Mijn lippen zullen jubelen, wanneer ik U zal psalmzingen, en mijn ziel, die Gij hebt verlost.

²⁴ Ook zal mijn tong de ganse dag van uw gerechtigheid gewagen, want zij worden beschaamd en schaamrood, die mijn onheil zoeken.

72

Gebed voor de koning

¹ Van Salomo. O God, verleen de koning uw recht, en uw gerechtigheid de zoon des konings.

² Hij richte uw volk met gerechtigheid, uw ellendigen met recht.

³ Mogen voor het volk de bergen vrede dragen, ook de heuvelen, in gerechtigheid.

⁴ Hij verschaffe recht aan de ellendigen des volks, Hij redde de armen, maar verbrijzele de verdrukker.

⁵ Men vreze u, zolang de zon er is, en zolang de maan er is, van geslacht tot geslacht.

⁶ Hij zij als de regen die neerdaalt op het grasland, als regenbuien die de aarde besproeien.

⁷ In zijn dagen bloeie de rechtvaardige een grote vrede, totdat er geen maan meer is.

⁸ Hij heerse van zee tot zee, van de Rivier tot de einden der aarde.

⁹ Mogen voor hem de woestijnbewoners zich bukken, zijn vijanden het stof lekken;

¹⁰ de koningen van Tarsis en de kustlanden hem geschenken brengen, de koningen van Saba en Seba hem schatting offeren,

¹¹ mogen alle koningen zich voor hem nederbuigen, alle volkeren hem dienen.

¹² Voorwaar, hij zal de arme redden, die om hulp roept, de ellendige, en wie geen helper heeft;

¹³ hij zal zich ontfermen over de geringe en de arme, hij zal de zielen der armen verlossen.

¹⁴ Van druk en geweld zal hij hun leven bevrijden, hun bloed zal kostbaar zijn in zijn oog.

¹⁵ En hij zal leven; men zal hem van het goud van Seba geven, men zal bestendig voor hem bidden, de ganse dag hem zegenen.

¹⁶ Een overvloed van koren zij in het land; op de toppen der bergen golve zijn vrucht als op de Libanon, en de stedelingen mogen opbloeien als het kruid der aarde.

¹⁷ Zijn naam zij voor altoos, zolang de zon er is, bloeie zijn naam. Mogen alle volken elkander daarmee zegenen, hem gelukkig prijzen.

¹⁸ Geloofd zij de Here God, de God van Israël, die alleen wonderen doet.

¹⁹ En geloofd zij zijn heerlijke naam voor eeuwig, en zijn heerlijkheid vervulle de ganse aarde. Amen, ja, amen.

²⁰ De gebeden van David, de zoon van Isaï, zijn ten einde.

73

HET DERDE BOEK: PSALM 73-89

Het raadsel van de voorspoed der goddelozen

¹ Een psalm van Asaf. Waarlijk, God is goed voor Israël, voor hen die rein van hart zijn.

² Maar mij aangaande, bijkans waren mijn voeten afgeweken, bijna waren mijn schreden uitgedleden.

³ Want ik was afgunstig op de hoogmoedigen, toen ik de voorspoed der goddelozen zag.

⁴ Want moeiten hebben zij niet, gaaf en welgedaan is hun lichaam;

⁵ in de kwelling der stervelingen delen zij niet, en met andere mensen worden zij niet geplaagd.

⁶ Daarom is de trots hun een halssieraad, het geweld omhult hen als een kleed;

⁷ hun ogen puilen uit van vet, de inbeeldingen van hun hart lopen over;

⁸ zij spotten, en boosaardig spreken zij van verdrukking, zij spreken uit de hoogte;

⁹ ze zetten een mond op tegen de hemel, en hun tong roert zich op de aarde.

¹⁰ Daarom wendt zijn volk zich hierheen, en als water in overvloed wordt het door hen geslorpt;

¹¹ zij zeggen: Hoe zou God het weten; zou er ook wetenschap zijn bij de Allerhoogste?

¹² Zie, zo zijn de goddelozen, altijd onbezorgd vermeerderen zij het bezit.

¹³ Maar tevergeefs heb ik mijn hart rein gehouden, mijn handen in onschuld gewassen.

¹⁴ De ganse dag word ik geplaagd, mijn bestraffing is er elke morgen.

¹⁵ Indien ik gezegd had: Ik zal aldus spreken, zie, dan ware ik afvallig geweest van het geslacht uwer kinderen.

¹⁶ Ik tobde erover om dit te begrijpen, een kwelling was het in mijn ogen,

¹⁷ totdat ik in Gods heiligdommen inging, en op hun einde lette.

¹⁸ Waarlijk, Gij stelt hen op glibberige plaatsen, Gij doet hen instorten tot puin.

¹⁹ Hoe worden zij in een oogwenk tot een voorwerp van ontzetting, zij zijn verdwenen, vergaan door verschrikkingen;

²⁰ gelijk een droom na het ontwaken, o Here, versmaadt Gij, als Gij opwaakt, hun beeld.

²¹ Toen mijn hart verbitterd was, en ik in mijn nieren geprikkeld werd,

²² toen was ik een grote dwaas en zonder verstand, ik was een redeloos dier bij U.

²³ Nochtans zal ik bestendig bij U zijn, Gij hebt mijn rechterhand gevat;

²⁴ Gij zult mij leiden door uw raad, en daarna mij in heerlijkheid opnemen.

²⁵ Wie heb ik (nevens U) in de hemel? Nevens U begeer ik niets op aarde;

²⁶ al zou mijn vlees en mijn hart bezwijken, mijns harten rots en mijn erfdeel is God voor eeuwig.

²⁷ Want zie, wie verre van U zijn, gaan te gronde, Gij verdelgt al wie overspelig U verlaat,

²⁸ maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te zijn, de Here Here heb ik tot mijn toevlucht gesteld, en ik wil al uw werken vertellen.

74

Klaaglied over de verwoeste tempel

¹ Een leerdicht van Asaf. Waarom, o God, verstoot Gij voor altoos, brandt uw toorn tegen de schapen die Gij weidt?

² Gedenk uw gemeente, die Gij van ouds hebt verworven, die Gij verlost hebt als de stam van uw erfdeel, de berg Sion, waarop Gij uw woning hebt gevestigd.

³ Richt uw schreden naar wat voorgoed in puin ligt;alles heeft de vijand in het heiligdom vernield.

⁴ Uw tegenstanders brulden in uw vergaderplaatsen hebben er hun tekenen als tekenen opgesteld;

⁵ het had het aanzien, alsof iemand de bijl van omhoogop het kreupel-hout deed neerkomen;

⁶ toen sloegen zij het snijwerk daaraanaltegader stuk met bijl en houweel;

⁷ uw heiligdom staken zij in brand,zij ontwijdden tot de grond toe de woning van uw naam;

⁸ zij zeiden bij zichzelf: Laten wij hen altiegader verdrukken.Zij verbrandden alle godshuizen in den lande.

⁹ Onze tekenen zien wij niet, geen profeet is er meer,niemand onder ons, die weet tot hoelang.

¹⁰ Ja, hoelang nog zal de tegenstander honen, o God;zal de vijand uw naam voor altijd versmaden?

¹¹ Waarom houdt Gij uw hand, ja uw rechterhand, terug?Trek ze uit uw boezem, verdelg!

¹² Toch is God mijn Koning van oudsher,die in het midden der aarde verlossing bewerkt.

¹³ Gij zijt het, die de zee hebt gekliefd door uw kracht,de koppen der draken in het water verbrijzeld.

¹⁴ Gij zijt het, die de koppen van de Leviatan hebt vermorzeld,hem aan het woestijngedierte tot spijsze gegeven.

¹⁵ Gij zijt het, die bronnen en beken hebt opengebrouwen;Gij zijt het, die alijdvluetende stromen hebt doen verdrogen.

¹⁶ Uwer is de dag, uwer ook de nacht;Gij zijt het, die hemellicht en zon hebt gesteld.

¹⁷ Gij zijt het, die al de grenzen der aarde hebt bepaald;zomer en winter, Gij hebt ze geformeerd.

¹⁸ Gedenk hieraan; de vijand hoont, o Here,en een verdwaasd volk versmaadt uw naam.

¹⁹ Lever de ziel van uw tortelduif aan het wild gedierte niet over;vergeet het leven van uw ellendigen niet voor immer.

²⁰ Aanschouw het verbond,want de duistere plaatsen des lands zijn vol hopen van geweld.

²¹ Laat de onderdrukte niet beschaamd terugkeren,laat de ellendige en de arme uw naam prijzen.

²² Sta toch op, o God! Voer toch uw rechtsgeding.Gedenk de smaaddie de dwazen U de ganse dag aandoen.

²³ Vergeet het geschreeuw van uw tegenstanders niet,het getier van wie tegen U opstaan,dat bestendig omhoog stijgt.

75

De beker van des Heren toorn

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: Verderf niet. Een psalm van Asaf. Een lied.

² Wij loven U, o God, wij loven,want nabij is uw naam, men vertelt uw wonderen.

³ Wanneer Ik het tijdstip gekozen heb,dan zal Ik rechtmatig richten;

⁴al mogen de aarde en al haar bewoners wankelen,Ik ben het, die haar pilaren heb vastgezet. sela

⁵Ik zeide tot de hoogmoedigen: Weest niet hoogmoedig;en tot de goddelozen: Heft de hoorn niet op,

⁶heft uw hoorn niet op naar den hogeen spreekt niet met trotse hals.

⁷Want het verhogen komt niet van oost of van west,noch uit de woestijn -

⁸maar God is rechter,Hij vernedert deze en verhoogt gene.

⁹Want in des Heren hand is een bekeren de wijn bruist daarin, overvloedig gemengd;Hij schenkt daaruit tot de droesem toe,alle goddelozen op aarde moeten hem slorpemde drinken.

¹⁰Maar mij aangaande, ik zal dit voor altoos vermelden,ik wil de God van Jakob psalmzingen,

¹¹en alle hoornen der goddelozen zal ik afhouden;de hoornen des rechtvaardigen zullen verhoogd worden.

76

God, de Redder en de Rechter

¹Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Een psalm van Asaf. Een lied.

²God is bekend in Juda,zijn naam is groot in Israël;

³in Salem was immers zijn tent,en op Sion zijn woning;

⁴daar verbrak Hij de vurige schichten van de boog,het schild en het zwaard en de krijg. sela

⁵Schitterend waart Gij, heerlijk,van het roofgebergte af;

⁶de trotsen van hart werden uitgeschud,zij verzonken in slaap;niemand van de dapperen vond zijn kracht.

⁷Voor uw dreigen, o God van Jakob,verzonken zo wagens als paarden in diepe slaap.

⁸Gij, geducht zijt Gij; wie kan bestaanvoor uw aangezicht, wanneer uw toorn ontbrandt?

⁹Uit de hemel deedt Gij het oordeel horen,de aarde vreesde en werd stil,

¹⁰toen God opstond ten gerichteom al de ootmoedigen op aarde te verlossen. sela

¹¹Waarlijk, de grimmige mensen moeten U loven,Gij beteugelt de rest der grimmigen.

¹²Doet geloften en betaalt ze de Here, uw God;allen rondom Hem moeten gaven brengen aan de Geduchte,

¹³die de toorn der vorsten verslaat,die voor de koningen der aarde geducht is.

77

Troost door herdenken

¹Voor de koorleider. Op Jedutun. Een psalm van Asaf.

²Mijn stem is tot God, en ik roep;mijn stem is tot God, opdat Hij zijn oor tot mij neige.

³Ten dage mijner benauwdheid zoek ik de Here,des nachts is mijn hand uitgestrekt en zij wordt niet moede,mijn ziel weigert zich te laten troosten.

⁴Denk ik aan God, dan kreun ik;peins ik, dan versmacht mijn geest. sela

- 5 Gij houdt mijn ogen open, ik ben onrustig en kan niet spreken.
 6 Ik overdenk de dagen van ouds, de jaren van weleer;
 7 ik denk in de nacht aan mijn snarenspeel, ik peins in mijn hart en mijn geest vorst na.
 8 Zal de Here dan voor altoos verstoten, en niet meer goedgunstig zijn?
 9 Neemt zijn goedertierenheid voor immer een einde, houdt de belofte op van geslacht tot geslacht?
 10 Vergeet God genadig te zijn, of sluit Hij zijn barmhartigheid in toorn toe? sela
 11 Daarom zeg ik: Dit krenkt mij, dat de rechterhand des Allerhoogsten verandert.
 12 Ik zal de daden des Heren gedenken, ja, ik wil gedenken uw wonderen van ouds,
 13 van al uw werken gewagenen uw daden overdenken.
 14 O God, in heiligheid is uw weg; wie is een God, groot als God?
 15 Gij zijt de God, die wonderen werkt, Gij hebt onder de volken uw macht doen kennen.
 16 Gij hebt uw volk met machtige arm verlost, de zonen van Jakob en Jozef. sela
 17 De wateren zagen U, o God, de wateren zagen U, zij sidderden, zelfs de diepten beefden.
 18 De wolken goten water uit, het zwerk deed de donder horen, ook vlogen uw pijlen rond.
 19 Het gedreun van uw donder rolde voort, de bliksemen verlichtten de wereld, de aarde sidderde en beefde.
 20 Uw weg was in de zee, uw pad in grote wateren, zodat uw voetsporen niet werden gekend.
 21 Gij leiddet uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron.

78

De les der geschiedenis

- 1 Een leerdicht van Asaf. Wend het oor, mijn volk, tot mijn leer, neigt uw oor tot de woorden van mijn mond;
 2 ik wil mijn mond tot een spreuk open doen, ik wil aloude verborgenheden verkondigen.
 3 Hetgeen wij gehoord hebben en weten, en onze vaders ons hebben verteld,
 4 dat willen wij voor hun kinderen niet verhehlen; wij willen vertellen aan het volgende geslacht des Heren roemrijke daden, zijn krachten de wonderen die Hij gewrocht heeft.
 5 Hij richtte een getuigenis op in Jakob en stelde een wet in Israël, die Hij onze vaders gebood hun kinderen te leren,
 6 opdat het volgende geslacht die zou kennen, de kinderen, die geboren zouden worden, dat zij zouden opstaan om ze te vertellen aan hun kinderen:
 7 opdat die hun vertrouwen op God zouden stellen, en Gods werken niet vergeten, maar zijn geboden bewaren;
 8 en niet worden gelijk hun vaders, een weerbarstig en weerspannig geslacht, een geslacht, onstandvastig van hart, en welks geest niet trouw was jegens God.

⁹ Efraïms zonen, weltoegeruste boogschutters,keerden om ten dage van de strijd.

¹⁰ Zij onderhielden Gods verbond niet,zij weigerden in zijn wet te wandelen

¹¹ en vergaten zijn werken en zijn wonderen,die Hij hun had doen zien.

¹² Ten aanschouwen van hun vaders deed Hij wonderenin het land Egypte, het veld van Soan;

¹³ Hij kliefde de zee, Hij voerde hen erdoorheen,en bracht het water tot staan als een dam;

¹⁴ Hij geleidde hen met een wolk des daagsen met vurig licht de ganse nacht;

¹⁵ Hij kliefde rotsen in de woestijn,en drenkte hen rijkelijk met water-vloeden;

¹⁶ Hij deed beken vloeien uit de rotsen water neerstromen als rivieren.

¹⁷ Maar zij bleven verder tegen Hem zondigen,zij waren in de wilder-nis weerspannig tegen de Allerhoogste;

¹⁸ zij verzochten God in hun hartdoor spijze te vragen naar hun lust;

¹⁹ zij spraken tegen God, zij zeiden:Kan God een dis aanrichten in de woestijn?

²⁰ Zie, Hij sloeg de rots, dat er water vloeide,en beken stroomden;zou Hij ook brood kunnen geven,of vlees verschaffen aan zijn volk?

²¹ Daarom werd de Here, toen Hij het hoorde, verbolgen,en een vuur ontbrandde tegen Jakob,ook verhief zich toorn tegen Israël,

²² omdat zij in God niet geloofdenen op zijn hulp niet vertrouwden.

²³ Toen gebod Hij de wolken daarbovenen opende de deuren des hemels;

²⁴ Hij deed manna tot spijze op hen regenen,en schonk hun hemelko-ren;

²⁵ brood der engelen at ieder,Hij zond hun teerkost tot verzadiging.

²⁶ Aan de hemel deed Hij de oostenwind opsteken,en voerde door zijn sterkte de zuidenwind aan;

²⁷ Hij deed vlees op hen regenen als stof,gevleugeld gevogelte als het zand der zeeën;

²⁸ Hij deed het vallen, midden in zijn legerplaats,rondom zijn woning.

²⁹ Zij aten en werden volop verzadigd,en Hij schonk aan hen hun begeerte.

³⁰ Nog hadden zij hun begeerte niet gestild,nog was hun spijze in hun mond -

³¹ daar verhief Gods toorn zich tegen hen,richtte een slachting aan onder hun welgedanenen velde de jonge mannen van Israël neder.

³² Ondanks dit alles zondigden zij verderen vertrouwden niet op zijn wonderen.

³³ Toen deed Hij hun dagen eindigen in nietigheden hun jaren in verschrikking.

³⁴ Als Hij hen doodde, dan vroegen zij naar Hem,bekeerden zich en zochten God,

³⁵ en gedachten, dat God hun rots was,en God, de Allerhoogste, hun verlosser.

³⁶ Maar zij bedrogen Hem met hun monden belogen Hem met hun tong;

³⁷ hun hart was niet standvastig bij Hem, zij waren niet getrouw aan zijn verbond.

³⁸ Maar Hij, de barmhartige, verzoendede ongerechtigheid en verdierf niet; Hij wendde menigmaal zijn toorn afen wekte zijn volgegrimmigheid niet op;

³⁹ Hij gedacht, dat zij vlees waren, een ademtocht, die vervliegt en niet wederkeert.

⁴⁰ Hoe vaak waren zij weerspanning tegen Hem in de woestijn, grieden Hem in de wildernis,

⁴¹ en verzochten God wederom, en krenkten de Heilige Israëls.

⁴² Zij gedachten niet aan zijn macht, aan de dag dat Hij hen van de tegenstander verlostte;

⁴³ hoe Hij in Egypte zijn tekenen deed, en zijn wonderen in het veld van Soan.

⁴⁴ Hij veranderde hun Nijlwater in bloed, en hun stromen, zodat zij niet konden drinken.

⁴⁵ Hij zond steekvliegen onder hen, die hen verteerden, en kikvorsen, die hen verdierven;

⁴⁶ Hij gaf hun gewas aan de kaalvreteren hun opbrengst aan de sprinkhaan.

⁴⁷ Hij verdierf hun wijnstok door de hagelen hun moerbeivijgeboom door de ijzel;

⁴⁸ hun vee gaf Hij prijs aan de hagelen hun kudde aan de vurige schichten.

⁴⁹ Hij zond tegen hen zijn brandende toorn, verbolgenheid en angstwekkende gramschap, een schare van verderfengelen.

⁵⁰ Hij baande een pad voor zijn toorn, Hij behoedde hun zielen niet voor de dood, maar gaf hun leven prijs aan de pest.

⁵¹ Hij sloeg alle eerstgeborenen in Egypte, de eerstelingen van hun kracht in de tenten van Cham.

⁵² Hij liet zijn volk als schapen optrekken, leidde hen als een kudde door de woestijn.

⁵³ Hij voerde hen veilig, zodat zij niet vreesden, want de zee had hun vijanden overdekt.

⁵⁴ Hij bracht hen naar zijn heilig gebied, de berg die zijn rechterhand had verworven;

⁵⁵ Hij verdreef volken voor hen uit, mat hun die toe als erfelijk bezit, en liet Israëls stammen in hun tenten wonen.

⁵⁶ Maar zij verzochten God en waren weerspanning tegen Hem, de Allerhoogste, en onderhielden zijn getuigenissen niet;

⁵⁷ zij werden afvallig en trouweloos evenals hun vaders; faalden als een bedrieglijke boog,

⁵⁸ zij tergden Hem door hun hoogten, wekten Hem tot naijver door hun beelden.

⁵⁹ God hoorde het en werd verbolgen, en versmaadde Israël ten enenmale,

⁶⁰ Hij gaf de woning van Silo prijs, de tent die Hij onder de mensen had opgeslagen;

⁶¹ zijn sterkte gaf Hij over in gevangenschap, zijn sieraad in de macht van de tegenstander.

⁶² Hij gaf zijn volk prijs aan het zwaard, en was verbolgen op zijn erfdeel;

⁶³ het vuur verteerde zijn jongelingschap,zijn maagden werden niet bezongen;

⁶⁴ zijn priesters vielen door het zwaard,zijn weduwen weenden niet.

⁶⁵ Toen ontwaakte de Here als een slapende,als een held, door de wijn overmand;

⁶⁶ zijn tegenstanders sloeg Hij van achteren,altoosdurende smaad deed Hij hun aan.

⁶⁷ En Hij versmaadde de tent van Jozef,en verkoos Efraïms stam niet.

⁶⁸ Maar Hij verkoos de stam van Juda,de berg Sion, die Hij liefheeft;

⁶⁹ Hij bouwde zijn heiligdom als de hoogste bergen,als de aarde, die Hij voor altoos grondvestte.

⁷⁰ Hij verkoos David, zijn knecht,en nam hem weg van de schaap-skooien;

⁷¹ van achter de zogende schapen haalde Hij hem,om Jakob, zijn volk, te weiden,en Israël, zijn erfdeel.

⁷² Deze weidde hen naar de oprechtheid van zijn hart,en leidde hen met kundige hand.

79

Bede om wraak over Jeruzalems verwoesting

¹ Een psalm van Asaf.O God, heidenen zijn uw erfdeel binnengedrongen,zij hebben uw heilige tempel ontviid,Jeruzalem tot puinhopen gemaakt.

² Zij hebben de lijken van uw knechten gegeventot spijze aan het gevogelte des hemels,het vlees van uw gunstgenotenaan het gedierte des velds.

³ Zij hebben hun bloed als water vergotenrondom Jeruzalem, en er was niemand die begroef.

⁴ Wij zijn onze naburen tot smaad geworden,hun die ons omringen, tot spot en hoon.

⁵ Hoelang nog, o Here? – Zult Gij voortdurend toornen,zal uw naijver branden als een vuur?

⁶ Stort uw grimmigheid uit over de volkendien U niet kennen, en over de koninkrijkdien U uw naam niet aanroepen;

⁷ want zij hebben Jakob verslonden en zijn woonstede verwoest.

⁸ Reken ons de ongerechtigheid der voorvaderen niet toe,uw barmhartigheid kome ons haastig tegemoet,want wij zijn zeer verzwakt.

⁹ Help ons, o God van ons heil,om de heerlijkheid van uw naam;red ons en doe verzoening over onze zondenom uws naams wil.

¹⁰ Waarom zouden de heidenen zeggen:Waar is hun God?Laat voor onze ogen onder de heidenen bekend wordende wraak over het vergoten bloed van uw knechten.

¹¹ Het zuchten der gevangenen kome voor uw aangezicht,doe de ten dode gedoemdenoverblijven naar de grootheid van uw arm.

¹² Vergeld onze naburen in hun boezem zeventvoudigde smaad waarmee zij U bejegenen, o Here.

¹³ Dan zullen wij, uw volk, en de schapen die Gij weidt,U voor altoos loven,van geslacht tot geslacht uw roem verkondigen.

80

Gebed om verlossing voor Israël

¹ Voor de koorleider. Op de wijze van: De leliën. Een getuigenis van Asaf. Een psalm.

² Herder Israëls, neem ter ore! Gij, die Jozef leidt als schapen, Gij, die op de cherubs troont, verschijn in lichtglans.

³ Wek uw sterkte opvóór Efraïm, Benjamin en Manasse; en kom tot onze verlossing.

⁴ O God, herstel ons, doe uw aanschijn lichten, opdat wij verlost worden.

⁵ Here, God der heerscharen, hoelang brandt (uw toorn) tegen het gebed van uw volk?

⁶ Gij hebt hen tranenbrood doen eten, hen tranen doen drinken in overvloed.

⁷ Gij hebt ons tot een twistappel voor onze naburen gesteld, en onze vijanden bespotten ons.

⁸ O God der heerscharen, herstel ons, doe uw aanschijn lichten, opdat wij verlost worden.

⁹ Gij hebt een wijnstok uit Egypte uitgegraven, Gij hebt volken verdreven en hèm geplant.

¹⁰ Gij hebt (de grond) voor hem toebedeid, zodat hij wortelen schoot en het land vulde.

¹¹ Bergen waren met zijn schaduw bedekt, en ceders Gods met zijn twijgen;

¹² hij breidde zijn takken uit tot aan de zee, zijn scheuten tot aan de Rivier.

¹³ Waarom hebt Gij zijn muren doorbroken, zodat ieder die langs de weg voorbijgaat, ervan plukt,

¹⁴ het everzwijn uit het woud hem afvreet, en wat op het veld zich roert, hem afweidt?

¹⁵ O God der heerscharen, keer toch weder, aanschouw uit de hemel en zie, en sla acht op deze wijnstok,

¹⁶ de stek die uw rechterhand heeft geplant, op de zoon die Gij U hebt grootgebracht.

¹⁷ Als afval is hij met vuur verbrand; door uw dreigende aanblik gaan zij te gronde.

¹⁸ Uw bescherming zij over de man van uw rechterhand, over het mensenkind dat Gij U hebt grootgebracht.

¹⁹ Dan zullen wij niet van U wijken; maak ons levend, dan zullen wij uw naam aanroepen.

²⁰ Here, God der heerscharen, herstel ons, doe uw aanschijn lichten, opdat wij verlost worden.

81

Luister, Israël, naar uw God

¹ Voor de koorleider. Op de Gittit. Van Asaf.

² Jubelt Gode, onze sterkte, juicht ter ere van Jakobs God.

³ Heft een zang aan, laat de tamboerijn horen, de liefelijke citer met de harp.

⁴ Blaast de bazuin op de nieuwe maan, op volle maan voor onze feestdag.

⁵ Want dit is voor Israël een inzetting, een verordening van Jakobs God.

⁶ Hij stelde het als een getuigenis in Jozef, toen Hij uittoog tegen het land Egypte. Ik hoor een taal, die ik niet kende:

⁷ Ik heb zijn schouder van de last ontheven, zijn handen werden vrij van de draagkorf;

⁸ in de benauwdheid riept gij en Ik redde u, Ik antwoordde u in de verborgenheid van de donder, Ik toetste u bij de wateren van Meriba. sela

⁹ Hoor mijn volk, Ik wil u vermanen, o Israël, of gij naar Mij hoortet!

¹⁰ Geen vreemde god zal onder u zijn, gij zult u niet nederbuigen voor een uitlandse god.

¹¹ Ik, de Here, ben uw God, die u opvoerde uit het land Egypte; doe uw mond wijd open en Ik zal hem vullen.

¹² Maar mijn volk luisterde niet naar mijn stem, Israël was onwillig tegen Mij.

¹³ Daarom liet Ik hen gaan in de verstoktheid huns harten, zodat zij in hun eigen raadslagen wandelden.

¹⁴ Och, dat mijn volk naar Mij luisterde, dat Israël in mijn wegen wandelde!

¹⁵ Welhaast zou Ik hun vijanden vernederen, en mijn hand tegen hun tegenstanders keren.

¹⁶ Zij die de Here haten, zouden Hem veinzend hulde brengen, en hun straf tijd zou voor altoos duren.

¹⁷ Hij zou hen gespijzigd hebben met het vette der tarwe, ja, Ik zou u verzadigd hebben met honig uit de rots.

82

God in de vergadering der goden

¹ Een psalm van Asaf. God staat in de vergadering der goden, Hij houdt gericht te midden der goden.

² Hoelang zult gij onrechtvaardig richten, en de goddelozen gunst bewijzen? sela

³ Richt de geringe en de wees, doet recht de ellendige en de behoeftige,

⁴ bevrijdt de geringe en de arme, redt hem uit der goddelozen hand.

⁵ Zij weten niets en begrijpen niets, in duisternis wandelen zij rond; alle grondvesten der aarde wankelen.

⁶ Wel heb Ik gezegd: Gij zijt goden, ja, allen zonen des Allerhoogsten;

⁷ nochtans zult gij sterven als mensen, als een der vorsten zult gij vallen.

⁸ Sta op, o God, richt de aarde, want Gij bezit alle volken.

83

Gebed om hulp tegen vijanden

¹ Een lied. Een psalm van Asaf.

² O God, houd U niet stil, zwijg niet en blijf niet werkeloos, o God.

³ Want zie, uw vijanden tieren, uw haters steken het hoofd op;

⁴ zij smeden een listige aanslag tegen uw volken beraadslagen tegen uw beschermelingen.

⁵ Zij zeggen: Komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israël niet meer wordt gedacht.

6 Want zij hebben eensgezind beraadslaagd, tegen U een verbond gesloten:

7 de tenten van Edom en de Ismaëlieten, Moab en de Hagrieten,

8 Gebal, Ammon en Amalek, Filistea met de inwoners van Tyrus;

9 zelfs Assur heeft zich bij hen gevoegd, zij zijn de zonen van Lot tot steun. sela

10 Doe hun als Midjan, als Sisera, als Jabin aan de beek Kison,

11 die bij Endor vernietigd werden, tot mest werden voor het land.

12 Maak hen, hun edelen, als Oreb en Zeëb, als Zebach en Salmunna al hun vorsten,

13 die zeiden: Wij willen in bezit nemende woonsteden Gods.

14 Mijn God, maak hen als een werveldistel, als kaf voor de wind.

15 Gelijk een vuur dat het woud verbrandt, gelijk een vlam die de bergen in laaiende gloed zet,

16 vervolg hen zó met uw storm, verschrik hen met uw wervelwind;

17 overdek hun aangezicht met schande, opdat zij uw naam zoeken, o

Here.

18 Laten zij voor immer beschaamd en verschrikt worden, schaamrood worden en te gronde gaan,

19 opdat zij weten, dat alleen uw naam is: Here, de allerhoogste over de ganse aarde.

84

Pelgrimslied

1 Voor de koorleider. Op de Gittit. Van de Korachieten. Een psalm.

2 Hoe liefelijk zijn uw woningen, o Here der heerscharen!

3 Mijn ziel verlangt, ja smacht naar de voorhoven des Heren; mijn hart en mijn vlees jubelen tot de levende God.

4 Zelfs vindt de mus een huis, en de zwaluw een nest voor zich, waar zij haar jongen neerlegt: uw altaren, o Here der heerscharen, mijn Koning en mijn God.

5 Welzalig zij die in uw huis wonen, zij loven U gestadig. sela

6 Welzalig de mensen wier sterkte in U is, in wier hart de gebaande wegen zijn.

7 Als zij trekken door een dal van balsemstruiken, maken zij het tot een oord van bronnen; ook hult de vroege regen het in zegeningen.

8 Zij gaan voort van kracht tot krachten verschijnen voor God in Sion.

9 Here, God der heerscharen, hoor mijn gebed, neem het ter ore, o God van Jakob! sela

10 O God, ons schild, zien aanschouw het aangezicht van uw gezalfde.

11 Want één dag in uw voorhoven is beter dan duizend (elders); ik wil liever staan aan de drempel van het huis mijns Gods dan verblijven in de tenten der goddeloosheid.

12 Want de Here God is een zon en schild, de Here geeft genade en ere; het goede onthoudt Hij niet aan hendie onberispelijk wandelen.

13 Here der heerscharen, welzalig de mens die op U vertrouwt.

85

Bede om Israëls herstel

1 Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een psalm.

² Gij zijt uw land goedgunstig geweest, o Here, in het lot van Jakob hebt Gij een keer gebracht;

³ Gij hebt de ongerechtigheid van uw volk vergeven, al hun zonden bedekt, sela

⁴ Gij hebt weggedaan al uw verbolgenheid, U afgewend van uw brandende toorn.

⁵ Herstel ons, o God van ons heil, doe teniet uw afkeer van ons!

⁶ Zult Gij voor altoos tegen ons toornen, uw toorn uitstrekken van geslacht tot geslacht?

⁷ Zult Gij ons niet doen herleven, opdat uw volk zich in U verheuge?

⁸ O Here, toon ons uw goedertierenheid, en schenk ons uw heil!

⁹ Ik wil horen wat God, de Here, spreekt; want Hij zal van vrede spreken tot zijn volk en tot zijn gunstgenoten; maar laten zij niet terugkeren tot dwaasheid.

¹⁰ Waarlijk, zijn heil is nabij hen die Hem vrezen, zodat heerlijkheid in ons land woont.

¹¹ Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar;

¹² trouw spruit voort uit de aarde, en gerechtigheid ziet neder van de hemel.

¹³ Ook zal de Here het goede geven, en ons land zal zijn gewas voortbrengen;

¹⁴ gerechtigheid zal voor Hem uitgaan en zijn schreden richten op de weg.

86

Gebed om hulp

¹ Een gebed van David. Neig uw oor, o Here, antwoord mij, want ik ben ellendig en arm;

² behoed mijn ziel, want ik ben godvrezend; Gij, mijn God, verlos uw knecht die op U vertrouwt.

³ Wees mij genadig, o Here, want tot U roep ik de ganse dag.

⁴ Verheug de ziel van uw knecht, want tot U, Here, hef ik mijn ziel op.

⁵ Want Gij, o Here, zijt goed en gaarne vergevend, rijk in goedertierenheid voor allen die U aanroepen.

⁶ O Here, neem mijn gebed ter ore, sla acht op mijn luide smekingen.

⁷ Ten dage mijner benauwdheid roep ik U aan, want Gij antwoordt mij.

⁸ Onder de goden is niemand U gelijk, o Here, en niets is als uw werken.

⁹ Alle volken, die Gij gemaakt hebt, zullen komen en zich voor U nederbuigen, o Here, en uw naam eren;

¹⁰ want Gij zijt groot en doet wonderen, Gij, o God, alleen.

¹¹ Leer mij, Here, uw weg, opdat ik in uw waarheid wandele; verenig mijn hart om uw naam te vrezen.

¹² Ik zal U loven, Here, mijn God, met mijn ganse hart, en uw naam eren voor altoos;

¹³ want uw goedertierenheid is groot jegens mij, Gij toch hebt mijn ziel gered uit het zeer diepe dodenrijk.

¹⁴ O God, overmoedigen maken zich tegen mij op, een bende van geweldenaars staat mij naar het leven, zij stellen U niet voor hun ogen.

¹⁵ Maar Gij, Here, zijt een barmhartig en genadig God, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid en trouw.

16 Wend U tot mij en wees mij genadig,verleen uw knecht uw sterkte,verlos de zoon van uw dienstmaagd.

17 Doe aan mij een teken ten goede,opdat mijn haters het zien en beschaamd staan,wanneer Gij, Here, mij geholpen en getroost hebt.

87

Sion, de stad der volken

¹ Van de Korachieten. Een psalm. Een lied.Zijn stichting ligt op heilige bergen;

² de Here heeft Sions poorten liefboven alle woningen van Jakob.

³ Heerlijke dingen zijn van u te zeggen,o gij stad Gods! sela

⁴ Rahab en Babel vermeld Ik als degenen die Mij kennen;zie, Filistea en Tyrus met Ethiopië:deze is daar geboren.

⁵ Ja, van Sion wordt gezegd:Ieder van hen is in haar geboren,Hij, de Allerhoogste, bevestigt haar.

⁶ De Here telt bij het opschrijven der volken:deze is daar geboren. sela

⁷ En zij zingen bij reidans:Al mijn bronnen zijn in u!

88

Gebed in dodelijke ziekte

¹ Een lied. Een psalm van de Korachieten. Voor de koorleider. Op: Machalat leannot. Een leerdicht van Heman, de Ezrachiet.

² Here, God van mijn heil, des daags roep ik,des nachts ben ik vóór uw ogen.

³ Laat mijn gebed voor uw aangezicht komen,neig uw oor tot mijn geroep;

⁴ want mijn ziel is verzadigd van rampen,mijn leven is het dodenrijk nabij.

⁵ Ik word gerekend onder wie in de groeve nederdalen,ik ben geworden als een man zonder kracht.

⁶ Onder de doden is mijn verblijf,gelijk verslagenen die in het graf liggen,die Gij niet meer gedenkt,en die aan uw hand ontruikt zijn.

⁷ Gij hebt mij in de diepste kuil gelegd,in duistere plaatsen, in diepten.

⁸ Uw grimmigheid rust zwaar op mij,door al uw baren drukt Gij mij neder. sela

⁹ Mijn bekenden hebt Gij van mij verwijderd,Gij hebt mij tot een gruwel voor hen gemaakt;ik ben ingesloten, ik kan niet ontkomen.

¹⁰ Mijn oog kwijnt van ellende;dagelijks roep ik U aan, o Here,ik breid mijn handen naar U uit.

¹¹ Zult Gij aan de doden een wonder doen;zullen schimmen opstaan en U loven? sela

¹² Wordt in het graf uw goedertierenheid verkondigd,uw trouw in de plaats der vertering?

¹³ Wordt uw wondermacht in de duisternis bekend,uw gerechtigheid in het land der vergetelheid?

¹⁴ Maar ik roep tot U, o Here,des morgens komt mijn gebed vóór U.

¹⁵ Waarom, o Here, verstoot Gij mij,verbergt Gij uw aangezicht voor mij?

¹⁶ Ik ben ellendig en wegstervend van mijn jeugd aan,ik draag uw verschrikkingen, ik ben radeloos;

¹⁷ uw brandende toorn gaat over mij heen, uw verschrikkingen vernietigen mij;

¹⁸ de ganse dag omringen zij mij als water, zij omsingelen mij tezamen.

¹⁹ Vriend en metgezel hebt Gij van mij verwijderd; mijn bekenden zijn een en al duisternis.

89

Waar blijft des Heren trouw aan David?

¹ Een leerdicht van Etan, de Ezrachiet.

² Van de gunstbewijzen des Heren wil ik altoos zingen, van geslacht tot geslacht zal ik uw trouw met mijn mond verkondigen.

³ Want ik zeide: Voor eeuwig wordt de goedertierenheid gebouwd; in de hemel bevestigt Gij uw trouw.

⁴ Met mijn uitverkorene heb Ik een verbond gesloten, aan mijn knecht David heb Ik gezworen:

⁵ Voor altoos zal Ik uw nakroost bevestigen, en uw troon bouwen van geslacht tot geslacht. sela

⁶ Daarom loven de hemelen uw wondermacht, o Here, ook uw trouw in de gemeente der heiligen;

⁷ want wie in de hemel kan de Here evenaren, wie onder de goden is de Here gelijk?

⁸ God is zeer ontzagwekkend in de raad der heiligen, geducht boven allen die rondom Hem zijn.

⁹ Here, God der heerscharen, wie is als Gij grootmachtig, o Here, en uw trouw is rondom U.

¹⁰ Gij heerst over de overmoed der zee; als haar golven zich verheffen, stilt Gij ze.

¹¹ Gij hebt Rahab als een verslagene verbrijzeld, door uw sterke arm hebt Gij uw vijanden verstrooid.

¹² Uwer is de hemel, uwer is ook de aarde; de wereld en haar volheid, Gij hebt ze gegrond,

¹³ het Noorden en het Zuiden, Gij hebt ze geschapen; Tabor en Hermon jubelen in uw naam.

¹⁴ Gij hebt een machtige arm, uw hand is sterk, uw rechterhand verheven;

¹⁵ gerechtigheid en recht zijn de grondslag van uw troon, goedertierenheid en trouw gaan voor uw aangezicht henen.

¹⁶ Welzalig het volk dat de jubelroep kent, zij wandelen, Here, in het licht van uw aanschijn;

¹⁷ in uw naam juichen zij de ganse dag, en door uw gerechtigheid worden zij verhoogd.

¹⁸ Want Gij zijt de luister hunner sterkte, en door uw welbehagen zult Gij onze hoorn verhogen;

¹⁹ want van de Here is ons schild, van de Heilige Israëls onze koning.

²⁰ Gij hebt weleer in een gezicht gesproken tot uw gunstgenoten en gezegd: Aan een held heb Ik hulp toebedeeld, Ik heb een verkorene uit het volk verheven;

²¹ Ik heb David, mijn knecht, gevonden, met mijn heilige olie heb Ik hem gezalfd;

²² voor wie mijn hand tot steun zal zijn, ook zal mijn arm hem sterken;

23 geen vijand zal hem overvallen,geen booswicht zal hem verdrukken;

24 ja, Ik zal zijn tegenstanders voor zijn aangezicht verpletteren,wie hem haten, zal Ik verslaan.

25 Maar mijn trouw en mijn goedertierenheid zullen met hem zijn,en door mijn naam zal zijn hoorn verhoogd worden;

26 ook zal Ik zijn hand leggen op de zee,en zijn rechterhand op de stromen.

27 Hij zal tot Mij zeggen: Gij zijt mijn Vader,mijn God en de rots van mijn heil.

28 Ja, Ik zal hem tot een eerstgeborene stellen,tot de hoogste van de koningen der aarde.

29 Voor altoos zal Ik jegens hem mijn goedertierenheid bewaren en mijn verbond zal voor hem vast blijven;

30 zijn nakroost zal Ik voor immer doen voortbestaan,en zijn troon als de dagen des hemels.

31 Indien zijn zonen mijn wet verlaten,en niet naar mijn verordeningen wandelen;

32 indien zij mijn inzettingen ontwijden,en mijn geboden niet onderhouden,

33 dan zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken,en hun ongerechtigheid met plagen;

34 maar mijn goedertierenheid zal Ik hem niet onthouden,mijn trouw zal Ik niet verloochenen,

35 mijn verbond zal Ik niet ontwijden,noch veranderen wat over mijn lippen gekomen is.

36 Eenmaal heb Ik bij mijn heiligheid gezworen:Hoe zou Ik tegenover David liegen!

37 Zijn nakroost zal voor altoos bestaan,zijn troon zal als de zon vóór Mij zijn;

38 als de maan zal hij voor altoos vaststaan,en de getuige aan de hemel is getrouw. sela

39 Toch hebt Gij verstoten en versmaad,Gij zijt verbolgen geweest op uw gezalfde;

40 het verbond met uw knecht hebt Gij teniet gedaan,zijn kroon ter aarde toe ontwijd;

41 al zijn muren hebt gij verbroken,zijn vestingen tot een puin hoop gemaakt;

42 allen die op de weg voorbijgingen, plunderden hem,hij werd een smaad voor zijn naburen;

43 Gij hebt de rechterhand van zijn tegenstanders verhoogd,Gij hebt al zijn vijanden verheugd;

44 ook hebt Gij de scherpte van zijn zwaard omgewend,en hem niet doen stand houden in de krijg;

45 Gij hebt zijn glans doen ophouden,en zijn troon ter aarde neerge-
worpen;

46 Gij hebt de dagen zijner jeugd verkort,Gij hebt hem met schaamte overdekt. sela

47 Hoelang nog, o Here? Zult Gij U voortdurend verbergen,zal uw grimmigheid branden als vuur?

⁴⁸ Gedenk, wat mijn levensduur is,tot welke nietigheid Gij alle mensenkinderen hebt geschapen.

⁴⁹ Welke mens leeft er, die de dood niet zien zal, die zijn ziel zal redden uit de macht van het dodenrijk? sela

⁵⁰ Waar zijn, o Here, uw vroegere gunstbewijzen, die Gij in uw trouw aan David hebt gezworen?

⁵¹ Gedenk, Here, de smaad, uw knechten aangedaan; hoe ik in mijn boezem (de hoon) van alle grote volken draag,

⁵² waarmee uw vijanden smaden, o Here, waarmee zij smaden de voetsporen van uw gezalfde!

⁵³ Geloofd zij de Here voor eeuwig. Amen, ja amen.

90

HET VIERDE BOEK: PSALM 90-106

De eeuwige toevlucht voor de vergankelijke mens

¹ Een gebed van Mozes, de man Gods. Here, Gij zijt ons een toevlucht geweest van geslacht tot geslacht;

² eer de bergen geboren waren, en Gij aarde en wereld hadt voortgebracht, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.

³ Gij doet de sterveling wederkeren tot stof, en zegt: Keert weder, gij mensenkinderen.

⁴ Want duizend jaren zijn in uw ogen als de dag van gisteren, wanneer hij voorbijgegaan is, en als een nachtwake.

⁵ Gij spoelt hen weg; zij zijn als een slaap in de morgen, als het gras dat opschiet;

⁶ in de morgenstond bloeit het en het schiet op, des avonds verwelkt het en het verdort.

⁷ Want wij vergaan door uw toorn, door uw grimmigheid worden wij verdelgd;

⁸ Gij stelt onze ongerechtigheden vóór U, onze heimelijke zonden in het licht van uw aanschijn.

⁹ Want al onze dagen gaan voorbij door uw verbolgenheid, wij voleindigen onze jaren als een gedachte.

¹⁰ De dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, en, indien wij sterk zijn, tachtig jaren; wat daarin onze trots was, is moeite en leed, want het gaat snel voorbij, en wij vliegen heen.

¹¹ Wie kent de sterkte van uw toorn, en uw verbolgenheid, naardat Gij te vrezen zijt?

¹² Leer ons zó onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.

¹³ Keer weder, o Here! Hoelang nog? en ontferm U over uw knechten.

¹⁴ Verzadig ons in de morgenstond met uw goedertierenheid, opdat wij jubelen en ons verheugen al onze dagen.

¹⁵ Verheug ons naar de dagen waarin Gij ons hebt verdrukt, naar de jaren waarin wij onheil hebben gezien.

¹⁶ Laat uw werk aan uw knechten openbaar worden, en uw heerlijkheid over hun kinderen;

¹⁷ de liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons, en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat.

91

Godsvertrouwen in gevaren

¹ Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen.

² Ik zeg tot de Here: Mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw.

³ Want Hij is het, die u redt van de strik des vogelvangers, van de verderfelijke pest.

⁴ Met zijn vlerken beschermt Hij u, en onder zijn vleugelen vindt gij een toevlucht; zijn trouw is schild en pantser.

⁵ Gij hebt niet te vrezen voor de verschrikking van de nacht, voor de pijn, die des daags vliegt;

⁶ voor de pest, die in het duister rondwaart, voor het verderf, dat op de middag vernielt.

⁷ Al vallen er duizend aan uw zijde, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet genaken;

⁸ slechts zult gij het met uw ogen aanschouwen, en de vergelding aan de goddelozen zien.

⁹ Want Gij, o Here, zijt mijn toevlucht. De Allerhoogste hebt gij tot uw schutse gesteld;

¹⁰ geen onheil zal u treffen, en geen plaag zal uw tent naderen;

¹¹ want Hij zal aangaande u zijn engelen gebiedend, dat zij u behoeden op al uw wegen;

¹² op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.

¹³ Op leeuw en adder zult gij treden, jonge leeuw en slang zult gij vertrappen.

¹⁴ Omdat hij Mij zeer bemint, zal Ik hem bevrijden; Ik zal hem beschutten, omdat hij mijn naam kent.

¹⁵ Roept hij Mij aan, Ik zal hem antwoorden; Ik zal in de benauwdheid bij hem zijn, Ik zal hem uitredde en tot ere brengen.

¹⁶ Met lengte van dagen zal Ik hem verzadigen, en Ik zal hem mijn heil doen zien.

92

Gods rechtvaardig gericht

¹ Een psalm. Een lied voor de sabbatdag.

² Het is goed de Here te loven, uw naam psalmen te zingen, o Allerhoogste,

³ in de morgenstond uw goedertierenheid te verkondigen, en uw trouw in de nachten,

⁴ op het tiensnarig instrument en op de harp, bij snarenspeel op de citer.

⁵ Want Gij, Here, hebt mij verheugd door uw daden, over de werken uwer handen zal ik jubelen.

⁶ Hoe groot zijn uw werken, o Here; zeer diep zijn uw gedachten.

⁷ Een redeloos mens verstaat het niet, en een dwaas begrijpt dit niet:

⁸ wanneer de goddelozen uitspruiten als het groene kruiden alle bedrivers van ongerechtigheid bloeien – zij zullen voor immer verdelgd worden.

⁹ Maar Gij, o Here, zetelt in den hoge voor eeuwig.

¹⁰ Want zie, uw vijanden, Here, want zie, uw vijanden zullen te gronde gaan, verstrooid zullen worden alle boosdoeners.

¹¹ Want Gij hebt mijn hoorn verhoogd als van een woudos, ik ben met verse olie overgoten;

¹² mijn oog vermeit zich in hen die mij belooeren; mijn oren horen van de boosdoeners die tegen mij opstaan.

¹³ De rechtvaardige zal groeien als een palmboom, opschieten als een ceder van de Libanon;

¹⁴ geplant in het huis des Herengroeien zij in de voorhoven van onze God;

¹⁵ zij zullen in de ouderdom nog vrucht dragen, fris en groen zullen zij zijn;

¹⁶ om te verkondigen, dat de Here waarachtig is, mijn rots, in wie geen onrecht is.

93

De Here is geweldig in den hoge

¹ De Here is Koning. Met majesteit heeft Hij Zich bekleed; de Here heeft Zich bekleed, Hij heeft Zich met kracht omgord. Vast staat nu de wereld, zij wankelt niet.

² Uw troon staat vast van oudsher, van eeuwigheid zijt Gij.

³ Stromen verheffen, o Here, stromen verheffen hun stem, stromen verheffen hun bruisen;

⁴ boven de stemmen van vele wateren, van de geweldige baren der zee, is de Here geweldig in den hoge.

⁵ Uw getuigenissen zijn zeer betrouwbaar, de heiligheid is uw huis tot sieraad, o Here, tot in lengte van dagen.

94

De zegepraal van het recht

¹ God der wrake, Here, God der wrake, verschijn in lichtglans.

² Verhef U, Richter der aarde, breng vergelding over de hovaardigen.

³ Hoelang nog zullen de goddelozen, o Here, hoelang nog zullen de goddelozen juichen?

⁴ Zij smalen, spreken verwaten taal, al die bedrijvers van ongerechtigheid voeren een hoog woord;

⁵ uw volk, o Here, vertreden zij, en uw erfdeel verdrukken zij;

⁶ weduwe en vreemdeling doden zij, en wezen vermoorden zij;

⁷ zij zeggen: De Here ziet het niet, de God van Jakob merkt het niet.

⁸ Merkt op, gij redelozen onder het volk! En gij dwazen, wanneer zult gij verstandig worden?

⁹ Zou Hij, die het oor plantte, niet horen? die het oog vormde, niet zien?

¹⁰ Zou Hij, die de volken onderwijst, niet straffen, Hij, die de mens kennis leert?

¹¹ De Here kent de gedachten der mensen: ijdelheid zijn zij.

¹² Welzalig de man die Gij kastijdt, Here, die Gij onderwijst uit uw wet,

¹³ om hem rust te verlenen van de dagen des onheils, terwijl voor de goddeloze de kuil gegraven wordt.

¹⁴ Want de Here zal zijn volk niet verstoten, en zijn erfdeel niet verlaten;

¹⁵ want de rechtspraak zal weer rechtvaardig worden, alle oprechten van hart zullen zich daarbij aansluiten.

¹⁶ Wie treedt voor mij op tegen de slechtaards? Wie stelt zich voor mij tegen de bedrivers van ongerechtigheid?

¹⁷ Indien de Here mijn hulp niet was geweest, mijn ziel zou bijna in de stilte gewoond hebben.

¹⁸ Als ik dacht: Mijn voet wankelt – dan ondersteunde mij uw goedertierenheid, o Here.

¹⁹ Bij de veelheid van mijn gedachten in mijn binnensteverkwikten uw vertroosting mijn ziel.

²⁰ Hebt Gij iets gemeen met de zetel van het verderf, die onder schijn van recht onheil sticht?

²¹ Zij maken jacht op het leven van de rechtvaardige, en onschuldig bloed verklaren zij schuldig.

²² Maar de Here was mij tot een burcht, en mijn God de rots mijner toevlucht;

²³ Hij toch vergold hun het onrecht, in hun boosheid verdelgde Hij hen, Hij, de Here, onze God, verdelgde hen.

95

Eert de Here en gehoorzaamt Hem

¹ Komt, laat ons jubelen voor de Here, juichen ter ere van de rots onzes heils.

² Laat ons met lofzang voor zijn aangezicht komen, ter ere van Hem juichen bij snarenspeel.

³ Want de Here is een groot God, een groot Koning, boven alle goden,

⁴ in wiens hand de diepten der aarde zijn, en wiens de toppen der bergen zijn;

⁵ wiens de zee is, daar Hij ze heeft gemaakt, ook het droge, dat zijn handen hebben geformeerd.

⁶ Treedt toe, laten wij ons nederwerpen en ons buigen, knielen voor de Here, onze Maker;

⁷ want Hij is onze God, en wij zijn het volk dat Hij weidt, de schapen zijner hand. Och, of gij heden naar zijn stem hoordet!

⁸ Verhardt uw hart niet, gelijk bij Meriba, gelijk ten dage van Massa, in de woestijn,

⁹ toen uw vaderen Mij verzochten, Mij op de proef stelden, ofschoon zij mijn werk hadden gezien.

¹⁰ Veertig jaren heb Ik Mij geërgerd aan dat geslacht, Ik zeide: Het is een volk, dwalende van hart, en zij kennen mijn wegen niet.

¹¹ Daarom heb Ik gezworen in mijn toorn: Tot mijn rustplaats zullen zij niet komen!

96

De heilstijd voor de volken

¹ Zingt de Here een nieuw lied, zingt de Here, gij ganse aarde.

² Zingt de Here, prijst zijn naam, boodschapt zijn heil van dag tot dag.

³ Vertelt onder de volken zijn heerlijkheid, onder alle natiën zijn wonderen.

⁴ Want de Here is groot en zeer te prijzen, geducht is Hij boven alle goden;

⁵ want alle goden der volken zijn afgoden, maar de Here heeft de hemel gemaakt;

⁶ majesteit en luister zijn voor zijn aangezicht, sterkte en glorie in zijn heiligdom.

⁷ Geeft de Here, gij geslachten der volken, geeft de Here heerlijkheid en sterkte.

⁸ Geeft de Here de heerlijkheid van zijn naam, brengt offer en komt in zijn voorhoven.

⁹ Buigt u neder voor de Here in heilige feestdos, beef voor zijn aangezicht, gij ganse aarde.

¹⁰ Zegt onder de volken: De Here is Koning, vast staat nu de wereld, zodat zij niet wankelt; Hij zal de volken richten in rechtmatigheid.

¹¹ De hemel verheuge zich, de aarde juiche, de zee bruike en haar volheid,

¹² het veld en al wat daarop is, verblijde zich; dan zullen alle bomen des wouds jubelen

¹³ voor de Here, want Hij komt, want Hij komt om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in gerechtigheiden de volken in zijn trouw.

97

De Here, de rechtvaardige Rechter

¹ De Here is Koning. Dat de aarde juiche, dat vele kustlanden zich verheugen.

² Rondom Hem zijn wolken en donkerheid, gerechtigheid en recht zijn de grondslag van zijn troon.

³ Vuur gaat voor zijn aangezicht uit, het zet zijn tegenstanders rondom in vlam.

⁴ Zijn bliksemen verlichten de wereld, de aarde ziet het en beeft.

⁵ De bergen versmelten als was voor het aanschijn des Heren, voor het aanschijn van de Here der ganse aarde.

⁶ De hemelen verkondigen zijn gerechtigheid, en alle volken zien zijn heerlijkheid.

⁷ Alle beeldendienars zullen beschaamd worden, zij die zich op afgoden beroemen; buigt u voor Hem neder, alle gij goden.

⁸ Sion heeft het gehoord en zich verheugd, de dochters van Juda hebben gejuicht om uw gerichten, o Here.

⁹ Want Gij, Here, zijt de Allerhoogste over de ganse aarde, Gij zijt zeer hoog verheven boven alle goden.

¹⁰ Gij, die de Here liefhebt, haat het kwade; Hij, die de zielen van zijn gunstgenoten bewaart, redt hen uit der goddelozen hand.

¹¹ Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vreugde voor de oprechten van hart.

¹² Gij rechtvaardigen, verheugt u in de Hereen looft zijn heilige naam.

98

De heilstijd voor Israël

¹ Een psalm. Zingt de Here een nieuw lied, want Hij heeft wonderen gedaan, zijn rechterhand en zijn heilige arm gaf Hem zege;

² de Here heeft zijn heil bekendgemaakt,zijn gerechtigheid geopenbaard voor de ogen der volken;

³ Hij heeft gedacht aan zijn goedertierenheiden aan zijn trouw jegens het huis Israëls;alle einden der aarde hebben aanschouwd het heil van onze God.

⁴ Juicht de Here, gij ganse aarde,breekt uit in gejubel en psalmzingt.

⁵ Psalmzingt de Here met de citer,met de citer en met luide zang,

⁶ met trompetten en met bazuïngeschal;juicht voor de Koning, de Here.

⁷ De zee bruisse en haar volheid,de wereld en wie erin wonen;

⁸ dat de stromen in de handen klappen,de bergen tezamen jubelen

⁹ voor het aangezicht des Heren, want Hij komtom de aarde te richten;Hij zal de wereld richten in gerechtigheiden de volken in rechtmatigheid.

99

De Here, de heilige Koning van Israëel

¹ De Here is Koning. Dat de volken beven.Hij troont op de cherubs, de aarde siddere.

² De Here is groot in Sion,Hij is verheven boven alle volken.

³ Dat zij uw grote en geduchte naam loven;heilig is Hij.

⁴ Want de sterkte des Konings heeft het recht lief,Gij hebt rechtmatigheid gevestigd,recht en gerechtigheid hebt Gij in Jakob gedaan.

⁵ Verhoogt de Here, onze God,buigt u neder voor de voetbank zijner voeten;heilig is Hij.

⁶ Mozes en Aäron waren onder zijn priesters,Samuël onder hen die zijn naam aanriepen;zij riepen tot de Here en Hij antwoordde hun.

⁷ Hij sprak tot hen in de wolkkolom;zij hebben zijn getuigenissen onderhouden,de inzettingen die Hij hun gegeven had.

⁸ Here, onze God, Gij hebt hun geantwoord,Gij zijt hun een vergevend God geweest,hoewel wraak oefenend over hun daden.

⁹ Verhoogt de Here, onze God,buigt u neder voor zijn heilige berg,want: Heilig is de Here, onze God.

100

Looft God in zijn tempel

¹ Een psalm bij het lofoffer.Juicht de Here, gij ganse aarde,

² dient de Here met vreugde,komt voor zijn aangezicht met gejubel.

³ Erkent, dat de Here God is;Hij heeft ons gemaakt, en Hem behoren wij toe,zijn volk, de schapen die Hij weidt.

⁴ Gaat met een loflied zijn poorten binnen,zijn voorhoven met lofgezang,looft Hem, prijst zijn naam;

⁵ want de Here is goed,zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid,en zijn trouw tot in verre geslachten.

101

De rechtvaardige heerser

¹ Van David. Een psalm.Van goedertierenheid en recht wil ik zingen,U, o Here, wil ik psalmzingen.

² Ik wil acht geven op een onberispelijke wandel. Wanneer zult Gij tot mij komen? Ik wandel in oprechtheid mijns harten in mijn huis;

³ ik stel geen schandelijke dingen voor mijn ogen; ik haat het doen der afvalligen, het kleeft mij niet aan.

⁴ Een verkeerd hart wijkte verre van mij, de boze wil ik niet kennen.

⁵ Wie zijn naaste heimelijk lastert, die zal ik verdelgen; wie hoog van ogen en trots van hart is, die duld ik niet.

⁶ Mijn ogen zijn op de getrouwen in den lande om bij mij te wonen; wie onberispelijk wandelt, die zal mij dienen.

⁷ In mijn huis zal geen bedrieger wonen; de leugenspreker zal niet bestaan voor mijn ogen.

⁸ Elke morgen zal ik verdelgen alle goddelozen des lands, en uit de stad des Heren uitroeien alle bedrijvers van ongerechtigheid.

102

Gebed voor Sion

¹ Een gebed van een ellendige, wanneer hij bezwijkt en voor de Here zijn klacht uitstort.

² Here, hoor mijn gebed, laat mijn hulpgeroep tot U komen;

³ verberg uw aangezicht niet voor mijten dage dat het mij bang te moede is; neig uw oor tot mij; ten dage dat ik roep, antwoord mij haastelijk.

⁴ Want mijn dagen verdwijnen als rook, mijn gebeente gloeit als een vuurhaard;

⁵ mijn hart is verزند en verdord als gras, want ik vergat mijn brood te eten.

⁶ Vanwege mijn luide zuchten kleeft mijn gebeente aan mijn vlees;

⁷ ik ben gelijk aan een pelikaan in de woestijn, ik ben als een steenuil te midden der puinhopen;

⁸ ik ben slapeloos, ik gelijk op een eenzame vogel op het dak.

⁹ Mijn vijanden smaden mij de ganse dag, wie tegen mij razen, gebruiken mijn naam als vloek;

¹⁰ want ik eet as als brooden vermeng mijn drank met tranen

¹¹ vanwege uw toorn en uw verbolgenheid, omdat Gij mij hebt opgenomen en neergeworpen.

¹² Mijn dagen zijn als een langgerekte schaduw, en ik verdor als gras.

¹³ Maar Gij, o Here, troont voor eeuwig, uw naam blijft van geslacht tot geslacht.

¹⁴ Gij zult opstaan, U over Sion erbarmen, want het is tijd haar genadig te zijn, want de bepaalde tijd is gekomen;

¹⁵ want uw knechten hebben behagen in haar stenen, zij hebben deernis met haar puin.

¹⁶ Dan zullen de volkeren de naam des Heren vrezen, alle koningen der aarde uw heerlijkheid,

¹⁷ wanneer de Here Sion heeft gebouwd, en verschenen is in zijn heerlijkheid,

¹⁸ Zich heeft gewend tot het gebed van de berooideen hun gebed niet heeft veracht.

¹⁹ Dit worde opgeschreven voor een volgend geslacht, en het volk dat geschapen zal worden, zal de Here loven;

²⁰ want Hij heeft uit zijn heilige hoogte neergezien, de Here heeft uit de hemel op aarde geschouwd,

²¹ om het zuchten der gevangenen te horen, om de ten dode gedoemen te bevrijden;

²² opdat men de naam des Heren in Sion vertelle, en zijn lof in Jeruzalem,

²³ wanneer de volken altgedader en de koninkrijken zich zullen verzamelen om de Here te dienen.

²⁴ Hij heeft op de weg mijn kracht gebroken, mijn dagen verkort.

²⁵ Ik zeg: Mijn God, neem mij niet weg op de helft mijner dagen, Gij, wiens jaren duren door alle geslachten heen.

²⁶ Gij hebt voormaals de aarde gegrondvest, en de hemel is het werk uwer handen;

²⁷ die zullen vergaan, maar Gij houdt stand, zij alle zullen verslijten als een kleed, Gij verwisselt ze als een gewaad, en zij verdwijnen;

²⁸ maar Gij blijft dezelfde, aan uw jaren komt geen einde.

²⁹ De kinderen uwer knechten zullen veilig wonen, hun nageslacht zal voor uw aangezicht blijven bestaan.

103

Looft de Here om zijn genade

¹ Van David. Loof de Here, mijn ziel, en al wat in mij is, zijn heilige naam;

² loof de Here, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden;

³ die al uw ongerechtigheden vergeeft, die al uw krankheden geneest,

⁴ die uw leven verlost van de groeve, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid,

⁵ die uw ziel verzadigt met het goede, zodat uw jeugd zich vernieuwt als die van een arend.

⁶ De Here doet gerechtigheden recht aan alle verdrukten.

⁷ Hij maakte Mozes zijn wegen bekend, de kinderen Israëls zijn daden.

⁸ Barmhartig en genadig is de Here, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid;

⁹ niet altoos blijft Hij twisten, niet eeuwig zal Hij toornen;

¹⁰ Hij doet ons niet naar onze zonden, vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden;

¹¹ maar zo hoog de hemel is boven de aarde, zo machtig is zijn goedertierenheid over wie Hem vrezen.

¹² Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons;

¹³ gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de Here over wie Hem vrezen.

¹⁴ Want Hij weet, wat maaksel wij zijn, gedachtig, dat wij stof zijn.

¹⁵ De sterveling – zijn dagen zijn als het gras, als een bloem des velds, zo bloeit hij;

¹⁶ wanneer de wind daarover is gegaan, is zij niet meer, en haar plaats kent haar niet meer.

¹⁷ Maar de goedertierenheid des Heren is van eeuwigheid tot eeuwigheid over wie Hem vrezen, en zijn gerechtigheid over kinds kinderen,

¹⁸ over hen die zijn verbond onderhouden, en aan zijn bevelen denken om die te doen.

¹⁹ De Here heeft zijn troon in de hemel gevestigd, zijn koningschap heerst over alles.

²⁰ Looft de Here, gij zijn engelen, gij krachtige helden die zijn woord volvoert, luisterend naar de klank van zijn woord.

²¹ Looft de Here, al zijn heerscharen, gij zijn dienaren, die zijn wil volbrengt.

²² Looft de Here, al zijn werken, aan alle plaatsen zijner heerschap. Looft de Here, mijn ziel.

104

Des Heren heerlijkheid in de schepping

¹ Looft de Here, mijn ziel. Here, mijn God, Gij zijt zeer groot, Gij hebt U met majesteit en luister bekleed.

² Hij hult Zich in het licht als in een mantel, Hij spant de hemel uit als een tentkleed,

³ Hij zoldert zijn opperzalen in de wateren, Hij maakt de wolken tot zijn wagen, Hij wandelt op de vleugelen van de wind.

⁴ Hij maakt de winden tot zijn boden, laaiend vuur tot zijn dienaren.

⁵ Hij heeft de aarde op haar grondslagen gevestigd, zodat zij nimmermeer wankelt.

⁶ De waterdiepte - Gij hebt haar als met een kleed bedekt, boven de bergen stonden de wateren;

⁷ zij vloden voor uw dreigen, zij haastten zich weg voor de stem van uw donder;

⁸ bergen rezen op, dalen zonken neer op de plaats waar Gij hun grondslag hebt gelegd.

⁹ Gij hebt een grens gesteld, die zij niet overschrijden: zij zullen de aarde niet weer bedekken.

¹⁰ Hij zendt de bronnen naar de beken, tussen de bergen vloeien zij daarheen;

¹¹ zij drenken alle dieren des velds, de wilde ezels lessen hun dorst.

¹² Daarbij woont het gevogelte des hemels, van tussen de takken laat het zijn lied horen.

¹³ Hij drenkt de bergen uit zijn opperzalen, van de vrucht uwer werken wordt de aarde verzadigd.

¹⁴ Hij doet het gras ontspruiten voor het vee, het groene kruid ter bewerking door de mens, brood uit de aarde voortbrengende

¹⁵ en wijn, die het hart des mensen verheugt, het aangezicht doende glanzen van olie; ja, brood, dat het hart des mensen versterkt.

¹⁶ De bomen des Heren worden verzadigd, de ceders van de Libanon, die Hij heeft geplant,

¹⁷ waar de vogels nestelen. Des ooievaars huis zijn de cypressen,

¹⁸ de hoge bergen zijn voor de steenbokken, de rotsen een schuilplaats voor de klipdassen.

¹⁹ Hij heeft de maan gemaakt voor de vaste tijden, de zon kent de tijd van haar ondergang.

²⁰ Beschikt Gij duisternis, dan wordt het nacht, dan roert zich al het gedierte van het woud;

²¹ de jonge leeuwen brullen om roofen begeren hun spijs van God.

22 Gaat de zon op, dan trekken zij zich terugen leggen zich neer in hun holen.

23 De mens gaat dan uit tot zijn werk, en naar zijn arbeid tot de avond toe.

24 Hoe talrijk zijn uw werken, o Here, Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt; de aarde is vol van uw schepselen.

25 Daar is de zee, groot en wijd uitgestrekt, waarin gewemel is, zonder tal, kleine zowel als grote dieren;

26 daar gaan de schepen, de Leviatan, die Gij geformeerd hebt om er mee te spelen.

27 Zij alle wachten op U, dat Gij hun spijsze geeft te rechter tijd;

28 geeft Gij hun die, zij zamelen op, opent Gij uw hand, zij worden met goed verzadigd;

29 verbergt Gij uw aangezicht, zij worden verdelgd, neemt Gij hun adem weg, zij sterven en keren weder tot hun stof;

30 zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem.

31 De heerlijkheid des Heren zij tot in eeuwigheid, de Here verheuge Zich over zijn werken.

32 Ziet Hij de aarde aan, dan beeft zij, raakt Hij de bergen aan, dan roken zij.

33 Ik zal de Here zingen, zolang ik leef, ik zal mijn God psalmzingen, zolang ik ben;

34 moge mijn overdenking Hem behagen. Ik zal mij in de Here verheugen.

35 De zondaren zullen van de aarde vergaan, en de goddelozen zullen niet meer zijn. Loof de Here, mijn ziel. Halleluja.

105

Lofpsalm op Gods heilsdaden

1 Loof de Here, roept zijn naam aan, maakt onder de volken zijn daden bekend;

2 zingt Hem, psalmzingt Hem, gewaagt van al zijn wonderen.

3 Beroemt u in zijn heilige naam; het hart van wie de Here zoeken, verheuge zich.

4 Vraagt naar de Here en zijn sterkte, zoekt zijn aangezicht bestendig.

5 Gedenkt aan de wonderen, die Hij heeft gedaan, zijn tekenen en de oordelen van zijn mond,

6 gij nakroost van Abraham, zijn knecht, gij kinderen van Jakob, zijn uitverkorenen.

7 Hij, de Here, is onze God, zijn oordelen gaan over de ganse aarde;

8 Hij gedenkt voor eeuwig aan zijn verbond, - het woord, dat Hij gebood aan duizend geslachten -

9 dat Hij met Abraham sloot, en aan zijn eed aan Isaak;

10 ook stelde Hij het voor Jakob tot een inzetting, voor Israël tot een eeuwig verbond,

11 toen Hij zeide: U zal Ik het land Kanaän geven als het u toegemeten erfdeel.

12 Toen zij weinige mensen in getal waren, een kleine schare en vreemdelingen daarin,

13 en van volk tot volk trokken, van het ene koninkrijk tot de andere natie,

14 gedoogde Hij niet, dat enig mens hen verdrukte, en bestrafte Hij koningen om hunnentwil:

15 Raakt mijn gezalfden niet aan, en doet mijn profeten geen kwaad.

16 Toen Hij hongersnood opriep over het land, alle staf des broods verbrak,

17 zond Hij een man voor hen uit: Jozef werd als slaaf verkocht;

18 men knelde zijn voeten in boeien, hij kwam in de ijzers

19 tot de tijd, dat zijn woord uitkwam, de uitspraak des Heren hem in het gelijk stelde.

20 De koning zond heen en liet hem los, de heerser der volken maakte hem vrij;

21 hij stelde hem tot heer over zijn huis, tot heerser over al zijn bezit,

22 om zijn vorsten te binden naar zijn goeddunken, en zijn oudsten leerde hij wijsheid.

23 Toen Israël naar Egypte gekomen was, en Jakob als vreemdeling vertoefde in het land van Cham,

24 maakte Hij zijn volk zeer vruchtbaaren machtiger dan zijn tegenstanders.

25 Hij veranderde hun harten, zodat zij zijn volk haatten en listig handelden tegen zijn knechten.

26 Hij zond Mozes, zijn knecht, en Aäron, die Hij Zich verkoren had.

27 Zij deden onder hen zijn aangekondigde tekenen en wonderen in het land van Cham.

28 Hij zond duisternis, maakte het duister; en zij waren tegen zijn woorden niet weerspannig.

29 Hij veranderde hun wateren in bloeden deed hun vissen sterven;

30 hun land wemelde van kikvorsen, zelfs in de kamers van hun koningen.

31 Hij sprak, en er kwamen steekvliegen, muggen over hun ganse gebied.

32 Hij maakte hun regens tot hagel, gaf laaiend vuur over hun land;

33 Hij sloeg hun wijnstok en hun vijgeboomen verbrak het geboomte in hun gebied.

34 Hij sprak, en er kwamen sprinkhanen, verslinders zonder tal;

35 zij aten al het groene kruid in hun landen aten de vrucht van hun akker.

36 Hij sloeg alle eerstgeborenen in hun land, de eerstelingen van hun ganse kracht.

37 Hij voerde hen uit met zilver en goud, en er was in hun stammen niemand die struikelde.

38 Egypte verheugde zich, toen zij uittrokken, want vrees voor hen was op hen gevallen.

39 Hij breidde een wolk uit tot bedekking, en vuur om de nacht te verlichten.

40 Zij vroegen, en Hij deed kwakkelen komen, met brood uit de hemel verzadigde Hij hen.

41 Hij opende de rots, en wateren vloeiden, zij stroomden door de dorre streken als een rivier;

42 want Hij gedacht aan zijn heilig woord, aan Abraham, zijn knecht.

⁴³ Hij voerde zijn volk uit met blijdschap, zijn uitverkorenen met gejubel.

⁴⁴ Hij gaf hun de landen der volken, zodat zij de arbeid der natiën beërfden,

⁴⁵ opdat zij zijn inzettingen zouden onderhouden, en zijn wetten bewaren. Halleluja.

106

Gods heilsdaden en Israëls ondank

¹ Halleluja. Loof de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

² Wie kan de machtige daden des Heren uitspreken, al zijn lof doen horen?

³ Welzalig zij, die het recht onderhouden, die te allen tijde gerechtigheid doen.

⁴ Gedenk mijner, o Here, naar het welbehagen in uw volk, bezoek mij met uw heil,

⁵ opdat ik het goede voor uw uitverkorenen moge zien, mij verheugen met de vreugde van uw volk, mij beroemen met uw erfdeel.

⁶ Wij hebben gezondigd, evenzeer als onze vaders, verkeerd gedaan, goddeloos gehandeld.

⁷ Onze vaders in Egypte sloegen geen acht op uw wonderen, zij gedachten niet aan uw talrijke gunstbewijzen, doch waren weerspanning bij de zee, bij de Schelfzee.

⁸ Maar Hij verlost hen om zijns naams wil, om zijn kracht bekend te maken.

⁹ Hij dreigde de Schelfzee, en zij verdroogde, Hij deed hen gaan door de waterdiepten als door een woestijn.

¹⁰ Hij verlost hen uit de macht van de hater, en bevrijdde hen uit de macht van de vijand;

¹¹ want de wateren bedekten hun tegenstanders, niet één van hen bleef over.

¹² Toen geloofden zij zijn woorden, zij zongen zijn lof.

¹³ Doch spoedig vergaten zij zijn daden en wachtten niet op zijn raad;

¹⁴ zij werden met lust bevangen in de woestijnen verzochten God in de wildernis.

¹⁵ Hij gaf hun wat zij begeerden, maar henzelf deed Hij wegteren.

¹⁶ Zij waren afgunstig op Mozes in de legerplaats, op Aäron, de heilige des Heren.

¹⁷ De aarde opende zich en verslond Datan, zij bedekte de bende van Abiram.

¹⁸ Een vuur ontbrandde onder hun bende, een vlam verteerde de goddelozen.

¹⁹ Zij maakten een kalf bij Horeben bogen zich neer voor een gegoten beeld;

²⁰ zij verruilden hun Eertegen het beeld van een rund dat gras eet.

²¹ Zij vergaten God, hun Verlosser, die grote dingen in Egypte gedaan had,

²² wonderen in het land van Cham, geduchte daden bij de Schelfzee.

²³ Toen zeide Hij, dat Hij hen zou verdelgen – indien Mozes, zijn uitverkorene, niet vóór Hem in de bres had gestaan om zijn grimmigheid af te wenden, zodat Hij hen niet verdief.

- 24 Zij versmaadden het kostelijke land, zij geloofden zijn woord niet;
 25 zij morden in hun tenten, zij luisterden niet naar de stem des Heren.
 26 Toen zwoer Hij hun met opgeheven hand, dat Hij hen zou neervellen
 in de woestijn,
 27 ook hun nakroost zou neervellen onder de volken, en hen ver-
 strooien over de landen.
 28 Toen zij zich aan Baäl-Peor koppelden, en dodenoffers aten,
 29 en Hem tergden door hun daden, brak een plaag onder hen uit.
 30 Maar Pinechas trad op en hield gericht; toen werd de plaag
 afgewend.
 31 Dat werd hem tot gerechtigheid gerekend, van geslacht tot geslacht,
 voor altoos.
 32 Zij vertoornen Hem bij de wateren van Meriba; het verging Mozes
 kwalijk om hunnentwil,
 33 want zij waren tegen zijn Geest weerspanning, en hij sprak onbezonen
 met zijn lippen.
 34 Zij verdelgden de volken niet, van welke de Here tot hen gesproken
 had;
 35 maar zij lieten zich in met de heidenen en leerden hun werken,
 36 zij dienden hun afgoden, die hun tot een valstrik werden,
 37 zij offerden hun zonen en hun dochters aan de boze geesten;
 38 ook vergoten zij onschuldig bloed, het bloed van hun zonen en
 dochters, die zij offerden aan de afgoden van Kanaän, zodat het land door
 bloedschuld werd ontwijfd.
 39 Zij verontreinigden zich door hun werken, pleegden overspel door
 hun daden.
 40 Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen zijn volk, en Hij gruwde
 van zijn erfdeel;
 41 Hij gaf hen in de macht der volken, zodat hun haters over hen
 heersten;
 42 hun vijanden verdrukten hen, zodat zij zich kromden onder hun
 macht.
 43 Vele malen redde Hij hen, maar zij waren weerspanning in hun
 voornemen, zodat zij wegzonken in hun ongerechtigheid.
 44 Maar, als Hij hun benauwdheid zag, wanneer Hij hun gejammer
 hoorde,
 45 dan gedacht Hij te hunnen gunste aan zijn verbond, en had deernis
 naar zijn grote goedertierenheid.
 46 Dan deed Hij hen barmhartigheid vinden bij allen die hen als gevan-
 genen hadden weggevoerd.
 47 Verlos ons, Here, onze God, verzamel ons weder uit de volken, opdat
 wij uw heilige naam loven, ons beroemen in uw lof.
 48 Geloofd zij de Here, de God Israëls, van eeuwigheid en tot
 eeuwigheid, en al het volk zegge: Amen. Halleluja!

107

HET VIJFDE BOEK: PSALM 107-150

God redt uit alle nood

¹ Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

2 Dat de verlost des Heren zo spreken, die Hij uit de macht van de tegenstander heeft verlost

3 en uit de landen heeft verzameld, van het oosten en van het westen, van het noorden en van de zee.

4 Er waren er, die dwaalden in de woestijn, op een eenzame weg, een stad ter woning vonden zij niet;

5 hongerig waren zij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen.

6 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij redde hen uit hun angsten;

7 Hij deed hen treden op een effen weg om te gaan naar een stad ter woning.

8 Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheden om zijn wonderen aan de mensenkinderen,

9 omdat Hij de dorstende ziel heeft gelaafd en de hongerende ziel met het goede vervuld.

10 Er waren er, die in donkerheid en diepe duisternis zaten, gebonden in ellende en ijzer.

11 Omdat zij de woorden Gods hadden weerstreefd, de raad des Allerhoogsten versmaad,

12 had Hij hun hart door moeite vernederd; zij struikelden, en er was geen helper.

13 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij verloste hen uit hun angsten;

14 Hij voerde hen uit donkerheid en diepe duisternissen verscheurde hun banden.

15 Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheden om zijn wonderen aan de mensenkinderen,

16 omdat Hij koperen deuren heeft verbroken en ijzeren grendels verbrijzeld.

17 Er waren dwazen, die wegens hun zondige wandelen wegens hun ongerechtigheden gepijnigd werden;

18 hun ziel gruwde van elke spijs, zij waren de poorten des doods nabij.

19 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij verloste hen uit hun angsten;

20 Hij zond zijn woord, Hij genas hen en deed hen aan de groeve ontkomen.

21 Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheden om zijn wonderen aan de mensenkinderen;

22 dat zij lofoffers offeren en zijn werken met gejubel vertellen.

23 Er waren er, die met schepen de zee bevoeren, die handel dreven op de grote wateren.

24 Zij zagen de werken des Heren en zijn wonderen in de diepte.

25 Hij sprak en deed een stormwind opsteken, die haar golven omhoog hief;

26 zij rezen ten hemel, zonken neer in de waterdiepten, hun ziel verging van ellende;

27 zij tuimelden en wankelden als een beschonkene, al hun wijsheid werd verslonden.

28 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij voerde hen uit hun angsten;

²⁹ Hij maakte de storm tot een zacht suizen, zodat de golven stil werden.

³⁰ Zij verheugden zich, omdat die tot rust kwamen, en Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte.

³¹ Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheden om zijn wonderen aan de mensenkinderen;

³² dat zij Hem verhogen in de gemeente des volks, en Hem loven in de raad der oudsten.

³³ Hij maakt stromen tot een woestijnen waterbronnen tot een dorstig land;

³⁴ vruchtbaar land tot zoute grondwegens de boosheid van wie daar wonen;

³⁵ Hij maakt de woestijn tot een waterpoelen dorstige grond tot waterbronnen.

³⁶ Hongerigen doet Hij daar wonen, zij stichten er een stad ter woning,

³⁷ zij bezaaien akkers en planten wijngaarden, die vrucht als opbrengst opleveren.

³⁸ Hij zegent hen, zodat zij zeer talrijk worden, en hun vee laat Hij niet verminderen.

³⁹ Dan verminderen zij en zinken wegdoor de druk van rampspoed en kommer.

⁴⁰ Over de edelen giet Hij schande uit, Hij doet hen ronddolen in ongebaande wildernis.

⁴¹ Maar de arme beschermt Hij tegen verdrukkingen maakt geslachten talrijk als een kudde.

⁴² De oprechten zien het en verheugen zich, alle onrecht sluit de mond.

⁴³ Wie is wijs? Hij lette op deze dingen, laat men acht slaan op de gunstbewijzen des Heren.

108

Dankzegging en gebed

¹ Een lied. Een psalm van David.

² Mijn hart is gerust, o God, ik wil zingen, psalmzingen, ja van harte.

³ Waak op, harp en citer, ik wil het morgenrood wekken.

⁴ Ik zal U loven, o Here, onder de volken, U psalmzingen onder de natiën,

⁵ want hoger dan de hemel is uw goedertierenheid, tot aan de wolken reikt uw trouw.

⁶ Verhef U boven de hemelen, o God, uw heerlijkheid zij over de ganse aarde.

⁷ Omdat uw geliefden ten strijde toegerust zijn, geef overwinning door uw rechterhand en antwoord mij.

⁸ God heeft gesproken in zijn heiligdom. Ik wil juichen, ik wil Sichem verdelen, het dal van Sukkot uitmeten.

⁹ Mij behoort Gilead, mij behoort Manasse, Efraïm is de schutse van mijn hoofd, Juda is mijn heersersstaf;

¹⁰ Moab is mijn wasbekken, op Edom werp ik mijn schoen, over Filistea zal ik juichen.

¹¹ Wie zal mij naar de versterkte veste brengen, wie zal mij naar Edom geleiden?

¹² Zijt Gij het niet, o God, die ons verstoten hadt, zult Gij, o God, niet uittrekken met onze heerscharen?

¹³ Bied ons hulp tegen de tegenstander,want mensenhulp is ijdel.

¹⁴ Met God zullen wij kloeke daden doen,want Hij zelf zal onze tegenstanders vertreden.

109

Gebed van een vervolgte

¹ Voor de koorleider. Van David. Een psalm.O God, die ik loof, zwijg niet,

² want een goddeloze en bedrieglijke mondhebben zij tegen mij opengedaan;zij spreken tegen mij met een leugentong,

³ met woorden van haat omringen zij mijen zij bestrijden mij zonder oorzaak;

⁴ tot loon voor mijn liefde weerstaan zij mij,maar ik ben een en al gebed;

⁵ zij laden kwaad op mij in plaats van goed,en haat tot loon voor mijn liefde.

⁶ Stel een goddeloze als rechter over hem,een aanklager sta aan zijn rechterhand;

⁷ voor het gericht gedaagd, ga hij als schuldige uit,zijn gebed worde tot zonde;

⁸ mogen zijn dagen weinige zijn,moge een ander zijn ambt nemen;

⁹ mogen zijn kinderen wezen worden,zijn vrouw weduwe;

¹⁰ mogen zijn kinderen overal ronddolen en bedelen,en opgejaagd worden uit hun puinhopen.

¹¹ De schuldeiser aze op zijn ganse bezit,vreemden mogen plunderen wat hij met moeite verwierf;

¹² hij hebbe niemand, die hem liefde blijft bewijzen,niemand ontferme zich over zijn wezen;

¹³ zijn nakroost zij ter uitroeijing,in het volgend geslacht worde hun naam uitgewist.

¹⁴ De ongerechtigheid van zijn vaderenblijve bij de Here in gedachtenis,en de zonde van zijn moeder worde niet uitgewist;

¹⁵ dat deze bestendig vóór de Here zijn,opdat Hij hun gedachtenis van de aarde verdelge;

¹⁶ omdat hij er niet aan dacht liefde te bewijzen,maar de ellendige, de arme en de versaagde van hartten dode toe vervolgte.

¹⁷ De vloek had hij lief - die kome over hem;de zegen wilde hij niet - die blijve verre van hem;

¹⁸ hij bekleedde zich met vloek als met zijn gewaad -die kome als water in zijn binnenste,als olie in zijn gebeente;

¹⁹ die zij hem als een kleed waarin hij zich hult,als een gordel die hij bestendig draagt.

²⁰ Dit zij van de Here het loon van mijn belagers,en van hen die kwaad tegen mij spreken.

²¹ Maar Gij, Here Here, handel met mij om uws naams wil,red mij, want rijk is uw goedertierenheid;

²² want ik ben ellendig en arm,mijn hart is doorwond in mijn binnenste;

²³ als een schaduw die zich verlengt, ga ik heen,als een sprinkhaan word ik afgeschud;

²⁴ mijn knieën knikken van het vasten, mijn vlees is vermagerd, zonder vet;

²⁵ daarom ben ik hun tot een smaad geworden; als zij mij zien, schudden zij het hoofd.

²⁶ Help mij, Here, mijn God, verlos mij naar uw goedertierenheid,

²⁷ opdat zij erkennen, dat dit uw hand is, dat Gij, o Here, het gedaan hebt.

²⁸ Al vloeken zij – wil Gij zegenen; al verheffen zij zich – laat hen te schande worden, maar uw knecht moge zich verheugen.

²⁹ Dat mijn belagers met smaad bekleed worden, en zich in hun schande hullen als in een mantel.

³⁰ Ik zal de Here met luider stem loven, ik zal Hem lofzingen te midden van velen;

³¹ want Hij staat aan de rechterhand van de arme, om hem te verlossen van wie hem veroordelen.

110

De priesterkoning des Heren

¹ Van David. Een psalm. Aldus luidt het woord des Heren tot mijn Here: Zet u aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gelegd heb als een voetbank voor uw voeten.

² De Here strekt van Sion uw machtige scepter uit: heers te midden van uw vijanden.

³ Uw volk is een en al gewilligheidsdage van uw heerban; in heilige feestdage rijst uit de schoot van de dageraad de dauw uwer jonge mannen voor u op.

⁴ De Here heeft gezworen en het berouwt Hem niet: Gij zijt priester voor eeuwig, naar de wijze van Melchisedek.

⁵ De Here is aan uw rechterhand. Hij verplettert koningen ten dage van zijn toorn;

⁶ Hij houdt gericht onder de heidenen, hoopt lijken op, verplettert hoofden op het wijde veld.

⁷ Hij drinkt onderweg uit de beek; daarom heft hij het hoofd op.

111

De weldaden des Heren

¹ Halleluja. Ik zal de Here van ganser harte loven, in de kring der oprechten en in de vergadering.

² Groot zijn de werken des Heren, na te speuren door allen die er behagen in hebben.

³ Majesteit en luister is zijn doen, en zijn gerechtigheid houdt eeuwig stand.

⁴ Hij heeft voor zijn wonderen een gedachtenis gesticht; genadig en barmhartig is de Here.

⁵ Hij gaf spijze aan wie Hem vrezen, en gedenkt voor eeuwig zijn verbond.

⁶ Hij deed zijn volk de kracht van zijn werken kennend door hun de erve der heidenen te geven.

⁷ De werken zijner handen zijn waarheid en recht, betrouwbaar zijn al zijn bevelen,

⁸ vastgesteld voor immer en altoos, volbracht in waarheid en oprechtheid.

⁹ Hij heeft aan zijn volk verlossing gezonden, Hij heeft zijn verbond voor eeuwig verordend; heilig en geducht is zijn naam.

¹⁰ De vreze des Heren is het begin der wijsheid, een goed inzicht hebben allen die ze betrachten. Zijn lof houdt eeuwig stand.

112

De zegen voor de rechtvaardige

¹ Halleluja. Welzalig de man, die de Here vreest, die van harte lust heeft in zijn geboden.

² Zijn nakroost zal machtig zijn op aarde, het geslacht der oprechten zal gezegend worden;

³ overvloed en rijkdom zijn in zijn huis, zijn gerechtigheid houdt voor immer stand.

⁴ Voor de oprechten gaat het Licht in de duisternis op, genadig en barmhartig en rechtvaardig.

⁵ Voorspoedig is de man die zich ontfermt en uitleent, die zijn zaken recht behartigt;

⁶ want hij zal nimmer wankelen, tot eeuwige gedachtenis zal de rechtvaardige zijn.

⁷ Voor een kwaad gerucht zal hij niet vrezen, zijn hart is gerust, vol vertrouwen op de Here;

⁸ zijn hart is standvastig, hij vreest niet, terwijl hij met vreugde op zijn vijanden ziet.

⁹ Hij deelt uit, hij geeft aan de armen, zijn gerechtigheid houdt voor immer stand, zijn hoorn verheft zich in ere.

¹⁰ De goddeloze ziet het en ergert zich, hij knarst met de tanden en wordt verteerd; de begeerte der goddelozen gaat teniet.

113

De Here verheft de nederige

¹ Halleluja. Looft, gij knechten des Heren, looft de naam des Heren.

² De naam des Heren zij geprezen van nu aan tot in eeuwigheid.

³ Vanwaar de zon opgaat tot waar zij ondergaat, zij de naam des Heren geloofd.

⁴ Verheven boven alle volken is de Here, boven de hemelen is zijn heerlijkheid.

⁵ Wie is als de Here, onze God, die zeer hoog woont,

⁶ die zeer laag neerziet, in de hemel en op de aarde?

⁷ Die de geringe opricht uit het stof, de arme omhoog heft uit het slijk,

⁸ om hem te doen zitten bij de edelen, bij de edelen van zijn volk;

⁹ die de onvruchtbare huisvrouw doet wonen als een blijde moeder van kinderen. Halleluja.

114

De wonderbare uittocht uit Egypte

¹ Toen Israël uit Egypte toog, Jakobs huis uit een volk van vreemde taal,

² werd Juda tot zijn heiligdom, Israël zijn rijksgebied.

³ De zee zag het en vluchtte, de Jordaan wendde zich achterwaarts;

⁴ de bergen sprongen als rammen, de heuvelen als lammeren.

⁵ Wat was er, o zee, dat gij vluchtet? gij Jordaan, dat gij u achterwaarts wenddet?

⁶ gij bergen, dat gij als rammen opsprongt, gij heuvelen, als lammeren?

⁷ Gij aarde, beef voor het aangezicht des Heren, voor het aangezicht van de God Jakobs,

⁸ die de rots veranderde in een waterplas, de kesteen in een waterbron.

115

De ware God alleen de eer

¹ Niet ons, o Here, niet ons, maar uw naam geef eer, om uw goedertierenheid, om uw trouw.

² Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is toch hun God?

³ Onze God is in de hemel, Hij doet al wat Hem behaagt.

⁴ Hun afgoden zijn zilver en goud, het werk van mensenhanden;

⁵ zij hebben een mond, maar spreken niet, zij hebben ogen, maar zien niet,

⁶ zij hebben oren, maar horen niet, zij hebben een neus, maar ruiken niet,

⁷ hun handen – maar zij tasten niet, hun voeten – maar zij gaan niet, zij geven geen geluid met hun keel.

⁸ Wie hen maakten, zullen worden als zij, ieder die op hen vertrouwt.

⁹ Israëel, vertrouwd op de Here, Hij is hun hulp en hun schild;

¹⁰ gij huis van Aäron, vertrouwd op de Here, Hij is hun hulp en hun schild;

¹¹ gij, die de Here vreest, vertrouwd op de Here, Hij is hun hulp en hun schild.

¹² De Here heeft onzer gedacht; Hij zal zegenen, Hij zal zegenen het huis Israëls, Hij zal zegenen het huis van Aäron;

¹³ Hij zal zegenen wie de Here vrezen, kleinen zowel als groten.

¹⁴ De Here moge u vermeerderen, u en uw kinderen.

¹⁵ Gezegend zijt gij door de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft.

¹⁶ De hemel is de hemel van de Here, maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven.

¹⁷ Niet de doden zullen de Here loven, niemand van wie in de stilte zijn neergedaald,

¹⁸ maar wij, wij zullen de Here prijzen van nu aan tot in eeuwigheid. Halleluja.

116

Gered uit doodsgevaar

¹ Ik heb de Here lief, want Hij hoort mijn stem, mijn smekingen.

² Want Hij heeft zijn oor tot mij geneigd, daarom zal ik mijn leven lang (tot Hem) roepen.

³ Banden van de dood hadden mij omvangen, angsten van het dodenrijk hadden mij aangegrepen, ik ondervond benauwdheid en smart.

⁴ Maar ik riep de naam des Heren aan: Ach Here, red mijn leven.

⁵ Genadig is de Here en rechtvaardig, onze God is een ontfermer.

⁶ De Here bewaart de eenvoudigen; ik was verzwakt, maar Hij heeft mij verlost.

⁷ Keer weder, mijn ziel, tot uw rust, omdat de Here u heeft welgedaan.

⁸ Want Gij hebt mijn leven van de dood gered, mijn oog van tranen, mijn voet van aanstoot.

⁹ Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heren in de landen der levenden.

¹⁰ Ik heb geloofd, zelfs toen ik sprak: Ik ben zeer verdrukt;

¹¹ toen ik in mijn angst zeide: Alle mensen zijn leugenachtig.

¹² Hoe zal ik de Here vergelden al zijn weldaden jegens mij?

¹³ De beker der verlossing zal ik opheffen, ik zal de naam des Heren aanroepen.

¹⁴ Mijn geloften zal ik de Here betalen, in de tegenwoordigheid van al zijn volk.

¹⁵ Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten.

¹⁶ Ach Here, waarlijk, ik ben uw knecht, ik ben uw knecht, de zoon van uw dienstmaagd: Gij hebt mijn banden losgemaakt.

¹⁷ Ik zal U loffer brengen en de naam des Heren aanroepen.

¹⁸ Mijn geloften zal ik de Here betalen in de tegenwoordigheid van al zijn volk,

¹⁹ in de voorhoven van het huis des Heren in uw midden, o Jeruzalem. Halleluja.

117

Looft de Here, alle volken

¹ Looft de Here, alle gij volken, prijst Hem, alle gij natiën;

² want zijn goedertierenheid is machtig over ons, en des Heren trouw is tot in eeuwigheid. Halleluja.

118

Feestzang na verlossing

¹ Looft de Here, want Hij is goed, ja, zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

² Laat Israël nu zeggen: Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

³ Laat het huis van Aäron nu zeggen: Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

⁴ Laat wie de Here vrezen, nu zeggen: Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

⁵ Uit de benauwdheid heb ik tot de Here geroepen, de Here heeft mij geantwoorden mij in de ruimte gesteld.

⁶ De Here is met mij, ik zal niet vrezen; wat zou een mens mij doen?

⁷ De Here is met mij, onder mijn helpers, daarom zal ik op mijn haters neerzien.

⁸ Het is beter bij de Here te schuilend dan op mensen te vertrouwen;

⁹ het is beter bij de Here te schuilend dan op edelen te vertrouwen.

¹⁰ Alle volken omringden mij - in de naam des Heren heb ik ze neergehouden;

¹¹ zij omringden mij, ja, zij omsingelden mij - in de naam des Heren heb ik ze neergehouden;

¹² zij omringden mij als bijen, zij werden als een doornenvuur uitgelust - in de naam des Heren heb ik ze neergehouden.

¹³ Gij hadt mij wel duchtig gestoten, tot vallens toe, maar de Here heeft mij geholpen.

14 De Here is mijn sterkte en mijn psalm, Hij is mij tot heil geweest.

15 Hoort! jubellied en zegezang in de tenten der rechtvaardigen: De rechterhand des Heren doet krachtige daden,

16 de rechterhand des Heren verhoogt, de rechterhand des Heren doet krachtige daden!

17 Ik zal niet sterven, maar leven en ik zal de daden des Heren vertellen.

18 De Here heeft mij zwaar gekastijd, maar aan de dood heeft Hij mij niet overgegeven.

19 Ontsluit mij de poorten der gerechtigheid, ik zal daardoor binnengaan, ik zal de Here loven.

20 Dit is de poort des Heren, de rechtvaardigen gaan daardoor binnengaan.

21 Ik loof U, omdat Gij mij geantwoord hebt en mij tot heil geweest zijt.

22 De steen die de bouwlieden versmaad hebben, is tot een hoeksteen geworden;

23 van de Here is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen.

24 Dit is de dag die de Here gemaakt heeft; laten wij juichen en ons daarover verheugen.

25 Och Here, geef toch heil, och Here, geef toch voorspoed!

26 Gezegend hij, die komt in de naam des Heren; wij zegenen u uit het huis des Heren.

27 De Here is God, Hij heeft het voor ons doen lichten. Bindt de feestoffers met touwen vast bij de hoornen van het altaar.

28 Gij zijt mijn God, U zal ik loven, o mijn God, U zal ik verhogen.

29 Looft de Here, want Hij is goed, ja, zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

119

De heerlijkheid der wet

1 Welzalig zij, die onberispelijk van wandel zijn, die in de wet des Heren gaan.

2 Welzalig zij, die zijn getuigenissen bewaren, die Hem van ganser harte zoeken;

3 die ook geen onrecht plegen, (maar) wandelen in zijn wegen.

4 Gij hebt uw bevelen geboden, opdat men die ijverig onderhoude.

5 Och, dat mijn wegen vast waren om uw inzettingen te onderhouden.

6 Dan zou ik niet beschaamd staan, als ik op al uw geboden zie.

7 Ik zal U loven in oprechtheid des harten, wanneer ik uw rechtvaardige verordeningen leer.

8 Uw inzettingen zal ik onderhouden; verlaat mij niet geheel en al.

9 Waarmede zal de jongeling zijn pad rein bewaren? Als hij dat houdt naar uw woord.

10 Ik zoek U met mijn ganse hart, laat mij niet van uw geboden afdwalen.

11 Ik berg uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige.

12 Geprezen zijt Gij, Here; leer mij uw inzettingen.

13 Met mijn lippen verkondig ik alle verordeningen van uw mond.

14 In de weg uwer getuigenissen verblijd ik mij als over allerlei rijkdom.

15 Uw bevelen zal ik overdenken op uw paden zal ik letten.

16 In uw inzettingen zal ik mij verlustigen, uw woord zal ik niet vergeten.

- 17 Doe wel aan uw knecht, dan zal ik leven uw woord onderhouden.
18 Ontdek mijn ogen, opdat ik aanschouwede wonderen uit uw wet.
19 Ik ben een vreemdeling op aarde, verberg uw geboden niet voor mij.
20 Mijn ziel wordt verteerd van verlangenaar uw verordeningen te allen tijde.
21 Gij bedreigt de vervloekte overmoedigen, die van uw geboden afdwalen.
22 Wentel smaad en verachting van mij af, want ik bewaar uw getuigenissen.
23 Al zetten vorsten zich neder, al beraadslagen zij tegen mij, uw knecht overdenkt uw inzettingen.
24 Ja, uw getuigenissen zijn mijn verlustiging, zij zijn mijn raadslieden.
25 Mijn ziel kleeft aan het stof, maak mij levend naar uw woord.
26 Mijn wegen heb ik verhaald en Gij hebt mij geantwoord, leer mij uw inzettingen.
27 Doe mij de weg uwer bevelen verstaan, opdat ik uw wonderen overdenke.
28 Mijn ziel schreit van kommer, richt mij op naar uw woord.
29 Doe de weg der leugen van mij wijkenen, schenk mij genadig uw wet.
30 Ik verkies de weg der waarheid, Ik stel uw verordeningen voor mij.
31 Ik klem mij vast aan uw getuigenissen, o Here, maak mij niet beschaamd.
32 Ik zal de weg uwer geboden lopen, want Gij verruimt mij het hart.
33 Onderwijs mij, Here, de weg uwer inzettingen, dan zal ik die bewaren ten einde toe.
34 Geef mij verstand, dan zal ik uw wet bewaren, en haar van ganser harte onderhouden.
35 Doe mij het pad uwer geboden betreden, want daarin heb ik lust.
36 Neig mijn hart tot uw getuigenissen en niet tot winstbejag.
37 Wend mijn ogen af, zodat zij geen ijdele dingen zien, maak mij levend door uw wegen.
38 Bvestig uw belofte aan uw knecht, die uw vreze toegedaan is.
39 Wend mijn smaadheid af, die ik vrees, want uw verordeningen zijn goed.
40 Zie, naar uw bevelen verlang ik, maak mij levend door uw gerechtigheid.
41 Dat uw goedertierenheid over mij kome, o Here, uw heil naar uw belofte;
42 opdat ik mijn smader iets hebbe te antwoorden, want ik vertrouw op uw woord.
43 Neem het woord der waarheid niet geheel van mijn mond, want uw verordeningen verbeid ik,
44 opdat ik uw wet bestendig onderhoude, voor altoos en immer.
45 Dan zal ik wandelen op ruime baan, want ik zoek uw bevelen.
46 Ook zal ik voor koningen over uw getuigenissen spreken zonder mij te schamen.
47 Ik toch verlustig mij in uw geboden, die ik liefheb;
48 daarom hef ik mijn handen op naar uw geboden die ik liefheb, en overdenk ik uw inzettingen.
49 Gedenk het woord tot uw knecht, omdat Gij mij hoop hebt gegeven;
50 dit is mijn troost in mijn ellende, dat uw belofte mij levend maakt.

51 Hoezeer overmoedigen mij bespotten, van uw wet wijk ik niet.

52 Als ik denk aan uw verordeningen van ouds, o Here, dan ben ik getroost.

53 Verontwaardiging greep mij aan vanwege de goddelozen, die uw wet verlaten.

54 Uw inzettingen zijn mij tot snarenspelein het huis van mijn vreemdelingschap.

55 Des nachts gedenk ik uw naam, o Here, en onderhoud ik uw wet.

56 Dit is mij ten deel geworden, omdat ik uw bevelen bewaar.

57 De Here is mijn deel, ik heb beloofduw woorden te onderhouden.

58 Van ganser harte zoek ik uw gunst, wees mij genadig naar uw belofte.

59 Ik overdenk mijn wegen, ik wend mijn voeten naar uw getuigenissen.

60 Ik haast mij en aarzel niet om uw geboden te onderhouden.

61 Hoewel strikken der goddelozen mij omgeven, ik vergeet uw wet niet.

62 Te middernacht sta ik op om U te loven wegens uw rechtvaardige verordeningen.

63 Ik ben een metgezel van allen die U vrezen, en van hen die uw bevelen onderhouden.

64 De aarde is vervuld van uw goedertierenheid, o Here, leer mij uw inzettingen.

65 Gij hebt goedgegaan aan uw knecht, o Here, naar uw woord.

66 Leer mij goed onderscheiden en kennen, want ik stel vertrouwen in uw geboden.

67 Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik uw woord.

68 Gij zijt goed en goeddoende, leer mij uw inzettingen.

69 Overmoedigen wrijven mij leugens aan, ik houd uw bevelen van ganser harte.

70 Ongevoelig als vet is hun hart, maar ik verlustig mij in uw wet.

71 Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik uw inzettingen zou leren.

72 De wet van uw mond is mij beter dan duizenden stukken goud en zilver.

73 Uw handen hebben mij gemaakt en toebereid, geef mij verstand, opdat ik uw geboden lere.

74 Zij, die U vrezen, zien mij en verheugen zich, want ik hoop op uw woord.

75 Ik weet, o Here, dat uw oordelen gerechtigheid zijn, en dat Gij in trouw mij hebt verdrukt.

76 Laat uw goedertierenheid mij tot vertroosting zijnnaar uw belofte aan uw knecht.

77 Uw barmhartigheid kome over mij, opdat ik leve, want uw wet is mijn verlustiging.

78 Laten de overmoedigen beschaamd worden, omdat zij mij onverdiend verdrukten; ik overdenk uw bevelen.

79 Laten zich tot mij wenden wie U vrezen, en wie uw getuigenissen kennen.

80 Mijn hart zij onverdeeld in uw inzettingen, opdat ik niet beschaamd worde.

81 Mijn ziel smacht naar uw heil, op uw woord hoop ik;

82 mijn ogen smachten naar uw belofte:wanneer zult Gij mij vertroosten?

83 Hoewel ik ben geworden als een lederen zak in de rook,heb ik uw inzettingen niet vergeten.

84 Hoevele zullen de dagen van uw knecht zijn?Wanneer zult Gij aan mijn vervolgers gericht oefenen?

85 Overmoedigen hebben mij kuilen gegraven,zij, die niet leven naar uw wet.

86 Al uw geboden zijn trouw;onverdiend vervolgen zij mij, kom mij ter hulpe!

87 Bijna hebben zij mij op aarde verdelgd,maar ik heb uw bevelen niet verlaten.

88 Maak mij levend naar uw goedertierenheid,opdat ik de getuigenis van uw mond onderhoude.

89 Voor eeuwig, o Here,houdt uw woord stand in de hemelen.

90 Van geslacht tot geslacht is uw trouw,Gij hebt de aarde gegrond, zodat zij staat;

91 naar uw verordeningen staan zij heden ten dage,want zij alle zijn uw knechten.

92 Ware uw wet niet mijn verlustiging geweest,dan was ik vergaan in mijn ellende.

93 Nimmer zal ik uw bevelen vergeten,want door deze hebt Gij mij levend gemaakt.

94 Ik ben de uwe, verlos mij,want ik zoek uw bevelen.

95 Goddelozen loeren erop mij te verderven;ik geef acht op uw getuigenissen.

96 Aan alles, hoe volkomen ook, heb ik een einde gezien,maar uw gebod is onbegrensd.

97 Hoe lief heb ik uw wet!Zij is mijn overdenking de ganse dag.

98 Uw gebod maakt mij wijzer dan mijn vijanden,want het is altoos bij mij.

99 Ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters,want uw getuigenissen zijn mij tot overdenking.

100 Ik heb meer inzicht dan de ouden,want ik bewaar uw bevelen.

101 Ik weerhoud mijn voeten van alle boze paden,opdat ik uw woord onderhoude.

102 Ik wijk niet af van uw verordeningen,want Gij onderwijst mij.

103 Hoe aangenaam zijn uw redenen voor mijn verhemelte,meer dan honig voor mijn mond.

104 Uit uw bevelen heb ik inzicht ontvangen;daarom haat ik elk leugenpad.

105 Uw woord is een lamp voor mijn voeten een licht op mijn pad.

106 Ik heb gezworen, en ik zal het gestand doen,dat ik uw rechtvaardige verordeningen zal onderhouden.

107 Ik ben al te zeer verdrukt,o Here, maak mij levend naar uw woord.

108 Heb welbehagen, Here, in de vrijwillige offers van mijn mond,en leer mij uw verordeningen.

109 Mijn leven is bestendig in gevaar,maar uw wet vergeet ik niet.

110 Goddelozen leggen mij een strik,maar van uw bevelen dwaal ik niet af.

¹¹¹ Uw getuigenissen heb ik voor altoos ten erve ontvangen,want zij zijn de blijdschap mijns harten.

¹¹² Ik neig mijn hart om uw inzettingen te doen,voor altoos, ten einde toe.

¹¹³ Ik haat weifelaars,maar uw wet heb ik lief.

¹¹⁴ Gij zijt mijn schuilplaats en mijn schild,ik hoop op uw woord.

¹¹⁵ Wijkt van mij, gij boosdoeners,opdat ik de geboden van mijn God beware.

¹¹⁶ Schraag mij naar uw belofte, opdat ik leve,laat mij met mijn hoop niet beschaamd uitkomen.

¹¹⁷ Ondersteun mij, opdat ik verlost worde,dan zal ik mij in uw inzettingen bestendig verlustigen.

¹¹⁸ Gij verwerpt allen die van uw inzettingen afdwalen,want hun bedrog is ijdel.

¹¹⁹ Alle goddelozen der aarde doet gij weg als schuim,daarom heb ik uw getuigenissen lief.

¹²⁰ Mijn vlees heeft van schrik voor U,ik vrees voor uw oordelen.

¹²¹ Ik heb recht en gerechtigheid gedaan,geef mij niet over aan mijn verdrukkers.

¹²² Wees borg voor uw knecht ten goede,laten overmoedigen mij niet verdrukken.

¹²³ Mijn ogen smachten naar uw heil,en naar het woord uwer gerechtigheid.

¹²⁴ Doe met uw knecht naar uw goedertierenheid,en leer mij uw inzettingen.

¹²⁵ Ik ben uw knecht, geef mij verstand,opdat ik uw getuigenissen kenne.

¹²⁶ Het is tijd voor de Here om te handelen,zij hebben uw wet verbroken.

¹²⁷ Daarom heb ik uw geboden lief,meer dan goud, ja dan fijn goud;

¹²⁸ daarom houd ik al uw bevelen in alles voor recht,ik haat elk leugenpad.

¹²⁹ Wonderbaar zijn uw getuigenissen,daarom bewaart ze mijn ziel.

¹³⁰ Het openen van uw woorden verspreidt licht,het geeft de onverstandigen inzicht.

¹³¹ Ik doe mijn mond wijd open en hijg,want ik verlang naar uw geboden.

¹³² Wend U tot mij en wees mij genadig,zoals recht is voor wie uw naam liefhebben.

¹³³ Bevestig mijn schreden naar uw toezegging,laat generlei onrecht over mij heersen.

¹³⁴ Verlos mij van de verdrukking der mensen,dan zal ik uw bevelen onderhouden.

¹³⁵ Doe uw aanschijn lichten over uw knecht,en leer mij uw inzettingen.

¹³⁶ Mijn ogen vloeien als waterbeken,omdat men uw wet niet onderhoudt.

¹³⁷ Gij zijt rechtvaardig, Here;uw verordeningen zijn waarachtig.

¹³⁸ In gerechtigheid hebt Gij uw getuigenissen geboden en in grote trouw.

¹³⁹ Mijn ijver verteert mij,omdat mijn tegenstanders uw woorden vergeten.

¹⁴⁰ Uw woord is geheel gelouterd,uw knecht heeft het lief.

141 Ik ben klein en veracht, uw bevelen vergeet ik niet.

142 Uw gerechtigheid is gerechtigheid voor eeuwig, en uw wet is waarheid.

143 Treffen mij nood en verdrukking, dan zijn uw geboden mijn verlustiging.

144 Uw getuigenissen zijn gerechtigheid voor eeuwig; geef mij verstand, opdat ik leve.

145 Ik roep van ganser harte; antwoord mij, Here; uw inzettingen zal ik bewaren.

146 Ik roep U aan; verlos mij, dan zal ik uw getuigenissen onderhouden.

147 Vóór de morgenschemering roep ik om hulp, op uw woord hoop ik.

148 Vóór de nachtwaken beginnen, keren mijn ogen zich naar uw toezegging.

149 Hoor mijn stem, naar uw goedertierenheid; Here, maak mij levend naar uw recht.

150 Wie schanddaden najagen, zijn nabij, verre houden zij zich van uw wet;

151 nabij zijt Gij, o Here, en al uw geboden zijn waarheid.

152 Van oudsher weet ik uit uw getuigenissen, dat Gij ze voor eeuwig hebt vastgesteld.

153 Zie mijn ellende en red mij, want uw wet vergeet ik niet.

154 Voer mijn rechtsgeding en verlos mij, maak mij levend naar uw belofte.

155 Het heil is verre van de goddelozen, want zij zoeken uw inzettingen niet.

156 Uw barmhartigheid is groot, o Here, maak mij levend naar uw verordeningen.

157 Talrijk zijn mijn vervolgers en mijn tegenstanders, doch van uw getuigenissen wijk ik niet af.

158 Zie ik afvalligen, dan voel ik afschuw, daar zij uw woord niet onderhouden.

159 Zie, hoe ik uw bevelen liefheb; Here, maak mij levend naar uw goedertierenheid.

160 Heel uw woord is de waarheid, al uw rechtvaardige verordeningen zijn voor eeuwig.

161 Vorsten vervolgen mij zonder oorzaak, maar mijn hart vreest voor uw woorden.

162 Ik verblijd mij over uw woord als iemand die rijke buit vindt.

163 Ik haat en verafschuw leugen, maar uw wet heb ik lief.

164 Zevenmaal daags loof ik U om uw rechtvaardige verordeningen.

165 Zij, die uw wet liefhebben, hebben grote vrede, er is voor hen geen struikelblok.

166 Op uw heil hoop ik, o Here, en uw geboden doe ik.

167 Mijn ziel onderhoudt uw getuigenissen, ik heb ze hartelijk lief.

168 Uw bevelen en uw getuigenissen onderhoud ik, want al mijn wegen zijn vóór U.

169 Mijn geroep nadere voor uw aanschijn, o Here; geef mij verstand naar uw woord.

170 Mijn smeking kome voor uw aanschijn, red mij naar uw belofte.

171 Mijn lippen zullen overvloeien van lof, want Gij zult mij uw inzettingen leren.

¹⁷² Mijn tong zal uw woord bezingen,want al uw geboden zijn gerechtigheid.

¹⁷³ Uw hand zij mij ter hulpe,want uw bevelen heb ik verkozen.

¹⁷⁴ Naar uw heil verlang ik, o Here,uw wet is mijn verlustiging.

¹⁷⁵ Mijn ziel leve, en love U,mogen uw verordeningen mij helpen.

¹⁷⁶ Ik heb gedwaald als een verloren schaap, zoek uw knecht,want uw geboden vergeet ik niet.

120

Door lastertaal vervolgd

¹ Een bedevaartslied.In mijn angst heb ik tot de Here geroepenen Hij heeft mij geantwoord.

² Here, red mij van de leugenlippen,van de bedrieglijke tong.

³ Wat zal Hij u geven, en wat zal Hij u toevoegen,gij bedrieglijke tong?

⁴ Gescherpte pijlen van een held,benevens gloeiende kolen van brem.

⁵ Wee mij, dat ik in Mesek moet vertoeven,dat ik moet wonen bij de tenten van Kedar.

⁶ Te lang reeds woon ikbij wie de vrede haten;

⁷ ik ben een en al vrede, maar als ik spreek,dan zijn zij uit op strijd.

121

Wie God bewaart, is wél bewaard

¹ Een bedevaartslied.Ik hef mijn ogen op naar de bergen:vanwaar zal mijn hulp komen?

² Mijn hulp is van de Here,die hemel en aarde gemaakt heeft.

³ Hij zal niet toelaten, dat uw voet wankelt,uw Bewaarder zal niet sluimeren.

⁴ Zie, de Bewaarder van Israëlsluimert noch slaapt.

⁵ De Here is uw Bewaarder,de Here is uw schaduw aan uw rechterhand.

⁶ De zon zal u des daags niet steken,noch de maan des nachts.

⁷ De Here zal u bewaren voor alle kwaad,Hij zal uw ziel bewaren.

⁸ De Here zal uw uitgang en uw ingang bewarenvan nu aan tot in eeuwigheid.

122

Vrede over Jeruzalem

¹ Een bedevaartslied. Van David.Ik was verheugd, toen men mij zeide:Laten wij naar het huis des Heren gaan.

² Onze voeten staanin uw poorten, o Jeruzalem.

³ Jeruzalem is gebouwd als een stad,die wèl samengevoegd is;

⁴ waarheen de stammen opgaan,de stammen des Heren.Een voorschrift voor Israël is hetde naam des Heren te loven.

⁵ Want daar staan de zetels ten gerichte,de zetels van het huis van David.

⁶ Bidt Jeruzalem vrede toe:mogen wie u liefhebben, rust genieten;

⁷ vrede zij binnen uw muur,rust in uw burchten.

⁸ Om mijn broeders en mijn vriendenwil ik zeggen: vrede zij in u;

⁹ om het huis van de Here, onze God,wil ik het goede voor u zoeken.

123

Bede om ontferming

¹ Een bedevaartslied. Ik hef mijn ogen op tot U, die in de hemel troont.

² Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand van hun heren, gelijk de ogen der dienstmaagden op de hand van haar gebiedster, zo zijn onze ogen op de Here, onze God, totdat Hij ons genadig zij.

³ Wees ons genadig, Here, wees ons genadig, want wij zijn meer dan verzadigd van verachting;

⁴ onze ziel is meer dan verzadigd van de spot der overmoedigen, de verachting der hovaardigen.

124

Geprezen zij Israëls Redder

¹ Een bedevaartslied. Van David. Ware het niet de Here, die met ons was, - zegge nu Israël -

² ware het niet de Here, die met ons was, toen mensen tegen ons opstonden,

³ dan hadden zij ons levend verslonden, toen hun toorn tegen ons ontbrandde;

⁴ dan hadden de wateren ons overstroomd, een wilde beek ware over ons heengegaan;

⁵ dan waren de overstelpende wateren over ons heengegaan.

⁶ Geprezen zij de Here, die ons niet overgaften buit aan hun tanden!

⁷ Onze ziel is ontkomen als een vogel uit de strik van de vogelvangers; de strik is gebroken, en wij zijn ontkomen!

⁸ Onze hulp is in de naam des Heren, die hemel en aarde gemaakt heeft.

125

Vertrouwen op God bij vreemde overheersing

¹ Een bedevaartslied. Wie op de Here vertrouwen, zijn als de berg Sion, die niet wankelt, maar voor altoos blijft.

² Rondom Jeruzalem zijn bergen; zo is de Here rondom zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid.

³ Want de scepter der goddeloosheid zal niet blijven rusten op het erfdeel der rechtvaardigen, opdat de rechtvaardigen hun hand niet uitstrekken naar onrecht.

⁴ Doe goed, Here, aan de goeden, en aan de oprechten van hart,

⁵ maar hen die zich tot kronkelpaden neigen, zal de Here met de bedrivers van ongerechtigheid doen vergaan. Vrede zij over Israël!

126

Herinnering en verwachting

¹ Een bedevaartslied. Toen de Here de gevangenen van Sion deed wederkeren, waren wij als degenen die dromen.

² Toen werd onze mond vervuld met lachen, onze tong met gejuich. Toen zeide men onder de heidenen: De Here heeft grote dingen bij hen gedaan!

³ De Here heeft grote dingen bij ons gedaan, wij waren verheugd.

⁴ Here, wend ons lotals beken in het Zuiderland.

⁵ Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien.

⁶ Hij gaat al wenende voort, die de zaadbuidel draagt; voorzeker zal hij komen met gejuich, dragende zijn schoven.

127

Aan 's Heren zegen is 't al gelegen

¹ Een bedevaartslied. Van Salomo. Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan; als de Here de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter.

² Het is voor u tevergeefs, dat gij vroeg opstaat, laat opblijft, brood der smarten eet – Hij geeft het immers zijn beminden in de slaap.

³ Zie, zonen zijn een erfdeel des Heren, een beloning is de vrucht van de schoot.

⁴ Als pijlen in de hand van een held, zo zijn de zonen der jeugd.

⁵ Welzalig de man die zijn pijlkoker met deze heeft gevuld. Zij worden niet beschaamd, als zij spreken met de vijanden in de poort.

128

Zegen zij dezen huize

¹ Een bedevaartslied. Welzalig ieder die de Here vreest, die in zijn wegen wandelt,

² want gij zult eten de opbrengst van uw handen; welzalig gij, het zal u welgaan.

³ Uw vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstokbinnen in uw huis; uw zonen als olijscheuten rondom uw dis.

⁴ Zie, zo zal de man gezegend worden, die de Here vreest.

⁵ De Here zegene u uit Sion, opdat gij het goede van Jeruzalem moogt zien al uw levensdagen,

⁶ en opdat gij uw kindskinderen moogt zien. Vrede zij over Israël.

129

Verdrukking en bevrijding

¹ Een bedevaartslied. Zij hebben mij ten zeerste benauwd van mijn jeugd aan, – zegge nu Israël –

² zij hebben mij ten zeerste benauwd van mijn jeugd aan, maar zij hebben mij niet overmocht.

³ Ploegers ploegden op mijn rug, zij trokken hun voren lang.

⁴ De Here, die rechtvaardig is, heeft doorgehouwende touwen der goddelozen.

⁵ Beschaamd zullen worden en terugdeinzen allen die Sion haten;

⁶ zij zullen zijn als gras op de daken, dat verdort, eer men het uittrekt,

⁷ waarmee de maaier zijn hand niet vult, noch de garvenbinder zijn arm;

⁸ zodat wie voorbijgaan, niet zeggen: Des Heren zegen zij met u, wij zegenen u in de naam des Heren.

130

Een lied uit de diepte

¹ Een bedevaartslied. Uit de diepten roep ik tot U, o Here.

² Here, hoor naar mijn stem; laten uw oren opmerkende zijn op mijn luide smekingen.

³ Als Gij, Here, de ongerechtigheden in gedachtenis houdt, Here, wie zal bestaan?

⁴ Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.

⁵ Ik verwacht de Here, mijn ziel verwacht en ik hoop op zijn woord;

⁶ mijn ziel wacht op de Here, meer dan wachters op de morgen, wachters op de morgen.

⁷ Israël hope op de Here, want bij de Here is goedertierenheid, bij Hem is veel verlossing;

⁸ Hij zelf zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden.

131

Ootmoedige overgave

¹ Een bedevaartslied. Van David. Here, mijn hart is niet hov-aardig, mijn ogen zijn niet trots; ik wandel niet in grootse dingen, noch in dingen die te wonderbaar voor mij zijn.

² Immers heb ik mijn ziel tot rust en stilte gebracht als een gespeend kind bij zijn moeder; als een gespeend kind is mijn ziel in mij.

³ Israël hope op de Here van nu aan en voor immer.

132

Sion door de Here verkoren

¹ Een bedevaartslied. Here, gedenk aan David, aan al zijn moeite;

² hoe hij de Here heeft gezworen, de Machtige Jakobs een gelofte gedaan:

³ Voorwaar, ik zal de tent mijner woning niet binnengaan, noch de sponde mijner legerstede beklimmen,

⁴ voorwaar, ik zal aan mijn ogen geen slaap gunnen, noch sluimering aan mijn oogleden,

⁵ totdat ik voor de Here een plaats gevonden heb, een woning voor de Machtige Jakobs.

⁶ Zie, wij hebben van haar gehoord in Efrata, wij hebben haar gevonden in de velden van Jaër.

⁷ Laten wij zijn woning binnengaan, laten wij ons nederbuigen voor zijn voetbank.

⁸ Sta op, Here, naar uw rustplaats, Gij en de ark uwer sterkte.

⁹ Mogen uw priesters zich bekleden met gerechtigheid, en uw gunstgenoten juichen!

¹⁰ Wend het aangezicht van uw gezalfde niet af ter wille van David, uw knecht.

¹¹ De Here heeft David een dure eed gezworen, waarop Hij niet terugkomt: Een van uw liefelijke zonen zal Ik op uw troon zetten.

¹² Als uw zonen mijn verbond houden en mijn getuigenis, die Ik hun leer, dan zullen ook hun zonen voor immer op uw troon zitten.

¹³ Want de Here heeft Sion verkoren, Hij heeft het Zich ter woning begeerd:

¹⁴ Dit is mijn rustplaats voor immer, hier zal Ik wonen, want haar heb Ik begeerd.

¹⁵ Haar voedsel zal Ik rijkelijk zegenen, haar armen zal Ik met brood verzadigen,

¹⁶ haar priesters zal Ik met heil bekleden,haar vromen zullen vrolijk juichen.

¹⁷ Daar zal Ik voor David een hoorn doen uitspruiten,Ik zal voor mijn gezalfde een lamp bereiden;

¹⁸ zijn vijanden zal Ik met schaamte bekleden,maar op hem zal zijn kroon blinken.

133

Broederlijke gemeenschap

¹ Een bedevaartslied. Van David.Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het,als broeders ook tezamen wonen.

² Het is als de kostelijke olie op het hoofd,nedervloeiende op de baard,de baard van Aäron,die nedergolft op de zoom van zijn klederen.

³ Het is als dauw van de Hermon,die nederdaalt op de bergen van Sion.Want daar gebiedt de Here de zegen,leven tot in eeuwigheid.

134

Zegenbede

¹ Een bedevaartslied.Komt, prijst de Here,alle gij knechten des Heren,die des nachts in het huis des Heren staat.

² Heft uw handen op naar het heiligdomen prijst de Here.

³ De Here zegene u uit Sion,Hij, die hemel en aarde gemaakt heeft.

135

Gode alleen de eer

¹ Halleluja. Looft de naam des Heren,looft, gij knechten des Heren,

² gij, die staat in het huis des Heren,in de voorhoven van het huis van onze God.

³ Looft de Here, want de Here is goed,psalmzingt zijn naam, want die is liefelijk,

⁴ want de Here heeft Zich Jakob verkoren,Israël tot zijn eigendom.

⁵ Ja, ik weet, dat de Here groot is,dat onze Here boven alle goden is.

⁶ De Here doet al wat Hem behaagtin de hemel en op de aarde,in de zeeën en alle waterdiepten;

⁷ Hij doet dampen opstijgenvan het einde der aarde,Hij maakt bliksemen bij de regen,Hij doet de wind uit zijn schatkamers uitgaan.

⁸ Hij was het, die de eerstgeborenen van Egypte sloeg,zowel mens als dier;

⁹ die tekenen en wonderen in uw midden zond, Egypte,tegen Farao en al zijn knechten;

¹⁰ Hij was het, die grote volken versloegen machtige koningen doodde:

¹¹ Sichon, de koning der Amorieten,Og, de koning van Basan,en alle koninkrijken van Kanaän;

¹² die hun land ten erfdeel gaf,ten erfdeel aan Israël, zijn volk.

¹³ O Here, uw naam is tot in eeuwigheid, Here, uw gedachtenis is van geslacht tot geslacht.

¹⁴ Want de Here doet zijn volk recht,over zijn knechten ontfermt Hij Zich.

¹⁵ De afgoden der heidenen zijn zilver en goud,het werk van mensenhanden.

¹⁶ Zij hebben een mond, maar spreken niet, zij hebben ogen, maar zien niet,

¹⁷ zij hebben oren, maar horen niet, ook is er geen adem in hun mond.

¹⁸ Wie hen maakten, zullen worden als zij, allen die op hen vertrouwen.

¹⁹ Gij huis van Israël, prijst de Here, gij huis van Aäron, prijst de Here,

²⁰ gij huis van Levi, prijst de Here, gij die de Here vreest, prijst de Here.

²¹ Geprezen zij de Here uit Sion, Hij, die te Jeruzalem woont. Halleluja.

136

Gods genadebewijzen in natuur en geschiedenis

¹ Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

² Looft de God der goden, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

³ Looft de Heer der heren, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

⁴ Hem, die grote wonderen doet, Hij alleen, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

⁵ die met verstand de hemel schiep, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

⁶ die de aarde op de wateren uitbreidde, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

⁷ die de grote lichten maakte, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

⁸ de zon tot heerschappij over de dag, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

⁹ de maan en de sterren tot heerschappij over de nacht, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹⁰ die Egypte sloeg in zijn eerstgeborenen, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹¹ en Israël uit hun midden uitleidde, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹² met sterke hand en met uitgestrekte arm, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹³ die de Schelfzee in tweeën sneed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹⁴ en Israël er middendoor deed trekken, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹⁵ en Farao met zijn leger in de Schelfzee stortte, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹⁶ die zijn volk door de woestijn voerde, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹⁷ die grote koningen versloeg, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹⁸ en geweldige koningen doodde, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

¹⁹ Sichon, de koning der Amoriëten, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

²⁰ en Og, de koning van Basan,want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

²¹ die hun land ten erfdeel gaf,want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

²² ten erfdeel aan Israël, zijn knecht,want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

²³ die in onze vernedering onzer gedacht,want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

²⁴ en ons aan onze tegenstanders ontrukte,want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

²⁵ die spijs geeft aan al wat leeft,want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

²⁶ Looft de God des hemels,want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

137

Aan Babels stromen

¹ Aan Babels stromen, daar zaten wij, ook weenden wij,als wij Sion gedachten.

² Aan de wilgen aldaarhingen wij onze citers;

³ want daar begeerden zij die ons gevangen hielden,van ons een lied,en zij die ons mishandelden, vreugdebetoon:Zingt ons een der liederen van Sion.

⁴ Hoe zouden wij des Heren lied zingenop vreemde grond?

⁵ Indien ik u vergete, o Jeruzalem,zo vergete (mij) mijn rechterhand;

⁶ mijn tong kleve aan mijn verhemelte,als ik uwer niet gedenk,als ik Jeruzalem niet verhefboven mijn hoogste vreugde.

⁷ Reken, o Here, de kinderen Edomsde dag van Jeruzalem toe;hun die zeiden: Breekt af, breekt af,tot op de grond ermee!

⁸ Gij, dochter van Babel, ter verwoesting bestemde,gelukkig hij, die u zal vergeldenhetgeen gij ons hebt aangedaan;

⁹ gelukkig hij, die uw kinderen zal grijpenen tegen de rots verpletteren.

138

De Here is zo getrouw als sterk

¹ Van David.Ik zal U loven met mijn ganse hart,in de tegenwoordigheid der goden zal ik U psalmzingen.

² Ik zal mij nederbuigen naar uw heilige tempelen uw naam prijzen om uw goedertierenheid en trouw,want Gij hebt, om uws grote naams wil,uw toezegging heerlijk gemaakt.

³ Ten dage dat ik riep, hebt Gij mij geantwoord,Gij hebt mij bemoedigd met kracht in mijn ziel.

⁴ Alle koningen der aarde zullen U, o Here, loven,wanneer zij de woorden van uw mond gehoord hebben;

⁵ zij zullen zingen van de wegen des Heren,want de heerlijkheid des Heren is groot.

⁶ Want de Here is verheven, en Hij aanschouwt de nederige,maar de hovaardige kent Hij van verre.

⁷ Wanneer ik wandel te midden van benauwdheid, behoudt Gij mij in het leven; tegen de toorn van mijn vijanden strekt Gij uw hand uit, en uw rechterhand verlost mij.

⁸ De Here zal het voor mij voleindigen. O Here, uw goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Laat niet varen de werken uwer handen.

139

Gods alwetendheid der vromen troost

¹ Voor de koorleider. Van David. Een psalm. Here, Gij doorgrondt en kent mij;

² Gij kent mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijn gedachten;

³ Gij onderzoekt mijn gaan en mijn liggen, met al mijn wegen zijt Gij vertrouwd.

⁴ Want er is geen woord op mijn tong, of, zie, Here, Gij kent het volkomen;

⁵ Gij omgeeft mij van achteren en van voren, Gij legt uw hand op mij.

⁶ Het begrijpen is mij te wonderbaar, te verheven, ik kan er niet bij.

⁷ Waarheen zou ik gaan voor uw Geest, waarheen vlieden voor uw aangezicht?

⁸ Steeg ik ten hemel – Gij zijt daar, of maakte ik het dodenrijk tot mijn sponde – Gij zijt er;

⁹ nam ik vleugelen van de dageraad, ging ik wonen aan het uiterste der zee,

¹⁰ ook daar zou uw hand mij geleiden, uw rechterhand mij vastgrijpen.

¹¹ Zeide ik: Duisternis moge mij overvallen, dan is de nacht een licht om mij heen;

¹² zelfs de duisternis verbergt niet voor U, maar de nacht licht als de dag, de duisternis is als het licht.

¹³ Want Gij hebt mijn nieren gevormd, mij in de schoot van mijn moeder geweven.

¹⁴ Ik loof U, omdat ik gans wonderbaar ben toebereid, wonderbaar zijn uw werken; mijn ziel weet dat zeer wel.

¹⁵ Mijn gebeente was voor U niet verholen, toen ik in het verborgene gemaakt werd, gewrocht in de diepten van het aardrijk;

¹⁶ uw ogen zagen mijn vormeloos begin; in uw boek waren zij alle opgeschreven, de dagen, die geformeerd zouden worden, toen nog geen daarvan bestond.

¹⁷ Hoe kostelijk zijn mij uw gedachten, o God, hoe overweldigend is haar getal.

¹⁸ Wilde ik ze tellen, zij zijn talrijker dan het zand; als ik ontwaak, dan ben ik nog bij U.

¹⁹ O God, dat Gij toch de goddelozen ombracht – gij, mannen des bloeds, wijkt van mij –

²⁰ die arglistig tegen U spreken uw naam tot leugen gebruiken, uw tegenstanders.

²¹ Zou ik niet haten, Here, wie U haten, niet verafschuwen wie tegen U opstaan?

²² Ik haat hen met een volkomen haat, tot vijanden zijn zij mij.

²³ Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten;

²⁴ zie, of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op de eeuwige weg.

140

Gebed om bescherming tegen de bozen

¹ Voor de koorleider. Een psalm van David.

² Red mij, o Here, van de boze mensen, bewaar mij voor de mannen van het geweld,

³ die boze dingen in hun hart beramen, de ganse dag strijd verwekken;

⁴ zij hebben hun tong gescherpt als een slang, addervergif is onder hun lippen. sela

⁵ Behoed mij, o Here, voor de handen van de goddelozen, bewaar mij voor de mannen van het geweld, die zich voornemen mij de voet te lichten.

⁶ Hovaardigen verborgen voor mij een strik en koorden, zij spanden een net langs het pad, zetten vallen voor mij op. sela

⁷ Ik zeg tot de Here: Gij zijt mijn God, neem ter ore, o Here, mijn luide smekingen.

⁸ Here Here, Sterkte mijner verlossing, Gij beschermt mijn hoofd ten dage van de strijd.

⁹ O Here, willig de begeerten van de goddeloze niet in, laat zijn aanslag niet gelukken, wanneer zij zich verheffen. sela

¹⁰ Het venijn van wie mij omringen, het onheil van hun lippen moge hen overdekken,

¹¹ gloeiende kolen mogen op hen neerdalen. Hij doe hen vallen in het vuur, in kuilen, zodat zij niet weder opstaan.

¹² De kwaadspreker moge niet bestaan in het land, het onheil vange ijlings de man van het geweld.

¹³ Ik weet, dat de Here het geding van de ellendige berecht, de pleitzaak der armen.

¹⁴ Waarlijk, de rechtvaardigen zullen uw naam loven, de oprechten zullen voor uw aangezicht wonen.

141

Leid mij niet in verzoeking!

¹ Een psalm van David. O Here, ik roep U aan, haast U tot mij; neem mijn stem ter ore, als ik tot U roep.

² Laat mijn gebed als reukoffer voor uw aangezicht staan, het opheffen van mijn handen als avondoffer.

³ Here, stel een wacht voor mijn mond, waak over de deuren van mijn lippen;

⁴ neig mijn hart niet tot iets kwaadsom in goddeloosheid boze daden te volvoeren met mannen die bedrivers van ongerechtigheid zijn, en laat mij van hun lekkernijen niet eten.

⁵ Slaat een rechtvaardige mij, het is liefde, kastijdt hij mij, het is olie voor mijn hoofd, die mijn hoofd niet zal weigeren. Zelfs rijst mijn gebed nog onder hun boze handelingen;

⁶ al werden hun rechters langs de rots neergestoten, zij zouden horen, dat mijn woorden liefelijk waren.

⁷ Zoals men de aarde doorploegt en openscheurt, zo liggen onze beenderen verstrooidaan de mond van het dodenrijk.

⁸ Want op U, Here Here, zijn mijn ogen, bij U schuil ik; giet mijn leven niet uit.

⁹ Behoed mij voor de strik die zij mij spanden, voor de vallen der bedrijvers van ongerechtigheid.

¹⁰ Laten de goddelozen in hun kuilen vallen, altegader, terwijl ik ontkom.

142

Gebed van een gevangene

¹ Een leerdicht van David, toen hij in de spelonk was. Een gebed.

² Met luider stem roep ik tot de Here, met luider stem smeek ik de Here;

³ ik stort mijn klacht voor zijn aangezicht uit, ik maak Hem mijn benauwdheid bekend.

⁴ Wanneer mijn geest in mij versmacht, kent Gij mijn pad. Op de weg die ik ga, verbergen zij mij een strik;

⁵ schouw ik naar rechts en zie ik uit – niemand ziet naar mij om; is mij de toevlucht ontvallen – niemand vraagt naar mij.

⁶ Tot U roep ik, Here; ik zeg: Gij zijt mijn schuilplaats, mijn deel in het land der levenden.

⁷ Sla acht op mijn smeken, want ik ben zeer verzwakt; red mij van mijn vervolgers, want zij zijn sterker dan ik.

⁸ Voer mij uit de kerker, opdat ik uw naam love; de rechtvaardigen zullen mij omringen, wanneer Gij mij weldoet.

143

Bede om redding en lering

¹ Een psalm van David. O Here, hoor mijn gebed, neem mijn smekingen ter ore; antwoord mij naar uw trouw, naar uw gerechtigheid;

² ga niet in het gericht met uw knecht, want niemand die leeft, is voor U rechtvaardig.

³ Want de vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde, hij doet mij wonen in duisternis, aan hen gelijk, die voorlang gestorven zijn.

⁴ Daarom versmacht mijn geest in mij, mijn hart is ontsteld in mijn binnenste.

⁵ Ik gedenk aan de dagen van ouds, ik overpeins al uw daden, ik overdenk de werken uwer handen.

⁶ Ik strek mijn handen tot U uit, mijn ziel smacht naar U als een dorstig land. sela

⁷ Antwoord mij haastelijk, Here, mijn geest bezwijkt, verberg uw aangezicht niet voor mij, opdat ik niet worde als wie in de groeve neerdalen.

⁸ Doe mij in de morgen uw goedertierenheid horen, want ik vertrouw op U; maak mij de weg bekend, die ik gaan moet, want tot U hef ik mijn ziel op.

⁹ Red mij van mijn vijanden, Here, tot U vlucht ik.

¹⁰ Leer mij uw wil te doen, want Gij zijt mijn God, uw goede Geest geleide mij in een effen land.

¹¹ Om uws naams wil, Here, behoud mij in het leven, voer naar uw gerechtigheid mijn ziel uit de benauwdheid,

¹² verdelg mijn vijanden naar uw goedertierenheid, en richt te gronde allen die mij benauwen, want ik ben uw knecht.

144

Gebed om welvaart

¹ Van David. Geprezen zij de Here, mijn rots, die mijn handen oefent ten strijde, mijn vingers tot de krijg.

² Mijn goedertierenheid en mijn vesting, mijn burcht en mijn bevrijder, mijn schild en bij wie ik schuil, die volken aan mij onderwerpt.

³ Here, wat is de mens, dat Gij op hem let, het mensenkind, dat Gij acht op hem slaat?

⁴ De mens is gelijk aan een ademtocht, zijn dagen zijn als een voorbijglijdende schaduw.

⁵ Here, neig uw hemel en daal neder, raak de bergen aan, dat zij roken;

⁶ slinger uw bliksem en verstrooi hen, werp uw pijlen en breng hen in verwarring;

⁷ strek uw hand uit den hoge uit, bevrijd mij en red mij uit grote wateren, uit de macht der vreemden,

⁸ wier mond leugen spreekt, wier rechterhand een hand van bedrog is.

⁹ O God, een nieuw lied wil ik U zingen, met de tiensnarige harp wil ik U psalmzingen,

¹⁰ U, die de koningen de overwinning geeft, en David, uw knecht, bevrijdt van het boze zwaard.

¹¹ Bevrijd en red mij uit de macht der vreemden, wier mond leugen spreekt, wier rechterhand een hand van bedrog is.

¹² Dat onze zonen zijn als planten, hoog opgegroeid in haar jeugd, onze dochters als hoekzuilen, gebeeldhouwd als voor een paleis;

¹³ dat onze voorraadschuren gevuld zijn, leverende allerlei waren, dat onze kudden bij duizenden, bij tienduizenden zich vermeerderen op onze weiden;

¹⁴ dat onze runderen wèl dragen; dat er geen bres zij en geen vlucht, en geen geschreeuw op onze pleinen.

¹⁵ Welzalig het volk, waarmee het zo gaat! welzalig het volk, welks God de Here is!

145

Loflied op des Heren grootheid en goedheid

¹ Een loflied van David. Ik zal U verhogen, mijn God, Gij Koning, ik zal uw naam prijzen voor altoos en immer;

² te allen dage zal ik U prijzen, uw naam loven voor altoos en immer.

³ De Here is groot en zeer te prijzen, zijn grootheid is ondoorgrondelijk.

⁴ Geslacht aan geslacht zal uw werken roemen, zij zullen uw machtige daden verkondigen.

⁵ Ik zal van de heerlijke luister uwer majesteiten van uw wonderdaden gewagen.

⁶ Zij zullen spreken van de macht uwer geduchte daden, en uw grootheid wil ik vertellen.

⁷ Zij zullen de roem uwer grote goedheid verkondigen, en jubelen over uw gerechtigheid.

⁸ Genadig en barmhartig is de Here, lankmoedig en groot van goedertierenheid.

⁹ De Here is voor allen goed, en zijn barmhartigheid is over al zijn werken.

¹⁰ Al uw werken zullen U loven, Here, uw gunstgenoten zullen U prijzen;

¹¹ zij zullen van de heerlijkheid van uw koningschap spreken van uw mogendheid gewagen,

¹² om de mensenkinderen zijn machtige daden te verkondigen en de luisterrijke heerlijkheid van zijn koningschap.

¹³ Uw koningschap is een koningschap voor alle eeuwen, uw heerschappij is over alle geslachten.

¹⁴ De Here schraagt allen die vallen, Hij richt alle gebogenen op.

¹⁵ Aller ogen wachten op U, en Gij geeft hun te zijner tijd hun spijze;

¹⁶ Gij doet uw hand openen verzadigt met welbehagen al wat leeft.

¹⁷ De Here is rechtvaardig in al zijn wegen, goedertieren in al zijn werken.

¹⁸ De Here is nabij allen die Hem aanroepen, allen die Hem aanroepen in waarheid.

¹⁹ Hij vervult de wens van wie Hem vrezen, Hij hoort hun hulpgeroep en verlost hen.

²⁰ De Here bewaart allen die Hem liefhebben, maar Hij verdelt alle goddelozen.

²¹ Mijn mond zal van de lof des Heren spreken, en al wat leeft, zal zijn heilige naam prijzen voor altoos en immer.

146

God, de enige Helper

¹ Halleluja. Loof de Here, mijn ziel.

² Ik zal de Here loven, mijn leven lang, mijn God psalmzingen, zolang ik nog ben.

³ Vertrouwt niet op edelen, op een mensenkind, bij wie geen heil is;

⁴ gaat zijn adem uit, dan keert hij weder tot zijn aarde, te dien dage vergaan zijn plannen.

⁵ Welzalig hij, die de God van Jakob tot zijn hulpe heeft, wiens verwachting is op de Here, zijn God,

⁶ die hemel en aarde gemaakt heeft, de zee en al wat daarin is, die trouwe houdt tot in eeuwigheid;

⁷ die de verdrukten recht verschafft, die de hongerigen brood geeft. De Here maakt de gevangenen los,

⁸ de Here maakt de blinden ziende, de Here richt de gebogenen op, de Here heeft de rechtvaardigen lief;

⁹ de Here behoedt de vreemdelingen, wees en weduwe houdt Hij staande, maar de weg der goddelozen maakt Hij krom.

¹⁰ De Here is Koning voor eeuwig. Uw God, o Sion, is van geslacht tot geslacht. Halleluja.

147

Des Heren almacht en genade

¹ Looft de Here, want het is goed, onze God te psalmzingen, ja, het is liefelijk, een lofzang is betamelijk.

- 2 De Here bouwt Jeruzalem,Hij verzamelt Israëls verdrevenen;
 3 Hij geneest de verbrokenen van harten verbindt hun wonden.
 4 Hij bepaalt het getal der sterren,Hij roept ze alle bij name.
 5 Groot is onze Here en geweldig in kracht,zijn verstand is onbeperkt.
 6 De Here houdt de ootmoedigen staande,maar Hij vernedert de goddelozen ter aarde toe.
 7 Zingt de Here een loflied toe,psalmzingt onze God met de citer,
 8 Hem, die de hemel met wolken bedekt,die voor de aarde regen bereidt,die op de bergen gras doet uitspruiten,
 9 die het vee zijn voeder geeft,de jonge raven, als zij roepen.
 10 Hij heeft geen welgevallen aan de kracht van het paard,noch behagen in de benen van de man;
 11 de Here heeft welbehagen in wie Hem vrezen,die op zijn goedertierenheid hopen.
 12 Jeruzalem, roem de Here,Sion, loof uw God.
 13 Want Hij maakt de grendels van uw poorten sterk,Hij zegent uw kinderen in uw midden;
 14 Hij geeft uw gebied vrede,Hij verzadigt u met het vette der tarwe.
 15 Hij zendt zijn bevel op de aarde,zijn woord loopt zeer snel;
 16 Hij geeft sneeuw als wol,Hij strooit de rijp als as,
 17 Hij werpt zijn ijs als stukken;wie kan bestaan voor zijn koude?
 18 Hij zendt zijn woord en doet ze smelten,Hij doet zijn wind waaien, - daar vloeien de wateren.
 19 Hij heeft Jakob zijn woorden bekendgemaakt,Israël zijn inzettingen en zijn verordeningen.
 20 Aldus heeft Hij aan geen enkel volk gedaan,en zijn verordeningen kennen zij niet. Halleluja.

148

Hemel en aarde, looft de Here

- 1 Halleluja. Looft de Here in de hemel,looft Hem in den hoge.
 2 Looft Hem, al zijn engelen,looft Hem, al zijn heerscharen.
 3 Looft Hem, zon en maan,looft Hem, al gij lichtende sterren.
 4 Looft Hem, hemel der hemelen,en gij wateren boven de hemel.
 5 Dat zij de naam des Heren loven,want Hij gebod en zij waren geschapen;
 6 Hij zette ze vast voor immer en altoos,Hij stelde hun een inzetting, die geen hunner overtreedt.
 7 Looft de Here op de aarde,gij grote zeedieren en alle waterdiepten,
 8 vuur en hagel, sneeuw en nevel,gij stormwind, die zijn woord volbrengt;
 9 gij bergen en alle heuvelen,vruchtbomen en alle ceders;
 10 gij wild gedierte en alle vee,wat kruipt en wat met vleugelen vliegt;
 11 gij koningen der aarde en alle natiën,gij vorsten en alle richters der aarde;
 12 gij jongelingen en ook maagden,gij ouden en jongen tezamen.
 13 Dat zij de naam des Heren loven,want zijn naam alleen is verheven,zijn majesteit is over aarde en hemel.

¹⁴ Hij heeft voor zijn volk een hoorn verhoogd: een lofzang voor al zijn gunstgenoten, voor de kinderen Israëls, het volk dat nabij Hem is. Halleluja.

149

Israëls triomflied

¹ Halleluja. Zingt de Here een nieuw lied, zijn lof in de gemeente der vromen.

² Israël verheuge zich in zijn Maker, laten de kinderen Sions juichen over hun Koning;

³ laten zij zijn naam loven met reidans, Hem psalmzingen met tamboerijn en citer.

⁴ Want de Here heeft een welbehagen in zijn volk, Hij kroont de ootmoedigen met heil.

⁵ Laten de vromen juichen met eerbetoen, jubelen op hun legersteden.

⁶ De lofverheffingen Gods zijn in hun keel, een tweesnijdend zwaard is in hun hand,

⁷ om wraak te oefenen aan de volken, bestraffingen aan de natiën;

⁸ om hun koningen met ketenen te binden, hun edelen met ijzeren boeien;

⁹ om het beschreven vonnis aan hen te voltrekken. Dat is de luister van al zijn gunstgenoten. Halleluja.

150

Halleluja

¹ Halleluja. Looft God in zijn heiligdom, looft Hem in zijn machtig uitspansel;

² looft Hem om zijn machtige daden, looft Hem naar zijn geweldige grootheid.

³ Looft Hem met bazuingschal, looft Hem met harp en citer,

⁴ looft Hem met tamboerijn en reidans, looft Hem met snarenspeel en fluit,

⁵ looft Hem met klinkende cimbalen, looft Hem met schallende cimbalen.

⁶ Alles wat adem heeft, love de Here. Halleluja.